Haruki Murakami

Kafka sur le rivage

domaine étranger

10/18

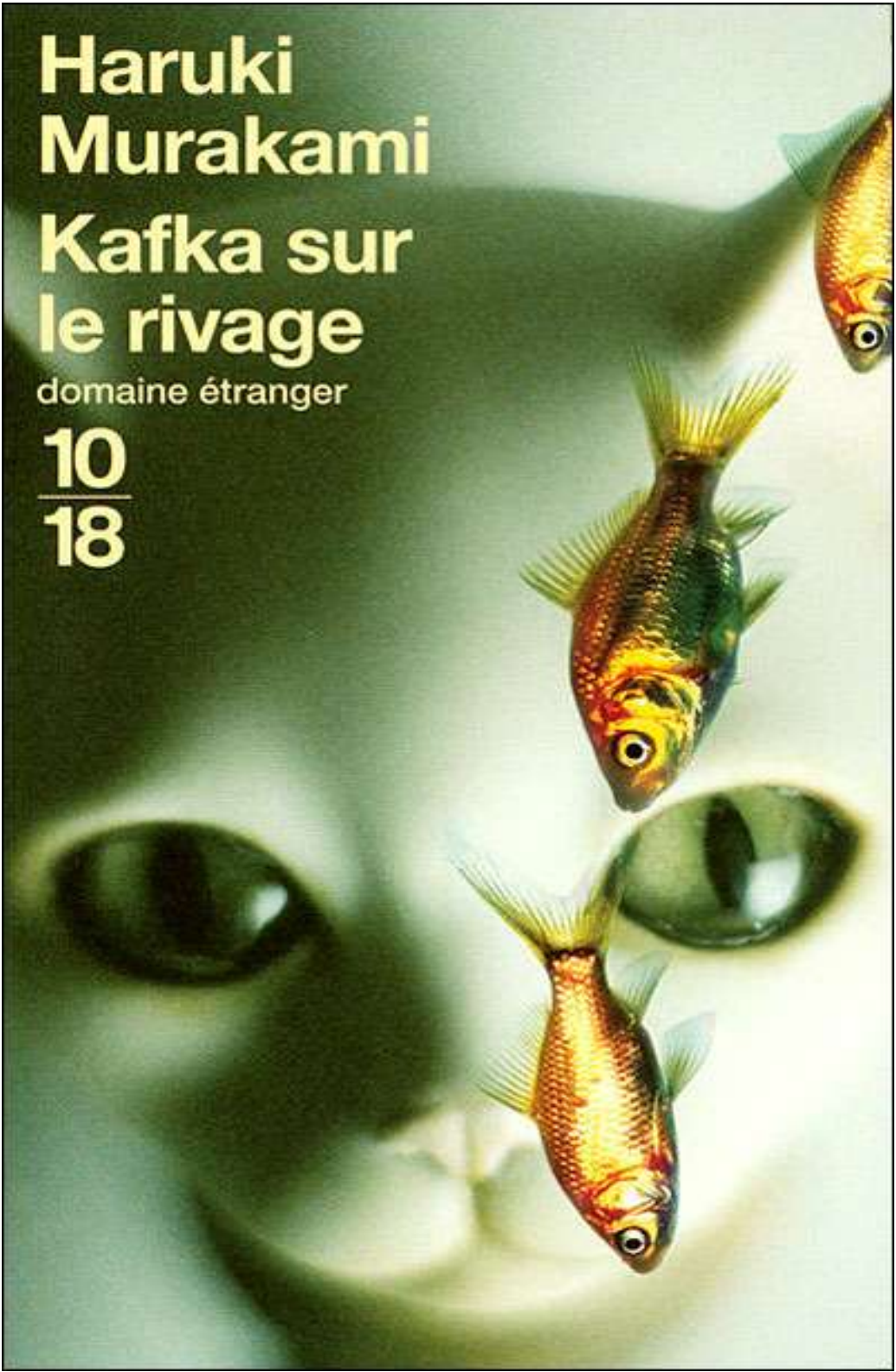

Murakami Haruki

Kafka a tengerparton

海辺のカフカ – Umibe no Kafuka © Erdős György

A fiú, akit Varjúnak hívnak

A fiú – akit Varjúnak hívnak – kérdez. Ezúttal is a maga szokásos, vontatott módján. Most serkent volna fel mély álmából, hogy ilyen nehezen forog a nyelve? Áh, csak látszatra ilyen, igazából nagyon is eszénél van – mint mindig.

– Akad valami pénz is, vagy efféle? – kérdi. Bólintok rá.

– Mennyi lehet?

Fejben előbb még egyszer összeszámlálom, csak azután válaszolok:

– Készpénzben négyszázezer, aztán egy kevés kártyán, takarékban. Bőségesnek éppen nem mondható, de egyelőre valamire csak megyek vele.

– Nem is rossz – így Varjú –, egyelőre legalábbis megjárja. Bólintok.

– És persze nem valószínű, hogy ezt a pénzt még tavaly kaptad volna a Mikulás bácsitól.

– Nem tőle.

Varjú gunyorosan, kissé lebiggyesztett szájjal körülnéz.

– Csak nem valami fiókból került elő?

Válaszra sem méltatom, nyilván kezdettől fogva tisztában van vele, miféle pénzről van szó. Minek kerülgeti az igazságot, nyilvánvaló, hogy csak ugrat.

– Na, mindegy – enyhül meg –, elvégre szükséged van pénzre. Tényleg. Te pedig valahogy szert tettél rá. Kölcsönkaptad, vagy csak minden további nélkül kölcsönvetted, akár loptad… egyre megy. Lehet, hogy az apádé volt. Most ennyid van egyelőre. Kihúzod vele egy ideig. De ha végére érsz a négyszázezernek vagy

mennyinek, mihez kezdesz azután? Elvégre a pénz az erszényben nem magától terem, mint eső után a gomba! Enned is kell, meg aludnod valahol, aztán egyszer csak elfogy az utolsó vasig.

– Az majd akkor lesz.

– Az majd akkor… – ismétli a szavaimat Varjú, mintha a tenyerén mérlegelné a súlyukat.

Biccentek. Erre Varjú:

– Majd csak találsz valami munkát, nem igaz?

– Meglehet.

A fejét csóválja:

– Illene valamivel többet tudnod az életről. Ugyan miféle munkára tehetne szert egy tizenöt éves fiú, távoli, ismeretlen vidéken? Még a kötelező iskoláidat sem fejezted be, hé! Ki foglalkoztatna

ilyet?

Elpirulok kissé. Könnyen pirulok.

– Na, mindegy… – mondja Varjú –, nincs értelme sorolni a nehézségeket, amikor még bele se fogtál. De eltökélted magad, és most a döntést át kell vinni a gyakorlatba. Végül is a te életedről van szó. Alapjában véve te döntőd el, mihez kezdesz vele.

Úgy is van: elvégre ez az én életem.

– De ehhez aztán edzeni kell magadat, hogy erősödjél, különben nem megy ám.

– Rajta leszek.

– Azért – ismeri el Varjú – meg kell adni, az utóbbi években jó sokat fölszedtél magadra.

Biccentek erre, Varjú meg folytatja.

– Viszont akárhogy vesszük, mindössze tizenöt éves vagy. Tagadhatatlan: az éle-

ted éppen csak elkezdődött. A világ dugig van olyasmivel, amiről neked gőzöd sincsen.

Szokásunk szerint ülünk apám dolgozószobájában az öreg bőrdíványon. Varjú szereti ezt a helyet. Az apróságok nyerhették meg a tetszését. Most is méhecskét formázó üvegnehezéket forgat a kezében, játszogat vele. Persze, ha apám is itt van, Varjú messze elkerüli még a dolgozószoba tájékát is.

– Akárhogy is van, el kell mennem innen. Megmásíthatatlanul – mondom.

– Azt lehet – mondja Varjú, leteszi az üvegnehezéket, kezét összefogja a tarkóján. – Csakhogy ezzel még nincs megoldva minden. Nem akarom kedvedet szegni, de mehetsz bármilyen messzire, sohasem tudhatod, hogy tényleg elszabadultál-e innen. A távolság nem mindenre

megoldás.

Ezen megint csak eltöprengek. Ö meg sóhajt egyet, aztán az ujjbegyét a szemhéjára nyomja és onnan, a sötétségből beszél hozzám.

– Játsszuk a szokásost? – teszi fel a kérdést.

– Aha – mondom, és becsukott szemmel, elcsendesedve mély lélegzetet veszek én is.

– Rendben? Akkor most gondoljunk egy szörnyűséges homokviharra – mondja –, és minden mást teljesen felejtsünk el.

És ahogy mondja, máris elképzelek egy „borzalmas, szörnyűséges” homokvihart, felejtve mindent, még azt is, hogy én én vagyok magam. Mindent kitörlök a tudatomból, és a dolgok lebegni kezdenek. Mint mindig, amikor ezt játsszuk ezzel a

Varjúnak nevezett fiúval, apám dolgozószobájában, a bőrpamlagon.

– Bizonyos esetekben a sors visszafordíthatatlanul elindul egy adott irányba, akárcsak a porvihar – véli a Varjú.

Olykor a sors visszafordíthatatlanul megindul egy adott irányba, akárcsak a homokvihar. Te pedig lépést váltasz, hogy megszabadulj tőle, ám a forgószél követ, s amikor ismét irányt változtatsz, a szél is újra feltámad, vészjóslóan ide-oda csapong, egészen úgy, mint a halálmadár alkonyatkor. És hogy miért? Mert ez nem a messzi távolból idekeveredett „valami”, aminek semmi köze sincs hozzád. Te magad vagy a homokvihar. Annyit még megtehetsz, hogy elszántan törtetsz benne előre, becsukott szemmel és

szájjal, hogy a homok ne járjon át, hogy magad mögött hagyhasd az egészet. Ebben a viharban nincs nap és hold, tér és olykor meghatározott idő sem, csak a csontokat szétmorzsoló finom, fehér homok, amelyet égig kavar a szél. Képzeljük csak el.

Ilyet idézek magam elé én is. A forgószél egyre emelkedik a magasba, egyenesen fölfelé, égig érő fehér kötélfonat gyanánt. Szemem-fülem, ahogy lehet, tenyeremmel betapasztom, nehogy a lisztszerű, finom szemcsék belém szivárogjanak. A vihar célba vett, és ahogy közeledik, érzem a bőrömön a távolról jövő szél erejét. Ez tényleg mindjárt elnyel engem.

Kisvártatva ez a Varjú nevű a vállamra teszi a kezét, mire a homokvihar eltűnik. De én még úgy maradok egy kicsit, be-

csukott szemmel.

– A világ legerősebb tizenöt évesének kell lenned. Mert mindenféle megeshet. Ha a felszínen akarsz maradni, nincs más választásod. Neked kell rájönnöd, hogy ehhez miféle állóképességre van szükséged. Értetted?

Csak hallgatok, azzal a gondolattal, hogy azonmód jó lenne így álomba merülnöm, érezve vállamon a kezét, és úgy tűnik, mintha egy könnyű szárny suhanna felettem.

– Igen, te leszel a legerősebb tizenöt éves ezen a világon. -Már-már alszom, de ő ezt súgja folyton a fülembe csendben, mintha a szívembe akarná tetoválni a szavait sötétkékkel.

És ezzel természetesen valóságosan is kibontakozom abból a szörnyűségből. Mármint a metafizikusan lé-

tező, jelképes homokviharból. Érzékfeletti és szimbolikus ugyan, de ezer pengével metéli az élő húst. Ezreknek ontották ott a vérét, a meleget, a pirosat… Fel tudnád fogni mindet a két kezeddel? A te véred az, meg a többieké.

Amikor véget ér, magad sem érted, hogyan szabadulhattál meg élve belőle. Vagyis valójában még abban sem lehetsz egészen biztos, hogy egyáltalán elhaladt már fölötted. Csak egy dolog világos: túl ezen most már nem az vagy, mint aki voltál, mielőtt ide beléptél volna. Igen, a viharnak ez az értelme.

Mikor a tizenötödik születésnapom elérkezik – elmegyek hazulról egy távoli, ismeretlen városba, és ott egy kis könyvtár sarkában meghúzom magam. Persze

beletelik egy hét, mire mindent megtudok a részletekről is, de mindenképpen valahogy így kell történnie.

Amint elérkezett a tizenötödik születésnapom, már el is mentem hazulról egy távoli, ismeretlen városba, hogy ott egy kis könyvtár sarkában meghúzzam magam.

Mesésen hangzik, de nem mese ez. Semmilyen értelemben sem az.

1

Amikor apám tudta nélkül elhagyom a házat, nem csak pénzt viszek el dolgozószobájából. Van itt egy régi, apró arany öngyújtó (megtetszett a formája, meg a súlya is), aztán egy éles pengéjű, szarvasnyúzásra is alkalmas zsebkés. Jó a fogása, rendesen ki van egyensúlyozva, a pengéje húszcentis. Külföldi útról hozott emlék lehet. És persze elveszem a fiókból az erős fényű zseblámpát is. Kell egy sötét szemüveg is, hogy a koromat leplezze. Fekete Bluesky napszemüveg. Csekély habozás után elálltam attól, hogy magammal vigyem apám nagy becsben tartott Rolex Oyster óráját. Nagyon tetszett benne a mechanizmus szépsége, viszont nem akarom, hogy egy ilyen felesleges luxuscikkel feltűnést keltsek. Ami a

hasznosságot illeti, elég nekem az én plasztik Casio karórám stopperrel, ébresztővel. Sőt biztosan sokkal használhatóbb is, mint a Rolex. A drága órával tehát vissza a fiókba.

Azonkívül van itt egy fénykép, ketten vagyunk rajta a nővéremmel. Ez is a fiók mélyén lapult. Valahol egy tengerparton vettek le bennünket, boldogan nevetünk rajta. Ahogy a nővérem oldalt fordítja a fejét, nevető arcát árnyék vágja ketté középen. Tankönyvben láttam egyszer ilyet, görög színházi maszk volt, kétféle arccal. Fény és árnyék. Remény és kétségbeesés. Derű és szomorúság. Bizalom és magány. Én meg egészen mesterkéletlenül nézek a kamera felé. A parton rajtunk kívül senki sincsen. Fürdőruha rajtunk, a nővéremé egyrészes, piros virágokkal, én meg valami szörnyű kék,

buggyos úszónadrágban vagyok. Valami van a kezemben. Kék műanyag, botszerűnek látszó tárgy. Lábunkat fehér fodros hullámok mossák.

Ki, hol, mikor kapott le bennünket? Mitől van rajta annyira jókedvem? Egyáltalán, hogy tudtam ilyen vidám pofát vágni?

Minek tartotta meg apám épp ezt a képet? Mind, mind talány. Én úgy hároméves lehettem, a nővérem kilenc. Tényleg ilyen jóban voltunk? És nem is emlékszem, hogy a családdal valaha a tengerre mentünk volna, arról sincs semmi emlékem, hogy egyáltalán *együtt mentünk volna valahová*. Akárhogy is, kedvem ellenére van, hogy ezt a régi képet itt hagyjam, apám keze ügyében. Beteszem a tárcámba. Anyámról nincsenek fényképek. Úgy látszik, apám mindet kihajítot-

ta, ne maradjon meg közülük egy sem.

Kis gondolkodás után úgy döntök, hogy a mobiltelefont is viszem. Lehet, hogy apám észreveszi a hiányt, szól a telefontársaságnak és letiltatja a számot, és én semmi hasznát sem veszem. De azért beleteszem a hátizsákba, és elviszem a töltőjét is. Hiszen olyan könnyű, ráérek eldobni, ha már látom, hogy kimúlt.

Csak annyit csomagolok a hátizsákba, amennyi éppen szükséges. A ruhák kiválasztása a legnehezebb. Mennyi alsónemű kell? Hány pulóver, ing? Aztán nadrág, kesztyű, sál, rövidnadrág, kabát? Ha belegondolok, se vége, se hossza. Egy biztos, nem akarok jókora csomaggal vándorolni az ismeretlenben, hiszen abból rögtön kiderülne, hogy szökésben vagyok. Mindjárt szemet szúrnék, bevin-

nének a rendőrségre, és egy szempillantás alatt otthon találnám magamat. Esetleg valami helyi semmirekellő kapna el.

Ott lenne jó, ahol nincs hideg. Végül ebben állapodtam meg magammal. Tiszta sor. Menjünk valami meleg helyre. Ha így teszek, feleslegessé válik a kabát. Meg a kesztyű. Ha nem készülök a hidegre, ruhából feleannyi is elegendő. Lehetőleg vékony anyagúakat válogatok össze – könnyen moshatók, hamar száradnak –, kicsire hajtogatva nem foglalnak el sok helyet a hátizsákban. A ruhán kívül – a levegőt kiszorítva belőle – egy három évszakban használható hálózsákot viszek, tisztálkodásra való készletet, esőköpenyt, jegyzetfüzetet, golyóstollat, Sony MD lejátszót, amelyik felvenni is tud, úgy tíz lemezt is (mert zene mindenképpen kell), tartalék tölthető elemeket. Szóval

effélék kerülnek a zsákba. Tábori főző meg ilyesmi nem kell. Nehéz is, meg sok helyet foglal. Ennivalót lehet kapni a boltban. Jó időbe telik, míg lerövidítem a holmik listáját, vagyis eldöntöm, mit kell magammal vinnem. Hozzáteszek meg elveszek, aztán megint sokat írok, és ismét csak törlöm.

Gondolom, hogy a szökés legalkalmasabb időpontja a tizenötödik születésnapom. Előtte még túl korán lenne, utána talán már késő.

Hetedikes koromtól két esztendőn át erre a napra összpontosítottam, erre edzettem magam. Már kisiskolás koromban dzsúdóztam és bizonyos fokig a felső tagozatban is, igaz, sportklubba nem léptem be. Ha időm engedte, magamban futottam a pályán, úsztam a medencében,

felkerestem a közeli konditermet, ott a gépeken fejlesztettem az izmaimat. Egy fiatal edző ingyen megtanított a nyújtásra és a gépek helyes használatára. Szerencsémre magas növésű vagyok, az edzéseknek köszönhetően megvállasodtam, és a mellkasom is domború lett. Aki nem ismer, legalább tizenhétnek néz. Ha csak tizenötnek látszom, útközben könnyen bajba kerülhetek.

A konditerem edzőjén, a bejárónőn kívül, leszámítva az iskolában szükséges beszédet, nem nagyon váltok szót senkivel. Már jó régen úgy intéztem, hogy apámmal se lássuk egymást. Ö majd minden idejét a tőlünk távol eső műtermében töltötte. Egy fedél alatt éltünk ugyan, de egészen más beosztással. Mondanom sem kell, különben is ügyeltem rá, hogy elkerüljük egymást.

Magániskolába jártam, ahová főleg jobb családok gyerekei kerültek be, vagy olyanok, akiknek tehetősek voltak a szülei. Innen bárki simán tovább került a felsőbb iskolákba, hacsak nem történt vele valami komolyabb balhé. A fogsora mindenkinek szabályozott, a ruhája rendes, a szövege unalmas. Természetesen az osztályban senki sem szeretett engem. Azon voltam, hogy olyan magas falat húzzak magam köré, amilyenen senki sem tud áthatolni, és magamat sem kell kiadnom nekik. Az ilyen embert aztán senki sem kedveli. Osztálytársaim inkább tiszteletteljes távolságban maradva, kissé tartottak tőlem. Kellemetlen lehettem, talán féltek is tőlem. De inkább hálás voltam érte, hogy nem törődnek velem. Rengeteg dolgom volt ugyanis, és mindent magamnak kellett elintéznem. Szünetben mindig az iskolai könyvtárba mentem, és

bevettem magam egy rakás könyv közé. Ráadásul az órákon odaadóan figyeltem. Varjú ezt igencsak a lelkemre kötötte.

> Nem nagyon valószínű, hogy mindaz, amit az iskolában tanulsz, legyen az ismeret vagy technika – a gyakorlatban használhatónak bizonyulna. A tanárok jórészt hasznavehetetlen társaság. Ezt tudjuk. De figyelj csak, *te elszöksz hazulról*. Akkor pedig valószínű, hogy többé nem nyílik módod arra, hogy iskolába járj. Ezért bizony jobban teszed, ha mindazt, amit a tanteremben hallasz, maradéktalanul az eszedbe vésed. Egyszerű itatóspapír módjára. Mert később dönthetsz róla, mit tartasz meg, és mit vetsz el az egészből.

Megfogadtam a tanácsát (mint általában,

hallgattam a nevezett Varjú figyelmeztetésére majd' mindenben). Összpontosítottam, az agyam, akár a szivacs. Minden szóra hegyeztem a fülemet, ami a tanteremben elhangzott, hogy elraktározzam a fejemben. Így azután, jóllehet iskolán kívül nem foglalkoztam a tanulással, a vizsgák jól sikerültek, az eredményemmel az osztály élén jártam. Ahogy az izmaim, mintha acéllal ötvözték volna őket, megerősödtek, egyre szótlanabb lettem, és lehetőség szerint arra törekedtem, hogy érzelmeim változását leplezzem az arcomon. Gyakoroltam, hogy tanárom vagy a körülöttem lévő osztálytársak ne tudják leolvasni rólam, mit gondolok magamban. Rövidesen a felnőttek viharos világába kell lépnem, hogy ott egyedül boldoguljak. Mindenkinél robusztusabbnak, erősebbnek kell lennem.

A tükörben már láttam, hogy a szemem olyan hidegen fénylik, mint a gyíké, és a tekintetem is megkeményedett. Ha belegondolok – amennyire csak vissza tudok emlékezni –, soha nem nevettem. Még csak el sem mosolyodtam. Sem mások előtt, sem magamban.

De nem tudtam ám mindig így megőrizni a függetlenségemet, előfordult, hogy a magam köré vont magas fal leomlott. Nem mondhatni, hogy gyakran, de néha bizony előfordult. Észre sem vettem, hogy eltűnt a fal, és máris védtelenül, meztelen állok a világ szeme előtt. Az ilyen esetek megzavartak. Nagyon is. Ráadásul voltak előjelek, ezek mindig ott rejtőztek a mélyben, mint valami sötét víztócsa.

Ezek mindig ott rejtőznek a mélyben, mint valami sötét víztócsa. Ál-

talában valami ismeretlen helyen lapulnak, de ha eljön az idő, hang nélkül kiáradnak, hideg érintésük átjárja minden sejtedet. Te pedig belesüllyedsz ebbe a kegyetlen áradásba, és ott fulladozol. Kínodban felkapaszkodnál a mennyezeten lévő szellőzőnyíláshoz, csak hogy friss levegőhöz juss. De még ott is csak száraz, kaparó a lélegzeted, égeti a torkodat. Víz és szomjúság, hideg és forróság egymással szembenálló elemei egyszerre, egyesült erővel támadnak ellened.

Hiába tágas a világ, és neked elegendő lenne annak egy egészen kicsiny szeglete, sehol sem találod a helyed. Hiába vágyódsz egy árva hangra, néma csend vesz körül. Ha viszont nem akarsz hallani semmit,

ott zúg szakadatlan a jóslat a füledben. Valahol a fejedben megnyomnak egy titkos kapcsolót, és a hang belülről szólal meg.

Olyan a szíved, mint a hosszas esőzés után megáradt patak, amely ellepte a medrében kijelölt mérce legmagasabb fokát is, s talán már el is sodorta valahová, egy sötét helyre. Az eső pedig tovább veri a folyót. Ha láttál már híradót ilyen áradásról, tudhatod, milyen az. Úgy van, ilyen az én szívem is.

Mielőtt elindulnék, szappannal kezet mosok a mosdóban. Körmöt vágok, kitisztítom a fülemet, fogat mosok. Amennyire csak lehet, megtisztálkodom. Vannak esetek, amikor a testi tisztaság igen fontos. A tükörbe nézek, és alapos vizsgálat alá vetem az arcomat, amelyet

apámtól és anyámtól – jóllehet anyámra egyáltalán nem emlékszem – örököltem. Hiába öltem ki belőle az érzéseket, hiába tompítottam el a szemem fényét, hiába duzzasztottam nagyra az izmaimat, a kinézetemen nem tudok változtatni. Erőlködhetek, de a két: vastag szemöldököm az apámé. A mély ráncot közöttük sehogyan sem tudom kisimítani. Ha akarom, megölhetem apámat (a mai erőmmel már éppenséggel nem is volna nehéz). Anyámat kiirthatom az emlékezetemből, de kromoszómáikat nem tudom magamból kisöpörni. Ha azt akarnám, másképp nem menne, minthogy magamat kellene mindenestül önmagamból kitörölni. Rajtam van a jel. Az belém égett, eleve rám van ütve. Rám van ütve.

Lekapcsolom a villanyt, és kimegyek a fürdőszobából.

A lakást csönd üli meg, mint valami súlyos pára. Nem létező emberek dünnyögése, olyanok lélegzetvétele, akik már nem élnek. Megállok, körülnézek, mély lélegzetet veszek. Délután három óra múlt. Az óramutatók borzasztóan szenvtelenek. Részrehajlás nélkül mutatják az időt, és nem kedveznének nekem. Lassan itt az ideje, hogy ezt a helyet magam mögött hagyjam. Felkapom a hátizsákomat, és vállamra veszem. Sokszor méregettem már így a súlyát, most mégis nehezebbnek érzem, mint bármikor.

Irány Sikoku. Így döntök, persze semmi nem kényszerít rá, hogy odamenjek, de a térkép alapján valahogy olyan nekem való helynek tűnik. Akárhányszor nézem, igen, minél többször nézem, annál jobban vonz. Jóval délebbre fekszik Tokiónál, körvonalai a kontinenstől távolod-

nak a tenger irányába, éghajlata enyhe, meleg. Eddig egyszer sem jártam ott, senkit sem ismerek arrafelé, egy szál rokonom sem él ott. Ha valaki keresne is (szerintem olyan ember nem akad), nem Sikoku felé indulna el.

Átveszem az előre lefoglalt jegyet, felszállok a buszra, az éjszakai járatra. Ez a legolcsóbb közlekedési lehetőség a sikokui Takamacuba. Tízezer jen és még valamennyi. Senki sem méltat figyelmére. Koromat sem kérdezik. A kalauz is csak gépiesen ellenőrzi a jegyet.

A busz csak harmadáig telik meg. Az utasok legtöbbje magányos, akárcsak én. Majdhogynem természetellenes csend telepedik ránk. Jó hosszú út áll előttünk. A menetrend szerint tízórás, holnap reggelre érünk oda, de nem érdekel az idő

hosszúsága. Akármennyi kell, időből van elég. Hátradöntöm az ülés támláját, és azonmód elalszom. Ahogy belesüllyedtem az ülésbe, a tudatom máris elhalványul, mint a kimerült elem.

Éjfél előtt váratlanul záporozni kezd az eső. Néha felébredek, és az olcsó függönyt félrehúzva kinézek az éjszakai gyorsforgalmi útra. Az esőcseppek hangosan verik az ablakot, és elhomályosítják az út menti városok fényét. Az út lámpái egyforma távolságra követik egymást, mint valami végtelen mérce, amely méri a világot. Mindig újabb fénypont bukkan fel, mely a következő pillanatban már el is tűnik a hátam mögött. Mire észreveszem, már túl vagyunk a tizenkettőn, mintha hajtanák az időt. Simán beköszöntött a tizenötödik születésnapom.

– Boldog születésnapot! – köszönt a Varjú nevezetű ifjú. Megköszönöm neki.

Ám az intő jel megint rám veti árnyékát, és elkísér utamon. Ellenőrzöm, hogy a magam köré húzott fal nem omladozik-e még. Összehúzom a függönyt, és ismét elalszom.

Jelen iratot az amerikai Nemzetvédelmi Hivatal „szigorúan titkos” minősítéssel iktatta levéltári állományába, és az Információk titkosításának feloldásáról szóló 1986. évi törvény alapján tette közzé. Jelenleg megtekinthető Washington D. C-ben, a Nemzeti Levéltár (NARA) állományában.

A dokumentumban James P. Warren, a katonai hírszerzés őrnagya irányítása alatt lefolytatott, 1946 márciusától áprilisáig tartó felméréssorozatot rögzítették. A közvetlen felmérést Robert O’Connor hadnagy és Harold Katajama őrmester hajtotta végre Jamanasi megye XXX településének helyszínén.

A kihallgatások során az összes kérdést O'Connor hadnagy tette fel. A japán tolmács Harold Katajama, a jegyzőkönyv vezetését Willam Cohen tizedes látta el.

A kihallgatások tizenkét napon át tartottak Jamanasi megye XXX településén, az elöljáróság épületének fogadószobájában.

Az XXX járás XXX települése községi iskolájának tanárnője, a körzet orvosa, két rendőr a körzeti őrszobáról, valamint hat gyermek külön-külön válaszolt O'Connor hadnagy kérdéseire. A mellékelt 1:10 000 és 1:20 000-es térképet a Belügyminisztérium Topográfiai Intézete készítette.

Az Amerikai Hadsereg Katonai Hír-

szerzésének

(MIS) jelentése

Kelt: 1946. május 12-én

Cím: Rizsescsésze-hegyi események

Levéltári leltári szám: PTYX-722-8936745-42213-WWN

Az alábbi eseményeket tartalmazza a községi iskola 4. b. osztályának osztályfőnöke, Okamocsi Szecuko (26 éves) kihallgatása.

A kihallgató tiszt, O'Connor hadnagy személyes véleménye:

(Okamocsi Szecuko jó arcú, kistermetű nő. Tudatos, felelősségérzete erős, válaszai pontosak és hitelesek. Az eset jócskán megrázta, és úgy látszik, hogy még mindig nem múltak el annak utórezgései. Érezhető, hogy a felelevenített emlékek időn-

ként ideges feszültséggel töltik el, sőt olykor beszéde is lelassul.)

– Azt hiszem, kevéssé! tíz óra után járhatott, amikor az égen, egészen a magasban ezüstösen csillogó pontot pillantottam meg. Élénk ezüstös villanást. Minden kétséget kizáróan fémtárgy verte vissza a fényt. Ez a ragyogó pont egy idő után lassan elindult az égbolton keletről nyugati irányba. B-29-es lehet, gondoltam. Éppen a fejünk felett fénylett, és ezért egyenesen fölfelé kellett néznünk. Az égen nem volt egyetlen felhő sem, csak ez a káprázató, ezüst, dúralumínium test ragyogott odafent.

De mégiscsak olyan magasan, hogy az alakját nem lehetett kivenni. Akkor pedig onnan sem lehetett látni bennünket. Nem tartottunk hát támadástól, és attól sem féltünk, hogy bomba pottyan le on-

nan. Semmi értelme sem lett volna annak, hogy az erdő közepét bombázzák. Gondoltam, hogy talán most indul valamely nagyváros fölé, esetleg onnan érkezik, miután bombaterhétől megszabadult. Vagy az egyik, vagy a másik. Így azután szemmel tartva a repülőgépet, minden különösebb riadalom nélkül folytattuk utunkat. Mindenesetre megfogott bennünket az a furcsa ragyogás.

– *Az amerikai hadsereg által vezetett naplókban azonban nincs feljegyzés arról, hogy a megadott időpontban, vagyis 1944. november 7-én, délelőtt tíz körül a megadott körzetben bombázó vagy más repülőgép tartózkodott volna.*

– Én a tizenhat gyerekkel együtt határozottan láttam, és azt hittük, hogy B-29-es. Csak az képes olyan magasra szállni. A megyében volt egy japán katonai rep-

tér is, tehát észleltünk japán repülőket is, de azok kicsik, és nem tudnak annyira magasra emelkedni. A dúralumínium pedig egészen másként fénylik, mint a többi fém. De a gép nem kötelékben repült, hanem magában. Ez kissé szokatlannak tűnt.

– *Maga erről a vidékről való?*

– Nem, Hirosima megyében születtem. 1941-ben mentem férjhez, és ekkor kerültem ide. A férjem ugyanis ebben a megyében volt énektanár egy iskola felső tagozatában, de 1943-ban megkapta a behívóját. 1945 júniusában esett el Luzon szigeténél. Úgy hallottam, hogy akkor veszett nyoma, amikor őrségben volt a Manila környéki lőszerraktárnál, és az amerikai hadsereg lövedékei felrobbantották az épületet. Gyermekünk nincsen.

– *Hány tanulót vitt kirándulni?*

– Összesen tizenhatot. Két gyengélkedő kivételével az egész osztály ott volt. Nyolc fiú és nyolc lány. Köztük öten Tokióból jöttek, onnan menekítették őket vidékre.

Kilenckor indultunk az iskolából, kulaccsal és elemózsiával, hogy odakint, ahogy akkor neveztük, környezetismereti gyakorlatot végezzünk. Valójában azonban nem egészen erről volt szó. Inkább az volt a cél, hogy a hegyen gombát és ehető növényeket gyűjtsünk. Mezőgazdasági környéken laktunk, és igaz, hogy az élelmiszer-ellátásban nem tapasztaltunk nagyobb fennakadást, de az igazat megvallva egyáltalán nem volt elegendő ennivaló. A kötelező beszolgáltatást szigorúan vették, és néhány ember kivételével mindnyájan mindig éhesek voltunk.

Épp ezért mindenki buzdította a gyere-

keket, keressenek valami ehetőt. Rendkívüli körülmények voltak akkoriban, nem kedveztek a tanulásnak. Efféle környezetismereti gyakorlatot akkoriban mindnyájan végeztünk. Az iskola jó természeti adottságai ezt meg is könnyítették. Ebben az értelemben igazán szerencsések voltunk. A városokban mindenki éhezett. Tajvan vagy a kontinens felől minden utánpótlási vonalat elvágtak, komoly élelmiszer-ellátási hiány lépett fel.

– *Az osztályban öten voltak a Tokióból evakuáltak, Jól kijöttek a helybéli gyerekekkel?*

– Az én osztályomban nagyjából igen. Persze a falusiak egészen más körülmények között nőttek fel vidéken, mint azok öten a nagyváros kellős közepén. Más szavakat használtak, más ruhát viseltek, mint az itteniek, akik többnyire

szegény parasztcsaládok sarjai, azok meg városi tisztviselők vagy hivatalnokok családjából jöttek. Szó sincs arról, hogy a két csoport között kölcsönös megértés uralkodott volna.

Különösen eleinte igen goromba volt a hangulat. Igaz, verekedés vagy erőszakoskodás nem fordult elő, de nem nagyon értették meg, mit gondol a másik. Azzal kínlódtunk leginkább, hogy a helyiek csak helyiekkel, a tokióiak csak a tokióiakkal voltak hajlandók közösködni. De azután vagy két hónap elteltével mindenki hozzászokott az új helyzethez. Önfeledten játszottak egymással, az őket egy ideig kulturális és környezeti okokból elválasztó gátak viszonylag könnyen leomlottak.

– *Kérem, amilyen részletesen csak lehet, írja le a helyet, ahová a gyerekeket vitte.*

– A hegyre gyakran kirándultunk. Alakja egy felfordított rizsescsészére emlékeztetett, így is nevezik: Rizsescsészehegy. Nem is túl meredek, bárki könnyedén meg tudja mászni. Az iskolától kissé nyugatra található. Úgy két óra alatt gyereklábakon is felérni a csúcsig. Közben az erdőben gombászni lehet, és azután elfogyasztani az elemózsiát is. A gyerekek sokkal jobban örültek az efféle környezetismereti gyakorlatnak, mint a tantermi óráknak.

A magasban látott repülőgép ragyogása egy rövid ideig emlékeztetett bennünket a háborúra, de csak egy pillanatra, egyébként vidámak és boldogok voltunk. Egyetlen felhő sem volt az égen, nem fújt a szél, az erdő csendjében csak madárdalt lehetett hallani. Ahogy ott mentünk, úgy éreztük, hogy a háború valahol egy

távoli országban zajlik, semmi közünk hozzá. Énekszóval jártuk az erdőt, néha még a madarak énekét is utánoztuk. Leszámítva azt, hogy dúlt a háború, nagyszerű, tökéletesnek mondható reggel volt.

– *És miután szemtanúi voltak a repülőgépnek, rövidesen mindenki bement az erdőibe, igaz?*

– Úgy van. Az hiszem, öt perc sem telt el a repülőgép megpillantását követően, és a közvetlenül a hegy tetejére vezető útról letérve a fák között kanyargó kis ösvényre értünk. Éppen azon a helyen lett meredekebb az út. Tízpercnyi járásra tisztás nyílt a fák között. Elég tágas volt és sík, akár az asztal lapja. Gyakran jártunk arra az osztályommal a Rizsescsésze-hegyi kirándulások alkalmával. Valahogy kellemesnek, otthonos-

nak tűnt ott.

Megérkezve szusszantunk egyet, leraktuk a csomagunkat, azután hármas-négyes csoportokra oszolva gombászni indultunk. Megszabtam, hogy senki ne merészkedjen messzire, nehogy elveszítsük szem elől egymást. Még össze is gyűjtöttem előbb mindenkit, hogy gondosan a lelkükre kössem ezt. Igaz, hogy a helyet jól ismertük, de mégiscsak erdőben vagyunk, és ha valaki egyszer elkószál, csak üggyel-bajjal tudjuk előkeríteni. Elvégre kisgyerekekről van szó. A gombászásba belemelegedve lassanként megfelejtkeznek a szabályról. Így azután, míg magam is gombát keresgéltem, fél szemem a gyerekeken tartva számlálgattam a fejeket.

Jó tíz perc telhetett el, s egyszer csak a gyerekek kezdtek elfeküdni a tisztás kö-

zepén. Három gyereket pillantottam meg, amint mereven elterültek a földön, először arra gondoltam, hogy mérges gombát ehettek. Azon a vidéken sok olyan gomba nőtt, amelyiknek a mérge halálos lehet. A helybeli gyerekek meg tudták őket különböztetni az ehetőktől, de hátha véletlenül mégis összetévesztették a rosszat a jóval... Epp ezért mindig figyelmeztettem őket, hogy ne kóstolgassuk a gombát, hanem vigyük haza, és az iskolában mutassuk meg szakértőnek. De hát nem biztos, hogy minden gyerek megszívleli azt, amit mondanak neki.

Odarohantam, hogy fölemeljem a földről az elesetteket. A testük olyan képlékenynek tűnt, mint a napon megolvadt gumi. Minden erő elszállt a tagjaikból, olyan érzésem volt, mintha valami levedlett bőrt fognék. De a légzésük rendben

volt. Megtapintottam a pulzusukat, az érverésük nagyjából szabályos, lázuk nem mutatkozott. Arckifejezésük nyugodt, kínlódásnak semmi jelét sem fedeztem fel rajtuk. Nem csípte darázs, nem marta meg őket a kígyó. Csak éppen nem voltak eszméletüknél.

A legfurcsább a szemük volt. Aléltak voltak, állapotuk azokéhoz hasonlított, mint akiket elkábítottak, de nem hunyták le a szemüket, hanem a szokásos módon nyitva tartották, és úgy látszott, mintha figyelnének valahová. Néha pislogtak is, tehát nem alhattak. A szembogaruk lassan mozgott, egészen úgy, mintha a távoli horizontot kutatná. Szép csendesen nézelődtek jobbra-balra. Tekintetük értelmes volt, mégsem láttak semmit, legalábbis az előttük lévő dolgokat biztos, hogy nem. A tenyeremet el-

húztam a tekintetük előtt, de semmi változás nem történt, nem reagáltak rá.

Mindhárom gyermeket megemeltem és megvizsgáltam, de mindegyik ugyanabban az állapotban volt. Nem voltak maguknál, nyitott szemmel, lassan ide-oda mozgó szemgolyóval. Hátborzongató látvány.

– *Ki volt az első három?*

– Mindhárman lányok, jó barátnők. Fennhangon egymás után a nevükön szólítottam őket, majd ütögettem az arcukat. Elég erősen. Semmi hatás, semmit nem éreztek. A tenyeremmel mintha csak a levegőt csépeltem volna. Elég különös érzés.

Gondoltam, elszalajtok valakit az iskolába segítségért, egyedül nem bírtam volna három tehetetlen testet odáig cipelni. Szememmel kerestem a leggyor-

sabb lábú fiút, és ahogy fölemelkedtem, akkor észleltem csak, hogy már mindenki földre került. A tizenhat gyerek kivétel nélkül ájultan feküdt. Csak egyvalaki volt talpon és eszméleténél. Én egyedül. Egészen olyan volt… mint tájkép csata után.

– *Észlelt akkor a helyszínen valami szokatlan dolgot? Például szagokat, hangokat vagy fényt?*

(Rövid gondolkodás következik.)

– Nem, ahogy már mondtam az előbb, körös-körül minden egészen csendes és békés volt. Feltűnő hangot, fényt vagy szagokat, semmi különöset sem észleltem. Csak azt, hogy az osztályomból a gyerekek kivétel nélkül a földön feküdtek. Úgy éreztem magam akkor, mint aki egészen egyedül maradt ezen a világon. Nagyon magányos voltam. Semmihez sem hasonlítható egyedüllét érzése vett

erőt rajtam, szerettem volna semmire sem gondolva eltűnni, eloszlani a levegőben.

De természetesen mint osztályfőnök felelősséggel tartoztam az osztályomért. Siettemben, hogy az iskolából segítséget hozzak, csaknem gurultam lefelé a hegyoldalon.

3

Mire felébredek, világosodni kezd az éjszaka. Elhúzom az ablak függönyét, és kinézek a tájra. Nemrég állhatott el az eső, mert a vízcseppektől csillogó ablakon túl feketén fénylik minden, amit csak látni lehet. A keleti égen úszó felhők éles körvonalát ragyogó fényudvar keretezi. A fények egyszer fenyegetőnek, máskor barátságosnak tűnnek. Aszerint, hogy milyen szögből nézzük őket.

A busz egyenletes sebességgel halad a gyorsforgalmi úton. A kerekek monoton surrogása zúg a fülemben. A motor fordulatszáma változatlan. Az egyhangú zaj, mint a gabonaőrlő, finomra őrli az időt és az ember éberségét. Körülöttem a többi utas az ülésbe besüllyedve alszik a szorosan behúzott ablakfüggöny mellett. Csak ketten vagyunk ébren, én és a busz-

vezető, aki céltudatos fásultsággal szállít bennünket úti célunk felé.

Megszomjaztam, előveszem hátizsákom zsebéből az ásványvizes palackot, iszom belőle, jó langyos lett. Ugyanonnan kerül elő a kekszesdoboz is, eszem belőle egy párat. Élvezem a keksz jól ismert szárazságát. Nézem a karórám kijelzőjét: 4:32-t mutat. A biztonság kedvéért még ellenőrzöm a dátumot meg a napot is. Már tizenhárom óra telt el, amióta eljöttem otthonról. Még nem vagyunk túl rajta, ez még az én születésnapom. Új életem első napján belül vagyok. Becsukom és kinyitom a szemem, hogy még egyszer megbizonyosodjak a napról és az óráról. Utána felkapcsolom az olvasólámpát, és hozzáfogok egy olcsó zsebkönyv olvasásához.

Öt óra körül a busz minden bejelentés

nélkül lekanyarodik a sztrádáról, és beáll egy út menti pihenőhely tágas parkolójának egyik szögletébe. Hallom a sűrített levegő sziszegését, kinyílik az első ajtó. Kigyúlnak a belső lámpák, a sofőr rövid bejelentést tesz.

– Mindenkinek jó reggelt kívánok. Gondolom, elfáradhattak. Menetrend szerint egy óra múlva befutunk Takamacu állomásra, de előbb itt a pihenőhelyen húsz perc a reggeliszünet. Öt óra harminc perckor továbbindulunk.

Az utasok zöme erre a bejelentésre felébred, és szó nélkül feláll. Ásítva lekászálódnak a buszról. Mielőtt befutnánk a végállomásra, legtöbbjük kissé föl akar készülni az érkezésre, meg akarja mozgatni tagjait. Én is leszállok, néhány mély légzés után kinyújtózom, majd néhány tornagyakorlatot végzek a friss reggeli

levegőn. A mosdóban megmosom az arcomat. Nézzük, hol is vagyunk tulajdonképpen? Arrébb megyek, és szemügyre veszem a környéket. Nincs rajta semmi különösebb néznivaló, a szokásos gyorsforgalmi út menti pihenő környéke, mégis valahogy úgy érzem, hogy a hegyek, a lombok színe egészen más, mint a Tokió környéki táj.

Amikor a kávézóban iszom az ingyenteából, jön egy fiatal nő és leül egy közeli fehér műanyag székre. Éppen az imént vett az automatából kávét, jobb kezébe fogja a fehéren párálló papírpoharat, a bal már az automatánál is el volt foglalva, egy szendvicsekkel teli kis doboz van benne.

Az igazat megvallva az arca nem túl szabályos. Homloka széles, az orra kicsi és kerek, a legjobb indulattal sem mond-

hatni róla, hogy vonásai kiegyensúlyozottak lennének. Eláll a füle, szeplős, mint a pulykatojás. Akárhogy is vesszük, elég feltűnő jelenség. Az összbenyomás éppenséggel nem rossz. Azt hiszem, ő maga sincs odáig a külsejétől, de úgy látszik, megbarátkozhatott vele, és nyugodtan üldögél. És ez a lényeg. Gyerekes arcvonásai megnyugtatóak. Legalábbis nekem azok. Nem túl magas, de karcsú, és aránylag nagy a melle, formás a lába.

Fülcimpáiban arany fülbevaló, időnként a szemembe villan, mintha dúralumíniumból lenne. Vállig érő haja világosbarnára (majdnem vörösre) van festve. Széles csíkos, hosszú ujjú ing van rajta kihajtott gallérral, a vállán kis hátizsák lóg, a nyaka körül könnyű, nyári pulóver, krémszínű miniszoknyájához nem visel harisnyát. Úgy látszik, a mosdóban fel-

frissítette magát, és a széles homlokába lógó nedves hajszálak olyanok, mint a hajszálgyökerek. Nekem valahogy mindez tetszik.

– Te is azzal a busszal jöttél? – szólít meg kissé rekedtes hangján.

– Azzal.

Felhúzott szemöldökkel kortyol a kávéból.

– Hány éves vagy? – kérdezi.

– Tizenhét – lódítom.

– Hova mégy?

– Takamacuba.

– Hát akkor oda, ahova én. Hazamégy vagy odamégy?

– Oda.

– Én is. Van ott egy barátnőm. Nagyon jóban vagyunk. Hát te?

– Rokonaim vannak ott.

Bólint megértően, és felhagy a kérdezősködéssel. Azután, mintha hirtelen az eszébe jutott volna valami, megint megszólal.

– Van egy öcsém, annyi idős lehet, mint te… de mostanában úgy alakult, hogy nem nagyon találkozunk. Te, figyelj… írtóra hasonlítasz ahhoz a pasihoz. Nem mondta még neked senki?

– Kire hasonlítok?

– Abban a bandában énekel az a fiú. Amióta csak megláttalak a buszban, azóta töröm a fejem, de hiába, nem jut eszembe a neve. Ez nem lehet igaz. Erőlködöm, hogy rájöjjek, de nem megy. Nem mondták már, hogy hasonlítasz valakire?

Rázom a fejem. Nekem még senki nem

mondott ilyet. Még mindig rám szegezi a tekintetét.

– Mégis, kiről van szó? – kérdezem.

– Tévésről.

– Ott mutatják?

– Igen. A tévében. – Azzal fogja a sonkás szendvicset, és közömbösen rágcsálni kezdi, hozzá kortyol a kávéból megint. – Valamilyen bandában énekel. Nem jön a nyelvemre a neve. A bandára sem emlékszem. Hosszú fiú, oszakaiasan beszél. Te sem jössz rá?

– Nem én. Nem nézek tévét.

A lány összeráncolja a szemöldökét, rosszallóan rám mered:

– Tényleg egyáltalán nem nézel?

Némán megrázom a fejemet, vagyis most bólintani kellene inkább? Bólintok akkor.

– Nem vagy bőbeszédű… – mondja a lány –, ha megszólalsz is, nem pazarolod a szót. Mindig ilyen vagy?

Elvörösödöm. Igaz, eleve nem vagyok beszédes természetű, de a másik ok az, hogy a hangom még mindig mutál. Általában tudok mélyen beszélni, de előfordul, hogy hirtelen kibicsaklik a hangom és magasra ugrik. Ezért azután a lehetőség szerint kerülöm a hosszabb szövegelést.

– Na mindegy… – folytatja a lány. – Akárhogy is, engem nagyon emlékeztetsz arra a fiúra, egy bandában énekel, igaz, oszakaiasan. Persze neked nem olyan az akcentusod, de valahogy sok mindenben rá emlékeztetsz. Különben egész rendes fiú. Csak ennyi.

Egy pillanatra elkomolyodik, aztán újra mosolyog. Az arcom még mindig vörös.

– Ha a hajadat kissé megváltoztatnád, még jobban hasonlítanál rá. Ha egy kicsit megnövesztenéd, zselével feljebb lehetne tornyozni. De akár most rögtön meg tudom csinálni. Akarod? Biztos, hogy jól állna neked. Én ugyanis fodrász vagyok.

Bólintok és iszom a teát. A kávézóban nagy a csend, nem szól a zene, és beszéd sem hallatszik. A lány az asztalra könyökölve komolyan mered rám.

– Utálsz beszélni, mi?

– Nem, dehogy.

– Nyűgös vagy tőle, nem igaz?

Rázom a fejemet. Ö kezébe vesz egy szendvicset. Eperlekvárral töltve. Hitetlenkedve magasra emelt szemöldökkel néz rá.

– Megennéd nekem? Ha valamit utálok ezen a világon, az eperlekváros szendvics

az. Gyerekkorom óta.

Elveszem tőle. Egyáltalán nem szeretem én sem a lekváros szendvicset, de csendben megeszem, ő meg az asztal túloldaláról végig figyeli, ahogy az utolsó falat is lemegy.

– Szeretnék kérni tőled valamit – így a lány.

– Mit?

– Ülhetnék melletted a buszon Takamacuig? Képtelen vagyok megnyugodni egyedül. Ha valami lehetetlen alak ül le mellém, nem tudok tőle aludni. Amikor megvettem a jegyet, úgy hallottam, hogy nem lesz szomszédom, de aztán kiderült, hogy kettesével ülünk. Szeretnék legalább Takamacuig egy jót aludni. Te nem látszol rossz fiúnak. Szóval? Nem bánod?

– Nem.

– Köszönöm. Ahogy mondják: Jó útitárs mellett… Bólintok. Folyton csak bólogatok, de mit is mondhatnék?

– Hogy folytatódik? – kérdezi.

– Micsoda?

– A jó útitárs mellett… Sohasem voltam jó a közmondásokban.

– …a világ is barátságosabb – egészítettem ki.

– Jó útitárs mellett a világ is barátságosabb – ismétli meg, hogy megjegyezze. Olyan érzést kelt bennem, hogy szerette volna följegyezni, ha kéznél lett volna papír és ceruza.

– Figyelj csak, megmondanád, mi ennek az értelme? Elgondolkozom. Időbe telne, mire kigondolnám, de ő a tekintetét rám szegezve várja a választ.

– Azt hiszem, csak annyit, hogy a váratlan találkozások jót tesznek az ember közérzetének.

Egy darabig gondolkodik rajta, majd lassan leereszkedik a karja az asztal lapjára.

– Ez tényleg így van. Én is úgy gondolom, hogy a váratlan találkozások jót tesznek.

Ránézek a karórámra, fél hat.

– Most már lassan visszamehetnénk.

– Aha, tényleg. Menjünk – mondja, de nem látszik rajta, hogy indulni készülne.

– Egyáltalán, hol lehetünk most? – kérdezem.

– Tényleg, hol is? – kérdez vissza, s közben szétnéz a környéken. Egyik fülbevalója olyan bizonytalanul fityeg, mint érett gyümölcs a fán. – Én sem tudom –

mondja –, az időből ítélve úgy tetszik, valahol Kurasiki tájékán járunk, de nem tudom, merre, és különösebben nem is érdekel. A gyorsforgalmi pihenőn úgyis egyszerűen csak túlmegy az ember. Innen jön, oda megy – mutatja a levegőben mindkét mutatóujjával. – Tök mindegy, mi a hely neve. Toalett és evés, neonfény, műanyag ülőkék, silány kávé, eperlekváros szendvics – az ilyesmi nem érdekel. Csak az, hogy honnan jöttem és hová megyek. Nem igaz?

Bólintok. Már megint bólogatok. Bólogatok.

Amire visszatérünk a buszhoz, már mindenki a helyén ül, és látszik, hogy azonnali indulásra kész. A vezető egy szigorú tekintetű fiatalember, inkább gátőrhöz hasonlít, mintsem sofőrhöz. Metsző tekintettel fordul kettősünk, a

késő́n jövők felé. A lány bocsánatkérés gyanánt kényszeredett mosolyt küld felé, a vezető lenyúl egy karhoz, megnyomja, mire megint hallani a sűrített levegő szisszenését, és az ajtó záródik. A lány az én az ülésemhez cipeli kis bőröndjét. Olcsó darab, nem túl mutatós, és méretéhez képest jó nehéz. Felrakom neki a csomagtartóba a fejünk fölé. Megköszöni, hátradönti az ülést, és már alszik is. A busz, mintha csak erre várt volna, nekilódul. Kiveszem az ülés tasakjából a könyvemet, és belefogok az olvasásba.

Ö csendesen alszik, és egy kanyarnál a lendülettől rám dől. Fejét a vállamra hajtja, és úgy marad. Nem nagyon nehéz. Szája csukva, egyenletesen veszi a levegőt az orrán át. Lehelete szabályos időközben éri a vállcsontomat. Belenézek a blúz kivágásába, látom a melltartó pánt-

ját. Vékony, krémszínű zsinór. Elképzelem az alsónemű finom anyagát, alatta a lány puha mellét, az ujjam alatt megkeményedő kemény mellbimbóját. Nem akarok ugyan erről ábrándozni, de mégsem tudom megállni, hogy ne gondoljak rá. Ezért aztán nem csoda, hogy peckes lettem, olyannyira, hogy nem is tudom, hogyan lehet az ember teste egy helyen ennyire merev?

Ezzel egy időben azonban az ötlik eszembe, hogy mi van akkor, ha ez a lány éppen a nővérem? Akivel egyidős lehet.

Igaz, hogy az arcvonásai egészen mások, mint amit azon a fényképen látni. De a fotó nem mindig pontos. Az expozíciótól függően egészen más lehet az arc. Azt mondta, hogy van egy akkora öccse, mint én, de valamiért régen nem találkoztak. Nem lenne meglepő, ha éppen

én lennék az öccse.

Nézem a mellét, ahogy a lágy halmok a lélegzet ritmusára lassan emelkednek-süllyednek. Emlékeztetnek egy széles, nagy, esőáztatta tengerparti mezőre. En állok a hajón, mint magányos hajós, a lány maga a tenger. A felhők az égen szürkék, és valahol távol annyira összeolvadnak a szürke tengervízzel, hogy nehéz szétválasztani az eget a tengertől. A matrózt és a tengert is nehéz egymástól megkülönböztetni, ugyanúgy, mint a vágyakat a valóságtól.

A lány ujjain két gyűrű. De nem jegygyűrű, amilyet a jegyesek vagy a házasok viselnek, hanem olcsó, fiataloknak való bolti csecsebecse. Ujjai hosszúak és egyenesek, mégis valahogy vaskosnak tűnnek. Körmei rövidek és ápoltak, halvány rózsaszínre manikűrözve. A kéz

könnyedén nyugszik a miniszoknyából előbukkanó combon. Szeretném megérinteni azokat az ujjakat, de a valóságban természetesen nem teszem. Így, alvás közben, a lány kisgyermeknek látszik. Hajfürtjei alól kikandikálnak elálló fülei, amelyek furcsán sebezhetőnek tűnnek.

Becsukom a könyvet, egy darabig kibámulok az ablakon. Észre sem veszem, amikor ismét elalszom.

4

Az Amerikai Hadsereg Katonai Hírszerzésének

(MIS) jelentése

Kelt: 1946. május 12-én

Cím: Rizsescsésze-hegyi események

Levéltári leltári szám: PTYX-722-8936745-42216-WWN

Az alábbi interjú az esemény idején került rögzítésre a XXX település belgyógyász orvosával, Nakazava Dzsúi-csival (53 éves). Hangrögzítéssel felvett anyag. Az iratok nyilvántadási száma: PTXY-722-SQ-162-tól 183-ig. A kérdező, Robert O'Connor hadnagy benyomásai: (Nakazava doktor jól megtermett, napbarnított arcú férfi, megjelené-

sében inkább szövetkezeti elnökre emlékeztet, mintsem orvosra. Emberi kapcsolatokban rugalmas, szóbeli megfogalmazásaiban azonban szigorú és kimért. Kertelés nélkül beszél. Tekintete a szemüveg mögött átható. Emlékezőképessége biztos.)

Igen, 1944. november 7-én telefonon hívott az iskolába a községi állami iskola igazgatóhelyettese. Ugyanis jó ideje már, hogy én láttam el ott az iskolaorvosi teendőket, ezért aztán először engem éeresített nagy sietve. Arról volt szó, hogy az egyik osztály összes tanulója elájult, amikor felértek a hegyre gombát szedni. Úgy látszott, teljesen elvesztették az eszméletüket. Egyedül csak a kirándulás veze-

tője, az osztályfőnöknő maradt éber állapotban, így leszaladt a hegyről segítségért, éppen akkor ért az iskolába. Nagyon izgatott volt, úgyhogy nem nagyon lehetett kivenni a szavaiból, hogy mi a helyzet valójában. Egy biztos volt, hogy odafönt a hegyen tizenhat gyerek hever ájultan.

Először arra gondoltam, hogy ha éppen csak fölértek a hegyre, ott szedhettek valami mérges gombát, amely megbénítja az idegrendszert. Ha erről van szó, akkor nagy a baj. Ahány fajtája csak van a mérges gombáknak, mindegyiknek más az ellenszere. Körülbelül csak annyit tehetünk, hogy meghánytatjuk az áldozatot, így a méreg kikerül a gyomorból, aztán jöhet a gyomormosás. Az erős gombamérgek felszívódása meglehetősen gyors, és előfordul, hogy a segítséghez már túl

késő. Ezen a környéken évente sokan halnak meg gombamérgezésben.

Mindenesetre sietve bedobáltam a táskámba a számításba vehető gyógyszereket, felpattantam a kerékpárra, és hajtottam az iskolába. Két rendőr is odajött, akiket közben értesítettek. Ha a gyerekek nincsenek maguknál, be kell őket cipelni a településre, ahhoz még több ember kell. De hát háború van, ilyenkor a fiatalok legnagyobb részét elviszik katonának. Ott voltam én, a rendőrök, egy öreg tanár, az igazgató és helyettese, a portás és a fiatal tanítónő, így indultunk föl a hegyre. A környéken összeszedtünk néhány biciklit, akinek nem jutott, azt egy másik vitte a vázon.

– *Hány órakor értek az erdei helyszínre?*

– Jól emlékszem, mert megnéztem az órámat,11:55-öt mutatott. Ameddig lehe-

tett, vagyis a meredek emelkedőig kerékpárral mentünk, onnan pedig gyalog kapaszkodtunk fölfelé.

Amikorra én odaértem, már néhány gyerek nagyjából magához tért és föl is kelt. Hányan lehettek? Úgy hárman vagy négyen. Mozogtak ugyan, de azért még nem voltak egészen eszméletüknél, ide-oda imbolyogtak, egyikük négykézláb állt. A többiek még a földön hevertek, de néhányan közülük már éledeztek, tekeregtek a földön, mint óriás hernyók. Igazán furcsa látványt nyújtottak. Egy furcsa, lapos tisztáson feküdtek el az erdőben, az őszi napfény éppen rájuk sütött. A bevilágított részen tizenhat gyerek szanaszét mindenféle testhelyzetben. Némelyikük mozgott, volt, aki mereven feküdt, teljesen olyan volt az egész, mint egy avantgárd színház jelenetében.

Elállt a lélegzetem, megfelejtkezve orvosi tennivalóimról, földbe gyökerezett lábbal álltam egy ideig. De nemcsak én. A többiek is többé-kevésbé ledermedtek. Lehet, hogy szokatlanul fejeztem ki magamat, de az volt az érzésem, hogy olyat látok – valami tévedés folytán amit egy köznapi ember nem láthat. Háború volt, orvosként még ezen a távoli vidéken is fel kellett készülnöm arra, hogy egyszer csak történik valami. És akkor persze, mint minden állampolgárnak, nekem is nyugodtan tennem kell a kötelességemet. De amit ott láttam, attól úgyszólván megfagyott bennem a vér.

Aztán mégiscsak összeszedtem magam, és nekiláttam, hogy fölsegítsek egy ájult gyereket, egy kislányt. Tagjaiból kiszállt minden erő, olyan tehetetlen volt, mint egy rongybaba. A légzése szabályos, nem

volt magánál, a szeme mégis nyitva és ide-oda forgatta is, mintha mozgást követne vele. Elővettem táskámból a zseblámpámat és megnéztem a szembogarát.

Nem reagált. Pedig a szem funkcionált és követett valamit. De a fényre mégsem reagált. Különös eset. Több gyereket is megvizsgáltam, az eredmény ugyanaz volt. Hihetetlen.

Utána a pulzusukat és a testhőmérsékletüket mértem meg. Az érverésük átlaga 50 és 55 között mozgott, emlékezetem szerint a hőmérsékletük 36 alatt, úgy 35,5 lehetett. Igen, a kisgyerekkorhoz képest ebben a korban már eléggé lelassul az érverés és csökken a testhőmérséklet is egy fokkal. Megszagoltam a leheletüket, de nem észleltem semmi különöset. Nem volt semmi a torkukban, a nyelvükön sem.

Első látásra megállapítottam, hogy nincsenek mérgezéses tüneteik. Egyikük sem hányt, senkinek nem volt hasmenése vagy alhasi fájdalmai. Ha valami roszszat ettek volna, ennyi idő elteltével a három közül az egyik tünetnek legalább jelentkeznie kellett volna. Arra jutottam, hogy ez nem ételmérgezés, és nagy kő esett le a szívemről. Ám arról halvány elképzelésem sem volt, hogy valójában mi is történhetett velük. A tünetek napszúrásra emlékeztettek. Nyáron gyakran előfordul, hogy a gyerekek elájulnak a sorakozónál, és ilyenkor, mintha a körülöttük állókra is átterjedne, egymás után esnek össze. De nem ebben az évszakban, nem egy novemberi napon, ráadásul hűvös erdőben. És ha egy-kettő elájul, az még hagyján, de hogy mind a tizenhat, ez napszúrástól nem eredhet. Amire még gondolni tudtam, az a gáz. Mérges gáz,

valószínűleg valami ideggáz. Na már most, ez vajon természetes vagy mesterséges eredetű-e? És ha bárki megkérdezné, hogyan kerül ilyen lakott területtől távol eső erdei tisztásra, nem tudnám megmondani. De ha ennél a feltételezésnél maradunk, ezzel meg lehet magyarázni a jelenséget.

A tanárnővel azért nem történt semmi, mert a koncentráció alacsony volt, és a felnőtt szervezete ellen tudott állani.

No de milyen kezelést lehet alkalmazni ilyenkor? El sem tudtam képzelni. A magamfajta vidéki orvosnak nem állnak rendelkezésére speciális gázokra vonatkozó ismeretek. Megállt a tudományom. Az erdő közepéről nem telefonálhattam szakértő után. De valójában azt sem tudtam megmagyarázni, hogy a jelek szerint miért térnek lassan magukhoz bizonyos

idő elteltével. Igaz, hogy ezek a jelek optimizmusra adhattak okot, de őszintén szólva semmi értelmes magyarázat nem jutott eszembe. Azért aztán hagytuk őket feküdni, hadd lássuk, mi történik.

– *Nem volt ott valami furcsa a levegőben?*

– Erre én is gondoltam akkor, és néhány mély lélegzetet vettem, nincs-e ott valami furcsa szag, de csak a hegyi erdő szokásos illatát éreztem, semmi többet. A fák leheletét. A levegő üde, friss volt. A környező növényzeten semmit sem lehetett észlelni. Nem látszott rajta rendellenesség vagy elszíneződés.

Egyenként megvizsgáltam minden gombát, amelyet a gyerekek még akkor szedtek, mielőtt elájultak volna. Nem volt sok, mert nem jutott idejük többet gyűjteni. Egytől egyig jónak, ehetőnek

tűntek. Régóta orvoskodom ezen a vidéken, úgyhogy meglehetősen jól ismerem a környéken növő gombaféléket. Természetesen biztos, ami biztos: mindet összegyűjtöttem, hazavittem és később megmutattam szakértőnek. De úgy volt, ahogy én láttam, mind ehető, hétköznapi gomba volt.

– *Az eszméletüket vesztett gyermekeknél a szemmozgáson kívül tapasztalt-e még valamilyen szokatlan tünetet vagy reakciót? Például a pupilla nagysága vagy a szemfehérje elszíneződése, a pislogás gyakorisága vagy egyebek.*

– Nem tapasztaltam. Azon kívül, hogy a szembogár jobbra-balra mozgott, mint a keresőlámpa, semmilyen elváltozás nem volt. Minden funkció rendben működött. A gyerekek néztek valamit. Pontosabban szólva a gyerekek nem azt látták, amit mi

láttunk, hanem valamit, ami viszont rejtve volt a mi szemünk elől. De nem is néztek, jobb szó erre az, hogy valaminek „szemtanúi” voltak: ez közelebb áll akkori benyomásaimhoz. Nyoma sem volt rajtuk szenvedésnek vagy rettegésnek, az összbenyomás egészen nyugodt, békés volt. Ezért is gondoltam, hogy fekve hagyom őket ott, ahol vannak és figyelem a helyzetet. Végül is ha nem szenvedtek, miért ne maradhattak volna nyugton?

– *Említette valakinek a gyanúját a helyszínen a gázmérgezéssel kapcsolatban?*

– Igen. Említettem. De akárcsak én, senki sem tartotta elképzelhetőnek. Ki hallott olyat, hogy valaki mérges gázokat szívott volna be a hegyekben? Igen, biztos az iskolamester volt, aki azt állította, hogy az amerikai hadsereg szórta volna le. Mármint hogy a mérges gázzal töltött

bombát. Hiszen még a tanárnő is, aki a gyerekeket kivitte, ő is említette, hogy valami B-29-eshez hasonló repülő tárgyat látott, mielőtt a hegyre felértek volna. Éppen a hegy csúcsa fölött szállt. Az bizony meglehet, mondogatták erre a többiek is. Mármint hogy az amerikai hadsereg által kifejlesztett újfajta mérgesgázbomba lehet. A mi környékünkön is széltében-hosszában rebesgették, hogy valószínűleg az amerikaiak csináltak valami új gázbombát. De hogy miért éppen egy ilyen isten háta mögötti helyen kellett ledobniuk – erre természetesen senki sem tudott válaszolni. De hát létezik ezen a világon tévedés is. Ki tudja, mi minden megtörténhet.

– *És ezután ugye a gyerekek lassanként maguktól eszméletükre tértek?*

– Úgy van. Micsoda megkönnyebbülés

volt! Először elkezdtek mocorogni, azután lassan, támolyogva felkeltek, és visszatért az eszméletük is. Ezt a folyamatot senki sem ítélte fájdalmasnak. Mintha valami mély álomból ébrednének: természetes úton nyerték vissza öntudatukat. Ahogy magukhoz tértek, helyreállt a szemük szokásos mozgása is. Ahogy belevilágítottam a szemükbe, a pupillájuk egészségesen reagált. De elég sok idő telt bele, mire megjött a szavuk. Egyszerűen kábák voltak, mint az álomittas ember.

Miután rendbe jöttek, egyenként végigkérdezgettük őket, hogy egyáltalán mit tudnak a történtekről. De mintha olyat kérdeztünk volna tőlük, amit nem éltek át, sohasem tapasztaltak. Addig még valahogy rémlett nekik, hogy felmentek a hegyre és hozzáfogtak a gombaszedéshez, de ami ezután történt, az kihullott

az emlékezetükből. Még az eltelt idő sem tudatosult bennük, csak arra emlékeztek, hogy gombát kerestek, és – mintha leeresztettek volna egy függönyt – a következő pillanatban már a földön elterülve találták magukat, felnőttektől körülvéve. A gyerekek egyáltalán nem értették, miért vágunk olyan komoly képet, inkább azon voltak meglepve, hogyan kerültünk oda. Sajnos volt közöttük egy fiú, aki sehogyan sem akart magához térni. Nakata Satorunak hívják, Tokióból evakuálták. Igen, úgy emlékszem, ez a neve. Kistermetű, sápadt kisfiú. Csak ő volt egyedül, aki sehogyan sem nyerte vissza az eszméletét. Csak feküdt a földön, és járt a szeme. Hátunkra vettük, és levittük a hegyről. A többi, mintha mi sem történt volna, saját lábán jött le.

– *Leszámítva az egy Nakatát, a többiek*

tünetmentesnek bizonyultak?

– Igen, semmiféle szemmel látható rendellenességet nem lehetett azonosítani. Fájdalom vagy rossz közérzet miatti panaszaik nem voltak. Az iskolába visszatérve egyenként behívtam őket az orvosi szobába, és mindent megnéztem rajtuk, amit csak lehetett: megmértem a lázukat, sztetoszkóppal megvizsgáltam a mellkasukat, ellenőriztem a hallásukat. Egyszerűbb számtani műveleteket végeztettem velük, vagy fél lábra állítottam őket, becsukattam a szemüket. Minden vizsgálati eredmény negatív lett. Nem volt érezhető rajtuk, hogy különösebben elfáradtak volna. Csak arra panaszkodtak, hogy még nem kaptak ebédet, és éhesek. Aztán rizsgombócot kaptak, és megették az utolsó szemig.

Furcsállottam a dolgot, és ezután né-

hány napig bejártam az iskolába, megfigyeltem a történteken átesett gyerekeket, de semmi rendkívülit nem tapasztaltam.

Fönt a hegyen két órára elvesztették az eszméletüket, és ez nem mindennapi élmény, mégsem fedeztem fel rajtuk ennek semmiféle következményét, se testileg, se lelkileg. Úgy látszott, nem is emlékeznek semmire. Visszatértek a mindennapokba, életvitelükön nem látszott semmi rendkívüli. Az órákon tanultak, énekeltek, a szünetekben virgoncan futkároztak az udvaron körbe-körbe. Ezzel szemben a tanárnő, az osztályfőnökük, aki vezette a kirándulást, meglehetősen szívére vette a dolgot.

Csakhogy a Nakata nevű fiú még az éjszaka sem tért magához, így azután másnap a kofui klinikára szállították.

Ezután rögtön át a katonai kórházba. Mindenesetre erre a településre többé már nem tért vissza. Azóta sem tudunk róla semmit.

Az újságok semmiféle hírt nem adtak arról, hogy a hegyre kiránduló gyerekek csoportosan elveszítették az eszméletüket. Valószínűleg a hivatalok nem adtak engedélyt a hír közzétételére, hogy ne zavarják vele össze az embereket. Háborúban voltunk, tehát a katonai vonatkozású szóbeszédre nagyon idegesen reagáltak. A katonaság kénytelen volt elrendelni a visszavonulást a déli területekről, és minden szinten védték a mundér becsületét. Nem úgy alakultak a dolgok, ahogy remélték, egymást érték a kamikázeakciók, az amerikai hadsereg pedig megkezdte a városok bombázását. Épp ezért tartottak mindentől, ami a la-

kosságot szembefordíthatja a háborúval. Engem is nyomatékosan figyelmeztetett néhány nap múlva egy arra vetődő őrjárat, hogy tartózkodjam a felesleges fecsegéstől.

Akárhogy is, de valójában megoldatlan maradt és rossz szájízt hagyott maga után az ügy. Nem tagadom, sokáig nyomta a lelkemet.

5

Elszalasztottam a Szeto-beltenger óriás hídjának látványát, akkor haladt át rajta a busz, amikor aludtam. Pedig már előre örültem, hogy saját szememmel láthatom a valóságban azt, amit addig csak térképről ismertem. Valaki könnyedén megérintve a vállamat, fölébreszt.

– Nézd csak, megérkeztünk – mondja a lány.

Kinyújtózom az ülésben, öklömmel megdörgölöm a szemem, azután kinézek az ablakon. Tényleg, a busz ott áll az állomás előtti térségen. Elönt a reggeli friss napsugár. Káprázta tó és mégis valahogy lágy, barátságos fény ez. Az a benyomásom, mintha valahogy más is lenne, mint a tokiói. Nézem a karórámat, hat óra harminckét perc.

A lány fáradt hangon szól:

– Aáá, hosszú volt. A derekam odavan. A fejem is fáj. Én többet ugyan nem szállok ilyen éjszakai buszokra. Legyen kicsit drágább, a repülőt választom. Nem bánom a légörvényt vagy a gépeltérítést, akkor is repülővel jövök.

Leveszem a fejünk fölötti csomagtartóból a bőröndjét meg a hátizsákomat.

– Téged hogy hívnak? – kérdezem.

– Engem?

– Aha.

– Szakura – mondja. – És téged?

– Tamura Kafka – válaszolom.

– Tamura Kafka – ismétli. – Furcsa név. De meg lehet jegyezni.

Bólintok. Könnyű a nevet változtatni, de az ember nehezen változik.

A lány leszáll a buszról, és leteszi a földre a bőröndjét, majd a vállán lógó hátizsák zsebéből elővészi a noteszét, és belefirkál valamit. Kitépi a papírt a noteszból, és felém nyújtja. Egy telefonszám lehet rajta.

– A mobilszámom – közli a homlokát ráncolva. – Igaz, hogy a barátnőmnél lakom, de ha valakivel találkozni akarsz, csak hívj fel. Elmegyünk enni valamit. Ne restelld, ha már olyan jól megvoltunk, mintha… nem igaz?

– …mintha előző életünkből ismertük volna egymást – fejezem be a közmondást.

– Úgy, úgy – mondja, aztán hozzáteszi: – Mit is jelent ez?

– Az előző életből való kapcsolat kis dolgokban is megjelenik, egyszóval semmi sem puszta véletlen ezen a vilá-

gon.

A lány leül sárga bőröndjére, még mindig kezében a notesz. Gondolkodóba esett a hallottakon.

– Aha, valami filozófia, nem rossz. Bár a lélekvándorlás kissé New Age-szerűen hangzik. Te, Tamura Kafka, figyelj csak, egyébként olyan nincs, hogy én csak úgy akárkinek megadnám a mobilszámomat. Érted, mit akarok mondani?

Köszönetet mondok, és a papírt a telefonszámmal összehajtva elteszem a széldzsekim zsebébe. Azután meggondolom, és inkább a pénztárcámba.

– Meddig maradsz Takamacuban? – kérdezi Szakura. Mondom neki, hogy még nem tudom. Attól függ, hogy alakulnak a dolgok, változhat a programom.

Csak bámul rám. Még a fejét is oldalra

hajtja, mintha azt mondaná, hogy „na, mindegy”. Azután int egy taxinak, beszáll, egy kicsit integet is, aztán elmegy dolgára. Megint magamra maradok. Szakurának hívják, ez nem a nővérem neve. De hát nevet könnyű változtatni. Különösen, ha az ember el akar bújni valaki elől.

Már előzőleg foglaltam szobát egy olcsó takamacui szállodában. A tokiói YMCA ajánlotta, amikor betelefonáltam hozzájuk. Rajtuk keresztül ugyanis egészen olcsón lehetett foglalni, igaz, hogy ez a kedvezményes díj csak három napig tart, utána már a normál tarifa érvényes.

Ha takarékoskodni akarnék, az állomás előtti padon is alhatnék, hiszen nincs hideg ebben az évszakban, vagy ledobhatnám a hálózsákomat bármelyik parkban. De ha észrevesz a rendőr, biztosan iga-

zoltat. Na ez az, amit mindenképpen el akarok kerülni, ezért foglaltam egyelőre három napra szobát a szállóban. Hogy mi lesz aztán? Majd csak kitalálok valamit.

Bemegyek az állomás közelében egy tésztakifőzdébe, amelyiken megakadt a szemem. Tokióban születtem és ott is nőttem fel, az itteni vastagtésztát még nem kóstoltam. Más, mint amilyet eddig ettem. A tészta jó rugalmas, friss, a szósz is ízletes. Meglepően olcsó. Nagyon jólesik, ráadást is kérek. Hosszú idő óta először boldogan degeszre eszem magam. Ezután leülök az állomás előtt a padra, és felnézek a derült égboltra. Arra gondolok, hogy szabad vagyok. Akárcsak az égen úszó fellegek, magam lehetek és szabad.

Már tudom, hogy egy könyvtárban fo-

gom elütni az időt estig. Előzőleg utánanéztem, hogy Takamacu környékén milyen könyvtárak vannak. Kiskoromtól fogva mindig is a könyvtár olvasótermében szoktam az időt múlatni. Gondoljunk csak bele, ha egy kisgyerek nem akar hazamenni, kevés hely van, ahová elmehet egyedül. Se presszóba, se moziba. Csakis a könyvtár marad neki. Ott nincs belépődíj, és senki sem kifogásolja, ha egyedül odamegy. Leül egy asztalhoz, és azt olvas, amit akar. Mentem haza biciklin az iskolából, és gyakran betértem a közelben lévő kerületi könyvtárba. Tanítási szünetben is rengeteg időt töltöttem el ott. Történeteket, regényeket, életrajzokat vagy történelmet olvastam, mindent, ami a kezem ügyébe került. Miután a gyerekirodalmon egyvégtében végigmentem, áttértem az általános művek polcára, és a felnőtteknek való könyveket

kezdtem olvasni. Még azt is végigolvastam az utolsó betűig, amit nem nagyon értettem. Amikor pedig belefáradtam az olvasásba, beültem valamelyik kabinba zenét hallgatni. Nem értettem hozzá, tehát sorban felraktam mindent, amit csak ott találtam. Így hallgattam végig mindenfélét Duke Ellingtontól kezdve a Beatlesen át a Led Zeppelinig.

A könyvtár lett a második otthonom. Vagy azt is mondhatnám, hogy számomra talán a könyvtár volt a valódi. Mindennap betértem oda, a könyvtárosnők már arcról ismertek. A nevemet is tudták, találkozáskor köszöntünk egymásnak és olykor néhány szót váltottunk. (Igaz, amilyen szégyellős voltam, sokszor válasz nélkül hagytam őket.)

Van Takamacuban egy magánkönyvtár, egy régi gazdag családból származó em-

ber alakította át a saját villájából. Ritkaságokat is tartanak benne, a ház és a kert külön is nagyon értékes. Láttam a fényképét a Napvilág című magazinban. Hatalmas, hagyományos japán stílusú épület, a pompás, inkább előkelő szalonra emlékeztető olvasóteremben kényelmes pamlagokon ülve olvasgatnak az emberek. A fénykép különös, erős hatást tett rám, és elhatároztam, ha egyszer módom nyílik rá, megnézem én magamnak ezt a könyvtárat. A neve Kamura Emlékkönyvtár.

Az állomással szemben van egy információs iroda, bemegyek oda kérdezősködni a Kómura könyvtárról. A pultnál ülő középkorú nő szívélyesen eligazít, melyik vonattal menjek, kapok egy térképet, amelyen X-szel bejelölte az emlékkönyvtár helyét. Mondja, hogy vagy

húsz pere villamossal. Megköszönöm, azután ki az állomásra, megnézni a menetrendet. Van egy kis időm a járat érkezéséig, veszek addig az állomás büféjében valami harapnivalót.

A villamos csak két kisebb kocsiból áll. A sínek kivezetnek a főutcát szegélyező épületek közül, majd az üzletek és kis családi házak negyedét is magunk mögött hagyva elhaladunk a gyárak és a raktárak között. Parkok is vannak, meg épülőfélben lévő házak. Lelkesen nézem az ismeretlen tájat. Újdonságként hat rám majdnem minden. Tokión kívül alig láttam még más várost, más vidéket. A városból kifelé haladó reggeli járat, kong az ürességtől, bezzeg a túlsó oldalon, az állomás peronján a hátitáskás, egyenruhát viselő iskolások, gimnazisták ácsorognak füzérben. Most mennek iskolába. En

nem. Magányosan, az ellenkező irányba tartok. Másik sínpáron haladok. Rossz érzés tör rám, és összeszorul a szívem, mintha megritkult volna körülöttem a levegő. Tényleg jól teszem-e, amit teszek? Ha erre gondolok, elfog a félelem. Ezután inkább már nem is nézek rájuk.

A sínek egy darabig a tengerpart mentén haladnak, majd elkanyarodnak a földek felé. Magasan burjánzó kukorica, szőlőlugasok között haladunk, itt a hegyoldalakat is kihasználják, mandarinfákat ültettek oda. Itt-ott öntözővizet tároló kis tavak verik vissza a reggeli napfényt. A síkságon hűvös patak kanyarog, a parlagon maradt földeket sűrű, zöld, nyári fű borítja. Kutya áll a sínek mellett, nézi az előtte elrobogó vonatot. Mindettől a szívembe megint visszatér valami lágy, meleg hangulat. Minden rendben –

mondom magamnak, miután mélyeket lélegzek. Nincs más hátra, mint előre.

A megállótól észak felé indulok a régi házak között, úgy, ahogy mondták. Az utca két oldalán végig házak, kerítések. Életemben először látok ennyifélét. Feketét, fehéret, aztán gránitkerítést, kőlábazatra ültetett sövényt. A környék teljesen csendes, egy teremtett lélek sincs az utcán. Autó is alig jár erre. A levegőt mélyen belélegezve enyhe sós illatot érzek. Közel lehetünk a tengerparthoz. Hegyezem a fülem, de hullámverést nem hallok. Valahol távolabb építkeznek, mert elektromos fűrész zümmög halkan, mint óriási darázs. Helyenként egy-egy tábla jelzi a könyvtárhoz vezető utat, el sem lehet téveszteni.

A Kómura Emlékkönyvtár tekintélyes kapuja előtt jobbra két jól ápolt szilvafa.

A kapun belül kanyargós kavicsösvény, a kert fái és bokrai – fenyő és magnólia, boglárkacserje, azálea – gondosan nyírtak, egyetlen leesett levél sem rontja a képet. A bokrok és a fák között testes kőlámpások és egy kis tó is csillog. Rövidesen az előcsarnokhoz érek. Nagyon elegáns bejárat. Megtorpanok előtte, és egy darabig azon töprengek, hogy belépjek-e vagy sem. Ez egészen más, mint bármelyik könyvtár, amelyet eddig ismertem. De ha már egyszer egyenesen ide jöttem, muszáj bemennem. A bejáratnál lévő pult mögött egy fickó áll, nála kell hagyni a táskákat. Leteszem a hátizsákot, leveszem a napszemüvegemet és a sapkámat.

– Először vagy itt? – kérdi halkan és nyugodtan. Magas hangja van, mégis bársonyosan kellemes.

Bólintok. Egy szót sem tudok kinyögni.

Meglepetésként ér a kérdés, béna leszek tőle.

A könyvtáros, ujjai között, egy kihegyezett ceruzával, egy darabig nagy érdeklődéssel bámul bele a képembe. A sárga ceruza végén radír is van. A fickó szabályos arcán halvány mosoly. Nem is jóképű, inkább nyálas. Legombolható nyakú, hosszú ujjú fehér pamutingei: visel, olajzöld vászonnadrággal. Egyetlen ránc sincs se az ingén, se a nadrágján. Amikor bólint, hosszú haja előrehullik a homlokáról, és ha észreveszi, a kezével megigazítja. Ingujja könyékig feltűrve, látni engedi vézna csuklóját. Vékony keretes szemüvege jól illik az arcához. A mellén kis plasztik névkártya, Ósima van ráírva. Egészen más könyvtárosokhoz vagyok szokva.

– Kedvedre böngészhetsz a szabadpol-

cokon – mondja –, és ha valami megtetszik, nyugodtan vidd be az olvasóterembe. Viszont a pirossal jelzett, értékesebb könyveket kérőlapon kell igényelni. Jobbra van a katalógusterem, ahol kereshetsz akár a cédulakatalógusban, akár a számítógépes nyilvántartásban. Bármelyiket szabadon használhatod. Könyvet nem kölcsön-zünk. Folyóiratot, újságot nem tartunk. Fényképezni tilos. Másolni is. Étkezni kint lehet a padokon. A könyvtár ötkor zár. – Leteszi a ceruzát az asztalra, és hozzáteszi: – Középiskolás vagy?

Mélyet sóhajtva igent mondok.

– Ez itt egy kicsit más, mint a többi könyvtár – mondja. -Főleg egyfajta könyvekre szakosodtunk, régi költőkre, akik tankákat vagy haikukat írtak, szóval ilyen régi dolgok vannak itt. Természetesen

bizonyos mértékben általános témájú művek is vannak, de általában azok, akik veszik a fáradságot és idevillamosoznak, többnyire ezeknek a költészeti műveknek a kutatói és szakértői. Eleve nincs olyan, aki azért jön ide, hogy Stephen Kinget olvasson. A te korosztályod is egészen ritkán fordul elő. Legföljebb végzős egyetemisták, kutatók jönnek. Te tényleg tankákat meg haikukat tanulmányozol?

– Nem – vágom rá.

– Én is úgy gondoltam.

– De azért én is használhatom a könyvtárat? – kérdezem megszeppenve, mert félek, hogy a hangom megint felcsuklik.

– Természetesen – válaszol mosolyogva, és összekulcsolja az ujjait a pulton. – Ez itt nyilvános könyvtár, bárki bejön olvasni, szívesen fogadjuk. Csak halkan me-

rem kimondani, de engem sem nagyon érdekelnek a tankák meg a haikuk.

– Nagyon szép ez az épület – mondom én. Bólint rá.

– A Kómura családnak egykor nagy szakégyára volt már az Edo-kor óta. A legutolsó Kómura pedig híresen megszállott könyvgyűjtő volt, akit az egész ország ismert. Az apja maga is költő volt, és sok író időzött nála, ha Sikokuban járt. Például Vakajama Bokuszui, Isikava Takuboku vagy Siga Naoja. Volt, aki olyan jól érezte magát, hogy hosszan vendégeskedett itt. A házban hagyományosan nagyvonalúak voltak pénz dolgában, ha művészetekről volt szó. Az ilyen családban általában akad olyan leszármazott, aki elherdálja a vagyont, de szerencsére a Kómurák közül senki sem volt könnyelmű. A kedvtelés megmaradt

kedvtelésnek, a családi üzletet nem áldozták fel érte.

– Gazdagok lehettek – jegyzem meg.

– Nagyon – válaszol, és a száját legörbítve hozzáteszi: – Talán nem annyira, mint a háború előtt, de ma is nagyon tehetősek. Ezért tarthatnak fenn egy ilyen szép könyvtárat. Persze arra is gondoltak, hogy alapítványt hozzanak létre, és azzal jócskán csökkentik az örökösödési adót, de ez egy másik történet. Ha maga az épület érdekel, kettőtől tartunk egy kis idegenvezetést, azon részt vehetsz. Keddenként szoktuk, és ma éppen kedd van. A felső szinten ritka kép- és kalligráfiagyűjtemény is van, de az egész mint épület is érdekes. Nem bánod meg, ha megnézed. Megköszönöm.

Úgy mosolyodott el, mintha azt. mondaná: nagyon szívesen. Fogja a ceruzáját,

és a gumis végével megkocogtatja az asztalt. Mintha csak engem akarna bátorítani vele.

– Maga fog majd körbevezetni? Ósima elmosolyodik.

– Én csak egyszerű alkalmazott vagyok itt. Szaeki asszony a felelős a dolgokért, vagyis a főnöknőm. A Kómura családhoz is rokoni szálak fűzik, szóval ő lesz az idegenvezető. Nagyszerű asszony. Biztosan tetszeni fog neked is.

Belépek a magas, tágas könyvtárba, járkálok a könyvespolcok között, hogy keressek magamnak valami érdekfeszítőt. A mennyezeten gerendák futnak végig. Az ablakokon betűz a kora nyári napfény. A kertre nyíló ablakszárnyak kitárva, behallatszik a madarak éneke. Karnyújtásnyira tőlem a könyvespolcon rengeteg verseskötet, ahogy Ósima meg-

mondta. Tankák, haiukuk, vagy kritikák és életrajzok. Helytörténeti munkákból is van elég. Belül a polcokon az általános, humán témájú kötetek sorakoznak: japán irodalmi sorozatok, világirodalmi gyűjtemények, szerzők életműve, klasszikusok, filozófia, drámai művek, általános művészeti, társadalomtudományi munkák, történelem, életrajzok… Amit csak a kezembe veszek és kinyitok, régi korok illatát árasztja: mennyi tudás, érzelem alussza békés álmát a borítók között! Mélyen belélegezve a különleges illatot lapozok néhány oldalt, majd visszateszem a kötetet a polcra.

Az *Ezeregyéjszaka meséi* Burton kiadású kötetei közül választok ki végül egy szép darabot, és beviszem az olvasóterembe. Már régóta szeretném elolvasni. Éppen nyitás után vagyunk, rajtam kívül

senki sincs még a teremben. A díszes helyiséget teljesen kisajátíthatom magamnak. Minden olyan, mint annak a színes magazinnak a fotóin: magas mennyezet, tágas, barátságos, otthonos tér. A fehér függönyök hangtalan lebegnek a kitárt ablakokon beáramló friss, tengerszagú szellőben. És imádom a kényelmes kanapét. A sarokban egy régi pianíno, olyan érzésem van, mintha vendég lennék egy barátságos ember házában.

Elnyúlok a kanapén, és körülnézek: igen, ez az a szoba, amelyet már régóta kerestem. Pontosan ilyen világvégi, csendes helyre vágytam, de eddig azt hittem, csak álom az egész. Még mindig nem tudom elhinni, hogy a íróságban is bérezik ilyen hely. Becsukom a szemem, és a levegővel együtt belélegzem a csodát, amely mint puha felhő telepszik

rám. Lassan végigsimítok a kanapé krémszínű huzatán, aztán felállok, odamegyek a pianínóhoz, kinyitom és mind a tíz ujjamat ráteszem a megsárgult billentyűkre. Aztán becsukom a klaviatúra fedelét, és körbejárok a megfakult, szőlőmintás szőnyegen. A régi ablaknyitó kart is kipróbálom, hogyan nyit és zár. Az állólámpát fel-, majd lekapcsolom. Egyenként végignézem a képeket a falon, végül visszahuppanok a kanapéra, és az Ezeregy-éjszakát ott folytatom, ahol abbahagytam.

Délidőben a kertre néző verandán leülök, előveszem a hátizsákomból az ásványvizet és a csomagolt ennivalót, megebédelek. Mindenféle madarak jönnek elő, fáról fára röpködnek, letelepednek a tó partjára, isznak belőle, tollászkodnak. Csak néhányat ismerek fel közülük.

Amikor egy nagydarab, barna macska kerül elő valahonnan, riadtan szétrebbennek, pedig az rájuk sem hederít, beéri azzal, hogy kedvére napozhat a burkolat kövein.

Visszaindulok az olvasóterembe. Ósima, akinek megint leadom a zsákom, megszólít:

– Ma szünet van az iskolában?

– Nem, csak csináltam magamnak egy szabadnapot – válaszolok, jól megrágva a szót.

– Szóval iskolát kerülsz – mondja.

– Valahogy úgy.

Ósima jelentőségteljesen fürkészi arcomat.

– Valahogy úgy?

– Nem kerülöm, csak úgy döntöttem, hogy nem megyek – mondom neki.

– Szóval csak úgy finoman és önkényesen leálltál az iskolába járással?

Bólintok rá. Jó lenne válaszolni valamit, de semmi sem jut az eszembe.

– Hát azt tudod-e, mit mond Platón Lakomájában Arisztophanész? Szerinte a legendás időkben három nemű ember létezett – fordít egyet a szón Ostma.

– Nem tudtam.

– Régen nem férfiak és nők éltek a világon, hanem férfiférfiak, férfi-nők és nőnők. Vagyis mindenkiben két ember lakozott, így azután elégedetten éltek, és nem láttak szükséget semmiben. Csakhogy Istenség egy pengével mindet félbevágta. Pontosan két egyenlő félre. Ezért azután külön férfi és nő lett belőlük, és egész életükben összevissza kószálnak keresve a másik felet, akinek valahol csak meg kellett maradnia.

– És miért tett ilyet Isten?

– Hogy kettéválasztotta az embert? Hát igen, ezt én sem tudom. Általában nem nagyon lehet tudni, hogy az istenségek mit miért csinálnak. Talán haragra gerjednek, vagy, mit tudom én, valami idealizmusból. Úgy is lehet, hogy büntetésből tehették. Például amiatt, amiért Ádámot és Évát kiűzték az Édenkertből.

– Az eredendő bűn miatt – szólok közbe.

– Az, igen: az eredendő bűn – kap a szón Ósima, és közben középső és mutatóujja között megpróbálja kiegyensúlyozni hosszú ceruzáját. – Végül is azt akartam mondani, hogy meglehetősen nehéz az embernek a magány.

Visszamegyek az olvasóterembe, és belekezdek Hasszán történetébe. De egészen másutt jár az eszem, nem tudok fi-

gyelni. Férfi-férfi és nő-nő?

Amikor az óra kettőt mutat, félbehagyom az olvasást, felállok és megyek, hogy részt vehessek az idegenvezetésen. A vezető, akit Szaekinak hívnak, jó negyvenes, karcsú asszony. Magasabbnak tűnik, mint a korabeli nők. Rövid ujjú, kék ruhát és krémszínű kardigánt visel. Kifejezetten jó a tartása. Hosszú haja lazán hátrafogva, ami kiemeli finom vonású, okos arcát, szép szemét. Szája sarkában halvány mosoly bujkál. Nem tudom pontosan megmondani, miért, de nekem tökéletesnek tűnik ez a mosoly. Kicsiny napsütötte helyet juttat eszembe, mert csak csendes, eldugott zugba tűz be így a derűs napsugár. A tokiói Nogata ház – ahol laktam – kertjének volt egy ilyen kis szeglete, ahova odasütött a nap. Gyerekkoromtól fogva kedveltem azt a kis nap-

fényes helyet.

A nő olyan erős hatással van rám, hogy úrrá lesz rajtam a sóvárgás. Bárcsak ilyen anyám lenne, gondolom magamban. Akármikor összefutok egy hasonló korú, szép nővel, a végén mindig arra gondolok, hogy de jó lenne, ha ő lenne az anyám. Mondanom sem kell, annak a lehetősége, hogy éppen Szaeki asszony lenne az, közel van a nullához. Elméletileg azért mégiscsak van egy pirinyó esélye a dolognak. Ugyanis fogalmam sincs, milyen lehet az anyám arca, de még a nevét sem tudom. Tehát nincs kizárva, hogy ez az asszony az anyám.

Az idegenvezetésen rajtam kívül még egy Oszakából jött középkorú házaspár is részt vesz. A feleség kicsi és kövér, sokdioptriás szemüveggel. A férfi sovány, kemény dróthaját valószínűleg drótkefé-

vel lapítja le. Szemnyílása résnyi vékony, pofacsontja széles, úgy néz ki, mint a déltengeri szigeteken azok a kőszobrok, amelyek mindig a horizontot kémlelik. Ezenkívül mindig bólogat, helyesel, még nehezen érthető, elharapott szavait is visszanyeli. Mindketten inkább hegymászáshoz való ruhát viselnek, semmint könyvtárlátogatáshoz. Sokzsebű vízálló mellény, komoly, strapabíró bakancs, hegymászóknak való kalap van rajtuk. Az is lehet, hogy minden utazáshoz így nekiöltöznek. Nem rossz emberek – nem mintha örülnék, ha ők lennének a szüleim –, de azért megkönnyebbültem, hogy nem én vagyok az egyedüli résztvevő.

Szaeki asszony először a Kómura Emlékkönyvtár létrejöttének előzményeit meséli el – nagyjából ugyanazt, amit már Osimától hallottam. A több nemzedéken

keresztül gyűjtött műveket, bibliográfiákat, képeket és kalligráfiákat mindenki számára közzétették, és a helyi kultúra fejlődéséhez hozzájáruló könyvtárat alapítottak. A Kómura-ház saját vagyonából alapítványt létesített, és ebből üzemeltetik a könyvtárat, és alkalmanként előadásokat, kamara-zenekari hangversenyeket is tartanak. Eredetileg a Kómura-ház könyvtárának és vendégeinek épült szállásul a Meidzsi-korszakban, a tizenkilencedik század végén, erre húzták föl a második emeletet a Taisó-korban, vagyis a huszadik század elején, amikor nagyarányú átépítés történt, hogy a házban megszálló íróknak, művészeknek megfelelő szállást biztosítsanak. Mert a Meidzsitől a Taisó-korig rengeteg nagy név fordult meg itt és hagyta hátra emlékeit. Hálából a vendéglátásért a költők tankákat, haikukat, az irodalmárok műveiket, a festők

képeiket hagyták itt.

– A sokféle forrásból gyűjtött kulturális hagyatékot odafönt a második szinten megtekinthetik – mondja Szaeki asszony. – Ez a gyűjtemény a második világháború előtti időkből, nem a helyi önkormányzat segítségével, hanem a tehetős és a művészeteket támogató Kómura család erőfeszítésének eredményeképpen létesült, és jelentősen hozzájárult a helyi kultúra gazdagodásához. Kagawa megye sok költőt, írót adott, és ebben nagy szerepe volt a Kómura családnak, amely a Meidzsi-kortól több magas rangú művészeti kört szervezett, és szívvel-lélekkel támogatta is őket. Jelentős kulturális tevékenységének mibenlétéről, viszontagságairól számos könyv, tanulmány jelent meg, amelyek az olvasóteremben hozzáférhetőek. Remélem, lehetőségük nyílik,

hogy megtekintsék őket.

A családi hagyománynak megfelelően a Kómura-ház urai maguk is járatosak voltak irodalmi berkekben, kitűnő ízlésük nemzedékről nemzedékre öröklődött. A Kómurák külön tudták választani a valódit a hamistól, és csak a kiválót patronálva nagy odaadással gazdagították a gyűjteményt. Persze ahogy önök is tudják, ezen a világon nincsen teljesen biztos ítélőképesség. Sajnálatos módon alkalmasint cserbenhagyta őket a jó belátásuk, mert néhány kitűnő szerző nem nyerte meg tetszésüket, így járt például a haiku mestere, Szantóka, akinek munkái hiányoznak a gyűjteményből. A vendégkönyv szerint számos alkalommal megszállt itt, de a ház ura egyszerűen „hencegő koldus”-nak tartotta, és nem méltatta figyelmére, úgyhogy műveinek nagy

részét kiselejtezték.

– Az bizony nagy kár – mondja az Oszakából jött asszony nagy sajnálkozással. – Most pedig micsoda értéke lenne.

– Ahogy mondani tetszik. De akkoriban Szantóka teljesen névtelen volt, bár ez nem mentség – válaszol Szaeki asszony derűsen.

– Az már nagyon is igaz – helyesel a férj.

Szaeki asszony ezután körbevezetett bennünket a földszinten, megmutatta a raktárt, az olvasótermet, a ritkaságok gyűjteményét.

– Megkockáztathatom, hogy az építtető annak idején a könyvtár tervezésénél kerülte a kifinomult kiotói palotastílus építészeti jegyeit, inkább polgári vagy népi építészeti stílusban építkezett. Láthatják,

hogy az épület elnagyolt szerkezetének mesterkéletlenségével szemben a bútorzat és a berendezés nagyon is meg van tervezve, méghozzá igen fényűzően. Figyeljék meg például az áttört faragott térelválasztó fríz eleganciáját és kifinomultságát, amely párját ritkítja. Az építkezés idején itt dolgozott Sikoku minden híres mesterembere.

Ezután felmegyünk a felső szintre. A boltíves lépcsőház tágas, az ébenfa korlát olyan fényes, hogy meglátszik rajta az ujjlenyomat. A dísztáncterem homlokzati ablakain színes üvegmozaik táblák. Az egyik szarvast ábrázol, amint kinyújtott nyakkal a szőlőlugast dézsmálja. Két vendégszoba is van az emeleten és egy tágas szalon. Régen biztosan gyékényszőnyeggel borították a hagyományos japán összejövetelek tiszteletére, de most

már parketta van rajta. A falakat képek, tekercsek, japán stílusú festmények díszítik. A terem közepén üvegtárló, benne emléktárgyak és történetük. Az egyik vendégszoba berendezése európai stílusú, a másiké japán. Az európaiban hatalmas íróasztal, előtte forgószék, olyan, mintha valaki ma is használná. Mögötte az ablak fenyőfasorra nyílik, közöttük szűk kilátással a látóhatár egy kis darabkájára.

Az oszakai házaspár a prospektust nézegetve járja körül a teremben kiállított tárgyakat. A feleség hangosan lelkendezik, a férj egyetértően kontrázik. Úgy látszik, hogy a házaspár között soha sincsen nézeteltérés. Amikor az európai szobába érünk, előkerül Szaeki asszony.

– Ha akarják, bele lehet ülni a székbe is – jegyzi meg. – Siga Naoja és Tanidzaki

Dzsunicsiró is ült. benne a maga idejében, persze a széket már nem az eredeti állapotában találjuk.

Rátelepedek a székre, és lassan, óvatosan leteszem a kezemet az asztal lapjára.

– No milyen? Nem támad kedve az íráshoz?

Elvörösödve megrázom a fejemet. Szaeki asszony elmosolyodik, és megindul a szomszéd szobába, én maradok ülve és nézem távolodó alakját, a járását. Minden mozdulata nagyon természetes és kecses. Nem tudom jól megfogalmazni, de valahogy olyan különleges. Úgy látszik, mintha így távolodóban valamit a mozdulataival, a járásával akarna velem közölni. Valamit, amit szavakkal nem lehet. És szemtől szemben sem. De sejtelmem sincs, hogy mi ez a valami. Sok mindent nem értek.

A székben ülve körbenézek a szobában. A falon egy olajkép a közeli tengerparti tájat ábrázolja. Stílusa régies ugyan, de a színei elevenek. Az asztalon jókora hamutál és zöld ernyős lámpa. Lenyomom a kapcsolót, tényleg világít. A homlokzati falon régi, fekete óra. Antik darabnak látszik, de a pontos időt mutatja. A parketta néhol homorúra kikopott és meg-megreccsen a járkáló lába alatt.

A tárlatvezetés végén az oszakai házaspár hálásan köszönget, azzal távozik. Kiderült, hogy mindketten a Kanszai megyei haikukörbe járnak. El nem tudom képzelni, milyen verseket írhatnak, különösen a férj a folytonos bólogatással, hajbókolással! Ahhoz kezdeményezőképesség is szükségeltetik. Hacsak nem mocorog valami tehetség a fickóban haiku-írás közben.

Visszatérek az olvasóterembe a könyvemhez. Délután van, már szállingóznak az emberek. Majdnem mindegyik olvasószemüveget használ. Szemüveggel majdnem egyformák! Az idő lassan telik. Egy pisszenés se hallatszik, mindenki belemerül az olvasásba. Az egyik asztalnál valaki némán jegyzetel, de a többiek mozdulatlanul ülnek, és csak a könyvüket látják. Ahogy én is.

Ötkor visszateszem a polcra a könyveket, és elhagyom a könyvtárat.

– Reggel hánykor nyitnak? – kérdezem elmenőben.

– Tizenegykor. A hétfő szünnap. Holnap is jössz?

– Nem zavarok?

Ósima összehúzza szemét, ahogy rám néz:

– Már miért zavarnál? A könyvtár az a hely, ahová az emberek olvasni járnak. Feltétlenül szeretném, ha eljönnél. Egyébként mindig ezzel a nagy csomaggal akarsz közlekedni? Jó nehéznek látszik. Mivel tömted tele? Aranypénzzel?

Elpirulok.

– Jól van, csak úgy kérdeztem, szó sincs róla, semmi közöm hozzá – mondja Ósima, és a ceruzája radíros végével a fejét vakargatja. – Hát akkor a holnapi viszontlátásra.

– Viszontlátásra.

Ósima a ceruzát magasba emelve integet nekem.

Ugyanazzal a járattal megyek vissza Takamacuba, amelyikkel jöttem. Az állomás közelében bemegyek egy olcsónak látszó étterembe. Csirkesültet kérek kö-

rettel, zöldsalátával, a rizsből repetázom, meleg tejet iszom rá. A szomszédos éjjel-nappali boltban veszek két rizsgombócot, hogy majd legyen, ha éjszaka megéheznék. És még ásványvizet is. Aztán elgyalogolok a szállóig, ahol lakom. Nem sietek, nem vánszorgok, úgy megyek, ahogy kell. Mint bármelyik átlagos járókelő, hogy feleslegesen ne vonjam magamra az érdeklődő tekinteteket.

Szálláshelyem méretére nézve nagyobb, de amúgy szokásos másodosztályú szálloda átutazó üzletembereknek. A recepciónál hamis adatokat írok a nyilvántartó lapra, és az első éjszakát előre kifizetem. Közben feszengek kissé. De nem néznek rám gyanakvással. Nem is ordítanak rám vadul, hogy „Átlátszó a hazugságod, tudjuk mi azt jól. Valójában tizenöt éves vagy és elszöktél otthonról!” A dolgok

közömbösen, hivatalosan zajlanak.

A lift kattogva, baljós hangokat hallatva küszködik föl a hatodikra. A szoba szűk, hosszú, az ágy barátságtalan, rajta kemény párna. Kis asztal, apró televízió, napszítta függöny. A fürdőszoba olyan szűk, hogy épp hogy beférek. Sampon sincsen. Az ablakból csupán a szemközti tűzfalat látni. De hát mégiscsak tető van a fejem fölött, a csapból folyik a meleg víz, ezért is hálásnak kell lennem. Leteszem az asztalra a hátizsákot, leülök a székre, és szoktatom magamat a szobához.

Szabad vagyok, vagy mi – gondolom magamban. Behunyom a szememet, és egy darabig csak arra gondolok, hogy szabad vagyok. De hogy lényegében mi is ez a szabadság, arra még nem nagyon jöttem rá. Most csak annyit tudok, hogy

magányos vagyok. Egyedül, egy ismeretlen helyen. Mint egy felfedező, iránytű és térkép nélkül. Ezt jelentené hát a szabadságnak nevezett valami? Még ezt nem nagyon értem. Felhagyok tehát a töprengéssel.

Sokáig időzöm a kádban, a mosdónál gondosan fogat mosok. Az ágyban kicsit olvasok még. Majd belefáradva nézem a tévéhíradót, de ahhoz képest, mi minden történt velem a mai nap, a televízió hírei érdektelenek és unalmasak. Ezért rögtön el is zárom a tévét, beburkolódzom a takaróba. Az óramutató már túl jár a tízesen, de nem könnyű elaludni. Új nap új helyen. Ez az én tizenötödik születésnapom, amelynek nagy részét abban a csudás és kétségtelen impozáns könyvtárban töltöttem. Jó néhány új emberrel találkoztam. Szakurával, aztán Osimával és

Szaekivel. Szerencsére egyik sem túl szigorú hozzám. Ez talán jó jel.

Ezután haza, a nogatai házra gondoltam, apámra, akinek ilyenkor már otthon kell lennie. Mit érezhet vajon, hogy ilyen hirtelen eltűntem hazulról? Talán megkönnyebbül, hogy nem kell látnia többé? Vagy zavarba jön? Vagy pedig egyszerűen nem érez semmit? Nem, szerintem egyszerűen észre sem vette, hogy eltűntem.

Hirtelen eszembe jutott, hogy elővegyem a hátizsákból apám mobiltelefonját. Bekapcsolom, és próbaképp felhívom az otthoni tokiói számot. Rögtön kicseng. Olyan határozott hangon, mintha nem is hétszáz kilométerről, hanem csak a szomszéd szobából telefonálnék. Ezen a hihetetlenül friss hangon meglepődöm. Kettőt csöngetek még, és bontom a vo-

nalat. Erős szívdobogás jön rám, és nem akar visszatérni a szokásos ritmusába. A telefon él. Apám még nem tiltatta le a vonalat. Talán még észre sem vette, hogy a mobil eltűnt az íróasztal fiókjából? Visszateszem a készüléket a hátizsák zsebébe, lekapcsolom az olvasólámpát. Behunyom a szemem. Nem álmodom. Tényleg, milyen régóta nem álmodtam semmit.

6

– Jó napot – mondta a javakorú férfi.

A macska kicsit felemelte a fejét, és mély hangon, fáradtan viszonozta a köszönést. Nagy fekete, öreg kandúr volt.

– Meglehetős szép napunk van, nemde?

– Aha – így a macska.

– Egy szál felhő sincs az égen.

– ....egyelőre.

– Nem tart tovább a jó idő?

– Azt mondják, estére elromlik. Úgy látszik – szólt a macska, és első lábát kinyújtóztatva, összehúzott szemmel vizsgálgatni kezdte az ember ábrázatát.

A férfi kuncogva nézett vissza rá. Az állat egy darabig habozott, hogy mitévő is legyen. Aztán nem állta meg, hogy meg ne jegyezze:

– Hű... maga aztán tud beszélni!

– Igen – ismerte be a férfi, mintha restellne magát miatta. Azután tisztelete jeléül levette kirojtosodott vászonkalapját. – Nem mindig és nem minden macskaurasággal, de ha minden jól összejön, akkor valahogy képes vagyok szót váltani.

– Hm – a kandúr kurtán reagált a dologra.

– Ha nem bánja uraságod, Nakata – mert így nevezte magát az öreg – leülne ide, kissé elfáradt ugyanis a gyaloglásban.

A fekete kandúr lassan felemelkedett, fintorogva rántott néhányat hosszú bajszán, és egy akkorát ásított, hogy az állkapcsa majd kiugrott a helyéről.

– Mit bánom én. Jobban mondva bánom vagy sem, ülhet maga oda, ahová a kedve tartja. Ugyan ki hibáztatná ezért?

– Nagyon szépen köszönöm – mondta a

férfi, és letelepedett a macska mellé. – Hajaj, kérem, reggel hat óra óta egyfolytában járkálok.

– Hogy is van ez? Azt mondja, maga Nakata?

– Igenis kérem, így hívnak. És kegyedet, kedves macska úr?

– Elfelejtettem a nevemet – válaszolta a fekete macska. – Nem mintha sohase lett volna, de menet közben szükségtelenné vált, hogy nekem legyen ilyen, ezért elfelejtettem.

– Igen. Amire nincs szükség, az hamar feledésbe merül, kérem. Nakata is így van ezzel – vakarta a fejét az öregúr. – Apropó, macska urat itt a környék valamelyik házában tartják?

– A múltban tényleg eltartottak valahol, de ma már megváltozott a helyzet. Bár

néha, különböző házaknál elfogadok ennivalót, de… engem nem tartanak sehol.

Nakata bólintott, és hallgatott egy darabig. Aztán így szólt:

– És akkor szólíthatnám Ocuka úrnak a macska urat?

– Ocukának? – nézett a macska az emberre kissé meglepetten. – Mit jelentsen ez? Még hogy én Ocuka? Honnan veszi ezt az Ocukát?

– Ó nem, nincs különösebb értelme, csak Nakatának az imént ötlött az eszébe. Bizonyára kellemetlen, hogy nem jut eszébe a neve, gondoltam, javaslok egy megfelelőt. Nagyon praktikus tud lenni, ha valakinek van ilyen. Még az olyan nehéz felfogású embernek is, mint Nakata, érthetővé és rendszerezhetővé válnak a dolgok, ha elmondhatjuk, hogy bizonyos hó bizonyos napján, XX város második

kerületében egy üres telken találkozott egy fekete macskával, név szerint Ocuka úrral, így könnyebben vissza lehet emlékezni.

– Hm – mondta a kandúr. – Nem értem én ezt igazán. A macskának ilyesmire semmi szüksége. A dolgokat egyszerűen úgy is fel lehet fogni, mint szagokat meg formákat. Minden különösebb gond nélkül.

– Igenis. Ezt Nakata jól megértette. Csakhogy az ember nem olyan, Ócuka uram. Ahhoz, hogy mindenféléket meg tudjon jegyezni, csak kell neki dátum és név.

A macska fújt egyet.

– Phű, kényelmetlen, nyűgös lehet.

– Ahogy mondani tetszik. Igencsak kényelmetlen dolog az, hogy annyi min-

denfélére kell emlékeznünk. Itt van Nakata, neki észben kell tartania a polgármester nevét, meg kell jegyeznie az autóbuszjárat számát. Mindazonáltal nem bánná, ha uraságodat továbbra is Ocukának titulálhatnám? Vagy esetleg kellemetlen lenne önnek?

– Kellemetlenül hangzana-e?... nem is lenne annyira zavaró... ámbár nem különösebben kellemetlen. Úgyhogy tulajdonképpen nem is bánom. Ocuka... Ha így akar szólítani, hát tegye. Igaz, nem érzem ilyenkor, hogy tényleg rólam lenne szó, ugye...

– Nakata örvend a szerencsének, ha így tetszik ezt gondolni, és hálásan köszöni önnek, Ocuka úr.

– Attól, hogy maga ember, azért csepet furcsa a beszéde is – jegyezte meg Ocuka.

– Igenis, ezt sokan mondták már, de Nakata már csak ekképpen tud társalogni. Ilyen nála a hétköznapi beszéd. Kissé hibbant ugyanis. Nem volt ez mindig így… tulajdonképpen gyerekkorában baleset érte, és azóta ilyen. Írni sem tud, meg újságot olvasni sem.

– Nem akarok dicsekedni vele, de én sem ismerem a betűt. – A kandúr néhányszor megnyalogatta a jobb mancsát. – De az eszemmel nincs baj, és még nem láttam kárát.

– Hát igen. A macska urak világában ez teljesen így van. Ám az emberek között, aki nem tud írni, az ostoba. Aki közöttük nem tud újságot, könyvet olvasni, az gyengeelméjű. Ez el van döntve. Egyébként Nakata apja – már elhunyt – rangos egyetemi tanár, a f.i.n.a.n.c.i.á.l.i.s elméletek szakértője volt. Nakatának két öcs-

cse is van, mindkettő igen jófejű. Az egyik az I.t.ó.c.s.ú nevű vállalatnál o.s.z.t.á.l.y.v.e.z.e.t.ő, a másik egy K.ü.l.k.e.r.e.s.k.e.d.e.l.m.i M.i.n.i.s.z.t.é.r.i.u.m-nak nevezett helyen dolgozik. Mindketten nagy házban laknak, és a.n.g.o.l.n.á.t esznek. Csak ennek a Nakatának van baj a fejével.

– De maga meg így tud társalogni a macskával.

– Igen – mondta Nakata.

– Szó se róla, ilyet nem tud akárki.

– Ahogy mondani tetszik.

– Akkor az eszével semmi baj, nem igaz?

– Igen… nem… vagyis Nakata maga se érti, hogy van ez. Csakhogy gyerekkorától kezdve mindenki állandóan azt hajtogatta, hogy ez nem épelméjű, ez egy

lüke, tehát nem tud másra gondolni, mint hogy tényleg nincs helyén az esze. Nem tudja elolvasni az állomás nevét, nem tud bélyeget venni vagy villamosra szállni. Van ugyan városi busz a rokkantaknak, arra már valahogy fel tud kapaszkodni.

– Hm – szólt erre Ócuka részvét nélkül.

– Aki nem tud írni-olvasni, az munkát sem talál magának.

– Hát akkor miből él?

– Kapok s.z.o.c.i.á.l.i.st.

– S.z.o.c.i.á.l.i.st ?

– A polgármester úr szíveskedik segélyezni pénzzel. Nogatában lakom, van ott egy szállás, a Z.s.o.l.t.á.r.o.s, abban van egy kis szobám. Napjában három étkezéssel.

– Nem is látszik olyan rossz életnek…

mármint nekem úgy tűnik.

– Úgy van, ahogy mondani tetszik. Nem rossz. Végül is nem esik be az eső, Nakatát nem veri a szél, megél, semmiben nem lát hiányt. Aztán néha macskakeresésre van igény, mint például most is, és azért jár némi tiszteletdíj. De ezt titokban kell tartani, hogy a polgármester úr meg ne tudja. Épp ezért ne beszéljen erről senkinek. Lehet, hogy a külön pénzt levonnák a s.z.o.c.i.á.l.i.s-ból, azért. Ami a tiszteletdíjat illeti, nem túl komoly összegről van szó, de ennek köszönhetően néha a.n.g.o.l.n.á-t is lehet enni. Nakata azt nagyon szereti.

– Azt magam is kedvelem. Igaz, hogy csak egyszer ehettem, jó régen, és nem emlékszem jól, milyen íze is volt.

– Igen. Az a.n.g.o.l.n.a igen jó dolog. Kicsit más, mint a többi ennivaló. A vilá-

gon vannak pótennivalók, de amennyire Nakata tudja, az a.n.g.o.l.n.a olyan, amit pótolni semmivel sem lehet.

Az üres telek előtti járdán jókora labrador haladt el előttük, egy fiatalember vezette. A kutya nyakán piros kendő. Fél szemmel odasandított Ócukára, de aztán ment tovább. Az üres telken ülők mindketten hallgattak és megvárták, amíg a kutya meg a fiatalember elhalad.

– Maga azt mondja, macskakeresőben...?

– Igen, nyomuk veszett személyek felkutatásáról van szó. Nakata, ahogy most is, kicsit el tud beszélgetni méltóságtokkal, így azután erre-arra jártában értesüléseket, vagyis i.n.f.o.r.m.á.c.i.ó-t gyűjt, és az eltűnt macskákat sikeresen meg tudja találni. Így azután híre ment, hogy Nakata ért a macska kutatáshoz, és in-

nen-onnan felkérések érkeznek hozzá, találná meg az elkószált személyeket. Mostanában egyre kevesebb keresés nélküli napja akad. Csakhogy Nakata meszszire nem szeret elmenni, kikötötte, hogy csak Nagano negyedben kutat. Ha nem így tenne, előbb-utóbb ő maga veszne el.

– Na, és most is elkószált macskát keres maga?

– Igen, ahogy mondani tetszik. Most egy egyéves tarkát, a neve Szezámmag. Itt a fényképe.

Azzal Nakata előhúzta vászon oldalzsákjából egy fénykép színes másolatát, hogy Ocukának megmutassa.

– Ö az a macska. Sárga bolhanyakörvvel a nyaka körül. Ócuka kinyújtotta a nyakát, hogy lássa a képet, aztán megrázta a fejét.

– Nem, ezt még sohasem láttam. Ha erről a környékről való macskáról van szó, nagyjából mindet ismerem, de ezt nem. Nem is láttam és… nem is hallottam róla.

– Csakugyan?

– És maga már tényleg régóta keresi?

– Háát… ma… az első, második, már harmadik napja. Ócuka úr kissé elgondolkodott, azután így szólt:

– Maga is tudhatja, a macska olyan állat, amelyik nagyon ragaszkodik a szokásaihoz. Nagyjából szabályosan él, hacsak valami nagyobb dolog nem jön közbe, nem szereti a nagy változásokat. Nagyobb dolognak számít a testi gerjedelem, a baleset…, igen, nagyjából a kettő közül valamelyik.

– Nakata is nagyjából erre gondolt.

– Ha a vágyról van szó, egy idő múlva

lehiggad és visszatér. Tudja maga, hogy van ez.

– Tapasztalatom ugyan nincsen, de nagyjából értem. Fütyiről van szó.

– Arról. A fütyiről. – Ócuka úr titokzatos pofával bólintott egyet. – Ám ha balesetről van szó, akkor onnan nehezen kerül haza.

– Az bizony úgy van.

– Azután ha begerjedt, valahová messzire is elkóborol, és megesik, hogy nem találja a visszafelé vezető utat.

– Az biztos, hogy ha kimegy a Nagano kerületből, még Nakata sem talál vissza.

– Velem is sokszor előfordult már. Persze jó régen, amikor még fiatal voltam – húzta össze Ócuka a szemét, mintha jobban akarna a múltra emlékezni. – Ha egyszer nem találod a visszautat, elfog a

pánik. A szem előtt minden elsötétül. Azt sem tudom, mi micsoda. Utálatos helyzet. A gerjedelem teljesen felkavar. De ha eljön az idő, akkor csakis azon jár az eszed. Nem gondolsz arra, hogy mi jön azután. Ilyen a testi kívánság. Ezért aztán... na, mit is akartam mondani..., hogy hívják azt az eltévedt macskát?

– Szezámmagnak.

– Ebben én is segíteni akarok, kerítsük elő valahogy ezt a Szezámmagot. Valahol nagy gonddal tarthatták ezt az egyévest. Mit tudhat ez a világról? Még verekedni se tud, ételt sem talál magának. Máshonnan kell a kérdést megközelíteni.

– Pontosan, ahogy mondani tetszik. Nakata más oldalról fogja megközelíteni. Elnézést kérek, hogy Ócuka úr szieszta-ját megzavartam. Valószínű, hogy járok még errefelé, kérem, ha addig mutatkoz-

na erre Szezámmag, tudassa Nakatával, legyen szíves. Elnézést kérek, de a lehetőség szerint lerovom majd a hálámat.

– Ugyan, nagyon érdekes volt magával beszélgetni. Majd máskor is… jöjjön el ide. Ha csak az időjárás engedi, ilyen tájt többnyire itt, ezen az üres telken tanyázom. Rossz időben meg ott a lépcső alján van egy szentély, abban.

– Igenis. Köszönöm szépen. Nakata is nagyon örült a szerencsének, hogy beszélhetett Ócuka úrral. Mint említettem, tudok a macska urakkal beszélni, de korántsem értjük meg egymást ilyen simán mindenkivel. Vannak olyanok is, akik borzasztó elővigyázatosak lesznek, ha megszólítom őket, és némán el méltóztatnak oldalogni. Pedig egyszerűen csak üdvözöltem őket.

– Ez bizony így van. Mint ahogy az em-

berek, a macskák között is vannak különfélék.

– Ahogy tetszik mondani. Nakata is éppen így gondolja. Sokféle ember van ezen a világon, és a macskák is különböznek egymástól.

Ócuka kinyújtóztatta a hátát, és felnézett. A nap aranysárga délutáni fénye elborította az üres telket, de volt valami halvány előérzet, mely esőt jósolt. Ócuka képes volt az ilyen megérzésekre.

– Szóval kiskorában magát baleset érte, és azóta nincs rendben a feje... valami ilyesmit mondott, nem?

– Igen, úgy van. Bátorkodtam megjegyezni. Nakatát kilencéves korában érte a baleset.

– És miféle baleset?

– Hát az kérem... sehogyan sem akar

előjönni. Azt beszélik, hogy valami ismeretlen okból lázas betegségbe esve, Nakata három hétig nem tért magához. Addig feküdt a betegágyon, i.n.f.ú.z.i.ó-ra kötve. Amikor végre eszméletére tért, az addigiakat teljesen és tökéletesen elfelejtette. A papa, a mama arcát, olvasni, a házat, ahol lakott, benne a szobák elrendezését, még a saját nevét is, mindent. Mint amikor a kádból kihúzzák a dugót, a fejből is minden tökéletesen eltűnt az utolsó cseppig. Mondják, mielőtt ez az eset megtörtént volna, Nakata jó előmenetelű, tehetséges gyerek volt. De egyszer csak puff, elájult, és mire magához tért, hülye lett belőle. A mama, ő is már meghalt, sokat sírt emiatt. A papa nem sírt, csak dühöngött.

– Viszont helyette szót ért a macskákkal.

– Ahogy tetszik mondani.

– Hmmm.

– Ráadásul egészséges, egyszer sem volt beteg, nincs odvas foga, és szemüveget sem hord.

– Amennyire én látom, maga nem látszik bolondnak.

– Ugye? – csóválta a fejét Nakata. – Csakhogy, Ócuka úr, ma már Nakata túl van a hatvanon. Hatvanon túl az ember hozzászokik ahhoz, hogy nincs esze, és az emberek nem veszik figyelembe. Végső soron lehet élni anélkül is, hogy villamosra szállnánk. A papa már meghalt, így Nakata verést sem kap. A mama már meghalt, nincsen sírás sem. Így aztán, ha most hirtelen azt mondják, hogy rendben van, ettől Nakata éppen hogy zavarba jönne. Akkor talán nem jönne többé a polgármestertől a s.z.o.c.i.á.l.i.s, nem

szállhatna többet a rokkantak autóbuszára. Mit mondana Nakata a polgármesternek, ha az rápirítana, mondván, hogy nincs is baj a fejével? Nakatának úgy tűnik, hogy az a jó, ha abban maradunk, hogy neki nincs ki mind a négy kereke.

– Én csak azt akartam mondani, hogy magának nem az a problémája, hogy bolond lenne – vélekedett Ócuka úr nagyon komoly arckifejezéssel.

– Csakugyan így lenne?

– Szerintem a gondja az, hogy magának... túl halvány az árnyéka. Erre gondolok, amióta csak megpillantottam. Nézze meg az árnyékát a földön, feleakkora, mint a normális embereké.

– Igen.

– Én már régebben is láttam egyszer ilyen embert. Nakatának kicsit kinyílt a

szája, úgy nézett Ócukára.

– Azt tetszik mondani, hogy valójában látott már olyan embert, mint Nakata?

– Aha. Épp ezért amikor szóba elegyedett velem, nem is voltam annyira meglepődve.

– Mikor történt az a találkozás?

– Nagyon régen, még fiatal koromban. De semmire nem emlékszem már, sem az arcára, sem a nevére, se a helyre, se az időre. Már az előbb is mondtam, hogy a macskáknak bizonyos értelemben nincsen memóriájuk.

– Igen.

– Annak az embernek is valahová elment a fél árnyéka. Ugyanolyan halvány volt, mint a magáé.

– Igen.

– Azt hiszem, maga is jobban tenné, ha

nem tévelygő macskák után kutatna, hanem komolyan nekilátna, hogy a saját árnyékának eltűnt másik felét megtalálja.

Nakata a kezében tartott vászonkalap karimáját huzigálta.

– Az igazat megvallva, Nakatának is túl vékonynak tűnik. Az árnyéka halvány. Mások nem vették észre, de saját maga tisztában van vele.

– Akkor jól van – hagyta jóvá a kandúr.

– De ahogy az előbb is említettem, Nakata már elég öreg és nemsokára meghal. Apja is meghalt, anyja is. Ha van, ha nincs baj a fejével, ha tud írni, ha nem, rendes árnyéka van, vagy sincsen, ha eljön az ideje, mindenkinek sorban meg kell halnia. Meghal és elhamvasztják. Kiviszik a Holló-hegyre, ott lesz a sírja. Ez a Holló-hegy nevű hely Tokióban, a Szetagaja negyedben van. Az a

rész, ami Nakatából a sírba kerül, nem gondol többé semmit. Ha nem gondolkodik, nem is téved. Tehát nem jó-e Nakatának így, ahogy van? És hát ha lehet, Nakata nem szeretne életében kikerülni a Nagano negyedből. Ha meghalt, nincs mit tenni, megy a Holló-hegyre.

– Azt gondolhatja erről, amit akar – mondta Ocuka úr, és egy darabig megint csak a mancsát nyalogatta. – De azért jobban tenné, ha gondolna az árnyékára is. Neki is kínos lehet. Én az ő helyében... bizony nem nagyon szeretnék felére zsugorodni.

– Igen – értett egyet Nakata. – Csakugyan. Meglehet. Ezt még nem gondoltam végig. Hazamegyek és megpróbálom.

Egy darabig mindketten hallgattak. Azután Nakata úr csendesen felemelkedett, gondosan leszedegette nadrágjáról

a rátapadt fűszálakat. Elnyűtt vászonkalapját ismét a fejére tette. Többször is megigazította, a karimát a szokásos szögbe hajlítva. A táska kantárját vállára vetette.

– Igazán nagyon szépen köszönöm, Ócuka úr. Az ön véleményét Nakata igen nagy becsben tartja. Kívánom, hogy biztonságban és egészségben teljenek napjai.

– Magának is.

Miután Nakata úr elment, Ócuka úr megint elnyúlt a fűben, és behunyta a szemét. Van még idő, amíg befellegzik, és elered az eső. Semmire sem gondolva, átadta magát egy rövid szendergésnek.

7

Hét tizenötkor a hall melletti étteremben pirítóst, meleg tejet és sonkás tojást reggelizem. A szobaárban benne van a reggeli, de nem lakom jól vele. Egy pillanat alatt bekebelezem, és úgy érzem, mintha szinte semmit sem ettem volna. Önkéntelenül is körülnézek, de semmi jele annak, hogy a pirítósból utánpótlás érkezne. Sóhajtok.

– Nincs mit tenni – szólal meg a Varjú nevű fiú.

Észre sem veszem, és már ott is ül az asztalomnál, szemben velem.

– Nem vagy ám abban a helyzetben, hogy kedvedre egyél olyat és annyit, amennyit akarsz. Végül is szökésben vagy, értsd már meg végre! Idáig minden

reggel korán keltél és bőséges reggelit kaptál. De ennek már vége. Be kell érned azzal, amit adnak. Biztosan hallottál arról, hogy a gyomor nagysága igazodik az étel mennyiségéhez. Most valószínűleg megbizonyosodhatsz arról a valóságban is, hogy ez a szóbeszéd igaz-e vagy sem. Nemsokára összemegy ám a bendőd! Idő kérdése csupán. Vajon kibírod az ilyesmit?

– Ki én.

– Úgy is kell – mondta a Varjúnak mondott ifjú. – Hiszen te vagy a legkeményebb tizenöt éves a világon.

Erre bólintok.

– Meddig bámulod még az üres tányért, gyerünk tovább, tovább, cselekvésre fel!

Úgy teszek, ahogy mondja, felállok, és cselekvésre fogom magam.

Megyek a recepcióhoz, és megbeszélem a szállás feltételeit. Magam tokiói középiskolás volnék, és a záródolgozatom elkészítése végett jöttem ide (valóban volt ilyen rendszer az én iskolám gimnáziumában), és anyagot gyűjtök a Kómura Emlékkönyvtárban. Több mindennek kell utánanéznem, mintsem gondoltam volna, egy hetet mindenképpen itt kell töltenem Takamacuban. Csakhogy a költségvetésem korlátozott. Ezért azután nemcsak a kiszabott három napig, hanem azon túl is szeretném igénybe venni, ha lehet, a YMCA kedvezményes díját. Mindennap előre kifizetem a következő napot, és nem csinálok semmi galibát. Szóval ezt mondom nekik. Tapogatózó érdeklődésem meglepi a jól fésült fiatalembert, aki tanácstalanul elfintorodik, aztán a reggeli ügyeletes lányhoz fordul, és kissé leegyszerűsítve, röviden

elmagyarázza neki a helyzetemet. Végül is nincs festve a hajam, nem hordok a fülemben karikát, tiszta fehér Ralph Laurens póló van rajtam, persze krémszínű nadrágom márkája is az, új Topsider surranóban állok ott. A fogam fehéren szikrázik, sampon- és szappanillatot árasztok. Beszédem tisztelettudó. Az ilyen ifjú ember feltehetőleg kedvező hatást kelt a nála idősebb emberekben.

A lány nem szól, csak hallgatja a magyarázatot, szája kissé lebiggyesztve, biccent. Vékony kis nő, fehér blúza fölött a zöld egyenruha előírásos blézere, álmosnak tűnik, hiszen éppen most vette át a reggeli ügyeletet. Annyi idős lehet, mint a nővérem.

Azt mondja, hogy nagyjából érti a helyzetet, de most nem tud mit mondani, a szállodai árról az igazgatóval kell beszél-

nie, és talán délre tud majd választ adni nekem. Mondja mindezt, kissé hivatalosan (de érzem, hogy megnyertem a tetszését), aztán a nevemet és szobaszámomat is megkérdezi, hogy fölírja a noteszébe. Nem tudom, eredményes volt-e a tárgyalás vagy sem. Vagy éppen visszafelé sül el a dolog, és akkor elkérhetik a diákigazolványomat. Talán még haza is telefonálnak hozzánk (bár a szálló vendégkönyvébe hamis telefonszámot adtam meg). De ennyi kockázatot vállalni kell, maga a próbálkozás is ér annyit. Hiszen a nálam lévő pénz véges.

A recepcióban lévő szakmai telefonkönyvből kikeresem a nyilvános edzőterem számát, hogy megérdeklődjem, milyen gépeik vannak. Majdnem mindent megtalálok, amire csak szükségem van. A belépődíj 600 jen. Elmagyaráztatom ma-

gamnak az állomástól odavezető utat, megköszönöm és leteszem a telefont.

A szobámba visszatérve a hátamra kapom a zsákom, és indulás. A szobában is hagyhatnám a csomagot, a pénzt meg az értékmegőrzőben. Talán biztonságosabb lenne, de jobban szeretem, ha minden kéznél van. A holmi már szinte a testrészemmé vált.

Az állomásnál lévő megállóban felszállok a buszra, megyek a konditerembe. Persze izgulok. Tudom, hogy meg kell keményítenem az arcvonásaimat. Egy magam korú fiú hétköznap, egyedül ebben az időben – ezen bárki fennakadhat. Meg aztán ismeretlen városban vagyok. Még nem tudom felfogni, hogy egyáltalán miként gondolkodhatnak az itteniek. De senki sem méltat figyelmére. Az az illúzióm támad, hogy láthatatlan emberré

lettem. Szó nélkül lefizetem a belépődíjat, és némán átveszem az öltözőszekrény kulcsát. Tornanadrágot, pólót veszek föl, és míg izmaimat bemelegítő gyakorlataimat végzem, visszatér a nyugalmam. Az én tartóedényem a saját énem. Létem körvonalai kis kattanással kapcsolódnak össze velem. Ez így van jól. A szokott helyemen vagyok.

Végigveszem a szokott gyakorlataimat. CD-lejátszómon Prince-számokat hallgatok, így telik el egy bő óra. Szokás szerint sorra veszem a hétfajta gépet. Azt hittem, hogy egy ilyen vidéki helyen csak ósdi edzőgépeket találok, de meglepetésemre a legújabb modellekkel van dolgom. Új acélgépek szaga terjeng a teremben. Az első körben könnyebb súlyokat teszek fel, a következőnél azonban már növelem a nehezékeket. Nem

kell felírni a gyakorlatokat. Belém sulykolódott már, hogy mekkora teher és hányszori ismétlés felel meg nekem, és egész testemet hamar elönti a veríték. Közben többször is pótolnom kell az elvesztett folyadékmennyiséget. Van hűtött víz, meg a menet közben vett citromot is elrágcsálom. Az előírt körök után a forró zuhany alá állok, megmosakszom a magammal hozott szappannal, hajat mosok a samponnal. Tisztán akarom tartani magam mindenütt, tehát a fityma alatti részt is kitisztítom, meg a hónom alját, valamint a végbélnyílást is gondosan. Testsúlymérés után a tükör előtt meztelenül próbálgatom izmaim keménységét. A mosdóban kiöblítem az átizzadt tornanadrágot meg a pólót, és jól kicsavarva nejlonzacskóba teszem.

Elhagyva a konditermet visszabuszozok

az állomáshoz, és a múltkori kifőzdébe megyek forró vastagtésztát enni. Ráérősen nézegetek kifelé az ablakon. Az állomáson sokan megfordulnak ilyenkor. Az emberek saját ízlésüknek megfelelő öltözetben, csomagot cipelve igyekeznek valahová. Valószínűleg megvan a maguk célja. Nézem ezeket az embereket, és az jut az eszembe, mi lesz itt száz év múlva.

Száz esztendővel később mind (magamat is beleértve) eltűnnek a föld színéről, por és hamu lesz belőlük. Különös érzés lep meg ezektől a gondolatoktól. Úgy szemlélem a képet, mint kérészéletű látomást. Ha szél kerekedne, egyszeribe elsodorhatná az egészet. Nézem kinyújtott kezeimet. Mi a célja annak, amit én itt üggyel-bajjal véghezviszek? Miért kell ennyire megveszekedetten élni?

Megrázom a fejemet, és abbahagyom a

bámészkodást. Felhagyok a száz év utáni dolgok elképzelésével. Csak arra gondolhatok, ami most van. Ott vannak a könyvtárban az olvasnivalók, a konditeremben pedig várnak rám az edzőgépek. Minek annyira előre gondolkodni?

– Indulás! – szól a Varjú nevezetű ifjú. – Mondom, neked kell a világ legkeményebb tizenöt évesének lenned.

Ugyanúgy, mint tegnap, az állomás melletti kioszkban elemózsiát veszek, és felszállok a villamosra. Fél tizenkettőre érek a Kómurába. Persze Ósima már ott ült a pultnál. Előtte az asztalon vastag könyv, azt olvassa. Ma kék műselyem ing van rajta, állig begombolva, fehér farmernadrág, fehér teniszcipővel. Mellette a tegnapi hosszú, sárga ceruza. Hajtincse az arcába lóg. Amint belépek, felemeli a

fejét, rám mosolyog, és elveszi megőrzésre a csomagomat.

– Még nem mentél vissza az iskolába? – kérdezi.

– Már nem megyek többet iskolába – mondom őszintén.

– A könyvtár nem rossz választás – közli Ósima, majd hátrafordul, hogy megnézze az órát, hányat mutat. Utána visszatér olvasmányához.

Az olvasóteremben az *Ezeregyéjszaka* (Burton-kiadás) olvasását folytatom. Mint mindig, most sem tudom félbehagyni a történetet, ha egyszer belelapoztam. Igaz ugyan, hogy a Burton-féle *Ezeregyéjszakában* benne vannak azok a történetek is, amelyeket egyszer már olvastam a gyerekek számára átdolgozott változatban, de ez a kiadás bővebb, az epizódok hosszabbak és sokkal részlete-

sebbek.

Olyannyira, mintha egészen más könyvről lenne szó. Így sokkal megkapóbb olvasmány. Közönségesebb, vadabb és erotikusabb. Gyakran elvontabb, mint a gyerekeknek átdolgozott kiadás. Aladdin csodalámpás történetében a dzsinnek olyan életerőtől duzzadnak, amely szétfeszíti a mindennapok korlátolt világát és megragadja a szívemet, hogy el se engedje többé. Az ezer évvel ezelőtt írt abszurd történet több élettel van teli, mint az állomáson ténfergő arctalan embertömeg. Hogy fordulhat ez elő? Csodálatra méltónak tartom.

Egy órakor ismét kimegyek a tornácra, és megeszem az elemózsiát, amit hoztam magammal. Épp a felénél tartok, amikor feltűnik Ósima úr és közli, hogy telefonom van.

– Telefonom? – A meglepetéstől alig tudok megszólalni. – Nekem?

– Ha Tamura Kafkának hívnak, akkor bizony ez a helyzet. Elvörösödve állok fel, és átveszem tőle a drót nélküli telefont. A szállodából keres a nő telefonon. Talán csak arról akart meggyőződni, hogy napközben valóban a Kómura könyvtárban időzöm és anyagot gyűjtök. A hangjából megkönnyebbülés hallatszik ki, láthatja, hogy nem hazudtam. Elmondja, hogy beszélt az igazgatóval. Igaz, hogy ilyenre eddig még nem volt példa, de tekintettel fiatal koromra meg a helyzetemre, kivételesen továbbra is fizethetem a YMCA kedvezményes díját – így döntött az igazgató. Most még nem jött el a nagy idegenforgalom ideje, meg tudják finanszírozni nekem ezt a kis támogatást. Meg azután egy nagyon jó hírű

könyvtárról van szó, mondja az igazgató, kell az idő az adatok kereséséhez. Ilyesmiket hallok a nőtől.

Megnyugodva mondok köszönetet. Köszönöm. Egy kicsit ugyan nehezemre esett a hazugság, de nem volt mit tenni. Az életben maradásért mi mindent meg nem tesz az ember. Vonalat bontok, és a telefont visszaadom Osimának.

– Csak te lehetsz az a gimnazista, aki ide jár – magyarázza. – Mondtam, hogy mindennap reggeltől estéig itt bújod a könyveket. Ami igaz is.

– Köszönöm.

– Tamura Kafka?

– Így hívnak.

– Csuda egy név.

– De hát így hívnak – mondom határozottan.

– Biztosan sokat olvastál Franz Kafkától.

Bólintok. *A kastélyt, A pert, Az átváltozást*, és amelyikben az a furcsa kivégzőeszköz szerepel.

– A büntetőtelepről – teszi hozzá Ósima. – Az nekem is tetszik. Sok író van széles e világon, de egy sem tud olyat írni, mint Kafka.

– Nekem is az a kedvencem a novellái közül.

– Tényleg? Bólintok.

– És mi tetszik benne?

Idő kell, mire összeszedem a gondolataimat.

– Kafka nem a mi állapotunkról magyaráz, hanem egyszerűen a kivégzőeszköz műszaki leírását, használati utasítását taglalja. Vagyis… – és itt megint gondol-

kodom egy sort –, vagyis ezáltal éppen azt tudja megmagyarázni mindenkinél jobban, hogy milyen helyzetbe kerültünk. De nem a helyzetet ismerteti, hanem a gép alkatrészeiről beszél.

– Tényleg… – mondja Ósima, és megveregeti a vállam. Mozdulatából érezni a természetes jóindulatot. – Aha. Franz Kafka is valószínűleg egyetértene a véleményeddel.

Fogja a drót nélküli telefont, és visszatér vele az épületbe. Egyedül maradok a tornácon, megeszem az ebédem maradékát, ásványvizet iszom, és nézegetem a kertbe tévedt kismadarakat. Talán a tegnapiak is ugyanezek lehettek. Az égen egyforma vékony felhőtakaró, kék eget sehol sem látni.

Úgy tűnik, válaszom a Kafkával kapcsolatos kérdésre kielégíthette újdonsült is-

merősömet. Többé-kevésbé. De azt sehogy sem tudtam megértetni vele, amit valójában közölni akartam. Amit mondtam Kafkáról, az nem általánosságban szóló eszmefuttatás volt, hanem konkrét felvetés egy határozottan megadott dologról. Ez az ismeretlen célét, bonyolult bitófa a körülöttem lévő valóságban is *tényleg létezett*. Nem szófordulat vagy allegória. De ezt talán nemcsak Ósima nem értené, hanem bárki másnak is hiába magyaráznám.

Az olvasóterembe visszatérve a kanapén ismét belemerülök a Burton-kiadású *Ezeregyéjszaka meséinek* világába, és körülöttem minden, mint filmeken az áttűnés, lassanként elmosódik. Egyedül maradva behatolok a könyv lapjain megelevenedő világba. Ezt az érzést mindennél jobban szeretem.

Amikor ötkor elhagynám a könyvtárat, Ósima még mindig ugyanazt a könyvet olvassa. Az ingén változatlanul nincs egyetlen gyűrődés sem. A homlokába is éppen annyi hajszál lóg bele. Háta mögött az elektromos óra hangtalanul és puhán viszi előre mutatóit. Ósima körül minden dolog csendben, rendben bonyolódik. Azt hiszem, nem szokott olyasmit művelni, hogy izzadna vagy csuklana. Rám emeli a tekintetét, és átadja a hátizsákomat. Amikor felveszem, elkomolyodik az arca.

– Te villamossal jöttél a belvárosból ide, a könyvtárba? Bólintok.

– Ha mindennap jönni akarsz, akkor ennek hasznát veszed – ezzel átad egy A4-es oldalt, amelyre a takamacui állomás és a Kómura Emlékkönyvtár között közlekedő vonat menetrendje van ki-

nyomtatva. – Többnyire megbízható – mondja.

– Köszönöm – hálálkodom.

– Figyelj, Tamura Kafka, nem tudom, honnan jössz és mit keresel itt, de nem maradhatsz a végtelenségig a szállodában – mondja a szavait egyenként gondosan mérlegelve, majd ujj-hegyével ellenőrzi a ceruzák hegyét. Egytől egyig tökéletesen rendben találja a ceruzahegyek állapotát.

Hallgatok.

– Nincs szándékomban feleslegesen beleszólni a dolgaidba. Csak azért kérdezem, hogy mire megy ki a történet. Egy fiúnak a te korodban nem lehet könnyű egyedül, ismeretlen helyen.

Bólintok.

– Majd innen is továbbállsz valahová?

Vagy inkább végleg itt akarsz maradni?

– Még magam sem tudom, mindenesetre egy darabig még itt maradok. Nincs hova mennem.

Az az érzésem, hogy Ósimának bizonyos fokig őszintén feltárhatom a dolgaimat. Először is úgy látszik, tiszteletben tartja a helyzetemet. Nem akar kioktatni, vagy rám erőltetni a nyárspolgári vélekedés szabályait. De hát idáig sem volt senki, akinek többet szerettem volna fecsegni magamról a szükségesnél. Nem szoktam én hozzá, hogy kiadjam magamat, vagy a hangulatomról magyarázzak bárkinek is.

– Tehát egyelőre megvagy magadban, igaz? Bólintok.

– Sok szerencsét kívánok.

Ezután hét napon keresztül – apróságoktól eltekintve – változások nélkül élhetek. A rádiós óra fél hétkor kelt, a szálloda éttermében elfogyasztom a jelképes reggelit. A portán a reggeli ügyeletes a gesztenyebarna lány, kezemmel intek neki köszönésképpen. Ö kissé félrehajtott fejjel, mosolyogva viszonozza.

Úgy látszik, megkedvelhetett engem. Én is kedvelem őt. Lehetne akár a nővérem is – gondolom magamban.

A szobámban is tudok tornázni, aztán ha eljön az ideje, megyek a konditerembe, és megteszem a szokásos köreimet az edzőgépeken. Ugyanazokkal a súlyokkal, ugyanannyiszor. Zuhanyozok, az apró hajlatokig mindenemet akkurátusan megtisztítom. Lesz testsúlymérés: megbizonyosodom róla, hogy nincs változás. Még délelőtt kimegyek vonattal a

Kómura könyvtárba. Amikor leadom és fölveszem a hátizsákomat, rövid eszmecsere zajlik Ósimával. A tornácon ebéd, az olvasóteremben olvasás következik (a Burton-kiadású *Ezeregyéjszaka meséi* végeztével nekilátok Nacume Szószeki összes műveinek. Maradt néhány munkája, amit még nem olvastam.), ötkor elhagyom a könyvtárat. Időmet nagyrészt az edzőterem és a könyvtár között osztom meg. Amíg így viselkedem, senki sem figyel fel rám. Az iskolakerülők ilyen helyekre nem járnak. Vacsora az állomás előtti kifőzdében. Lehetőleg minél több zöldséget fogyasztok. Néha narancsot is veszek a zöldségesnél, meghámozom az apám fiókjából kimenekített bicskával, és megeszem. Uborkát, zellerzöldet veszek, a szállodai szoba mosdójában megmosom, majonézzel ízesítve azon nyersen elrágcsálom. A közeli boltban dobozos

tejet vásárolok, azt meg gabonapehellyel fogyasztom.

Visszatérve a szállodába az asztalnál naplót írok, hallgatom a Radioheadet a walkmanemen, olvasok kicsit, és tizenegy előtt lefekszem. Alvás előtt maszturbálok egyet. Ilyenkor mindig magam elé képzelem a portáról a lányt, és elhessegetem a gondolatot, hogy esetleg a nővérem lehetne. Alig nézem a tévét, nem olvasok újságot.

A nyolcadik nap estéjén azonban valami megzavarta szabályos, befelé forduló és egyszerű életemet, aminek előbb vagy utóbb be kellett következnie.

8

Az Amerikai Hadsereg Katonai Hírszerzésének

(MIS) jelentése

Kelt: 1946. május 12-én

Cím: Rizsescsésze-hegyi események

Levéltári leltári szám: PTYX-722-8936745-42216-WWN

A Tokiói Császári Egyetem Orvosi Kara Ideggyógyászati Tanszékének tanára, Cukajama Sigenori (52 éves) háromórás kihallgatása a Szövetséges Haderő Főhadiszállásának Parancsnokságán. Hangrögzítéssel készült. A kihallgatással kapcsolatos iratok nyilvántartási száma: PTYX-722-SQ-267-291. (Megjegyzés: a 271., valamint 278. sz. elveszett)

A kihallgató tiszt, O'Connor hadnagy személyes véleménye:

Cukajama professzor mindenképpen igyekszik megőrizni szakszerű és higgadt viselkedését. Az ideggyógyászat területén Japán kiemelkedő szaktekintélye, számos rangos szakkönyv szerzője. Eltérően a legtöbb japántól, köntörfalazás nélkül adja elő mondanivalóját. Világosan és határozottan elkülöníti a tényeket a hipotézistől. A háború előtt cseretanárként járt a Stanford Egyetemen, ezért folyékonyan beszél angolul. Sok tisztelője és híve van.

A hadsereg utasítására a gyerekeket haladéktalanul vizsgálatoknak vetettük alá, és alaposan kikérdeztük őket. 1944 novemberének derekán történt. Ritkán fordul elő, hogy a hadseregtől utasítást vagy

parancsot kapunk. Mint ismeretes, nekik megvolt a saját szervezeti felépítésükben a maguk tekintélyes orvosi apparátusa, egy öntörvényű rendszer, amelynek legfőbb szempontja a szolgálati titok védelme, ezért azután minden esetben saját szervezetükön belül intézték a dolgaikat. Eltekintve az olyan esetektől, amelyek speciális tudást kívántak valamilyen szakorvostól vagy kutatótól, esetleg különleges felszerelést, a hadsereg nem vette igénybe civil orvosok vagy tudósok segítségét. Így tehát amikor meghallottuk, hogy hozzánk fordulnak, sejthettük, hogy valami különleges esetről van szó. Őszintén szólva nem nagy öröm a hadsereg megbízásából dolgozni. Legtöbb esetben nem tudományos tényekről volt szó, hanem az ő öntörvényű rendszerükben előre kigondoltaknak az igazolása vagy az alkalmazhatóság bizonyítása a

feladat. Nem voltak logikusan gondolkodó partnerek. De háborúban nem lehet szembefordulni a hadsereggel. Némán azt kell csinálni, amit mondanak.

Abban az időben az amerikai bombázások közepette folyt a kutatás az egyetemi intézetekben. A diákokat, laboránsokat bevitték katonának, és az egyetem kongott az ürességtől. Az ideggyógyászati tanszék hallgatói sem kaptak szolgálathalasztást a katonaságnál. Megkapva a parancsot, mit tehettünk volna egyebet, mint hogy egyéb munkáinkat felfüggesztve, vonattal kiszálltunk Jamanasi megye XXX településére. Velem volt egyik ideggyógyász kollégám a tanszékről és egy agysebész, akivel már régóta együtt dolgoztunk a kutatásainkon, szóval hárman érkeztünk meg.

Nyomatékosan figyelmeztettek arra,

hogy a katonai téma szigorúan titkos, és senkinek sem beszélhetünk róla. Ezután kaptunk a hónap elején történtekről. Tizenhat gyerek fönn a hegyen elvesztette az eszméletét, tizenöt ezután magától visszanyerte, de nem emlékezett semmire. Egy gyerek azonban semmiképpen nem tud magához térni, és a toki ói szárazföldi haderő kórházának ágyán fekszik öntudatlanul. Az eset után a gyereket rögtön megvizsgálta egy katonaorvos, Tojama őrmester, aki a körzet felelőse volt, és nekünk erről belgyógyászati tájékoztatást adott. A katonaorvosok többsége szaktanácsadó tiszt, aki csak a maga biztonságára ügyel, de a mi emberünk szerencsére jó realitásérzéket, nagyszerű orvos volt. Nekünk, kívülről jöttéknek sem lehetett semmi kifogásunk vagy különvéleményünk. Láthatóan a szükséges alapismeretek birtokában, el-

fogulatlanul, részletesen, a tényeket nem szépítve számolt, be nekünk a történtekről. Az összes beteglapot kiterítette előttünk. Mindennél fontosabbnak tartotta, hogy megtudjuk az igazságot.

Az átadott dokumentáció ismeretében az volt a legkülönösebb, hogy *orvosilag* a gyerekeken semmiféle maradandó elváltozás nem volt észlelhető. Akárhogy vizsgálták is, az eset megtörténtétől kezdve mindmáig nem lehetett sem sebészi, sem belgyógyászati értelemben vett elváltozást felfedezni rajtuk. A gyerekek egészségi állapota az esemény után ugyanolyan volt, mint előtte, és igen jó egészségben voltak mindnyájan. A részletesebb vizsgálatok ugyan kiderítették, hogy többüknek bélférgei voltak, de a mi szempontunkból ez említésre sem méltó. De fejfájást, hányingert, fájdalmat, ét-

vágytalanságot, álmatlanságot, kimerültséget, hasmenést, rémálmokat vagy hasonlókat egyáltalán nem lehetett tapasztalni.

Csak az a két óra esett ki a gyerekek memóriájából, amelyet a hegyen eszméletlenül töltöttek. És mindnyájukra ugyanaz jellemző: arra sem emlékeznek, hogy összeestek volna, ez az idő szépen kimaradt az emiékezetükből. Vagyis nem „emlékezetvesztés”, hanem inkább „emlékezethiány” esetével állunk szemben. Az emlék elvesztése vagy annak a hiánya között jelentős a különbség. Hogy érthető legyek, hát igen, képzeljünk el egy sínen robogó tehervonatot, amely összekapcsolt vagonokból áll. Az egyik vagon rakománya elvész. A rakomány nélküli vagon olyan, mint az emlékezetvesztés, amikor pedig nemcsak a teher, hanem a

vagon is mindenestül eltűnik, az emlékezethiány.

Felvetődött köztünk annak a lehetősége, hogy a gyerekek valamiféle mérges gázt lélegeztek volna be.

„Éppen ez a kulcskérdés, ami a hadsereget érdekli az esettel kapcsolatban, de a jelenlegi helyzetet tekintve azt kell gondolnunk, hogy ennek az eshetősége egészen csekély. De mivel az ügy katonai jellegű, ha kiszivárog, bajba kerülhetünk” -mondta nekünk a katonaorvos, Tojama őrnagy.

Tojama nagyjából arra jutott, hogy „a szárazföldi haderő titokban valószínűleg foglalkozik mérges gáz jellegű biológiai fegyverek fejlesztésével, de főleg a kínai főhadiszállás bázisán és nem belföldön, Japánban. Az ilyen szűk, sűrű népességű helyen ez túl veszélyes lenne.”

Elmondta még, hogy „arról nem lehet tudni, hogy Japánban tárolnak-e valahol ilyen fegyvereket, de az állítható, hogy legalábbis jelenleg Jamanasi megyében nincsenek”.

– *Vagyis a katonaorvos kijelentette, bogy nem tárodnak a megyében olyan jellegű fegyvereket, mint a mérges gáz.*

– Igen. Világosan ezt állította. A mi helyzetünkben nem volt más választásunk, mint hogy azonmód mindent elhiggyünk neki, és különben is az volt a benyomásunk, hogy hitelt adhatunk a szavainak. Arra a következtetésre jutottunk, hogy igen kicsi a valószínűsége annak az elképzelésnek, miszerint az amerikai hadsereg B-29-esekről mérgesgázbombát dobott volna le. Ha ilyen vegyi fegyvert fejlesztenek ki, és rászánják magukat arra, hogy felhasználják, először a

nagyvárosokban vetik be, ahol sokkal jobban meg lehet figyelni a hatékonyságát. Olyan magasságból egy-két bombát ledobni ilyen elhagyatott hegyi területre? A hatás is kétséges, és még az eredmény felmérése sem lehetséges. Még ha elfogadjuk is a feltevést, hogy a koncentráció csökkent, annak a mérges gáznak nincs katonai jelentősége, amely a gyerekeknél csekély kétórányi eszméletvesztést idéz elő, és ennek nincs semmiféle visszamaradt tünete.

Azt tudjuk, hogy nincs olyan a mérges gázok között, sem mesterségesen előállított, sem természetes eredetű, légkörben előforduló anyag, amely semmiféle maradandó tünetet nem okoz. Az ilyen különösen a felnőttekénél gyengébb ehenáHó képességű gyermekek esetében feltétlenül nyomot hagy a szemen vagy a

nyálkahártyán. Ételmérgezés lehetőségét is ki lehet zárni ugyanezen indokból.

Így azután nem gondolhatunk másra, mint pszichológiai vagy agyfunkcióval kapcsolatos jelenségre. Ha pedig ilyen belső eredetű probléma vetődött fel, a visszamaradt tünetek belgyógyászati vagy sebészeti szempontból történő megközelítése nagyon is kérdésesnek tűnik. A visszamaradt tünetek szemmel nem látható és nem mérhető jelenségek. Amikor idáig jutottunk, már megértettük annak okát, hogy a hadsereg miért éppen hozzánk fordult.

Mindegyik gyerekkel beszéltünk, aki eszméletét veszítette az eset kapcsán. Meghallgattuk a vezető tanárt és a körzeti orvost is, de ezekből a találkozásokból új tények nem nagyon jutottak tudomásunkra. Mindent újra ellenőriztünk, amit

a katonaorvos már elmagyarázott nekünk. A gyerekek egyetlen dologra sem emlékeztek. Látták az égbolt magasában fénylő repülőgépszerű *valami*, emlékeztek arra, *amikor* fölértek a Rizsescsészehegyre és hozzáláttak gombát keresni. Itt az idő megszakadt, s csak annyit tudtak, hogy mire magukhoz tértek, a földön fekve találták magukat és csak az őket körülvevő felnőttek, a tanáruk meg rendőrük aggódó arcát látták maguk körül, testi állapotukban nem volt semmi különösebb, nem fájt semmijük, nem szenvedtek. Nem voltak rosszul, bár egy kicsit kábák voltak. Mint reggel, amikor ébredezik az ember. Csak ennyi. Vallomásuk olyan pontosan egyezett, mintha egymást ismételték volna.

Mint lehetőség, természetesen a tömeghipnózis jutott először eszünkbe er-

ről az állapotról. Nem lenne semmi különös abban, ha feltételesen tömeghipnózisnak tartanánk a tüneteket, amelyeket a tanár és az iskolaorvos észlelt rajtuk eszméletvesztéses állapotukban. A szemgolyó szabályosan mozog, a légzés és a pulzus lassul, a testhőmérséklet kissé csökken, az emlékezet kiesik. Ebben egyelőre megállapodtunk. A vezető tanárnő nem vesztette el eszméletét, ez arra utal, hogy a kollektív hipnózist kiváltó *valami* ismeretlen okból kifolyólag a felnőttre nem gyakorolt. Íratást.

Hogy mi ez a *valami* – ezt nem sikerült meghatároznunk. Csak annyit mondhatunk el általánosságban, hogy a tömeghipnózishoz két dolog szükséges. A homogén, egymással szoros kapcsolatban álló csoport szorongatott helyzetbe kerül, a másik szükséges feltétel a kiváltó

ok. Közvetlen ezután a csoport minden tagjára egy időben kell hatnia a „ravasz meghúzásá”-nak. Talán a hegyre érkezéskor látott repülőgépszerű tárgy villanása lehetett a kiváltó ok. Azt mindnyájan egy időben látták. Tíz-egynéhány perc után elkábultak. Természetesen ez sem több, mint feltevés, de ezen kívül nem tudunk más elképzelhető magyarázatot a kiváltó okra. Ugyan felhívtuk a figyelmét elképzelésünk kétségtelenül hipotetikus voltára, de mégis azt sugalltuk a katonaorvosnak, hogy a tömeghipnózis lehetséges. Két kollégám is nagyjából egyetértésre hajlott. Ez éppen kapcsolódott a mi kutatási témánkhoz is, ha nem is egészen közvetlenül.

„Ez logikusnak látszik – vélte a katonaorvos, Tojama rövid gondolkodás után. – Nem az én szakmám, de a lehetőségek

közül még ez a legvalószínűbb. De egy dolgot nem értek. Azt, hogy végül is mi a csoda leheteti, ami feloldotta a kollektív hipnózis hatását. A ravasz meghúzásával ellentétes dolognak kellett lennie.”

Bevallottam őszintén, hogy nem tudom. Ez olyan probléma, melynek megválaszolásához további hipotéziseket kell felállítani. Tehát csak arra gondolhattam, hogy a hatás bizonyos idő elteltével magától feloldódik. Ez volt az én hipotézisem. Ugyanis a testünk működését, fenntartó rendszer meglehetősen stabil, és ha időlegesen egy külső rendszer hatása alá kerül is, bizonyos idő elteltével megszólal a vészjelzés, és rohamos gyorsasággal életbe lép az eredeti rendszert blokkoló külső hatást – esetünkben a csoportos hipnózist – semlegesítő-feloldó program.

Tojama doktornak elmondtam, hogy –

bár most nincsenek kéznél olyan adatok, melyekből konkrét számokat tudnék idézni – eddig külföldön is számos esetben közültek hasonló eseteket. Ezek mindegyikét megmagyarázhatatlan, rejtélyes esetként tartják számon. Több gyermek egyszerre eszméletét veszti, majd órák múlva magához tér. Semmire nem emlékeznek, ami ezalatt történt.

Vagyis esetünk természetesen igen szokatlan, de nem precedens nélküli. 1930 körül az angol Devonshire egyik kis falujának szélén különös esemény történt. A vidéki úton harminc felső tagozatos diák gyalogolt. Minden ok nélkül hirtelen egymás után a földre estek és elvesztették az eszméletüket. Néhány óra elteltével azonban mindnyájan magukhoz tértek, és mintha mi sem történt volna, saját lábukon tértek vissza az iskolába. Az

orvos rögtön megvizsgálta mindet, de semmiféle, orvosilag meghatározható rendellenességet nem tapasztalt. Senki sem tudta felfogni, mi történhetett.

A múlt század végén pedig Ausztráliában jegyeztek fel egy hasonló esetet. Adelaide külvárosában tizenöt tíz év körüli kislány egy magániskolái kiránduláson elveszítette, majd röviddel azután visszanyerte eszméletét. Semmiféle külsérelmi nyomot vagy kísérő tüneteket nem észleltek. Napszúrásra is gyanakodtak, de akkor miért ájultak volna el, majd miért tértek volna magukhoz majdnem egyszerre, a napszúrás egyéb tünetei miért nem jelentkeztek rajtuk? A rejtély megoldatlan maradt. Még azt is tudni lehet, hogy az a nap nem volt különösebben meleg. Mivel más magyarázat nem volt, napszúrásnak könyvelték el az ese-

tet.

Mindebben a közös az, hogy az iskolától csoportosan távolodóban fiatal fiúk, lányok nagyjából egy időben elájultak, majd egyszerre magukhoz tértek anélkül, hogy bármilyen maradandó károsodást szenvedtek volna. És még egy jellegzetes közös vonás. A beszámolók szerint előfordult, hogy a gyerekeket kísérő felnőttek is elájultak, de volt, amikor nem. Ez változó. Nem mondhatjuk, hogy nem voltak más, hasonló jelenségek, de tudományos vizsgálathoz elegendő feljegyzés, adat csak az említett két példaértékű esetből maradt fenn. Am a Jamanasi megyében történteknek van egy egészen különös részlete, amely példa nélkül áll. Nevezetesen az, hogy itt maradt egy fiú, akinél a hipnózis vagy eszméletvesztés állandósult, a fiú nem tért magához.

Természetes, arra gondoltunk, hogy ennek a gyereknek a kóresete lehet az események valódi magyarázatának a kulcsa.

Befejeztük hát a helyszíni szemlét, visszatértünk Tokióba, és kiszálltunk a szárazföldi haderők kórházába, ahol a gyermeket ápolták.

– *A szárazföldi haderőt érdekelte, hogy az eset összefüggésbe hozható-e a harci gáz alkalmazásával, és ennek a lehetőségnek a végére kellett járniuk?*

– Igen, én így értettem. Őszintén szólva erről többet tud nálam Tojama orvos őrnagy, jobb lenne, ha őt kérdezné meg.

– *Tojama őrnagy úr 1945 márciusában Tokió bombázásakor, kötelességteljesítés közben életét vesztette.*

– Sajnálom, hogy ezt kell hallanom. Ebben a háborúban sok tehetséges ember

veszett el.

– *Végül a hadsereg arra az álláspontra jutott, hogy az esetet nem vegyi fegyver idézte elő, tehát a háború kimenetelére nincsen befolyással. Így volt?*

– Igen, így értelmezhető. És ezen a ponton a hadsereg a vizsgálatot befejezte. Ám Nakata, az önkívületben lévő fiú ott maradhatott a katonai kórházban, mivel Tojama doktort személyesen érdekelte az ügy, és akkoriban bizonyos fokig megvolt a joga arra, hogy beutalja őt. Mi pedig mindennap bejártunk, felváltva ügyeletet tartottunk a fiú betegágyánál, és megfigyeltük.

Életfenntartó funkciói az eszméletvesztés mellett különösen erősek voltak. Infúzióval juttattuk be a táplálékot, és a folyadék szabályos időközökben a vizelettel távozott. Este, amikor a szoba világí-

tását lekapcsoltuk, a fiú álomba merülve becsukta a szemét, reggel pedig kinyitotta. Igaz, hogy nem volt magánál, de egyébként életműködései normálisnak látszottak. Kómás állapotban lévén álmokat nem láthatott. Amikor az ember álmodik, a szemgolyó mozgásokat végez, az arckifejezés megváltozik, a látott álmokra feltétlenül reagálnia kell. A tudat az álombeli tapasztalatokra jelez, a pulzus emelkedik. Ezeket a jellegzetességeket azonban Nakata esetében egyáltalán nem lehetett észlelni. A pulzus, a légzés, a testhőmérséklet adatai kicsit gyengébbek voltak a normálisnál, de meglepően állandóak. Furcsa, hogy ezt mondom, de a test átmenetileg úgy maradt ott, mint üres edény, mintha az igazi Nakata eltávozott volna, mivel valami egyéb dolga akadt, miközben a különféle élettani funkciók takarékra állítva biztosították

az élet fenntartásához szükséges legalacsonyabb szintet. Felmerült bennem a lélekutazás gondolata. Ismeri ezt a kifejezést? A régi japán népmesékben gyakran előfordul, hogy a lélek átmenetileg elhagyja a testet, ezermérföldnyire távozik, ott elvégez valami fontos dolgot, majd visszatér az eredeti testbe. A Gendzsi régényében[1] is gyakran megmutatkozik az eleven lélek, ahhoz hasonlít ez a jelenség. Nem csak arról lehet szó, hogy a halott testet elhagyja a szellem, az élő ember is képes rá, ha erősen rágondol, és ugyanez megtörténhet vele. Japánban így gondolkodnak a lélekről. Számunkra ez természetes dolog ősidők óta, és ez a gondolat meggyökeresedett. Természetesen ezt lehetetlen tudományosan igazolni. Még az is aggályos, hogy hipoté-

[1] A világirodalom első regénye, Muraszaki Sikibu udvarhölgy műve, 11. század

zisként vessük föl.

Mondanom sem kell, azt tekintettük valódi célunknak, hogy megoldjuk, miként ébresszük föl a fiút a kómából, miként nyerheti vissza az eszméletét. Rá akartunk jönni, hogyan tudjuk kihozni a hipnózisból, vagy meghúzni az ellenravaszt. Megtettünk minden elképzelhetőt. Odavittük a szüleit, hangosan a nevén szólongattuk. Napokig kísérleteztünk, mindhiába. Pedig minden olyasmit is kipróbáltunk rajta, amit hipnózis esetében alkalmaznak. Közvetlenül az arca előtt tapsoltunk. Olyan zeneműveket hallgattattunk vele, amelyeket ismer. Tankönyvekből olvastunk fel a füle mellett. Kedvenc ételeit szagoltattuk vele. Még a macskáját is elhoztuk neki, mert tudtuk, hogy szereti és sokat szokta dédelgetni. Alkalmaztunk minden jónak vélt mód-

szert, hogy visszahívjuk erre a világra, de erőfeszítéseink eredménye szó szerint egyenlő volt a nullával.

Így telt el két hét, s amikor már kimerítettük minden forrásunkat, elveszítettük önbizalmunkat, valósággal megsemmisültünk, a fiú egyszer csak váratlanul magához tért. De nem ám a mi áldásos tevékenységünknek köszönhetően! Mintha csak letelt volna egy bizonyos idő, a fiú minden előjel nélkül, egyszerűen csak felébredt.

– *Történt aznap valami rendkívüli?*

– Semmi említésre méltó nem történt, csak ami más napokon is. Délelőtt tízkor ugyan az ápolónő vért vett tőle, és összevérezte az ágyneműt. Csak pár cseppről volt szó, de az ágyneműt azonnal áthúzták. Ha mindenképpen valami rendkívülire gondolunk, csak ennyi lehetett. A fiú

viszont körülbelül harminc perc múlva felébredt. Fogta magát, felült az ágyban, nyújtózott egyet, és körülnézett. Visszatért az eszmélete, és fizikai állapota orvosilag kifogástalannak látszott. De hamarosan kiderült, hogy teljesen elvesztette az emlékezőképességét. Még a saját nevét sem tudta. Nem emlékezett se a házra, ahol lakott, se az iskolára, ahová járt, a szülei arcára sem, egyáltalán semmire. Nem tudott olvasni, fogalma sem volt Japánról, a Földről, semmit sem értett. Szó szerint üres lett a feje, üres papír maradt az emlékezete, úgy tért vissza ebbe a világba.

9

Eszméletre térve sűrű bozótosban találom magamat. Mint fatuskó heverek a nedves földön. A környék mély sötétségbe burkolódzott, nem látni semmit.

A fejemet szúrós bokron nyugtatva megpróbálok mélyet lélegezni. Növények szagát érzem meg a földét, de halványan belekeveredik valami kutyaszarhoz hasonló is. A fák ágai között látszik az éjszakai égbolt. Se hold, se csillagok, de mégis valahogy furcsán világos van. Az eget borító felhő, mint a vetítővászon, visszaveri a felszín világosságát. Mentőautó szirénája hallatszik, hol közeledve, hol távolodva. Úgy tűnik, a város valamelyik eldugott zugában lehetek.

Szeretném magam összeszedni, visszanyerni a megszokott formám. Mintha innen-onnan kellene összegyűjtenem

testem szanaszét heverő részecskéit. Egy mozaikjáték szétszórt darabkáit gondosan, egyenként szedegetem fel. Ez nem először fordul elő velem, gondolom magamban. Már régebben is volt részem ebben az élményben. Mikor is történt ez? Föl kell gombolyítani az emlékeimet, hogy ráleljek. A gyenge szál azonban rögtön elszakad. Lehunyom a szemem, és hagyom, hadd múljon az idő. És az telik-múlik

Eszembe jut a hátizsák, ettől kissé megrémülök. A zsák, a hátizsák... hol lehet? Abban van mindenem. Nem veszíthettem el. Hogy találom meg ebben a sötétben? Semmit sem látni. Felállnék, de még a lábujjam hegyében sincs erő.

Nagy nehezen felemelem a bal kezemet (miért ilyen nehéz a bal karom?). A szemem elé tartom az órát, egészen közel,

hogy lássam a digitális kijelzőt. Éjjel 11:26. Május 28. Gondolatban föllapozom a naplómat. Május 28. – jól van, még *aznap* van. Tehát nem fekszem itt napok óta ájultan. Csupán néhány órája vagyok távol saját tudatomtól. Mondjuk négy órája.

Május 28. Minden ugyanolyan, ugyanúgy folyik, mintha az előző napon. Semmi különös nem történt. Persze, hogy aznap is az edzőterembe mentem, utána a Kómura könyvtárba. Az edzőgépeken gyakorlatok, a könyvtár kanapéján Nacume Szószeki összes munkái. Vacsora az állomás melletti kifőzdében. Igen, halat ettem. Lazacot. Rizsből repetáztam. Miszóleves is volt, meg saláta. És aztán… aztán nem emlékszem.

A bal karomba belehasít valami. Az érzékelés, s vele együtt a fájás is visszatér a

testbe. Olyan, mint amikor keményen összeütközik az ember valamivel. Az ingen át megsimítom a fájós részt a jobb kezemmel. Nincs rajta seb, sem zúzódás. Valami közlekedési baleset érhetett? De hát a ruhám nem szakadt el, a fájdalom is valahonnan belülről sugárzik egy pontba a bal vállamban. Talán csak valami ütés lehetett.

Egyenként mozdítom tagjaimat a bozótban, tapogatózva matatok abban a körben, ahová a kezem elér. Csak összekuszálódott ágakat érintek, kemények, mint a megkínzott állatok szíve. Nincs meg a zsákom. Belenyúlok a zsebembe, szerencsére a pénztárca megvan. Valamennyi készpénz van benne, szállodakártya, telefonkártya. Rálelek az apró-pénztárcára, a zsebkendőre és a golyóstollra. Amennyire ki tudom tapogatni,

nem hiányzik semmi. A krémszín nadrág van rajtam, V-nyakú póló, felette a hosszú ujjú vászonzubbony. És a kék színű Topsider cipő a lábamon. A sapka eltűnt. A New York Yankees emblémás baseballsapkám. Amikor elindultam a szállodából, még a fejemen volt. Most nincs. Valahol leesett, vagy otthagytam. Na, mindegy. Ilyet bárhol kapni.

Rövidesen rábukkanok a zsákomra. Oda van támasztva egy fenyőfa törzséhez. Miért tehettem olyan helyre, hogy utána szántszándékkal bemenjek a bozótba elájulni? *Mégis hol vagyok é*n? A memóriám lefagyott. De a legfontosabb, hogy megtaláltam a hátizsákot. Az oldalzsebéből előhúzom a kézilámpát, és megnézem, mi van benne. Úgy látszik, nem veszett el semmi. Rendben megvan a készpénzes boríték is. Megkönnyeb-

bülve sóhajtok fel.

Vállamra veszem a hátizsákot, és a bokrok ágait félrehajtva egy kisebb tisztásra jutok. Keskeny gyalogúira érek, a zseblámpa fényét követve nemsokára olyan helyhez közeledem, ahonnan világosság szűrődik ki. Valami szentély kertje lehet előttem. Tehát mögötte, a ligetben ájultam el?

A szentély elég tágas épület. A kertben egy magas póznán egyetlen higanygőzlámpa ég, hideg fényt vetve a főépületre, az alamizsnagyűjtőre és a fogadalmi táblácskákra. Az árnyékom furcsán elnyúlik a durva kavicson. Egy táblára felírva meglátom a szentély nevét, és megjegyzem. Egy árva lélek sincs a környéken. Arrább észreveszek egy nyilvános vécét, ahogy bemegyek, elég tisztának találom. Leteszem a hátizsákot, és megmosom az

arcomat, aztán a mosdó fölötti homályos tükörben megnézem magam. Felkészülök a legrosszabbra, és nem csalódom, amit látok, borzalmas: halálsápadt, beesett arc, a nyakamon rászáradt sár, szanaszét meredő haj.

Észreveszem, hogy a pólómon, mellem táján, valami feketéllik. Ez a *valami* olyan formájú, mint egy nagy, kitárt szárnyú pillangó. Először megpróbálom elhessegetni a tenyeremmel, de nem megy. Ahogy megérintem, furcsán ragadós. Hogy megnyugodjak, szép lassan levetem a zubbonyt és kibújok a pólóból. Odatartom a neon villódzó fénye alá. Látom ám, hogy a ragacsos valami megfeketedett vér. És nem is kevés. Nem lehet régi, még meg sem száradt egészen. Közel emelem az orromhoz, hogy megszagoljam. Nincs szaga. Jutott belőle a zub-

bonyra is, de csak kevés, az anyag amúgy is sötétkék, a vérfolt nem szembeötlő. Persze a pólón lévő folt más történet. A fehéren annak látszik, ami.

Kimosom a csapnál. A vér összekeveredik a vízzel, vörösre festi a fehér porcelánkagylót. De hiába dörzsölöm a póló elejét, ha a vér egyszer beivódott az anyagba, a folt nem akar eltűnni. Bedobom az egészet a közeli szemétládába, de aztán meggondolom magam. Ha meg akarok szabadulni a vérfoltos pólótól, inkább majd valahol másutt hajítom el. Jól kicsavarom, és elteszem a hátizsák mélyére, a mosott holmi számára tartogatott nejlonzacskóba. Megvizezem a hajamat és lesimítom. Tisztasági csomagomból előszedem a szappant, és megmosom a kezemet. Kicsit még remeg, de amennyire csak lehet, egyenként, alapo-

san megtisztítom az ujjaimat, mert még a körmöm alja is véres lett. Benedvesítem a törölközőt, és letörlöm a mellem bőrére tapadt nyomokat is. Utána felveszem az inget, nyakig begombolom, az alját betűröm a nadrágomba. Össze kell szednem magam, legalább annyira, hogy ne szúrjak szemet.

De meg vagyok rémülve. A fogam megállás nélkül vacog. Szeretném megállítani, de nem sikerül. Magam elé tartom kinyújtott kezeimet, reszket mindkettő. Úgy nézem őket, mintha nem is az enyémek lennének. Mint külön élőlények önállósították magukat. A tenyerem borzasztóan ég. Mintha forró vasat markolnék.

Mindkét kezemmel megtámaszkodom a mosdó szélében, és igyekszem összeszedni magamat. Homlokomat erősen a

tükörhöz nyomom. Sírhatnékom támad, de hiába sírnék, senki sem segítene rajtam.

Senki…

No lám, egyáltalán honnan tapadt ennyi vér hozzád? Egyáltalán mit műveltél? És nem emlékszel semmire. Hiszen apró sebesülésféle sincs rajtad, megnyugodhatsz. A bal vállad fájdalmától eltekintve nem sajog semmid. Tehát a hozzád tapadt vér nem a sajátod. Valaki másé.

Bárhogy is történt, nem maradhatsz itt örökké. Ha így véresen rád talál egy rendőrjárőr, vége a dalnak. De azt is fontold meg, jó lenne-e, ha most innen egyenesen a szállóba mennél. Előfordulhat, hogy valaki ott vár, lesben állva. Óvatosnak kell

lenned. Talán nem is tudsz róla, és bűnténybe keveredtél. Nem lehet kizárni annak a lehetőségét sem, hogy te magad vagy a tettes.

Szerencsére nálad van az összes holmid. A biztonság kedvéért bárhová mégy, minden vagyonod veled van, beletömve a súlyos hátizsákba. Ez gyakorlatilag bevált. Jól tetted. Emiatt ne fájjon a fejed, jól tetted. Nem kell félned. Annak is jól kell mennie, ami ezután következik. Mert akárhogy is, te vagy a legderekabb tizenöt éves a világon. Legyen önbizalmad. Lélegezz szabályosan, a lényegre gondolj, akkor biztos, hogy jól jársz. Csak mindenképpen óvatosan. Valakinek a vére valahol kiomlott. Igazi vér. Sok vér. Fogadnék, hogy valaki most elszántan ku-

tatja, hova tűntél.

No, gyerünk már! Csak egyet tehetsz. Csak egy helyre mehetsz. Hová? Tudnod kell.

Néhány mély sóhajtás után rendbe jön a légzésem. Fogom a hátizsákot, és kilépek a mosdóból. Talpam alatt csikorog a kavics, ahogy megyek a higanygőzlámpa rám eső fényében. Közben járatom az eszemet, ahogy csak tudom. Indítózok, sebességbe teszem a váltót, és már forognak is a gondolatok. De mégsem megy a dolog. A motort forgató áramforrás szörnyen lemerült. Szükségem van valami meleg, biztonságos helyre. Egy ideig ott meghúzódom, egyenesbe kell hoznom magamat. De hol? A könyvtár jut eszembe mint lehetséges megoldás. A Kómura könyvtár. De holnap délelőtt tizenegyig nem nyit ki, azt az időt addig el

kell ütnöm valahol.

A Kómurán kívül meg csak egyetlen menedékre tudok gondolni. Egy eldugott helyen leteszem a zsákot, előveszem a mobiltelefont. Megnézem, működik-e még. Előkeresem a noteszomba fölírt számot, hogy fölhívjam Szakurát. Az ujjaim még mindig nehezen engedelmeskednek, többször is elvétem, mire végül sikerül bepötyögnöm a számsort. Nagy megkönnyebbülésemre nem az üzenetrögzítő kapcsol be. Tizenkét csöngetés után Szakura felveszi a kagylót. Mondom a nevemet.

– Tamura Kafka? – kérdez vissza hitetlenkedve. – Tudod te, hány óra van most? Holnap korán kelek.

– Tudom, hogy zavarok – hallom a saját, szörnyen recsegő hangomat –, de nem tehettem mást, nagy bajban vagyok,

és rajtad kívül, Szakura, nincs senki, akivel megbeszélhetném.

A vonal másik végén egy darabig néma csend. A lány mérlegeli a hangsúlyomat.

– Komoly a dolog?

– Én magam sem tudom, de talán igen, azt hiszem. Ez egyszer segíts, kérlek. Igyekszem, hogy ne legyek terhedre.

Elgondolkodik. Nem habozik, hanem csak gondolkodik.

– És most hol vagy?

Mondom neki a szentély nevét, de nem ismeri.

– Takamacu belvárosában vagy?

– Nem vagyok benne biztos, de lehet.

– Nocsak, azt sem tudod, hogy most hol vagy? – kérdezi meghökkenve.

– Hosszú történet ez… Sóhajt egyet.

– Fogj egy taxit, és gyere a Lawson éjjel-nappali bolthoz, ott lakom mellette. Rögtön meglátod, mert jó nagy táblán hirdeti a nevét. Van annyi pénzed, hogy taxiba szállj?

– Persze, van.

– Akkor jó.

A szentély főkapuján túl, a széles, nagy úton szabad taxi után nézek. Rögtön jön is egy, és megáll. Kérdezem a sofőrt, hogy ismeri-e a Lawson boltot. Jól ismeri. Kérdésemre, hogy messze van-e, azt válaszolja, hogy nincs olyan messze. Talán ezer jenbe kerül majd.

Meg is áll az üzletnél, kifizetem, de a kezem még nem csillapodott le. Hátamon a zsákkal belépek a boltba. Talán mivel hamarabb érkeztem, mint gondolni lehetett volna, a lány még nem ért ide. Egy kis dobozos tejet melegíttetek a

mikróban, és szándékosan húzva az időt, kortyolgatom. A meleg ital végigfut a torkomon, le a gyomromba. Ez az érzés kissé megnyugtat. Belépésemkor az eladó gyanakvóan nézett a zsákomra, nem lopni jöttem-e, de amúgy nem keltettem fel különösebben a figyelmét. Úgy teszek, mintha a polcokra kirakott újságokat böngészném, de közben saját magamat nézem a kirakat tükrében. A hajam még mindig vadul égnek áll, de az ingen a vérnyom nem feltűnő. Ha látszik is, csak olyan, mintha koszos lenne. Később valahogy a testem remegése is megszűnik.

Vagy tíz perc elteltével megjön Szakura. Az idő éjfél után egy óra körül jár. A lány egyszerű, szürke pulóverben, kifakult farmerben van. A haja hátul összefogva, sötétkék, New Balance márkájú sapka a

fején. Ahogy megpillantom, lassan elmúlik a fogvacogásom is. Megáll mellettem, és úgy néz rám, mint amikor a kutya fogsorát vizsgálják, megvan-e mind, érdemes-e megvenni. Hallom a hangját, de nem beszédnek, sóhajtásnak is beillik. Indulásra ösztökélve kétszer is könnyedén megpaskolja a vállam. Gyere, mondja. A lakása kétsaroknyira van az üzlettől. Felmegyünk az olcsó építésű emeletes ház lépcsőjén, a lány zsebéből előkerül a kulcs, és kinyílik a zöldre mázolt deszkaajtó. Két szoba, kis konyha, fürdőszoba. A falak vékonyak, a padló hangosan nyikorog, ide a természetes fény is csak a lenyugvó nappal süthet be. Valahol lehúzzák a vécét, másutt meg becsapnak egy szekrényajtót. De legalább valódi emberek élik itt az életüket. A mosogatóban edényhalom tornyosul, üres műanyag palackok, szétnyitott folyóiratok, a

cserépben elvirágzott tulipán, felragasztott bevásárlólista a hűtőn. A szék háttámláján nejlonharisnyák lógnak, az asztalon a tévéműsornál kifordított újság, hosszúkás dobozban Virgina Síim, hamutartó jó néhány csikkel. A látvány nekem csodás megkönnyebbülést nyújt.

– A barátnőm szobája – magyarázza Szakura. – Ezzel a lánnyal régen együtt dolgoztunk egy tokiói kozmetikai szalonban, és tavaly úgy adódott, hogy haza kellett jönnie Takamacuba. Egy hónapja ment el Indiába, és megkért, hogy őrizzem a házat, lakjam itt, mialatt ő odavan. Én helyettesítem a munkájában is. Kozmetikus, ugye. Gondoltam, néha nem árt kimozdulni Tokióból egy kis környezetváltozásra. Barátnőm New Age-rajongó, és ha egyszer úti célja éppen India, valószínű, hogy nem jön vissza egy hónap

múlva.

Közben leültet az étkezőasztal mellé a székre, kivesz a hűtőből egy dobozos Pepsit. Poharat nem ad. Általában nem szoktam kólát inni, túl édes és rontja a fogakat. De most olyan szomjas vagyok, hogy rögtön felhajtom.

– Éhes vagy? Igaz, hogy csak zacskós tésztaleves van, ha az jó neked – kínál a lány.

Mondom neki, hogy nem vagyok éhes.

– Borzasztóan nézel ki, tudsz róla? Bólintok.

– Végül is mi történt veled?

– Magam sem tudom.

– Szóval te sem tudod, meg azt sem, hogy most hol vagy. Hosszú lenne ezt elmagyarázni, igaz? – kérdezi a biztonság kedvéért. – Akárhogy is, de bajba keve-

redtél.

– Nagy bajba – erősítem meg, és arra gondolok, hogyan fogalmazhatnám meg neki, mekkora a vész.

Egy darabig csendben vagyunk, Szakura összeráncolt szemöldökkel néz engem.

– Figyelj, neked nincs is itt rokonod Takamacuban, elszöktél otthonról, igaz?

Bólintok.

– Egyszer én is elszöktem, amikor annyi idős lehettem, mint te most. Így azután valahogy meg tudlak érteni. Tudom, mit érzel. Ezért is adtam meg búcsúzáskor a mobilszámomat. Gondoltam, hogy talán valami hasznát veszed.

– Köszönöm – mondom.

– Csiba megyében, Icsikavában laktunk, és sehogy sem tudtam kijönni a szüleimmel, az iskolát utáltam. Pénzt loptam

a szüleimtől, és elmentem messzire. Tizenhat éves voltam. A hokkaidói Abasiri közeléig jutottam. Ott volt előttem egy legelő, bekéredzkedtem dolgozni a tehenészetbe. Mondtam, hogy minden munkát elvállalok és szorgalmas leszek. Ha van tető a fejem fölött és adnak enni, fizetségre nem tartok számot. Nagyon kedvesek voltak, az asszony megkínált teával, mondta, hogy várjak egy kicsit, és én naiv módon várakoztam ott. Azután jött egy autós rendőrjárőr, és én rögtön hazakerültem. Volt már gyakorlatuk a dologban. Akkor elkezdtem gondolkodni. Abbahagytam a gimnáziumot, átmentem szakiskolára, és kozmetikus lettem. Végül is minden mindegy, akárhová kerülök, dolgozni csak kell, tehát mégiscsak valami szakmát kellett tanulnom.

Szép szabályos mosolyra húzódik a szá-

ja.

– Épkézláb gondolat volt, nem? Egyetértettem vele.

– Figyelj, elmondanál mindent az elejétől kezdve? – kéri, közben kivesz egy szálat a Virginia Slim dobozából és rágyújt. – Ma már aludni úgysem tudok, inkább meghallgatom, amit elmesélsz.

Elkezdtem egészen az elejétől. Amióta csak eljöttem otthonról.

De a jelről természetesen hallgatok. Arról nem tudok akárkinek beszélni.

– Kérném szépen, megengedné, hogy Nakata önt Kavamura úrnak szólíthassa? – tette fel ugyanazt a kérdést ismételten Nakata egy barna, tigriscsíkos macskának, lassan, tagoltan, amennyire csak lehetett, jól hallhatóan tette ezt. Abban a reményben mondta, hogy a macska láthatta azt a bizonyos Szezámmagot (egyéves, tarka cirmos nőstény). De ennek a macskának beszédmódja – Nakata véleménye szerint – meglehetősen furcsának tűnt. A másik gond az volt, hogy a macskának sem nagyon akaródzott megértenie, mit is beszél neki Nakata úr. Ennek köszönhetően aztán a társalgás léptennyomon félreértésekbe torkollott, és nem volt értelmesnek nevezhető.

– Nem baj, de a fej magas.

– Bocsásson meg, kérem, de Nakata nem érti pontosan, mit tetszik mondani. Elnézést kérek, de tudja, Nakata kissé nehéz felfogású.

– Végtére is, makréla.

– Esetleg makrélát óhajt fogyasztani?

– Dehogy. Az első láb lekötve.

Nakata eleve nem várta el, hogy a macskákkal való konverzáció tökéletes legyen. Elvégre a társalgás macska és ember között zajlik, és nem egyszerű a szándékokat átlátni. Másrészt Nakata beszédstílusa, legyen a partnere ember vagy macska, kissé problematikus. Az igaz, hogy a múlt héten Ócuka úrral minden erőlködés nélkül, simán ment a beszélgetés – de az inkább kivételszámba ment. Általában szólva többnyire még az egyszerűbb közlés vagy eszmecsere is elég körülményesen ment végbe. Szélső-

séges esetben ez úgy festett, mint amikor viharos időben a csatorna két partjáról szólongatják egymást. Most éppenséggel így állt a helyzet.

Nem tudni, hogy is kellene ebből a szempontból a macskákat csoportosítani, de igen sokszor megesik, hogy a barna tigriscsíkosok hullámhosszára nem lehet ráhangolódni. A feketékkel nagyjából szót lehet érteni. Leginkább a sziámikkal élvezetes beszélgetni, de sajnos, nem túl gyakran nyílik alkalom összefutni utcán csavargó egyedeikkel. Odabent, lakásokban tartják őket nagy becsben. Egyébként a kóbor macskák között legtöbb a barna tigriscsíkos, ki tudja, miért.

Így vagy úgy, ezzel a Kavamura úrral való beszélgetés sehogy sem akart összejönni. Olyan zavaros volt a kiejtése, hogy a szavakat nem lehetett érteni sem

egyenként, sem összefüggésükben. Nem is mondatok voltak, inkább rejtvények. De Nakata úr igen türelmes természetű, és ami az időt illeti, abban bővelkedett. Újból és újból megismételte mondókáját, és a macska is többször válaszolhatta ugyanazt. Leültek kettesben a lakótelepi játszótéren a járdaszegélyre, és még egy órát folytatták a társalgást, de a beszélgetés csak egy helyben topogott.

– A Kavamura csak egyszerű megszólításra való név. Nincs különösebb értelme. Nakata azért alkalmazza ezt, hogy egyenként minden macskát meg tudjon jegyezni. Tetszőleges nevet ad nekik. Ezzel semmiképpen sem fog alkalmatlankodni Kavamura úrnak. Csak azt szeretné kérni, hadd szólítsa ezentúl ezen a néven.

Erre aztán Kavamura válaszul morgott

valami értelmetlen dolgot, Nakata látta, hogy ennek se vége, se hossza, feladta a dolgot, és eggyel továbblépett. Megmutatta még egyszer Szezámmag fényképét Kavamurának.

– Ez itt Szezámmag, Kavamura úr. Öt keresné Nakata. Egyesztendős, tarka, Nogatában, a hármas szektorban lakó Koidzumi úr házában tartják, de nemrégiben nyoma veszett. Az asszony egy kicsit kinyitotta az ablakot, és a macska huss, kiugrott, megszökött. Szeretném ismét megérdeklődni öntől, Kavamura úr, tetszett-e látni ezen macskát?

Kavamura ismét ránézett a képre és biccentett.

– Kvamur, ha van makréla, köti, ha megköt.

– Bocsásson meg, kérem, ahogy már az imént is említettem, Nakata kissé nehéz-

fejű, nem nagyon érti, amit Kavamura úrnak mondani tetszik. Kérhetem, hogy ismételné meg még egyszer?

– Kvamur, ha makréla, köti, ha keres, megköt.

– A makrélán azt a bizonyos halat teszik érteni?

– A megköti makréla ugyan, ha megköti Kvamur. Nakata úr rövidre nyírt őszes fejét tenyerére támasztva egy

darabig gondolkodott ezen. Hogy tudna ebből a rejtélyes makrélás társalgási útvesztőből kiutat találni? Akárhogyan törte is a fejét, nem talált semmi fogódzót. Többnyire nem volt túl ügyesnek mondható a logikus gondolkodásban. Közben Kavamura úr rá sem hederítve, hátsó lábát kinyújtva az álla alatt vakargatta magát.

Ekkor hátulról egy nevetéshez hasonló hang hallatszott. Nakata hátrafordulva látta, hogy a szomszéd ház alacsony blokkokból rakott kerítésén ül egy szép, karcsú sziámi macska, és összehúzott szemmel nézi őket.

– Bocsánat, Nakata úrhoz van szerencsém? – kérdezte a sziámi lágy hangon.

– Az volnék, kérem. Nakata a nevem, jó napot kívánok.

– Jó napot – viszonozta a köszönést a jövevény.

– Ó, igaz ugyan, hogy reggel óta borult időnk van, de akkor sem valószínű az eső, ha ilyen marad – mondta Nakata.

– Jó is lenne, ha nem esne.

A sziámi életének derekához közelítő nőstény volt, büszkén feltartott farokkal közlekedett, a nyakörvén név. Vonásai

szépek, testalkata pompás.

– Hívjon Miminek. Mint a *Bohémélet* hősnőjét. Ahogy éneklik is: „Az én nevem Mimi…”

– Aáá – mondta Nakata.

– Igen, van ám egy ilyen Puccini-opera. Gazdám történetesen operarajongó. – Mimi bájosan elmosolyodott. – Szívesen szolgálnék önnek egy szép dallal, de sajnos botfülű vagyok.

– Igazán nagy öröm megismerkedni önnel, Mimi nagysád.

– Magam is örülök, hogy találkoztunk, kedves Nakata úr.

– A környéken tetszik lakni?

– Igen, abban az emeletes házban viselik gondomat. Egy Tanába nevű lakásban. Nézze csak, ott áll a kapuban egy krémszínű 530-as BMW.

– Aha! – Nakata nem nagyon tudta, mit jelent a BMW, de látott egy krémszínű kocsiszerűséget. Talán az lesz az a BMW-nek nevezett valami.

– Nézze, kedves Nakata, én független gondolkodású, individuális természetű vagyok, nem szeretek feleslegesen beleavatkozni mások dolgába. De ez a fickó itt, ez a hogy is hívják… Kavamura, az igazat megvallva, nem túl jófejű. Kiskorában elütötte szegényt az egyik környékbeli fiú a biciklijével, röpült egyet, és egy betonkerítés élébe alaposan beverte a fejét. Azóta nem tud összefüggően beszélni. Így azután amondó vagyok, akármennyire is erőlteti, Nakata úr, nem sok hasznát veszi. Egy idő óta amonnan figyelem, de nem állhatom meg, hogy ne szóljak. Nem szerettem volna alkalmatlankodni, így aztán csak most szántam rá

magam, hogy megjegyzést tegyek.

– Óh, ugyan, sohase zavartassa magát, kérem, kedves Mimi. Nakata hálásan köszöni a tanácsát, hiszen ő maga sem különbözik Kavamura úrtól, ugyanolyan nehézfejű, épp ezért ha nem segítene neki mindenki, nem tudna a maga erejéből megélni. Ezért kap a polgármester úrtól minden hónapban szociálist. Tanácsaival lekötelezte Nakatát, kedves Mimi nagysád.

– Hallom, egy macskát keres. Nem szokásom hallgatózni, de amint itt egy ideje szziesztázom, megütötte a fülemet valami. Hogy is, Szezámmagnak hívják?

– Igen, Szezámmagnak.

– És ez a Kavamura látta azt a Szezámmagot?

– Igen, az előbb mintha ezt említette

volna nekem. De hogy azután mit is mondhatott, az Nakatának sehogy sem fér a fejébe, és egy csöppet zavarban is van ettől.

– És mit szólna ahhoz Nakata úr, ha az én szerény közreműködésemmel értenének szót ezzel az alakkal? Nyilván jobban megérti egyik macska a másikat, aztán meg én már valamelyest megszoktam ennek a kicsavarodott beszédmódját. Meghallgatnám, amit mond, kihüvelyezném az értelmét, és tájékoztatást nyújthatnék Nakata úrnak minderről.

– Óh, igen. Ha ez lehetséges volna… Nakatát igazán lekötelezné.

A sziámi könnyedén biccentett, majd balett-táncos módjára fürgén leugrott a blokkokból rakott kerítésről. Fekete farkát mint zászlórudat feltartva lassan közelebb sétált, és letelepedett Kavamura

úr mellett. Az erre rögtön nekilátott, hogy orrával szagot vegyen Mimi hátsójáról, de a hölgy minden teketória nélkül pofán vágta. Mire Kavamura úr rémülten lekushadt. Ekkor az orra hegyére kapott még egyet a bájos sziámi macskától.

– Nyugton maradsz és figyelsz rám, ostoba fatökű! – mordult rá Mimi fenyegetően Kavamurára. – Ha első pillanattól kezdve nem förmedek rá elég keményen, semmire sem megyünk vele – magyarázkodott Nakatához fordulva. – Ahogy csökken a félsz, úgy válik érthetetlenné a beszéde. Nem tehet róla szegény feje, sajnálom, de nekem sincs más választásom.

– Igen – helyeselt Nakata, de fogalma sem volt, miről van szó. Ezután a két macska között megindult a párbeszéd, de a társalgás sebessége túl gyors volt, a

hangerő meg kicsi ahhoz, hogy Nakata a szöveg értelmét elkapja. Igaz, hogy Mimi éles, rabvallató hangon kérdezett, de Kavamura úr nagyon is halkan, meghunyászkodva válaszolt. Ha csöppet késlekedett, az régen rossz volt Miminek, máris csattant a pofon. Függetlenül attól, amit tett, a sziámi igazán talpraesett egy macska volt. És kiművelt. Nakata eladdig sok macskával találkozott, de olyannal először, amelyik ismerte az autómárkákat, és operát is hallgatott már. Nakata elragadtatással figyelte a sziámi gyors, hatékony munkálkodását.

Amikor Mimi már eleget hallott, egy „Na, hordd el magad!” gesztussal félretolta Kavamurát, s az eloldalgott valahová. Mimi, mint aki emberhez szokott, Nakata úr térdére telepedett.

– Nagyjából megértettem a dolgot –

mondta.

– Ó, igen. Nagyon szépen köszönöm – így Nakata.

– Az a fickó… vagyis Kavamura úr látta Szezámmagot egy kicsit arrébb, egy füves helyen. Építési telek, egy autós vállalkozás autóalkatrészeket raktározott rajta, aztán egy ingatlankereskedő megvásárolta, és magas luxusházat épít majd rá. A lakosság heves tiltakozó mozgalma miatt hosszadalmas pereskedés kezdődött, egyhamar nem vonulnak fel az építkezők. Az a helyzet, hogy most áll minden. Mostanában gyakori az ilyesmi. Közben burjánzik rajta a fű, nem szoktak odajárni az emberek, a környékbeli kóbor macskáknak ideális sétatér. Baráti köröm nem túl széles, továbbá tartok tőle, hogy bolhákat meg ilyesmit kapok, tehát nem nagyon visz arrafelé az utam. Talán ön

előtt is ismertes, hogy a bolha igen kellemetlen valami, ha egyszer belénk bújik, nem nagyon lehet megszabadulni tőle. Akárcsak a rossz szokásoktól.

– Ó, igen – válaszolt Nakata.

– Az ön által mutatott fotón látható fiatal, csinos cica igen ijedtnek látszott, amikor erre járt. Beszélni is alig tudott. De azt bárki világosan láthatta rajta, hogy elkényeztetett, tapasztalatlan macska, aki nem talál haza.

– Mikor találkozott vele Kavamura úr?

– Legutóbb mintegy három-négy nappal ezelőtt lehetett. Akárhogy is, Kavamurának nehéz a feje, nem jegyezte meg a pontos napot. De az eső utáni nap volt. Akkor hétfő, mert emlékszem, vasárnap jó kiadós eső esett.

– Igen. Nakata nem tudja a napok neve-

it megkülönböztetni egymástól, de mostanában tényleg esett az eső. Kavamura úr később már nem találkozott vele?

– Nem, azt mondta, akkor látta utoljára. A környékbeli macskák sem látták azóta a cicust. Kavamura egy mihaszna, megbízhatatlan lény, de elég szigorúan vallattam, és nagy vonalakban nem kétséges, igazat mondott.

– Igazán nagyon szépen köszönöm.

– Ugyan, semmiség. Hétköznapokon sajnos csak a környékbeli közönséges macskákkal van alkalmam szót váltani, és bizony nem tudunk egyetértésre jutni a beszédtémákban. Ez idegesít. A magához hasonló értelmes emberrel való nyugodt beszélgetésekkel szélesedik a látóköröm.

– Aha – mondta Nakata. – Csak azt nem érti Nakata, hogy a Kavamura úr által

olyan gyakran emlegetett makréla azt a bizonyos halat akarja-e jelenteni.

Mimi maga elé emelte mellső lábát, és rózsaszín párnás talpát vizsgálgatva halkan kuncogott.

– Az igaz, hogy ennek a fickónak elég szegényes a szókincse…

– Szó, kincs…?

– Vagyis, hogy a fiú nem ismer sok szót – magyarázza Mimi udvariasan. – Neki minden ízletes eledel csak makréla, mert úgy gondolja a fickó, hogy a makréla a legjobb falat a világon. Fogalma sincs róla, hogy van még mondjuk tengeri keszeg, esetleg lepényhal is.

Nakata megköszörülte a torkát.

– Az igazat megvallva Nakata is nagyon szereti a makrélát. És természetesen az angolnát is.

– Magam is kedvelem az angolnát.

– Persze folyton nem lehet angolnát enni.

– Pontosan úgy van. Mindig nem lehet.

Ezek után mindketten némán elmélkedtek az angolna mibenlétéről. Egy darabig ennek a nagyszerű gondolatnak a jegyében telt az idő.

– Apropó, amit a fickó szeretett volna elmondani – tért magához ábrándozásából Mimi, és folytatta: – Arról van szó, hogy valamivel azután, hogy a macskák összejöttek az üres telken, besurrant oda egy gonosz, rosszindulatú macskafogó ember. Arra gyanakszanak, hogy talán az az ember vihette el Szezámmagot. Ugyanis valami ízletes falatot használt csaléteknek, s úgy fogdosta össze a macskákat. Bedugta őket egy nagy zsákba. Ezzel a piszkos módszerrel az éhes és tapaszta-

latlan macskát könnyen csapdába lehet ejteni. Még ezen a környéken is, ahol óvatos kóbor macskák élnek, jó néhányat sikerült befognia. Kegyetlen dolog ez. Nincs egy macskának szörnyűségesebb, mint amikor belegyömöszölik a zsákba.

– Aha – helyeselt Nakata, és tenyerével végigsimított őszülő haján. – Megfogják a macskákat, de aztán mi történik velük?

– Azt már én sem tudom. Régente azért fogták meg őket, hogy bőrükkel bevonják a samiszen nevű húros, pengetős hangszer testét, de ma már nem olyan népszerű ez a samiszen, mostanában inkább műanyagot használnak erre a célra. A világ egyes részén élnek olyanok, akik meg is eszik a macskákat, de szerencsére Japánban nem szokás feltálalni macskából készült ételeket. Ezért ez utóbbi két lehetőséget figyelmen kívül hagyhatjuk.

Aztán mire gondolhatnánk még, nézzük csak, vannak, akik tudományos kísérletekre sok macskát fognak be. Sokféle kísérletre vagyunk mi alkalmasak ezen a világon. Barátaim között van olyan, akit a Tokió Egyetemen lélektani búvárkodásra használtak. Hát ez egy olyan borzasztó történet, hogyha egyszer belefogok, nagyon hosszúra nyúlna, tehát fel is hagyok vele. Nem túl jelentős számban, de vannak még perverz alakok is, akik szeretik kínozni a macskát. Például elkapják a jószágot, és ollóval levágják a farkát.

– Aha – szólt Nakata – és mit kezdenek egy levágott farokkal?

– Semmire sem mennek vele. Csak a macskának akarnak fájdalmat okozni, hogy meggyötörjék. Számukra ez a legnagyobb kéj. Tényleg, vannak ám a vilá-

gon kificamodott lelkű emberek.

Nakata egy cseppet eltűnődött a hallottakon, de sehogy se fért a fejébe, miért szerez örömet valakinek, ha ollóval levághatja a macska farkát, és megkérdezte:

– Lehetséges, hogy egy ilyen ferde hajlamú hurcolta el Szezámmagot is?

Mimi hosszú, fehér bajszát legörbítve elfintorodott.

– Ej, nem is akarok rágondolni, elképzelni is rossz, de nem mondhatnám, hogy nincs rá eshetőség. Nem mondom, nem túl hosszú életem során jó néhányszor volt részem minden képzeletet felülmúló kegyetlen látványban. Legtöbben azt hiszik, hogy a macska egész nap csak tétlenül hentereg a napon, lusta, dologtalan, és kizárólag az élvezeteinek él. Pedig a mi életünk se fenékig tejföl. Mert

gyenge, sérülékeny lények vagyunk. Nincs páncélunk, mint a teknősbékának, vagy szárnyunk, mint a madaraknak. Nem tudjuk a földbe fúrni magunkat, mint a vakond, kaméleon módjára színt váltani. Nem tudják az emberek, menynyit szenved egy macska nap mint nap, s hánynak kell csúfos véget érnie. Jómagam mindig bebocsáttatást nyerek Tanabéék barátságos családi körébe, a gyermekek dédelgetnek, úgymond elkerül a szükség, gondtalanul élem napjaimat, mindazonáltal nekem is vannak apró kellemetlenségeim, bosszúságaim. De ha magam is osztoznék a kóbor macskák sorsában, az életben maradásért jócskán meg kellene birkóznom a nehézségekkel.

– Milyen intelligens ön, kedves Mimi nagysád – fejezte ki elismerését Nakata, akit lenyűgözött a sziámi ékesszólása.

– Ugyan, ugyan… – szabadkozott szendén Mimi. – Egyszerűen csak túl sok időt töltök otthon heverészve a tévé előtt, miközben csupa felesleges tudnivalóval tömöm a fejem. Nakata úr, szokott ön televíziót nézni?

– Nem, Nakata nem tévénéző. Nem tudja követni, mi történik a tévében, mert mindenki olyan gyorsan beszél. Nakata nehézfejű, nem tud olvasni, és így aztán persze a televíziót sem érti. Előfordul, hogy rádiót hallgat, nyilván a gyors beszéd miatt akkor is hamar belefárad a figyelésbe. Nakatának sokkal kellemesebb időtöltés elmenni hazulról, és a szabad ég alatt társalkodnia a macskákkal.

– Hát igen, igen – mondta Mimi.

– Ó, igen – így Nakata.

– De jó lenne, ha Szezámmag épségben

előkerülne!

– Kedves Mimi nagysád, Nakata arra gondolt, hogy körülnézne azon az üres telken.

– Ha róla van szó, az a bizonyos férfi nagy termetű, furcsa, magas kalapot és bőrcsizmát visel. És a járása gyors. Borzasztóan furcsa az öltözete, első látásra fel lehet ismerni. Amikor a telken élő macskák meglátják ezt a különös szerzetet, úgy szertefutnak, mint frissen kikelt pókfiak. De mi lesz az újoncokkal?...

Nakata minden információt akkurátusan megjegyzett, gondosan elraktározta emlékezetének központi bugyrában, hogy el ne felejtse, „*...az a bizonyos férfi nagy termetű, furcsa, magas katapot, bőrcsizmát hord...*”

– Örülök, ha tudtam valamit segíteni... – mondta Mimi.

– Nagyon szépen köszönöm. Ha Mimi nagysád nem szólítja meg olyan kedvesen, Nakata még mindig egy helyben topog a makrélánál, és nem tudott volna előrejutni. Olyan hálás önnek!

– Arra gondolok… – húzta össze a szemét Mimi, miközben fölnézett Nakatára –, hogy az a férfi veszélyes. Felette veszélyes. Valószínűleg Nakata úr képzeletét felülmúló mértékben. En az ön helyében még a közelébe se mennék annak az üres teleknek. De hát Nakata úr ember, mit tehetne egyebet, ez a munkája vagy mi, de azért legyen nagyon óvatos.

– Köszönöm, vigyázni fogok, amennyire csak lehet.

– Nakata úr, kérem. Ez a világ itt hallatlanul erőszakos. Ez elől senki sem tud elmenekülni. Ha lehet, erről semmiképpen se feledkezzék meg. Soha nem lehet

elég óvatos a macska, vagy akár az ember.

– Igen, ezt jól az eszembe vésem – biztosította Nakata.

De nem tudott igazán fogalmat alkotni arról, hogy miféle veszedelem és erőszak leselkedik rá. Sok minden volt a világon, amit Nakata nem értett, és az erőszakkal kapcsolatos dolgok mind közéjük tartoztak.

Elváltak egymástól Mimivel, és Nakata elindult a jelzett telek irányába. A tér akkora lehetett, mint egy kisebbfajta iskolaudvar. Magas deszkakerítés vette körül, rajta táblával, amely azt hirdette, hogy építési telek, tilos a belépés (Nakata úr ezt természetesen nem tudta elolvasni). A bejárat vastag lánccal lezárva, de hátrakerülve a kerítés résén át könnyedén be lehetett lépni. Valaki az egyik deszka-

táblát kifeszegette.

Az eredetileg ott lévő raktárépületeket már mind eltüntették, de a terepet még nem készítették elő az építésre, zöld bozót nőtte be. Rengeteg lepke szálldosott csapongva. A földhányásokat ledöngölte az eső, itt-ott kis dombok emelkedtek. Mindenképpen olyan hely volt ez, amilyet szeretnek a macskák. Kis élőlények lakták, és nem volt nehéz búvóhelyet találni benne.

Kavamurát sehol sem lehetett látni. Csak két girhes macska került elő, Nakata úr barátságos köszöntését sem fogadták, válaszra sem méltatták, csupán egy hideg pillantást vetettek rá, majd eltűntek a bozótosban. Ez már csak így van. Senki sem szereti, ha egy eszement elkapja, hogy ollóval levágja a farkát. Nakata úr sem szeretett volna pórul jár-

ni, jóllehet neki nem volt farka. Nem árt az elővigyázatosság.

Nakata felhágott az egyik dombocskára, és körülnézett. Sehol senki. A fehér pillangók, mintha keresnének valamit, ide-oda szálldostak a fű fölött. Nakata úr letelepedett egy alkalmas helyre, vállán hordott tarisznyájából előszedett két, ebédül szolgáló lekváros buktát, és szokása szerint, megebédelt. Kis termoszából forró teát. kortyolt szótlanul hunyorogva. Csendes délután volt. Derű, béke és nyugalom honolt mindenütt. Nakata úr elképzelhetetlennek tartotta, hogy ilyen helyen valaki elvetemült gonosztettet forralhat.

Lassan majszolva a tésztát, Nakata rövid, őszes tüskehaját simogatta. Éppen szerette volna elmondani, hogy Nakata milyen nehézfejű, de sajnos senkit sem

talált. Ezért aztán csak bólintgatott néhányat maga elé, majd némán folytatta a falatozást. Amikor befejezte, a celofánt, amibe a tésztát csomagolták, gondosan összehajtva a táskájába tette. A termosz is oda került, miután a tetejét jól rászorította. Az ég befelhősödött, de a fényekből arra lehetett következtetni, hogy a nap éppen a feje fölött járhat.

„…az a bizonyos férfi nagy termetű, furcsa, magas kalapot, bőrcsizmát hord…"

Igyekezett képzeletben lerajzolni a férfi alakját. De sehogy sem sikerült elképzelnie, milyen is lehet az a furcsa, magas kalap meg az a bizonyos bőrcsizma. Még soha életében nem látott ilyesmit. Mimi szerint Kavamura azt állította, hogy ha a valóságban meglátja, rögtön felismeri az alakot. Nakata tehát arra a következtetésre jutott, hogy addig vár, amíg a fickó

a maga valójában a szeme elé nem kerül. Mindazonáltal ez látszott a legbiztosabbnak. Nakata föltápászkodott a dombról, és egy bokorban elintézte a kisdolgát. Hosszan, apait-anyait beleadva vizelt. Ezután egy félreeső helyen, a kíváncsi tekintetek elől a telek szélén növő bozótosba húzódva azzal töltötte a délutánt, hogy várta annak a bizonyos furcsa férfiúnak a feltűnését.

Unta a várakozást. Nem lehetett tudni, hogy a különös ember mikor bukkan fel ismét. Lehet, hogy másnap, lehet, hogy egy hét múlva. Az is lehet, hogy többet feléje se néz ennek a helynek. Ezt a lehetőséget sem lehetett kizárni. Nakata azonban megszokta már, hogy értelmetlenül várakozzék, vagy hogy hosszú ideig egyedül tétlenkedjék. És ezt most sem érezte gyötrelmesnek.

Az idő sem volt számára fontos szempont. Még órája sem volt. De nem is volt rá szüksége, mert saját időérzéke, belső ritmusa szerint élt. Reggel kivilágosodott, este besötétedett. A nap végén elment a közeli közfürdőbe, amikor onnan hazakerült, lefeküdt aludni. Ha a közfürdő szünnapot tartott, mit volt mit tenni, fürdés nélkül tért haza. Az evés idejét jelezte, hogy megéhezett, amikor a segélyét felvette (kedves emberek mindig idejében felhívták erre a figyelmét), eltelt számára egy hónap. A segély felvétele utáni napon elment a borbélyhoz hajat vágatni. Nyáron polgártársai a kerületben angolnával vendégelték meg, újévkor szentelt rizstésztával.

Nakata ellazította magát, agyát kikapcsolta, csak éppen hagyta, hogy a dolgok átfolyjanak rajta. Számára ez egészen

természetesen történt, gyermekkora óta nem gondolt különösebben semmire, élte a mindennapokat. Tudata úgy libegett, szálldosott körülötte a zöldben, akár a lepkék. A bozóton túl egy szakadék sötétlett. Nakata tekintete néha elhagyta a zöld mezőt, és a hasadék szédítő feketesége fölött lebegett. Nem félt sem a sötétségtől, sem a mélységétől. A feneketlenség világtalan világa, súlyos, néma rendetlensége régóta kedves volt számára, valósággal lelkének része lett. Jól ismerte azt Nakata úr. Nincs ott betű, nincsenek a hétnek napjai, félelmes polgármester sincsen, meg opera, BMW-k. Olló sincs, furcsa csúcsos kalap sincsen. Ugyanakkor nincs angolna, lekváros bukta sem. A *teljesség* van ott, de részletei nincsenek. S mivel nincsenek részletek, nincs szükség semmire és a semmi pótlására sem.

Nem kell elvenni belőle, de hozzáadni sem. Nem gondolva a nehézségekre, a teljességben elpihenni, az ám a jó. Ez semmi mással nem ért föl Nakata szemében.

Néha-néha elszenderedett. De öt érzéke alvás közben is éberen vizslatta az üres telket. Bármi történjék, bárki jelenjék meg, azonnal föl kell ébrednie, hogy munkára fogja magát. Odafenn, mint nagy lepedők, laposan terpeszkedtek a felhők, eltakarva az égboltot. De egyelőre nem tűnt úgy, hogy esne. Ezt a macskák mind tudták, és Nakata is tisztában volt vele.

11

Elég késő́re jár, mire befejezem elbeszélésemet. Szakura a konyhaasztalra könyökölve hallgatja odaadóan, amit mondok. Vagyis hogy még csak tizenöt éves volnék, az iskolában felső tagozatos, pénzt loptam apámtól, és elszöktem nakanói házunkból. Takamacu belvárosában, egy szállodában lakom, napközben könyvtárba járok olvasni. Elmondom, hogy az imént, amikor magamhoz tértem, egy szentély kertjében feküdtem véresen. Nyilván bőven van olyasmi, amit nem közlök vele. Az igazán fontos dolgokat úgysem lehet egykönnyen megfogalmazni.

– Szóval annak idején a mamád elhagyta a házat, és csak eredetileg örökbe fogadott nővéredet vitte magával, hátra-

hagyva apádat és téged, aki csak négyéves voltál.

Előszedem tárcámból a tengerparti fényképet, és megmutatom neki.

– Ez itt a nővérem.

Szakura egy darabig nézi a képet, aztán szó nélkül visszaadja.

– Soha többé nem láttam őt – mondom sem anyámat. Nincs semmi kapcsolat közöttünk, azt sem tudom, hol van, nem emlékszem már arra sem, hogy milyen volt az arca.

Anyámról nem maradt egyetlen kép sem. Csak az illatára emlékszem, meg az érintésére. De az arca sehogy sem jön elő.

– Aha – mondja Szakura továbbra is könyökölve, és kissé összehúzza a szemét. – Azért ez elég szörnyű.

– Lehet.

– Ezért aztán apáddal sem jöttél ki, igaz? – kérdi kisvártatva.

Nem jöttem ki vele? Mit is mondhatnék erre? Semmit, csak megrázom a fejem.

– Igaz is, ha jóban lettetek volna, nem jössz el otthonról -állapítja meg Szakura, majd rátér a jelenre. – Végül is elszöktél, ma meg hirtelen elvesztetted az eszméletedet vagy az emlékezetedet…

– Igen.

– Előfordult már veled korábban is?

– Néha igen – ismerem be. – Az agyam kikapcsol, éppen úgy, mintha kicsapná a biztosítékot. Valaki a fejemben megnyom egy gombot, és a testem előbb mozdul, mielőtt gondolkodnék. Én vagyok ott, és mégsem én.

– Elveszted a fejedet és verekszel?

– Az is sokszor előfordult.

– Volt úgy, hogy megsebesítettél valakit? Bólintok.

– De csak kétszer, és nem volt komoly egyik sem. Ezen Szakura kicsit elgondolkodik.

– Szóval azt gondolod, hogy ebben az esetben is ez történt? Megrázom a fejemet.

– Ilyen borzasztó dolog először esett meg velem. Ezúttal… nem voltam eszméletemnél, fogalmam sincs a körülményekről, teljesen érthetetlen, mi történhetett azalatt, amíg nem voltam magamnál. Teljesen kiesett a memóriámból. Idáig nem történt velem ilyen szörnyűség.

Szakura elővette hátizsákomból a pólót, és alaposan szemügyre vette a kimosha-

tatlannak látszó vérfoltot.

– Akkor az utolsó emléked az, hogy a kifőzdében ettél. Este, az állomáshoz közeli étteremben.

Bólintok.

– És ami azután történt, arról nem tudsz. Amikor magadhoz tértél, már ott feküdtél a szentély kertjében, a bokrosban. Közben négy óra telhetett el. A pólód véres lett, a bal karodat erősen fájlalod.

Megint bólintok. Ö meg valahonnan előkeríti a város térképét, és az asztalon kiteregeti, hogy lemérje a távolságot az állomás és a szentély között.

– Nincs éppen messze, de gyalog időbe telik, mire odaér az ember. De miért mehettél éppen oda? Ha az állomást veszszük kiindulópontnak, a szálloda éppen

az ellenkező irányban fekszik. Jártál már arra régebben is?

– Soha.

– Vesd csak le az ingedet!

Leveszem, és ott állok meztelen felsőtesttel. Szakura mögém kerül, és erősen megmarkolja a bal vállamat, szinte belevájja az ujját. Önkéntelenül is felordítok. Nagyon erősen nyomja.

– Fáj?

– Nagyon.

– Valamibe teljes erőből beverhetted. Vagy valamivel odavághattak.

– Nem emlékszem semmire.

– Akárhogy is, úgy látszik, a csonttal nem történt semmi.

Ezután alaposan végignyomkodja a fájós részt. Érdekes, olykor kellemes érzés, hogy van olyan pont, ahol a nyomás

egyáltalán nem jár fájdalommal, másutt meg igen. Amikor szóvá teszem, Szakura elmosolyodik.

– Jó érzékem van a masszírozáshoz, ezért élek meg a szépségszalonban is. Akárhová kerülök mint fodrász, ennek mindenütt hasznát veszem.

Ezután még jó darabig gyúrja a vállam.

– Na jól van, nem lesz vele nagyobb baj. Egyet alszol rá, és talán el is múlik a fájdalom.

Elveszi levetett pólómat, nejlonzacskóba teszi, és kidobja a szemétbe. Egy kicsit vizsgálgatja az inget, majd beteszi a fürdőszobai mosógépbe. Kihúzza a szekrény fiókját, turkál benne egy darabig, majd előkerít egy fehér pólót és ideadja. Még új. Rajta felirat: **MAUI-SZIGETEK – BÁLNALES**, meg a tenger vizéből kiemelkedő nagy farokuszony csücske.

– Ez látszik a legnagyobb méretűnek. Nem az enyém ugyan, de ne törődj vele. Valaki ajándékba hozhatta a barátnőmnek. Talán ő sem bánja, egyelőre vedd csak fel.

Belebújok, éppen jó a méret.

– Jó lett, hagyd magadon, el is viheted.

– Megköszönöm.

– Előfordult már veled ilyen hosszú eszméletvesztés? -kérdi Szakura.

Bólintok, hogy igen, közben próbálgatom a póló tapintását, meg is szagolom.

– Szakura, én nagyon félek – vallom be neki őszintén. -Azért, mert nem tudom, hogy mit csináljak. Négy órán keresztül nem voltam magamnál, nem tudom, hogy kit sebesítettem meg. Nem emlékszem semmire, mit is csinálhattam. Közben pedig véres lettem. Ha valóban elkö-

vettem valamit, a törvény előtt felelnem kell érte, még ha el is vesztettem az eszméletemet, így van, nem igaz?

– De az is lehet, hogy egy vérző orr okozta azt a foltot. Valaki nekiment az utcán egy villanyoszlopnak, eleredt az orra vére és ahogy beléd ütközött, összekente a pólódat. Nem lehetséges? Én megértem, hogy aggódsz, de most, ha lehet, reggelig ne rágódj ezen. Akkor kihozzák az újságot, meghallgatjuk a tévéhíreket, és ha a környéken történt valami komolyabb, legalább megtudjuk. Inkább gondolkodjunk nyugodtan. Számos okból vérezhet az ember, és a valóság többnyire nem olyan szörnyű, mint amilyen ijesztő a látvány. Én mint nő minden hónapban látok vért, hozzászoktam már. Érted, mit mondok?

Bólintok, és érzem, hogy egy kissé elpi-

rulok. Szakura egy nagy bögrébe nescafét szór, és egy nyeles edényben vizet forral. Míg vár, rágyújt egy cigarettára. Csak néhányat szippant, és már el is oltja a csap alatt.

A tűz és a cigarettafüst szaga összekeveredik.

– Figyelj csak, hadd kérdezzek valami bizalmasat. Nem bánod?

Intek, hogy nem.

– Mondtad, hogy a nővéred örökbe fogadott gyerek. Vagyis mielőtt te megszülettél volna, valahonnan odavették.

Ez tényleg így van. Nem tudom, miért, de ő a szüleim nevelt lánya. Én utána születtem. Valószínűleg *véletlenül*.

– Tehát te minden kétséget kizáróan apád és anyád házasságából való gyerek vagy.

– Amennyire én tudom, igen.

– És ennek ellenére, amikor a mamád elment otthonról, nem téged, hanem a nővéredet vitte el, akivel nem volt vérségi kapcsolatban – mondja Szakura. – De általában egy nő nem tesz ilyet.

Hallgatok.

– Ö miért csinálhatta?

Megrázom a fejemet, és mondom, hogy nem értem. Már magamnak is feltettem a kérdést pár ezerszer.

– De persze azért sértve érzed magad, nem? Hogy sértve érzem-e magam?

– Nem is tudom, de ha valaha megnősülök, nekem nem kell gyerek. Nem tudnám, hogyan bánjak a saját gyerekemmel.

Aztán Szakuráé a szó.

– Az én esetem nem annyira bonyolult,

mint a tied, de nekem is mindvégig rossz volt a viszonyom a szüleimmel, úgyhogy rengeteg ostobaság történt körülöttem. Jól megértem, mit érzel, hidd el. De azért nem kell túl korán, visszavonhatatlanul ítélkezni. A világon nem létezik abszolút igazság.

Szakura a gáztűzhely előtt állva issza a párolgó nescafét egy Múmin-figurás nagy bögréből.

Áll és hallgat. Én sem szólok. Aztán kis idő múltán mégis megszólal.

– Nincs valami rokon, akire számíthatnál?

– Nincs. Apám szülei régen meghaltak, testvére nincs, így nagybácsi, nagynéni sincsen. Hogy azután ez igaz-e vagy sem, nem jártam utána. Annyi biztos, hogy senkivel nem tartottuk a rokonságot. Anyám oldaláról végképp nem. Anyám-

nak még a nevét sem tudom. Honnan tudhatnám akkor, hogy van-e rokonsága?

– Ahogy hallgatlak, az az érzésem, mintha az apád éppenséggel földönkívüli lenne. Mintha valahonnan egy távoli bolygóról érkezett volna ide, emberi formát öltött, elrabolt egy földi nőt és rávette, hogy szüljön neki gyereket. Hogy megszaporítsa utódait. Amikor az anyád mindezt megtudta, megijedt és megszökött. Valami sötét sci-fi filmre emlékeztet az egész.

Nem tudom, mit szóljak hozzá, tehát csak hallgatok.

– Na hagyjuk a tréfát – mondja Szakura, és erőltetetten vihog, majd elkomolyodik. – Vagyis tény, hogy saját magadon kívül nincs ezen a világon senkid, akire számíthatnál.

– Hát az meglehet.

Szakura a mosogatónak támaszkodva kortyolja a kávéját.

– Egy kicsit elálmosodtam – mondja, mintha csak most jutott volna hirtelen az eszébe. Az óra mutatója három körül jár.

– Reggel fél nyolcig már nem sokat tudok aludni, de azért le kell pihennem egy kicsit. Hát te?

Mondom, hogy van nálam hálózsák, és ha nem zavarom, az egyik sarokban meghúznám magamat reggelig. Azzal előszedem a kicsire összehajtogatott holmit, kibontom és leterítem a padlóra. Szakura érdeklődéssel néz, és megjegyzi:

– Akárcsak egy cserkész.

A fény kialszik, a lány bebújik a paplan alá, én a hálózsákomban, lecsukom a szemem, hogy aludjak. De nem tudok el-

aludni. A szemem előtt megjelenik a pólóra tapadt vérfolt. Még a tapintását is ott érzem az ujjam hegyén, mintha odaégett, volna. Kinyitom a szememet, bámulom a mennyezetet. Valahol nyikorog a padló, másutt víz csobog, valahonnan meg idehallatszik egy mentőautó szirénája. Egészen messze, az éjszaka sötétjében furcsán, élesen visszhangzik.

– Figyelj, most meg nem tudsz aludni? – hallatszik egy halk hang valahonnan a sötétből.

Mondom, hogy nem.

– Minek is kellett annyi kávét innom, én sem tudok elaludni. Erről aztán jól megfeledkeztem.

Szakura felkapcsolja az olvasólámpát, megnézi, hány óra, majd megint lámpát olt.

– Ne érts félre, de ha akarod, gyere ide mellém – mondja. – Aludjunk együtt. Én sem tudok megnyugodni.

Kimászom a zsákomból, bebújok a lány mellé. Egy boxer-alsó és egy trikó van rajtam. Szakura halvány rózsaszín pizsamában fekszik.

– Figyelj csak – mondja –, van egy fiúm Tokióban. Nem egy nagy szám, de ő a szerelmem. Mással nem szexelek, érted? Úgy látszik, mintha könnyelmű lennék, de az ilyesmit én komolyan veszem. Régimódi vagyok. Azelőtt nem így volt, belementem mindenféle vad dologba, de ma már másképp gondolom. Megkomolyodtam. Ezért hát ne feltételezz rólam rosszat. Csak mintha testvérek volnánk, érted?

Mondom, hogy értem.

Átkarolja a vállamat és puhán megölel,

homlokomhoz szorítja arcát.

– Ó, te szegény – suttogja.

Mondanom sem kell, hogy ettől azonnal rám jön a merevedés. Hajaj, igen kemény! Ráadásul olyan helyzetben fekszem, hogy kénytelen vagyok ezzel a combjához nyomódni.

– Nocsak, nocsak – mondja.

– Nem szándékos – szabadkozom. – De nem tehetek róla.

– Értem én. Kényelmetlen lehet. Tudom jól. Nem lehet leállítani.

Csak bólintok a sötétben.

Szakura egy darabig habozik, aztán letolja a boxeralsómat, kezébe veszi a kőkemény szerszámot, és finoman megmarkolja. Mintha csak ellenőrizni akarna valamit. Éppen úgy, mint ahogy az orvos megméri a pulzust. Ahogy körbefognak

meleg, puha ujjai, érintésük emlékeztet valamire.

– Hány éves lehet most a nővéred? – kérdi.

– Huszonegy – válaszolom –, hat évvel idősebb, mint én. Ezen elgondolkodik egy kicsit.

– Szeretnél vele találkozni?

– Talán…

– Talán?! – kérdi, és keményebben megmarkol. – Miért csak talán? Nem akarsz annyira találkozni vele?

– Ha találkozunk is, nem tudom, miről beszélhetnénk, lehet, hogy ő nem is akarna velem találkozni. Így vagyok a mamámmal is. Talán senki sem akar látni engem, senki sem akar tőlem semmit. Ezért is szöktem meg hazulról.

Most hallgat. Hol erősödik, hol kissé el-

ernyed a szorítása, ehhez képest a szerszámom is megnyugszik, majd ismét tüzesen megkeményedik.

– Akarod, hogy kijöjjön? – kérdi Szakura.

– Lehet.

– Lehet?!

– Nagyon is szeretném – helyesbítek.

Felsóhajt, majd finoman munkához lát a keze. Nagyon klassz a fogása. Nemcsak egyszerűen föl-le húzogatja a farkam, az teljes hosszában a tenyerében van. Ujjai gyengédek, körbesimogatják a szerszámomat meg a heréimet. Becsukott szemmel lihegek.

– Nem szabad hozzám nyúlnod. Azonnal szólj, amikor érzed, hogy jön. Ha az ágyneműre megy, bajlódhatok vele.

– Igen – mondom.

– Mit szólsz? Ügyes vagyok?

– Irtóra.

– Mondtam már, hogy a kezem eredendően nagyon ügyes. De ennek aztán semmi köze a szexhez! Hogy is mondjam csak, a megkönnyebbülésed végett csinálom. Hosszú volt a nap, sokat izgattad magad, így, ahogy vagy, nem tudsz elaludni. Érted?

– Igen – mondom. – Lehet egy kérésem?

– Mi?

– Elképzelhetem Szakurát meztelenül? Megáll a keze, és a szemembe néz.

– Most, hogy így csinálok, te engem képzelsz magad elé pucéron?

– Igen, az előbb elképzeltem. Megpróbáltam elhessegetni magam elől, de nem megy.

– Nem megy?

– Mint amikor beragad a tévékapcsoló. Rosszallóan elneveti magát.

– Nem értelek, ha nem mondod, azt képzelsz rólam, amit akarsz, nem? Mért kell mindenre engedélyt kérni? Én úgysem tudom meg.

– Engem mégis aggaszt. Nekem a képzelet nagyon fontos dolog. Azért gondoltam, hogy el kell hessegetnem a képzelgést. Akár tudsz róla, akár nem.

– Igazán becsületes vagy. És a képzeletedben szép vagyok?

– Nagyon.

Rövidesen zsibbasztó bágyadtságot érzek az ágyékomban. Olyan érzés, mint amikor sűrű folyadék áramlik a felszínre. Szólok, mire Szakura a párna alól papír zsebkendőt szed elő, és belőlem, mintha

sose hagyná abba, jó néhányszor erősen kilövell... Szakura kicsit később kimegy a konyhába, kidobja a zsebkendőt, kezet mos.

– Elnézést – szabadkozom.

– Ugyan már – mondja és visszabújik az ágyba. – Nem kellene annyiszor bocsánatot kérned, zavarba hozol. Csak működik a tested. Nem kell annyira odalenni. Na, és jó volt?

– Irtó jó.

– Na akkor rendben van. Elgondolkodik, majd újra megszólal:

– Arra gondoltam, milyen jó lenne, ha én lehetnék a te igazi nővéred.

– Én is azt hiszem.

Könnyedén megsimogatja a hajamat.

– Elálmosodtam. Bújj vissza a hálózsákodba. Ha nem egyedül fekszem, nem

tudok aludni. Meg azután nem bírnám, ha virradatkor megint nekem szegeződne valami.

Visszamegyek a hálózsákomba, és megint lehunyom a szememet. Ezúttal azonmód elnyom az álom. Olyan mélyen alszom, mint talán egyszer sem, amióta eljöttem otthonról. Olyan érzés, mint amikor egy nagy lift hangtalanul alászáll a föld mélyére. Kisvártatva minden fény kialszik, minden elnémul.

Amikor felébredek, Szakura már nincs a lakásban, elment dolgozni. Az óra kilencet mutat. A fájdalom csaknem teljesen kiállt a vállamból, ahogy mondta. A konyhaasztalon összehajtogatott újság és egy papíron üzenet. Meg a lakáskulcs.

Végignéztem a tévében a hétórás híreket, az újságot is végigböngésztem az utolsó betűig, de sehol sem történt olyan

bűntény, ahol vér folyt volna. Az a vérfolt nem jelent semmit. A hűtőben nincs semmi különös, de egyél csak, amit találsz. Bármit megehetsz, amit akarsz. Ha ninics hova menned, maradhatsz. Ha elmégy, tedd a kulcsot a lábtörlő alá.

A hűtőszekrényből elővesszem a tejet, megnézem, nem járt-e le, és kukoricapehellyel elfogyasztom. Vizet forralok, filteres Darjeeling teát iszom. Két pirítóst is készítek, és zsírszegény margarinnal megkenve megeszem. Kiteregetem a reggeli lapot, kinyitom a krónika rovatnál, tényleg nincs benne semmi erőszakos bűneset. Felsóhajtok, az újságot összehajtogatva visszateszem a helyére. Egyelőre nem kell tartanom attól, hogy nyomomban a rendőrség. De persze szállodai szobámba már nem térek vissza. Jobb az óvatosság.

Még mindig nem tudom, mi történhetett a kiesett négy óra alatt.

Felhívom a szállót. A vonal túlsó végén eddig nem hallott férfihang. Váratlanul úgy alakult – mondja –, hogy ki kellett adni a szobát. Igyekszem felnőttesen beszélni. Előre kellett fizetni, úgyhogy nincs gond vele.

– A szobában maradt néhány szükségtelen holmi, tegyenek vele belátásuk szerint.

Megnézi a számítógépben, nincs-e tartozásom.

– Rendben van, Tamura úr. Kijelentkezhet. Az ajtó kártyával nyílik, nem kell visszaadnia.

Megköszönöm, és leteszem a kagylót.

Gyerünk a fürdőszobába zuhanyozni. Igyekszem nem nézni a lány száradó fe-

hérneműjére, harisnyáira. A szokásos alapossággal, időt nem sajnálva megtisztálkodom. Lehetőség szerint nem idézem föl magamban az éjszaka történteket. Fogat mosok, fehérneműt váltok. Kicsire összehajtom a hálózsákot és visszarakom a hátizsákba. A felgyülemlett szennyest kimosom a gépben, de szárító nincsen, így a mosás befejeztével nedvesen összehajtva, nejlonzacskóba téve rakom el. Majd valami mosószalonban megszárogatom őket.

A mosogatóban felhalmozott edényt mind elmosogatom, s amikor nagyjából lecsöpögött, eltörölgetve visszarakom a polcra. A hűtőben rendet csinálok, a romlott dolgokat kidobom. Valami bűzlik odabenn. A brokkoli már megpenészedett, az uborka olyan, mint a gumi. A tofu szavatossága is lejárt. Tiszta tálkába

teszem, ami még fogyasztható, a kifolyt szószokat feltörlöm. Kiszórom a szemétbe a cigarettacsikkeket, a szétszórt régi újságokat összerakom. Felporszívózok. Hiába van tehetsége Szakurának a masszírozáshoz, a házimunkában botrányos. A szekrény tetejére rendetlenül felhányt blúzokat összehajtogatom. Jó lenne bevásárolni és előkészíteni a vacsorát. Otthon hozzászoktam, hogy egyedül látom el magamat, ezért a házimunka egyáltalán nem esik nehezemre. De vacsorát főzni talán mégiscsak túlzás lenne.

Miután végeztem a tennivalókkal, leülök a konyhaasztal mellé, és körülnézek. Arra gondolok, hogy nem maradhatok itt örökre. Ez világos. Amíg itt vagyok, folyton csak merevedésem lenne, folyton képzelegnék... Nem tudom majd levenni a szememet a mosdó fölött szá-

radó kis fekete bugyikról. Nem kérhetek folyton engedélyt, a lánytól, hogy képzelegjek róla. És főleg azt nem felejthetem el, amit tegnap éjszaka művelt velem. Levelet hagyok Szakurának. A telefonos jegyzettömb mellett láttam egy kopott hegyű kis ceruzát. Azzal írok.

Mindent köszönök. Nagy segítség volt ez nekem. Bocsánat a késői telefonért, de senkim sem volt itt Szakurán kívül, akihez fordulhattam volna.

Amikor idáig jutok, kis szünetet tartok, és ismét körbenézek a szobában.

Köszönöm a vendéglátást, hálás vagyok a szíves marasztalásért. Hálás vagyok érte, és szívesen maradnék is, de nem lehetek tovább a terhedre. Nem tudom igazán jól kifejezni magam, de sokféle oka van. Valahogy megoldom magam a dolgokat. Szeretném megőrizni az irántam való jó-

indulatodat olyan időkre, amikor megint bajba jutok…

Megint abbahagyom. Valaki nagy hangerővel bekapcsolja a tévét. Reggeli műsor háziasszonyoknak. A résztvevők nagy hangon zajonganak, és a reklám sem marad alul. Ide-oda forgatom ujjaim közt a tompa ceruzát, és megpróbálom összeszedni a gondolataimat.

Őszintén szólva azt hiszem, nem vagyok méltó Szakura jóindulatára. Szeretnék sokkal derekabb ember lenni, de sehogy sem megy. Mire legközelebb találkozunk, amennyire tőlem telik, szeretnék rendesebb lenni, de hogy lehetnélk az, nem is tudom. Ami tegnap éjszaka történt, igazán csodálatos volt. Köszönöm.

A levelet a bögre alá teszem, azzal felkapom a hátizsákot és indulok is. A kulcs, ahogy kérte, a lábtörlő alá kerül. A

lépcső közepe táján egy fekete-fehér tarka macska szieszt ázik. Emberhez szokott, mert hiába érek mellé, semmi jelét nem mutatja annak, hogy megijedne tőlem. Egy időre leülök a jókora kandúr mellé, és megsimítom. Tapintása kellemes emlékeket kelt bennem. A macska összehúzza a szemét, és dorombolni kezd. Sokáig ülök vele a lépcsőn, és élvezem a barátságos simogatás élményét. Egy idő után azután elválok tőle, és kimegyek az utcára. Apró szemű eső szemerkél odakinn.

Az olcsó szállodából kijelentkeztem, Szakura lakását hátrahagyva, ma este nincs hol tanyáznom. Még naplemente előtt fedelet kell találnom, amely alatt nyugodtan éjszakázhatom. Hová menjek, hol keressek biztonságos helyet, tanácstalan vagyok. Egyelőre mindenesetre ki-

villamosozom a Kómura könyvtárba! Ha odáig eljutok, utána majd csak lesz valahogy. Nincs rá semmi alapom, de van egy olyan előérzetem, hogy majd csak lesz megoldás.

Így azután a sorsom egyre vadabb fordulatokat vesz.

Sóva[2] 47. éve (1972.), október 19. Tisztelettel köszöntöm!

Nyilván meglepődik, hogy soraimmal ilyen váratlanul önhöz fordulok. Elnézést kérek tapintatlanságomért. Tanár úr talán nem emlékszik rám névről. Egykor Jamanasi megye egyik kis településének iskolájában tanítottam. Ha már ezt említettem, lehet, hogy eszébe is jutok. A háború vége előtti évben történt ott az iskolás gyerekekkel egy tömeghipnózisos eset, és akkor én vittem őket a szabadba környezetismereti kirándulásra. Közvetlenül a baleset után a Tanár úr vezetésével a Tokió Egyetemről kiszálltak a helyszínre a hadsereg szakembereivel együtt,

[2] Az 1925-1989 közötti történelmi korszak, Hirohito császár több mint 63 éves uralkodásának korszaka, amely nemcsak japán, hanem az egész világ történelmében az egyik leghosszabb uratkodási periódus. A név jelentése „ragyogó béke”.

hogy kivizsgálják az esetet. Ekkor többször is alkalmam nyílt megismerni önt.

Ezután többször előfordult, hogy újságban vagy folyóiratban találkoztam az ön becses nevével. Mély tiszteletet érzek munkássága iránt, és sokszor eszembe jut a Tanár úr alakja és határozott beszéde. El is olvastam jó néhány könyvét, és igazán tiszteletet ébresztett bennem az ön mély ítélőképessége és széles látóköre. Mélyen meggyőzött az ön egyöntetű világképe, amely szerint egyénenként az emberi lét kegyetlenül magányos, ugyanakkor pedig az emlékezetünk forrását tekintve egybekapcsolódunk. Az emberélet során magam is sokszor megtapasztaltam ezt. Szívből kívánom így távolról is, hogy továbbra is gazdagodjék sikerekben az ön tiszteletre méltó pályafutása.

Magam továbbra is folytattam pedagó-

gusi tevékenységemet az említett iskolában, de jó néhány éve bekövetkezett testi állapotom váratlan hanyatlása, és hosszú időre Kófu város klinikájára kerültem. Ott jutottam arra az elhatározásra, hogy nyugdíjaztatásomat kérjem. Egyetlen év leforgása alatt az ismételt kórházi, majd az ambuláns kezeléseknek köszönhetően szerencsésen rendbejöttem, elhagytam a kórházat, és ugyanazon a településen az alsó tagozatosok számára létesített kis kisegítő iskolát vezetek. Egykori tanítványaim gyerekei kerülnek a kezem alá. Közhely, de az idő olyan sebesen száll, mint a kilőtt nyíl, a napok gyorsan követik egymást.

A háborúban elvesztettem szeretett férjemet és apámat, és nem sokkal utána, a nagy felfordulás idején meghalt anyám is. Mivel a férjem közvetlenül az eskü-

vőnk után elment a háborúba, nem fogantam meg és magányosan éltem le az életemet. Nem mondhatom, hogy balszerencsés lettem volna, hiszen hosszú tanítói pályám során sok gyermeket neveltem, és szerencsémre a magam módján tartalmas mindennapokat éltem meg. Mindezért mindig is hálát adok az égnek. Azt hiszem, ha nem a pedagógusi hivatást választom, nehezebben viselem ezt az életet.

Azért vettem a bátorságot és alkalmatlankodom soraimmal a Tanár úrnál, mert a Sóva 19. évének (1944) őszén történt hipnózisos eset sehogy sem megy ki a fejemből. Pedig azóta huszonnyolc év telt el, de az én emlékezetemben olyan, mintha tegnap esett volna meg, a közeiben érzem a jelenlétét. Az emlék mindmáig elevenen él bennem, mintegy ár-

nyékként követ. Sok álmatlan éjszakám volt miatta, és a történtek még az álmaimban is felidéződnek. Úgy érzem, mintha az életemet annak az eseménynek a visszhangja tartaná hatalmában. Egyik jele az, hogy amikor az eseményeket átélt gyerekekkel valahol összejövök (a csoport, fele még mindig a településen él, és a harmincas éveik derekán tartanak), mindig újra elcsodálkozom, hogy az egykori esemény milyen nyomot hagyott az életükben meg az enyémben is. Az ilyen rendkívüli eseménynek feltétlenül jelentős hatással kell lennie testünkre, lelkünkre. Érzem, hogy nem múlhatott el nyomtalanul. Arról azonban fogalmam sincs, hogy ez konkrétan miben is nyilvánul meg és milyen mértékben.

Amint ön is tudja, abban az időben a hadsereg nyomására az eset jószerivel

nem kapott nyilvánosságot. A háború végeztével az amerikai megszálló hadsereg szándéka szerint hasonlóképpen titkos vizsgálat folyt az ügyben. Őszintén szólva nem érzek alapvető különbséget katonai vizsgálatok között, lett légyen az japán vagy amerikai. A sajtó az amerikai megszállás és a cenzúra megszűntével sem foglalkozott az esettel. Meglehet, jó néhány évvel korábban történt, halálos áldozattal nem járó eseményről van szó.

Így aztán az emberek még arról sem hallottak, hogy történt egyszer ilyesmi. Akárhogy is, de a háborúban annyi hallatlanul kegyetlen dolog esett meg, millió vesztették el értékes életüket. Az emberek nem kapják fel a fejüket arra, hogy

Ment a hegyen egy csapat kisiskolás egyszerre veszítette el az eszméletét. Már a településen is kevesen élnek olyanok,

akik emlékeznek a dologra, és úgy látszik, azok sem akarnak nagyon beszélni róla, akik amúgy nem felejtették el. A falu kicsi, az érintettek számára nem túl kellemes az emlék, talán mindenki úgy érzi, hogy nem jó bolygatni a dolgot.

Majdnem minden teljesen feledésbe merült. A nagy háború, a visszahozhatatlan életek, a halottak mind elmerültek a távoli múlt eseményei közé. Elfoglalt bennünket a mindennapi élet gondja, és a nagy dolgok a tudatunkon kívülre szorultak, olyan messziségbe, mint a kihűlt, öreg csillagok. Túlságosan is sokat kell a gyakorlati élet problémáin gondolkoznunk, és nagyon sok újat kell elsajátítanunk. Új stílus, új tudás, új technika, új szavak... Ugyanakkor nem lenne elhanyagolható, hogy miként töltjük el az időnket és közben mi is történik. Van

olyan emlékezet, amely nem homályosodik el. Az énünkben visszamaradt dolgok sarokkövek. Számomra az erdőben történt dolgok éppen ilyenek.

Most már talán késő is. Mit is tudna ma már mondani erről a Tanár úr? De mégis van valami, amit nekem, ha addig élek is, át kell adnom önnek.

Abban az időben háború volt, a gondolatok is erősen meg voltak kötve, vannak dolgok, amelyekről nem volt könnyű szót ejteni. Amikor találkozhattam a Tanár úrral, jelen voltak a hadseregtől is, olyan volt a légkör, amelyben nem lehetett nyugodtan beszélni. Az is bizonyos, hogy akkor még nem ismerhettem a Tanár úr munkásságát, és mint fiatal tanárnő nem mondhattam el olyan magánjellegű dolgokat egy ismeretlen férfiembernek, amelyektől valósággal anyaszült

meztelennek éreztem volna magamat. Így azután van néhány dolog, amit mélyen eltemettem magamba. Más szóval a hivatalos vizsgálat során az események leírásakor azokról szándékosan elferdítve tettem vallomást a saját érdekemben. A háború befejezése utáni amerikai vizsgálat idején is ugyanazt a verziót mondtam el. A félelem és a látszat megőrzése végett hazugságot ismételtem. Ez pedig megakadályozta a rendkívüli esemény teljes felderítését, és talán a végső összegzést is többé-kevésbé meghamisította. Nem is talán, hanem kétségkívül. Ezt megbocsáthatatlannak érzem. Sokáig magamba fojtva hordoztam ezt a titkot.

Ezért jutottam arra, hogy a Tanár úrnak elküldöm ezt a hosszú levelet. Bizonyára nagyon elfoglalt, és lehet, hogy zavarom a tolakodásommal. Az utóbbi esetben

vegye úgy, hogy egy öregedő nő panaszkodik, és ne olvassa tovább, hanem tessék nyugodtan eldobni a levelemet. Nekem az is elég, hogy addig, míg képes vagyok rá, a történtekről a megfelelő embernek becsületesen bevallom az igazságot, leírom és írásban átnyújtom. Olyan testi állapotban vagyok, hogy egyszer már ágynak döntött a betegség, igaz, rendbejöttem, de nem tudhatom, nem újul-e ki megint a betegségem. Boldoggá tenne, ha a Tanár úr ezt figyelembe venné.

Előző éjszaka történt, mielőtt a hegyre kivittem volna a gyerekeket. Virradat előtt a férjemről álmodtam, aki a fronton szolgált. Ö jelent meg álmomban. Minden nagyon részletes és érzéki jellegű volt. Előfordul néha, hogy olyan elevenen élünk át mindent az álom és a valóság

határán, hogy nem is tudjuk eldönteni, mi történt velünk. Ez éppen ilyen eset volt.

Egy jókora, vágódeszka-simaságú kövön több ízben is szeretkeztünk. A halvány-szürke szikla a hegytető közelében feküdt. Olyan széles volt, mint két tatami (vagyis egy hitvesi ágy). A felülete simán, nedvesen fénylett. Az ég beborult felettünk, mintha minden pillanatban eleredhetne a zápor, de a szél nem mozdult. Alkonyodott, a madarak a fészkükre igyekeztek. A felhős égbolt alatt némán ölelkeztünk. Nemrégen házasodtunk össze, és mivel a férjemet rögtön kiküldték a frontra, hevesen vágyakoztam utána.

Szavakkal kifejezhetetlen testi élvezetben volt részem. A legváltozatosabb testhelyzetekben ölelkeztünk, s mindig

eljutottunk a gyönyör tetőfokára. Ha belegondolok, ez elég különös volt, mert a valóságban szégyenlősek voltunk, és bármennyire vágyakoztunk is, nem próbáltunk ki különféle testhelyzeteket, a kéjérzet ilyen csúcsaira egyszer sem juthattunk el. Álmomban, levetkőzve a szokásos gátlásokat, úgy szeretkeztünk, akár az állatok.

Odakint még csak derengett, amikor szörnyen furcsa állapotban ébredtem fel az álomból. Testem borzalmasan elnehezült, és úgy éreztem, hogy a férjem hímtagja bennem van. Heves szívdobogás jött rám, a lélegzetem elfulladt. A nemi szervem olyan nedves volt, mint közvetlenül szeretkezés után. Mintha nem is álom lett volna, hanem valóság. Szégyen ide, szégyen oda, önkielégítettem magam. Túlságosan heves volt a vágyam, le

kellett csillapítanom magam.

Ezután fölkeltem, kerékpáron bementem az iskolába, a gyerekeket onnan vittem kirándulni a Rizsescsésze-hegyre. Fölfelé kaptatva a hegyre ismét erotikus élményem utórezgését éltem át. Lehunyt szemmel éreztem, amint a férjem belém hatol, amint ondója a méhem mélyére lövell, ahogy a sejtjei megtapadtak a méh falán, mire a hátát önkívületben szorítottam magamhoz. Annyira széttettem a lábam, hogy annál jobban már nem is lehetne, aztán két lábfejemet átkulcsoltam a férjem csípője felett. A valóságban pedig felfelé kapaszkodtam a hegyre, a gyerekeket vezetve, miközben magamon kívül voltam. Talán azt is mondhatnám, hogy átéltem az életszerű álom folytatását. Amikor fölértünk, és a csapat szétszéledt gombát keresni, nekem váratla-

nul megindult a menzeszem. Pedig akkor még nem kellett volna megjönnie. Még csak tíz napja volt, hogy elmúlt, különben is mindig szabályszerű időközökben jött meg. Esetleg az erotikus álom hatására indulhatott meg bennem valami, és az okozhatta a soron kívüli vérzést. Mindenképpen váratlanul ért, nem készülhettem rá.

Végül felértünk a hegyre. A gyerekeknek mondtam, hogy pihenjenek egy kicsit, magam pedig az erdő mélyére húzódtam, hogy egyedül legyek, és a magammal hozott kéztörlővel ideiglenesen megoldottam valahogy a dolgot. Nagyon zavarba ejtett, hogy a vér mennyisége igen bőséges volt, de reméltem, hogy különösebb gond nélkül kibírom, amíg visszatérünk az iskolába. Elvesztettem a fejem, és nem tudtam átgondolni a hely-

zetet. Azt hiszem, valamiféle bűntudatot is éreztem. Az álombeli anyaszült meztelenségem, az önkielégítés, a gyerekek előtti nemi képzelgés önkívületi állapota miatt. Én ugyanis az ilyesmivel kapcsolatban mindig szigorúan fegyelmeztem magam.

Úgy gondoltam, hogy a gombaszedéssel hamar végzünk, és a gyakorlati foglalkozást berekesztve lemegyünk a hegyről, és ha eljutunk az iskolába, ott már csak lesz valahogy. Leültem a földre, és minden gyereket szemmel tartottam. Számoltam, hány fejet látok, és ügyeltem arra, hogy egy se kerüljön ki a látókörömből.

Egy idő múlva arra figyeltem fel, hogy az egyik fiúnak valami van a kezében, és felém tart. Nakata volt az. Igen, az a gyerek, aki később, az eset után nem nyerte vissza eszméletét és hosszú időre kór-

házba került. Az én véres kéztörlő kendőmmel közeledett. A lélegzetem is elállt. Nem hittem a szememnek. Én igazán nagyon messze elmentem, ahol a gyerekek nem járhattak, és olyan helyre rejtettem el a véres rongyot, ahol még akkor sem látják meg, ha véletlenül mégis elkeverednek arrafelé. Ez magától értetődik. Az ilyesmire egy nő nagyon ügyel, nehogy az emberek szeme elé kerüljön. Fogalmam sincs, hogyan akadhatott rá.

Egyszer csak azt vettem észre, hogy ütöm Nakatát. Megragadtam a vállánál fogva, és nyitott tenyérrel pofoztam. Lehet, hogy ordítoztam is közben, nem tudom. Teljesen magamon kívül voltam. Egyértelműen elvesztettem a fejemet. Bizonyára sokkot kaphattam az erős szégyenérzet miatt. Az eset előtt sohasem

ütöttem meg gyereket. Az az ember ott nem is én voltam.

Azt vettem észre, hogy mindenki engem néz. Állva vagy ülve, mindegyik gyerek felém fordította az arcát. Ott álltam közszemlére kitéve a szemük előtt, holtsápadtan, a véres ronggyal, a megvert Nakata a földre bukva. Úgy tűnt, mintha egy pillanatra kimerevedett volna a kép. Nem mozdultam, és nem szóltam semmit. A gyerekek arca kifejezéstelen, mintha bronzálarcot viseltek volna. Mély csend borult az erdőre, csak a madarak csiripelését lehetett hallani. Még ma is élénken emlékszem a jelenetre. Hogy mennyi idő telhetett így el? Azt hiszem, nem túl sok, de nekem örökkévalóságnak tűnt, amely eltart a világ végezetéig. Azután nemsokára magamhoz tértem. A környezet visszanyerte eleven színeit.

Eldugtam a véres rongyot, és két kezénél fogva felemeltem a földről Nakatát, hogy szorosan megöleljem, és őszintén bocsánatát kérjem. A tanító néni rosszat tett, bocsáss meg, ilyeneket mondtam neki. De ő még sokkos állapotban volt. A tekintete üres, nem hiszem, hogy eljutott volna a füléig, amit mondtam. Még mindig átölelve tartottam, és úgy szóltam oda a többinek, hogy menjenek vissza, és ők folytatták is a gombászást, mintha misem történt volna. Azt hiszem, a gyerekek számára érthetetlen volt, ami akkor történt. Mindez túlságosan is különös volt, és teljesen váratlanul érte őket.

Ott álltam földbe gyökerezett lábbal, és még mindig magamhoz szorítottam Nakatát. Arra gondoltam, hogy legjobb lenne itt most azonnal meghalnom, vagy a föld alá süllyednem. Nem messze tő-

lünk kegyetlen háború tombolt, tömérdek ember halt meg nap mint nap. Valódi-e a körülöttem lévő világ, a színe, igazi madárcsicsergést hallok-e? Ott voltam az erdő mélyén magányosan, teljesen összezavarodva, és a méhem-ből egyre csak dőlt a rengeteg vér. Harag, zavar és szégyen kerített hatalmába. Sírtam. Hangtalanul, némán zokogtam.

Ezután történt a gyerekekkel a tömeghipnózisnak nevezett eset.

Nem akartam beszámolni az esetről a hadsereg embereinek. Háború volt, és ügyelni kellett a látszatra. Így tehát a vallomásomból kihagytam annak részleteit, hogy mi történt személyesen velem, hogy Nakata megtalálta a véres kendőt, és én megvertem őt. Jól tudom, ezzel az ön munkáját nehezítettem a nyomozásban. Nem is hiszi el, Tanár úr, milyen

megkönnyebbülés számomra, hogy könnyíthetek a lelkemen.

Különös, hogy egyik gyerek sem emlékezett később a csúnya jelenetre. Sem a véres kendőre, se arra, hogy megvertem a társukat. A hegyen történtek teljesen kihullottak az emlékezetükből. Idővel meg is bizonyosodtam erről. Nyilván azért, mert már akkor a tömeges hipnózis állapotában voltak valamennyien.

Mint egykori osztályfőnöke, néhány benyomásomat leírnám Nakatáról. Sajnos azt nem tudom, hogy az eset után mi történt vele. Csak a háború után hallottam az engem kihallgató amerikai tisztől, hogy a katonai kórházban Nakata még sokáig feküdt hipnotikus állapotban, aztán egyszer csak magához tért. A részletek nem jutottak tudomásomra. Valószínűleg a Tanár úr többet tud a tör-

téntekről.

Bizonyára ismeretes, Nakata az osztályomban egy volt az öt tokiói gyerek közül, akit hozzánk menekítettek. Jófejű fiú volt, ötük közül a legjobb tanuló. Arcra, termetére nézve jóvágású gyerek, természetre csendes, olyan típus, aki nem nagyon kotyog bele a dolgokba. Az órákon magától nem jelentkezik, de ha felszólítják, megadja a helyes választ, ha a véleményét kérdezzük, épkézláb dolgokat mond. Bármely tantárgyban első hallásra, rögtön megjegyzi a magyarázatot. Majd minden osztályban van egy ilyen gyerek. Nyugodtan rá lehet hagyni, magától is tanul, később jó iskolákba jut be, és amikor munkába áll, megfelelő pozíciókba kerül. Született eminens.

De mint tanára, észrevettem nála néhány dolgot. Időnként fásultság vett rajta

erőt. Akármilyen nehéz feladatot adhattam neki, megoldotta, de utána úgyszólván nem látszott rajta az öröm. Sohasem lihegett, miközben minden erejét megfeszítve igyekezett, a próbálkozások és a kudarcok miatt nem gyötrődött. Nem sóhajtott és nem nevetett. Amit meg kellett tenni, azt megtette. Ilyen volt. Ami elébe került, azt ügyesen elintézte, ahogy a munkás helytáll a gyárban a szállítószalag mellett, kezében a csavarhúzóval, és az elébe kerülő munkadarabon a megfelelő csavart meghúzza.

Úgy véltem, a probléma forrása talán családi környezetéből ered. Természetesen egyszer sem volt szerencsém találkozni a tokiói szülőkkel, ezért nem állíthatom biztosan, hogy ez így van. Viszont tanítói pályám során sokszor találkoztam hasonló esettel. A tehetséges gyereket,

éppen a tehetsége okán, a körülötte lévő felnőttek szüntelenül elhalmozzák teljesítendő feladatokkal. Ezért aztán a gyermek – mivel az előtte tornyosuló feladatok megoldásával van elfoglalva – gyakran elveszíti a gyermekkor üde lelkesedését, és egyre kevésbé tud örülni a teljesítés sikerének. Az ilyen környezetben élő gyerekek előbb-utóbb bezárkóznak, és indulataikat, érzelmeiket magukba fojtják. Később aztán sok időt és fáradságot igényel az ilyen szívek megnyitása. A gyerekek szíve még őszinte, befogadó, de ha egyszer megkérgesedik, azt már nagyon nehéz, ha nem lehetetlen meglágyítani. De hiszen ez a Tanár úr szakterülete, nem szükséges tovább fejtegetnem.

És még valami: felmerült bennem, hogy a háttérben a fiúnak bántalmazásban lehetett része. Apró megnyilvánulásaiból,

rezdüléseiből, pillanatnyi ijedségeiből nemegyszer észleltem olyan jeleket, amelyek erre utaltak. Hogy aztán a fenyítések milyen mértékűek voltak, arról mit sem tudhatok. Nakata önfegyelme nagyon erős volt, és ügyesen palástolta a riadtságát. De néha egy-egy önkéntelen arcrándulása arról árulkodott, hogy otthon valami nincs rendben. Többé-kevésbé minden családban előfordult bántalmazás, és mivel mindennap együtt voltam a gyerekekkel, nagyjából rájöttem.

Egyébként a vidéki családokban gyakoribb jelenség a testi fenyítés. A szülők többnyire földművesek. Feszített életet élnek, a látástól vakulásig tartó munkába belefáradnak, és ha isznak, ráadásul dühbe gurulnak, hamarabb eljár a kezük. Ezt nem is titkolják különösebben. Álta-

lában gátlás nélkül elnáspángolják a vidéki gyerekeket, és ilyenkor megmarad a bántalmazás okozta lelki sérelem. Csakhogy Nakata apja egyetemi tanár volt. Leveleiből ítélve a mama is iskolázott asszony lehetett. Vagyis a városi elithez tartozó családról volt szó. Ha tehát a családban rendszeresen előfordult agresszió, az különbözött a falusi gyerekek naponta elszenvedett bántalmazásától. Más természetű, belső agressziónak kellett lennie. Az a fajta lehetett, amit a gyereknek magába kell fojtania.

Ezért szívemből mélyen megbántam, amikor ott fenn, a hegyen erőszakot alkalmaztam, és nem mentegetem magam a tudatkieséssel. Nem lett volna szabad úgy viselkednem, soha nem bocsátom meg magamnak. Mert ez éppen akkor történt, amikor Nakata – akit kiemeltek a

családi környezetéből, és neki be kellett illeszkednie az új közösségbe – arra készült, hogy megnyíljon nekem.

Azt hiszem, hogy az én erőszakos fellépésem csírájában elfojtotta a benne fejlődésnek indult érzelmi folyamatot. Szerettem volna jóvátenni a bűnömet, de a dolgok úgy alakultak, hogy erre nem nyílt lehetőség. Az eszméletlen Nakatát a tokiói kórházba vitték, és többé nem láthattuk egymást. Bennem rekedt a megbánás, most is élénken magam előtt látom az arcát, miközben ütlegeltem. Milyen mély rettegés és reménytelen beletörődés tükröződött az arcán, sosem felejtem el.

Sok mindent elősoroltam ebben a hosszú levélben, kérem, engedje meg, hogy még valamit megemlítsek. Amikor közvetlenül a háború befejezése előtt a fér-

jem meghalt a Fülöp-szigeteki fronton, nem éreztem különösebb megdöbbenést. Nem éreztem mást, csak mély tehetetlenséget. Nem volt ez reménytelenség, sem harag. Egy árva könnyet sem ejtettem érte. Hogy miért? Mert előre tudtam, hogy a férjem valahol a csatamezőn veszti el fiatal életét. Előző évben volt az a heves érzéki álmom a férjemről, majd rendellenes időben megjött a vérzésem, fenn a hegyen magamon kívüli állapotban megvertem Nakatát, aztán jött a megfejthetetlen csoportos hipnózis, tehát minden eleve el volt döntve. Én már előzőleg kész tényként könyveltem el a férjem halálát is. Amikor megjött az értesítés, nem történt más, mint hogy erről a tényről bizonyosságot kaptam. Mivel a történtek felülírtak mindent, ami az életemben történt, a lelkem egy része ott maradt abban az erdőben.

Végezetül zárom soraimat, és engedje meg, Tanár úr, hogy szívből kívánjak további sok sikert a kutatásaihoz. Vigyázzon az egészségére.

Mély tisztelettel,

13

Kevéssel tizenkettő után nézem a kertet, közben falatozom. Jön Ósima, és mellém telepszik. Ezen a napon rajtam kívül senki sincs az olvasóteremben. Ennivalóm, mint mindig, a legolcsóbb, az állomás melletti üzletben vásároltam. Kicsit beszélgetünk. Ósima felajánlja saját ebédjéül szolgáló szendvicsének felét. Azt mondja, ma szándékosan többet csomagolt a kedvemért.

– Lehet, hogy ez bánt téged, de mindig látom az arcodon, hogy nem volt elég az ennivaló.

– De már megy össze a gyomrom – magyarázkodom.

– Szántszándékkal?

Bólintok.

– És ennek gazdasági okai lehetnek, igaz? Megint bólintok.

– A szándékot jól értettem, de ebben a korban teljes értékű táplálékra van szükség. Most jól kell laknod, amikor csak teheted.

Nézem a szendvicset, finomnak látszik. Köszönettel elfogadom, és meg is eszem. Puha, fehér kenyér tormás lazaccal és salátával töltve. A kenyér héja ropogós, meg van kenve vajjal, és még retek is van rajta.

– Ezt saját maga készítette? – kérdezem Ósimát.

– Más nincs, aki megcsinálná.

Kávét tölt magának a termosz kupakjába, én meg a magammal hozott dobozos tejet iszom.

– Mit olvasol ilyen szorgalmasan?

– Nacume Szószeki összes műveit – mondom. – Maradt még a könyveiből olyan, amit eddig nem olvastam. Most bepótolom, és akkor már mindet ismerem.

– Annyira tetszik neked az író, hogy az egész életművét el akarod olvasni? – kérdi Ósima.

Bólintok.

Ósima kávéscsészéje fehéren gőzölög. Az égen sötét felhők gyülekeznek, de mostanára elállt az eső.

– Mit olvastál tőle, amióta itt vagy?

– Most a *Pipacsot*, előtte pedig *A bányászt*.

– *A bányászt*? – kérdi Ósima, és látszik rajta, hogyan kutat az emlékezetében. – Ugye valami tokiói diákról szól, aki elmegy egy bányába dolgozni, belekóstol a

kegyetlen bányászéletbe, majd visszatér a külső világba. Kisregény, nagyon régen olvastam. A sztori nem nagyon jellemző Szószekire, a cselekményfűzés eléggé elnagyolt, talán ez a legrosszabb kritikát kapott Nacume-mű, ez igaz. Neked tetszett?

Szeretném a könyvvel kapcsolatos benyomásaimat nagy általánosságban, formás szavakba öntve összefoglalni, de ehhez Varjú segítsége szükséges. Várom, hogy észrevétlenül előkerüljön, bárhol van is, és védőszárnyát kiterjesztve megkeresi nekem a megfelelő szavakat. És én máris mondom:

– A főhős gazdag családból való, de adódik egy szerencsétlen szerelmi ügye, ami miatt mindent megutál és elszökik otthonról. Cél nélkül kószál, és ekkor egy gyanús alak ráveszi, hogy álljon be bá-

nyásznak, ezután a történet folyik tovább magától, és a főhős az Asio bányában vállal munkát. Leereszkedik a tárnák mélyére, ahol olyan élményekben van része, amilyeneket azelőtt el sem tudott volna képzelni. A tapasztalatlan ifjonc a társadalom legalsó rétegeiben téblábol.

Iszom egy kortyot, és várom a további szavakat a folytatáshoz. Kis időbe telik, míg Varjú megint előkerül, de Ósima türelmesen vár.

– Élet-halál helyzeteket tapasztal meg, amelyekből valahogyan mégis kikeveredik, és visszatér a felszíni világba. Arról viszont különösebben nem szól a novella, hogy a főhős ezeket a kalandokat átélve milyen tanulságokat von le, vagy onnantól fogva megváltozna, az élete, vagy mélyebben elgondolkodna az emberi életről, vagy kételyei támadnának a

társadalmi rendről. Az sincs leírva, hogy a főhős emberi fejlődésében milyen kapaszkodókat nyújtottak a történtek. A könyvet elolvasva furcsa érzésem támadt. Tulajdonképpen mit is akar mondani vele az író? És éppen az marad meg bennem, hogy „nem tudom, mit akarok ezzel mondani”. Ezt nem tudom igazán jól elmagyarázni.

– Azt akarod ezzel mondani, hogy *A bányász,* nem úgy, mint a Szansiróról szóló novella, meglehetősen eltér az ún. modern fejlődésregény eszményétől?

Bólintok.

– Ühüm. Nem mindent értek, de azt hiszem, így van. Szansiró, a főhős a regényben nő fel. Falnak ütközik ugyan, de azt gondolatilag komolyan feldolgozza, és túlhaladja élményeit. Nem igaz? *A bányász* főhőse egészen más. Ö csak bá-

mulja, ami a szeme előtt van, és azonmód elfogadja. Igaz, néha felötlik benne valami véleményféle is, de nem túl komoly. Mindig inkább csak szerelmi ügyére tér vissza újra meg újra. Legalábbis látszólag változatlan állapotban bújik elő a lyukból, mint ahogy bement. Vagyis majdnem semmi sincs, amit maga döntött volna el vagy maga választott volna. Hogy is mondjam: nagyon is passzív. De én azt gondolom, hogy az ember a valóságban is ilyen: saját képességeiből nem mindig telik arra, hogy a dolgokat képes legyen eldönteni.

– Akkor te magadat egy bizonyos fokig *A bányász* főhősével azonosítod?

Megrázom a fejem.

– Erről szó sincs. Nem is gondoltam rá.

– Az ember mindig belekapaszkodik valamibe – mondja erre Ósima. – Ez elke-

rülhetetlen. Te is így vagy ezzel, anélkül hogy tudomásod lenne róla. Ahogy Goethe mondja, a világon minden metafora.

Ezen elgondolkodom.

Ósima egyszerre kihörpinti bögréjéből a kávét, és így szól:

– Akárhogy is, de nagyon érdekes a véleményed Nacume Szószeki bányászáról. Különösen meggyőző egy otthonról szökött fiú szájából. Kedvem támadt újraolvasni.

Megeszem Ósima szendvicsét, a tejet már megittam, a dobozát összegyűrve kidobom a papírkosárba.

– Ósima úr! Kicsit bajban vagyok, és magán kívül nincs senki, akivel a dolgot meg tudnám beszélni – vágok bele nagy elszántsággal.

Tessék, mondja ő, és mindkét tenyerét

kitárja.

– Ha mindent elmondanék, túl hosszúra nyúlna, a lényeg az, hogy ma este nincs hol aludnom. Van hálózsákom. Tehát nem kell sem ágy, sem ágynemű. Csak tető a fejem fölé. Bárhol jó lenne, nem tud véletlenül a környéken valami fedett helyet, ahol meghúzódhatnék?

– Ha jól sejtem, nem szállóra vagy fogadóra gondolsz, igaz?

Nem bizony, rázom a fejem.

– Gazdasági oka is van, és amennyire lehetséges, nem szeretném most az emberek figyelmét felkelteni.

– Főleg az ifjúságvédelmiekét, igaz?

– Mondjuk.

Ósima egy percre elgondolkodik.

– Hát akkor elalhatsz itt.

– A könyvtárban?

– Úgy bizony. Teteje van, a termekben elég hely is akad. Éjszaka senki sem használja őket.

– Ez lehetséges?

– Persze meg kell szervezni, de menni fog. Vagyis nem lehetetlen. Elintézem neked. Jó lesz?

– És hogyan?

– Te jó könyveket olvasol, és tudsz a saját fejeddel gondolkodni, látnivaló, hogy stramm, önálló fiú vagy. Szabályosan élsz, még a gyomrodat is képes vagy szándékosan összezsugorítani. Megbeszélem Szaeki asszonnyal, hogy mint az én asszisztensem itt alhass a könyvtár valamelyik üres helyiségében.

– Én? Ósima úr asszisztense?

– Segédje, mondjuk, de nem kell semmi különösebbet tenned. A könyvtárat kell

zárni, nyitni. A takarításra ott van a vállalat, onnan jönnek megadott időközönként, a számítógép kezelésére is van egy szakember. Más különösebb tennivaló nincs. Kedvedre olvashatsz. Nem rossz, igaz?

– Hát persze hogy nem. – Hamarjában nem tudom, mit is mondhatnék. – De nem hiszem, hogy Szaeki asszony megengedné. Végül is csak tizenöt éves vagyok, nem tudni, honnan szöktem meg.

– Szaeki… hogy is mondjam… – ritkán fordul elő, hogy Ósima keresné a szavakat – nem hétköznapi ember.

– Nem?

– Vagyis – röviden – nem gondolkodik banalitásokban.

Bólintok, de őszintén szólva fogalmam sincs arról, pontosabban mit is jelenhet

az, hogy valaki nem gondolkodik banalitásokban.

– Valami különös van benne?

Ósima megrázza a fejét.

– Nem, nem, ha valaki különös, az én vagyok. Ö csak olyan ember, akit nem nyűgöznek le a konvenciók.

Még nem tudom, mi lehet a különbség a nem szokványos és a különös között, de észreveszem magam, jobb, ha nem feszegetem tovább a dolgot. Legalábbis most nem.

Ósima azonban kis szünet után így szól:

– Bár van egy kis gond, tényleg. Talán nem lenne helyes rögtön ma éjszakától itt aludnod. Jobb lesz, ha elviszlek egy másik helyre, amíg meg nem beszéljük a dolgot. Néhány éjszakát ott is eltölthetsz.

Nem bánod? Egy kicsit ugyan távol esik innen.

Mondom, hogy nem bánom.

– Ötkor zárom a könyvtárat – mondja Ósima –, rendet rakok, úgyhogy fél hatkor indulhatunk. Odaviszlek a kocsimmal. Most nincs ott senki, és egyelőre fedél is van.

– Köszönöm.

– Ráérsz a köszönettel, majd ha odaértünk. Egészen más lesz, mint ahogy elképzeled.

Visszatérve az olvasóterembe folytatom a *Pipacs* olvasását Nacume Szószekitől. Nem vagyok az a kifejezett gyorsolvasó. Időbe telik, amíg egyik sorról áttérek a következőre. Élvezem a mondatokat. Ha nem tudok elgyönyörködni a mondatok szépségében, inkább félbehagyom az ol-

vasást. Ötig kiolvasom ezt a könyvet, visszateszem a polcra, utána a kanapén ülve lehunyt szemmel ábrándozom, felidézem a múlt éjjel történteket. Szakura szobáját és azt, hogy mit tett velem a lány.

Sok minden megváltozott, a dolgok haladnak előre.

Fél hatkor a Kómura könyvtár kapujában várom, hogy Ósima kijöjjön. Hátravisz a parkolóba, és beültet egy zöld sportkocsiba, maga mellé. Egy Mazda Miatába. A tető nyitott, az elegáns kétüléses csomagtartójába nem fér el a hátizsákom, jól rákötözzük a hátsó csomagtartó rácsra.

– Hosszú lesz az út – mondja Ósima valahol útközben eszünk valamit. – Elfordítja az indítókulcsot, és beindítja a motort.

– Meddig megyünk? – kérdem.

– Kocsi városáig – válaszol Ósima. – Jártál már ott? Megrázom a fejemet, hogy nem.

– Milyen messze van?

– Legalább két és fél óra, mire odaérünk.

– Olyan messzire el tud vinni?

– Miért ne? Az út nyílegyenes, a nap még fent van, a tank tele benzinnel.

Még éppen sötétedés előtt jutunk ki Takamacuból, és egyelőre nyugatra fordulva rátérünk a Kocsiba vezető útra. Ügyesen, a tenyerével vált sebességet. Puhán kapcsol le-föl. Ilyenkor a motor hangja finoman változik. Kiemeli a kuplungot, a padlóig nyomja a gázpedált, a sebesség egy pillanat alatt 140 fölé ugrik.

– Feltuningoltattam. Jól gyorsul. Ebben

egészen más, mint egy normál Miata. Értesz az autóhoz?

Megrázom a fejemet. Egyáltalán semmit sem értek a kocsikhoz.

– Ósima úr szeret vezetni?

– Az orvos megtiltotta, hogy veszélyes mozgásokat végezzek, ezért helyette autózok. Pótcselekvés.

– Miért, mi baja van?

– A betegségnek túl hosszú a neve, röviden egyfajta kóros vérzékenység – veti oda a szót Ósima –, hallottál már róla?

– Nagyjából – válaszolom, mert biológiaórán tanultuk. -Ha egyszer vérezni kezd, nem áll el többé. Öröklött betegség, a vérlemezkék nem alvadnak meg.

– Úgy van. De a vérzékenységnek is különféle típusai vannak, az enyém elég ritka. Nem annyira súlyos, de vigyáznom

kell, nehogy megsebesüljek. Ha a vérzés megindul, azonnal kórházba kell mennem. Ráadásul tudom, hogy a kórházakban mostanában gondok lehetnek a vérellátással. Nem tervezem a lehetőséget, hogy AIDS-es legyek és lassan haldokoljak. Ebben a városban építettem ki vérellátó kapcsolataimat, ezért sem szoktam utazni. Eltekintve attól, hogy néha elmegyek a hirosimai kórházba, nem nagyon mozdulok ki innen. Igaz, eleve nem vagyok valami nagy sportember vagy utazó, így egyik sem hiányzik különösebben. Az zavar, hogy igazándiból nem szabad főznöm, mert nagy szomorúságomra nem ajánlatos a konyhakést a kezembe vennem.

– Az autózás nem elég veszélyes? – vetem közbe.

– Másfajta veszély ez. Amikor vezetek,

amennyire lehet, igyekszem gyorsan hajtani. Ha nagy sebességnél balesetet szenved az ember, azt nem ússza meg annyival, mint amikor megvágja a mutatóujját. Nagy mennyiségben dől a vér, és az életben maradás tekintetében nincs különbség a vérzékeny és az egészséges ember között. Egyenlők vagyunk. Mit számít az olyan apróság, hogy alvad-e a vér, nyugodtan meg lehet halni.

– Tényleg.

Ósima elneveti magát.

– Azért nem kell félni. Nem történik olyan könnyen baleset. Ebből a szempontból nézve elég figyelmesnek bizonyulok, nem vagyok belemenős természetű. Az autót is gondosan karbantartom. Meg aztán ha meghalok, szeretnék nyugodtan, egyedül kimúlni.

– Szóval Ósima úr nem tervezi azt a le-

hetőséget, hogy valakit magával sodor a halálba.

– Pontosan.

Behajtunk egy pihenőbe, hogy az ottani étteremben vacsorázzunk. Én csirkét salátával, ő tengeri herkentyűt, curryt meg salátát eszik. Hogy pontosan fogalmazzunk, épp hogy csak töltünk valamit a gyomrunkba. Aztán Ósima fizet, és ismét beszállunk a kocsiba. Már csaknem besötétedett. Beindul a motor, a fordulatszám mutatója fürgén megugrik.

– Zenéljünk valamit? – kérdi Ósima.

Én nem bánom.

Benyomja a CD-lejátszó gombját. Valami klasszikus zongoradarab kezdődik. Hegyezem a fülemet, azután lassan találgatom, mi lehet az. Nem is Beethoven, se Schumann, valahogy a kettő között.

– Schubert? – kérdezek rá.

– Eltaláltad.

Mindkét kezét a kormányon tartja, ha az órához viszonyítjuk, tíz óra tíz perces állásban, és rám néz.

– Szereted Schubertet?

Mondom neki, hogy nem rajongok érte különösebben. Bólint rá.

– Vezetés közben szeretem nagy hangerővel hallgatom a darabjait. Tudod, miért?

– Nem tudom.

– Schubert szonátáit tökéletesen előadni a világ legnehezebb feladata. Különösen ezt a D-dúr szonátát. Elképesztően bonyolult feladat. Van olyan zongoraművész, aki egy-két tételt kiemelve bizonyos fokig tökéletes előadásra képes, de mind a négyet egységesen – ha komolyan

odafigyel az ember – megoldani képes előadás egy sincsen. Mindmáig sok híres zongorista próbálkozott vele, de mindegyikben van világosan felismerhető hiba. Nincs olyan, amire azt lehetne mondani: ez az! És tudod, miért?

– Nem tudom.

– Azért, mert maga a darab nem tökéletes. Robert Schumann igazán értője volt Schubert zongoramuzsikájának, de mégis azt mondta, hogy ez a darab egy „zseniális összevisszaság”.

– Ha a darab tökéletlen, miért próbálkoznak vele a híres zongoristák?

– Jó kérdés – jegyzi meg Ósima, és hallgat egy kicsit. A csendet a zene tölti meg. – Magam sem tudom pontosan megmagyarázni. De egyet mondhatok. Van egyfajta tökéletlen zene, ami éppen tökéletlenségénél fogva ragadja meg az ember

szívét, legalábbis a magamfajtáét. Erről van szó. Például téged Nacume Szószeki regényei közül *A bányász* fogott meg. Nacume leghíresebb regényeiből, a *Szív* vagy a *Szansíró* tökéletességéből hiányzik az a vonzerő, ami A bányászban megvan. És te rátaláltál erre a műre. Pontosabban a mű talált meg téged. A Schubert-szonáta esete is ugyanaz. Van benne valami, és csak benne van meg, ami az én szívemben megpendít bizonyos húrokat.

– És akkor – vetem közbe –, visszatérve a kiinduló kérdésre, Ósima úr miért hallgatja a Schubert-szonátát? Különösen vezetés közben?

– Schubert szonátáit, különösen a D-dúr szonátát jól eljátszani a legnehezebb a világon. Schumann is megmondta: túlságosan idilli, túl hosszú és technikailag igénytelen. Ha ezt hűen lejátsszák, se íze,

se bűze, mint valami régiségnek. Ezért aztán a zongoristák így vagy úgy segítenek magukon. Kitalálnak valamit. Például, figyelj csak, hogy hangsúlyozza ezt a frázist! Rubato, csapongva szólaltatja meg. Felgyorsítja. Változtatja a hanglejtését, modulál. Ha nem tenné, nem tudná kitölteni a hézagot. De ha a megoldásokat nem tudják elég érdekessé tenni, lerontják a mű minőségét. Akik ezt a szonátát játsszák, kivétel nélkül ezzel az ellentmondással kínlódnak.

Ósima egy darabig a zenére fülel, együtt dúdolja a melódiát az előadóval. Azután folytatja:

– Épp ezért hallgatom vezetés közben Schubertet. Mert ahogy már mondtam, bizonyos értelemben nem tökéletes az előadás. A jó értelemben vett tökéletlenség foglalkoztatja az ember tudatát, és a

figyelmét ébren tartja. Talán csak így kerülhetem el, hogy vezetés közben a tökéletes művek tökéletes előadását hallgatva ne szenderüljek el a halálba Ezt talán nem szeretném. A D-dúr szonáta esetében érzem az emberi képesség határait – vagyis azt, ahogy a tökéletesség megszületik a tökéletlenségből. Ez számomra biztató. Érted, amit beszélek?

– Mondjuk.

– Bocs – szabadkozott Ósima. – Egy kicsit elragadtattam magam.

– De a tökéletlenségnek is vannak fajtái meg fokozatai -vetem közbe.

– Persze.

– Ha összehasonlítja Ósima úr, ki volt az az előadó, akitől Schubert D-dúr szonátáját a legnagyszerűbbnek hallotta?

– Nehéz kérdés – válaszol, és egy időre

gondolataiba merül. Visszakapcsol, hogy megelőzzön egy fagyasztott árut szállító teherautót. Ismét felkapcsol, és visszatér a szélső sávba. – Nem akarlak ijesztgetni, de ez a zöld Miata egyike az éjszakai gyorsforgalmi utakon legnehezebben látható kocsiknak. Alacsony, a fényei eltűnnek a sötétben. Különösen a kamionok sofőrüléseiből nehéz felfedezni. Ha nem vigyáz az ember, bajba kerülhet. Különösen az alagutakban. Valójában a sportkocsinak pirosnak kellene lennie, mert az feltűnő. Azért piros a legtöbb Ferrari -magyarázza Ósima. – De én meg a zöldet szeretem. Még ha veszélyes is. A zöld az erő színe. A piros pedig a véré.

Ránéz a karórájára, azután megint a zenével együtt dúdol.

– Általában szólva előadóként talán a legösszeszedettebbnek mondható

Brendel és Ashkenazy. De bevallom, én személy szerint nem rajongok az ő előadásukért. Nem ragadják meg a szívemet. Ha engem kérdeznek, a schuberti zene egyszerre lelkesít és rombol. Ez a lényege a romantikának, ebben az értelemben Schubert a tömény romantika.

Hallgatom a Schubert-szonátát.

– Na milyen, unalmas? – kérdi Ósima.

– Eléggé.

– Schubertet gyakorlással lehet megérteni. Nekem is unalmas volt, amikor először hallottam. A te korodban ez természetes is. De egyszer majd biztosan megérted. Ezen a világon az emberek hamar ráunnak arra, ami nem érdektelen, és jóformán csak az köti le őket, ami unalmas. Így van ez. Az én életemben is van ráérő időm unatkozni, de arra nincs, hogy ráunjak valamire. Legtöbben nem

tudják a kettőt megkülönböztetni egymástól.

– Amikor Ósima úr azt mondta előbb, hogy „különös ember”, a vérzékenységre értette?

– Arra is – mondja, és rám nevet. Valami ördögi vegyül a nevetésébe. – De nemcsak azért, másért is.

Amikor véget ér a mennyei hosszúságú Schubert-szonáta, nem hallgatunk több zenét. Csöndben vagyunk, átadjuk magunkat az összefüggéstelen gondolatoknak, amelyek a csöndből gombolyodnak elő, mint a fonal. Bámulom a felfelbukkanó útjelző táblákat. Ahogy egy letérőnél délre kanyarodunk, az út a hegyek közé visz, és hosszú alagutak sorjáznak egymás után. Ósima a vezetésre összpontosít. Sok hosszú és lomha teherautó jár erre, rengeteget előzünk. Amikor

lehagyunk egy nagyobbat, süvítve hussan a levegő, ahogy kikerülünk az árnyékából – ilyen lehet a kiszakadó lélek hangja. Néha hátranézek, megvan-e még a hátizsákom, de jól odakötöztük.

– Se rádió, se televízió nem lesz ott – szólal meg Ósima. -Nem bánod, hogy ilyen helyre kerülsz?

Mondom, hogy én nem.

– Megszokhattad a magányt.

Rábólintok.

– Igaz, a magányból is sokfajta van. Az ott olyan, amit talán el sem tudsz képzelni.

– Miért, milyen?

Ósima megigazítja az orrnyergén szemüveget.

– Nem tudok semmit sem mondani, tőled is függ, hogy milyen lesz.

Letérünk a gyorsforgalmi útról, és az országúton haladunk tovább. A sztráda kijáratától nem messze egy kisváros fekszik az út mentén. Ósima bemegy egy éjjel-nappali boltba, és annyi mindent vesz, hogy egyedül el sem bírja a zacskókat. Zöldséget, gyümölcsöt, kekszet, tejet, ásványvizet, konzervet, kenyeret, sokféle készételt, majdnem mind olyan, amit főzni sem kell. Fizetni készül. Pénzt veszek elő, de ő csak némán megrázza a fejét.

Ismét autóba szállunk, és megyünk tovább az úton. Ami a kajából nem fért a csomagtartóba, azt magamhoz ölelve tartom az ölemben. Kiérünk a városból, és sötétség borul ránk.

Egyre kevesebb embert és szembejövő járművet látni, az út pedig úgy elkeskenyedik, hogy tényleg nehéz lenne kitérni

a szembejövők elől. Ósima felkapcsolja az országúti fényszórót, és robog előre, alig csökkentve a sebességet. Egyre többet használja a féket és a gázt, kettes és hármas fokozat között kapcsolgat. Arca kifejezéstelenné válik. Teljesen lefoglalja a vezetés. Ajkát összeszorítja, szeme a sötétben egy pontra, előre fókuszál. Jobb keze a kormányon, a balt a kurta sebességváltó rúdon tartja.

Bal kéz felől rövidesen sziklás oldal tűnik fel, olyan meredek, mintha valamivel levágták volna. Odalent mintha gyors hegyi patak rohanna. Egyre élesebb kanyarok követik egymást, az út is csúszósabb, és a kocsi hátulja gyakran csikorgva megfarol. Úgy határozok, hogy nem törődöm vele. Ósima valószínűleg nem tervezi azt a lehetőséget, hogy ezen a helyen okozzon közlekedési balesetet.

A karórám kijelzője majdnem kilenc órát mutat. Kicsit kinyitom az ablakot, borzongatóan hűvös levegő áramlik be. Az autó körülötti zajok visszhangja is megváltozik. Hegyek között vagyunk, és még beljebb hatolunk. Az út elkanyarodik a sziklafaltól (enyhe megkönnyebbülésemre), és az erdőben vezet tovább. Egy varázsütésre körülöttünk fák törnek a magasba. A fényszóró végigsöpör az erdőn, szinte egyenként megvilágítva a vaskos fatörzseket.

Már nincs útburkolat, a kerekek felverik az apró köveket, a kocsi alvázán hallani száraz kopogásukat. A felfüggesztés táncol a hepehupás úton. Az égen se hold, se csillagok. Néha apró szemű eső veri a szélvédőt.

– Gyakran jár erre? – kérdezem Ósimát.

– Régen igen, de mostanában a mun-

kám miatt kevésbé érek rá. A bátyám szörfözik, és itt lakik Kocsiban a tengerparton. Van ott egy szörfös boltja, deszkákat is készít. Ö gyakrabban megfordul itt. Te szörfözöl?

Mondom, hogy még sohase próbáltam.

– Ha lehetőség nyílik rá, a bátyámtól megtanulhatod. Nagyon ért hozzá – mondja Ósima. – Ha találkozol vele, majd meglátod, hogy egészen más, mint én. Nagydarab, hallgatag, barátságtalan, napbarnított, sörkedvelő, nem tudja megkülönböztetni Schubertet Wagnertől. De mégis nagyon jóban vagyunk.

Még beljebb hatolunk, aztán néhány sűrű facsoportot magunk mögött hagyva célhoz érkezünk. Ósima kiszáll, de nem állítja le a motort. Kinyitja kulccsal egy drótkerítés vaskapuját, és kitárja. Utána visszaül, behajtunk, és egy ideig még zö-

työgünk a kanyargós, göröngyös úton. Rövidesen kis tisztás tárul fel a szemünk előtt. Itt véget ér az út. Ósima megállítja a kocsit, ültében nagyot sóhajt, mindkét kezével hátrasimítja a homlokába hulló hajat. Azután leállítja a motort, és behúzza a kéziféket. A motor elnémul, és súlyos csend telepszik ránk. A hűtőventilátor még forog, surrogva a túlhajtott, felhevült motorra hajtja a külső levegőt. A motorháztető gőzölög. A közelben valami kis patak lehet, mert halk vízcsobogás üti meg a fülünket. A fejünk fölött a magasban a szél épp hogy borzolja a fák hegyét. Kinyitom az ajtót és kiszállok. Foltokban hideg áramlat érkezik valahonnan. A póló fölött csak a vitorlásdzsekim van rajtam, gyorsan felhúzom a fejemre a kapucnit.

A szemem előtt álló kis épület olyan,

mint egy hegyi menedékház, de a sötétben nem látom a részleteit, csak sötét körvonalai lebegnek az erdő háttere előtt. Ósima nem kapcsolja le a fényszórókat, egy kis zseblámpával a kezében lassan a házhoz megy, fel a lépcsőn, kulcsot vesz elő, és kinyitja az ajtót. Bemegy, gyufával meggyújtja a lámpást. Kilép az előtérbe, és felém emeli.

– Légy üdvözölve nálunk!

Olyannak látszik, mint valami régi regény illusztrációja. Én is fölcaplatok a lépcsőn, be a házba. Ósima meggyújtja a mennyezetről lógó nagy lámpát is.

Az épület egyetlen helyiségből áll. A sarokban kis ágy. Étkezőasztal. Két fából faragott szék. Ósdi pamlag.

Kifakult szőnyeg. Néhány kiselejtezett, bútordarab, amit látszólag találomra gyűjtöttek össze.

Vastag deszkákból összerótt polc, rajta rengeteg könyv. A könyvek borítóstul együtt elrongyolódtak, látszik, hogy sokat forgatták őket. Ruháknak való régi szekrény. Egyszerű konyha, étkezőpulttal, kis gázrezsóval, mosogatóval. De vízvezeték nélkül. Helyette egy nagy alumínium vizeshordó. Fazék, teáskanna a polcon. Serpenyő a falra akasztva. A szoba kellős közepén fafűtéses öntöttvas kályha.

– A bátyám majdnem mindent teljesen maga csinált, itt eredetileg kis fakalyiba volt, de fokozatosan továbbfejlesztette. Elég ügyes ember. Én még kicsi voltam, de amennyire tőlem tellett, segítettem neki, persze ügyelve, nehogy megsérüljek. Nem ad sok okot a büszkeségre, de szörnyen kezdetleges az egész. Már mondtam, hogy villany nincs. Víz sin-

csen, sőt még illemhely sincsen. A civilizáció vívmányait csak a propánbután gáz képviseli itt.

Ósima fogja a teáskannát, és ásványvízzel kilötyköli, aztán vizet tesz fel forralni.

– Ez a hegy eredetileg a nagyapánké. Gazdag ember volt, Kocsiban lakott, sok ingó és ingatlan tulajdona volt. Tíz éve meghalt, és ránk hagyta a bátyámmal ezt az erdőt. Majdnem az egész hegy, úgy, ahogy van, a mienk. A rokonok közül senkinek sem kellett. Elhanyagolt hely, gazdasági értéke úgyszólván nincsen. Az erdőgazdaság hasznosításához sok embert kell szerződtetni, az meg rengeteg pénzbe kerül.

Félrehúzom a függönyt az ablakról, de túlnan a faltömörségű sötétség terpeszkedik.

– Én a te korodban – mondja Ósima, és

filteres kamillateát tesz a forró vízbe – sokszor jártam itt és elláttam magam. Ezalatt senkivel sem találkoztam és senkivel sem beszéltem. Félig-meddig a bátyám vett rá. Pedig a magamfajta betegségével általában nem javasolnak effélét. Ilyen helyen egyedül ki vagy téve a veszélynek. De a bátyám egyáltalán nem törődött ilyesmivel.

Ósima a pultnak támaszkodva várja, hogy a víz felforrjon.

– A bátyámnak esze ágában sem volt, hogy engem szigorúan megeddzen vagy ilyesmi. Egyszerűen hitt abban, hogy nekem szükségem van erre a próbára. De ez tényleg jót tett nekem. Az itteni élet számomra igazán értelmes tapasztalatot nyújtott. Sokat olvashattam, és magányomban nyugodtan végiggondolhattam a dolgokat. Valójában attól az időtől fog-

va nem nagyon jártam iskolába. Nem nagyon szerettem ugyanis, és az iskola sem kedvelt engem. Hogy is mondjam, én más voltam, mint a többi. A felső tagozatot még üsse kő, kijártam, de utána egyedül folytattam az életemet. Mint most te. Meséltem már ezt?

Megráztam a fejem.

– Ezért ilyen jó hozzám?

– Ezért is. – Egy kis szünetet tart. – De nemcsak ezért.

Felém nyújtja a bögre teát, és maga is iszik. Az illatos kamilla jólesően megnyugtatja a hosszú úttól felzaklatott idegeket. Ósima az órájára néz.

– Nekem nemsokára mennem kell – mondja –, ezért rögtön elmagyarázok mindent. A közelben van egy tiszta patak, onnan tudsz vizet meríteni. Nem

messze van a forrása, tiszta a medre, ihatsz belőle. Annál az ásványvíznél is tisztább. Fát találsz ott hátul, ha hideg lenne, fűts be a kályhába. Errefelé elég hűvös van. Én néha még augusztusban is befűtöttem. Fő-zőhely is van rajta, egyszerűbb ételeket el lehet készíteni. Hátul a kamrában vannak itt mindenféle munkához való szerszámok, ha kell valami, ott keresgélhetsz. A szekrényben megleled a bátyám ruháit, azokat is felveheted, ha kedved tartja. Nem törődik vele, ki használja a holmiját.

Ósima csípőre tett kézzel áll a szoba közepén, és még egyszer körbehordozza tekintetét.

– Ahogy látod, nem valami romantikus célból építették ezt a kunyhót, de ha a lakhatóság szempontjából nézzük, nem alkalmatlan. Egyet tanácsolhatok, jobb

nem bemenni az erdőbe. Nagyon sűrű, és nincsenek benne ösvények. Ha arrafelé mész, a szemed sarkából mindig figyelj a kunyhóra. Ha szem elől téveszted, félő, hogy eltévedsz, akkor pedig nagyon nehéz visszatalálni. Egyszer én is csúnyán megjártam. Néhány száz méterre innen egy fél napot keringtem körbe-körbe. Japán keskeny ország, az erdőben nem lehet nagyon eltévedni – gondolod te, de ha egyszer mégis eltévednél, meglátod, milyen sűrű tud lenni a rengeteg.

Megjegyeztem a tanácsát.

– És hacsak nincs vészhelyzet, ne gondolj arra, hogy lejössz a hegyről. Nagyon messze vagyunk minden lakott helytől. Várj itt, és én érted jövök két-három nap múlva. Azért vettem annyi élelmet, hogy addig elég legyen. Jut eszembe, van mobiltelefonod?

Mondom neki, hogy van. Rámutatok a zsákomra. Könnyedén felnevet.

– Akkor jobb, ha békén hagyod. Itt ugyan nem veszed hasznát. Nincs térerő. És persze rádiót se lehet hallgatni. Vagyis teljesen el vagy szigetelve a külvilágtól. Jó sokat olvashatsz.

Eszembe jutott egy kérdés.

– Ha nincs itt vécé, hol végezzem el a dolgomat? Ósima szélesre tárja a karját.

– Ez a sűrű, kerek erdő mind a rendelkezésedre áll. Hogy azután melyik részét nevezed ki illemhelynek, azt te döntheted el.

14

Nakata szorgalmasan kijárt a bekerített üres telekre. Egyetlen napra maradt otthon inkább egy kis egyszerű famunkával bíbelődni, mert zuhogott az eső. Más napokon azonban letelepedett a fű közé, és várta, hogy a nyoma veszett tarka macska felbukkan, vagy feltűnik az a bizonyos furcsa kalapot viselő férfi. De egyikük sem mutatkozott.

Egyik este, napnyugtakor Nakata felkereste megbízóját, és szóban tájékoztatta kutatásának eredményéről, vagyis hogy az elveszett macska előkerítése végett milyen értesüléseket szerzett, merre járt, mit csinált. A megbízó általában naponta háromezer jennel jutalmazta szolgálatait. Ennyi volt Nakata tarifája. Szó sincs róla, hogy ezt valaki megszabta volna, de jó

híre szájhagyomány útján terjedt, a környéken mindenki nagyra értékelte mint a macskakutatók fejedelmét, és ezzel egyidejűleg keletkezett ez a háromezerre rúgó napidíj. De a puszta pénzen kívül jár még neki valamiféle természetbeni juttatás is. Étel, ruha is megteszi. És amikor valóban megtalálja a macskát, sikerdíj gyanánt tízezer jen üti a markát.

Természetesen nem volt állandó igény elveszett macskák felkutatására, nem lehetett ezt igazán komoly havi keresetnek venni, de a szüleiről maradt örökségből és valami takarékbetétből a nagyobbik öccse kifizette a közüzemi díjakat, és a várostól is jött az időskorú fogyatékkal élők számára folyósított támogatás. Az utóbbiból is meg lehetett élni különösebb gond nélkül. Tehát a macskafelkutatásból származó jövedelem fölött sza-

badon rendelkezhetett, és ez a pénz az ő szemében igen jelentős összegnek számított. (Valójában eszébe sem jutott, hogy a néha-néha elfogyasztott angolnalakomán kívül másra is lehetne költeni.) A maradékot tehát bedugta a szoba tatamija alá. Nakata, aki írni-olvasni nem tudott, bankba vagy postára sem járt. Ott mindenféle cédulákat kellett volna kitölteni, nevét-címet odaírni.

A titkot, hogy képes beszélgetni a macskákkal, Nakata megtartotta magának. Csak a macskák tudták meg ő, hogy értenek egymás nyelvén. Ha valakinek elárulta volna, még zavaros fejűnek gondolják. Igaz, mindenki tudta, hogy nehéz felfogású, de az egészen más, mintha bolondnak tartanák.

Előfordult, hogy éppen arra járt valaki, amikor az útfélen efféle eszmecserébe

bonyolódott, de senkinek sem tűnt fel. Nem ritka látvány, amikor egy öreg úgy beszél az állathoz, ahogy emberhez szokás. „Nakata úr, honnan ismeri ennyire a macskák szokásait meg gondolkodását, talán csak nem érti a nyelvüket?” – kérdezgették ilyenkor az emberek, de Nakata csak kuncogott magában, és nem szólt rá semmit. A komoly, jól nevelt, mindig mosolygós öregúr közszeretetnek örvendett a környékbeli háziasszonyok körében. Az is jót tett hírnevének, hogy mindig tisztán, ápoltan járt. Szegény volt, de rendszeresen felkereste a közfürdőt, és szeretett mosni. A macskafelkutatás díjaként nemcsak pénzt kapott megbízóitól, hanem sok esetben feleslegessé vált, máskor új ruhákat is. Igaz, nem állítható teljes bizonyossággal, hogy egy Jack Nicklaus márkájú lazacrózsaszín golfruha igazán jól állt volna Nakatának,

de emberünk ezzel a legkevésbé sem törődött.

Nakata éppen megrendelőjének, Koidzumi asszonynak referált az előszobában részletesen, de kissé akadozva.

– Szezámmagról van szó, ugye. Nakata egy Kavamura nevű illetőtől hallotta, hogy néhány nappal ezelőtt úgy tűnt, mintha látott volna egy Szezámmaghoz hasonló macskát a kettes körzetben lévő bekerített, nagy, üres telken. Innen két nagy utcával arrébb találkozott a cicával, aki korban, színben, fejformában éppen olyan volt, mint Szezámmag. Nakata szándéka az, hogy jól szemmel tartja ezt az üres telket. Elemózsiát visz magával, és el nem mozdul reggeltől egészen estig. Oh, kérem, ne is törődjék ezzel! Nakatának van bőven ideje, és semmi nem okoz gondot neki, leszámítva a he-

ves esőzést. De ha asszonyom úgy gondolja, hogy „ezentúl már nem szükséges őrt állani”, felétlenül közölje Nakatával. Ebben az esetben ő azonnal felhagy a további kereséssel.

Az, hogy az a bizonyos Kavamura nem ember, hanem egy barna macska – kimaradt a jelentésből. Ha ez kiderül, a beszélgetést körülményessé teszi.

Koidzumi asszony hálás volt Nakatának. Amikor kedvencük, a tarka cica hirtelen eltűnt, az asszony két kislánya vigasztalhatatlant bánatos lett. Azóta sincsen étvágyuk, egyre csak azt kérdezgetik, hogy hová lehetett a cicájuk, és úgy tűnik, nem lehet egykönnyen megnyugtatni őket. Koidzuminénak pedig nincs arra ideje, hogy körbejárjon és keresgélje az állatkát. Igazán hálás is lehet, ha valaki potom háromezerért minden-

nap lelkesen kutat helyette. Különös öregember, furcsán beszél, de macskakeresőnek elsőrangú szaktekintély hírében áll. Nem látszik rossz embernek. Kertelés nélkül szólva annyi esze sincs, hogy becsapjon valakit. Mindezért aznap is átnyújtotta Nakatának borítékban a díjazását és hozzá műanyag dobozban egy kis zöldséges rizst feketekrumplival.

Nakata fejet hajtva elfogadta, megszimatolta és eltette.

– Hálás köszönet érte, Nakatának kedvence a feketekrumpli.

– Remélem, ízlik majd – mondta Koidzuminé.

Már egy hete őrizte Nakata az üres telket, és ezalatt rengeteg macskát látott arrafelé. Kavamura, a barna kóbor macska

naponta többször is megfordult a környéken, letelepedett Nakata mellé, és rendkívül barátságosan beszélt hozzá. Nakata viszonozta a köszönést, aztán eldiskuráltak az időjárásról, a városi segélyről, ilyesmiről. Arról azonban, hogy Kavamura mit mond, Nakatának változatlanul halvány fogalma sem volt.

– Járda guggol, Kava bajban – mondta Kavamura. Látszott rajta, hogy mindenképpen szeretne valamit közölni Nakatával.

Nakata azonban változatlanul nem értett belőle egy szót sem, és ezt egyenesen meg is mondta Kavamurának. Kavamura csalódott volt, de megismételte ugyanazt – tegyük fel – más szavakkal:

– Kava sikít megköt.

Ez még kevésbé volt érthető.

De jó lenne, ha most itt lenne Mimi, gondolta Nakata. Adna egy csattanóst Kavamura képére, és kétség nem férhet hozzá, hogy rögtön értelmesebben szólna. Aztán a lényeget jól összefoglalva elmondhatná Nakatának. Mert az a Mimi nagyon okos macska ám. De Mimi nem mutatkozott ehhez hasonló helyen, mert irtózott attól, hogy a többi macskától bolhát kap.

Miután mindent egy szuszra elmondott, amit Nakata nem értett meg, Kavamura mosolyogva távozott.

Más macskák is fel- és eltűntek a színen. Eleinte óvakodtak az öregtől, és csak messziről méregették, mint betolakodót. Később aztán látták, hogy nyugodtan ül egy helyben, nem tesz semmit. Erre úgy döntöttek, hogy többet nem méltatják figyelemre őt, jóllehet Nakata

mindig nyájasan szólongatta őket. Köszönt és nevet adott nekik, a legtöbb macska mégsem állt szóba vele, és nem válaszolt neki. Úgy tettek, mintha se nem látnák, se nem hallanák. És ebben a tettetésben az ottani macskák tényleg nagyon ügyesek voltak. Nakata úgy vélte, hogy bizonyára borzasztó dolgokat kellett elszenvedniük az embertől. Akárhogy vesszük is, a macskák társaságában kívülálló maradt. Nem volt abban a helyzetben, hogy bármit elvárhatott volna tőlük.

Aztán mégis akadt egy nagyon kíváncsi macska, aki kurtán viszonozta Nakata üdvözlését.

– Nahát, te tudsz beszélni, mi? – kérdezte kissé hitetlenkedve, óvatosan körülnézve. Tépett fülű, fekete-fehér tarka macska volt. Beszéde elég gorombán

hangzott, de nem látszott rossz természetűnek.

– Igen. De csak egy keveset – szabadkozott kérdésére Nakata.

– Ahhoz képest egészen jól megy – mondta a tarka macska elismerően.

– Nakata vagyok… Bocsánat, szabad megkérdezni a becses nevét?

– Olyan nincs – szólt az elutasító válasz.

– Mit szólna az Ókava névhez? Megengedi, hogy Nakata így szólítsa?

– Hívj, ahogy akarsz.

– Megengedi, hogy megismerkedésünk alkalmával Nakata megkínálja önt szárított szardíniával?

– Az ám a jó, azt nagyon csípem…

Nakata egy fóliába tekert szardíniát vett elő táskájából, kicsomagolta, és odaadta Ókavának.

Nakatánál mindig volt kéznél a táskájában egy-két darab szárított hal. Ókava nagyon is jóízűen és mohón befalta a szardíniát szőröstül-bőröstül. Aztán megmosakodott.

– Köszi – mondta Okava. – Ezt nem felejtem el. Bárhol benyalok neked, ha kell.

– Köszönöm, igazán boldoggá tesz, hogy ilyen jószívű, de talán inkább ne tessék, Nakata nem fogadhatja el. De nagyon köszöni becses ajánlatát. Szóval arról van szó, hogy Nakatát megkérték egy tiszteletre méltó házból, hogy keresse meg elveszett macskájukat. Tarka nőstény, a Szezámmag névre hallgat.

Nakata elővette táskájából Szezámmag képét, és megmutatta Ókavának.

– Egy bizonyos helyről Nakata fülébe jutott az értesülés, miszerint ezt a macskát itt látták, ezen az üres telken. Ezért

aztán itt ül napok óta, és várja, hogy Szezámmag felbukkanjon. Nem tetszett látni valahol ezt a Szezámmagot?

Okava rápillantott a fényképre, utána szörnyen elsötétedett a tekintete. Összeráncolta homlokát, és sűrűn pislogott.

– Figyelj, én nagyon hálás vagyok neked a halért, de komolyan. Erről viszont nem beszélhetek. Ha fecsegek, balhé lesz. Engem elevenen megnyúznak.

Nakata zavarba jött. Fecseg, balhé?

– Nagyon veszélyes ám! Kockázatos. Jót mondok, felejtsd el azt a macskát. És idefigyelj, jobb, ha többé a közelébe se jössz ennek a helynek. Őszintén ezt tanácsolom. Lehet, hogy nem mész vele semmire, pedig tudd meg, én ezzel a tanáccsal megháláltam a halat, ezt kapod cserébe.

Így szólt Ókava, majd felállt, körülné-

zett, és azzal eltűnt a bokrok között.

Nakata mélyet sóhajtott, előszedte táskájából a termoszt, és lassan iszogatta a teáját. Azt mondta Ókava, hogy veszélyes itt.

De Nakatának semmi olyan értesülés nem jutott a birtokába, miszerint valami veszély leselkedne rá ezen a helyen. Hiszen ő csak egy eltévedt macskát keres itten. Mi ebben a veszélyes? Vajon az a furcsa kalapot viselő férfi lenne, aki Kavamura szerint macskafogó? De hát Nakata ember! Nem macska. Az embernek pedig semmi félnivalója sincs a macskafogótól.

Csakhogy annyi minden van a világon, amiről Nakata úrnak elképzelése sincsen, ezért aztán tovább nem is törte a fejét. Annak, akinek agya befogadóképessége nem elegendő, ha erőlteti, csak a feje fáj-

dul belé. Miután Nakata gondosan kihörpintette a teáját, rácsavarta a termoszra a kupakot, és eltette a táskájába.

Ókava eltűnt a bozótban, aztán sokáig egyetlen macska sem vetődött arrafelé. Csak a lepkék libbentek csendesen a fű fölött. Verebek lepték meg a mezőt, szétszóródtak rajta, majd ismét egy csapatba verődve fölkerekedtek és elrepültek. Nakata néha el-elbóbiskolt, de időnként felriadt szendergéséből. A nap állásából nagyjából meg tudta állapítani, mennyi az idő.

Már esteledett, amikor Nakata megpillantotta a kutyát.

Az eb hirtelen bukkant elő a bozótból, és egykedvűen, némán közeledett. Nakata ültéből felnézett a hatalmas, fekete kutyára, mert az állat akkora volt, hogy borjúnak is beillett volna. Lábai

hosszúra nőttek, rövid szőre felborzolva, acélos izmai kidagadtak. Hegyes füle fölmeredt, mint a kard hegye, nyakörv nem volt rajta. Nakata nem sokat tudott a kutyákról, de azt első látásra rögtön felismerte, hogy az előtte álló veszedelmes fajta lehet. A háborúban alkalmaztak hasonlókat a K-9-es alakulatnál.

Tekintete szúrós, ugyanakkor kifejezéstelen volt, vicsorgó pofájából kilátszottak félelmetes tépőfogai, amelyekhez véres húscafatok tapadtak. Vérvörös nyelve mint láng villant elő az agyarak közük A kutya egyenesen az öregemberre szegezte tekintetét, és sokáig állt így némán, mozdulatlanul. Nakata hallgatott, mert nem tudott kutyául. Az állatok közül csak a macskákkal tudott csevegni. Az eb merev tekintete olyan hidegen fénylett, mint üveggolyó a jeges vízben.

Nakata nyugodtan, aprókat lélegzett. Bár a helyzet nem ébresztett benne félelmet, azt azért felfogta, hogy egy (nem tudni mi okból) ellenséges, támadásra kész élőlénnyel került szembe. De mivel nem fűzte tovább a gondolatot, azt nem érzékelte, hogy a veszély személyesen őt, Nakatát fenyegeti. A halál eleve kívül esett gondolkodásának keretein. A fájdalom fogalma mindaddig nem tudatosult benne, amíg nem volt valóságos. Ezért azután nem hunyászkodott meg különösebben a kutya tekintetétől. Legfeljebb némileg zavarba jött.

– Fölállni! – szólalt meg a kutya.

Nakatának elállt a lélegzete. Ez az eb beszél! Pontosabban szólva nem beszé?., hiszen a szája nem is mozgott. Valamilyen más közlési módot használt.

– Felállni, utánam indulj! – parancsolta

az eb.

Nakata feltápászkodott a földről, engedelmeskedett. Üdvözölni akarta a kutyát, de aztán meggondolta magát. Ha szóba is állna ezzel az állattal, sok hasznát nem venné. Először is nem volt hozzá kedve, hogy kutyákkal társalogjon. Arra sem gondolt, hogy nevet adjon neki. Akármennyi időt is szánna rá, nem valószínű, hogy összebarátkozna vele.

Arra gondolt, hogy talán a polgármesterrel áll kapcsolatban az állat. Esetleg kiderült, hogy Nakata pénzt fogad el a macskafelkutatásért, és a polgármester azért küldte ide a kutyát, hogy megvonják tőle a segélyt. Egy ilyen magas rangú hivatalnoknak lehet akár ekkora katonakutyája is. Akkor pedig Nakata pácban van.

Amikor Nakata föltápászkodott, az eb

már lassan elindult előre. Nakata feltarisznyázta magát, és a nyomába eredt. A kutyának kurta farka volt, a töve alól kilátszott két jókora heréje. Egyenesen keresztülvágott az üres telken, és a kerítés résén kibújt az utcára. Nakata követte. Az eb egyszer sem nézett hátra. Talán anélkül is hallotta, hogy Nakata a nyomában marad, bármerre vezeti őt. Közel a vásárlóutcához egyre több járókelő tűnt fel. Legtöbbjük vásárlásba igyekvő környékbeli háziasszony. A kutya felemelt fejjel, előrenézve, magabiztosan lépdelt. Hatalmas teste és fenyegető viselkedése láttán mindenki igyekezett minél hamarabb kitérni az útjából. Volt olyan kerékpáros, aki már jó előre áttért az úttest túlsó oldalára.

Nakata észrevette, hogy amint az állat mögött halad, az emberek előle is kitér-

nek. Talán mert úgy látszott, mintha póráz nélkül, de ő sétáltatná a hatalmas állatot. Valóban volt, aki szemrehányóan tekintett Nakatára, amit ő szomorúan fogadott. Szerette volna elmagyarázni az embereknek, hogy ő nem jószántából van itt. Hogy éppenséggel a kutyauraság viszi magával őt. Hogy Nakata nem erős. Nakata tényleg gyenge.

Az eb, nyomában Nakatával csak ment végig a hosszú úton. Sok kereszteződést és néhány vásárlóutcát is maguk mögött hagytak már. A közlekedési lámpákat a kutya mind figyelmen kívül hagyta. Nem volt az út túl széles, az autók sem haladtak rajta túl gyorsan, nem jelentett különösebb veszélyt, amikor átmasíroztak a piros lámpánál. Ahogy a gépkocsivezetők meglátták az ijesztő méretű állatot, gyorsan lefékeztek. A kutya meg csak az au-

tósokra villantotta az agyarait a piros lámpánál, aztán kihívóan átment az útkereszteződéseken. Mi mást tehetett volna Nakata is, mint hogy követi? Az eb egyébként ismerte a jelzőlámpákat, csak éppen figyelmen kívül hagyta őket. Nakata rájött, hogy az állat úgy tesz, ahogy neki tetszik.

Az öregnek sejtelme sem volt, hova igyekeznek. Egy darabon a jól ismert nakanói lakótelepen meneteltek. Egy saroknál elfordulva azonban Nakata számára ismeretlen környékre jutottak, így bizonytalanság lett úrrá rajta. Ha továbbmennek, eltéved, és nem talál haza többé. Talán már rég maguk mögött hagyták Nakanót. Körülnézett, hátha talál valamilyen megszokott helyet, de minden új volt. Ebben a városrészben ő még egyszer sem járt.

A kutya habozás nélkül, egyenletes iramban, ugyanazokkal a mozdulatokkal folytatta útját. Feltartott fejjel, hegyes fülekkel, tekintélyes heréit himbálva haladt előre, mindig csak olyan tempóban, amit Nakata erőlködés nélkül fel tudott venni.

– Kérem, ez itt még a Nakano kerület? – kockáztatta meg a kérdést Nakata.

A kutya a füle botját sem mozdította, hátra sem fordult az öreg felé.

– Uraságod a polgármester úrral áll kapcsolatban? Persze erre sem kapott választ.

– Nakata csak egyszerű macskafelkutató. Most is egy kis tarka macskát keres. A neve Szezámmag.

Néma csend.

Nakata felhagyott a próbálkozással, ennek a kutyának azután beszélhet az em-

ber...

Csendes villanegyed széléhez értek. Nagy házak egymás mellett, sehol egy járókelő. A kutya céltudatosan befordult az egyik villa pompás kétszárnyú kapuján, amely nyitva állt. Régimódi kőkerítés tartozott hozzá, amilyet mostanában csak ritkán látni. A kocsibeállóban elegáns gépkocsi – nagy és fekete, akár a kutya, és fényes. Persze az előcsarnok ajtaja is nyitva volt. Az eb habozás nélkül bevonult a házba, anélkül, hogy megtorpant volna az ajtónál. Nakata azonban megállt, levette elnyűtt tornacipőjét, és úgy rakta le akkurátusan, hogy az orra kifelé mutasson, vászonsapkáját betette a táskába, a nadrágjára tapadt fűszálakat gondosan letakarította, és csak ezután lépett beljebb. A kutya bent megvárta, amíg rendbe hozza

magát, majd továbbvezette a fényes padlójú folyosón át a nappaliba, de lehetett az a könyvtárszoba is.

A szoba sötétbe burkolódzott. Már esteledett, és különben is vastag függönyök takarták az udvarra nyíló ablakokat. A helyiség mélyén hatalmas asztal derengett, s mellette mintha ült volna valaki. Nakata, mivel szeme még nem szokott hozzá a félhomályhoz, alig látott. Csak annyit érzékelt, hogy távolabb egy emberi alak sziluettje lebeg, mint valami papírmasé figura. Amikor Nakata megjelent, az árnyékszerű alak lassan elmozdult, ahogy a forgószékén ülve a belépő felé fordult. A kutya megállt, aztán mint aki jól végezte dolgát, lefeküdt a padlóra, és becsukta a szemét.

Nakata a homályban rejtőző alak felé fordult.

– Üdvözletem – köszöntötte.

A házigazda azonban nem szólt.

– Nakata a kutyauraság felszólítására eljött ide, viszont úgy látszik, mintha magától vette volna a bátorságot, hogy itt alkalmatlankodjék. Elnézést kérek ezért. Ha úgy tetszik gondolni, Nakata akár haza is mehet…

– Üljön a fotelba – szólalt meg egy kellemes, de feszes és határozott férfihang.

– Ahogy parancsolja – így Nakata, s azzal félszegen leereszkedett a fotelba. Közvetlenül mellette szoborszerű mozdulatlanságba dermedve hevert a fekete kutya.

– A polgármester úrnak tetszik lenni?

– Valami olyasmi – hangzott a válasz a homály mélyéről. -Ha magának így érthetőbb, vegye úgy, hogy az vagyok. Nincs

különbség köztünk.

A férfi hátrafordult, meghúzott valamiféle láncot, és bekapcsolta a padlóvilágítást. Régimódi, diszkréten sárgás fény áradt szét, de legalább látni lehetett az egész szobát.

Keresztbe vetett lábbal fekete cilinderes, magas férfi ült a forgatható bőrfotelban. Hosszú szárnyú, vérvörös kabát volt rajta, fekete mellénnyel. Fekete csizma a lábán. Nadrágja hófehér és egészen testhezálló. Olyan macskanadrágféle. Fél kézzel megbiccentette kalapját, ahogy egy hölgyet szokás köszönteni. Bal kezében aranydíszítésű fekete sétapálcát tartott. A kalapja formájáról ítélve Nakata csak egyre gondolhatott: az lehet, akiről Kavamura mesélt. *A macskafogó!*

Az arca nem volt olyan eredeti, mint a ruházata. Nem is fiatal, de nem is öreg,

se jóvágású, se csúnya. A szemöldöke feltűnően vastag, az arca egészségesen pirospozsgás. A bőre valószerűtlenül sima, ránctalan, szőrtelen. Szeme vékony résnyire összehúzva, ajkán hideg mosoly. Ez az arcot azért lehetett nehezen megjegyezni, mert az ember szeme önkéntelenül a különleges ruházatra tévedt. Ha másként öltözne, talán észre sem lehetne venni.

– Tudod, ki vagyok, ugye?

– Nem, Nakata sajnos nem tudja.

A férfi kissé csalódottnak látszott.

– Biztos vagy benne?

– Meg kell mondanom, hogy Nakata nem túl éles eszű.

– Ezt a figurát sem láttad még? – kérdezte a férfi, és felállt székéből, profilba fordult, és a lábát úgy lendítette előre,

mintha sétálni indulna. – így se rémlik?

– Elnézést, így se. Nakata sajnos nem emlékszik, hogy ilyet valaha is látott volna.

– Csakugyan? Úgy tűnik, te nem iszol whiskyt – jegyezte meg a férfi.

– Nakata nem iszik, nem dohányzik. Városi segélyből élő szegény ember, nem futja neki ilyesmire.

A férfi ismét helyet foglalt a székében, és keresztbe vetette a lábát. Fölemelt egy poharat az asztalról, és ahogy a benne lévő whiskyt felhajtotta, megcsörrentek a jégkockák.

– A magam részéről akkor iszom, amikor akarok.

– Oh, hogyne, tessék csak, ne zavartassa magát, kérem.

– Köszönöm – szólt a férfi, és ismétel-

ten Nakatára szögezte szúrós tekintetét. – Szóval te nem tudod, hogy hívnak engem?

– Bocsánatot kérek, de sajnos nem ismerem az ön becses nevét.

A férfi lebiggyesztette az ajkát. Kisvártatva, mint vízfelszínen a hullám, ismét megjelent rajta a hideg mosoly, hogy újból elkomoruljon, majd felderüljön.

– Egy whiskys első látásra rájönne… na, mindegy. Az én nevem Johnny Walker. *Johnny Walker*. Minden átlagember ismer engem. Nem akarok dicsekedni, de hírem bejárta az egész világot. Emblematikus figura vagyok én – merem állítani. Ezt mondom, de valójában nem vagyok Johnny Walker. Az égvilágon semmi közöm az angol whiskygyárhoz. Csakis a figurát és a nevet kölcsönöztem tőlük – az engedélyük nélkül. Mert kell hogy legyen

az embernek neve és figurája.

Csend telepedett a szobára. Nakata egyáltalán nem értette, miről is beszél a másik. Csak annyit értett, hogy a férfi neve Johnny Walker.

– Uraságod külföldi talán? – kérdezte. Johnny Walker félrebiccentette a fejét.

– Ha így könnyebben érthető – gondold csak, hogy az vagyok. Vagy az ellenkezőjét, mert mindkettő igaz.

Persze ettől Nakata semmivel sem lett okosabb, továbbra sem fért a fejébe a dolog. Ugyanúgy nem értette, mint a kóbor macska, Kavamura mondókáját.

– Létezik az, hogy külföldinek tetszik lenni, meg nem is?

– Létezik.

Nakata nem feszegette tovább a kérdést.

– Tehát Johnny Walker úr a kutyaúrral egyszerűen idehozatta Nakatát, ugye?

– Úgy van – válaszolt Johnny Walker egyszerűen.

– Ezek szerint uraságodnak valami dolga van Nakatával?

– Vagy talán neked lehet énvelem… – mondta Johnny Walker. Megint kortyolt egyet a jeges whiskyből. – Amennyire én tudom, napok óta ott ülsz egy üres telken, és azt lesed, hogy előkerüljek.

– Igen, ahogy mondani tetszik. Majd' elfelejtettem. Nakata nem túl jófejű, ugye, minden rögtön kimegy belőle. Tényleg úgy van, ahogy mondani tetszik. Nakata szeretett volna egy macskáról érdeklődni, ezért várakozott ott Johnny Walker úrra.

A férfi a kezében tartott fekete sétapál-

cájával rácsapott fekete lovaglócsizmájára. Csak könnyű ütés volt, de akkorát szólt, hogy az éles csattanás hangja betöltötte a szobát. A kutya hegyezni kezdte a füleit.

– A nap már lement, a dagály elérte a tetőpontját. Lehetne egy kicsit haladni a beszélgetéssel is előrefelé? Azt akarod tőlem kérdezni, ugye, hogy mi van a kis tarkával, Szezámmaggal?

– Igen, úgy van, ahogy tetszik mondani. Nakata Koidzumi asszonytól kapott megbízást, és tíz napja keresi a nyoma veszett tarka macskát, név szerint Szezámmagot. Tetszik róla tudni valamit?

– Ha arról a macskáról van szó, tudok.

– És mit tetszik tudni, hol lehet? – nézett Johnny Walkerra Nakata, és a száját tátva szemlélte előbb a fekete cilindert, majd a férfi arcát. Johnny Walker azon-

ban magabiztosan szorította össze vékony ajkát.

– Valahol itt, a közelben? – találgatta Nakata. Johnny Walker buzgón bólogatott.

– Ááá, az ám, igazán közel.

Nakata körülnézett a szobában, de egyetlen macskát se látott. Csak íróasztalt, forgószéket, amelyikben a férfi, meg a fotelt, amelyikben ő maga ült, aztán még két széket, állólámpát, kávéfőzőnek való asztalt. Macskát nem.

– Hát akkor… – kérdezte – Nakata magával vihetne ezt a Szezámmagot?

– Az tőled függ.

– Nakatától?

– Úgy van, egyedül tőled – mondta Johnny Walker, és felvonta egyik szemöldökét. – Egyetlen dolgot kell eldön-

tened ahhoz, hogy hazavihesd a macskát, Koidzumi nagysád és kislányai legnagyobb örömére. Vagy pedig egyáltalán nem viheted haza. Akkor pedig mindenki csalódni fog. Ugye nem akarod, hogy mindenki csalódjon?

– Nem-nem. Nakata nem akarja, hogy mindenki csalódjon.

– Ezzel én is így vagyok. Nem szeretném, ha mindenki csalódna. Ez magától értetődik.

– Akkor hát mit kell tennie Nakatának?

Johnny Walker körbe-körbe forgatta sétapálcáját.

– Kérek tőled egy bizonyos dolgot.

– Ez olyan, amit Nakata meg tud tenni?

– Én senki emberfiától nem követelek olyasmit, amit ne tudna megtenni. Ha azt tenném, csak időpocsékolás lenne,

nem gondolod?

Nakata rövid gondolkodás után válaszolt:

– Talán így lehet… Nakata azt gondolja.

– Így hát amit Nakata úrtól kérek, az teljesíthető. Nakata ismét gondolkodott egy kicsit.

– Igen, talán úgy van.

– Nos, először is általában szólva – minden hipotézis ellenbizonyítékot igényel.

– Tessék? – szólt Nakata.

– Ha nem áll a hipotézissel szemben ellenbizonyíték, a tudomány nem halad előre – jelentette ki Johnny Walker, és ismét rásózott egyet a csizmaszárra. Nagyon kihívóan csapkodott. A kutya megint hegyezte a füleit. – Abszolúte!

Nakata befogta a száját.

– Az a helyzet, hogy már régen keresek egy magadfajta embert – folytatta lohnny Walker –, de sehogy sem találtam. Ám a napokban megláttalak, ahogy épp egy macskával társalogsz. És akkor ezt gondoltam: Ez az én emberem! És ezért hozattalak ide, előre megfontolt szándékkal. Bár eljárásomra nincs mentség.

– Ugyan, Nakatának rengeteg az ideje – szabadkozott Nakata.

– Ezért én néhány hipotézist állítottam fel veled kapcsolatban – mondta Johnny Walker. – És természetesen gondoskodtam ellenbizonyítékokról is. Olyan ez, mint egy társasjáték. Vagy egyedül is játszható agytorna. De minden játékhoz hozzátartozik a nyerés és a vesztés. Ebben az esetben a hipotézis igaz vagy hamis voltát be kell bizonyítani. Az ilyen beszéd azonban számodra érthetetlen

marad.

Nakata csak csóválta a fejét.

Johnny Walker kétszer rásuhintott a csizmaszárra. Erre a jelre a kutya felpattant.

15

Ósima beszáll a Miatába, és felkapcsolja a fényszórókat. Ahogy rálép a gázra, a kerék felveri a kavicsot, csak úgy kopog a kocsi alváza. Hátramenetben megfordul, az út felé állítja az autó orrát, ahonnan jött. Búcsúképpen int nekem. Én visszaintek. A stoplámpákat elnyeli az éji homály, a motor berregése egyre távolabbról hallatszik, majd végleg elhal, aztán mindent betölt az erdő mélységes csendje.

Bemegyek a kunyhóba, belülről bereteszelem az ajtót, s mintha csak ezt várta volna, a csend szorosan körülvesz engem. Az ember nem is gondolná, hogy nyár elején ennyire le tud hűlni az éjszakai levegő. Most már késő begyújtani a kályhába. Ma éjszaka nem tehetek mást,

mint hogy betekerem magam a hálózsákba, és úgy alszom. Szédelgek a kialvatlanságtól, a tagjaim fájnak a kocsiban való hosszú rázkódástól. Lejjebb csavarom a lámpát. A szoba homályba borul, a sarkokban elmélyülnek az árnyékok. A vetkőzés túl körülményes lenne, inkább bebújok a hálózsákba úgy, ahogy vagyok, farmerben és vitorlásdzsekiben.

Azzal hunyom le a szemem, hogy nyomban elalszom, de nem jön álom a szememre. A test erősen vágyakozik, de a tudatom éber. Néha egy éjjeli madár vijjogása töri meg a csendet. Súly alatt recseg az ág. Erős, sóhajszerű fuvallat hallik.

Mindez a kunyhó közvetlen közeléből. Az előtér deszkái olykor keservesen megnyikordulnak. Az a benyomásom, mintha az éji homály ismeretlen élőlé-

nyeinek hadserege bekerített volna.

Mintha valaki nézne, a rám irányuló tekintet sugarában fájdalmasan mezítelennek érzem magam. A szív visszhangozva feldobog. Résnyire nyitom a szememet, és a hálózsák menedékében, a lámpa halvány fényénél körülnézek a szobában. Többször is megbizonyosodom róla, hogy senki sincs itt. Vaskos retesz az ajtón, az ablak vastag függönye szorosan összehúzva. Jól van, csak egyedül vagyok, és senki sem les rám.

Mégsem szűnik meg a balsejtelmem, hogy valaki figyel. Olykor nem kapok levegőt, kiszárad a torkom. Vizet szeretnék inni. Ha iszom, ki kell mennem vizelni, azt meg nem szeretném. Reggelig valahogy csak kibírom. Megrázom a fejem, és összekucorodom a hálózsákban.

Nocsak, nocsak. A csöndben és sö-

tétben összehúz a félsz, mi? Akkor hát mégiscsak gyáva kisfiú lennél? Képes vagy nekem majrézni? – szólalt meg Varjú neheztelve. Keménynek hitted magad? Inkább olyannak tűnsz, mintha mindjád elbőgnéd magad. Ezt nevezem, talán reggelig még a vizeletedet is vissza tudod tadani.

Csúfolódó szavain túltettem magam. Szorosan lezárom a szemeimet, az orromig felhúzom a hálózsákot, és minden gondolatot kiverek a fejemből. Ki nem nyitom a szemem, akkor se, ha az űrből visszhangzik is a bagoly huhogása, a távolban valami nagy robajjal a földre zuhan, és a szobában neszezés hallik. Tudom, hogy engem most kísértenek. Ósima is napokat töltött itt az én koromban. Neki is ilyen félelmetes élmé-

nyeket kellett átélnie. Ezért mondta hát nekem, hogy a magánynak is vannak különböző fokozatai. Tudta, hogy mibe kóstolok bele itt az éjszakában, mivel ő is kipróbálhatta annak idején. Ettől a gondolattól kissé ellazulok. Egy idő múltán az itt lévő múlt árnyait ujjammal kitapinthatónak érzem. Ezek az árnyak egymásra tudnak halmozódni. Mélyet sóhajtok. Azután valamikor csak elalszom.

Reggel hatkor ébredek. A madárdal olyan erővel zúdul a környékre, mint a zuhany. Szorgosan szálldosnak ágról ágra, átható hangon szólongatják egymást. Üzeneteikben nyoma sincs az éjjeli madár titkokkal teli, súlyos hangjának.

Kimászom a hálózsákból, széthúzom a függönyöket, és megállapíthatom, hogy a múlt éjszaka sötétségéből egy szemernyi sem maradt. Minden, mintha ma szüle-

tett volna, aranysárga fényben ragyog. Gyufával meggyújtom a gázrezsót, és az ásványvízből főzök kamillateát, azt iszogatom. Az élelmiszeres zacskóból előszedek néhány kekszet, sajttal megeszem. Utána a mosogató fölött fogat és arcot mosok. A pólóm fölé széldzsekit veszek, és kilépek a kunyhóból. A magas fák lombja közül áttörő reggeli napfény éppen a bejárat előtti tisztásra esik. Mindenhol fénykévék ragyognak, köztük a reggeli pára imbolyog, mint újjászületett lélek. Lélegzetvételkor meglep a tüdőmbe tóduló levegő frissessége. Leülök az előtér lépcsőjére, és nézem a fák között röpködő madarakat, hallgatom a hangjukat. Többnyire párosával járnak. Mindig szemmel tartják a társukat, merre lehet, és szólongatják egymást.

A vízfolyás a közeli erdőben van, a han-

got követve rögtön rátalálok. A forrás köves mélyedésbe zubog bele, ahol a víz megáll, örvényszerűen kavarog, majd a patakkal egyesülve folyik tovább. Szép, áttetsző víz. Merítek és iszom belőle, kristálytiszta, hideg édesvíz. Egy darabig mindkét kezemet belemerítem.

Visszasétálok a házhoz. Sonkás tojást sütök a serpenyőben, a rácson kenyeret pirítok hozzá, aztán a nyeles lábasban tejet melegítek, és leöblítem vele a reggelit. Utána kihozom a széket a tornácra, leülök, a lábamat fölteszem a korlátra, és az egész délelőttöt olvasással töltöm. Ósima könyvespolcán több száz könyv sorakozik. Regényből kevés van, az is inkább klasszikus. Zömmel filozófiai, történelmi, pszichológiai, földrajzi, természettudományi, közgazdaságtani tárgyú könyvek, egyszóval elég vegyes válogatás.

Ósima, ahogy mondta, nem szeretett iskolába járni, tehát valószínűleg úgy döntött, hogy a szükséges ismereteket olvasással, magányos erőfeszítéssel itt szerzi meg. Így már érthető a műfaji sokszínűség.

Kiveszek a könyvek közül egyet, amelyet Adolf Eichmann peréről írtak. Halványan emlékszem, hogy valami náci háborús bűnös volt, de eddig különösebben nem keltette fel az érdeklődésemet. Most is csak véletlenül akad meg rajta a szemem. Beleolvasok, és megtudom, hogy ez a ritkuló hajú, gyakorlatias SS-alezredes az aranykeretes szemüvegével már a háború elején a zsidókérdés végső megoldásának – vagyis a zsidók megsemmisítésének – feladatát kapta meg a náci vezetőségtől, és hogyan dolgozta ki ennek gyakorlati megvalósítását. Kétel-

kedés nélkül hajtotta végre az utasítást, fel sem merült benne, hogy helyes-e vagy sem, amit tesz. Csak arra gondolt, hogyan lehet megsemmisíteni a népet a legrövidebb idő alatt, a legkisebb költséggel. Számításai szerint Európában összesen tizenegymillió kiirtandó zsidó élt.

Eichmann számításokat végzett, hány tehervagont kell biztosítani a szállításhoz, hány zsidót lehet összezsúfolni egy kocsiba, hány százalékuk veszti életét magáról, szállítás közben, miként lehet minél kisebb létszámú személyzettel lebonyolítani a műveletet. A holttesteket hogyan lehet a legolcsóbban eltüntetni; elégetni, eltemetni, vagy vegyi úton megsemmisíteni? Ezt tanulmányozta szorgosan az íróasztalánál. A számítások a valóságba áttéve körülbelül a várt eredményt

hozták. És a háború végéig körülbelül hatmillió zsidót (a tervezettnek több mint a felét) az ő terveinek megfelelően semmísítettek meg. De a fickó nem érzett bűntudatot. A jeruzsálemi bíróságon úgy ül a vádlottak padján, a golyóálló üvegablak mögött, mint aki nem érti, miért került ő a per és az egész világ figyelmének a középpontjába. Hiszen ő technikai szakember, aki csupán a kapott feladathoz kereste a legmegfelelőbb megoldást. Hát nem azt tette, mint a világ minden lelkiismeretes hivatalnoka? Akkor miért kell ellene hajtóvadászatot indítani meg vádat emelni?

Békés erdei környezetben, madárdalt hallgatva olvasom ennek a „gyakorlatias hivatalnoknak” a történetét. A könyv végén megtalálom Ósima ceruzás megjegyzéseit. Tudom, hogy az ő jegyzetei, jel-

legzetes írása van:

Minden képzelőerő kérdése. Felelősségünk a fantáziánkból indul ki. Yeats ezt mondja: A felelősség az álmoknál kezdődik. – *Ez bizony így van. Megfordítva: ahol nincs képzelőerő, ott nem jön létre felelősségérzet. Éppen mint Eichmann esetében.*

Elképzelem, ahogy Ósima ül ezen a széken, kezében egy hegyes ceruzával, és miután elolvasta a könyvet, a végére leírja a benyomásait. *A felelősség az álmoknál kezdődik.* Ezek a szavak visszhangot keltenek bennem.

Becsukom a könyvet, és a térdemre eresztem. A magam felelősségéről gondolkodom. Nem tehetem meg, hogy ne gondolkozzak róla. Fehér pólómra friss vér tapadt. Ezzel a kézzel mostam ki belőle. A mosdó egészen piros lett. Azért a

kiontott vérért talán vállalnom kellene a felelősséget. Elképzelem magamat a bíróság előtt. Az emberek vádolnak és a felelősségemet firtatják. Mindenki az arcomba mered, ujjukkal mutogatnak rám. Én meg hajtogatom, hogy nem emlékszem semmire, tehát nem vagyok felelős. Még azt sem tudom, hogy mi történhetett. Nem érdekes, hogy kié volt eredetileg az álom, a tiéd közös volt vele. Épp ezért felelős vagy azért, ami abban történt. Mert végül is az álom a te lelked sötét folyosóján lopakodott be.

Ugyanúgy, mint Adolf Eichmann alezredes esetében, akit elkerülhetetlenül magával sodort Hitler torz álma.

Leteszem a könyvet, felállok a székről, hogy nyújtózkodjak egyet a tornácon. Jó hosszú ideig olvastam. Meg kell mozgatnom magamat. Fogom a két műanyag

kannát, és megyek vizet meríteni. Elcipelem a házig, és beletöltöm a vizeshordóba. Ötször fordulok, azzal nagyjából megtelik. Hátul a kamrából hozok egy nyaláb fát, és leteszem a kályha mellé.

A tornác szögletében színehagyott nejlon szárítókötél van kifeszítve. A hátizsákból előszedem a még nem teljesen száraz mosott holmimat, kirázom és kisimítgatom, aztán kiteregetem őket. Minden holmimat kirakom a zsákból az ágyra, hogy hadd szellőzzenek a friss levegőn, magam pedig az asztalhoz ülök, hogy a naplómat írjam. Vékony hegyű tollal, kis betűkkel mindent részletesen leírok, ami velem történt. Addig kell a legkisebb dolgot is rögzíteni, amíg még emlékszem rá. Senki nem tudhatja, hogy az emlékezetében meglévő apró dolgokat

képes-e megőrizni.

Visszapörgetem a memóriámat. Elvesztettem az eszméletemet, és mire magamhoz tértem, a földön fekve találtam magam egy szentély mögötti ligetben. A környék sötét, az ingemre sok vér tapadt. Telefonáltam, elmentem Szakurához, aki szállást adott. Aztán mit *mondott és mit tett* vetem Szakura.

> Szakura rosszallóan elneveti magát. – Nem értelek, ha nem mondod, azt képzelsz rólam, amit akarsz, nem? Mért kell mindenre engedélyt kérni? Én úgysem tudom meg.

Nem, nem úgy van az. Igenis nagyon fontos dolog, hogy én mit képzelek, ezen a világon.

Dél elmúltával bemerészkedek az erdőbe. Ahogy Ósima mondta, a belsejébe

menni meglehetősen veszélyes. „A szemed sarkából mindig figyelj a kunyhóra!” – tanácsolta. De valószínűleg most néhány napig itt fogok élni, megnyugtatóbb, ha van valami fogalmam az erdőről, mintha nem tudnék róla semmit. Hiszen mint hatalmas fal vesz körül. Semmit sem hozva, üres kézzel hagyom magam mögött a napsütötte tisztást, és belépek a sötét fák komor tengerébe.

Szűk kis ösvény kanyarog az erdőn át a felszín adottságaihoz igazodva, itt-ott jobb állapotban, ahol lapos lépőköveket raktak le. Az omlásveszélyes helyeket vastag gerendákból készült támfallal erősítették meg. Így a sűrűsödő aljnövényzet sem növi be az ösvényt. Talán Ósima bátyja tartja karban a gyalogutat, amikor itt tartózkodik. Egyre beljebb követem az utat a fák között, előbb emelkedőnek fel-

felé, aztán lejtőnek le. Egy magas sziklát megkerülve ismét fölfelé kapaszkodom, szerencsére nem túl meredeken. Kétoldalt nagy, fakó törzsű fák magasodnak, göcsörtös ágaik sűrű lombsátrat tartanak az ösvény fölött. A buja aljnövényzet, a sűrű páfrány magába szívja a legkisebb fényt is, ami lehatol a levélzet közül. Ahová egyáltalán nem jut el a nap fénye, ott a kövek felületét puha, bársonyos moha lepi.

Az ösvény, akárcsak a nagy lendülettel induló történet, amelynek elbeszélője lassan kifogy a szavakból, egyre keskenyebb lesz és átengedi az uralmat az aljnövényzetnek. Eltűnik a gondoskodó kéz nyoma, és nehéz eldönteni, hogy valóságos ösvény vezet-e tovább, vagy csak mi hisszük annak. Rövidesen pedig azt is elnyeli a zöld páfrányok tengere. Meglehet,

hogy azon túl folytatódik az út, de úgy határozok, arról majd más alkalommal fogok meggyőződni. A további előrehaladáshoz megfelelő előkészületek és alkalmas ruházat szükséges.

Megállok és sarkon fordulok tehát. Olyan táj áll előttem, amilyet még nem láttam. Nincs semmi fogódzó, ami legalább bátorítást adhatna. A fák törzse szorosan takar, balszerencsémre útját állja a tekintetemnek. Körös-körül félhomály, a levegő posványos zölden üli meg a tájat. Elnémulnak a madárhangok. Mint amikor barátságtalan huzatot érez, a testem libabőrös lesz. Nincs ok aggodalomra – nyugtatom magamat. *Hiszen ott van az út.* Igen, amelyen idáig jöttem, ugyanaz vezet vissza. Ha nem tévesztem szem elől, visszatalálok a fényben úszó tisztásra is. A lábam elé figyelek, minden lépést

megfontolva haladok. Vissza is jutok, de jóval hosszabb idő alatt, mint befelé menet az erdőbe. A tisztást elönti a kora nyári verőfény. A környék tiszta, átható madárdaltól hangos, miközben az ágak között nagy a sürgölődés az eledel után. Semmi sem változott meg itt azután, hogy én kiléptem innen. *Valószínüleg* nem is változhat meg semmi. A szék is azonmód ott van a tornácon, ahol korábban ültem. Előtte ott a könyv, amelyet nemrég még olvastam.

De én a bőrömet vittem vásárra az erdőben. Erről nem szabad elfelejtkezned, figyelmeztetem magamat. Ahogy a Varjú nevezetű is mondta, a világ tele van olyasmivel, amiről fogalmam sincsen. Például nem tudtam arról a tényről, hogy az erdő ennyire vad és ellenséges tud lenni. Eddig csak a városi növényzetet

ismertem, gondozott, formára nyírt lombokkal. Ami itt van, pontosabban itt éi, az egészen más. Ezeknek fizikai erejük van, rálehelnek az emberre, éles, prédaleső tekintetüket le sem veszik róla. Ősidőket idéző, félelmetes, mágikus erejük van. Az erdőt úgy uralják a fák, akár a mélytengeri lények az óceánok vizét. Az erdő kedve szerint eltaszíthat magától vagy elnyelhet. Úgy érzem, hogy tisztelnem és félnem kell azokat a fákat.

Visszatérve a házba előszedem a hátizsákból a hegyi túrákon használt iránytűt. Kinyitom a fedelét, a tűvel megkeresem az északi irányt, aztán a kis tárgyat zsebre teszem. Jó szolgálatot tehet majd, ha baj van. Leülök a tornácra, nézem az erdőt, és zenét hallgatok a walkmanről. A Cream meg Duke Ellington zenéjét. Ezeket a régi számokat a könyvtár CD-

tárából másoltam. A Crossroad című számot meghallgatom többször egymás után. A zene valamelyest lecsillapítja fölizgatott lelkiállapotomat. De túl sokat nem lehet hallgatni. Itt ugyanis nincs villanyáram, nem lehet az elemet feltölteni. Ha a pótelemek is kifogytak, ott a vég.

Vacsora előtt kell a testmozgás. Fekvőtámasz, felülések, guggolások, kézenállás, különféle gimnasztikák, gépek nélküli, szűk helyre kidolgozott menü. Egyszerű, kicsit unalmas gyakorlatok, de nincs hiányérzet, mert a mozgásmennyiség megvan, és ha rendesen végzi az ember, megvan az eredménye. A tornatermi edző tanított meg rá. „A világ legegyszerűbb gyakorlatai – magyarázta. – Legszorgosabban a rabok csinálják a magánzárkában.” Összeszedem magamat, és jó néhányszor végigveszem a gyakorlatokat.

Míg az ingemet átizzadom, csupa víz.

Egyszerű vacsora után kiülök a tornácra. Fejem felett megszámlálhatatlanul sok csillag fénylik. Ki van rakva velük az egész égbolt, vagyis inkább úgy tűnik, mintha karnyújtásnyi közelségben szórták volna el őket. A planetáriumban sem volt ilyen sok belőlük. Némelyik borzasztóan nagynak és élénknek látszik, tényleg csak a karomat kellene kinyújtanom értük, hogy elérjem őket. Persze eláll a lélegzetem a látványtól.

De nemcsak szép mindez. Igen, ők is, akárcsak az erdő fái, élnek és lélegeznek – gondolom én. És néznek engem. Mit tettem eddig és mit szándékozom a továbbiakban – ők tudják. Minden szögletbe belátnak, az életemből semmi sem kerüli el a figyelmüket. A ragyogó mennybolt alatt ismét rám tör a félsz. Levegő

után kapkodok, a szívem hevesen ver. Hogy élhettem úgy, hogy észre sem vettem idáig magam fölött ezt a tömérdek csillagot? A csillagokról még egyszer sem gondolkodtam el komolyabban. De nemcsak róluk van szó. Ugyan, mi minden van még ezen a világon, ami még fel sem tűnt eddig, mennyi minden, amit még nem ismerek! Mindezt végiggondolva egyszerre gyámoltalannak, erőtlennek érzem magam. Akárhová megyek is, ettől a gyengeségtől sohasem tudok elmenekülni.

Visszamegyek a kunyhóba, és fát teszek a kályhába. Gondosan rakom egymásra a hasábokat. Gyufával előbb meggyújtom a fiókban talált régi újságpapírt, és figyelem, ahogy a láng átterjed a tüzelőre. Kisiskolás koromban megtanultam a nyári táborokban, hogyan kell tüzet rak-

ni. A tábor szörnyű volt, de tény, hogy legalább most valami hasznom van belőle. Teljesen kinyitom a kémény szelelőjét, hadd kapjon a kinti levegőből eleget. Eleinte nem nagyon akar égni, de ahogy a fa tüzet fog, beindul, egyik hasábról a másikra terjed. Kinyitom a kályha ajtaját, a széket elé teszem, a lámpát a kezem ügyébe, hogy a fényénél folytassam az olvasást. Amikor a tűz már egyetlen lánggá egyesül, felteszem a kályha tetejére a vízzel teli teáskannát. Az edény fedele fel-felemelkedve a gőztől, kellemes hangot ad.

Eichmann terve természetesen nem valósulhatott meg simán, tökéletesen. Előfordul, hogy a gyakorlatban a dolgok nem a kitervelt módon haladnak előre. Ilyen esetben Eichmann úgy viselkedett, mint más közönséges ember, vagyis ha-

ragra gerjedt. Dühítették a durva bizonytalansági tényezők, melyek az ő íróasztal mellett született, elegáns számait összekuszálták. A vonat késik. A bürokratikus kérvényezési, engedélyezési folyamatban a tények elmosódnak. A parancsnokok cserélődnek, az utódnak nem mennek a dolgok. A keleti front összeomlása után a koncentrációs táborok őrszemélyzetét kivezényelték a harcvonalba. Hóförgeteg, áramszünet, gázhiány. A vonatokat bombázzák. Eichmann még az ott zajló háborút is meggyűlölte – gátolta terveinek kivitelezését, „bizonytalansági tényező” lett.

A bíróság előtt, a tárgyaláson is változatlan arckifejezéssel, tárgyilagosan idézte fel a helyzetet. Lenyűgöző memóriája volt. Az élete csaknem teljesen praktikus részletekből állt össze.

Az óra tízet mutat, befejezem az olvasást, megmosom a fogamat és az arcomat. Elzárom a kályhát, hadd aludjon ki magától a tűz éjszaka. A parázs narancssárga fénnyel világítja meg a szobát. A meleg enyhíti a feszültséget és a félelmet. Csupán egy bokszeralsó és egy trikó van rajtam, becsavarom magam a hálózsákba, és sokkal nyugodtabban csukódik le a szemem, mint előző éjjel.

– Jó lenne, ha igazi nővéred lehetnék… – mondta Szakura. De többet már nem akarok rá gondolni. Álmatlanságot hozna rám, és az nem jó. A kályhában összeomlik a fahasáb.

Bagoly huhog, és én valami kivehetetlen értelmű álomba süllyedek.

A következő nap nagyjából ugyanúgy telik el. Reggel hat után a madarak énekére ébredek. Vizet forralok, teát, ételt

készítek, megreggelizem. A tornácon olvasok, zenét hallgatok, vizet merítek a patakból. Járok egy kicsit az erdei ösvényen. Most már magammal viszem az iránytűt is, és helyről helyre nézem, hogy a kunyhó melyik irányban lehet. A kamrában találtam kisbaltát, viszem magammal, hogy egyszerű jeleket rójak a fák törzsére. Az aljnövényzetben utat vágok, hogy az ösvényt jobban lehessen látni.

Sűrű, sötét az erdő, csakúgy, mint tegnap. A magasba nyúló fák vaskos falként vesznek körül. A sötétből, akárcsak a becsapós háromdimenziós képeken, vadállati arcok rajzolódnak ki az ágbogok rengetegében, ezek engem figyelnek. De az a tegnapi hátborzongató rémület ma már nincs jelen. Megalkottam saját játékszabályaimat, és azokat szigorúan betartom.

így azután tévelygés nélkül török előre. Talán.

Elértem addig, ahol tegnap visszafordultam, de haladok tovább. Belépek az utat takaró páfránytengerbe. Egy kicsit előrébb kitaposott útra találok, aztán megint körém állnak a fák. Törzsüket helyenként megjelölöm, hogy könnyebben visszataláljak. A fejem fölött valamelyik ágon egy nagy madár csapkod, hogy elijessze a betolakodót. Felemelem a fejemet, de nem látom sehol. Kiszárad a szám, mégis a nyálamat kell nyelnem. Ilyenkor minden nyelés hangosnak hallatszik.

Kissé távolabb kerek tisztás nyílik. Mögötte a hatalmas fák, mintha kút mélyére kerültem volna. A szétnyíló ágak közé pontfényként tűz be a nap, megvilágítva a lábam nyomát. Úgy érzem, hogy ez va-

lami különös hely lehet. Letelepszem, és átadom magam a nap gyengéd melegének. A zsebemből csokoládés ropit veszek elő, rágcsálom és élvezem, ahogy a számban szétárad az édes íz. Újból rájövök, hogy az ember számára milyen sokat jelent a napfény. Minden másodpercét egész testemmel élvezem ennek a drága időnek. Elszállt belőlem a gyámoltalanság és az erőtlenség, amit tegnap a tömérdek csillag láttán éreztem. Amint telik-múlik az idő, a nap fénye is elvándorol, tehát felállok és visszamegyek a kunyhóhoz azon az úton, amelyen idejöttem.

Dél elmúltával hirtelen sötét felhők takarják el az eget. A levegőnek valószerűtlen, misztikus színezete lesz. Az eső minden átmenet nélkül, hevesen rázendül, és panaszosan csapkodja a kunyhó

tetejét, ablakát. Rögtön ledobom a ruháimat, meztelenül kiszaladok a záporba. Szappannal hajat mosok, az egész testemet lesikálom. Nagyszerű érzés. Harsány hangon értelmetlen szavakat kurjongatok. Nagy, súlyos esőcseppek záporoznak rám, mint a kavicsok. Az éles fájdalom úgy hat rám, mint vallásos ceremónia. A hegyes esőcseppek nagy erővel sulykolják az arcomat, a homlokomat, a mellemet, a hasamat, a hímvesszőmet, a tökömet, a hátamat, a lábamat, a fenekemet. Ki sem tudom nyitni a szememet. Ez a fájdalom vitathatatlanul magában foglal barátságos elemeket is. Olyasmit érzek, hogy ezen a világon létezve határtalan egyenlőségben van részem. Ennek örvendek. Úgy érzem, hirtelen felszabadultam. Kitárom a karomat az ég felé, tátott szájjal nyelem a lezúduló vizet.

Odabent a kunyhóban törülközővel ledörzsölöm az egész testemet. Leülök az ágyra, és szemügyre veszem a hímvesszőmet. Felcsúszott fitymájú, világos színű, egészséges pénisz ez. Kicsit még visszamaradt a sajgó érzés, amikor az eső csapkodta a makkot. Hosszan nézem ezt a furcsa szervet, amely jóllehet az enyém, de a legtöbb esetben nem úgy működik, ahogy én gondolnám. Úgy látszik, mintha valami mást találna ki, mint amit én a fejemben kigondoltam.

Ősimát is, mikor az én koromban itt lakott magányosan, valószínűleg gyakran kínozta a nemi vágy. Talán nagyon is megszenvedett tőle. Ez ilyen életkor. De nem tudom elképzelni, hogy ő azt művelte volna. Annál ő sokkal fennköltebb gondolkodású.

Azt mondta is, hogy ő „egy sajátos em-

ber”. Nem értettem akkor, hogy ezzel mit akar tudomásomra hozni. De az biztos, hogy nem véletlenül jelentette ki ezt akkor. És azt is tudtam, hogy ezzel valamit sugallni akar.

Már nyújtom is a kezem, hogy maszturbáljak, de meggondolom magam. Szeretném még egy darabig őrizni azt a megtisztult érzést, amely attól tölt el, hogy végigvert az eső. Felveszek egy tiszta bokszeralsót. Néhány mély levegővétel után guggológyakorlatokat végzek. Százat csinálok, utána száz felülést. Koncentrálok minden izomra és idegszálra. Általában miután mindezt végigcsinálom, egészen kitisztul a fejem. Odakint eláll az eső, a nap kibukkan a felhők résein, és a madarak megint rázendítenek.

De ez a nyugalom nem tart sokáig, azt tudod. A vágy mint éhes raga-

dozó űz téged, bárhol is vagy. Még az erdő mélyére is eljut. Erős, szívós, kíméletlen, nem ismer fáradtságot, nem adja fel. Ha most meg is állód, hogy maszturbálj, majd visszatér éjszakai magömlés képében. Lehet, hogy álmodban megjelenik az igazi anyád vagy a nővéred. Ezt te nem tudod megakadályozni. Mert ez meghaladja az erőidet. Nem tehetsz mást, mint elfogadod a tényeket.

Te félsz a képzelőerőtől. Az álomtól még ennél is jobban rettegsz. Attól a felelősségtől, amely az álomban kezdődik. De nem lehet nem aludni, ha elalszol, akkor meg jönnek az álmok. Ébren valahogy elnyomhatod a képzeleted, de az álmot már nem tudod.

Ledőlök az ágyra, és fejhallgatóból Prince zenéjét hallgatom. Erre a furcsa, véget nem érő zenére összpontosítom a figyelmemet. A Liftté Red Corveffe közepén elfogy az elem, a zene, mintha csak futóhomok nyelte volna el, elenyészik. Leveszem a fejhallgatót, csak fülelek. A csend hallható. 7-íaHgafom a csendet.

16

A fekete kutya felállt, és Nakatát kivezette a konyhába. Kimentek a dolgozószobából, kicsit tovább a sötét folyosón, ott volt a konyha. Alig volt ablaka, és homályba borult. Szép rendbe tették, de olyan élettelennek, sterilnek hatott, mint egy patika laboratóriuma. Az eb megállt egy jókora hűtőszekrény ajtaja előtt, hátranézett, és jelentőségteljesen Nakatara függesztette hideg tekintetét.

– *Nyisd ki a bal oldali ajtót!* – mondta mély hangon, de Nakata tudta, hogy nyilván nem az állat beszél. Valójában Johnnie Walker szólott a kutyán keresztül, ő nézte Nakatát az állat szemén keresztül.

Ahogy parancsolták neki, Nakata kinyitotta az avokádó-zöld ajtót. A hűtő ma-

gasabb volt, mint ő. A nyitáskor kattanás hallatszott, a termosztát beindította a motort, amely berregni kezdett. Belülről fehér, gőzszerű hideg pára csapott ki. Ez volt a mélyhűtő.

Odabenn szép rendben vagy húsz kerek, gyümölcsszerű gombóc sorakozott. Rajtuk kívül semmi más. Nakata kissé lehajolt, és szemét meresztette, hogy lásson valamit. A gomolygó fehér pára már lecsapódott az ajtó keretére, amikor Nakata felismerte, hogy nem gyümölcsök vannak a szeme előtt. Hanem macskafejek. Leválasztva a törzsről. Színben-nagyságban többé-kevésbé eltértek egymástól, de szépen háromsoros gúlába rendezve álltak a polcon, mint a zöldséges kirakatában a narancsok. Keményre fagyva és úgy beállítva, hogy éppen szembe nézzenek. Nakatának elállt a lé-

legzete.

– Nézd meg jól! – parancsolt rá a kutya. – Győződj meg róla saját szemeddel, hogy közöttük van-e Szezámmag!

Ahogy mondták, Nakata egyenként végighordozta tekintetét a fejeken. Különösebben nem félt ettől, elsősorban az járt a fejében, hogy nyomára leljen az elveszett Szezámmagnak. Jól megvizsgálta a macskafejeket, és arra jutott, hogy a keresett egyén nincs ebben a társaságban. Tévedés kizárva, egy tarka sincs a fejek között. A lefejezett állatok mind furcsán üres tekintettel bámultak maguk elé, de kínzás vagy szenvedés nyoma egyikükön sem látszott. Legalább ennyi vigasza volt Nakatának. Némelyik ugyan lehunyta a szemét, de legtöbbjüké tágra nyitva meredt valahová, az üres levegő egy pontjára.

– Szezámmag nem tartózkodik itt – szólalt meg Nakata színtelen hangon a kutyának. Köhintett egyet, és becsukta a fagyasztó ajtaját.

– Biztos ez?

– Igen, bizonyos.

A kutya felállt, és visszavezette Nakatát a dolgozószobába. Johnnie Walkert ugyanabban a helyzetben találta bőrrel borított forgószékében, mint ahogy otthagyta. Amikor Nakata belépett, mintha tiszteletét akarta volta kifejezni iránta, megbillentette köcsögkalapjának karimáját, és barátságosan rámosolygott. Ezután kettőt tapsolt, mire a kutya kiment a szobából.

– Azokat a cicákat mind magam fejeztem le – közölte, majd kezébe vette a whiskyspoharat, belekortyolt. – Gyűjtöm őket.

– Akkor ugyebár Johnnie Walker úr az a férfiú, aki az üres telken elfogja és aztán megöli a macskákat?

– Igen, úgy van. Én vagyok a híres macskanyuvasztó Johnnie Walker.

– Nakata nem érti egész jól, szeretne feltenni egy kérdést, ha lehetséges.

– Tessék, csak tessék, természetesen – készségeskedett Johnnie Walker, és magasra emelte poharát. – Csak nyugodtan kérdezzél, amit csak akarsz, válaszolok rá. Elnézést, de hadd takarékoskodjunk az idővel, haladjunk előre: ugye először is azt szeretnéd tudni, miért is öli valaki a macskákat, és minek neki macskafejgyűjtemény?

– Igen, pontosan. Nakata éppen ezt szeretné megtudni. Johnnie Walker letette poharát az asztalra, és mélyen az öreg szemébe nézett.

– Nagy titok ez, és nem mondanám el akárkinek. De hát csak neked, Nakatának ma elmondom. Nem szabad elárulni senkinek sem, de ha elmondanád is, úgysem hisz neked senki – mondta Johnny Walker, és kuncogni kezdett.

– Szóval, nem puszta szórakozásból ölöm halomra a macskákat. Nem hajt a vágy, hogy élvezettel minél többet kinyírjak közülük. Nem érek én rá az ilyesmire ugyanis. Mert bizony meglehetős időt és fáradságot igényel összefogdosni és meggyilkolni őket. Azért teszem ezt, mert a lelkük kell nekem. Ezekből fabrikálom össze az én különleges flótámat. Ezt aztán megszólaltatva még nagyobb lelkeket foghatok be, és azokból ismét csak hangszer lesz, hogy még nagyobb szellemek kerüljenek a birtokomba. Végül szükségképpen a zeneszerszám

kozmikus méreteket ölt. De először is macska kell. Macskaszellemeket kell gyüjtenem. Ez a kiindulópont. Mindennek megvan a maga időbeli sorrendje. A rend pontos betartása pedig a tiszteiét és méltóság kifejezése. A lelkekkel szemben ezt így kell csinálni. Nem ananásszal vagy dinnyékkel van dolgunk, igaz-e?

– Igen – felelte Nakata, de fogalma sem volt róla, miről van szó. Flóta? Furulya vagy fuvola, vagy mi? Vajon milyen hangja lehet? Mindenekelőtt ugyan milyen is lehet egy macska lelke? A probléma messze meghaladta Nakata felfogóképességét. Csak annyit tudott, hogy neki meg kell találnia a tarka, Szezámmag nevezetű macskát, hogy visszavigye Koidzumi asszonynak. Johnnie Walker mintha csak a gondolataiban olvasott volna.

– Na persze, te Szezámmagot akarod megkapni – mondta.

– Igen, úgy van. Nakata szeretné visszavinni az otthonába Szezámmagot.

– Ez a küldetésed – segít Johnnie Walker –, mindenkinek megvan a maga küldetése, úgy kell élnie, hogy annak megfeleljen. Ez érthető is. Na és ugye még nem hallottál flótát, amely a macskák összegyűjtött lelkéből készült?

– Nem, nem hallottam.

– Hát persze hogy nem. Az ugyanis füllel fel nem fogható.

– Hallhatatlan flóta?

– Az ám. Persze én hallom. Szó sincs róla, hogy ne hallhatnám. De közönséges emberek képtelenek felfogni. Amikor a flóta megszólal, ők nem tudnak róla. Ha hallották is valaha, nem tudnak vissza-

emlékezni rá. Különös egy hangszer ez. Éppenséggel meglehet, hogy Nakata felismeri a hangot, ha a fülébe jut. Ha itt lenne egy valóságos flóta, tehetnénk egy próbát, de jelenleg sajnos nincs kéznél – magyarázta Johnnie Walker, majd mint akinek most ötlik az eszébe, ujját figyelmezte-tőleg a levegőbe emelte.

– Tényleg, Nakata! Most már igazán hozzá kell fognom, hogy a begyűjtött macskákat lefejezzem. Levágom az üres telekről befogottakat is. Amit onnan összsze lehetett szedni, az megvan, eljött a betakarítás ideje. Itt az alkalom, hogy előrelépjünk. Szezámmag is a vágásra szántak között van, akit annyira keresel. Természetesen ha már lefejeztem, nem tudod visszavinni Koidzumi asszonynak. Igaz?

– Igen, úgy van – ismerte el Nakata. Ott

az a két kislány, ha ezt meglátnák, talán soha többé az életben nem bírnának ételre nézni.

– Ami engem illet, szeretném lefejezni Szezámmagot, te viszont nem. Küldetéseink és érdekeink most összecsapnak. De van lehetőség megalkudni. Vagyis figyelj csak, Nakata! Arról van szó, hogy sértetlenül kiszolgáltatom neked Szezámmagot, ha te megteszel *valamit*.

Nakata felemelte a kezét, és tenyerével beleszántott rövidre vágott, őszes szőrényébe, mint mindig, amikor valamit nagyon komolyan meg kellett gondolnia, és rákérdezett.

– Olyasvalami, amit Nakata meg tud tenni? – kérdezte.

– Azt hittem, ezen már túl vagyunk – vigyorodott el Johnnie Walker.

– Oh, igen, úgy van – sietett megnyugtatni Nakata hirtelen észbe kapva. – Igen, már az előbb megállapodtunk. Bocsásson meg, kérem.

– Nincs sok időnk. Vágjunk a közepébe. Azt várom tőled, hogy gyilkolj meg engem. Vagyis vedd el az életemet.

Nakata keze megállt, ott felejtette a feje tetején, és úgy meredt Johnnie Walkerre.

– Hogyan? Nakata… Johnnie Walkert… megölje?

– Úgy bizony – bólogatott Johnnie Walker. – Az igazat megvallva belefáradtam már abba, hogy így éljek, Nakata. Már olyan régóta élek, hogy már azt is elfelejtettem, hány éves vagyok egyáltalán. Nem is akarok többet élni. Beleuntam már a macskanyuvasztásba is. De amíg még élek, képtelen vagyok felhagyni a gyilkolással meg a lelkek összegyűjtésé-

vel. A helyes sorrendet követve eljutok egytől tízig, megint vissza az egyesre, és kezdhetem elölről, az egésznek se vége, se hossza. Torkig vagyok vele, belefáradtam. Senkinek sem teszek jót azzal, hogy ezt művelem. Senki sem becsül meg érte. El van döntve, nem lehetek abban a helyzetben, hogy kijelentsem: „elég volt” és abbahagyjam. Magamat megölni – képtelenség. Ez is így van kitalálva. Nem lehetek öngyilkos. Minden meg van határozva, vagyis, hogy mit tehetek, mit nem. Azért akarom, hogy te ölj meg. Rettegve és utálattal, egy csapásra. Félj tőlem és gyűlölj. Ezért végezz velem.

– De hát miért?... Miért éppen Nakatának kell ezt megtennie? Nakata eddig nem tett ilyesmit, még hogy embert ölni! Esze ágában sem volt soha ilyesmi.

– Tudom én azt jól. Te még embert nem öltél, de nem is akartál. Nem is gondoltál effélére. De figyelj, Nakata, sok minden van a világon, amire nincsen ész-szerű magyarázat. Senki nem tudhatja, mit hoz vagy mit nem hoz az élet. Ez a helyzet, és ezt meg kell értened. Ott van például a háború. Tudod, mi az?

– Igen. Tudom, hogy mi a háború. Amikor Nakata született, éppen egy nagy háború volt. Hallottam arról, hogy így volt.

– Akkor elvisznek katonának. Ha katona vagy, cipeled a puskát és menetelsz a csatába. Meg kell ölnöd a másik katonát. Abból is olyan sokat, amennyit csak tudsz. Rá se hederítenek, hogy szeretsz-e ölni vagy sem. Meg kell tenned. Mert ha nem, akkor téged ölnek meg. – Johnnie Walker Nakata mellére bökött: – Puff! – mondta. – Ez röviden az emberiség tör-

ténelme.

Nakata ekkor jó kérdést tett fel.

– A polgármester úr azt parancsolja, hogy Nakata álljon be katonának és öljön embert?

– Ez az! A polgármester úr adta ki a parancsot. Hogy öljél, azt!

Nakata elgondolkozott ezen, de sehogy se jutott dűlőre. Miért kellett volna gyilkolásra parancsot adni őméltóságának?

– Ennek okáért az lebegjen a szemed előtt, hogy ez a háború. Következésképp te katona vagy. Neked itt döntést kell hoznod. Vagy én a macskákat, vagy te engem ölsz. Melyik legyen? Válassz út ex mc.st! Persze a te szemszögedből nézve ez a döntés nyilván becstelenségnek látszik. De gondolj csak bele, vajon nem igazságtalanság-e minden választás ezen

a világon.

Johnnie Walker meglapogatta köcsögkalapját, mintha csak meg akart volna győződni róla, hogy még mindig a fején van, majd folytatta.

– Egy mentséged azonban van, már ha egyáltalán mentségre lenne szükség, nevezetesen, hogy én magam szívből kívánom a halálomat. Kérlek, gyilkolj már meg! Ezért azután, ha megteszed, felesleges bármiféle lelkiismeret-furdalást érezned miatta. Elvégre csak a kérésemet teljesítetted, nem igaz? Szó sincs róla, hogy itt valakit erővel, akarata ellenére kergetnének a halálba. Sőt inkább jó cselekedetnek kell neveznünk a gyilkosságot.

Nakata tenyerével letörölte a hajas fejbőréről homloka felé tartó kövér izzadságcseppet.

– De hát Nakatának sehogy sem megy, hiába mondják neki, hogy öljön, azt se tudja, hogyan kell azt.

– Csakugyan – mondta megértően Johnnie Walker. – Tényleg. Ebben van némi igazság. Nem tudod, hogy is fogj hozzá. Végül is először gyilkolsz. Valóban. Ahogy mondod. A kifogás érthető. Ám legyen, majd én elmondom neked az egyik módszert. Emberölésnél a lényeg az, Nakata, hogy ne habozzunk. Elszántsággal párosuló gyors végrehajtás, ez a dolog nyitja. Be is mutatom neked, ha nem is emberrel, de ez majd segít neked, hogy megértsd.

Johnnie Walker fölkelt székéről, és az asztal alól előhúzott egy jókora bőrtáskát, amely eddig nem látszott a sötétben. Föltette a székre, amelyiken addig ült, és élvezettel fütyörészve felnyitotta. Egé-

szen úgy, mint a bűvész, elővarázsolt egy sose látott kandúrt, füstszínű csíkokkal. Fiatal állat volt, éppen hogy ivarérett, a teste petyhüdten lógott, de a szeme nyitva. Úgy-ahogy eszméleténél volt. Johnnie Walker még mindig fütyörészve úgy mutatta két tenyerére fektetve, mint a frissen fogott halat szokták mustrálni. A Hó/ehérke című Disney-film egyik dalát fütyülte, azt, amikor a hét törpe azt kurjantja, hogy „Hejhó, hejhó”.

– Nos, ebben a táskában öt macska lapul, ott gyűjtöttem be mindet az üres telken. Frissen befogott áru, egyenesen a termőhelyről, frissen szedve és szállítva, beinjekciózva és lebénítva. Nem elkábítva, hiszen nem alszanak, éber állapotban vannak. Jól érzékelik a fájdalmat is. Az izmaik azonban elernyedtek, nem tudják mozgatni a tagjaikat. Még a fejüket sem

tudják elfordítani. Nem lenne jó, ha izegnének-mozognának, karmolásznának itt nekem, ezért bántam el velük ily módon. Na most következik az, hogy ezzel a késsel felnyitom a mellkasát és kivágom a lüktető szívet, majd leválasztom a fejet. Mindezt a szemed láttára teszem. Sok vérrel jár. És heves fájdalommal. Képzeld el, hogy felmetszik a hasadat és kivágják a szívedet. Ugyanezt érzi a macska. Szó sincs róla, hogy ne fájna. Sajnálom is őket érte, bizony. Nem vagyok szenvtelen, vérezni, könnyezni nem tudó szadista. De hiába, ennek már csak így kell lennie. Ennek jajma M7, Ez így van előírva. Nézd csak, itt tényleg rengeteg szabálynak kell engedelmeskedni - magyarázta Johnnie Walker, és közben Nakatára kacsintott. -A munka az munka, a küldetés az küldetés. Egyiket a másik után, és végül Szezámmagot is elinté-

zem. De addig van még egy kis idő, hogy eltökélhesd magad. Vagy én ölöm meg a macskákat, vagy te engem. Mi lesz?

Johnnie Walker lefektette az asztalra a kókadt macskát, majd kihúzta a fiókot, és két kézzel gondosan megfogva kiemelt belőle egy nagy fekete csomagot. Óvatosan kibontotta, és a tartalmát kirakta az asztalra. Kisméretű körfűrész volt benne, aztán különféle nagyságú, operációkhoz való szikék és egy jókora kés. Mind fehéren villogott, mintha éppen most élezték volna meg valamennyit. Johnnie Walker szemlét tartott a pengék fölött, egyenként, szeretettel érintve, majd sorba rakva őket az asztal lapján. Egy másik fiókból fémtálakat szedett elő. Látható volt, hogy mindennek megvan a maga helye. Előkerült még egy nagy, fekete szemeteszsák is. Mindeközben végig süvített a

„Hejhó, hejhó”.

– Mindennek, kedves Nakata, mindennek megvan a maga rendje – emlékeztetett Johnnie Walker. – Nem szabad túl messzire tekinteni, mert így nem nézünk a lábunk elé, és az ember előbb-utóbb felbukik. Vagyis hát nézz az orrod elé, nem igaz? Így azután éppen csak egy kicsivel előre tekintve, a helyes sorrendet pontosan betartva intézzük dolgainkat. Ez létfontosságú, mindentől függetlenül.

Johnnie Walker összehúzott szemmel méregette, majd gyengéden megsimogatta a macska fejét. Mutatóujját függőlegesen végighúzta az állat puha hasán. Jobb kezébe vette a szikét, és a legkisebb tekétória vagy bizonytalankodás nélkül egyenes vágást ejtett a kijelölt vonalon. Mindez egy pillanat, műve volt. A hasüreg nyomban kitárult, és pirosan omlottak ki

belőle a zsigerek. A macska kinyitotta volna a száját, hogy kínjában nyávogjon, de jóformán egy hangot sem tudott kiadni. A nyelve megbénulhatott, a szája sem nyílt ki igazán. De kimeredt szeme kétségkívül jelezte, milyen szörnyű kínokat kell kiállnia. Nakata ebből el tudta képzelni az állat borzalmas szenvedését. Aztán, mintha csak hirtelen eszébe jutott volna, kibuggyant a vére. Ráfröccsent Johnnie Walker kezére, mellényére, de ő ezzel mit sem törődött. Továbbra is a hejhót fütyörészte, fogta a testet, és egy kis szikével gyakorlottan kivágta belőle a szívet. Tenyerére vette az apró szervet, és úgy mutatta Nakata felé nyújtva.

– Idesüss! Ez itt a szív. Nézd csak, még dobog.

Egy darabig hagyta, Nakata hadd bámulja, azután hirtelen bekapta a kis hús-

csomót, és száját mozgatva némán ízlelgette, majd lassan elmajszolta. Olyan tiszta és boldog öröm ragyogott a szemében, mint a gyermeknek, amikor frissen sült süteményt kap. Ezután kézfejével letörölte az alvadt vért a szája körül, de gondosan le is nyalogatta az ajkát.

– Forró és friss. Még mozog a szájban.

Nakata nem szólt, csak bámult. Még arra is képtelen volt, hogy elfordítsa a tekintetét. Az volt az érzése, hogy valami megingott a fejében. A szobát betöltötte a frissen kiontott vér szaga.

Hejhó – fütyült tovább Johnnie Walker, miközben a fejet a kis körfűrésszel leválasztotta. A fűrész fogai a csontba kapva felvisítottak. A munka gyakorlott kézre vallott, és a csont sem volt olyan vastag, hogy a fűrészelés sokáig tartott volna. Érdekes, a fűrész hangja mégis olyan fur-

csán elmélyült. Johnnie Walker a levágott fejet dédelgetve helyezte a fémtálba. Kissé távolabbról, összehúzott szemmel is megszemlélte, mint ahogy műalkotást szoktak csodálni. Egy pillanatra szünetelt a fütyörészés, mert a körmével ki kellett piszkálnia a foga közül valamit, hogy azután visszatéve a szájába, gondosan tovább csámcsogjon rajta. Igen elégedetten és hangosan nyelte a nyálát. Ezután kinyitotta a fekete szemeteszsákot, és laza mozdu-lattal beledobta a fejétől és szívétől megfosztott macskahullát – érzékeltetve, hogy a kifosztott maradványokra semmi szükség többé.

– Ezzel megvolnánk – mondta Johnnie Walker, és vértől szennyes kezét Nakata felé nyújtotta. – Elég macerás dolog ez, nem gondolod? Hát nem mondom, az élő szív elfogyasztása ritka csemege, de

közben ennyire belepi az embert a sok vér. „Nem, nem; előbb festi át / Kezem a roppant vizeket, hogy a / Zöld mind piros legyen!”[3] Ez a *Machbethből* van. Az én esetem ennyire nem komoly, de őrült tisztítószámlám lesz. Minthogy ez egy különleges öltözet. Műtősruha meg gumikesztyű praktikusabb lenne, de valahogy nem megy. Megint az a bizonyos *előírás*.

Nakata nem mondott semmit, de ott belül folytatódott az imént megindult mozgás. A vérszag meg a fülében visszhangzó dallam, a „hejhó”...

Johnnie Walker előhúzta a zsákból a következő macskát. Fehér nőstény. Nem túl fiatal, a farka végén kis görbülettel. Johnnie Walker ennek is kedvesen megsimogatta a fejét. A mutatóujj becélozta

[3] Szabó Lőrinc fordítása

a vágás helyét. A toroktól szépen lassan, végig a hason, egyenesen, mint a villanydrót, a farok tövéig. Kézbe kapta a szikét, és ezt is egy lendülettel szétmetszette, csakúgy, mint az előzőt. És a történet megismétlődött. Hangtalan sikoly. Görcsökben rángó test, kiomló zsigerek. Aztán a pulzáló szív kivágása, bemutatása Nakatának, kitátott száj, lassú majszolás, csámcsogás, kielégült vigyor. Kézfejjel letörölt alvadt vér és végtelenített hejhó, hejhó.

Nakata mélyen az ülésbe süllyedt, és becsukta a szemét. A fejét eltakarta karjaival, ujjaival a hajába markolt. De belül, nem kétséges, elindult valami. Egész testi valójában felkavarták a látottak. Légzése önkéntelenül felgyorsult, a tarkóját elviselhetetlen fájdalom hasogatta. A pupillája nagyra tágult.

– Nakata, Nakata! – kiáltott rá vidáman Johnnie Walker. -Ezt nem szabad! Ezután jön csak a lényeg! Eddig tartott az előzetes. Egyszerű hangulatkeltés. Ezután kerülnek sorra egymás után méltóságod kedvencei. Jól kinyitod hát a szemedet és figyelsz! Az igazi élvezet most következik! Itt jössz majd rá, mi mindent találtam ki neked!

Azzal a hejhót fütyörészve kihúzta a következőt a táskából. Nakata az ülésbe süppedve kinyitotta a szemét, és meglátta az újabb áldozatot. Kavamura úr volt az. Egyenesen Nakatára meresztette a szemét, az visszanézett rá, de nem tudott semmire sem gondolni, felállni is képtelen volt.

– Talán nem szükséges a bemutatkozás, de azért az udvariasság kedvéért megteszem – mondta Johnnie Walker. – Nos

hát... ez itt Kavamura úr, ő pedig Nakata úr. Örvendjenek a szerencsének.

Johnnie Walker színpadiasan megemelte köcsögkalapját, és üdvözölte Nakatát, majd Kavamurát.

– Először is a szokásos üdvözletek, majd ennek végeztével rögtön kezdődik a fájdalmas búcsú. Hello és bye-bye. Ahogy mondani szokták, a vihar megtépázza a szirmokat, az élet csupa búcsúzás – szenvelgett Johnnie Walker, és gyengéden megsimogatta Kavamura puha hasát. Hangja túlságosan is mézesmázos volt. – Most még le lehet állítani a dolgokat, Nakata úr. Most még abba lehet hagyni. Megy az idő, és Johnnie Walker nem tétovázik. A híres-nevetes macskanyuvasztó Johnnie Walker szótárából hiányzik a tétovázás.

Azzal valóban habozás nélkül felvágta

Kavamura hasát, akinek a sikoltását valóban hallani lehetett, mert úgy látszik, a nyelve nem bénult le teljesen. Vagy az is lehet, hogy ezt a jajkiáltást csak Nakata füle hallotta. Vérfagyasztó, szörnyűséges sikoly volt ez. Nakata becsukott szemmel szorította a fejét, két karja reszketett, mint a nyárfalevél.

– Nem szabad ám szemet hunyni! – szólt rá keményen Johnnie Walker. – Ez is előírás. A szemet becsukni tilos. Különben ettől egy cseppet sem javul a dolgok állása. Attól még nem tűnik el semmi. Sőt. amire kinyílik a szem, a látvány annál borzalmasabb lesz. Mi már csak egy ilyen világban élünk, Nakata úr! Szóval, jól kinyitni a szemet! Csak a gyávák nem merik. Aljasság elfordulni a valóság látványa elől. Amíg te nem látsz, nem hallasz, az idő akkor is megy előre. Tik-

tak, tikiak...

Nakata, ahogy mondták neki, kinyitotta a szemét. Johnnie Walker meggyőződött erről, s mintha csak éppen akkor találta volna meg, bekapta Kavamura szívét. Ha lehet, még jobban húzta az időt, hogy élvezettel befalja.

– Puha és meleg, mint a frissen fogott angolna mája -mondta, és élvezettel szopogatta le véres ujját, aztán a magasba emelte, majd folytatta: – Aki egyszer megkóstolta, az a rabja lesz, nem tudja elfelejteni. Semmihez sem hasonlítható, kiváltképpen a ragacsos vér!

A szikére ragadt alvadt vért egy rongygyal gondosan letörölgette, és Kavamura urat – persze fütyörészve – lefejezte a körfűrésszel. A finom fűrészfogak belemartak a csontba, vér fröcskölt szanaszét.

– Kérem, Johnnie Walker úr! Nakata nem bírja tovább!

Johnnie Walker abbahagyta a fütyörészést és a munkát, rákönyökölt az asztalra, és morzsolgatni kezdte a fülcimpáját.

– Nakata, ezt nem lehet. Nem szabad rosszul lenni. De már megbocsáss, itt most már nem lehet azt mondani, hogy „jó, megértettem”, nincs megállás. Már mondtam, hogy ez háború, ha egyszer elkezdődött, egykönnyen nem lehet véget vetni neki. Márpedig ha kihúztad a hüvelyből a kardot, azzal vért kell ontani. Nem segít sem az értelem, sem az okoskodás, sem az önzés. Csak az előírás létezik. Tehát csak akkor nem öldösöm tovább a macskákat, ha te megölsz engem. Összeszeded magad, és végzel velem. És most rögtön. Ha megteszed, pont, és mindennek vége.

Johnnie Walker tovább fütyült, befejezte Kavamura fejének leválasztását, a fejétől megfosztott holttestet a szemétzacskóba hajította. A fémtányéron már három macskafej sorakozott. Nem látszott rajtuk, milyen szörnyű kínokon mentek keresztül, mind kifejezéstelen, üres tekintettel meredt maga elé, akárcsak a mélyhűtőben gúlába rakott társaik.

– Következő a sziámi lesz – közölte Johnnie Walker, és előhúzta a petyhüdten csüngő macskát. Természetesen Mimi volt az.

– ”Az én nevem Mimi”... Isten hozta a Puccini-operából! Tényleg van valami elegánsan kacér hangulata. Szeretem Puccinit, olyan örök időtlenséget érzek benne. Valóban közérthető, és csoda, hogy nem évül el soha. Ez a művészet nagyszerű diadala.

Johnnie Walker rázendített Mimi áriájára.

– De figyelj csak, Nakata, ez a Mimi ugyancsak megdolgoztatott, amire el tudtam fogni. Intelligens volt, óvatos és gyors észjárású. Csak fortéllyal, ravasz trükkökkel lehetett horogra akasztani. Szeszélyek szeszélye. De nem volt még macska széles e világon, amelyik a híres-nevezetes, páratlan macskanyu-vasztó markaiból meg tudott volna szabadulni. Távol álljon tőlem a dicsekvés, csak azt a tényt akarom megjegyezni, hogy kézre kerítése igen nehéz volt… Egyszóval: Voúó.’ íme, a közismert sziámi: Mimi. Akárki akármit mond, én szeretem a sziámit. Talán nem is tudod, de amikor a szív előbukkan, hát az valóságos műremek! Megkóstolni – igazi csemege. Olyan, mint a szarvasgomba. Nyugalom,

kedves Mimi, nem bánt senki, csak egy kicsit megkóstolja Johnnie bácsi a meleg szívecskédet, azután fel is falja. Ugye már megdobbant az izgalomtól?

– Johnnie Walker úr! – szólalt meg Nakata, mintha mélyről, a hasából préselné ki a szót. – Kérem, most már hagyja abba. Ha tovább csinálja, Nakata beleőrül. Már most is úgy érzi, mintha nem is ő lenne Nakata.

Johnnie Walker lefektette Mimit az asztalra, és mint ahogy eddig is tette, mutatóujját végighúzta a bársonyos hason.

– Te már nem vagy önmagad – mondta csendesen, nyelvével ízlelgetve a szavakat. – Ez nagyon fontos ám, Nakata úr. Mármint az, hogy az ember ne legyen ember. – Azzal elővett egy új, eddig még nem használt szikét, és az ujja hegyével próbálgatta az élét. Aztán mintha csak

véletlen lenne, belevágott vele a keze fejébe. Kis idő múltán a kiserkedt vér végiggördült a kezén és rácsepegett az asztal lapjára, még Mimi testére is jutott belőle. Johnnie Walker ezen csak kuncogott.

– Az ember ne legyen ember – ismételgette. – Te sem vagy már te magad, így van ez, Nakata. Nagyszerű! Bárhogy is, ez a lényeg! „Ó, skorpiók nyüzsögnek az agyamban!” Ez megint a *Macbethből* van.

Nakata némán fölemelkedett ültéből. Senki, még Nakata sem tudta volna többé leállítani önmagát. Előreugrott, és habozás nélkül felkapta az asztalról az egyik jókora pengét.

Nagy, pecsenyeszeletelő formájú kés volt. Keményen szorítva a famarkolatot, a pengét habozás nélkül csaknem tövig Johnnie Walker mellébe döfte, át a feke-

te mellény szövetén. Azután kihúzta onnan, és még egyszer, elszántan szúrt más helyen. Valami Nakata fülébe harsogott, de először nem értette, hogy mi az. Aztán rájött, hogy Johnnie Walker hahotázott. Kés a mellében, vére kiontva, közben meg harsányan nevet.

– Ez az, csak rajta! – ordította. – Ölj, ne tétovázz! Remek!

Még elestében sem hagyta abba a hahotázást. Hahaha, hahaha! Akármilyen borzasztó és szörnyűséges volt, Johnnie Walker nem bírt széles jókedvével. Ám a kacagás rövidesen hörgésbe fúlt, a torkából vér bugyborékolt elő, olyan hangon, mint amikor az eldugult lefolyó öklendezik. Ezután egész teste görcsbe rándult, erős sugárban okádni kezdte a vért, s azzal együtt kis fekete gubicsokat. A macskaszívek voltak, amelyeken az imént

csemcsegett még. Mindezt az asztalra hányta, jutott belőle Nakata golföltönyére is. Mindkettejüket elborította a vér, az asztalon elnyúló Mimit ugyancsak.

Amikor Nakata magához tért, a lába előtt ott hevert Johnnie Walker hullája. Összegömbölyödve feküdt, mint egy gyermek a hideg éjszakán, kétségkívül holtan. Bal keze a torkába markolt, a jobbot mereven előrenyújtotta, mintha keresne valamit. Elmúlt a görcsös rángás, és persze a hahotázásnak is vége szakadt. De azért a szája körül még maradt valami halványan a gúnyos mosolyból. Úgy látszott, mintha örökre a vonásaira ragadt volna. A padlón egyre jobban szétterjedt a vértócsa, a köcsögkalap messzire, a szoba sarkába gurult, amikor gazdája összerogyott. Johnnie Walker ritkás haja alól elővillant a fejtető bőre. Kalap

nélkül sokkal öregebbnek és szánalmasabbnak tűnt. Nakata elejtette a kést. Acélja nagyot koppant a padlón. Valahonnan távolról olyan hang hallatszott, mint amikor egy hatalmas gépezet fogaskerekei csikorogva fordulnak egyet. Nakata hosszan álldogált a hulla mellett anélkül, hogy egyetlen mozdulatot tett volna. A szobára csend telepedett, semmi sem mozdult. Nakata letörölgette a vért a bágyadt Mimi meleg testéről, és magához ölelte. Az állat csupa ragacs volt, de úgy látszott, hogy nem sebesült meg. Mimi mondani akart valamit, Nakata közel hajolt hozzá, hogy értse, de a kábítószer még mindig bénán tartotta a macska nyelvét.

Ezután Nakata megkereste a táskában Szezámmagot, és jobbjával magához ölelte. Igaz, hogy csak fényképről ismer-

te, de úgy érezte, mintha régi macskabarátját látta volna viszont.

– Szezámmag, kedves – suttogta neki. Magához ölelte a két macskát, és leült velük a pamlagra. – Na menjünk haza – szólt hozzájuk, de felállni még nem tudott.

Valahonnan előkerült a fekete kutya is, és leült Johnnie Walker holtteste mellé. A vértócsából talán nyalintott is egyet, de Nakata erre nem emlékezett biztosan. Elnehezült a feje, elhomályosodott a tekintete. Nagyot ásított, és lehunyta a szemét. A tudata elhalványult, azután alámerült a feneketlen sötétségbe.

17

Már harmadszor éjszakázom a kunyhóban, és hozzászoktam a csendhez csakúgy, mint a vaksötéthez. Éjjel már nem nagyon érzek féielmet. Fát rakok a kályhába, elé húzom a székemet, és olvasok. Ha belefáradtam a betűkbe, gondolattalanul bámulok a tűzhelyen lobogó lángok közé. Akármennyit nézem, nem tudok beleunni. Sokféle forma, sokféle szín. A lángok, akár az élőlények, kedvükre mozgolódnak. Fellángolnak, átnyúlnak a másikhoz, majd kihunynak.

Felhőtlen az ég, kimegyek és felnézek a csillagokra. Már nem félelmetesek. Úgy érzem, közelebb kerültem hozzájuk. Mindegyik másképpen fénylik. Néhányat felismerek közülük, és figyelem, hogyan szórják fényüket. Időnként erősebben

felsziporkáznak, mintha csak valami fontos dolog ötlene az eszükbe. A hold fehérlik odafenn, és hunyorítva talán még a hegységeket is fel lehet fedezni rajta. Ilyenkor nem lehet másra gondolni, csak visszafojtott lélegzettel nézni, bámulni az égbolt csodáit.

MD-lejátszóm tölthető eleme kimerült, de a zene hiánya nem is zavar annyira, mint gondoltam volna. Van itt mindenféle a muzsika helyett. A madarak éneke, a bogarak zúgása, a patak csobogása, a szélfútta lombok susogása, zörgés, valami járkál a kunyhó tetején, vagy éppen az eső veri. Néha megüti a fülemet egy megmagyarázhatatlan, szavakkal kifejezhetetlen hang... Egészen mostanáig nem hittem volna, hogy a földön ennyi szép, tiszta és természetes hang létezik. Már tudom, hogy eddigi életemben fon-

tos dolgokat szem elől tévesztettem. Ezt a hiányt pótolom most, hosszan üldögélek kint a tornácon, becsukom a szememet, elengedem magamat, és magamba szívok minden hangot a környezetemből.

Az erdő sem rémiszt annyira, mint eleinte, sőt már-már bensőséges viszonyba kerültem vele, és tiszteletben tartom. Ennek ellenére nem hagyom el a kunyhó környékét, az ösvényen túlra nem merészkedem. Az útról nem szabad letérni. Amíg betartom a szabályt, nem leselkedik rám veszély. Az erdő némán befogad engem, vagy csak átnéz rajtam. A nyugalom és szépség egy részét megosztja velem. De ha megszegem a szabályokat, az is lehet, hogy az addig csendben rejtőzködő vadállatok előugranak és éles karmaikkal szétmarcangolnak.

Sokszor bejárom az ösvényt, eljutok a

kis tisztásra, hogy kitegyem magam a betűző verőfénynek. Szemhéjamat szorosan lezárva élvezem a nap sugarait, miközben a fák tetején bolyongó szellő hangját hallgatom. Körülvesz a madarak szárny-suhogása, a páfrányok zizegése, a növények átható illata. Ilyenkor mintha megszabadulnék a súlyomtól, és egy kissé felemelkednék a földről. Hopp, ott lebegek a levegőben, persze ez az állapot nem tart akármeddig. Mihelyt kinyitom a szemem és kimegyek az erdőből, elmúlik ez a pillanatnyi érzés. De még ennek a tudatában is elragadó tapasztalat. Mintha súlytalanul lebegnék az űrben.

Időnként heves felhőszakadás zúdul a tájra, de mindannyiszor hamar eláll. Errefelé, a hegy magasában változékony az időjárás. Amikor zuhog, pucéran állok ki az esőre, és szappannal lemosom az

egész testemet. Amikor leizzadok a testmozgásban, a tornácon mindent levetek magamról, és úgy napozok. Rengeteg teát iszom, miközben elmélyülten olvasok a tornácon. Ha beesteledik, a kályha előtt olvasgatok. Történelmi témájú, tudományos könyveket, néprajzi munkákat, legendáriumokat és társadalomtudományt, pszichológiát meg Shakespeare-t. Nem feltétlenül rágom át magam az első oldaltól az utolsóig, inkább kiemelem a lényeges részeket, azokat alaposan és ismételten mindaddig olvasom, míg meg nem értem, így a legkülönfélébb tudnivalók fokozatosan felszívódnak a fejemben. De nagyszerű lenne, ha mindig itt lehetnék, gondolom magamban. Rengeteg könyv van még a polcon, amit szeretnék elolvasni, élelem is bőven van még a kamrában.

De magam is jól tudom, hogy ez az idő fordulópont az életemben, és az ittlét átmeneti számomra, mert hamarosan elhagyom ezt a helyet. Ezt a túl csendes, háborítatlan és tökéletes helyet. Még nem érdemeltem ki. Korán van ez még... talán.

A negyedik napon valamivel tizenkettő előtt megérkezett Ósima. A kocsi hangját nem hallani. Kis hátizsákkal a vállán, gyalog érkezik. Én kint a tornácon, anyaszült meztelenül terpeszkedem a széken, félig elszunnyadtam a napon. Így azután nem is észlelem lépéseinek zaját, amint a közelembe ér. Talán szándékosan nem akart zajt csapni, hogy meglephessen. Felér a tornácra, kinyújtja a karját és könnyedén megérinti a fejemet. Azon nyomban fölpattanok ültő helyemből. Keresem a törülközőt, hogy betakarjam

magam, de nincs a kezem ügyében.

– Ne is törődj vele – mondja Ósima. – Annak idején én is gyakran napoztam itt meztelenül. Jó kitenni olyan testrészeket a napsugárnak, ahol egyébként nem éri.

Ott állok előtte leforrázva, pucéron, fanszőrzettel, egy szál pénisszel meg a tökeimmel. Védtelennek, sebezhetőnek érzem magam. Azt se tudom, mit csináijak, de most már az is késő, ha betakaróznék.

– Jó napot – mondom, remélem, közömbösen. – Gyalog jött?

– Nagyszerű az idő. Vétek lenne ilyenkor kihagyni egy kis sétát – így ő, leveszi a tornác korlátjáról a törülközőt, és felém nyújtja. Amint a derekamra csavarom, rögtön megnyugszom tőle.

Ósima meg halkan dudorászva vizet

tesz fel forralni, előszed a kis hátizsákból némi lisztet, tojást, tejet, leakasztja a serpenyőt, hogy palacsintát süssön. Vajjal és sziruppal. Azután előkerül még jégsaláta, paradicsom meg hagyma is. A saláta elkészítésekor roppant lassan és óvatosan kezeli a kést. Ezután ebédelünk.

– No, milyen volt ez a három nap? – kérdi, miközben késével szeli a palacsintát.

Elmesélem, milyen kellemesen éltem itt ezalatt. De arról hallgatok, hogy bementem az erdőbe. Az az érzésem, hogy jobban teszem, ha nem szólok róla.

– Jól van – mondja Ósima. – Reméltem, hogy tetszeni fog itt neked.

– És most visszamegyünk a városba, igaz?

– Igen. Visszamegyünk.

Mielőtt azonban elindulnánk, egyetmást elrendezünk. Sietség nélkül, alaposan felkészülünk az indulásra, a kunyhót rendben kell itt hagynunk. Mosogatás után az edények a polcon sorakoznak, a romlandó ételmaradékokat kidobjuk. A padlót felsöpörjük, az asztalra és a székre ráterítjük a huzatot. Hátul ásunk egy gödröt, a szemetet elföldeljük. A műanyagokat szorosan összehajtogatva magunkkal visszük.

Ósima ezután lelakatolja a kunyhót. Visszafordulok, hogy búcsúpillantást vessek a házikóra. Egészen az előző pillanatig kézzel fogható valóság volt, de mostantól kezdve már csak a képzeletemben él tovább.

Néhány lépés elegendő, és a hátrahagyott dolgok elveszítik valószínűségüket. Vagy fél órát tart az út az autóig. Alig

szólunk egymáshoz, csak ereszkedünk lefelé a hegyi ösvényen. Ósima valamit dúdolgat magában. Én meg összevissza gondolok mindenfélére.

A kis zöld autó szinte beleolvadva az erdő hátterébe várja gazdája visszatértét. Ósima belakatolja a külső kerítés kapuját, még a láncot is kétszer körbetekeri, hogy a lehetséges betolakodót elriassza. Én közben a hátsó csomagtartóra kötözöm a hátizsákomat, mint idefelé jövet. Az autó teteje leeresztve.

– Na, akkor gyerünk vissza a városba! – mondja Ósima. Fölteszi napszemüvegét, és beköti a biztonsági övet.

Bólintok.

– Tudom, hogy jól érezted magad egyedül a természettel, de nem egyszerű hosszú időt tölteni ilyen környezetben - mondja Ósima. Fölteszi napszemüvegét

és beköti a biztonsági övet.

En is beülök mellé és becsatolok. Ósima megmagyarázza elővigyázatosságát.

– Elméletileg nem kizárt, hogy valaki itt éljen, és vannak emberek, akik ezt választják. A természet bizonyos értelemben nem természetes, a nyugalom lehet éppenséggel fenyegető is. A természettel kölcsönhatásba kerülni, elfogadva ezt az ellentmondást, sok előkészületet és tapasztalatot igényel. Épp ezért egyelőre menjünk csak vissza a városba. Térjünk meg a civilizációba.

Azzal rálép a gázra, és elindulunk lefelé a hegyről. Ezúttal szépen, nyugodtan hajt, nem úgy, mint idejövet. Nem sietős. Élvezzük a körülöttünk fekvő tájat, a simogató szelet, amely Ósima haját lobogtatja. Lassan vége a földútnak, és keskeny, de burkolt útszakaszra hajtunk rá.

Kis falvakat, szántókat hagyunk magunk mögött.

– Ami az ellentmondásokat illeti – szólal meg Ósima, mintha most jutott volna eszébe –, mióta először találkoztunk, mindig erre gondolok veled kapcsolatban. Keresel valamit, ugyanakkor fejvesztetten menekülsz. Te még nem gondoltál erre?

– Keresek? Mit keresnék én?

Ósima fejét rázza, és a visszapillantó tükörbe nézve pofákat vág.

– Nos, nézzük csak. Magam sem tudom, csak egyszerűen ez a benyomásom alakult ki, és most szóvá tettem.

Hallgatok.

– Tapasztalatból állíthatom, hogy az ember mindig szörnyen akar valamit, ami nem akar összejönni. Amikor vi-

szont ész nélkül menekül valami elől, hirtelen szembetalálja magát vele. Persze ez csupán puszta általánosítás.

– Ezt az általánosítást hogyan lehet rám alkalmazni? Azt állítja, egyszerre keresek és menekülök?

– Nehéz kérdés – nevet Ósima, majd kis szünet után folytatja: – De én már csak azt mondom, hogy ez így van. Valami olyasmire vágyódsz, ami a kívánt formában nem jön össze.

– Úgy hangzik, mint valami baljóslat.

– Kasszandra esete.

– Kasszandra? – kérdem.

– Görög tragédiák hősnője. A trójai király lánya, aki jósolt. Apolló szentélyének szüze, akit az istenség megajándékozott a jóslás tehetségével, cserébe el akarta csábítani, de a lány visszautasította a

szerelmét. Apolló dühében megátkozta a királylányt. Ezek a görög istenségek nem vallásos, inkább mitikus lények. Vagyis ugyanolyan esendők, mint az emberek. Olykor indulatosak, érzékiek, féltékenyek és feledékenyek.

A kesztyűtartóból kis doboz citromízű savanyúcukrot vesz elő, bekap egyet és megkínál. Elfogadom.

– És miféle átok volt az?

– Ami Kasszandrát sújtotta? Bólintok.

– Az volt Apolló átka, hogy Kasszandra igaz jóslatait ne higgye el senki. Ráadásul mindig balvégzetet jósolt meg, árulást, bukást, emberhalált, országvesztést. Ilyesmit. És nem volt elég, hogy az emberek nem hittek neki, de megalázták és meggyűlölték. Ha még nem kerítettél volna sort rá, el kell olvasnod Euripidész meg Aiszkhülosz drámáit. Mostani prob-

lémáink lényegét egész világosan leírják. Ezt mondja el a kar.

– Kar?

– A görög drámákban színre lép a karnak nevezett kórus. A kar tagjai a színpad hátterében állnak, és monoton hangon magyarázzák a helyzetet, a szereplők érzelmeit, belső vívódásait, néha igyekeznek befolyásolni a szereplőket, vagy lelkesítik őket. Nagyon kényelmes megoldás, időnként arra gondolok, hogy elkelne mögöttem is egy ilyen kar.

– Magában is megvan a jóslás képessége?

– Nincsen. Szerencsémre vagy sem, nem tudok jósolni. Azért tűnik úgy, mintha mindig valami rosszat jósolnék, mert túl erős bennem a józan ész. Általában szólva alkatilag előrelátó vagyok. Más szóval negatív jóslatokat mondok.

Azért van ez így, mert a körülöttünk lévő világ tele van beteljesült negatív jóslatokkal. Csak ki kell nyitni az újságot bármelyik napon. A jó és a rossz híreket mérlegre téve bárki arra a következtetésre juthat, amire én. – A kanyarnál Ósima gondosan visszakapcsol, nem is érezni változást, csak a motor hangján. – De van egy jó hírem. Felvettünk téged. A Kómura Emlékkönyvtárhoz tartozol. Szerintem megvan hozzá a felkészültséged. Ránézek Ósimára.

– Vagyis a Kómura könyvtárban dolgozhatok?

– Pontosabban szólva mostantól a Kómura Emlékkönyvtár egy része leszel. Ott alszol, ott élsz. Szó szerint te nyitod, te zárod be a kaput. Megvan hozzá benned a kellő pontosság, önfegyelem, és elég erősnek látszol. Nem hinném, hogy

megerőltető lenne számodra. Mi Szaeki asszonnyal kevésbé vagyunk teherbírók, de ha kisegítesz bennünket, számunkra az nagy könnyebbség. Ezenkívül napközben ezt-azt elvégezhetsz nekünk. Nem lesz nehéz. Például főzöl nekem egy jó kávét, vagy kisebb bevásárlásokat is elintézhetsz. Lesz ott egy szobád. A könyvtár mellett van, zuhanyozó is tartozik hozzá. Valaha vendégszoba volt, de ma már nincsenek szállóvendégeink, és nem használjuk semmire. Lakhatsz, élhetsz ott. Az a legjobb, hogy a könyvtárból nyílik, és kedvedre olvashatsz.

– De hát… hogyan… miért?… – hebegtem.

– Azt kérded, hogyan lehetséges az ilyesmi? – segített ki Ósima. – Alapjában véve igen egyszerűen. Én értelek téged, Szaeki asszony ért engem. Én elfogadlak,

egy ismeretlen származású, tizenöt éves fiú vagy, szökésben otthonról, de ez nem okoz gondot. De te hogy gondolod? Részévé tudsz válni egy könyvtárnak?

Ezen kicsit gondolkodom.

– Én eredetileg csak annyit szerettem volna, hogy fedél legyen a fejem fölött, ahol meghúzhatom magam. Ami ezenfelül van, arra még jószerivel nem gondoltam. Nem nagyon értem, mit is jelenhet az, hogy én a könyvtár részévé legyek, de hálás vagyok, ha ezért cserébe ott lakhatok. Nem kell annyit villamosozni sem…

– Akkor hát rendben van! – mondja Ósima. – Most elviszlek a könyvtárba, és te annak részévé válsz.

Felhajtunk a sztrádára, és magunk mögött hagyunk néhány települést. Útközben hitelintézetek hatalmas poszterei, csiricsáré benzinkutak, éttermek üvegpa-

lotái, európai várkastélyt imitáló garniszállók, bezárt videokölcsönzők, amelyeken már csak a cégtábla maradt meg, játéktermek hatalmas parkolókkal, McDonald's, Family Mart, Lawson, Yoshinoya… Erősödik körülöttünk a modern hangzavar. Hatalmas kamionok légfékje szisszen, dudája kürtöl, kipufogója pöffen. Milyen messze tűnik a tegnapi tűz barátságos ropogása a kályhában, a csillagok ragyogása, az erdő mélyének csendje! Már elképzelni is nehéz.

– Néhány dolgot tudnod kell Szaeki asszonyról – mondja Ósima. – Anyám kiskorában egy osztályba járt vele, és igen jóban voltak. Anyám elbeszélése szerint nagyon okos kislány lehetett. Jó tanuló volt, ügyesen fogalmazott, minden sportban jeleskedett, remekül zongorázott. Bármibe fogott, első lett. Rá-

adásul szép is volt, igaz, ma is szép.

Igenlően bólintok.

– Már kisiskolás korában párt választott magának. A Kómura-ház legidősebb fiúgyermekét. Egyidősek voltak, szép pár: csinos lány, jóképű fiú. Tisztára Rómeó és Júlia. Távoli rokonságban is voltak, a házuk közel volt, akárhová mentek, akármit csináltak, mindig együtt, sosem váltak külön. Amikor felnőttek, egymásba szerettek. Egy test, egy lélek, ahogy anyám mesélte.

Miközben megállunk egy piros lámpánál, Ósima felnéz az égre. Ahogy a lámpa zöldre vált, rálép a gázpedálra, és elhúz egy tartálykocsi előtt.

– Emlékszel, mit mondtam egyszer a könyvtárban? Hogy mindenki keresi a maga elveszett felét.

– Igen, a férfi-férfi, a nő-nő, a férfi-nő, ugye?

– Igen, amit Arisztophanész mondott. Az emberek annyira keresik a másik felüket, hogy közben keserves életet élnek. De Szaekinek és társának nem volt szüksége a keresésre. Már születésüktől fogva megtalálták a másikat.

– Nagy szerencse. Ósima bólint.

– Kétségkívül. Egy pontig az volt.

Ósima, mintha kiserkedt volna a szőr az arcán, dörzsölgetni kezdi az állát, pedig az arcán nem lehet felfedezni borostát. Olyan sima, mint a porcelán.

– Amikor a fiú tizennyolc éves lett, Tokióba ment, az egyetemre. Igen jó eredményei voltak, és szeretett is tanulni, érdekelte a tudás. És vonzotta a nagyváros is. A lány viszont a helyi zeneakadémiára

iratkozott be zongora szakra. Ez itt elég konzervatív vidék, a lányt is ebben a szellemben nevelték. Egyedüli gyermek volt, és a szülők nem szerették volna lányukat Tokióba elengedni. Így aztán a párnak el kellett válnia, életükben először. Éppúgy, mintha az istenség kettéhasította volna őket egy éles pengével.

Természetesen mindennap váltottak levelet. „Talán fontos kipróbálnunk, hogy tűrjük a távollétet” – írta a fiú. – „Ha ezt kibírjuk, akkor megbizonyosodhatunk arról, hogy tényleg olyan sokat érünk-e egymásnak, tényleg szükségünk van-e a másikra.”

A lány azonban nem így gondolkodott. Ö ugyanis tudta azt ilyen szándékos próbatétel nélkül is, hogy kettejük kapcsolata hiteles. Ilyen sorsszerű szilárd kötés millió közül csak egy lehet, és az már

eredetileg, keletkezésétől fogva bonthatatlan.

A lány tehát meg volt erről győződve, de a fiú nem. Vagy ha tudta is, nem volt képes egykönnyen elfogadni. Mindenesetre felment Tokióba. Biztosan úgy gondolta, hogy a próbatétel révén még tovább szeretné erősíteni kettejük kapcsolatát. A férfi többnyire így gondolkodik.

Tizenkilenc éves korában a lány verset írt. Dallamot is szerzett hozzá, és zongorakísérettel adta elő. A dallam szomorú volt, makulátlanul tiszta és szép. A szöveg szimbolikus és meditatív, és ez az ellentét tette a darabot eredetivé. Mondanom sem kell, a dallam és a szöveg is a távol lévő fiú utáni vágyódást tükrözte. A lány közönség előtt többször előadta a dalt, bár szégyenlős, visszahúzódó ter-

mészete volt, de énekelni nagyon szeretett. Diákkorában egy népzenei együttest is szervezett. Valaki, akinek nagyon megtetszett a dal, készített róla demo felvételt, amelyet aztán elküldött egy lemezkiadó igazgatójához is. Az is egészen beleszeretett a dalba, meghívta a lányt a tokiói stúdiójába, ahol rendes stúdiófelvételt készítettek róla.

A lány, életében először, így jutott el Tokióba, és találkozott szerelmével. A felvételek szünetében szakítottak rá időt, hogy szerelmeskedhessenek, mint azelőtt. Anyám szerint már tizennégy éves koruk óta rendszeres nemi életet éltek. Mindkettő korán érő típus volt. Az ilyen nem is tud igazán megöregedni. Ök ketten is tizennégy-tizenöt évesek maradtak a végtelenségig. Szorosan összeölelkezve igazán megbizonyosodhattak arról, hogy

kölcsönösen mennyire szükségük van egymásra. Egyikük szívét sem tudta senki más megragadni. Még akkor sem férkőzhetett közéjük senki, amikor távol voltak egymástól, mert akkor sem volt közöttük hely senki számára. Nem unalmas már egy kicsit ez a dajkamesére hasonló love story?

A fejemet ráztam.

– Lefogadom, hogy előbb-utóbb valami nagy fordulat következik.

– Úgy is van – helyeselt Ósima. – Ez már hozzátartozik az ilyen történetek felépítéséhez. Igen, a nagy fordulat. A váratlan bonyodalom. A boldogságnak csak egy fajtája van, a boldogtalanságnak ahány ember, annyiféle, megszámlálhatatlan. Ahogy ezt Lev Tolsztoj megfogalmazta. A boldogság csak mese, a boldogtalanság az igazi sztori! Nos, a lemez

elkészült, és nagy sikere lett, nem is mindennapi, hanem átütő, drámai. Kapva kaptak rajta, egymilliós, kétmilliós példányszámban kelt el, nem is tudom pontosan. Mindenesetre az akkori idők egyik rekordkiadása lett. A lemezborítón a lány képe, ahogy ott ül a stúdió nagy hangversenyzongorája előtt, és mosolyogva néz felénk.

Más darabot nem írt, tehát a kislemez B oldalára ugyanannak a számnak a zenekari feldolgozása került. Zongora, nagyzenekarral, és a lány játszotta a szólót. Ez is nagyon szép volt. Mindez az 1970-es években történt. Akkoriban minden rádióadón ezt a dalt nyomták. Anyám mondta. Én nem tudhatom, mert akkor még meg sem születtem. Ez volt a lány első és utolsó száma, többé nem adott ki lemezt.

– Én ismerem vajon ezt a dalt? – kérdeztem.

– Szoktál rádiót hallgatni?

Megrázom a fejemet, nemigen hallgatok rádiót.

– Szerintem nem ismerheted. Ma már egyáltalán nincs rá alkalom, hacsak valami örökzöldeket sugárzó műsorban nem fordul elő. De klassz szám. Át van írva nekem CD-re, néha meghallgatom. Persze csak akkor, amikor nincs bent Szaeki asszony. Szörnyen utálja ugyanis, ha célzást tesznek rá. Egyáltalán nem szabad a múltjára utalni, mindent elutasít.

– Mi a címe a dalnak? – kérdem.

– *Kafka a tengerparton* – mondja Ósima.

– *Kafka a tengerparton*?

– Az ám, Tamura Kafka öcsém.. Éppen, mint a te neved. Ezt nevezik fatális véletlennek.

– Kafka nem az igazi nevem, a Tamura igen, de a Kafka nem.

– De te magad választottad, nem?

Bólintok, hogy igen. Ezt a nevet én magam választottam már jó régen új énem számára.

– Ez most nagyon lényeges – mondja Ósima.

Szaeki szerelme húszévesen meghalt. Éppen akkor, amikor a *Kafka a tengerparton* sikere csúcsán volt. Az egyetemen, ahol a fiú tanult, sztrájk tört ki, és az épületet blokád alá vonták. Benn rekedt barátjának akart valami élelmet bevinni, és átbújt a barikádon. Este tíz óra előtt történt. A diákcsoport, amelyik el-

foglalta az épületet, az ellenség egyik vezetőjének nézte (mert arcra nagyon hasonlított rá), és elkapták. Kémkedéssel gyanúsították, és székhez kötözve kínvallatásnak vetették alá. El akarta magyarázni, hogy tévedésről van szó, de egy vascsővel vagy feszítővassal leütötték. Amikor a földön feküdt, bakancsos lábbal rugdosták. Még virradat előtt belehalt sérüléseibe. Betörött a koponyája, a bordái összetörtek, tüdeje megrepedt. Hulláját az útfélre vetették, mint valami döglött kutyát. Két nap múlva az egyetem vezetésének a kérésére egy kommandó betört az épületbe, hosszú órák harca után feloldotta a blokádot, és néhány diákot gyilkosság gyanújával őrizetbe vettek. A diákok beismerő vallomást tettek, de mivel bebizonyosodott, hogy tettüket nem előre megfontolt szándékkal követték el, viszonylag rövid

börtönbüntetésre ítélték őket. A fiú halála teljesen értelmetlen volt.

A lány többé nem énekelt. Bezárkózott a szobájába, és senkihez sem szóit. A telefont sem vette fel. Nem mutatkozott még a temetésen sem. Az egyetemről kiiratkozott. Így telt el néhány hónap, és mire bárki észrevette volna, el is tűnt a városból. Az égvilágon senki nem tudta megmondani, hová lett, mit csinál Szaeki. A szülei sem beszéltek róla. Lehet, hogy talán ők sem tudtak róla semmi biztosat. Úgy eltűnt, mint a kámfor. A legjobb barátnője, Ósima anyja sem tudta, merre járhat Szaeki. Azt beszélték, hogy a Fudzsi rengetegében sikertelen öngyilkosságot kísérelt meg, és most elmegyógyintézetben ápolják. Valaki ismerősének az ismerőse látta Tokióban, találkozott is vele. Szerinte valami írással

vagy ilyesmivel foglalkozott. Mások szerint férjhez ment és gyereket is szült. De a szóbeszédnek nem volt semmi alapja. Így telt el húsz év.

Egyet mondhatok, bárhol, bármit is csinált Szaeki ezalatt, anyagi gondjai nem voltak. A bankban ott volt a *Kafka a tengerparton* jogdíja, adózás után is jókora summa. Amikor a rádióban, később az örökzöld műsorokban szerepelt a dal, vagy CD-re átjátszották, mindig csurrant-cseppent valami, ha nem is túl nagy összeg, de azért annyira futotta, hogy valami távoli helyen magányosan és elrejtőzve eléldegélhessen belőle. Ráadásul a szülők is tehetősek, a lány pedig egyetlen gyermekük volt.

Aztán huszonöt év múltán Szaeki egyszerre csak visszatért Takamacuba. Ennek közvetlen oka anyjának halála és

temetése volt, jóllehet öt évvel azelőtt az apja temetésére nem ment el. Elég szerény temetésről gondoskodott, majd kicsit megnyugodva eladta a házat, ahol született és nevelkedett. Később a belvárosban, egy csendes helyen vett lakást. Letelepedett, úgy látszott, hogy nincs szándékában továbbköltözni. Kis idő múlva megegyezett a Kómura-házzal (akkoriban vette át az elhalt elsőszülöttől a ház vezetését a második fiú, aki három évvel volt fiatalabb bátyjánál. Szaeki vele tárgyalt, de hogy mit, az nem derült ki). Ennek értelmében Szaeki vállalta a Kómura Emlékkönyvtár gondnokságának tisztét, és a ház alkalmazásába lépett. Még mindig karcsú, szép nő volt. Megőrizte finom vonásait, majdnem olyan volt, mint a *Kafka a tengerparton* lemezborítóján. Csak az áttetsző, odaadó mosoly tűnt el az arcáról. Persze még most

is szép, amikor néha mosolyog, de csak annyira, amennyire a helyzet és az idő megkívánja. Magas falat épített maga köré, és a mosolya nem szól senkinek. Minden reggel egy szürke Volkswagennel jár be a könyvtárba, aztán hazamegy.

Igaz, hogy visszatért szülőföldjére, de rokonaival, barátaival alig tart fenn kapcsolatot. Ha valamilyen alkalommal találkozik velük, jól nevelten és udvariasan beszélget velük mindenféle érdektelen témáról, ezeknek a köre mindig nagyon korlátozott. Ha régi dolgokról esik szó (különösen, ha ő is érintve van), rögtön feltűnés nélkül másra tereli a beszélgetést. Szavai igen választékosak és udvariasak, de hiányzik belőlük a valódi érdeklődés, lelkesedés. Elzárta, elfojtotta magában az érzelmeket, ha vannak még benne egyáltalán. A gyakorlati döntést

igénylő esetektől eltekintve nem nyilvánít véleményt magánjellegű kérdésekben. Inkább másokat beszéltet, ő maga együtt érzőn hallgat, és barátságosan alkalmazkodik a beszélőtárs véleményéhez. Egy idő múltán a társaságában valami megmagyarázhatatlan bizonytalanság fogja el az embert. Vagyis az a kellemetlen érzése támad, hogy pazarolja a hölgy drága idejét, sáros lábbal lépett be az ő finom, fennkölt világába. És ez nagyjából így is van.

Például hiába tért vissza a városba Szaeki, az emberek számára lénye változatlanul rejtély maradt. Egy elegáns figura a titokzatosság fátylába burkolva. Ráadásul nem volt egykönnyen megközelíthető. Névlegesen ugyan az Ómurák alkalmazásában állt, de még ők is tiszteletben tartották a három lépés távolsá-

got, és óvakodtak attól, hogy feleslegesen fecsegjenek.

Egy idő múlva Ósima is dolgozni kezdett a könyvtárban, mint Szaeki segítője. A fiú abban az időben már nem járt iskolába, otthon gubbasztott, tömérdek könyvet elolvasott, rengeteg zenét végighallgatott. Leszámítva internetes levelezőpartnereit úgyszólván barátja sem volt. Vérzékenysége miatt nem is nagyon hagyta el a várost, szakvizsgálatokra járt, időnként Hirosimába a klinikára, hajtotta a Mazdát, néha bevette magát az erdei kunyhóba. Mégsem volt különösebben elégedetlen a sorsával. Édesanyja egyszer alkalomadtán bemutatta Szaekinek, akinek rögtön megtetszett a fiú. A rokonszenv kölcsönös volt, Ósimát érdekelte a könyvtári munka, és úgy tűnik, egyedül ő lett az, aki Szaekivel mindennapos pár-

beszédes kapcsolatba került.

– Ezek szerint Szaeki csak azért tért haza, hogy átvegye a könyvtár irányítását? – kérdezem.

– Tényleg, én is úgy érzem. A temetés mintha csak ürügy lett volna. Nagyobb elszántság kell ahhoz, hogy valaki visszatérjen az emlékekkel teli szülőföldre.

– A könyvtár ilyen fontos dolog lett volna neki?

– Egyik oka az, hogy elveszett szerelme ott lakott egykor a mostani könyvtárban, pontosabban az Ómura család egykori rezidenciájának könyvtári raktárhelyiségében. A család legidősebb fiaként mondhatni a vérében volt az olvasás szenvedélye. A másik öröklött tulajdonságának mondható, hogy nagyon szerette a magányt. Amikor felsős lett az iskolában, a főépülettől messze eső könyvtári

raktárát kérte lakóhelyül, és a szülők nem tagadták meg tőle. A család minden tagja szerette a könyveket, ezért megértették őt. „Vagy úgy, könyvek között. szeretne lakni, ez igen derék dolog! Ám legyen.” így azután mindenkitől távol és zavartalanul élhetett, és csak az, étkezések idején ment át a nagy házba. Szaeki pedig mindennapos vendég lehetett nála. Kettesben tanultak, zenét hallgattak, és végtelen beszélgetéseket folytattak. És bizonyára gyakran ott aludtak el egymást átölelve. Számukra ez a hely felért az Édenkerttel.

Ósima, kezét a kormányon tartva, rám néz.

– Te is ott fogsz majd lakni ezután, Kafka. Éppen abban a szobában. Mondtam már, ugye, hogy a könyvtárat átépítették? De az a szoba ugyanúgy maradt.

Hallgatok. Ósima folytatja.

– Szaeki életének alapköve az időpont, amikor húszéves szerelme meghalt. Vagyis nem, még előbbi lehetett talán. Annyira már nem ismerem a történetet én sem. De neked nem kell értened mindezt. Az óra, amelyet Szaeki az emlékeiben őriz, az akkori időt mutatja, mert az óramutató ott állt meg. Természetesen a külső időszámítás folyt tovább, és ez valóságosan hatást gyakorol Szaekire, csakhogy számára ennek a jelentősége csaknem a semmivel egyenlő.

– Nincs jelentősége?! Ósima bólint.

– A nullával egyenlő.

– Vagyis arról van szó, hogy Szaeki asszony abban a megállt időben élte az életét?

– Pontosan. De azért akárhogy is ma-

gyarázzuk, szó sincs arról, hogy Szaeki élő holttest lenne, majd magad is meglátod.

Ósima egy természetes mozdulattal a térdemre tette a kezét.

– Te, Tamura Kafka. A mi életünkben is van olyan pont, ahonnan nincsen visszatérés. Aztán ritkán ugyan, de előfordul, hogy eljutunk egy olyan pontig, ahonnan nincs előremenetel. És amikor az eljön, tegyen jó vagy rossz, nem tehetünk mást, mint azt, hogy beletörődve elfogadjuk. Ilyen a mi életünk ugyanis.

Ráfordulunk a gyorsforgalmi útra. Ósima előbb megáll, felhúzza a tetőt, és ismét jöhet a Schubert-szonáta.

– És szeretném, ha még egy dolgot tudnál – mondja Ósima. – Bizonyos értelemben Szaeki sérült lélek. Természetesen te is meg én is azok vagyunk. Többé-

kevésbé. Ez nem vitás. De Szaeki az általános mértéket jóval meghaladó módon, *különösen sérült lélek*. Azt is mondhatni, hogy lelki funkciói eltérnek a normális emberétől. Természetesen nem veszélyes mértékben. A hétköznapi dolgokban rendkívül összeszedett. Mondhatnám, okosabb, mint bárki, akit ismerek. Alapos, okos és vonzó. De azért ha valami furcsát tapasztalsz nála, ne törődj vele.

– Furcsát? – kérdezem vissza önkéntelenül. Ósima a fejét csóválta.

– Én szeretem Szaekit. És tisztelem is. Te is biztosan így fogsz érezni iránta.

Ez persze nem volt egyenes válasz az én kérdésemre. De Ósima ennél többet nem mond. Jó időzítéssel sebességet vált, és megelőz egy kis teherautót még az alagút előtt.

18

Amikor Nakata magához tért, hanyatt feküdt a fűben. Visszanyerte az eszméletét, és lassan a szemét is kezdte nyitogatni. Csillagtalan éjszaka volt, a hold sem bújt elő, de az égbolt halványan fénylett. Nakata az orrában érezte a nyári füvek csiklandó illatát, hallotta a bogarak zümmögését. Furcsamód éppen azon a helyen találta magát, ahonnan napok óta szemmel tartotta a mezőt. Az arcát mindkét oldalon simogatta valami. Kicsit érdes volt és meleg. Megmozdította a fejét, s látta ám, hogy az orcáit mindkét oldalról egy-egy macska nyalogatja buzgón, kicsiny, forró nyelvvel. Szezámmag és Mimi. Az öreg lassan felült, kinyújtotta a kezét, és megsimogatta őket.

– Nakata elaludt talán? – kérdezte a

macskákat.

Azok csak panaszosan nyávogtak. Az öreg nem tudott belőle kihámozni semmit. Fogalma sem volt, hogy mit akarnak elmesélni neki. Egyszerűen úgy hangzott az egész, mintha összevissza nyávogná-nak.

– Bocsánat – mondta –, Nakata nem érti, mit méltóztatnak mondani neki.

Fölállt, végignézett magán, és megállapította, hogy nincsen rajta semmi különös. Fájdalmai sem voltak. Keze-lába mozgott. Körös-körül sötét, ezért időbe telt, amíg a szeme hozzászokott, de megbizonyosodhatott afelől, hogy nem tapad vér sem a kezéhez, sem az öltözetére. A ruhája azonmód volt a testén, ahogyan otthonról eljött. Egyáltalán nem talált magán semmi rendellenességet. Tarisznyája mellette hevert, benne a

termosszal és az elemózsiával. Sapkája a nadrágja zsebébe dugva. Sehogy sem fért a fejébe a dolog.

Hiszen az imént mészárolta le nagykéssel a macskanyuvasztó Johnny Walkert, hogy ezzel megmentse Szezámmag és Mimi életét. Minderre világosan emlékezett. Még azt is érezte, ahogy a markában szorította a kést. Nem lehetett ez álom. Kibuggyant a vér Johnny Walkerből, aztán összeesett, ott feküdt a padlón összegörbedve, holtan. Még erre is emlékezett. Ö aztán lerogyott a pamlagra és elvesztette az eszméletét. Mire magához tért, már ott hevert az üres telken, a fűben. Hogyan is kerülhetett ide vissza, ha egyszer nem tudja fölidézni a visszavezető utat? Ráadásul a ruháján nincs egy csepp vér sem. De mégsem álmodott, a két macska rá a tanú, itt mellette. De

Nakata már semmit sem értett abból, amit beszéltek neki.

Nagyot sóhajtott. Sehogy sem érte fel ésszel a dolgot. No majd később töri rajta a fejét. Nyakába kanyarította tarisznyáját, felvette a macskákat, és elhagyta velük az üres telket. A kerítés réséhez érve Mimi fészkelődni kezdett a hóna alatt, tudtára adva, hogy le akar menni. Nakata letette.

– Mimi már egyedül is haza tud menni innét, hiszen egészen közel lakik ide – mondta Nakata.

Úgy van, csóválta meg lendületesen a farkát Mimi.

– Egyáltalán, mi történhetett? Nakata nem érti a szavad, és azt sem, hogy miért nem. Már nem tud beszélgetni Mimivel. De akárhogy is, legalább sikerült rátalálnia Szezámmagra. Azt hiszem, most elvi-

szem őt Koidzumi asszonyhoz. Ott biztos mindnyájan nagyon várják már. Mimi, igazán köszönöm a segítségét.

Mimi nyávogott valamit, meglengette a farkát, majd nagy hirtelen eltűnt a sarkon. Rajta sem voltak vérnyomok – ezt Nakata megjegyezte magának.

Amikor Koidzumiék látták, hogy Szezámmag előkerült, nagyon megörültek. Este tíz felé járt az idő, a gyerekek éppen fogat mostak lefekvés előtt, a szüleik pedig tea mellett az esti tévéhíradót nézték. A házaspár nagyon kedvesen fogadta Nakatát, aki visszahozta a macskájukat. A kislányok is előkerültek pizsamásán, és egymást lökdösve ölelgették tarka kedvencüket, Szezámmagot. Azonnal tejet és macskaeledelt adtak neki, és a cica hálásan nekiesett az eledelnek.

– Elnézésüket kérem a késői zavarásért,

jobb lett volna korábban ideérni, de nem Nakatán múlott a dolog.

– Ugyan már, miket mond! Igazán ne törődjön most ezzel – nyugtatta meg Koidzumi asszony.

– Ki törődik ilyenkor az idővel, hiszen ez a macska nálunk családtag. Olyan jó, hogy megtalálta! Kerüljön beljebb hozzánk egy teára – invitálta a családfő is.

– Oh, köszönöm, nem, Nakata azonnal megy, csak éppen minél hamarabb szerette volna Szezámmagot Koidzumiékhoz visszajuttatni.

Az asszony átment a másik szobába, és egy borítékkal tért vissza, amelybe becsúsztatta Nakata fizetségét, de melyet aztán a férj nyújtott át.

– Hadd fejezzük ki hálánkat ezzel a csekélységgel Szezámmagért. Kérem, ve-

gye csak el.

– Köszönöm szépen, tisztelettel elfogadom – hajtotta meg magát Nakata, miután a borítékot átvette.

– Hazatalál ebben a sötétségben?

– Igen. Nagyon hosszúra nyúlna elmesélni, mi történt. Ráadásul Nakata kissé nehézfejű, és bajos lenne elbeszélnie.

– Ugyan már, ne szabadkozzék, nem is tudjuk, hogyan fejezzük ki hálánkat. Van itt egy kevés sült padlizsán ecetes uborkával, elnézést kérek, hiszen csak egy kis maradék a vacsorából. Ha kedve van hozzá, becsomagolom, hogy hazavihesse.

– Ha már így alakult, köszönettel engedek a szíves unszolásának, és hálás köszönettel elfogadom. A sült padlizsán és a savanyú uborka Nakata kedvencei közé tartozik.

Nakata a tarisznyába rejtette a becsomagolt ételt és a borítékot, aztán elköszönt Koidzumiéktól. Sietős léptekkel elindult az állomás irányába. A vásárlóutca elején lévő rendőrőrsre ment. A helyiségben fiatal rendőr ült az asztalnál, és írogatott valamit. Hajadonfőtt, a sapkája ott hevert előtte az asztalon. Nakata rányitotta az ajtót.

– Jó estét. Elnézést kérek az alkalmatlankodásért.

– Jó estét – válaszolt a rendőr, felnézett az iratokból, és szemügyre vette Nakatát. Ártalmatlan, nyugodt öregembert látott maga előtt. Gondolta, hogy talán valami utcát kereshet.

Nakata megállt az ajtóban, levette a sapkáját és zsebre tette. A másik zsebéből zsebkendőt vett elő, kifújta az orrát, majd a kendőt gondosan összehajtogatta

és eltette.

– Mi tetszik? – kérdezte a rendőr.

– Nakata az imént megölt egy embert.

A rendőr önkéntelenül leejtette az asztalra a kezében lévő golyóstollat, és tátott szájjal bámult a látogatóra. Egy darabig szóhoz sem jutott.

– Várjon csak… üljön le oda – mondta, látszott rajta, hogy nem hisz a fülének, és az asztal túloldalán lévő székre mutatott. A biztonság kedvéért kitapogatta a derekán függő pisztolyt, a gumibotot és a bilincset, hogy megvannak-e.

– Igen – erősítette meg vallomását Nakata, és merev derékkal leült, kezét a térdén nyugtatva, és egyenesen a rendőr szemébe nézett.

– Hogyan…hogy maga megölt volna egy embert?

– Igen, Nakata késsel leszúrta. Éppen az imént – bökte ki az öreg.

A rendőr papírt vett elő, megnézte az órát, rögzítette az időpontot és odaírta: késsel végrehajtott gyilkosság.

– Kérem a nevét és lakhelyét.

– Igen. Nakata Szatoru, lakom…

– Várjon! – vágott közbe a rendőr. – Szatorut melyik írásjellel írja?

– Nakata nem tudja. Elnézést kérek, de Nakata nem ismeri az írásjeleket. És olvasni sem tud.

A rendőr elhúzta a száját.

– Egyáltalán nem tud írni-olvasni? Még a saját nevét sem?

– Sajnos nem. Természetesen kilencéves koráig Nakata is tudott írni-olvasni, de amióta egy baleset történt vele, képtelen rá. És eléggé nehézfejű lett.

A rendőr sóhajtott egyet, és letette a tollat.

– Akkor hagyjuk. Szóval nem tudja leírni a saját nevét sem.

– Elnézést, de így van.

– Van otthon valaki? Családja van?

– Nakata egyedül él. Családja nincsen. Munkája sincs. A polgármester úr segélyéből él.

– Már későre jár, jobban teszi, ha most hazamegy és kialussza magát, jóember. Ha holnap is emlékszik még valamire, jöjjön el, akkor majd újra meghallgatjuk.

Nemsokára jött a váltás, addig a rendőr szerette volna rendezni az iratokat. Meg volt beszélve a kollégákkal, hogy ha leteszi az ügyeletet, isznak egyet a közeli kocsmában. Se ideje, se kedve nem volt hozzá, hogy egy hibbant vénemberre!

kínlódjon. De Nakata megmakacsolta magát, keményen a rendőrre nézett, és így szólt:

– Nem, biztos úr. Nakata addig szeretné egyszerre elmondani, amíg emlékszik rá. Holnapra talán elfelejti a fontos részleteket. Szóval Nakata a második körzetben járt, egy üres telken. Koidzumiék megkérték, hogy keresse meg Szezámmagot, a macskájukat. Ekkor odajött egy nagy fekete kutya, és elvezette egy házba. Nagy kapun ment be, a kertben egy fekete autó áll. Nakata nem tudja a lakcímet, a környékre nem emlékszik. De talán Nakanóban volt. Volt ott egy Johnny Walker nevű, furcsán magas, fekete kalapot viselő ember. Hosszú, magas kalapot. A konyhai hűtőben rengeteg macskafej sorakozott. Lehetett vagy húsz. Ez az ember összegyűjtötte a cicákat, körfű-

résszel a fejüket vette, a szívüket meg bekapta. A leikükből pedig óriási sípot készített. Ezzel pedig az emberek lelkét akarta megszerezni. Johnny Walker Nakata szeme láttára késsel megölte Kavamura urat és még rajta kívül négy másik macskát. Felhasította a hasukat késsel. Szezámmagot és Mimit is meg akarta gyilkolni. Ezért Nakata őt szúrta le késsel.

Johnny Walker kérte meg arra Nakatát, hogy ölné meg. De Nakatának nem állt szándékában, hogy ezt megtegye vele. Bizony, így volt. Nakata eladdig még nem ölt embert. Csak meg akarta valahogy akadályozni Johnny Walkert, hogy lemészárolja a cicákat. De a teste másként működött, a saját tetszése szerint. Nakata a kezébe kapta az egyik kést, és egyszer, kétszer, háromszor beledöfte

Johnny Walker mellébe. Az a padlóra rogyott, csurom vér volt, és meghalt. Nakata is csupa vér lett, odatámolygott a pamlaghoz, leült és azonmód elaludt, úgy gondolja. Amikor magához tért, már éjszaka volt, és az üres telken találta magát. Vele volt Mimi és Szezámmag. Ez éppen az imént volt. Nakata elvitte Szezámmagot Koidzu-miékhoz, és ott az asszonyság sült padlizsánt adott neki savanyú uborkával. Onnan Nakata egyenesen idejött. Úgy gondolta, hogy ezt a polgármester úr tudomására kell hozni.

Nakata mindezt egyenes derékkal, egy szuszra mondta el, majd nagyot sóhajtott elbeszélése végén. Életében talán először mesélt el egy történetet ilyen hosszan, egyhuzamban. Olyan érzése volt, mintha a feje tökéletesen kiürült volna.

– Kérem, tudassa mindezt a polgármes-

ter úrral, ha lehet -mondta.

A fiatal rendőr szórakozott arckifejezéssel hallgatta az elbeszélést, de jórészt fogalma sem volt róla, miket hord össze az öreg. Szezámmag? Johnny Walker?

– Értettem – mondta végül. – Közölni fogom a polgármester úrral.

– És talán a segélyt is megvonják?

A rendőr úgy tett, mintha töprengene ezen, és a látszat kedvéért valamit jegyzetelt a papírra.

– Értettem. Leírtam, hogy az illető *kérelmezi, hogy számára a szociális támogatás folyósítását ne szüntessék be.* Így most jó lesz?

– Nagyon jó. Biztos úr, nagyon szépen köszönöm. Elnézést, hogy fárasztottam. Kérem, adja át üdvözletemet a polgármester úrnak.

– Efelől nyugodt lehet, át fogom adni, és most menjen szépen haza, pihenjen le – tanácsolta a rendőr, de nem állta meg, hogy még egy utolsó kérdést föl ne tegyen Nakatának. – Csak azt mondja már meg nekem, ahhoz képest, hogy véresen legyilkolt egy embert, miért nincsen egyetlen folt sem a ruháján?

– Tetszik látni, hát ez az. Ahogy mondani tetszik. Az igazat megvallva, igen különösnek tűnik. Ezt maga Nakata sem tudja megemészteni. Annak ellenére, hogy tetőtől talpig véresnek kellene lennie, eltűnt róla a sok vér. Mire magához tért, teljesen tiszta lett. Különös.

– Hát az – sóhajtotta az egész napi ügyelet fáradtságával a rendőr.

Nakata már nekiindult, hogy kimenjen a csapóajtón, de még egyszer visszafordult.

– Holnap este is itt lesz a biztos úr?

– Iiigen – felelte a rendőr óvatosan. – Holnap este is szolgálatban leszek. Miért?

– Még ha derültnek látja is az eget, jobb, ha esernyőt hoz magával.

A rendőr bólintott, majd hátrafordult, hogy megnézze az időt a faliórán. Mindjárt jön a telefon a kollégáktól.

– Értem, majd hozok esernyőt.

– Mert az égből, mintha eső lenne, halak fognak potyogni. Rengeteg hal. Talán szardíniák. De lehet, hogy egy kevés makréla is keveredik közéjük.

– Szóval szardínia meg makréla! – nevetett a rendőr. – Ha így áll a helyzet, akkor talán inkább megfordítva kell használni az ernyőt, összegyűjtve a zsákmányt ecetes halnak!

– Nakata is nagyon szereti ám az ecetes halat! – mondta Nakata komoly arccal. – De ő talán holnap ilyenkor nem lesz már itt.

Másnap, amikor a Nakano egyik részén – ez így igaz – haleső esett az égből, szardínia és makréla vegyesen, a fiatal rendőr halálra vált arccal nézte. Teljesen váratlanul vagy kétezer hal zúdult le a felhőkből, a legtöbbjük összezúzta magát a földön, de voltak még elevenek is, ott vergődtek, csapkodtak farkukkal a vásárlóutca kövezetén. Friss halak – még tengerszagot árasztottak – hullottak az emberekre, a kocsikra, a háztetőkre, de nem túl magasról, így szerencsére sebesülés nem történt. Annál nagyobb volt a megrázkódtatás. A halak úgy potyogtak az égből, mint a jégeső. Mintha megelevenedett volna a Jelenések könyve.

A rendőrség vizsgálatot indított, de nem sikerült magyarázatot találni a történtekre. Se piacról, se halászhajóról nem tűnt el nagy mennyiségű halszáilítmány. Az adott időben nem járt arra repülőgép vagy helikopter, nem érkezett jelentés forgószélről. Mókából megrendezni ilyesmit elég költséges lett volna. A rendőrség felkérésére a közegészségügyiek megvizsgálták a begyűjtött, halakat, de nem találtak bennük semmi különöset. Teljesen szokványos szardíniák és makrélák voltak. Mivel az ismeretlen helyről származó halak tartalmazhattak veszélyes anyagokat is, a rendőrség kiküldött egy hangszórós kocsit, amely hangosbeszélőn figyelmeztette a környéken lakókat, hogy ne fogyasszanak a halból.

Igazi csemege volt ez a tévés hírműso-

roknak, a környéket azonnal ellepték a közvetítőkocsik. Riporterek, tudósítók tolongtak a bevásárlóutcában, és a példátlan esetről szóló jelentéseiket szétküldték az ország minden tájára. Lapáttal emelték fel a tetemeket, úgy mutatták a nézőknek. Szóra bírtak egy háziasszonyt, akit az egyik égből pottyant hal a fején talált el. Az arcát megsértette a makréla hátuszonya.

– Még jó, hogy szardíniák meg makrélák voltak… – mondta, miközben zsebkendőjével az arcát nyomkodta. – Egy jókora tonhal sokkal rosszabb lett volna.

Komoly megnyilatkozásán nevettek a tévénézők. Egy merész riporter ott helyben sütött meg néhány halat, és a nézők szeme láttára megette.

– Nagyon ízletes volt – mondta elégedett arccal. – Friss, nem zsíros. Kár, hogy

nincs hozzá reszelt retek és főtt rizs.

A fiatal rendőr nem tudta, hogy mit gondoljon. Az a furcsa öregúr... hogy is hívták... megjósolta, hogy ma délután halak fognak esni az égből. Szardínia meg makréla. És úgy is lett, ahogy megmondta. Ö pedig kinevette, s nem vette fel az adatait. Utólag jelentenie kellene a feletteseinek? Logikus lenne, de mit használna, ha most áll elő vele? Senki sem sérült meg, és annak sincs semmi jele, hogy bűntény történt volna. Egyszerűen csak halak potyogtak az égből. A felettesei vajon hinnének-e az ilyen képtelen történetnek? Ha elmondaná, hogy neki egy nappal korábban az egészet megmondta egy öregember, aki betévedt az őrsre? Azt hinnék, hogy megbolondult. A fél kerület rajta röhögne, a végén még halfaroknak csúfolnák a rendőrségen.

Ráadásul az öreg azért jött be hozzá az ügyeletre, hogy feljelentse magát gyilkosság miatt. Vagyis feladta önmagát, de ő, a rendőr, nem vette komolyan. Még csak a hivatalos eseménynaplóba sem írta be. Ez egyértelmű kötelességszegés, tehát büntetést von maga után. De hiszen olyan bolondnak tűnt az öreg beszéde! Nincs rendőr, aki figyel az ilyesmire. Az ügyelet a rendőrőrsön annyiféle üggyel halmozza el őket, annyira elfoglaltak a papírhegyek között. A világ meg tele van olyan emberekkel, akiknek nincs ki a négy kerekük, és a rendőrőrs munkáját az ilyenek csak akadályozzák értelmetlen fecsegésükkel. Lehetetlen mindegyiket jegyzőkönyvbe venni. Ha minden elmebeteggel komolyan foglalkozna, előbb-utóbb ő maga is megháborodna. De miután az öreg előre megmondta, másnap halak esnek az égből (ez is teljesen őrült

beszédnek tűnt), elképzelhető – de nagyon valószerűtlen –, hogy mégis leszúrta azt a bizonyos Johnny Walker nevű egyént. Ha – feltéve – ez is igaz, az szörnyű lenne, hiszen ő hazaküldte az embert, aki az imént föladta magát emberölés miatt, és még egy feljegyzés sem készült az esetről.

Nemsokára megérkezett a köztisztaságiak autója, és elvitte a haltetemeket. A fiatal rendőr irányította a közlekedési rendet, és lezárta a bevásárlóutca bejáratát, hogy ne lehessen kocsival behajtani. Odabent az úttestre úgy ráragadt a halpikkely, hogy még vízsugárral sem lehetett rendesen megtisztítani. A kövezet nedves és csúszós volt, egy-két háziasszony felbukott rajta a biciklijével. Hosszú ideig halszagtól bűzlött minden, a környékbeli macskák egész éjjel magu-

kon kívül voltak az izgalomtól. A rendőrnek annyi munkája volt, hogy nem jutott ideje tovább gondolkozni a rejtélyes öregúron.

Csak akkor állt el a lélegzete, amikor másnap az egyik környékbeli házban egy leszúrt férfi tetemére bukkantak. A meggyilkolt egy ismert szobrász volt, a bejárónője talált rá. Az áldozat teljesen meztelenül, saját vérében feküdt a padlón. A halál beálltának feltételezett időpontja két nappal korábbra, az esti órákra esett, a gyilkos fegyver egy nagy konyhakés volt. A rendőrnek arra kellett gondolnia, hogy az öreg igazat mondott. Na, most aztán itt a baj. Be kellett volna vinnie az öreget a kapitányságra. Ha valaki bevall egy gyilkosságot, azt azonnal jelentenie kell a feletteseinek. Nem az ő feladata, hogy eldöntse, őrülttel van-e dolga vagy

sem. Aztán biztosítani kell a helyszínt. Ezt is elmulasztotta. Akkor nincs más lehetőség, mint mélyen hallgatni az ügyről. A rendőr ezt megfogadta magának.

Ekkorra Nakata már elhagyta a várost.

19

Hétfő van, a könyvtár zárva. Máskor is nagyon csendes ez a hely, de szünnapon olyan, mintha itt megállt volna az idő, és minden mozdulatlanságba dermed.

Az olvasóterem előtti folyosó végén, az **IDEGENEKNEK BELÉPNI TILOS** táblán túl van az ott dolgozók számára fenntartott teakonyha, ahol kávét-teát lehet készíteni, vagy ennivalót melegíteni a mikrosütőben. Ezen túl nyílik a vendégszoba ajtaja. A szobához parányi fürdőszoba és egy gardrób tartozik. Az egyszemélyes ágy mellett éjjeliszekrény, rajta olvasólámpa, ébresztőóra. Írni az asztalnál lehet, ott is van lámpa. A berendezés része még a fehér vászonnal letakart, régimódi ülőgarnitúra a vendégek részére és egy fiókos szekrény az összehajto-

gatott ruháknak, kis hűtőszekrény, rajta edények, fölötte polc. Ha valami egyszerű ételt akarok készíteni, ott a teakonyha a szomszédban. A fürdőszobában szappan, sampon, hajszárító és törülköző. Minden együtt van, ami egy rövid itttartózkodáshoz szükséges. A nyugatra néző ablakból a kert fáinak lombjára látni. Éppen alkonyodik, a lemenő nap sugarai búcsúzóul még átvilágítják a japán cédrusok ágait.

– Néha én szoktam itt aludni, amikor már körülményes lenne hazajutnom, más nem használja a szobát – mondja Ósima. – Tudomásom szerint Szaeki sem jár be ide, úgyhogy nyugodtan alhatsz, senki sem fog zavarni.

Leteszem a hátizsákot a padlóra, és körülnézek a szobában.

– Találsz tiszta ágyneműt, a hűtőben

meg van annyi, amennyi éhhalál ellen jó: tej, gyümölcs, zöldség, sonka, sajt. Főtt ételt készíteni nem nagyon lehet, de szendvicset vagy salátát igen. Ha rendesen szeretnél enni, hozathatsz valamit, vagy elmehetsz vendéglőbe. A mosást magadnak kell elintézned a fürdőszobában. Mit is akartam még ezen kívül mondani?

– Hol szokott dolgozni Szaeki asszony? Ósima mutatóujjával a mennyezet felé bökött.

– Emlékszel az emeleti dolgozószobára, amikor végigvezetett benneteket a házon? Mindig ott van, és ír valamit. Ha nekem el kell hagynom a helyemet, lejön és fölvált a pultnál, de ha nincs különösebb oka, nem jön le a földszintre, odafenn marad.

Bólintok.

– Én már tíz előtt itt vagyok mindennap, elmondom neked az aznapi tennivalókat. Addig nyugodtan pihenhetsz.

– Köszönök mindent – mondom, mire ő angolul válaszol:

– My pleasure.

Amikor elmegy, kicsomagolok a hátizsákból. Szerény ruhatáram egy részét a fiókokba rakom, az ingeket meg a felsőruhát vállfára akasztom, a jegyzetfüzetet, az íróeszközöket az asztalra, a piperesze-reket a fürdőszobába, a hátizsák a ruhásszekrénybe kerül.

A falakon semmi dísz, leszámítva egy kisméretű olajképet. Egy fiút ábrázol a tengerparton, majdnem olyan, mint egy fénykép. Nem is rossz. Lehet, hogy valami neves festő képe. A fiú úgy tizenkét éves lehet, a fején fehér sapka. Kisebb nyugágyon ül, fél könyökkel a karfán az

állát támasztja. Szomorkásnak látszik, de láthatóan nem elégedetlen. Egy fekete német juhász ül mellette, mintha rá vigyázna. Háttérben látni a tengert meg embereket, de csak egészen kis figurákat a távolban, az arcvonásaikat sem lehet kivenni. Az öbölben kis sziget. Az égen apró bodorfelhők. Igazi nyári látkép. Leülök az asztalnál lévő székre, és ahogy nézem a képet, már-már hallani vélem a hullámverést, érzem a tenger szagát.

Talán egykor a szoba lakója volt a fiú, akit a kép ábrázol. Lehetne az a srác, akit Szaeki szeretett, és aki húszévesen a diákmozgalmak szektaháborújába keveredve értelmetlen gyilkosság áldozata lett. Nem tudhatom biztosan, de valahogy ez az érzésem. A táj is azonosnak látszik ezzel a környékkel. Akkor pedig a negyven évvel előtti látképnek kell len-

nie. Negyven év – számomra egy örökkévalóságnak tűnik. Megpróbálom elképzelni magamat negyven év múlva, olyan ez nekem, mintha a világűr végtelenségét idézném magam elé.

Másnap reggel jön Ósima, hogy elmagyarázza nekem a nyitás sorrendjét. Kinyitni az ajtót, az ablakokat, hogy átszellőzzön a belső tér, a padlón végigfuttatni a porszívót, ronggyal letörölni az asztalt, a vázákban vizet cserélni, a világítást bekapcsolni, néha meglocsolni a kertet, és ha eljön az ideje, kinyitni a homlokzati főkaput. Záráskor nagyjából ugyanezt fordítva. Ablakot becsukni, asztalt letörölni, világítást lekapcsolni, kaput bezárni.

– Nincs itt mit lopni, úgyhogy talán nem kell annyira bezárkózni – mondja Ósima. – De a túlságos lazaságot sem

Szaeki, sem én nem szeretem. Azért amennyire csak lehet, légy alapos. Ez a mi házunk. Ezért tiszteletben kell tartani. Tőled is lehetőség szerint ezt várjuk el.

Rábólintok.

Ezután elmagyarázza, hogyan kell fogadni a vendégeket a bejárati pultnál, hogyan kell őket az olvasóterembe irányítani.

– Egy darabig mellettem leszel, és engem figyelsz, megjegyzed a tennivalók rendjét. Nem annyira nehéz. Ha valami gond adódik, felmész az emeletre és szólsz Szaeki asszonynak, a többit majd ő elintézi.

Szaeki tizenegy tájban érkezik meg. Volkswagenjének olyan jellegzetes a hangja, hogy már csak arról rögtön meg lehet ismerni. Leállítja az autót a parko-

lóban, bejön a hátsó bejáraton, köszönt minket Osimával.

– Jó reggelt – mondja.

– Jó reggelt kívánunk! – köszönünk vissza mindketten. Ennél több szó nem is esik közöttünk a reggeli találkozáskor. Kék ruhában van, karján gyapjúkabátka. Vállán táska. Úgyszólván semmilyen ékszert nem visel, és nem festi magát. Mégis van benne valami elbűvölő annak, aki látja. Rám néz, ahogy Ósima mellett állok, és mintha akarna valamit mondani nekem, de azután csak rám mosolyog, és halkan fölmegy az emeletre.

– Minden rendben – fordul hozzám Ósima –, Szaeki megért téged, és nincs semmi probléma. Kerüli a felesleges fecsegést. Ennyi.

Tizenegykor kinyitjuk Osimával a könyvtárat, de egy darabig még nem jön

senki. Ósima megmutatja nekem, hogyan kell használni a számítógép keresőprogramját. A könyvtárakban használatos IBM rendszert meglehetősen jól ismerem én is. Ezután az olvasótermi nyilvántartást szolgáló kártyák rendszerét magyarázza Ósima. Mindennap érkeznek új szerzemények postán, azokat kézzel katalogizáljuk, ez is a munka része.

Fél tizenkettőkor két nő jön együtt, mindkettőn nadrág, a szokásos egyenfarmer. Az alacsonyabbnak rövidre nyírt frizurája van, mint az úszóversenyzőknek, a magasabbnak hátul összetűzve. Mindkettejük lábán edzőcipő. Egyik Nike, másik Asics. A magasabb negyven, az alacsonyabb harminc körülinek látszik. Az előbbi szemüveges, kockás blúzt visel, az utóbbi fehéret. Hátitáskájuk van, és olyan szigorú képet vágnak, mint a

beborult égbolt. Keveset beszélnek. Ósima a bejáratnál átvenné tőlük a hátitáskát, de előbb a nők kelletlenül kiveszik belőle a jegyzetfüzetüket és a tollaikat.

Végigjárják a polcokat, egyenként szemügyre veszik őket, végigpörgetik az olvasócédulákat. Néha jegyzetelnek valamit. Könyvet nem olvasnak. Nem is ülnek le. Nem úgy viselkednek, mint az olvasók, inkább leltárrevíziót végző adóellenőröknek látszanak. Osimával el sem tudjuk képzelni, ugyan kifélék lehetnek, és mi dolguk van itt. Ósima rám néz, és vállat von. Rosszat sejtek.

Délben, amíg Ósima a kertben ebédel, én helyettesítem őt a pultnál.

– Ha megbocsát, lenne egy kérdésem – közeledik hozzám az egyik nő. A magasabbik. Olyan kemény és reszelős han-

gon, hogy nem tudom elnyomni magamban a pékbolt polcának mélyén felejtett kőkemény kenyérre vonatkozó képzettársítást.

– Tessék. Miben segíthetek?

A nő magasra emelt szemöldökkel úgy mered rám, mintha a falra ferdén felakasztott képkeret lennék.

– Ugye maga gimnazista?

– Igen, gyakorlaton vagyok itt – válaszolom.

– Beszélhetnék valamelyik feljebbvalójával?

Kimegyek a kertbe, hívom Ősimát. Nyugodtan leöblíti kávéval az utolsó falatot, nadrágjáról lesöpri a rászóródott kenyérmorzsákat, és csak azután jön be.

– Parancsoljon – mondja barátságosan.

– Tájékoztatásul közlöm, hogy szerve-

zetünk képviseletében a nők helyzetét vizsgáljuk országos szinten a közintézmények helyszínén a szolgáltatás használhatósága, megközelíthetősége és az esélyegyenlőség tekintetében – közli a nő. -Felosztottuk magunk között a területet, és egy év leforgása alatt egész Japánban bejárjuk a közintézményeket, megvizsgáljuk a berendezéseket, és a felmérés eredményét közzétesszük. Ezzel a munkával igen sok nőtársunk foglalkozik. Mi vagyunk itt a körzetfelelősök.

– Megtudhatnám az önök szervezetének nevét?

A nő elővészi névjegyét, átnyújtja. Ósima rezzenéstelen arccal átveszi, és nagy érdeklődéssel tanulmányozza a kártyát. Leteszi az asztalra, majd ragyogó mosollyal emeli szemét a látogatóra. Olyan elsőrangú mosoly ez, amelytől egy

normális nő azonnal elpirulna. Ennek azonban arcizma sem rezdül.

– Megállapítottuk, hogy könyvtárukban sajnos felmerült néhány kifogásolható probléma – mondja.

– Női szempontból nézve, ugyebár? – kérdezi Ósima.

– Női szempontból, természetesen – köszörüli torkát a nő. -És ezért szeretnénk feltenni kérdéseket az itteni vezetőknek, és meghallgatni a véleményüket a dologról. Lehetséges ez?

– Nálunk nincsenek ilyen rafinált testületek, mint vezetőség, adminisztráció, de ha velem beérik, készséggel állok rendelkezésükre.

– Először is itt nincsen női mosdó. Így van?

– Valóban. Ebben a könyvtárban nin-

csen mosdó kizárólag nők részére. A mellékhelyiséget férfiak és nők egyaránt használhatják.

– Legyen az akár magánintézmény, ha nyilvános, az alapszabályzat szerint külön mosdót kell biztosítani a nők és a férfiak számára.

– A szabályzat szerint? – kérdez vissza Ósima.

– Úgy van! A közös használatú mellékhelyiségekben esnek meg a legkülönfélébb zaklatások. A felmérések szerint a nők túlnyomó többsége irtózik a közös mosdók használatától, és heves ellenérzéseket táplál iránta. Ez a helyzet önöknél egyértelmű semmibevétele a könyvtár női látogatóinak.

– Semmibevétele? – ismétli megint Ósima olyan arccal, mintha tévedésből valami keserű italt hajtott, volna le. Nem

nagyon tetszik neki a szó csengése.

– Ez szándékos mulasztás!

– Szándékos mulasztás… – ízlelgeti a szót Ósima, mintha illetlenséget hallott volna.

– Nos, mit gondol erről ön?! – kérdezi a nő számon kérő hangon.

– Amennyiben körülnéz, asszonyom, nem kerülheti el a figyelmét – mondja Ósima hogy ez itt egy egészen kicsi könyvtár. Sajnálatunkra nincs hely arra, hogy mosdót biztosítsunk külön a nőknek és külön a férfiaknak. A nemek szerint elkülönített mosdó vitathatatlanul kényelmesebb lenne, de eddig még nem érkezett hozzánk panasz ez ügyben. Szerencsére vagy sem, könyvtárunkban még nincs akkora tolongás. Ha az a szándékuk, hogy a kérdés végére járjanak, ajánlom, látogassanak el Seattle-ben a Boe-

ing-gyárba is. A Jumbo Jet gépeken sokkal több hely van és több az utas, mint amennyi olvasónk nekünk a mi kis könyvtárunkban, de tudomásom szerint a 747-eseken még mindig közös használatúak a mosdók.

A magas hölgy szigorúan összehúzott szemmel mered Osimára. Ahogy összerándul az arca, két járomcsontja még jobban kiáll, s ezzel együtt a szemüvege is feljebb csúszik.

– Mi nem azért vagyunk itt, hogy repülőgépeket vizsgáljunk. Hogy jön most ide a 747-es?

– Ha a repülőgépen lehet közös használatú mosdó, akkor ugyanazon az alapon miért ne lehetne a mi könyvtárunkban is?

– Mi itt a közintézmények berendezését vizsgáljuk, nem az alapszabályok alkal-

mazhatóságáról vitatkozunk.

Ósima arcáról sehogy sem akar eltűnni a nyájas mosoly.

– Én meg teljesen abban a hiszemben voltam, hogy mi itt az alapszabályokról beszélgethetünk.

A hosszú hölgy rájön, hogy hol hibázott, és ettől elpirul, de nem ám Ósima szívdöglesztő pillantásától. A nő megpróbál javítani pozícióján.

– A Jumbónak semmi köze az itteni problémához. Ne térjen el a tárgytól, és ne akarjon összezavarni!

– Értettem, hagyjuk most a repülőgépeket – mondja Ósima. – Térjünk vissza a földre, beszéljünk az itteni dolgokról.

A nő élesen ránéz Ósimára. Sóhajt egyet, és folytatja:

– Van itt még más is. A katalógus külön

veszi a férfi és a női szerzőket.

– Igen. Úgy van. Elődeink készítették ezt a mutatót, és gondoltunk rá, hogy átalakítjuk, de sajnos nem jutott rá idő, így azután úgy maradt, ahogy volt.

– Nem is ez a kifogásunk. Ósima könnyedén bólint.

– Hanem, hogy a férfi szerzők megelőzik a nőket – folytatja a nő. – Nézetünk szerint ez az eljárás sérti a nemek közti egyenlőség alapelvét, sőt egyenesen kizárja.

Ósima felveszi a névjegyet, ismét megnéz rajta valamit, majd visszateszi az asztalra.

– Az ön neve Szoga, ugyebár, és az iskolában Tanaka előtt, Szekine után foglalt helyet a névsorban. Tett-e ön panaszt ezért? Követelte-e, hogy néha változtas-

sanak a sorrenden? Az ábécében a G feldühödik-e azon, hogy az F után következik?

A könyv 68. oldala forradalmat szít-e annak érdekében, hogy ne a 67-es után következzék?

– Az egészen más eset! – emeli fel dühösen a hangját a nő. – Ön egy idő óta szántszándékkal össze akarja zavarni a beszélgetést!

Ezt hallván odasiet a kisebbik, aki eddig a könyvespolcnál jegyzetelt.

– Szántszándékkal, összezavarni? – visszhangozza Ósima, mintegy nyomatékot adva ellenfele szavainak.

– Hát nem úgy beszél?

– Red herring – így Ósima.

A Szoga nevű nő szája tátva marad, szóhoz se tud jutni.

– Az angolok használják ezt a kifejezést. Red herring. Átvitt értelmű jelentése van, ami annyit tesz, hogy eltereli a beszélgetést a fő témától. Vörös hering. De hogy miért mondják ezt így, az felülmúlja az én felkészültségemet, utána kellene néznem.

– Akár hering, akár makréla, a lényeg az, hogy el akarja terelni a beszélgetésünket.

– Ha pontosak akarunk lenni, ez az analógiás helyettesítés esete – mondja Ósima. – A szónoklattan egyik meglehetősen érvényes módszere, említi Arisztotelész. Ennek az intellektuális trükknek a hasznát a régi görög polgárok mindennapos életükben is élvezték, és széles körben alkalmazták. Igazán nagy kár, hogy a korabeli Athénban a polgár fogalmába a nők nem tartoztak bele.

– Gúnyolódik rajtunk? Ósima megrázza a fejét.

– Ha megengedik, hadd mondjam el a következőket. Egy kisváros kis könyvtárába jöttek körbeszimatolni. Keresték, mibe köthetnek bele, a mosdótól kezdve a katalógusig. Ha már erre van idejük, találhatnának ennél sokkal fontosabb dolgokat, amelyek tényleg a japán nők egyenjogúságát védenék. Lehet, hogy nem tűnik túl jelentősnek a mi kis könyvtárunk tevékenysége, de mi megteszünk minden tőlünk telhetőt szűkebb közösségünkért. Az írásbeli kultúra kedvelőinek rendelkezésre bocsátjuk az itt összegyűlt nagyszerű könyveket és dokumentumokat. Emberbarát szolgálatot látunk el. Önök talán nem is tudják, de ebben a könyvtárban 1912-től, vagyis a Taisó-kortól a Sóva-kor közepéig, vagyis

a hatvanas évekig olyan egyedülálló versés a hozzá tartozó kritikai kutatások kollekcióját gyűjtötték össze ezeknek az évtizedeknek a terméséből, amelyet a kutatók országszerte nagyra értékelnek. Természetes, hogy nem vagyunk tökéletesek, és megvannak a magunk korlátai. Tudatában vagyunk ennek, de mégis igyekszünk megtenni mindent, amit csak lehet. Méltányosabb lenne, ha önök több figyelmet szentelnének erényeinknek, és kevesebbet gyengeségeinknek. Ez talán nem nevezhető fairnek?

A magas nő ránéz a társára, az visszanéz rá, és most először nyitja szóra a száját. Kellemetlenül magas a hangja.

– Amit itt maga összehord, az nem más, mint üres, fellengzős mellébeszélés, a felelősség elhárítása. A valóságban pedig, az érthetőség kedvéért maradjunk ennél

a kifejezésnél, egyszerűen csak önigazolásra törekszik. Finoman fogalmazva maga a fallocentrikus világszemlélet szánalmas példája.

– *A fallocentrikus világszemlélet szánalmas példája* – ismétli meg Ósima, mintha mélyen megindította volna a kifejezés. A hangsúlyából ítélve igen megnyerhette a tetszését.

– Más szavakkal maga tipikus szexista, elavult férfias férfi – toldja meg a magasabbik, hangjában leplezetlen fölénnyel.

– Férfias férfi … – szajkózza utána megint Ósima. A kisebbik mit sem törődve ezzel, folytatja:

– A meglévő társadalmi adottságokat akarja konzerválni, és ezt ócska hímsoviniszta logikával palástolja. Maga a nőnem képviselőit teljes egészében másodrendű polgárrá akarja degradálni,

a nőket megillető jogokat pedig korlátozni és megsemmisíteni igyekszik. Nem is annyira szándékosan, mint inkább tudatlanságból, de végeredményében így is mélyen bűnös módon. Mások fájdalmára érzéketlenül, férfi létére csak a megszerzett férfielőjogokat védelmezi. És ebben a tudatlanságban nem is akarja látni, hogy a nőkkel és a társadalommal szemben milyen gonoszat cselekszik. A mosdó és a katalóguscédula kérdései természetesen csupán apró problémák. De ahol nincsenek részletek, nem áll össze az egész sem. Ha átsiklunk a kis dolgokon, nem tudjuk a tudatlanság leplét lerántani, amely ma a társadalom szemellenzője. Ez cselekvésünk alapelve.

– Ezt ma minden nő érzi, akinek helyén van a szíve! – fűzi hozzá a magasabbik rezzenéstelen arccal.

– *„Hisz más nemes nő tudna-e / mást tenni, hogyha látja háza végzetét?*[4] – szól erre Ósima.

A két nő némán áll egymás mellett, mint két jéghegy.

– Szophoklész *Élektrájából* idéztem. Nagyszerű dráma. Többször is elolvastam. Ami pedig a nőnemet illeti, azt eredetileg a nyelvtanban használjuk, mint a szavak nemére alkalmazott kifejezést, fizikai megkülönböztetés esetében pedig helyesen női nemről beszélhetünk, azt hiszem. Esetünkben tehát a nőnem téves szóhasználat, ha már efféle nyelvészeti apróságoknak is figyelmet szentelhetünk.

Továbbra is hideg hallgatás a válasz.

– Mindazonáltal amit mondani tetszett, gyökeresen elhibázott – folytatja Ósima

[4] Devecseri Gábor fordítása

lágy hangon, de határozottan. – Én nem vagyok *a férfias férfi, a fallocentrikus világszemlélet szánalmas példája* vagy mi.

– Akkor magyarázza meg, mi kifogása az ellen, amit mondtunk – követeli harciasan az alacsonyabbik.

– Anélkül, hogy megkerülné a beszélgetés tárgyát, vagy ismereteit fitogtatná – teszi hozzá a másik.

– Értem. Tehát magyarázzam meg érthetően és egyenesen, anélkül, hogy a beszélgetés tárgyát megkerülném, vagy ismereteimet fitogtatnám – mondja Ósima.

– Ha kérhetnénk – válaszol a magas. A másik csak bólogat, hogy röviden ezzel is kifejezze egyetértését.

– Nos, először is nem vagyok férfi – jelenti ki Ósima. Mindnyájan megderme-

dünk, megáll a szó a levegőben. Én is elakadt lélegzettel nézek rá a szemem sarkából.

– Nő vagyok – erősíti meg.

– Hagyja, kérem, ez ízetlenség! – mondja a kisebbik, miután lélegzethez jut, de nem meggyőződésből, hanem csak azért, hogy valaki mondjon már valamit.

Ósima nadrágzsebéből előhúzza a tárcáját, kivesz belőle egy műanyag kártyát, és átadja a nőknek. Valami fényképes személyazonosító lehet. Talán a jogosítványa vagy mi. A kicsi magasra húzott szemöldökkel olvas, majd továbbadja az igazolványt a hosszúnak. Az is elolvassa, majd rövid habozás után, olyan arckifejezéssel, mint aki rossz lapot húzott a pakliból, visszaadja Ósimának.

– Te is megnézed? – néz rám Ósima, de én csak némán megrázom a fejemet, te-

hát visszateszi a kártyát a tárcájába, azt pedig a nadrágzsebébe. Két kezét a pultra helyezi.

– Így hát láthatták, biológiailag szólva és anyakönyvileg is kétségtelenül nő vagyok. Ezért amit mondtak, gyökeresen elhibázott. Én nem lehetek az önök meghatározásának megfelelően tipikus példája a fallocentrikus szemléletű férfias férfinak.

– De… hát… – a magas nő akar valamit mondani, de elakad, nem jön több szó a szájára. Az alacsonyabb szorosan összeszorítja ajkait, jobbjával blúzának gallérját babrálgatja.

– De hát – folytatja Ósima – testi felépítésemben nő vagyok, ám a tudatom tökéletesen férfitudat. Férfinak érzem magam, férfiként élem az életem. Szóval lehetséges, hogy ami a világszemléletemet

illeti, önöknek igazuk van. Lehet, hogy egy cégéres hímsoviniszta vagyok, de ha így áll is a helyzet, nem leszbikus! Ami az ízlésemet illeti, a férfiakat szeretem. Vagyis nő létemre meleg fiú vagyok. Egyszer sem használtam fel a hüvelyemet, az anális szexet élvezem. A csiklóm érzékeny, nem úgy, mint a mellbimbóm. Menzeszem sincsen. Nos, milyen diszkriminációra lennék én képes? Megmondaná valaki?

Hárman állunk döbbenten, szótlanul. Valamelyik nő bizonytalanul megköszörüli a torkát, az érdes hang visszhangként verődik szét a teremben. A falióra ketyegése hirtelen bántóan felerősödik.

– Elnézést kérek, de éppen ebéd közben vagyok – szól sugárzó arccal Ósima. – Tonhalas spenótos szendvicset eszem, pontosabban félig már elfogyasztottam,

amikor ide-szólítottak. Ha sokáig gazdátlanul hagyom a kertben, a környékbeli macskák idegyűlnek és felfalják. Errefelé rengeteg a macska. Sokan vannak, akik ide járnak a tengerparti fenyvesbe megnyuvasztani a macskakölyköket. Szóval ha lehet, visszatérnék, szeretném folytatni az étkezést. Elnézésüket kérve távozom, érezzék jól magukat. E könyvtár minden polgártársunk számára nyitva áll. Amennyiben betartják a könyvtárhasználat szabályait, és nem zavarják az olvasókat, kedvükre vizsgálódhatnak. A jelentésükbe bármit szabadon beírhatnak, ami csak tetszik. Nekünk nem számít. Sehonnan nem kapunk semmiféle támogatást, senki sem szól bele a munkánkba. Eddig is saját elképzelésünk szerint intéztük a dolgainkat, ezután is ezt szándékozzuk tenni.

Amikor Ósima kimegy, a nők egymásra néznek, aztán rám. Biztosan azt hiszik rólam, hogy én vagyok Ósima szeretője. Nem szólok semmit, rendezgetem az olvasócédulákat. Egy darabig sugdolóznak a polcnál, majd összecsomagolnak, és arcukon némi zavarral távoznak. Amikor átadom nekik a pultnál a hátitáskájukat, nem mondanak köszönetet.

Nem sokkal később Ósima végez az ebédjével, és visszajön. Két spenótos, tonhalas tekercset kapok tőle, meg valami zöldséggel töltött tortillaszerűséget fehér szósszal leöntve. Ez lesz az ebédem, vizet forralok, és filteres Earl Grey teát főzök hozzá.

– Amit az imént mondtam, tény és való – mondja Ósima, amikor visszatérek az ebédről.

– Erre célzott a múltkor, amikor külön-

leges embernek mondta magát? – kérdezem.

– Nem dicsekvésnek szántam, de most már érted, hogy egyáltalán nem túloztam.

Némán bólintok. Ósima elneveti magát.

– Ha választani kell, nem vitás, hogy nő vagyok, de alig van mellem, egyszer sem menstruáltam. De fütyim sincsen, golyóim sincsenek, nem nő szakállam. Vagyis ilyesmim sincs. Ha ezt üresnek nevezik, hát üres vagyok. Hogy ez milyen érzés, azt te valószínűleg sohasem fogod megtudni.

– Valószínűleg – mondom én.

– Néha magam sem értem, hogy mi meg hogy van velem, mi vagyok én tulajdonképpen. Tényleg, mi vagyok én?

Megrázom a fejemet.

– Hát én se tudom, hogy mi vagyok – mondom.

– Klasszikus identitáskeresés. Most meg bólintok.

– De legalább nálad ott a *kapukulcs*. Nálam meg nincs.

– Én nem törődöm azzal, hogy kicsoda-micsoda, kedvelem magát. – Ilyet életemben először mondok valakinek. Belepirulok.

– Köszönöm. – Ósima a vállamra teszi a kezét. – Ugye én tényleg egy kicsit más vagyok, mint a többiek, de alapjában véve ugyanolyan ember. Szeretném, ha ezt megértenéd. Nem vagyok szörny, csak egyszerű emberi lény. Ugyanúgy érzek, mint bárki más, ugyanúgy cselekszem. De amikor ez a kis különbség előjön, úgy érzem, mintha feneketlen mély vízbe estem volna. Ha belegondolok, ezen sokat

nem lehet segíteni.

Felveszi a pultról a hosszú, tűhegyű ceruzát, és úgy nézegeti, mintha az a saját testének meghosszabbítása lenne.

– Gondoltam, hogy minél hamarabb sort kerítek rá, hogy erről felvilágosítsalak. Jobb, ha egyenesen tőlem tudod, mintha más közölné veled. Épp ezért kapóra jött ez a mai eset. Igaz, nem állíthatnám, hogy túlságosan felemelő érzés lett volna.

Bólintok.

– De amint látod, ember vagyok, bár eleddig számtalan esetben kellett elszenvednem hátrányos megkülönböztetést - mondja Ósima. – A diszkrimináció milyenségéről és arról, hogy milyen mélyen sérti az embert, csak az tudhat, aki ennek áldozatául esett. A fájdalom személyes, mindenki a maga módján érzi, min-

denkinek vannak sebei. Szerintem számomra ugyanolyan fontos a szépség és az igazság, mint bárki másnak. A legkiábrándítóbbak azok az emberek, akikből hiányzik a képzelőerő. T. S. Eliot ezekre mondja, hogy „üres emberek”. Olyanok, akik nem látnak a felszín alá, észre sem veszik, hogy az a lyuk, ahonnan hiányzik a képzeletük, érzéketlen szalmatörekkel van betömve. Ök maguk is érzéketlenek, üres szavakat zúdítanak a másikra, és olyasmit erőltetnek rá, amit az nem akar. Magunk között szólva olyanok, mint az előbbi páros.

Nagyot sóhajtott, miközben szórakozottan forgatta ujjai között a hosszú ceruzát.

– Mit nekem homoszexuális, leszbikus, hetero, fasiszta disznó, kommunista, krisnás, nem érdekelnek. Egyáltalán nem

törődöm azzal, hogy ki milyen zászlót emel magasba. De az üres embereket ki nem állhatom. Az ilyenek társaságában egyszerűen nem bírok magammal, és olyan dolgokat mondok, amilyeneket nem kéne. Elfogy a türelmem a sok ostobaságtól, amit összehordanak. Ezt a két nőt is hagynom kellett volna, vagy inkább idehívnom Szaekit, intézze el velük a dolgot ő. Ö nagyon barátságosan tudja kezelni az ilyeneket. Nekem nem megy. Nem tudom megállni, hogy olyasmiről beszéljek, amiről nem kellene, olyasmit tegyek, amit nem szabad. Ez a gyengém. Te tudod, miért ez a gyengém?

– Talán mert ha minden fantáziátlan embert egyenként komolyan vesz, akárhány teste volna is, nem lenne elég. Nem erről van szó? – kérdezem erre.

– De bizony úgy van – helyesel Ósima,

és a hosszú ceruza törlőgumis végét a halántékához szorítja. – Valóban. Te Tamura Kafka, szeretném, ha az eszedbe vésnél valamit. Végeredményben azok is ilyenek voltak, akik annak idején Szaeki szerelmét meggyilkolták. A képzeletszegény értetlenség és irgalmatlanság élő példái. A szűkagyúság megöli a képzeletet. Egyoldalú tézisek, üres frázisok, lopott ideálok, merev rendszerek. Én ezektől félek. Rettegek tőlük és gyűlölöm őket. Természetesen nagyon fontos az, hogy mi a helyes és mi nem az. A hibákat, tévedéseket felül kell bírálni, és még korrigálni lehet őket. Ha van bátorságunk beismerni a tévedést, változtathatunk a dolgokon. De a képzelőerő hiányából fakadó értetlenség és könyörtelenség olyan, mint az élősködő féreg. A gazdát is átváltoztatja, maga is változik, hogy terjeszkedhessen. Erre nincs ment-

ség. Nem akarom, hogy itt is bevegye magát az ilyen.

Ósima itt ceruzájával a könyvespolcokra mutat, nyilván az egész könyvtárat értette azon, amit mondott.

– Bárcsak nevetni tudnék az ilyen embereken, de képtelen vagyok rá.

20

Amikor egy nagy hűtőkamion sofőrje a Tokió-Nagoja gyorsforgalmi út Fudzsikava pihenőjén letette Nakatát, már este nyolc után járt az idő. Az öreg vászontarisznyájával meg az esernyőjével lekászálódott, a vezető melletti magas ülésről.

– Itt talál majd másik kocsit – biztatta a sofőr, fejét kidugva az ablakon. – Ha végigjárja mindet, egyik csak elviszi majd.

– Nagyon szépen köszöni, nagy segítség volt ez Nakatának.

– Azután csak vigyázzon magára! – intett neki a vezető, és ment tovább.

A sofőr mondta, hogy „Fudzsikava”, de Nakatának sejtelme sem volt, merre járhat, hol is lehet ez a Fudzsikava. Csak

annyit fogott fel az egészből, hogy elhagyta Tokiót, és lassan nyugat felé tart. Nem volt iránytűje, térképet olvasni nem tudott, csak ösztönösen érezte, merre megy. Ha felveszi egy nyugat felé tartó kocsi, akkor már jó.

Megéhezett, betért hát az étterembe, hogy egyen egy leveses tésztát, rament. Volt rizsgombóc meg csokoládé a tarisznyájában, de nem nyúlt hozzá, úgy gondolta, hogy inkább elteszi szűkösebb időkre. Mivel nem tudott olvasni, az étteremben jó időbe telt, míg kiismerte a félig önkiszolgáló rendszert. Először is, mielőtt belépne, az automatából blokkot kellett vennie. Nakata nem tudta elolvasni, melyik gomb fölé milyen étel neve van írva, ezért segítséget kellett kérnie valakitől. Azt mondta, gyenge a szeme, nem látja jól a felírást, és egy középkorú

asszony bedobta helyette a pénzt, megnyomta a gombot, a visszajárót pedig a tenyerébe. Tapasztalatból tudta már, jobb, ha leplezi tudatlanságát. Néha úgy néztek rá ilyenkor, mint valami csodabogárra.

Később nyakába vette a tarisznyát, fogta az ernyőjét, és a közelben megszólított egy teherautósofőr-külsejű embert. Érdeklődött, fölvenné-e, mert nyugatra tart. Az illető végignézett Nakata ábrázatán, ruháján, és megrázta a fejét. Ritkaságszámba megy, ha valaki vén fejjel akar stoppolni, és az ember ösztönösen tart attól, ami szokatlan. Azt mondta, tiltja a vállalat szabályzata, és elnézést kért.

Nakatának az is elég sok idejébe telt, amíg Nakano kerületből kijutott a sztrádára. Korábban alig tette ki a lábát a városrészből, azt sem tudta, merre van a

Nagoja felé vezető gyorsforgalmi út feljárata. Szabadjegyét kihasználva utazott már a városi buszon, mert az ott érvényes volt, de a földalattira vagy a villamosra, ahová jegyet kellett volna vennie, nem szállt fel egyedül.

Otthon váltás ruhát, mosdószereket vett magához, valami egyszerűbb harapnivalót csomagolt, a matrac alól előszedte eldugott pénzét, és gondosan eltette az övtáskájába. Jókora esernyőjét marokra fogva délelőtt tízkor lépett ki a lakás ajtaján. Amikor a városi busz vezetőjét megkérdezte, megy-e a Tokió-Nagoja gyorsforgalmi útra, az csak nevette.

– Ez itt a Sindzsuku városközpont felé megy, nem közlekedik a gyorsforgalmi úton! A sztrádán távolsági busz jár.

– És oda hogy jutok el?

– Eljön Sindzsukuig, ott átszáll a villa-

mosra, azzal elmegy a Tokió pályaudvarig, ott vehet jegyet és fölszállhat a távolsági buszra.

Nakata nem nagyon értette, mindenesetre elment a busszal a végállomásig, Sindzsukuig. De odaérve látta, hogy Sindzsuku túlságosan nagy, óriási városközpont. Olyan sok a járókelő, hogy lépni sem lehet tőlük. Fogalma sem volt, hol találja a Tokió pályaudvarra menő villamost. Persze az útmutató táblákat sem tudta elolvasni. Jó néhány embert megkérdezett, hogyan jut oda, de mind hadartak, és magyarázatuk tele volt mindenféle soha nem hallott, idegen helynévvel. Ezeket Nakata sehogy sem tudta megjegyezni. Arra gondolt, ezek úgy beszélnek, mint szegény megboldogult Kavamura, a macska. Eszébe jutott, hogy megkérdez egy rendőrt, de az bizonyo-

san azt gondolná, öregkori elbutulásban szenved. (Egyszer ez már előfordult vele.) Ide-oda csellengett a pályaudvar körül, a nehéz levegő miatt egyre rosszabbul érezte magát. Szándékosan a kisebb forgalmú utcákon ment, és a felhőkarcolók között rátalált egy kis parkra, ott letelepedett egy padra. Elüldögélt, és sokáig nem tudta, mihez kezdjen. Néha magában beszélt, a tenyerével olykor végigsimított kurtára nyírt haján. A parkban sehol egy macska. Néha arra szállt egy-egy varjú, hogy a szemétgyűjtőben guberáljon. Nakata felnézett az égre, és a nap állásából becsülte fel, hány óra lehet. Az égnek furcsa színe volt a sok kipufogógáztól. A szomszédos padra két lány ült le, Nakata megszólította őket, hogy megtudakolja, hogyan jut ki a sztrádára. Ők is ugyanazt mondták, mint a busz vezetője. A várost átszelő villamosvonalon el-

jut a Tokió pályaudvarig, és ott felszállhat a távolsági buszra, amelyik a Tokió-Nagoja gyorsforgalmi úton jár.

– Nakata ezt már megpróbálta, de sehogy sem sikerült -vallotta be őszintén. – Eddig nem járt még a Nakano negyed határain túl. Ezért nem tud villamosozni, bár buszozni igen. Olvasni sem tud, azért nem megy a jegyvásárlás. Idáig eljött a városi busszal, de most megakadt, nincs tovább.

A két lány meglepődött. Írástudatlan? Ránézésre pedig minden rendjén van az öregen. Derűs, ápoltnak mondható. Talán csak az tűnik egy kicsit szokatlannak, hogy ilyen szép napon esernyővel jár. Nem látszik hajléktalannak. Nem rossz arcú, sőt a tekintete is tiszta.

– Tényleg sohasem mozdult ki Nakanóból? – kérdezte a fekete hajú

lány.

– Soha. Ha Nakata eltéved, senki sem keresi meg.

– És olvasni sem tud – mondta a barnára festett hajú.

– Egyáltalán nem. Az egyszerű számokat igen, nagyjából. De a számolás már nem megy.

– Akkor nehéz lehet villamosra szállni, ugye?

– Nem könnyű, mert ahhoz a jegyváltást is tudni kell.

– Ha ráérnénk, elkísérnénk, hogy felszállhasson a megfelelő villamosra, de sajnos mindjárt vissza kell menni a munkahelyünkre. Nincs annyi időnk, hogy megjárjuk az utat a villamosmegállóig. Elnézést.

– Ugyan, dehogy, dehogy, ne tessék

ilyet mondani, majd csak boldogul valahogy Nakata maga is.

– Megvan! – kiáltott fel a fekete hajú. – Tógegucsi a szállítóktól azt mondta, hogy éppen Jokohamába készül!

– Tényleg, ahogy mondod. Ha szólunk neki, rendben lesz. Kicsit barátságtalan ugyan, de nem rossz fiú – tódította a barna.

– Figyeljen csak, bácsi! Ha nem tud olvasni, mi lenne, ha inkább stoppal menne? – indítványozta a fekete.

– Stoppal?

– Azt jelenti, hogy az arra járó autókra felkéredzkedik. Főleg a messzire induló teherautókra. A személyautók nem nagyon vesznek fel senkit.

– Nakata nem érti az ilyen nehéz dolgokat, mint hogy mi a különbség a kettő

között.

– Nem baj, csak próbálja meg egyszer, majd belejön. Én is stoppoltam egyszer régen, diákkoromban. A teherautósofőrök mind kedvesek voltak.

– És a bácsi tulajdonképpen hová igyekszik a Tokió-Nagoja sztrádán? – kérdezte a barna.

– Azt nem tudja Nakata.

– Nem tudja?

– Nem, de ha odaér, majd tudni fogja. Abban biztos, hogy az út nyugat felé vezet, a többit majd el lehet dönteni azután. Nakatának mindenekelőtt nyugat felé kell tartania.

A két lány összenézett, de Nakata magyarázatában volt valami különös rábeszélő erő. Természetes jóindulatot keltett az öreg. Megették az ebédjüket, a

csomagolást bedobták a szemétbe, fölálltak a padról.

– Figyeljen, bácsi, jöjjön velünk, hátha tehetünk magáért valamit – ajánlotta a fekete hajú lány.

Nakata követte őket, bementek egy közelben lévő nagy házba. Eletében először járt ekkora épületben. Leültették a portán egy székre, mondtak valamit a portásnőnek, majd ismét Nakatához fordultak.

– Várjon itt egy kicsit a bácsi – azzal eltűntek a rengeteg felvonóajtó egyike mögött. Ebédről visszatérő tisztviselők vonultak el Nakata előtt, aki esernyőjét markolva, táskáját ölében tartva ült ott egyenes derékkal. Ilyen látványban sem volt része eddig az öregnek. Mintha öszszebeszéltek volna, mindenki nagyon szép ruhát viselt. Nyakkendősen, ragyo-

gó táskával, a nők magas sarkú cipőben. Gyors léptekkel haladtak egy irányba. Nakata el sem tudta képzelni, ugyan mit is csinálhat itt ez a tömérdek ember. Kisvártatva a két nő visszajött, egy fehér inges, csíkos nyakkendős, nyurga fiatalembert hoztak magukkal, és bemutatták neki Nakatát.

– Ez itt Tógegucsi, aki éppen most készül kocsival Jokohamába, és azt mondja, felveszi Nakata bácsit is. A gyorsforgalmin elviszi a kikötő északi parkolójáig, ott találhat majd másik autót. Körbe kell kérdezni mindenkit, nyugatra megy-e, és ha fölveszi valaki, annak később hálából fizetni szoktak egy tál ételt valamelyik pihenő étkezdéjében – magyarázta a barna. -Ért engem a bácsi?

– Van elég pénze? – kérdezte a fekete lány.

– Igen. Nakatának van annyi pénze.

– Tógegucsi, a bácsi a mi ismerősünk, kérlek, légy kedves hozzá – kérte kollégájukat a barna hajú.

– Ha ti is kedvesek lesztek hozzám… – kezdte bátortalanul a fiú.

– Majd egyszer… – ígérte neki a fekete, majd félrehúzták az öreget, és a közeli boltban vett csomagolt rizsgombócot és kevés csokoládét nyomtak a kezébe.

– Ezt tessék elfogadni útravalóul, ha megéhezne. Nakata hosszan hálálkodott.

– Nakata nem tudja, hogyan fejezze ki köszönetét azért a sok kedvességért, amivel elhalmozták őt. Nakata a maga szerény lehetőségeihez képest is szívből imádkozik mindkettejükért.

– Reméljük, meghallgatják a bácsi imáját… – szólt a barna, mire a fekete halkan

kuncogni kezdett.

A Tógegucsi nevű fiatalember, Nakatával a Hiace teherautó vezető melletti ülésén, a városi főútról ráfordult a Tokió-Nagoja sztrádára. Mivel dugóba kerültek, elbeszélgettek mindenféléről. A kissé gátlásos Tógegucsi egy darabig nem szólt semmit, de miután hozzászokott Nakata jelenlétéhez, megindult belőle a szó, és többnyire ő vitte tovább a beszélgetést. Rengeteg mondanivaló szorult belé, és Nakatának, akivel talán többé nem találkozik az életben, mindent őszintén kitálalt. Néhány hónapja szakított szerelmével, akinek házasságot ígért. A nő beleszeretett valaki másba, de sokáig elhallgatta, és mindkettejükkel járt. A fiú azt is elmondta, hogy nem jön ki a főnökévei, legszívesebben otthagyná a vállalatot. Meg azt is, hogy felső tagoza-

tos iskolás volt, amikor elváltak a szülei. Az anyja rögtön férjhez ment, de a férje egy csaló, semmirekellő szélhámos. Közeli barátjának kölcsönadta összegyűjtött pénzét, és az semmi jelét nem mutatja, hogy vissza akarná adni. A szomszédjába beköltözött egy diák, aki késő éjszaka is bömbölteti a zenét, ezért ő nem tudja magát rendesen kialudni.

Nakata őszinte figyelemmel hallgatta a másik elbeszélését, csak néha-néha vetett közbe egy-egy helyeslő, egyetértő szót. Mire a kikötő északi parkolójához értek, Nakata már megismerkedett a fiatalember életének minden fontos mozzanatával. Igaz, bőven volt Nakata számára érthetetlen részlet, nagy vonalakban mégis tisztában volt már azzal, mennyire őszintén szeretne élni Tógegucsi úr, és mégis mennyi baj törté-

nik vele, mennyire gáncsolják ezt a szerencsétlen fiatalembert.

– Nakata nagyon hálásan köszöni a segítségét, hogy elhozta idáig.

– Ugyan, én magam is nagyon élveztem, hogy együtt lehettünk. Nagyon jó volt, kedves Nakata úr. Hála önnek, most igazán jól érzem magam. Olyan jó volt, hogy végre valakinek igazán kiönthettem a szívemet. Mostanáig senki sem hallgatott meg. Remélem, nem okoztam gondot Nakata úrnak azzal, hogy a magam szerencsétlen dolgaival terheltem.

– Szó sincs róla! Nakatának is nagyon jó volt, hogy beszélgethetett Tógegucsi úrral. Egyáltalán nem terhelte meg, kérem, semmiképpen ne gondolja ezt. Nakata biztos benne, hogy Tógegucsi úrra ezután szép dolgok várnak az életben.

A fiatalember elővette a tárcáját, és ab-

ból egy telefonkártyát nyújtott át Nakatának.

– Hadd adjam át búcsúajándékul ezt a telefonkártyát, a vállalatunk reklámja van rajta. Restellem, hogy csak ennyit tudok adni.

– Hálás köszönet érte – mondta Nakata, majd átvette és gondosan a tárcájába csúsztatta a kártyát. Igaz, hogy nem volt kinek telefonálnia, és különben sem értette a használatát, de nem akarta visszautasítani. Délután három óra volt.

Vagy egy óra múlva talált egy másik gépkocsivezetőt, aki elvitte Fudzsikaváig. Hűtőkamionja friss halat szállított. Az ember hatalmas termetű, negyvenes férfi volt, karja, mint egy fahasáb, a hasa domborodott, akár a hordó.

– Nem zavarja a halszag? – kérdezte.

– A hal Nakata kedvence – felelte az öreg.

– Furcsa ember maga – nevetett a sofőr.

– Igen, szokták mondani.

– Szeretem a furcsa embereket – mondta a vezető. – Ezen a világon sokan vannak, akik fapofát vágnak, normális életet élnek, s közben teljesen megbízhatatlanok.

– Csakugyan így lenne?

– De így ám! Ez a véleményem.

– Nakatának nemigen van véleménye. Vagyis az angolnát szereti.

– Ez is egy vélemény. Szereti az angolnát.

– Az angolna vélemény?

– Az ám, méghozzá nagyszerű vélemény.

Ilyen hangulatban utaztak kettesben Fudzsikaváig. A sofőrt Hagitának hívták.

– Nakata úr, maga szerint mi lesz ezzel a világgal?

– Bocsánat, de Nakata egy kicsit nehéz felfogású. El sem tudja képzelni, mi lesz vele – szabadkozott az öreg.

– Mindegy, hogy valaki könnyű vagy nehéz felfogású, ha egyszer véleménye van.

– De hát Hagita úr, ha valaki nehézfejű, akkor nem tud ilyesmit végiggondolni.

– Mégis azt mondta, hogy szereti az angolnát.

– Igen, Nakata szereti.

– Ez is egy összefüggés.

– Aha…

– Nakata úr, szereti a tojásos sült csirkét rizzsel?

– Igen, Nakata kedvenc étele.

– Ez is egy összefüggés – állapította meg Hagita. – így áll össze a vélemény, majd megszilárdul. Angolna, csirke, tojás, sült hús, bármi megfelel. Érti?

– Nem nagyon. Ételek összefüggéséről van szó?

– Nemcsak arról, lehet villamos vagy a császár maga is. Bármi.

– Nakata nem tud villamosozni.

– Sebaj. Én ezzel csak azt akarom mondani, hogy nem érdekes, kicsoda a másik, az ember kapcsolatot épít ki maga és a környezetében lévő összes dolgok között. Az a legfontosabb kérdés, hogy ez magától, természetesen alakul így vagy sem. Az nem érdekes, hogy valaki okos vagy sem. Csak az a kérdés, hogy tud-e valaki a saját szemével látni vagy nem

tud. Ennyi az egész.

– Hagita úr nagyon okos lehet. Hagitából kitört a nevetés.

– Épp ezért nem érdekes, hogy jó eszű-e valaki vagy sem. Ugyanis én sem vagyok különösebben jó felfogású, csak tudok a saját fejemmel gondolkodni. Ezért aztán kiismerhetetlennek tartanak, azt mondják, hogy a fickó folyton előhozakodik valami kellemetlen dologgal. Ha a saját fejemmel akarok gondolkodni, az emberek elhúzódnak tőlem.

– Nakata még mindig nem érti, mi köze annak egymáshoz, hogy szereti az angolnát meg a tojásos csirkét is.

– Pedig van. A Nakata nevezetű ember és Nakata környezete között feltétlenül kapcsolat keletkezik, és ezzel egyidejűleg az angolna és a tojásos csirke között is van összefüggés. Ez a kapcsolat egyre

terjed, a Nakata és a tőkések közötti kapcsolat, a Nakata és a proletariátus közötti kapcsolat magától kibontakozik.

– Prole-mi?

– Proletariátus – segítette ki Hagita, és a kormányt elengedve Nakata felé nyújtotta kezét. Akkorák voltak a tenyerei, mint a baseballkesztyűk. – Aki így, arca verejtékével keresi a kenyerét, az proletár. Ezzel szemben aki ül a székén és semmi fizikai munkát nem végez, parancsokat osztogat mindenkinek, és az én keresetem százszorosát teszi zsebre, az a tőkés.

– Nakata nem ismer tőkést, mert ő maga szegény, és nem ismer előkelő embereket. Vajon a polgármester úr is tőkés lehet?

– Valami olyasféle. A legtöbbjük olyan, mint a tőkések kutyája.

– A polgármester úr kutya?... – Nakatának eszébe jutott az őt Johnny Walkerhez kalauzoló nagy fekete eb vészjósló figurája, és ez összekapcsolódott benne a polgármesterrel.

– Az ilyen kutyák valósággal hemzsegnek ebben a világban, kopónak mondjuk őket.

– Kopónak?

– Annak, mert körbe-körbe loholó kutyák.

– A kapitalistáknak nincs macskájuk? – kérdezte Nakata. Ezen Hagita megint nagyot nevetett.

– Maga aztán egy csodabogár, Nakata! Kedvelem az ilyeneket, mint maga. Íme, a kapitalisták macskája! Nagyon jó, nagyon eredeti!

– Hagita úr, kérem...

– He?

– Nakata szegény, és a polgármestertől havonta szocit kap, ezek szerint ezt nem szabadna elfogadni?

– Mennyi az havonta?

Nakata megnevezte az összeget. Hagita meglepetten csóválta a fejét.

– Ilyen csekélyke pénzből manapság nehéz megélni, igaz?

– Dehogy. Nakata nem sokat költ. Meg hát a szocin kívül Nakata megkeresi a környékbeliek eltűnt macskáit, és ezért jutalmat kap.

– Hivatásos macskakereső lenne? – kérdezte Hagita érdeklődéssel. – Mi a csoda, maga aztán tényleg nagyon eredeti fickó.

– Az igazat megvallva Nakata tényleg tud a macskákkal beszélni – bökte ki az öreg. – Nakata érti a macskák nyelvét, így

aztán az eltévedt macskákra többnyire rá is tud találni.

– Értem – mondta a sofőr –, szóval magának ez nem nehéz. Én már semmin sem lepődöm meg!

– De egy idő óta Nakata nem érti már a macskák beszédét. Ki tudja, miért.

– Hja, a világ naponként változik, Nakata úr. Mindennap bizonyos időben leszáll az este, de mire felvirrad, a világ már nem ugyanaz, mint előző nap volt. És Nakata úr sem ugyanaz már, mint aki tegnap volt. Érthető?

– Igen.

– Az összefüggések is változnak. Az is, hogy ki tőkés, ki proletár, ki a jobb-, ki a baloldali. Információs forradalom, opciópiac, likviditás, szakmák átalakulása, multinacionális termelés, mi rossz és mi

jó? A dolgok közötti határok sorra elmosódnak, azt hiszem, talán ennek a rovására írhatjuk azt is, hogy Nakata úr nem érti többé a macskák nyelvét.

– Nakata nagyjából meg tudja különböztetni a jobbat a baltól. Ez itt ugye a jobb, ez meg a bal. Vagy mégse?

– Úgy van, ahogy mondja – biccentett Hagita. – Jól mondta. Végül betértek az egyik autóspihenő éttermébe, és ettek, a sofőr két adag angolnát rendelt, és ki is fizette. Amikor Nakata erősködött, hogy szeretné állni a számlát, cserébe, hogy őt elhozta idáig, Hagita megrázta a fejét.

– Hagyja csak. Nem vagyok gazdag, de odáig nem süllyedhetek, hogy a tokiói polgármestertől kapott segélyből maga fizessen nekem.

– Nagyon szépen köszöni, engedje meg, hogy akkor Nakata szívből megköszönje

a vendéglátást – mondta Nakata a sofőr jóindulatától meghatva.

A Fudzsikava pihenőben vagy egy óra hosszat járta a kocsikat az öreg, de sehogy sem sikerült olyan vezetőt találnia, aki felvette volna. Mégsem vesztette el a fejét, nem kapkodott. Az idő az ő tudatában különleges lassúsággal folydogált. Még az is lehet, hogy alig mozdult.

Egy kis felfrissülés végett kiment a pihenőből, hogy céltalanul sétáljon egy kicsit. A levegő tiszta volt, annyira, hogy a Hold foltjai is tisztán kivehetőek voltak. Nakata ernyőjével ko-cogtatva az aszfaltot, járkált a parkolóban. Megszámlálhatatlanul sok teherautó sorakozott ott egymás mellett, mint az állatok, hogy pihenjenek egyet. Volt köztük olyan is, amelyiknek legalább húsz hatalmas kereke volt, mindegyik embernyi magassá-

gú. Nakata egy darabig elnézte ezt a látványt. Ekkora teherautók, ilyen sötétben, ilyen sokan! Mi lehet vajon a rakterűkbe gyömöszölve? Nakata el sem tudta képzelni. Ha a konténerek oldalán azt a sok írásjegyet egyenként kibetűzné, vajon rájönne-e, mi lehet bennük? A parkoló szélén, ahol már ritkábban álltak az autók, Nakata felfedezett vagy tíz ott parkoló motorbiciklit. Kicsit arrébb ordítozó fiatal fiúk álltak körbe valamit. Nakata kíváncsi lett, miféle szokatlan dolgot láthat, odament hát.

Közelebb lépve látta, hogy a kör közepén valaki fekszik, és a többiek ütikverik, rugdossák, kínozzák. Legtöbbjük fegyvertelen volt, de az egyiknél látott egy láncot, másiknál egy olyan botot, mint amilyen a rendőröknél szokott lenni. A fiúk haja szőkére-barnára festve.

Elöl nyitott, rövid ujjú inget vagy pólót viseltek. Néhányuk vállán tetoválás. Akit a földön rugdostak, ütöttek, közülük valónak látszott. Nakata esernyőjével az aszfaltot kopogtatva közeledett a társasághoz. Többen felé fordultak, és ellenségesen méregették, majd miután megállapították, hogy egy ártalmatlan vénember, nem figyeltek rá többet.

Valaki rászólt:

– Tata, jobb lesz, ha elhúzol.

Ö nem törődött semmivel, csak ment feléjük. A földön fekvő szájából kibugyogyant a vér.

– Kifolyik a vére, és meg fog halni – mondta Nakata. A fiúk meglepődhettek, mert először csak hallgattak.

– Hé, öreg, te is megkaphatod a magadét! – szólt a láncos. – Nekünk kettőt egy

csapásra megölni csak annyi, mint egyet.

– Nem szabad ok nélkül embert ölni – mondta erre Nakata.

– Nem szabad ok nélkül embert ölni – utánozta az egyik, mire többen nevetni kezdtek.

– Nekünk van rá okunk. Mi közöd hozzá, hogy kinyírjuk-e vagy sem? Fogd azt a hülye ernyődet, és hordd el magad, amíg jól van dolgod – mordult rá egy másik.

A földön fekvő teste meg-megrándult, mire az egyik kurtára nyírt hajú nehéz bakancsával teljes erőből oldalba rúgta.

Nakata lehunyta a szemét. Érezte, hogy valahol belül halkan feltört benne valami, amit nem tud elfojtani. Enyhe hányinger fogta el. Hirtelen rátört az emlék, ahogy Johnny Walkert meggyilkolta,

ahogy a kést beledöfte a másikba. A markolat fogása élénken az emlékezetében maradt. Összefüggés, gondolta. Ilyesmi lehet, amiről Hagita úr magyarázott, ez a mostani eset is összefüggések láncolata. Angolna, kés = Johnny Walker. Az emberek hangja eltorzult, és már nem tudta őket megkülönböztetni egymástól, mindez összekeveredett a sztrádáról odahallatszó monoton keréksurrogással, és az egész különös hangzássá olvadt össze. Nakata szíve összeszorult, a vért végtagjaiba préselte, és ő úgy érezte, hogy az éjszaka magába öleli.

Felnézett az égre, azután lassú mozdulatokkal kinyitotta az ernyőt, és a feje fölé tartotta. Óvatosan hátrált néhány lépést, hogy kissé távolabb kerüljön a fiataloktól. Körbekémlelt, majd megint hátrált néhány lépést.

– Odanézz, az öreg tényleg használni akarja az ernyőjét! -kiáltott az egyik fiú, és jót nevetett rajta. Ekkor az égből hirtelen valami furcsa, nyirkos valami kezdett esni, és undorító hangot adva csattant a lábuk előtt, az aszfalthoz kenődve. A fiúk abbahagyták áldozatuk rugdosását, és egyik a másik után felnézett. Az égen egyetlen felhő sem volt, de az a valami mégiscsak folyamatosan hullott az égbolt egyik szegletéből. Először csak itt-ott egy-egy, de azután egyre több, végül dőlt, mint a záporeső. Egy-egy darab hossza úgy három centi lehetett. Szurokfekete. Az autók reflektorfényében úgy csillogott, mintha fekete hó lepte volna be a környéket. Ezek a baljós, furcsa dolgok, ha az emberek vállát, karját vagy éppen a tarkóját találták el, nem peregtek le róla, hanem ott ragadtak. Próbálták leverni magukról, de nem tudták a

testükről leválasztani.

– Ezek piócák! – kiáltotta valaki.

Mintegy jeladásra, a motorosok futásnak eredtek a parkoló autók között a mosdó felé. Az egyik összeütközött egy parkolóba behajtó kisautóval, de a kocsi óvatos volt, az ütközéstől a szőkére festett fickónak nem esett komolyabb baja, de a földre került. Felpattant, fél kézzel teljes erejéből rávágott a motorházra, ordítva káromkodott egyet a gépkocsi vezetője felé, de ennyivel beérte, és a lábát húzva iramodott a mosdó felé.

A piócák pedig tovább potyogtak az égből. Aztán egy kissé csendesedett a különös eső, és lassan elállt. Nakata úr összecsukta az esernyőjét, majd a piócák között utat söpörve magának odament a földön fekvőhöz, hogy megnézze, mi lett vele. A környéken halmokban tekergőz-

tek a piócák, és természetesen a földön heverőt is belepték. A férfi szeme csukva volt, a vére folyt tovább, fogai kitörve. Nakata egyedül nem tudott rajta segíteni. Valakit csak hívnia kellett. Visszament tehát az étterembe, és szólt, a kiszolgálónak, hogy nem messze valaki a vérében fekszik.

– Ha nem hív rendőrt, meg fog halni – mondta.

Nem sokkal később előkerült egy gépkocsivezető, aki Kóbe felé ment, és hajlandó volt fölvenni Nakatát. Húszas éveinek derekán járó, álmos fiatalember volt az illető. A haját lófarokba kötötte, fülbevalót viselt, fején a Csúnicsi Ördögök baseballsapkája. Magányosan fújta a füstöt, és egy képregényújságot lapozgatott. Rikító mintás ing és jókora Nike edzőcipő egészítette ki a nem túl magas fiatal-

ember öltözékét. Cigarettájának parazsát minden különösebb teketória nélkül a tányérján lévő levesmaradékban oltotta el. Figyelmesen szemügyre vette Nakata úr ábrázatát, majd kissé kelletlenül így szólt:

– Nem bánom, beszállhat. Maga hasonlít a nagyapámhoz. A külseje vagy a beszéde... Egyébként az öreg végül elhülyült, és nem olyan régen meg is halt.

A fiatalember szerint „mondjuk másnap reggelre” Kóbé-ban is lehetnek. Bútort szállított egy ottani áruházba. Amikor kihajtottak a parkolóból, ütközéses balesetet láttak. Jó néhány rendőrautó gyűlt össze a helyszínen. Piros villogóval és fényekkel irányították az autókat. Nem volt komoly baleset, de a sorozatos ütközésekben sok autó összetorlódott. Kisbuszok oldala behorpadva, személyautók

stoplámpája széttörve. A fiatal vezető kidugta fejét az ablakon, beszélt a rendőrrel, azután felhúzta az ablakot.

– Az égből piócák estek, kupacokban állnak az úton – újságolta utasának különösebb megindultság nélkül. – A kerekek széttiporták és szétkenték őket az úton, nagyon nehéz kormányozni az autókat. Azt mondja a rendőr, hogy lassan vezessünk. Aztán a helyi motoros bandák is összecsaptak, és úgy látszik, még sebesültje is van a csatának. Piócák és motoros bandák. Furcsa egybeesés. Viszont szerencsére a rendőrök figyelmét leköti.

A sofőr lassított, és óvatosan vezette a kocsit a parkoló kijárata felé, a kerék mégis többször kipörgött. A fiatalember ügyesen visszaterelte a járművet a rendes kerékvágásba.

– No nézd csak, ilyen sok esett volna? –

csodálkozott. – Milyen csúszós! Undorító állatok. Bácsi, magát már köpölyözték piócával?

– Nem, legalábbis Nakata nem emlékszik rá, hogy megesett volna vele ilyesmi.

– Én Gifu megyében, a hegyek közt nőttem fel, ott bizony sokszor alkalmazták. Amikor az erdőben sétált az ember, felülről estek rá, ha a folyóba lépett, rátapadtak a lábára. Ezért ha piócákról van szó, én azután tudnék mesélni. Ha egyszer rászívják magukat az emberre, nagyon nehéz megszabadulni tőlük. A nagyobbaknak olyan szívóerejük van, hogy a bőrt is kiszakítják, ha le akarjuk tépni. A nyomuk megmarad. Egyet lehet: tűzzel leperzselni. Utálatos. Odatapad a bőrhöz, és kiszívja a vért. Ocsmány féreg, nem?

– De, biztos – értett egyet Nakata.

– Arra meg ki gondol, hogy egy sztráda pihenőjében, a parkoló kellős közepén az égből hullanak alá ezek a dögök? Ez a féreg nem eső, hogy odafentről potyogjon! Életemben nem hallottam ilyen hülyeséget. Ezek itt semmit sem tudnak a piócákról. Azt fogják hinni talán, hogy az égből esnek, mint az eső? Mi?

Nakata csak hallgatott, nem válaszolt.

– Néhány éve Jamanasi megyében elszaporodtak a százlábúak. Akkor is csúszott az autógumi, bajlódtunk vele. Ugyanúgy, mint most, ragacsos volt az aszfalt, és sok közlekedési balesetet okozott. A síneket sem tudták megtisztítani, a vonatok sem jártak. De a százlábúak legalább nem az égből estek, hanem innen-onnan másztak elő. Ha belegondolunk, érthető, nem?

– Nakata járt Jamanasi megyében. A

háború alatt.

– Heee? Milyen háború alatt? – kérdezte a sofőr.

Házának dolgozószobájában vérbe fagyva találták Tamura Kóicsi szobrászt

Az ismert művészt meggyilkolták A világhírű szobrászt, Tamura Kóicsit (58 éves) 30-án délután a bejárónője holtan találta Tokió Nakano negyedében lévő lakásának doigozószobájában. A szobrász meztelenül, vértócsában feküdt a padlón. A dulakodás nyomai gyilkosságra utalnak, amelyet feltehetően a holttest mellett talált konyhakéssel követtek el.

A rendőrség a halál beálltát 28-a délutánjára teszi. Tamura úr egyedül élt, ezért halálát csak két nappal ké-

sőbb fedezték fel. Az áldozat mellkasán több mély szúrást ejtettek az éles húsvágó késsel, és a halál szinte azonnal beállt a súlyos szív- és tüdővérzés következtében. A több helyen eltört bordák ugyancsak brutális támadásra engednek következtetni. Ujjlenyomatokról és a helyszínen talált egyéb bűnjelekről a rendőrség még nem adott ki közleményt. A bűncselekménynek a jelek szerint nem volt szemtanúja.

A házban nem találtak kutatásra utaló nyomokat, a közelben lévő értékek, a pénztárca érintetlensége arra utal, hogy a bűncselekmény indítéka bosszú. Tamura úr a Nakano negyed csendes utcájában lakott, a környéken élők meglepődtek a hír hallatán, mert a bűntény

idején egyáltalán nem észleltek semmiféle gyanús zajt a lakásból. Az áldozat nem tadott különösebb kapcsolatot szomszédaival, csendesen élt, a környékbeliek nem figyeltek fel szokatlan jelenségre.

A bejárónő szerint Tamura úr a fiával (15) élt együtt, aki körülbelül tíz napja eltűnt otthonról, ugyanakkor az iskolában sem jelent meg. A rendőrség keresi a 15 éves fiút. Tamura úr irodát, illetve műtermet is tadott fenn Muszasinó városrészben. Az irodában alkalmazott titkárnő elmondta, hogy a gyilkosságot megelőző napig a művész szokásos alkotó munkáját végezte. A bűntény napján a titkárnő valamilyen ügyben többször is felhívta Tamura úr lakását, de csak az üze-

netrögzítő válaszolt.

A szobrász Tokióban, a Kokubundzsi negyedben született 194X-ben. A Tokiói Művészeti Egyetem szobrász szakára járt, és már diákkorában ismedté vált több egyéni felfogású szobrával, a művészvilágban újhullámos alkotóként tadották számon. Témaválasztásban az ember tudatalattijának megjelenítése foglalkoztatta, és a szokványos elképzeléseken átlépő, sajátos stílusával világszede elismerést szerzett. Legismedebb műve a nagyszabású Labirintus-sorozat, amely a szabadon megnyilvánuló képzelőerő segítségével feltárja az útvesztő körvonalaiban rejlő szépséget és érzékenységet. Haláláig egy képzőművészeti egyetem vendég-

tanáraként tevékenykedett, és két évvel ezelőtt a New York-i Modern Művészetek Múzeumában megrendezett kiállítása alkalmával…

Itt leteszem az újságot. A címlapon a ház kapujának fényképe. Apámnak egy jóval fiatalabb korában készült képét is lehozta a lap. Mindkét kép baljóslatú hangulatot kölcsönöz az újságoldalnak. Négyrét hajtva az asztalra teszem a lapot. Szó nélkül leülök az ágy szélére, megdörzsölöm a szememet.

A fülemben egy éles hang süvít állandó rezgésszámmal. Néhányszor megrázom a fejemet, de a hangot nem tudom kiűzni belőle.

A szobában ülök. Az idő este hét felé jár. Éppen az előbb zártuk be Osimával a könyvtárat. Szaeki nemrégen ment haza a Volkswagenjén, hallani lehetett a mo-

tor távolodó hangját, amint elhajtott. A könyvtárban nincs más, csak Ósima meg én. A fülemben ez az idegesítő zúgás nem akar abbamaradni.

– Ez tegnapelőtti újság – mondja Ósima. – A cikk még akkor jelent meg, amikor fent voltál a hegyen. Miközben olvastam, arra gondoltam, nem éppen a te apád-e az a Tamura Kóicsi. Hiszen sokféle egyezést lehet felfedezni köztetek. Valójában már tegnap meg kellett volna mutatnom neked, de gondoltam, jobb, ha azután teszem, amikor már kicsit megnyugodtál itt.

Bólintok. Még mindig szememre szorított kézzel. Ósima az asztal mellett, a forgószéken ül keresztbe vetett lábbal, és felém néz. Egy darabig nem szólunk semmit. Én töröm meg a csendet.

– Nem én öltem meg.

– Persze, tudom – mondja Ósima. – Te aznap estig itt olvastál a könyvtárban. Akárhogy is, időben elképzelhetetlen, hogy innen lopva visszamész Tokióba, ott megölöd a saját apádat, és utána még visszaérsz ide, Takamacuba.

De én nem voltam ebben olyan biztos. Ha visszaszámolok, éppen azon a napon történt a gyilkosság, amikor az én ingem ragadt a vértől.

– De az újság szerint a rendőrség keres téged. Esetleg mint a koronatanút az ügyben.

Bólintok.

– Sokkal egyszerűbb lenne jelentkezned a rendőrségen, és igazolnod az alibidet, mint bujkálni előlük. Természetesen én is igazollak majd.

– De akkor rögtön visszavisznek Tokió-

ba.

– Az meglehet. Végül is be kellene fejezned a középiskolát. Nem csavarghatsz még egyedül, kedved szerint ide-oda. Szabály szerint még felügyeletre szorulsz.

Megrázom a fejemet.

– Nem akarok senkinek sem magyarázkodni. Nem akarok visszamenni sem a tokiói lakásba, sem az iskolába.

Ósima összeszorított szájjal néz szembe velem.

– Azt teszel, amit akarsz – mondja, de aztán engedékenyebbre vált. – Tudom, hogy jogod van úgy élni, ahogy kedved tartja, akár tizenöt vagy, akár ötvenegy, a korodnak ehhez semmi köze. Csak sajnos a világ nem ért ezzel egyet. Tegyük fel, mégis azt mondod, hogy nem akarsz

senkinek magyarázkodni, hagyjanak békén. Ha ezt az utat választod, mostantól mindig a rendőrség és a társadalom elől kell majd bujkálnod, és elég kegyetlen sors vár rád. Tizenöt éves vagy, még jó hosszú idő áll előtted. Nem bánod?

Hallgatok.

Ósima felveszi az újságot, és megint megnézi.

– Az újság szerint te vagy apád egyetlen rokona.

– Ott van anyám és a nővérem is, csak már jó régen elmentek, és nem tudni, hol vannak. De még ha megtalálnám őket, szerintem akkor sem mennének el a temetésre.

– Ha te nem vagy ott, akkor ki fogja elintézni a hivatalos ügyeket? Ott a temetés, az apád üzleti dolgai.

– Az újság szerint van egy titkárnője, az majd elintézi, amit kell. Ismeri apám helyzetét, valahogy majd csak elboldogul. Nem akarok semmit sem örökölni az apámtól, a házzal, a vagyonnal csináljanak, amit akarnak. Én csak genetikailag vagyok apám örököse. Én így gondolom.

– Ha érzésem nem csal – jegyzi meg Ósima –, nem látszol különösebben vigasztalhatatlannak, mintha nem sajnálnád különösebben, hogy az apádat valaki meggyilkolta.

– Sajnálom, hogy ez történt vele, hiszen vér szerint az apám volt. Kár, hogy nem előbb halt meg, én most igazából ezt érzem. Persze tudom, hogy szörnyű ilyesmit mondani.

Ósima megrázza a fejét.

– Ne rágódj ezen. Azt hiszem, éppen ilyenkor van rá jogod, hogy őszintén be-

szélj.

– Akkor hát én… – kezdek hozzá, de elfogy az erőm, hogy kimondjam, amit akarok. A szavak céltalanná váltak, felszippantotta őket az üres tér.

Ósima feláll, és átül mellém. Mondom neki:

– Figyeljen csak, sok minden történt velem, körülöttem, ezek közül van, amit én magam választottam, és van, amit egyáltalán nem. Csakhogy a kettőt már nem nagyon tudom egymástól megkülönböztetni. Vagyis amiről azt hittem, hogy én döntöttem, annak megtörténte – úgy látszik – már jóval előbb elrendeltetett, még mielőtt én választhattam volna. Olyan érzésem van, mintha egyszerűen csak követném azt az utat, amelyet valaki már kijelölt számomra. Akárhogy is gondolkodom, akármennyire erőlködöm,

mindhiába. Vagy talán éppen azért, mert tőlem telhetően igyekszem, úgy érzem, hogy egyre jobban megszűnők én magam lenni. Folyton távolodom a saját pályámtól. És ez rettenetes, kibírhatatlan érzés. Nem is, talán jobb, ha azt mondom: félelmetes.

Ósima a vállamra teszi a kezét, érzem tapintásának melegét.

– Tételezzük fel, hogy minden választásod, igyekezeted sorsszerűén kudarcba fullad, azért te továbbra is szilárdan te magad vagy, és nem más. Te önmagádként haladsz előre. Nyugodj meg.

Végre fölemelem a fejem, ránézek. Beszédéből különös meggyőző erő árad.

– Miből gondolja?

– Mert irónia van a dologban.

– Irónia?

Ósima erősen a szemembe néz.

– Hallgass ide, Tamura Kafka. A legtöbb görög drámának is az a mozgatórugója, amit te most érzel. Nem az ember választja meg a sorsát, hanem a sors választja ki az embert. Ez a görög drámák alapelve. És a tragédia – Arisztotelész határozza meg így – a sors iróniájaként nem a drámai hős hibájából ered, hanem inkább azért, mert a hős egy bizonyos erkölcsi színvonalat képvisel. Érted, mit beszélek? Az ember nem saját gyengeségei miatt keveredik még tragikusabb helyzetekbe, hanem éppen az erényei miatt. Szophoklész Oidipusz királya ennek kiváló példája. Az ő vesztét, a tragédiát nem a lustaság vagy az ostobaság okozza, hanem éppen a bátorság és az egyenesség. Itt érhető tetten a sors kikerülhetetlen iróniája.

– És nincs kiút?

– Esete válogatja – válaszolja Ósima. – Vannak esetek, amikor nincsen. De az irónia bölcsebbé és naggyá teszi az embert. És ez vezet a megváltás magasabb szintjére, ahol az ember rátalál az egyetemes reményre. Sokan ezért olvasnak szívesen ma is görög tragédiákat, ezért tartják őket örök klasszikusnak.

És itt megint visszatérek arra, hogy a világon minden metafora. Senki sem öli meg az apját, és nem közösül az anyjával, nem igaz? Vagyis a metafora eszköz, amelynek segítségével elfogadjuk az iróniát. És magunk mélyítjük el és terjesztjük ki.

Hallgatok egy darabig, egészen elhatalmasodnak rajtam saját gondolataim.

– Tudja valaki, hogy Takamacuba jöttél? – kérdezi Ósima. A fejemet rázom.

– Egyedül találtam ki, egyedül jöttem ide. Nem szóltam senkinek, azt hiszem, nem tud rólam senki.

– Akkor egy darabig meghúzhatod magad itt a könyvtárban, ebben a szobában. Ne is menj ki a pulthoz dolgozni. A rendőrség itt nem bukkan a nyomodra. Azonkívül bármi történjék, ott a hegyen a kunyhó, oda kimehetsz.

A szemébe nézek, úgy mondom neki:

– Ha nem találkozunk, nem is tudom, mihez kezdtem volna. Teljesen egyedül vagyok itt a városban, nincs más, aki segítene rajtam.

Ósima elmosolyodik, leveszi vállamról a kezét, és azt nézegeti.

– Nem, azt hiszem, lenne azért. Ha például nem hoz bennünket össze a sors, te biztosan találsz más módot. Nem tudom,

miért gondolom így, de így érzem. Egy olyan ember, mint te, valahogy ezt a benyomást kelti.

Ezután föláll, és az asztalról hoz egy másik újságot.

– Nézd csak, ez itt az előző napi újságból való hír. Nem hosszú, de eszembe ötlött, hogy talán érdekelni fog. Véletlen egybeesés – lehet mondani –, de ez is egészen közel történt a lakásotokhoz.

Azzal a kezembe nyomja a lapot.

> HALESÖ AZ ÉGBÖL! Kétezer szardínia és makréla hullott az égből a nakanói vásárlóutcában.
>
> 29-én este hat körül Nakano negyed Nogata körzetében legalább 2000 szardínia és makréla hullott az égből az ott élők nagy meglepetésére. A közelben vásárló két háziasz-

szonynak az arcát sebesítették meg a lepottyanó halak, de más sérülés nem történt. Szemtanúk szerint az eset idején az ég tiszta volt, felhő nem látszott, szél nem fújt. A halak nagy többsége még élt, amikor leesett, és még ficánkolt a földön.

Elolvastam a rövid hírt, és az újságot visszaadtam Ósimának. A cikk próbálja megmagyarázni az esetet, de mindegyik magyarázat gyenge lábakon áll. A rendőrség rendzavarás és csendháborítás ügyében nyomoz. A meteorológiai intézet szerint nem álltak fenn olyan feltételek, amelyek a halesőt vagy ilyesmit indokolnák. A Mezőgazdasági és Vízügyi Minisztérium szóvivője egyelőre nem nyilatkozott.

– Neked van erről valami elképzelésed? – kérdezi Ósima. Megrázom a fejem, fo-

galmam sincs.

– Szóval az, hogy apád meggyilkolásának másnapján, a helyszínhez ilyen közel történt, puszta véletlen lenne?

– Lehet.

– Ugyanaz az újság pedig arról számol be, hogy a Tokió-Nagoja gyorsforgalmi út fudzsikavai pihenőjében piócaeső hullott egy korlátozott, szűk területen. Ugyanott néhány könnyebb, koccanásos baleset is történt. Jókora piócák lehettek. Senki nem tudja megmagyarázni, hogyan potyoghat égből nagy mennyiségű pióca, mint a záporeső. Úgyszólván szél se rezzent. Derült éjszaka volt. Erről sincs elképzelésed?

Csak a fejemet rázom. Ósima beszél, és közben összehajtja az újságot.

– Egyszóval egymás után történnek a

furcsa, megmagyarázhatatlan események a mi szűkebb környezetünkben. Persze lehet, hogy nincs is közöttük semmi összefüggés. Csupán véletlenek egybeesése. De nekem felkeltette a figyelmemet, valahogy fennakadtam rajta.

– Lehet, hogy ezek is metaforák? – vetem közbe.

Egy darabig mindketten hallgatunk, sokáig próbálunk olyasmit megfogalmazni, amire nem találni szavakat.

– Figyeljen, kérem, néhány évvel ezelőtt apám megjósolt nekem valamit.

– Jósolt?

– Erről még soha, senkinek nem beszéltem. Talán azért nem, mert azt gondoltam, hogy úgysem hinnének nekem.

Ósima csak hallgat, nem szól semmit. Hát beszélek.

– Nem is annyira jóslat, inkább átok volt, amit mondott. És megismételve, többször is, nyomatékosan. Mintha betűnként a tudatomba akarta volna vésni.

Most sóhajtok egyet, és még egyszer végiggondolom, hogy mit akarok kimondani. Természetesen kimondatlanul is megvan, mindig is meglesz bennem. De a súlyát még egyszer mérlegelnem kell. Kimondom hát.

– Azt mondta, hogy „egyszer saját kezeddel fogod megölni apádat, majd anyáddal közösülsz”.

Ahogy ezt kimondom, a szavakat újra formába öntöm, olyan érzésem támad, mintha odabent egy barlang szája nyílt volna meg. Ebben a képzeletbeli barlangban dobog fémes, kongó hangon a szívem. Ósima merően néz, rezzenéstelen arckifejezéssel.

– Szóval apád közölte veled, hogy egyszer te saját kezűleg gyilkolod meg őt, anyáddal pedig lefekszel…

Bólintok, hogy igen.

– Ez pontosan az a jóslat, amit Oidipusz király kapott. Ezt persze tudod, igaz?

Bólintok és hozzáteszem:

– De nemcsak ezt mondta, ráadásul hozzátett még valamit. Azt, hogy a nálam hat évvel idősebb nővéremmel is közösülni fogok.

– Ezt apád így jósolta meg neked?

– Bizony. Csakhogy akkor még kisiskolás voltam, és nem tudtam, mit jelent az a szó, hogy *közösülni*. Jó néhány évnek kellett eltelnie, mire megértettem.

Ósima egy szót sem szól.

– Apám azt mondta, hogy tehetek bármit, a sorsom elől nem menekülhetek. A

génjeimben van ez az átok, mint időzített bomba, és semmit sem lehet tenni, ami feltartóztatná. *Apámat megölöm, és nővéremmel közösülök*.

Ósima ismét hosszú hallgatásba merül. Úgy látszik, alaposan megfontolja minden szavamat, hol fedezhetne fel benne valami fogódzót. Végül azt kérdezi:

– Egyáltalán, miért kellett apádnak ilyen szörnyűséget jósolnia neked?

– Nem tudom, mert semmilyen magyarázatot sem fűzött hozzá – rázom a fejemet. – Az is lehet, hogy talán ezzel akart bosszút állni feleségén és leányán, mert elhagyták őt. Lehet, hogy büntetni akarta őket. Az én létezésem révén.

– Akkor is, ha ezzel téged tesz tönkre?

Bólintok: – Apám szerint én nem vagyok egyéb, mint az ő alkotása. Mint az

egyik szobra. Tegyük fel, hogy lerombolja vagy tönkreteszi, szabadon megteheti.

– Ha ez tényleg igaz, szerintem ez nagyon is eltorzult gondolkodásra vall – mondja Ósima.

– Ahol én felnőttem, ott minden torz volt. Annyira az volt minden az égvilágon, olyannyira, hogy még az egyenes is görbének látszott. En ezt már nagyon régóta tudom. De hát gyerek voltam még, és nem volt hová mennem.

– Többször is láttam apád szobrait – vallja be Ósima. – Eredeti, kihívó, hiteles, erőteljes alkotások. Tehetséges, nagyszerű szobrász volt. Amit alkotott, vitán felül valódi.

– Igen, lehet, hogy így van, de miután ez kijött belőle, a maradék méreggé vált, és ezt apám szétszórta maga körül, bele kellett ütköznünk. Mindenkit beszeny-

nyezett és megsértett a környezetében. Hogy ezt szándékosan akarta vagy sem, azt nem tudom, csak talán annyit, hogy másként nem tehetett. Talán ilyennek volt teremtve. De akárhogy is volt, azt hiszem, bizonyos értelemben apám kapcsolatban volt valami különleges *dologgal*. Érti, mire gondolok?

– Azt hiszem, igen – mondja Ósima. – És az a *valami* valószínűleg a határozottan megkülönböztethető jó és rossz fölött állt. Talán az erő forrásának lehetne mondani.

– És én ezeknek a géneknek a felét örököltem. Valószínűleg épp ezért hagyott ott engem az anyám, amikor elment. Lemondott rólam, elhagyott, mint nem tiszta forrásból származó, szennyezett, sérült holmit.

Ósima könnyedén megtámasztja ujjával

a homlokát, gondolkodik valamin. Majd szemét összehúzva néz rám.

– És arra nincs lehetőség, hogy esetleg nem ő a te vér szerinti apád? Biológiailag.

Megrázom a fejem.

– Néhány évvel ezelőtt elmentünk ketten egy kórházba, és ott megvizsgáltak bennünket. Vérmintákból összehasonlították a kromoszómáinkat. Biológiailag minden kétség kizárva, száz százalékig az apám fia vagyok. Meg is mutatta nekem a vizsgálat eredményeit.

– Micsoda gondos, körültekintő apa!

– Igen, ezt tudomásomra akarta hozni. Mármint, hogy én az általa teremtett műalkotás vagyok csupán. A vizsgálat olyan volt, mint a szignója a kép szögletében.

Ósima továbbra is a halántékán tartja az ujját.

– De hát végül is nem vált be apád jóslata. Hiszen te nem ölted meg apádat. Te itt voltál Takamacuban. Valaki más gyilkolta meg Tokióban. Nem így van?

– Nem vagyok olyan biztos benne – vetem közbe. Mindent felfedek Ósima előtt. Azon az estén hazatérőben a könyvtárból néhány órára elvesztettem az eszméletemet, és amikor egy szentély kertjében magamhoz tértem, valakinek a vérétől ragacsos volt az ingem. A szentély mosdójában mostam ki belőle. Bevallom, hogy többórás emlékezetkiesésem volt.

Kihagyom a Szakura szobájában töltött éjszakát, hosszadalmas lenne. Ósima néha közbekérdez, megbizonyosodik apróbb részletekről, elraktározza a fejében,

de nem fűz hozzá megjegyzéseket.

– Fogalmam sincs – mondom –, honnan került a vér az ingemre, és kinek a vére volt. Erre nem tudok magyarázatot adni – mondom. – Nem tudom, hogy metafora-e vagy sem, de én ezzel a kézzel talán valójában megöltem az apámat. Ez az érzésem. Biztos, hogy azon a napon én nem tértem vissza Tokióba. Végig itt voltam Takamacuban, ahogy mondja. Viszont „az álomban kezdődik a felelősség”, nem igaz?

– Igen, Yeats írta ezt a verset.

– Én talán az álmom révén megölhettem apámat. Valami különleges álomban folyosó nyílt, és eljuthattam rajta hozzá, hogy megöljem.

– Ha így gondolod, számodra bizonyos értelemben ez valóság lehet. De a rendőrség vagy bárki más, mindegy, nem fir-

tathatja a te hipotetikus felelősségedet. Nincs olyan ember, aki egyidejűleg két különböző helyen jelen tudna lenni. Ezt az alapelvet Einstein tudományosan is igazolta, és jogilag is belátható.

– De itt most nem tudományos vagy jogi dolgokról beszélünk.

– Tamura Kafka, amiről te beszélsz, az mindenképpen csak hipotézis. Sőt nagyon is lényeges, hogy ez egy szürreális hipotézis. Mintha egy sci-fi novella kivonatát hallanánk.

– Persze hogy egyszerű hipotézis. Ezzel tisztában vagyok. Talán senki sincsen, aki ezt a sok hülyeséget elhinné nekem. Csakhogy ha a hipotézissel szemben nem támasztunk ellenérveket, antitézist, nem halad előre a tudomány – szokta mondani az apám. A hipotézis az agy küzdőtere, ez volt a szavajárása. Nos, nekem je-

lenleg nem jut eszembe semmiféle ellenérv.

Ósima hallgat.

Nekem sincs éppen semmi mondandóm, azután mégis ő szólal meg:

– Hát akkor ez volt az oka, hogy éppen ide, a távoli Sikokuba menekültél. Apád átka elől futottál.

Bólintok, majd az összehajtogatott újságra mutatok.

– Lám, mégsem sikerült elmenekülni előle.

Nem kell túl sokat várni a messzeségtől, azt hiszem – mondta a Varjú nevű fiú egykor.

– Neked most tényleg rejtekhelyre van szükséged – szól Ósima. – Ennél többet most nem tudok neked mondani.

Ekkor borzasztó fáradtság tör rám el-

lenállhatatlanul. Képtelen vagyok a testemet egyenesen tartani. Ráhanyatlok a mellettem ülő Ósima mellére, ő meg átölel. Arcom hozzányomódik lapos melléhez.

– Ósima, én nem akarom most azt csinálni. Az apámat sem akartam megölni. Azt sem, hogy az anyámmal vagy a nővéremmel közösüljek.

– Persze – válaszol, és rövidre nyírt hajamba fúrja az ujjait.

– Természetesen, ilyet te nem teszel, az nem létezik.

– Például álmomban sem.

– És metaforikusán sem – nyugtat Ósima. – Meg allegorikusán és analógiásán sem.

– Ha akarod, ma éjszaka itt maradhatok veled – mondja később. – Én elalszom ott

a széken.

Tiltakozom, és azt mondom neki, hogy jobb lenne most egyedül maradnom.

Ósima hátraveti homlokába hulló fruf-ruját. Kicsit bizonytalanul mondja:

– Én biztos csak egy szexuális rokkant vagyok, egy női buzeráns, aki semmit sem ért, de ha te emiatt aggódsz…

– Nem így van – vágok közbe. – Szó sincs róla. Csak ma egyszerre annyi min-den történt velem. Csak ennyi.

Ósima egy noteszlapra felírja a telefon-számát.

– Ha éjszaka valakivel beszélni akarsz, hívj fel. Ne zavartasd magad. Úgyse al-szom valami mélyen.

Ajánlatát megköszönöm.

Azon az éjszakán kísértetet látok.

A teherautó, amelyik fölvette Nakatát, reggel öt után ért Kobéba. A városban már egészen világos volt, de a raktár még zárva volt, így a szállítmányt nem tudták lerakodni. A teherautót a kikötőhöz közeli téren állította le a sofőr, és mindketten szundítottak egyet. A fiatalember a hátsó ülésen – megszokott szundítóhelyén – vackolta be magát, és nemsokára jóízűen horkolt. Nakata időnként felriadt rá, de aztán hamar elszunnyadt megint. Az álmatlanság olyan jelenség volt, amit eddig még egyszer sem tapasztalt.

Amikor a fiatalember felébredt és egy nagyot ásított, már majdnem nyolc óra volt.

– Hé, öregem! Maga nem éhes? – kér-

dezte, miközben a visszapillantó tükörben vilianyborotvájával borotválkozott.

– De igen. Nakatának úgy tűnik, hogy kissé megéhezett.

– Na, akkor gyerünk, kerítsünk valami reggelit! Fudzsikavától Kóbéig Nakata többnyire aludt. A sofőr sem nyitotta ki a száját feleslegesen, hallgatta az éjszakai rádióműsort, és vezetett. Néha a műsorban elhangzó számokat együtt énekelte a rádióval. Olyan zenék voltak egytől egyig, amilyeneket Nakata még sohasem hallott. Japán dalok lehettek, de az öreg nem nagyon értette a szövegüket, csak néha jutottak el a füléig ismerős szövegfoszlányok. A csokoládét meg a rizs gombócot, amit még előző nap kapott a hivatalban dolgozó lányoktól, megosztotta a fiatalemberrel.

A gépkocsivezető szakadatlanul cigaret-

tázott, így küzdve az elalvás ellen, mint mondta, ezért mire Kóbéba értek, Nakata ruháját teljesen átitatta a dohányfüst szaga.

Amikor tehát reggel az étkezdébe indultak, Nakata vette a táskáját meg az esernyőjét, és leszállt a teherautóról.

– Nem kell azokat a nehéz holmikat hozni, ide megyünk a közelbe, eszünk valamit, és mindjárt itt vagyunk megint.

– Igen. Ahogy mondani tetszik. Nakata azonban nem érzi jól magát, ha nincs nála a holmija.

– Hű… – mondta a fiatalember összehúzott szemmel. – Na, jó, mindegy. Nekem ugyan jó így is, a bácsi tegye azt, amit akar.

– Köszönöm szépen.

– Engem Hosinónak hívnak. Ugyanúgy,

mint a Csúnicsi Ördögök egykori menedzserét. De nem vagyunk rokonok.

– Igen. Hosino úr. Örvendek. Én Nakata vagyok.

– Azt már tudom – mondta Hosino.

A fiatalember ismerős lehetett a környéken, mert jókora léptekkel indult előre, nyomában feleakkorákat aprózva tipegett Nakata. Betértek egy mellékutcában lévő étkezdébe, ahol kamionsofőrök keveredtek kikötői rakodómunkásokkal. Egyetlen nyakkendős embert sem lehetett látni. Mindenki úgy táplálkozott, mintha tankolna, komoran és némán kebelezték be az ételt. Az üzletben csak az evőeszközök csörrenése, a rendeléseket továbbító alkalmazott és a köztelevízió bemondójának hangja hallatszott.

A sofőr rábökött az ujjával a falra ragasztott menüre.

– Öreg, itt bármit lehet rendelni, minden olcsó!

– Igen – mondta Nakata, és egy darabig nézegette a falragaszt, az ételek listáját, de aztán eszébe ötlött, hogy nem ismeri az írást.

– Elnézést, Hosino úr, de Nakata gyengeelméjű, és nem tud olvasni.

– Hű... – mondta Hosino meghökkenve. – Tényleg nem? Mostanában ez elég ritka. Na mindegy, én sült halat és sült tojást eszem, jó lesz ugyanaz?

– Igen. Nakata szereti a sült halat is meg a sült tojást is.

– Akkor jó.

– Az angolnát is szereti.

– Aha, azt én is, de azt nem szokás reggelire enni.

– Igen. És Nakata úgyis evett tegnap es-

te angolnát. Hagita úr hívta meg.

– Az is jó – mondta Hosino, majd fennhangon odakiáltott a szakácsnak: – Sült hal sült tojással, kettő. Az egyikhez dupla rizs.

– Sült hal sült tojással, kettő. Az egyikhez dupla rizs! -visszhangozta szintén jó hangosan a kiszolgáló.

– He, az bizony körülményes lehet, ha nem tud olvasni -mondta a fiatalember Nakatának.

– Igen. Néha baj, hogy nem megy az olvasás. Tokióban nem annyira, feltéve, ha Nakata nem mozdul ki Nakanóból, de ilyen messze sok baj van vele.

– Az ám. Kóbe jókora távolságra van Nakanótól.

– Igen. Ráadásul Nakata azt sem tudja, merre van észak, merre dél. Csak a job-

bot tudja megkülönböztetni a baltól. Így könnyen elvéti az utat, meg aztán jegyet sem tud vásárolni.

– Ahhoz képest elég messze jutott.

– Ó igen, nagyon sok kedves személy segített, köztük Hosino úr. Nakata nem is tudja, hogyan fejezze ki hálás köszönetét.

– Rossz lehet, ha valaki nem tud olvasni. Az én öregapám eléggé elborult már, de olvasni azért még tudott.

– Igen. Nakata egész különlegesen gyengeelméjű.

– Az egész családja ilyen?

– Nem, a nagyobbik öcsém egy Szállítási és Postaügyi Minisztériumnak nevezett helyen dolgozik.

– Heee? – lepődött meg Hosino. – Akkor csúcsintelligens lehet. Akkor csak a

bácsi… furcsa egy kissé?

– Igen. Nakata balesetet szenvedett, és ezért hibádzik az esze. Mindig szóltak neki otthon, hogy ne nagyon kerüljön az emberek szeme elé, ne okozzon gondot az öccseinek meg az unokatestvéreinek.

– Nahát, úgy látszik, nem szívesen mutogatták a maga ábrázatát.

– Nakata nem érti a bonyolult dolgokat, viszont amíg Nakanóban élt, nem tévedt el az utcán. A polgármester úr is törődött vele, és a macskákkal is jól kijött. Havonta megnyiratkozott, és néha még egy kis angolnához is hozzájutott. De felbukkant Johnny Walker úr, és Nakatának nem volt többé maradása a városban.

– Johnny Walker?

– Az. Egy ember, aki hosszú csizmát meg magas, fekete, csőszerű kalapot vi-

selt. Mellénye is volt, meg sétapálcája. Macskát gyűjtött, hogy a lelket kihúzza belőlük.

– Jól van – mondta Hosino. – Nem bírok hosszú mesét hallgatni. Szóval végül is úgy esett a dolog, hogy maga eljött Tokióból.

– Igen, Nakata eljött onnan.

– És ezután meg hová tart?

– Azt Nakata nem nagyon tudja. De ha megérkezett, azt már igen. Itt arrébb egy hídon kell átmennie. Itt a közelben van egy nagy híd.

– Szóval átmegy Sikokuba.

– Bocsásson meg, Hosino úr, Nakata nem tájékozott a földrajzban. Ami a híd túlsó oldalán van, az Sikoku?

– Úgy bizony. Ha itt egy nagy hídról van szó, az átvisz a tenger fölött Sikoku

szigetére. Tulajdonképpen három is van, az egyik Kóbéból Awadzsi-sziget érintésével Tokusimába vezet. A másik Kurasiki alatt megy át Szakaidé felé, aztán Ono-micsit és Imabarit köti össze a harmadik. Tulajdonképpen egy bőven elegendő lenne, de a politikusok buzgólkodása miatt három is van. – A fiatalember a poharából kiöntött egy kis vizet a dekorlemezzel borított asztalra, és ujjával elnagyoltan lerajzolta Japán körvonalát, végül bejelölte Honsú és Sikoku között a három hidat is.

– Ez itt igazán nagy híd? – kérdezte Nakata.

– Nem tréfadolog az, borzasztó nagy.

– Csakugyan? Hát akkor Nakata valamelyiken megpróbál átjutni. Talán azon, amelyik itt van a közelben. Hogy mi lesz azután, arról majd odaát fog gondolkod-

ni.

– Tulajdonképpen arról lenne szó, hogy magának odaát lakik egy ismerőse?

– Nakatának egyáltalán nincsen olyan Sikokuban.

– Csak egyszerűen át akar menni a hídon, és azután ott *valahová* …

– Igen, Nakatának egyelőre fogalma sincs róla, ha odamegy, majd talán kiderül.

– Na, nézd csak… – a fiatalember megigazította összekócolódott haját, kitapogatta, hogy megvan-e hátul a lófarok. Aztán megint feltette a fejére a baseballsapkát.

Kisvártatva megjött a sült hal, és csendben falatoztak.

– Jó ez a sült tojás – dicsérte az ételt Hosino.

– Az ám, más, mint amit Nakata Tokióban szokott enni.

– Ezen a környéken Kanszai módra készül, nem olyan száraz és nyögvenyelős, mint a tokiói, az cipőtalp.

Folytatták az evést, végigették a menüt, a sóágyon sült makrélát, a miszóbabpaszta levest, benne kagylóval, a savanyított tököt, a párolt spenótot, szárított tengeri zöldséggel főtt rizst, de úgy, hogy egyetlen rizsszemet sem hagytak a csészében, mindent elpusztítottak az utolsó falatig. Nakata előírás szerint minden falatot harminckétszer rágott meg, így az étkezés elég sokáig tartott.

– Nakata úr, jóllakott?

– Igen, Nakatának tele a hasa. És Hosino úr?

– Az ám, úgy jóllaktam, mint a duda.

Ha az ember ilyen kiadós reggelihez jut, az már a boldogsággal határos.

– Igen, meglehetősen boldog Nakata is.

– Úgy. Kakálni nem kell?

– De igen, ahogy mondani tetszik, Nakata lassan úgy érzi, hogy igen.

– Akkor rajta. A klozet amarra van.

– Hosino úrnak nem kell?

– Én kényelmesen akarom elvégezni, menjen csak maga előbb.

– Igen. Köszönöm szépen. Akkor tehát Nakata ezennel elvonul kakálni.

– Hé, ne olyan hangosan, hogy mindenki hallja, nem kell ordítani! A többiek még esznek.

– Bocsásson meg, kérem. Nakata kissé nehéz felfogású.

– Jól van már, csak gyorsan…

– Utána megmoshatom a fogamat is?

– Igen, azt is lehet. Van bőven időnk, tegyen, amit csak akar. De Nakata, az esernyőt jobb lenne, ha itt hagyná. Hiszen csak a vécére megy, nem?

– Igen. Nakata az ernyőt itthagyja.

Mire Nakata visszaért, Hosino már rendezte a számlát.

– Hosino úr, Nakatának rendesen van pénze, engedje meg, hogy legalább a reggelit kifizethesse.

A fiatalember a fejét rázta.

– Nem kell, ennyi elmegy. Különben is, régen sok kölcsönt kaptam az öregapámtól, most magának törlesztem.

– De hát Nakata nem Hosino úr nagypapája…

– Azt bízza rám, ne is törődjön vele.

Nakata ezen gondolkodott, majd úgy

döntött, hogy elfogadja a fiatalember szívességét.

– Nagyon szépen köszönöm a vendéglátást – mondta Hosinónak.

– Ugyan már, egy olcsó kis kifőzdében, némi hal meg tojás volt csupán, nem kell ennyire köszöngetnie.

– De Hosino úr! Nakata annyi embertől fogadott el szívességet, hogy Tokióból Kóbéig alig kellett a pénzéből költenie valamicskét.

– Ezt nevezem! – mondta elismeréssel Hosino. – Ez már valami!

Nakata megkérte a vendéglőst, hogy a termoszába adjon neki egy kis forró vizet teához, majd a palackot gondosan elrakta a tarisznyájába.

Visszamentek oda, ahol a kamion parkolt.

– Figyeljen csak, ami a sikokui utazást illeti…

– Igen – figyelt fel Nakata.

– Valójában mi a csudát akar ott csinálni?

– Azt Nakata sem tudja igazán.

– Nincs célja, nincs címe, ahová igyekezne, mégis Sikokura akar menni…

– Igen, Nakata átmegy a nagy hídon.

– Igen, és ha átjut, ott majd megtud mindenfélét, ahogy mondta.

– Igen, talán úgy is lesz. De ha át nem megy valóságosan a hídon túlra, Nakata nem tud meg semmit sem.

– Na, szépen vagyunk… – vakarta a fejét Hosino.

A fiatalember elment a teherautóval a raktárhoz, hogy a bútorokat leszállítsa, Nakata addig egy parkban üldögélve

ütötte agyon az időt.

– Hallja, öreg, ne mozduljon innét. Amott a nyilvános mosdó, ivókút is van hozzá, szóval minden helyben van. Ne menjen messzire, mert eltéved, és ha egyszer elcsatangolt, vissza nem talál ide többet.

– Igen. Ez nem a tokiói Nakano negyed.

– Úgy ám. Ez nem Nakano, épp ezért maradjon itt nyugodtan, és ne menjen sehova.

– Igen. Nakata értette, nem mozdul innen.

– Aha. Én most elmegyek lerakodni, azután visszajövök. És ahogy mondták neki, Nakata nem mozdult a padról. Egy tapodtat sem, még vécére se ment. Nyugton maradni, elütni az időt, ez nem esett nehezére. Úgy is mondhatnánk, éppen-

séggel ez volt az egyik erőssége.

A padon ülve ellátott a tengerig. Gyerekkorában gyakran jártak a családdal játszani a tengerpartra. Sokat lehetett pancsolni a vízben egy szál fürdőruhában. Apály idején, amikor a víz visszahúzódott, kagylót is gyűjtögettek. De az akkori emlékek már szörnyen elmosódtak Nakatában. Olyannak érezte ezeket, mintha nem is ezen a világon történtek volna. Azóta nem látta a tengert.

Nakata a Jamanasiban történt furcsa eset után visszakerült Tokióba. Tudata, teste rendbejött, de teljesen elveszítette az emlékezőképességét, és az írás-olvasás képessége sem akart sehogy visszatérni.

Nem tudta használni a tankönyveket, nem vizsgázhatott. Meglévő ismeretei nyomtalanul eltűntek, elvont fogalmi gondolkodása egészen kezdetleges ma-

radt. Mégis elvégeztettek vele valahogy valami iskolát. Az órán elhangzottakból ugyan majdnem semmit sem értett, de szépen, csendben elüldögélt az osztályterem egyik sarkában. Ha a tanár mondta neki, hogy ezt vagy azt csinálja, pontosan úgy tett, ahogy mondták neki. Senkinek sem volt útjában. Ezért azután jelenlétéről a tanárok többnyire meg is feledkeztek. Inkább „vendég” volt, mintsem „teher”.

Lassan arra sem emlékeztek, hogy a furcsa eset előtt Nakata az osztály legjobbja volt. A nagyobb iskolai események, ünnepségek ezután nélküle zajlottak le. Barátja nem volt. De maga Nakata mit sem törődött mindezzel. Senkitől sem háborítva kedvére bezárkózott saját belső világába. Az iskolai tevékenységek közül a gyakorlati foglalkozásokat szeret-

te különösen, odaadóan gondozta az iskolában tartott kis háziállatokat (nyulat, kecskét), a virágágyás növényeit, takarította az osztálytermet. Mindig mosolygósan, fáradhatatlanul el tudott merülni az ilyen tevékenységekben.

Nemcsak az iskolában, odahaza is megfeledkeztek a létezéséről. Az oktatást rendkívül fontosnak tartó szülők rájöttek, hogy elsőszülöttük képtelen írni-olvasni, és az iskolai munkában nem vesz részt. Az öccse előmenetelére koncentráltak, és Nakatára úgyszólván rá se hederítettek. Mivel az alsó tagozat befejezése után nem tanulhatott tovább, Nakatát rokonoknál helyezték el, anyja szülőhelyén, vidéken. Ott mezőgazdasági gyakorlóiskolába járt. Ha olvasni kellett valamelyik tantárgyhoz, azzal nehezen boldogult, de a mezei munka kedvére

volt.

Ha a többiek nem gyötörték volna annyit az iskolában, talán mezőgazdasági pályára léphetett volna. Csakhogy osztálytársai örömüket lelték a városból jött Nakata ütlegelésében. Elég komoly sérüléseket szenvedett, az egyik füle is akkoriban dagadt karfiollá, így a nagyszülők elhatározták, hogy nem járatják többé az iskolába. Otthon segített a ház körül, ebben merült ki a nevelése. Szófogadó, engedelmes gyermekként a nagyszülők kedvence volt.

Ebben az időben fedezte fel különleges képességét: érteni vélte a macskák beszédét. A házban tartottak néhány cicát, ezekkel Nakata jó baráti kapcsolatba került. Eleinte csak szótöredékeket hallott, de aztán mintha idegen nyelvet tanulna, türelmesen fejlesztette képességét, és

lassan hosszú társalgásra is futotta. Amikor csak ideje engedte, kiült a tornácra, és beszélgetett a cicákkal. A természet és a világ sokféle dolgára a macskák tanították meg. Valójában többnyire tőlük szerezte alapismereteit a világ mibenlétéről.

Tizenöt éves korában asztalosmunkát kapott egy közeli vállalkozásban. Bútorgyárnak is mondhatni, de inkább háziipari kisüzem volt, az ott készített népies székeket, asztalokat, szekrényeket a tokiói piacra szállították. Nakata rögtön megszerette az asztalosmunkát. Eredetileg is ügyes keze volt, az aprólékos, figyelmet és türelmet igénylő munkák alól sem vonta ki magát, nem fecsegett feleslegesen, egy szó morgolódás nélkül teljesítette a feladatokat, úgyhogy a főnök módfelett megkedvelte. Igaz, a tervrajzolvasás vagy a számolás nem volt éppen

erőssége, de ezeken kívül bármit ügyesen elvégzett. Ha egyszer a fejében volt a munkafolyamat, fáradhatatlanul, akárhányszor meg tudta ismételni ugyanazt. Két év alatt annyira belejött a munkába, hogy rendes alkalmazotti állományba vették.

Így élt Nakata ötvenéves koráig. Nem érte baleset, beteg se volt. Nem ivott, nem dohányzott. Nem volt későn fekvő, nem volt falánk. Nem nézett tévét, a rádiót is csak a reggeli torna kedvéért hallgatta. Telt, múlt az idő, és Nakata nap nap után egyre csak faragta a bútorokat. Ezalatt meghaltak a nagyszülei, aztán a szülei. A környezetében mindenki jó szívvel volt iránta, de barátokra mégsem tett szert. Bele is törődött, ha egyszer így van, legyen így. Általában tíz perc mindenkinek elég volt, aki szóba elegyedett

Nakatával.

Ezt az életet Nakata nem érezte magányosnak vagy szerencsétlennek. Nemi vágy egyáltalán nem gyötörte, nem igényelt testi közelséget, semmiféle együttlétet. Tisztában volt vele, hogy más „felépítésű”, mint a többi ember. Észrevette, hogy földre vetült árnyéka vékonyabb és halványabb, mint a mellette lévőké (azoknak nem tűnt fel). Kizárólag a macskákkal tudta szívét megosztani. Pihenőnapokon a közeli parkba ment, egész nap ott ült a padon, beszélgetett az állatokkal, akik érdekes módon sohasem tudták kimeríteni beszédtémáikat, ki nem fogytak volna a szóból.

Amikor Nakata betöltötte az ötvenkettedik évét, meghalt a gyár tulajdonosa, és ezt a faüzem sem élte túl, bezárta kapuit. A nehézkes, népies stílusú bútorokat már

nem keresték a vevők úgy, mint régen. Az alkalmazottak kiöregedtek, a fiatalokat nem nagyon érdekelte a hagyományos kézműipar. Egykor a gyár magányosan állt a mező közepén, később azonban már lakótelep vette körül, a munka okozta zaj, az elégetett fahulladék miatt az emberek folyvást panaszkodtak. Az örökösnek, aki a városban adótanácsadó irodát vitt, esze ágában sem volt az üzemet átvenni apja halála után, inkább eladta az egészet egy ingatlankereskedőnek. Az meg lebontotta az épületeket, a telket rendezve továbbadta egy lakásépítőnek, az pedig hatemeletes házat húzott fel rá. Már a meghirdetés napján elkelt minden lakás.

Így veszítette el Nakata az állását. A vállalat után sok adósság maradt, Nakatának csekélyke végkielégítés jutott.

Másik munkahelyet nem talált. Kinek kellett volna egy írni-olvasni nem tudó, csak a divatjamúlt népművészeti bútorok faragásához értő, ötvenes férfi?

Harminchét évet dolgozott a gyárban egyetlen nap szünet nélkül, csendesen, így hát a közeli postahivatalban kevés kis pénz gyűlt össze a számláján. Még ha nem is dolgozik, a maga takarékos életmódjával kényelmesen megélt volna öreg napjaira. Az írástudatlan Nakata pénzére szívességből unokatestvére vigyázott. A jó szándék vitathatatlan volt, de az unokaöcs néhány csekélységet figyelmen kívül hagyva belebonyolódott egy kétes hírű bróker ügyleteibe, pénzét egy sípálya melletti pihenőházba fektette, és a történet vége hatalmas adósság lett. Körülbelül éppen akkor, amikor Nakata munka nélkül maradt, az unokaöcsnek családos-

tul nyoma veszett. Pénzbehajtók keresték, de senki sem tudta, hová lett. Még azt sem, hogy él-e vagy meghalt.

Nakata urat elkísérte egy ismerőse a postahivatalba, ahol kiderült, hogy csak néhány tízezer jen maradt a számláján. A nemrég átutalt végkielégítés is eltűnt. Csak azt lehetett erre mondani, hogy Nakatát üldözi a balsors. Munkanélküli lett, és úgyszólván fillér nélkül maradt. Az egész rokonság együtt érzett vele, de az unokaöcs őket is megkárosította: hiteleztek neki, kezeskedtek érte. Arra sem maradt már felesleges pénzük, hogy tehessenek valamit Nakatáért.

Egyelőre idősebb öccse vette magához, felvitte Tokióba, hogy ott átmenetileg gondját viselje. A testvérnek volt egy bérháza Nakanóban, a szüleik után maradt örökségből vette.

Garzonlakásokat adott ki, és egyet felajánlott Nakatának. Felügyelt arra a kevéske örökségre is, ami Nakatára szállt, és elintézte neki, hogy a várostól támogatást kapjon mint szellemi fogyatékos. Körülbelül ennyi volt az öcs „gondoskodása”. A mindennapi életéhez szükséges dolgokban az analfabéta Nakata ellátta magát, és ha volt lakása, költőpénze, nem szorult senkire.

Az öccsei úgyszólván nem is tartották vele a kapcsolatot, alig találkoztak, azt is csak eleinte. Hiszen több mint harminc éve éltek egymástól távol, életmódjuk is túlságosan eltérő volt. Testvéri vonzalom nem nagyon kötötte őket össze. Az öcscseinek is megvolt a saját gondjuk, az foglalta el őket, nem tudtak időt szakítani egy szellemileg visszamaradott rokonra.

Nakata nem vette a szívére, hogy a rokonai ilyen langyos érzelmekkel vannak iránta. Megszokta, hogy egyedül van, és inkább nyugtalanította, ha valaki foglalkozott vele, még akkor is, ha szívességet tett neki. Nem gurult dühbe, hogy az egész életén át gyűjtögetett pénzét az unokaöcs elsikkasztotta. Azt természetesen tudta, hogy „bajba került”, de különösebb csalódást nem érzett. Azt, hogy a pihenőház meg befektetés mi fán terem, már nem értette. Azt sem értette pontosan, mi az a kölcsön. Nakata rendkívül korlátozott szókinccsel élt.

A pénz értékét nagyjából 5000 jenig tudta felmérni. Százezer, millió vagy milliárd, neki ugyanaz, vagyis „sok pénz”. Ha volt is megtakarítása, azt saját szemével nem látta, csak tudomásul vette, amikor megmondták neki, mennyi van a

számláján. Egyszóval a pénz számára elvont fogalomként létezett. Ezért aztán amikor közölték vele, hogy mindene elveszett, nem igazán élte át a közvetlen veszteség érzését.

Szép csendben éldegélt tovább az öcscsétől kapott lakásban, a szociális ellátásból, speciális és városi buszon utazhatott, a közelben lévő parkban pedig a macskákkal társalgott. Új világa ezután a tokiói Nakano városnegyed egyik szögletébe került át. Akárcsak a kutyák vagy a macskák, kijelölte territóriumát, és hacsak valami nagyobb ügy közbe nem jött, nem mozdult ki onnan. Ameddig ott maradt, nyugodtan élhette napjait. Nem volt elégedetlen, nem gerjedt haragra. Nem szenvedett a magánytól, a jövőben rátörő veszedelmek tudatától, nem érezte magát bizonytalanságban. Nyugodtan

és odaadással élvezte a napok megnyugtató egymásutániságát. Több mint tíz évig élt így. Ekkor lépett be az életébe Johnny Walker.

Nakata nagyon régen látta legutóbb a tengert. Sem a nagyszüleinél, Naganóban, sem a tokiói Nakano negyedben nem volt tenger közelében. A parkban ülve eszmélt rá, hogy hosszú időn keresztül hiányolta a látványt. Nem is jutott eszébe, hogy ezalatt a tengerre gondoljon. Többször is bólintott, hogy erről megbizonyosodjék. Levette a sapkáját, és végigsimított kurtára vágott haján. Aztán ismét feltette a fejfedőjét, és tovább bámulta a tengert, amelyről körülbelül annyit tudott, hogy nagyon széles, halak élnek benne, és a vize sós.

Ült hát a padon, s ahogy a szél felé sodorta, belélegezte a tenger illatát. Bámul-

ta a sirályokat az égen és a távolban horgonyzó hajókat. Bármeddig elnézte volna anélkül, hogy beleunna. Néha hófehér sirályok repültek be a parkba, és letelepedtek a kora nyári friss, zöld fűre. A fehér és a zöld együtt igen szépen mutatott. Nakata próbaképpen megszólította a füvön sétálgató sirályokat, azok riadt szemmel néztek rá, de nem válaszoltak neki. Macska sehol sem mutatkozott. A parkban nem volt más állat, csak sirály és veréb. Amikor előhúzta a termoszt, és belekortyolt, szemerkélni kezdett az eső. Nakata kinyitotta a nagy becsben tartott esernyőt.

Mire a Hosino nevű fiatalember visszatért, az eső már elállt. Nakata már csukott ernyővel ült a padon, és tartásán mit sem változtatva egyre csak a tengert nézte. A sofőr valahol leállíthatta a teherau-

tót, mert taxival jött.

– Na elnézést, én meg jól elkéstem – mondta. A vállán műanyag sporttáska lógott. – Már régen be lehetett volna fejezni, de sokat fontoskodtak, vacakoltak. Az áruházakban mindig akad egy túlbuzgó figura.

– Nakatát egyáltalán nem zavarta a késés. Itt ült, és folyvást nézte a tengert.

– Aha – mondta Hosino, és abba az irányba nézett, amerre az öreg. De csak ócska hullámtörőket, lebegő olajfoltokkal teli vizet látott.

– Nakata nagyon sokáig nem látott tengert.

– Tényleg?

– Amikor Nakata utoljára látta, még kisiskolás volt. Egy Enosima nevű sziget mellett.

– Az jó régen lehetett…

– Még az amerikai hadsereg megszállása idején. Enosima tele volt amerikai katonákkal.

– Nem létezik…

– De bizony, így igaz.

– Ne mondja! Amerika soha nem foglalta el Japánt, nem igaz?

– A bonyolult dolgokat Nakata nem érti, de az amerikaiaknak hatalmas repülőik voltak, és rengeteg nagy bombát dobtak róluk Tokióra. Ezért kellett onnan Nakatának Jamanasi megyébe menni. Ott betegedett meg.

– Aha. Hát akkor erről ennyit. Nem bírom türelemmel a hosszú történeteket. De most már menjünk. Későbbre jár, mint amire számítottam. Ha tovább gatyázunk, ránk sötétedik.

– És hova megyünk?

– Sikokuba. Át a hídon. Nem igaz? Megyünk Sikokuba!

– Igen. De mi lesz Hosino úr munkájával?

– Nem érdekes, a munka jól elvan ott, ahol van. Éppen elég volt belőle. Túlhajtottam magam. Gondoltam, kiveszek egy kis szabadságot. Rájöttem, hogy még életemben nem jártam odaát Sikokuban. Mi rossz van abban, hogy egyszer megnézem magamnak? Meg aztán a bácsi úgysem tud jegyet venni. Ahhoz olvasni is kellene. Ha együtt megyünk, nem lesz gond. Vagy zavarja, ha magával tartok?

– Dehogy! Nakatát egy cseppet sem zavarja.

– Nahát, akkor ezt eldöntöttük! Utánanéztem a buszmenetrendnek is. Most

pedig induljunk Sikokuba!

23

Kísértetet látok azon az éjszakán.

Nem tudom, pontos-e vagy sem a „kísértet” elnevezés. Legalábbis nem élő személy, az biztos. Nem ebből a jelen világból való – ez első látásra kiderült.

Minden különösebb előzmény nélkül egyszer csak felébredek, és meglátom annak a lánynak az alakját. Késő éjszaka van, a szoba csodálatosképpen mégis világos. Az ablakon át betűz a holdvilág. Lefekvés előtt rendesen be kellett függönyöznöm az ablakot, a függöny most mégis széthúzva lóg. A lány alakja élesen kirajzolódik, ahogy bevonja a holdvilág csontfehér fénye.

Annyi idős lehet, mint én, tizenöt vagy tizenhat éves. Inkább tizenöt. A tizenöt

és a tizenhat között nagy ám a különbség. Kis termetű, karcsú, szép a tartása, de nem tűnik gyengének. Egyenes haja a nyakáig ér, a frufruja a homlokába hullik. Halványkék, lefelé bővülő ruhája se nem hosszú, se nem rövid. Nincs rajta se cipő, se harisnya. Gombjai szépen begombolva mind. A ruha kerek gallérja szabadon hagyja szép formájú nyakát.

A lány az asztalnál ül, rákönyököl, és a falat nézi. Gondolkodik valamin. De láthatóan nem valami különösen nehéz problémán töpreng. Mintha csak egy kellemes, nem is túl régi emlék jutott volna az eszébe. A szája szögletében alig észrevehető mosoly játszik. De innen nem lehet világosan látni arckifejezésének finom részleteit, mert a holdfény árnyékot vet rá. Alvást színlelek. Nem akarom megzavarni. Visszafojtott lélegzettel

igyekszem észrevétlen maradni.

Tudom, hogy ez a lány „kísértet”. Először is túl szépnek látszik. Nemcsak az arca gyönyörű, hanem egész valója túl szép. Mintha valakinek az álmából húzták volna elő, úgy ül ott. Tiszta szépsége láttán szomorúsághoz hasonló érzés fog el. Nagyon természetes érzés, ezzel együtt, olyan, ami a természetben nem is létezik.

Szorosan betakarózva visszafojtom a lélegzetemet. Ö meg majdnem mozdulatlanul ugyanúgy könyököl az asztalon. Csak tenyerébe támasztott álla mozdul néha, és ettől kissé más szögben látom a fejét. A szobában különben semmi sem moccan. Az ablakon túl, a kertben egy holdfényben fürdő somfa látszik. Szél sem rezdül. Egy árva hang sem ér el hozzám. Olyan érzésem van, mintha meg-

haltam volna anélkül, hogy tudnék róla. Mintha holtan egy mély krátertó mélyére süllyedtem volna a lánnyal együtt.

A lány hirtelen mozdulattal mindkét kezét a térdére teszi. A szoknya alól kilátszik két fehér kis térde. Most a faltól felém fordul, tekintete rám irányul. Kezével hátrasimítja szemébe hulló haját. Nagyon is gyerekes ujjacskái megállnak a homlokán, mintha eszébe jutott volna valami. *Ez a lány engem néz.* A szívem kalapál. Érdekes módon még sincs olyan érzésem, hogy engem néz, inkább valamit rajtam túl.

Lesüllyedtünk a krátertó mélyére kettesben, és minden elcsendesedik. Egykor vulkán dübörgött itt, de az mára már régi történet. A magány lerakódik, mint a lágy iszap. A vízrétegeken áthatoló halvány fények fehéren világítják be a kör-

nyéket, mint régi emlékekben a tavalyi hó. A víz mélyén nyoma sincs élőlénynek. Mióta nézhet engem – vagy valamit rajtam túl – ez a lány? Észreveszem, hogy az idő elveszti meghatározhatóságát, nyúlik és összesűrűsödik, összhangban a szív rezdüléseivel. De a lány minden előjel nélkül feláll az asztaltól, és az ajtó felé indul. Az nem nyílik ki előtte, ő mégis áttűnik rajta.

Ezután maradok ott, ahol vagyok, a takaró alatt. A szemem résnyire nyitva, de meg sem moccanok.

Lehet, hogy visszatér – gondolom. Vagyis szeretném, ha visszatérne. Felemelem a fejemet, és a párnám mellett megnézem az ébresztőóra foszforeszkáló mutatóját. Három óra huszonöt perc. Kiszállok az ágyból, és megérintem a széket, ahol a lány ült. Nem érzek meleget.

Megvizsgálom az asztal lapját. Vajon egy hajszál sem maradt utána? Nem találok semmit. Leülök a székre, néhányszor végigsimítom az arcomat, mélyet sóhajtok.

Nem tudok aludni. Elsötétítem a szobát, beburkolódzom a takaróba. Sehogy sem jön álom a szememre. Rádöbbenek, hogy a rejtélyes lány szokatlan erővel kavarja fel a lelkemet. Még sosem tapasztaltam ehhez hasonlítható, mindent elsöprő érzést, amely a szívemben kicsírázva gyökeret ereszt és növekszik. A bordáim kosarába zárt szívem akaratomtól függetlenül tágul, összehúzódik, megint tágul, megint összehúzódik.

Megint lámpát gyújtok, felülök az ágyban, és úgy várom a reggelt. Nem tudok olvasni vagy zenét hallgatni. Nem teszek semmit, csak ülök az ágyban, és várom a hajnalt. Már világosodik az ég alja, ami-

kor végre alszom egy keveset. Valószínűleg sírtam álmomban. Mire felébredek, a párnám hideg és nedves. De azt már nem tudom, hogy ezeket a könnyeket miért ontottam.

Kilenc tájban meghallom a Mazda Miata hangját. Megérkezik Ósima, és hozzákészülődünk a nyitáshoz. Ahogy végzünk, főzök neki egy kávét. Megtanította, hogyan kell elkészíteni. Megdarálom – kézzel! – a kávét, a szűk szájú kiöntős szilkében vizet forralok, kicsit állni hagyom, és lassan -nagyon lassan – leszűröm a papírfilterben lévő kávét. Az elkészült kávéba Ósima egész kevés, szinte csak jelzésszerűen kevés cukrot tesz. Tejszín nem kell bele. Így a legízletesebb a kávé, állítja Ósima. Én Earl Grey teát iszom. Ósima fényes, barna rövid ujjú blúzt és fehér vászonnadrágot visel, a

zsebéből tiszta, friss zsebkendőt húz elő, azzal törölgeti a szemüvegét, majd ismét rám pillant.

– Ahogy elnézlek, nem sokat alhattál az éjszaka – mondja.

– Szeretnék kérni valamit – mondom én.

– Mi légyen az?

– Szeretném meghallgatni a *Kafka a tengerparton* felvételét. Megvan lemezen?

– Nem jó CD-n?

– Ha lehet, a régi lemez volna jó. Olyannak szeretném hallani, amilyen annak idején volt. Viszont akkor meg kellene valami, amin le lehet játszani.

Ósima homlokán a haját babrálgatva gondolkodik.

– Ahogy mondod, eszembe jutott, hogy

a raktárban van egy öreg sztereó lejátszó. De nem vagyok benne biztos, hogy működik.

A raktár a parkolóhoz közeli kisebb helyiség, egészen magasan egyetlen világítóablakkal, benne különféle korokból összegyűlt holmik teljes összevisszaságban. Bútorok, evőeszközök, folyóiratok, ruhák, képek, köztük néhány értékesebb, de többnyire értéktelennek vélhető kacat. Természetesen az utóbbiból van több.

– Egyszer már rendet kellene itt rakni, de nincs olyan elszánt ember, aki vállalkozna rá – mondja bosszúsan Ósima.

Az idők hordalékaként összegyűlt holmik között rátalálunk egy Sansui gyártmányú sztereó berendezésre. Maga a szerkezet jó karban van, de legalább huszonöt esztendeje annak, amikor a leg-

újabb típusnak számított. Vékony, fehér porréteg fedi. Rádió, erősítő, automata lejátszó és dobozhangszóró egybeépítve. A berendezés mellett régi LP lemezgyűjtemény. Beatles, Rolling Stones, Beach Boys, Simon and Garfunkel, Stevie Wonder... mind a hatvanas évek menő zenéje. Úgy harminc darab. Ahogy kiveszem őket a lemezborítóból, látom, hogy majdnem teljesen sértetlenek, nagyon vigyázhattak rájuk annak idején. Se penész, se karcolás rajtuk.

A raktárban van egy gitár is, még a húrjai is épek. Számomra ismeretlen című folyóiratok halmokban. Régimódi teniszütő is akad. Tisztára olyan az egész, mintha a múlt hordalékát látnám.

– A lemezjátszó, a gitár, a teniszütő talán mind Szaeki szerelmének a holmija lehetett. Már említettem, hogy a fiú eb-

ben az épületben lakott, és úgy látszik, annak idején ide raktak le mindent. A lemezjátszó valahogy újabbnak látszik, az igaz.

A lejátszót meg a lemezeket behordjuk a szobába. Letörölve a port, csatlakoztatjuk a konnektorba, az erősítőt és a lejátszót összedugjuk, és bekapcsoljuk a szerkentyűt. Az erősítő zöld varázsszeme kigyullad, és a lejátszó simán forogni kezd. A sebesség egyenletességét jelző stroboszkóp jele először kicsit bizonytalanul imbolyog, de azután, mint aki végre rászánta magát, megállapodik. Megbizonyosodom róla, hogy a lejátszófejben a tű viszonylag épnek mondható, és felteszem a tányérra a piros műanyag lemezt. A Beatlestől a Bors őrmester magányos szívek klubjának zenekara szólal meg. Az ismerős gitárszóióval csapnak bele a fiúk.

A hangminőség sokkal tisztább, mint gondoltam volna.

– Számos kifogás érheti az országunkat – ismeri el Ósima –, de technikában verhetetlenek vagyunk. Itt ez a régi szerkentyű, régóta nem használhatták, mégis milyen jó hangja van.

Egy jó ideig önfeledten élvezzük a magányos szívek klubjának zenekarát. Egészen másként hangzik ez a Bors őrmester, mint amilyennek én CD-ről ismerem.

– A lemezjátszót megtaláltuk, de a *Kafka a tengerparton* nehezebben fog előkerülni. Ma már becses ritkaságnak számít. Megkérdezem anyámat. Talán neki megvan. Vagy ha nincs, talán ismer valakit, aki kölcsönadja – mondja Ósima.

Bólintok.

– De azt előre megmondom – és itt

Ósima tanárosan felemeli mutatóujját –, hogy semmiképpen sem szabad föltenni, amikor Szaeki itt van az épületben. Érted, ugye?

Bólintok.

– Olyan ez, mint a *Casablancában* – már dúdolja is az *Ahogy elfújta az idő* dallamát –, tudod, csak azt a számot ne!

– Szeretnék kérdezni valamit – fordulok Ósimához. – Van egy tizenöt éves forma lány, aki ide szokott járni. Ki lehet?

– fde járni? Ez a könyvtárat jelenti? – kérdez vissza Ósima. Bólintok. Ósima félrebiccentett fejjel gondolkodik.

– Amennyire én tudom – mondja –, egyetlen tizenöt év körüli leány sincs a környéken.

Úgy mered az arcomra, mint ahogyan kívülről, az ablakon át les be valaki egy

szobába.

– Miért kérdezel megint ilyen furcsát? – érdeklődik.

– Mert mintha mostanában láttam volna.

– Mikor volt az a mostanában?

– Ma éjjel.

– Múlt éjszaka láttál errefelé egy tizenöt év körüli lányt…

– Igen.

– Milyen volt? Kicsit elpirulok.

– Semmi különös, egy normális lány. Vállig érő hajú, kék ruha volt rajta.

– És szép volt? Bólintok.

– Biztos a vágyaid miatt képzelődtél – mondja Ósima nevetve. – A világon sok különös dolog van, ráadásul a magadfajta egészséges heteroszexuális fiú esetében

ez talán nem is tekinthető rendellenesnek.

Eszembe ötlik a jelenet, amikor a hegyen Ósima meglátott meztelenül, és még jobban elvörösödök.

Ebédszünetben szögletes kis borítékban átnyújtja nekem a *Kafka a tengerparton* kislemezét.

– Anyámnak tényleg megvolt a lemez, sőt volt belőle még öt darab. Igazán gondosan megőrzi a dolgokat. Semmit sem dob ki. Sok gond van az ilyen természetű emberrel, de olykor kapóra jön.

– Köszönöm szépen – hálálkodom.

Visszamegyek a szobámba, és kiveszem a lemezt a tokjából. Valószínűleg még egyszer sem játszhatták le, teljesen újnak látszik, valahová elrakták, és érintetlen maradt. Először is nézem a lemezborítón

a fényképet, rajta a tizenkilenc éves - ahogy Ósima mondja – Szaekit. A stúdióban készült felvételen a zongoránál ül, kissé félrehajtott fejjel belenéz a fényképezőgép lencséjébe, és könnyedén a kottatartóra támaszkodik. Szégyellős, de természetes mosoly játszik az arcán. Csukott szája sarkában kedves kis ránc. Olyan, mintha egyáltalán nem lenne rajta semmi festék. Műanyag hajpánt a fején, nehogy homlokába hulljon a haja, amely félig eltakarja a jobb fülét. Rövid, bő, egyszínű ruhát visel, halványkéket. Bal kezén ezüst karkötő, ez rajta az egyetlen ékszer. Szép meztelen lába van. Szép vonalú, kecses szandálja ott hever a szék lábánál.

Olyan, mint valami jelkép. Egy adott idő és hely, sőt egy lelkiállapot szimbóluma. Úgy fest, mint egy tündér, aki egy

boldog, váratlan találkozásból született. Naiv és ártatlan gondolatok – maradjanak örökké sértetlenek – lebegnek körülötte, mint a tavasz virágpora. A fényképen éppenséggel megáll az idő. 1969 – jóval az én születésem előtt.

Természetesen az első pillanattól kezdve tudtam, hogy a lány, aki a múlt éjszaka a szobámba látogatott, maga Szaeki. Efelől semmi kétségem nem volt. Csak éppen meg akartam felőle bizonyosodni.

A tizenkilenc éves Szaeki persze felnőttesebb és érettebb, mint a tizenöt éves. Az arc körvonala – ha már mindenképpen össze kell hasonlítani – valamennyit élesedett, talán azért, mert az ártatlan félénkség eltűnt belőle. Egészében véve azonban a tizenöt és a tizenkilenc éves lány nagyjából ugyanolyan. Mint ahogy a képen látható mosoly is egyezik azzal,

amit az elmúlt éjszaka saját szememmel láttam. A mozdulat is, ahogy könyökölve tenyerébe támasztja az arcát, és nem más a kissé félrefordított fejtartás sem. A mai Szaekiban – vonásaiban, gesztusaiban, mozdulataiban – fölfedezem a tizenöt és a tizenkilenc éves lányt. Arca ma is szabályos, ma is valami meghatározhatatlan, nem e világi, tündéri hangulat lengi körül egész lényét. Alakja mintha mit sem változott volna, és ennek nagyon örülök.

Azért vésem elevenen emlékezetembe a lemezborító képét, mert azon van még valami, ami a mostani, a középkorú

Szaekiből hiányzik. Nevezhetjük az életerő kisugárzásának. Ez nem valami látványos, szembeötlő dolog, hanem olyan, mint a sziklák között csendesen átszivárgó víz színtelen, átlátszó tisztasága, mely természetességével és üdesé-

gével szíven üti az embert. Ez az életerő sugárzott a zongora előtt ülő Szaeki egész lényéből. A szája körül játszadozó mosoly végigvezet a boldogsághoz vezető ösvényen, akár a szentjánosbogár apró fénye, amely még akkor is izzik az éjszakában, ha a bogár már nincs ott.

Sokáig ülök az ágy szélén, kezemben a borítóval. Nem gondolok semmire, csak hagyom, hadd teljék az idő. Majd kinyitom a szemem, az ablakhoz lépek, és mélyen magamba szívom a kinti levegőt. A szélbe tengerszag keveredik a fenyőliget felől. Tegnap éjjel itt, ebben a szobában láttam saját szememmel a tizenöt éves Szaekit. Az igazi Szaeki persze itt van közöttünk. Ötvenévesnél idősebb asszonyként itt, ebben a világban él valódi életet. Most is ott ül az emeleti szoba íróasztalánál, és a munkáját végzi. Ha ki-

lépnék innen, felmennék a lépcsőn, találkozhatnék vele. Beszélhetnénk is. Én mégis itt láttam a „kísértetét”. Egy ember nem létezhet egyszerre két helyen, Ósima is mondta. De bizonyos körülmények között mégis előfordulhat. Ebben biztos vagyok. Van úgy, hogy élő embernek is lehet kísértete.

És még egy nagyon fontos dolog: ellenállhatatlanul vonzódom ehhez a „kísértethez”. Nem a most és itt létező Szaeki asszonyhoz, hanem az *itt és most nem létező* tizenöt éves lányhoz.

Nem tudom mire vélni ezt a kimondhatatlan vonzódást, de érzem az erejét, a valódiságát. Bárhogy is van, ez a valóság. Talán a lány nem létezik, de a mellemben az erős lüktetés az én valóságos szívem, mint az a vér, amely azon a másik éjszakán a mellemhez tapadt.

Amikor elérkezik a zárás ideje, Szaeki lejön, cipője sarka végigkopog a lépcsőn. Ahogy meglátom az arcát, izmaim megrándulnak, a szívem a torkomban dobog. Mint téli álmot alvó kis lény, az asszony testének mély üregében ott szunnyad összegömbölyödve a tizenöt éves lány.

Szaeki valamit kérdez, de nem tudok rá válaszolni. Azt sem tudom felfogni, mit mond. A hangja természetesen eljut a fülembe, megrezegteti a dobhártyámat, a rezgés továbbjut az agyba, és szavakká alakul át. Ám a szavak és a jelentés összekapcsolódását nem tudom követni. Zavarba jövök, elvörösödöm és kinyögöm, hogy nem értem, mi a kérdés lényege. Ósima válaszol neki helyettem, én meg bólogatok hozzá. Szaeki ránk mosolyog, elköszön, megy haza. Hallani a parkolóból a Volkswagen Golf motorjának

hangját. Egyre távolodik, majd elhal. Ósima még marad, és segít nekem bezárni a könyvtárat.

– Mi van veled, szerelmes vagy, hogy ennyire elbambultál? – néz rám.

Nem tudom, mit is mondhatnék erre, inkább hallgatok. Aztán mégis megszólalok.

– Hadd kérdezzek valami furcsát: lehetséges az, hogy egy élő embernek kísérlete is legyen?

Ósima eddig a pulton rakosgatott, most megáll a keze, és rám néz.

– Igen figyelemre méltó kérdés. De vajon irodalmi jellegű-e, vagyis metaforikus értelemben az emberi szellem létezésére vonatkozik, vagy ennél jóval valóságosabbról van szó?

– Talán inkább konkrét esetről – mon-

dom.

– Vagyis feltételezzük, hogy valóságos személy kísértetérői van szó?

– Igen.

Ósima leveszi a szemüvegét, megtörölgeti a zsebkendőjével, majd ismét felteszi.

– Az ilyet az élő kísértetének nevezzük. Más országokról nincs tudomásom, de a japán irodalomban olykor-olykor felbukkan. Például az a világ, amelyben a Gendzsi regénye játszódik, tele van ilyenekkel. Legalábbis a Heian-kor[5] szemlélete szerint az ember képes még e világi életében kísértetté válva mozogni a térben, és meg tudja valósítani, amit csak akar. Olvastad a Gendzsi regényét?

Megrázom a fejemet.

---

[5] 794-1185 között

– Itt a könyvtárban több modernizált szövegű változata is megvan, elolvashatod. Például abban van, hogy Gendzsi herceg ágyasát, Rokudzsó no Mijaszudokorót vad féltékenység emészti a herceg főfelesége, Aoi no ue miatt, akit aztán rossz szellem képében kísért. Éjszakánként zaklatja az asszonyt a fekhelyén, végül is agyonnyomja áldozatát. A vetélytársnő gyűlöletét az a hír lobbantja fel, hogy a főfeleség Gendzsi gyermekét várja. Gendzsi, a Fényességes összegyűjti a papokat, fohászaikkal akarja elűzni a gonosz szellemet, de a rontás erősebbnek bizonyul, és minden próbálkozásuk kudarcba fullad.

Ami az egészben a legérdekesebb, hogy maga Rokudzsó mit sem tud arról, hogy élő szellemmé változott, és miket művel. Csak annyit érez, hogy rossz álmából fel-

ébredve hosszú fekete haját átitatta az elhamvasztott áldozati táblák füstje. Mivel ennek magyarázatát nem találja, teljesen összezavarodik. Pedig az illat az Aoi no ue érdekében bemutatott égőáldozatból ered. Ö maga sem szerez tudomást róla, hogy a tudatalattija csatornáján át Aoi no ue hálószobájában járt. A Gendzsi regényében ez a legkülönösebb és legfélelmetesebb jelenetek egyike. Rokudzsó később megtudja, mit cselekedett öntudatlanul, vétkétől visszariad, és haját levágva elvonul a világtól.

A rejtélyek világa, vagyis a saját szívünk mélységes sötétsége ez. Amíg a 19. században Freud és Jung analízise fényt nem derített a tudatalattira, az emberek számára nem metafora volt a kétféle sötétség szoros kölcsönhatása, hanem magától értetődő axióma. Vagyis még to-

vább menve ez még csak nem is egyszerű kölcsönhatás. Míg Edison fel nem találta az izzólámpát, a világ nagy része szó szerint koromsötétbe burkolódzott. A külső, fizikai sötétség és a belső, a lélek sötétsége összekeveredett anélkül, hogy határvonalat lehetett volna húzni köztük. Éppenséggel közvetlen kapcsolatban voltak egymással – ilyen körülmények között.

Ósima szorosan összezárja két tenyerét.

– Abban az időben, amikor Muraszaki Sikibu élt, az élő szellem egyszerre volt bizarr jelenség és a természetes lelkiállapot megnyilvánulása. Az akkori emberek talán nem is tudták megkülönböztetni a kétfajta sötétséget. A mai világban ez már nem így van. A külvilág sötétsége ugyan teljesen szétoszlott, de a szívben, a lélekben kuksoló sötétség nem sokat változott. Amit mi énnek és tudatnak neve-

zünk, az csak a jéghegy csúcsa, a nagyobbik rész a sötétség ismeretlenségébe süllyed. És ez a szétszakítottság bizonyos esetekben ellentmondásokba és zűrzavarba taszít bennünket.

– Az volt aztán az igazi sötétség, ami a hegyi kunyhót vette körül – vetem közbe.

– Az bizony. Úgy van. Néha már csak azért is kimegyek oda, hogy megtapasztaljam – helyesel Ósima.

– Majdnem mindig valamilyen negatív jelenség idézi meg az élők kísértetét? – kérdem.

– Nem vagyok szakértője a kérdésnek, de amennyire tudom, az élő szellemek többnyire negatív érzelmekből születnek meg. Az emberek érzéseinek többsége pedig egyedi és főképp negatív. Az élő ember kísértete erős érzelmekből fakad

természetes fejlődés útján. Sajnos nem ismerünk olyan élő szellemeket, amelyek az ésszerűség vagy a világbéke érvényesüléséért folytatnának áldásos tevékenységet.

– És mi a helyzet a szerelemmel?

Ósima leereszkedik székébe, és elgondolkodik.

– Ez nehéz kérdés. Nem is tudok rá jól válaszolni, csak annyit mondhatok, hogy én erre egyetlen konkrét példát sem láttam. De például ott van *az Eső és Hold meséiben* az a rész, amelyet krizantémeskünek neveznek. Olvastad?

– Nem – mondom.

– A szerzője Ueda Akinari, 1776-ban, a késői Edo-korban írta, a történet maga azonban visszavisz a Harcoló Fejedelemségek korába[6], tehát a szerző bizonyos

[6] 1467-1568 között

értelemben retrót művel, nosztalgikus irányba indul.

Két szamurájról szól a történet, akik esküvel testvérül fogadják egymást. Ezt a szamurájok nagyon komolyan veszik. Esküvel testvéri szövetséget kötni azt jelentette, hogy az életüket egymás kezébe helyezték. Elő is fordult, hogy egymásra kellett bízniuk az életüket. Messze laktak egymástól, és másmás úr szolgálatában álltak. Az egyik szamuráj közölte a másikkal, hogy bármi történjék is, mire nyílnak a krizantémok, feltétlenül meglátogatja. Csakhogy a szamuráj az útra készülődve valamilyen bajba keveredett a klánban, tömlöcbe vetették, ahonnan nem engedték ki, és arra sem kapott engedélyt, hogy levelet írjon. Eközben teltmúlt a nyár, egyre hűvösebb lett az ősz, eljött az évszak, amelyben nyílnak a kri-

zantémok. Csakhogy ilyen körülmények között a barátok nem találkozhatnak, nem tudják az ígéretet betartani. A szamurájnak mindennél fontosabb, hogy betartsa adott szavát. A megbízhatóság az életnél is fontosabb. A tömlöcben lévő harakirit követ el, a lelke árkon-bokron át robog barátja otthonához, és így még a krizantémvirágzás előtt jól kibeszélgethetik magukat. Ezután a jövevény nyomtalanul eltűnik. Nagyon szép, megható történet.

– De hát meg kellett halnia, hogy kísértet legyen belőle -vetem közbe.

– Hát bizony – ismeri el Ósima. – Úgy látszik, a hűség, a szeretet és a barátság nem nagyon tudja kihozni az emberből az élő kísértetet. Meg kellett halnia, hogy a hűség, a szeretet és a barátság nevében kísértet legyen belőle. Élve csak a rossz-

indulat tudja kihozni az emberből a kísértetet.

Ezen aztán elgondolkodom. Azt mondja Ósima:

– Azért ahogy mondod, biztos van arra is példa, hogy a reményteljes szerelem képes élő kísértetté változtatni az embert. Igaz, hogy ennek a kérdésnek még nem nagyon néztem utána, de talán előfordulhat. Hiszen ha a szeretet képes átépíteni a világ szerkezetét, akkor bármi előfordulhat.

– Maga is volt szerelmes? – kérdezem. Sértetten néz rám.

– Lám csak! Mit nem gondolsz te az emberről! Nem vagyok én tengeri csillag vagy japánbirs! Hús-vér ember vagyok én is. Persze hogy voltam szerelmes!

– Nem azért mondtam – szabadkozom,

és elpirulok.

– Értem én – mondja Ósima, és szomorúan elmosolyodik. Amikor már hazament, visszamegyek a szobámba, bekapcsolom a zenegépet, és fölteszem a lemezjátszó korongjára *a Kafka a tertgerpartont*. Negyvenötös sebességre állítom, és ráteszem a lejátszófej tűjét. Nézem a szöveget a papíron, és hallgatom a zenét.

KAFKA A TENGERPARTON

Te ott ülsz a világ szélén,
Én kihunyt kráterben csücsülök.
Betűktől fosztott szavak
Állnak az ajtó mögött.

Holdsugár süt az alvó gyíkra,
Az égből halacskák hullanak.
Az ablakon túl erős katonák
Készülnek már hogy meghaljanak.

(Refrén)
Kafka ül a tengerparton
Székén világot mozgató ingára gondol ő.
Ha a szív lélekköre bezárul,
A mozdulatlan szfinx árnyéka

Akár a kés foka
Befurakszik az álmaidba.

A fuldokló lányka ujja
Motoz a bejárat kövén, egyre motoz.
Kék ruhája szegélyét felfogva
Nézi, csak nézi –
Amint Kafka ül a tengerparton.

Háromszor egymás után végighallgatom a számot. Először is kételkedni támad kedvem. Hogyan lett ez a dal akkora siker, hogy több mint százezer lemezt adtak el belőle? A zenéhez kapcsolt szabad vers több mint nehezen magyarázható, nagyon is szimbolikus értelmű,

szürrealista ihletésű. Aligha lehettek túl sokan, akik rögtön megjegyezték, és dúdolgatták magukban. De ahogy többször is meghallgatom, lassanként belopja magát a szívembe, ahol a szavak egyenként megtalálják a maguk helyét. Különös érzés. A jelentésen túl a szavak, mint kivágott képek, fölemelkednek, és önálló életre kelnek. Egészen úgy, mint amikor mély álomba merülök.

A dallam azonban gyönyörű, egyszerű, mégis rafinált. Szaeki hangja eggyé válik a melódiával, szinte beleolvad. Profi énekesnőnek nem válna be, a hangja ehhez nem elegendő, és nincs énektechnikája sem. De olyan, mint a kert lépőköveire hulló tavaszi eső, lágyan átmossa a lelket. Saját magát kíséri zongorán, valószínűleg ezt fejelték meg vonósokkal és oboával. Kis költségvetéssel készülhetett a felvé-

tel, de épp egyszerűsége, természetessége a legmegkapóbb benne, és az előadás elvarázsol.

A refrénben két különös akkord hangzik fel. A többi eléggé szokványos, de ez a kettő egészen szokatlan, amit csak többszöri meghallgatás után vesz észre az ember. Először zavarban voltam, talán csalódott, még azt is mondhatnám, úgy éreztem magam, mint akit elárultak. Az összhangzás idegensége megrázott és elbizonytalanított, úgy ért, mintha metsző szél tört volna rám hirtelen. De a refrén végén újra felhangzik a kezdeti szép dallam, és visszarepít egy meghitt, barátságos világba. A résből már nem süvít a szél, véget ér a dal, a zongorán leütik az utolsó hangot, a vonósok még kitartják egy darabig, majd az oboa fejezi be a dallamot.

Újra végighallgatom, és közben bizonytalanul ugyan, mégis úgy tűnik, mintha rájönnék, miért tetszett olyan sok embernek a *Kafka a tengerparton*; az őstehetség és az önfeláldozás lelkülete párosul benne az őszinteséggel és a gyengédséggel. Ebben az ötvözetben minden olyan pontosan illeszkedik, hogy azt csak a „csoda” szóval lehet, kifejezni. Egy tizenkilenc éves, szemérmes vidéki lány távol lévő szerelmére gondol, verset ír, majd zongorához ül, zenét komponál hozzá, és mesterkéletle-nül előadja. Nem azért, hogy mások hallják, inkább saját magához szól. Hogy egy kicsit átmelegedjen tőle a szíve. Ez a csendes előadásmód szíven ütötte az embereket.

Eszem valami keveset vacsorára, csak amit a hűtőben találok. Ezután újból felteszem a *Kafka a tengerpartont*. Ültöm-

ben behunyom a szememet, és elképzelem, amint a tizenkilenc éves Szaeki ül a stúdióban a zongora előtt, játszik és énekel. Arra a forró érzésre gondolok, ami akkor átjárhatta, aztán arra, hogy ennek az érzésnek az értelmetlen erőszak következtében értelmetlenül meg kellett szakadnia.

A szám véget ér, a tű felemelkedik, a lejátszófej visszaáll a helyére.

Lehet, hogy Szaeki ebben a szobában írta a *Kafka a tengerparton* szövegét. Annyiszor meghallgattam már a lemezt, hogy ebben egyre biztosabb vagyok. *És a tengerparton az a fiú Kafka, őt ábrázolták a képen, mely itt függ a falon*. Ülök a széken, éppúgy, mint tegnap a lány, az államat a tenyeremre támasztom, és abban az irányban nézek a falra, mint tegnap ő.

Pillantásom éppen arra az olajképre esik. Talán nem tévedek. Szaeki egykor ebben a szobában ezt a képet nézte, és a fiúra gondolt, miközben írta a szöveget. Ezért lett a dal címe *Kafka a tengerparton*. Valószínűleg olyan időben, amikor az éjszaka sötétje még mélyebb lehetett.

Felállók, egészen közelről nézem a festményt. A fiú valahova a messzeségbe mered, szemében a mélység titokzatossága. És ott, ahova a tekintete irányul, az ég egy szögletében, világos körvonalakkal rajzolódnak ki a felhők. És a legnagyobbnak olyan a formája, mintha szfinx lenne.

Szfinx – kutatok az emlékezetemben. Ez volt az a szörny, amelyet az ifjú Oidipusz legyőzött. Rejtvényt adott fel Oidipusznak, de az megfejtette. Amikor a szfinx látta, hogy vereséget szenvedett,

egy szikláról leugorva végzett magával. Ezzel a győzelemmel foglalhatta el Oidipusz Théba trónját, és vehette nőül a királynét, aki nem volt más, mint a saját anyja.

És a Kafka név – feltételezésem szerint abból eredt, hogy Szaeki a képen látható fiú körül lebegő titokzatos magányt és Kafka írói világát összefűzte. Éppen ezért kapta a zeneszám szövege a *Kafka a tengerparton* címet. Az abszurd hullámverés tengerpartján kóborló magányos lélek. Talán ez a Kafka szó jelentése.

A Kafka név meg a szfinx, de nemcsak az, a dal néhány sora is összevág azzal a helyzettel, amelybe kerültem. „Az égből halacskák hullanak” emlékeztet engem arra a hírre, hogy Nakano negyedben az égből makrélák és szardíniák potyogtak. Az „árnyéka, akár a kés foka, befurakszik

az álmaidba” pedig mintha arra utalna, hogy apámat leszúrták.

Betűktől fosztott szavak
Állnak az ajtó mögött.
Fuldokló lányka ujja
Motoz a bejárat kövén, egyre motoz.
Kék ruhája szegélyét felfogva
Nézi, csak nézi –
Amint Kafka ül a tengerparton.

Ezek a kifejezések vajon mit jelenthetnek? Mintha összefüggenének, de lehet, hogy csupán titokzatos, véletlen egybeesések? Az ablakhoz lépek, és kinézek a kertbe, amelyet lassan könnyű árnyék lep be. Leülök az olvasóterem pamlagára, és kinyitom a Gendzsi regényét Tanidzaki

átírásában. Tízkor lefekszem, lekapcsolom az olvasólámpát, behunyom a szememet. És a tizenöt éves Szaeki *visszatérését* várom a szobába.

24

Amikor a kóbei busz a tokusimai állomás buszmegállójához érkezett, már elmúlt nyolc óra.

– Nézze, csak, Nakata úr, ez itt már Sikoku!

– Igen. És milyen nagyszerű volt a híd a tenger felett! Nakata most látott először életében ekkorát.

Leszálltak a buszról, leültek egy padra az állomás előtt, és egy darabig tétlenül szemlélték a környéket.

– Most azután hová menjünk? Van-e valami isteni sugallat vagy mi? – kérdezte a fiatalember.

– Nem. Nakatának még mindig nem jut eszébe semmi.

– Az baj.

Nakata, mintha csak valamin töprengene, hosszú időre tenyerébe temette az arcát, majd megszólalt.

– Hosino úr.

– Mi van?

– Elnézését kérem, de Nakata aludni szeretne. Borzasztóan álmos. Annyira, hogy akár most, itt rögtön képes lenne elaludni.

– Várjon, ne! – szólt rá ijedten a fiatalember. – Mit kezdjek én akkor magával? Mindjárt keresek valami szállást, addig türelem, nehogy itt elaludjon nekem!

– Igen. Nakata kibírja egy kicsit, nem alszik el.

– Jó. És kajálni?

– Enni nem kér, csak aludni szeretne.

Hosino a turistainformációnál keresett és talált egy nem túl drága, hagyományos

japán fogadót reggelivel. Odatelefonált, hogy van-e üres szobájuk, volt nekik, mire fogtak egy taxit, mert a szállás kissé távol esett az állomástól. Amint megérkeztek, a szobalány rögtön megágyazott. Nakata fürdés nélkül nekivetkőzött, a paplan alá bújt, és nemsokára hallani lehetett nyugodt, egyenletes lélegzését, de mielőtt álomba merült, odaszólt útitársának:

– Lehet, hogy Nakata most hosszú ideig fog aludni, de kérem, ne törődjön vele, hiszen csak alszik.

– Ne féljen, nem zavarok, aludjon csak, ameddig akar. -Mire a fiatalember válaszolt, Nakata már mélyen elaludt.

Hosino kényelmesen megfürdött, és elment járni egyet. Egy darabig céltalanul ténfergett a környéken, majd amikor nagyjából benyomást szerzett a hely

hangulatáról, betért egy éppen útjába eső szusivendéglőbe, ivott egy üveg sört, aztán bekapott valamit. Nem volt nagyivó, egy üveggel elég volt neki, hogy jól érezze magát, arca kipiruljon. Ezután egy óra alatt elvert háromezret egy pacsinko játékteremben. Mindvégig a Csúnicsi Ördögök sapkáját viselte, amely ezen a vidéken annyira ritkaságszámba ment, hogy többen megbámulták. Úgy látszik, Tokusimában egyedül én hordok ilyen fejfedőt – állapította meg magában.

Visszatérve a fogadóba a mélyen alvó Nakatát ugyanabban a helyzetben találta, mint ahogy otthagyta. Igaz, hogy a szobában égett a villany, de ez, úgy látszik, az alvót cseppet sem zavarta. Micsoda nyugodt ember – gondolta magában Hosino. Ezután szépen sorban levette a sapkáját, az aloha inget, a farmert, és így

alsóruhára vetkőzve feküdt le. Lekapcsolta a lámpát. Ám a szokatlan hely miatt, vagy mert még nem nyugodott meg igazán, nem nagyon jött álom a szemére. Ha már itt van, elmehetne valami kupiba egy numerára valami jobb csajjal, gondolta. De ahogy hallgatta a sötétben egyenletesen szuszogó Nakatát, az öregember társaságában az efféle sikamlós dolgok valahogy illetlennek tűntek. Maga sem tudta volna megmondani, miért, elszégyellte magát a gondolat miatt.

Álmatlanul nézte a szoba mennyezetét, és egyre kevésbé volt biztos abban, hogy tényleg ő az, aki itt szállt meg egy tokusimai fogadóban, egy ki tudja honnan szalajtott furcsa öreggel. Ma éjszaka Tokió felé kellene vinnie az üres fuvart visszafelé. Már Nagoja környékén járhatna. Egyáltalán nem utálta a munkáját,

ráadásul ha visszaér Tokióba, egy telefonjába kerülne, és ott is van nála a barátnője. Mégsem habozott, és még Kóbéban, miután az árut leszállította az áruházba, a munkája közepén telefonon váltót kért, aki az éjszaka majd visszaviszi a teherautót Tokióba. Telefonált a központba, és kicsikart magának három szabadnapot, s azzal nekiindult Nakatával Sikokura. Egy kis táskába bepakolt egy váltás ruhát és tisztálkodószereket az útra.

Eredetileg az keltette fel az érdeklődését, hogy Nakata emlékeztette halott nagyapjára. De az idő múlásával ez a hasonlóság egyre halványodott, és a fiatalember inkább arra az emberre lett kíváncsi, akit Nakatának hívnak. Már az öreg beszédmodora is különös volt, amit mondott, az még inkább. De ebben a

furcsaságban mégis volt valami, ami megragadta az embert. Hosino szerette volna tudni, hova megy és mit fog csinálni ez az öregember.

Hosino parasztcsaládból származott, ahol csak fiúk születtek, és ötük közül ő volt a harmadik. Kisiskolás korában elég rendes gyerek volt, de amikor az ipari szakközépiskolába kezdett járni, rossz táraságba keveredett, és attól fogva folyton haszontalanságokon járt az esze. Jó néhányszor megjárta a rendőrséget is. Valahogy elvégezte az iskolát, de a környéken nem tudott elhelyezkedni, ráadásul valami nőügybe is belekeveredett, végül az Önvédelmi Haderőnél kötött ki. Tankos szeretett volna lenni, de a képesítővizsgán elbukott, és így csak a nagy szállítójárművek volánja jutott neki. Há-

rom év után otthagyta a katonaságot, és sikerült elhelyezkednie egy nagy szállítóvállalatnál. Ezután hat éven át csakis hosszú járatú fuvarokat bonyolított le.

A nagy kamionokon végzett munka illett a természetéhez, eleve szerette a gépeket, és ha a teherautó magas ülésében markolhatta a jókora kormánykereket, úgy érezte magát, mint aki a saját várában ül. Persze a munka nehéz. A munkaidő is változatos, de a fiatalember tudta, hogy nem bírna minden reggel bemenni egy nyomorult hivatalba, ahol a főnök ádáz tekintetétől kísérve végezhetné nyűgös feladatait.

Természetéből fakadt, hogy kereste a bajt. Alacsony termetű, vékonydongájú fickó, de ereje van. Ha egyszer meglátja a rést, ahol támadhat, olyan őrült elszántsággal esik neki ellenfelének, hogy az a

nyílt összeütközés elől a legtöbb esetben megfutamodik. Elég sokat verekedett a katonaságnál meg sofőr korában is. És persze jutott neki győzelem és vereség is elég. De akár így, akár úgy jár, mi van akkor? Erre mostanában jött rá Hosino. Mindenesetre elégedetten nyugtázta, hogy eddig nagyobb sérülés nem érte.

A vad középiskolás években, a rendőrségi ügyek idején mindig a nagypapa ment érte, megalázkodott a rendőrök előtt, és kiszabadította. Hazafelé menet pedig bevitte valami étterembe, és ettek egy jót. Ilyenkor egy szóval sem leckéztette. A szülei bezzeg egyszer sem vették maguknak a fáradságot, hogy elmenjenek érte. Szegények voltak, elég volt nekik a gyerekeket etetni, nem tudtak külön törődni azzal a csavargó harmadikkal. Sokszor gondolt arra, mi lett volna

vele, ha nincs a nagyapa. Ki tartotta volna számon, ki törődött volna vele?

Ennek ellenére Hosinónak egyszer sem jutott eszébe, hogy köszönetet mondjon neki. Nem is tudta, hogyan fejezhetné ki háláját. Másrészt azzal volt tele a feje, hogy mit kezdjen magával a továbbiakban. Röviddel azután, hogy bevonult, a nagypapa rákban meghalt. Élete végén, elborult elmével már nem ismerte fel unokája arcát. Miután az öreg elment, Hosino egyszer sem járt otthon.

Amikor Hosino másnap reggel nyolckor felébredt, Nakata még mindig ugyanabban a pózban, ugyanolyan mélyen aludt. Lélegzetének erőssége, ritmusa mit sem változott az előző este óta. A fiatalember lement a fogadó tágas ebédlőjébe, és a többi vendéggel együtt megreggelizett. Egyszerű étkezés volt, de a miszólevesből

és a rizsből mindenki annyit vehetett, amennyit csak akart.

– A társa nem reggelizik? – kérdezte a szobalány.

– Még mindig odafenn horkol, valószínűleg nem kell neki a reggeli. Elnézést, de ne ágyazzon még be – kérte Hosino.

Mivel Nakata még délben is ugyanúgy aludt, a fiatalember még egy napra kivette a szobát. Kiment a városba, egy kifőzdében tojásos sült csirkét ebédelt. Ezután egy darabig a környéken ténfergett, egy kávéházban ivott egy kávét, cigarettázott, és átlapozott néhány képregényújságot.

Visszatérve a fogadóba, Nakata még mindig az igazak álmát aludta, pedig már délután kettő is elmúlt. A fiatalember kissé aggódni kezdett, megtapintotta az öreg homlokát, de semmi különös válto-

zást nem észlelt. Se nem forró, se nem hideg. A légzése változatlanul erős és egyenletes, szabályos, az arca is egészségesen pirosas. Semmi nem látszott rajta, ami aggodalomra adott volna okot. Csak az volt furcsa, hogy olyan csendben van, és meg sem fordul alvás közben.

– Nincs valami baja, hogy ilyen sokat alszik? – kérdezte a szobalány kissé nyugtalanul, látva a helyzetet.

– Jól kifáradt – mondta Hosino. – Hagyjuk, hadd pihenjen, amennyit csak akar.

– Aha. Életemben először látok ilyen mélyen aludni valakit.

Eljött a vacsora ideje, de Nakata változatlanul aludt. A fiatalember megint kiment a városba, egy curryvendéglőben marhahúst evett – mi mással – curryvel, nagy adagot. Mint előző este, elment a játékterembe, alig ezer jent költött, és

ezúttal nyert két karton Marlborót. Fogta a nyereményét, és kilenc tájban visszament a fogadóba. Meglepetésére Nakata még mindig nem ébredt fel.

A fiatalember megnézte az óráját, és számolni kezdett. Ezek szerint Nakata már több mint huszonnégy órája alszik. Igaz, előre megmondta, hogy sokat fog aludni, de ez már túlzásnak tűnt. Ritkán esett meg Hosinóval, de aggódni kezdett. Mitévő legyen, ha ez így megy tovább, és Nakata nem ébred föl?

– Benne vagyok a pácban – mondta magának fejcsóválva.

Ám mire másnap reggel hét óra körül a fiatalember kinyitotta a szemét, Nakata már ébren volt, és az ablakon nézegetett kifelé.

– Hahó, öreg, hát végre felébredt?!

– Igen, az előbb ébredt. Nakata nem tudja, mennyit alhatott, de úgy tűnik, jó sokáig tartott. Olyan érzése van, mintha újjászületett volna.

– Szó se róla, tegnapelőtt este kilenctől ma reggelig egyfolytában, az annyi mint harminchat óra. Akár egy Csipkerózsika.

– Igen. Nakata most megéhezett.

– Meghiszem azt, hiszen két napig semmit sem evett! Lementek reggelizni. Nakata annyi rizst vett, hogy a szobalány elámult rajta:

– Aludni is tud, de ha felébred, jó sokat eszik. Kétnapi adagot legalább.

– Igen. Most Nakatának alaposan be kell laknia rizzsel.

– Egészséges?

– Igen. Igaz, hogy Nakata nem tud ol-

vasni, de egyetlen lyukas foga sincsen, szemüveg sem kell még neki. Soha nem ment még orvoshoz. Nem fájnak a vállízületei, minden reggel rendesen jön a kaka.

– Ez igen – mondta a lány elismerően. – És ma egész nap mit csinál majd?

– Megy nyugatra – jelentette ki határozottan Nakata.

– o, nyugatra? Innen nyugatra Takamacu van – mondta a lány.

– Nakatának nem fog jól az agya, ezért nem ismeri a földrajzot.

– Egyelőre tehát fel Takamacuba! – mondta Hosino. -A többit majd kigondoljuk, ha odaértünk.

– Igen. Egyelőre tehát Takamacu. A többit majd ott kell kigondolni.

– Különös utazás a maguké… – mondta

a szobalány.

– Hát bizony, elég különös – hagyta rá a fiatalember.

A szobába visszatérve Nakata rögtön bevette magát a vécébe, Hosino pedig azonmód, a fogadó köntösében hasra feküdt a tatamin, és a tévében megnézte a híradót. Nem volt benne semmi komolyabb. Nyomoz a rendőrség, ki szúrta le a híres nakanói szobrászt, de nincs fejlemény az ügyben. Nincsen szemtanú, a gyilkos nem hagyott értékelhető nyomokat maga után. A bűntény előtt valamivel eltűnt az áldozat tizenöt éves fia, a rendőrség keresi.

– Nocsak, megint egy tizenöt éves – gondolta Hosino. Miért követnek el ilyen súlyos bűntényeket tizenöt évesek?

Igaz, hogy Hosino ilyen idős korában már elkötött egy parkoló motorkerékpárt, és jogosítvány nélkül furikázott vele. Ezért aztán nincs joga, hogy így beszéljen másokról. Persze más elkötni egy motorbiciklit, és más leszúrni egy apát. Bár talán még az is nagy szerencse, hogy ő, Hosino, nem került olyan helyzetbe, hogy apagyilkos legyen belőle. Az apja ugyanis gyakran elverte, okkal, ok nélkül.

Éppen véget ért a hírműsor, mire Nakata előkerült a mellékhelyiségből.

– Hosino úr, szabadna egy kérdést?

– Mit?

– Hosino úrnak esetleg nem szokott fájni a dereka?

– Dehogynem. Különösen egy hosszú út után sajog a sok üléstől meg a vezetéstől. Nincs gépkocsivezető, akinek ne fájna.

Mint ahogy a baseball dobójátékosai között sincs egy sem, akinek ne lenne baja a vállával – magyarázta a fiatalember, majd visszakérdezett: – De miért érdekes ez?

– Mert innen nézve Hosino úr háta fájósnak látszik.

– Aha.

– Megengedi, hogy Nakata megtapintsa?

– Csak tessék…

Nakata lovagló ülésben felült a hason fekvő Hosino derekára. Két kezével a keresztcsont feletti részre nehezedett. A fiatalember eközben a tévé csevegős műsorát hallgatta. Egy híres színésznő eljegyezte magát egy nem olyan nagyon híres fiatal íróval. Nem mintha Hosinót érdekelte volna a téma, de éppen nem volt

más, nézte hát azt, amit adtak. Mondták, hogy a nő jövedelme tízszerese az íróénak. A fiú nem volt különösebben jóképű, és nem látszott túl eszesnek sem.

– Ohó, ebből se lesz semmi, el vannak ezek tévedve…

– Hosino úr, ez a csont eléggé el van ferdülve.

– Hosszú ideje így van már, ennyit ki lehet bírni – mondta a fiatalember, és ásított egyet.

– Ha így marad, lehet, hogy borzasztó dolog fog történni.

– Tényleg?

– Fejfájás, székrekedés, húzódás…

– Hű, az baj.

– Egy kicsit fájni fog, de Nakata rendbe hozza. Lehet?

– Nem bánom.

– De igazán, eMg fájdalmas lesz.

– Figyelj, öreg, egész életemben sokat püföltek, otthon, az iskolában, a seregben is. Nem dicsekvésből mondom, de fél kezemen meg tudom számolni a napokat, amikor nem kaptam ütlegeket. Jön még ezután is fájdalom, égés, viszketés, vakarózás, lesz édes is, keserű is. Már megszoktam, hogy ki kell bírni.

Nakata összehúzott szemmel összpontosított, majd nagy gonddal kiválasztotta azt a pontot Hosino keresztcsontján, ahova odaillesztette két hüvelykujját. Miután megtalálta a megfelelő helyet, először lassan, összpontosítva fokozni kezdte a nyomást. Nagy lélegzetet vett ezután, és olyan rikoltást hallatva, mint egy ragadozó madár, teljes erejéből belenyomta ujját a csont és az izom közé. A fájdalom minden elképzelést felülmúlt. A

fiatalember fejében mintha óriási villanófény lobbant volna föl, azonmód hófehérré változott előtte a világ.

Elállt a lélegzete. Olyan volt, mintha egy magas toronyból a süllyesztő egy pillanat alatt a legmélyebb pokolba ejtette volna le. Még ordítani sem bírt. Olyan fájdalom rohanta meg, hogy gondolkodni sem tudott. Minden lángolva szállt szerteszét, az érzések pedig a fájdalom gubancában olvadtak össze. Mintha a test burka szétrobbant volna egy pillanatra. A halál sem okozhat ekkora rombolást. Hosino még a szemét sem bírta kinyitni. Feküdt tehetetlenül, arccal a tatamin, mint akit odaloccsantottak. Potyogtak a könnyei. Ez a kibírhatatlan állapot talán harminc másodpercig is eltartott.

Amikor végre levegőhöz jutott, könyö-

kére támaszkodva, lassan föltápászkodott, úgy érezte, hogy alatta a tatami olyan baljós hullámokat vet, mint a tenger vihar előtt.

– Csak nem volt fájdalmas? – kérdezte Nakata. Hosinón látszott, először meg akar győződni arról, hogy

életben maradt-e, majd lassan néhányszor megcsóválta a fejét.

– Aha, mi az, hogy fájt! Mintha nyúztak vagy karóba húztak volna! Az érzi ezt, akit mozsárban törtek össze, hogy azonfelül felbőszült bikákat hajtsanak rajta végig!

– Helyére illesztettem Hosino úr csontelferdülését. Így most már egy ideig rendben lesz. Nincs derékfájás, a kaka is jönni fog.

És tényleg, amikor, mint apálykor a

tengerár, levonult róla a fájdalom, a fiatalember érezte, hogy most sokkal könnyebben mozog a dereka. A máskor mindig gyötrelmes, merev, akadozó érzés megszűnt, nyoma sem maradt.

Homloktája is kitisztult, a légzése könnyűvé vált. Azon vette észre magát, hogy már vécére kell mennie.

– Tényleg, érzem, hogy javult a közérzetem.

– Igen. Mert panaszok a deréktájból jöttek.

– De azért borzasztóan fájt – mondta sóhajtva Hosino.

Az állomáson felszálltak a Tokusimából Takamacuba menő gyorsra. A szállást és a vonatjegyet Hosino fizette. Nem is figyelt oda, amikor Nakata erőltette, hogy fizetne már.

– Egyelőre bízza rám, majd később elszámolunk. Nem szeretem, ha a felnőtt férfiak maszatolnak minden fizetésnél.

– Jó, Nakata nem ért a pénzhez, mindent rábíz Hosino úrra – egyezett bele az öreg.

– Figyeljen, Nakata, ennek a maga hogy is mondják, ujjpresszúrájának köszönhetően egészen megkönnyebbültem. Fogadja el legalább ezt a keveset hálából, régen éreztem már magam ilyen jól. Mintha újjászülettem volna.

– Ez tényleg nagyszerű, de Nakata tudatlan, fogalma sincs, hogy mi az a presszúra. De a csontok! Komolyan kell venni őket.

– Én sem vagyok benne biztos, hogy mi ez, ujjpresszúra, csontkovácsolás, kiropraktika vagy bármi más, aminek nem tudom a nevét, de magának, úgy

látszik, fantasztikus érzéke van hozzá. Ebből akkora üzletet lehetne csinálni, hogy agyonkereshetné magát. Ezt garantálom. Ha csak a sofőr kollégáimnak bemutatnám, egy vagyont kereshetne vele.

– Amikor láttam Hosino úr hátát, világos volt, hogy a gerince nincs rendben. Ha valami el van csúszva, Nakata helyre akarja tenni. Talán azért, mert sokáig bútorokat faragott. Amikor látta, hogy valami nincs vonalban, rögtön kijavította. Mindent vonalba akar tenni. Nakata már csak ilyen. De csontot most tett vonalba először életében.

– Kétségtelenül őstehetség – jelentette ki Hosino megrendülve.

– Régebben a macskákkal is tudtam beszélni.

– Micsoda?

– Bizony, de egy bizonyos idő óta mostanában ez nem megy. Johnny Walker miatt.

– Vagy úgy.

– Amint amúgy is ismeretes, Nakata féleszű, és ezért nem érti a bonyolult dolgokat. Csakhogy most mindenféle bonyolult dolog állt elő. Például az égből halak, aztán piócák esnek.

– Hű!

– Ámde Hosino úr dereka megjavult, ennek Nakata őszintén örül. Ami Hosino úrnak jó, az Nakatának is öröm.

– Én is így vagyok vele.

– Jaj de jó.

– Jól van, de mi volt ezekkel a Fudzsikavában légből hullott piócákkal?

– Igen. Erre Nakata is jól emlékszik.

– Esetleg Nakatának is volt valami köze

hozzá?

Ami ritkán fordult elő, erre már az öreg is gondolkodóba esett.

– Nakata sem érti pontosan, mi történhetett, de tény, hogy mielőtt az eső eleredt volna, kinyitotta az esernyőjét.

– Hűha.

– De akármi is történik, nem helyes dolog, ha egy embert meggyilkolunk – bökte ki Nakata, és hevesen bólogatott hozzá.

– Az bizony úgy van. Nem helyes az embert megölni – fűzte hozzá a fiatalember egyetértően.

– Igen – mondta Nakata, és még egyszer határozottan bólintott.

Takamacu állomásán mindketten leszálltak. Volt éppen az állomással szemben

egy tésztakifőzés, oda bementek ebédelni. Az ablakból lehetett látni, hogy a kikötőben rengeteg hatalmas emelődaru áll. Nakata gondosan, szálanként ette a tésztát, és dicsérte is.

– Milyen ízletes.

– Az ám, nem rossz – tette hozzá Hosino. – Na milyen hely ez, Nakata, hogy tetszik?

– Hosino úr, akárhogy vesszük is, ez a hely jónak jó.

– Ertem, tehát a hely jó. Most azután mitévők legyünk?

– Most megkeressük a bejárat kövét.

– A bejárat kövét?

– Igen.

– Na jó – mondta a fiatalember. – Most biztos hosszú szöveg következik.

Nakata fogta a tésztaleves maradékát,

és a tálat megdöntve kiitta mind az utolsó cseppig.

– Igen, de annyira hosszú, hogy maga Nakata sem tudja, micsoda, mikor, merre és hova. Igazából majd ha odamegyünk, ott majd talán rájövünk.

– Akkor ahogy szoktunk, odamegyünk, és ott majd kiderül?

– Igen. Úgy van, ahogy mondani tetszik.

– Odamegyünk, és megtudjuk, igaz?

– Míg oda nem megyünk, Nakatának halvány fogalma sincs róla.

– Na jó, őszintén szólva én sem kedvelem a hosszú magyarázatokat. Egyelőre találjuk meg a bejárati követ, és akkor jó.

– Igen. Úgy van.

– De hát hol lehet?

– Nakatának fogalma sincs róla.

– Ezt kérdeznem se kellett volna – mondta fejcsóválva a fiatalember.

25

Szundítok egy kicsit, de felriadok, kisvártatva megint elalszom, és ismét csak felserkenek álmomból. Ez így megy jó néhányszor. Szeretném elkapni a pillanatot, amikor megjelenik. A párnám mellett az óra éjjel világító mutatója már túl van a hajnali három órán. Az ablak lefekvés előtt gondosan behúzott függönye persze ki tudja, mikor, széttárult, akárcsak a múlt éjszakán. Holdtalan az éjszaka, nem úgy, mint tegnap. A felhő vastag, talán még esni is fog. A szoba is sötétebb, csak a park lámpásainak fénye szűrődik be halványan a kert fái közül. Eltart egy ideig, míg a szemem hozzászokik a sötétséghez.

És íme, a lány ott ül az asztalnál, állát tenyerébe hajtva nézi a falon függő fest-

ményt. A ruhája szakasztott a tegnapi. Akárhogy erőltetem is a szemem, a szobát elborító sötétség miatt nem tudom kivenni az arcvonásait. Csodálatos módon azonban a kontúrok, az arc és a test körvonalai jól láthatóan lebegnek a sötétben. A kétkedésnek helye nincs, az ott Szaeki kislánykorában.

Úgy látszik, gondolataiba mélyedt. Vagy talán csak hosszú álmot lát. De nem is, hiszen ő maga az álom, Szaeki asszony álmodja őt. Akárhogy is van, én nem akarom megzavarni ezt a nyugodt szemlélődést, lélegzet-visszafojtva lapulok. Meg sem moccanok. Elég néha egy pillantás az órámra, hogy tudjam az időt, amely lassan, de biztosan múlik.

A szívem minden előjel nélkül, váratlanul veszettül feldobog. Mintha valaki az ajtón dörömbölne. Kemény, nyers hang.

Van benne valami átható, ami átjárja a csendes éjszakai szobát. Elsősorban én magam ijedek meg, de úgy, hogy majd' kiugróm az ágyból.

A lány sziluettje halványan megremeg. Felemeli az arcát, és a sötétségbe fülel. Meghallotta a szívhangjaimat. Könnyedén félrehajtja a fejét, mint az állatok az erdőben, amikor minden idegszálukat megfeszítve figyelnek, mert felneszeltek valamire, amit még sohasem hallottak. A lány idenéz, ahol én fekszem az ágyban. De a szeme nem lát engem. Nem vagyok benne az álmában. Ezt érzem. Láthatatlan határvonal két oldalán állunk, elválasztva egymástól.

Kisvártatva a heves szívdobogás ugyanolyan gyorsan alábbhagy, mint ahogy rám jött. A légzésem ritmusa a szokásos. Higgadt észrevétlenségbe süppedek me-

gint. A lány is felhagy a hallgatózással. A pillantása ismét a festmény felé irányul. *Kafka a tengerparton*. Az állát tenyerébe támasztva, mint előző nap, minden figyelmét a festményen szereplő nyári fiúnak szenteli.

Nagyjából húsz percet tölt itt a szép lány, aztán továbbáll. Ugyanúgy, mint tegnap, hangtalanul feláll és elindul mezítláb az ajtó felé, majd áttűnik rajta anélkül, hogy kinyitná. Egy darabig ugyanabban a helyzetben maradok mozdulatlanul, hagyom, hogy teljen az idő, aztán felkelek az ágyból. Meggyújtom a villanyt, és leülök a székbe, ahol ő ült még az imént, kezemet az asztalra teszem, és átadom egész testemet annak, ami belőle visszamaradt a szobában. Lehunyom a szemem, a lány szívének remegését magamba zárom, és ki sem nyi-

tom a szemem.

Egyvalami legalább közös bennünk. Erre rájöttem. Olyat szeretünk, aki már eltávozott erről a világról.

Nem sokkal később elalszom. De az alvás kiegyensúlyozatlan, mert bár a test követeli a mély álmot, a tudat nem akar kihunyni. Kettejük között járok ide-oda, mint az inga. Később, nem tudom, megvirradt-e már vagy sem, de a madarak olyan zajosan látnak hozzá napi teendőikhez, hogy a hangjuk teljesen felébreszt.

Farmert húzok, és a pólóm fölé még hosszú ujjú inget is veszek. Elindulok. Hajnali öt óra múlt, a környéken még nem látni embert. Magam mögött hagyom a régi házak sorát, a szélvédő erdősávot, a fenyőligetet, és a gáton túl feltűnik a tengerpart. A szellőt alig érzem a bőrömön. Az eget teljesen befedi a szür-

ke felhőtakaró, de nincs olyan érzésem, hogy most mindjárt esni fog. Csendes a reggel. A fellegek, mint a hangtompítók, elnyelnek minden zajt, amely a földről felemelkedik.

A tengerparti ösvénnyel haladok előre egy ideig, úgy képzelem, hogy az a fiú a képen valahol erre járhatott a fövenyes parton, összecsukható vászonszékével, hogy azután leüljön. Azt már nem tudom meghatározni, hol lehetett az a hely. A kép hátterében csak a homokos part, a tenger, az ég és a felhők láthatók. És egy sziget. De abból meg elég sok van errefelé, nem tudom pontosan fölidézni, annak milyen formája lehetett a képen. Leülök a fövényre, és az ujjaimból formált kereten át nézem a tengert. Odaképzelem a széken ülő fiút. A mozdulatlan levegőben éppen egy fehér sirály hasítja át az

eget. Kis hullámok futnak a partra szabályosan, puha vonalat rajzolnak a homokba, s apró tajtékot hagyva maguk után visszafutnak a tengerbe.

Azon kapom magam, hogy irigylem a fiút ott a képen.

– Irigyled a fiút ott a képen, mi? – üti meg fülemet annak bizonyos Varjúnak a hangja.

> Húszéves múlt, vagy még annyi sem, összetévesztették valakivel, és teljesen értelmetlenül meggyilkolták -ennek is már vagy harminc éve. És te irigyled azt a szerencsétlent? Méghozzá olyan hevesen, hogy a szived majd megszakad a féltékenységtől) Életedben először hatalmasodik el rajtad az érzés, hogy irigyelsz valakit. Végre már ezt az indulatot is ismerni fogod. Úgy fel-

perzseli a szívedet, mint a bozóttűz.

Eddig senkire sem irigykedtél, és soha nem akartál más bőrébe bújni, most meg a szíved legmélyéről irigyled ezt a fiút. Arra gondolsz, hogy ha lehetne, szeretnél kilépni magadból, átváltozni, hogy ő legyél te. Még akkor sem bánnád, ha előre tudod, hogyan kínozzák meg és verik agyon egy vascsővel húszéves korában. Szerinted nem baj, csak tizenöt és húsz között szabadon szerethessétek egymást Szaekivel. Arra gondolsz, hogy minden akadály nélkül karjaidba zárhatnád, hogy újra meg újra egyesülj vele. Minden porcikáját végigtapogathatnád, és ő is végigsétáltathatná rajtad finom ujjait. Szeretnéd, hogy a halál után is mint a történtek em-

léke, mint festett kép fennmaradj, beleégve a nő szívébe.

Úgy, most aztán nagyon nehéz helyzetbe kerültél. Ugyanis beleszerettél egy leányba, aki már régen nem az, aki, és féltékeny vagy egy fiúra, aki elment örökre. Ez az érzés mégis valóságosabb és sajgóbb, mint bármi, amit éreztél egész eddigi életed során. És innen nincs menekvés. Még lehetőséged sincs arra, hogy megleld a kijáratot. Végérvényesen eltévedtél az idő labirintusában. És a legnagyobb baj az, hogy egyáltalán nem is akarsz kikerülni belőle. Igaz, ugye?

Ósima később érkezik, mint előző nap. Én már azelőtt felporszívóztam az első és a második szintet, asztalt-széket vizes ruhával letöröltem, az ablakokat kitár-

tam, letöröltem, a mosdót kitisztítottam, kiürítettem a szeméttartókat, a virágvázákban vizet cseréltem, a számítógépet bekapcsoltam, csak a kapunyitás van hátra. Ósima mindent ellenőriz, és láthatóan elégedetten bólint.

– Jól megfigyeltél mindent, serényen dolgoztál.

Vizet forralok, készítek neki egy kávét. Én, csakúgy, mint tegnap, Earl Grey teát iszom. Odakint elered az eső. Méghozzá elég hevesen. Távolról mennydörgés hallik. Nappal van, de a környék úgy elsötétedik, mintha beesteledett volna.

– Ósima, szeretnék kérni valamit.

– Miről van szó?

– Hozzá lehet jutni valahol a *Kafka a tertgerparton* kottájához?

Ósima elgondolkodik.

– Talán. Ha rajta van valamelyik zeneműkiadó honlapján, akkor le lehet tölteni, de nem biztos, hogy ingyen. Majd utánanézek.

– Köszönöm.

Ósima a pult szélére telepedve egy kockacukrot tesz a kávéjába, és elmélyülten kavargatja.

– Milyen a szám, tetszik?

– Nagyon.

– Én is szeretem azt a dalt. Szép és eredeti. Egyszerű, de nem sekélyes. Sokat elárul arról, aki megalkotta.

– A szövege eléggé elvont – vetem közbe.

– Vers és szimbólum ősidők óta összetartozik, mint kalóz meg rum.

– Szaeki tisztában lehetett ezeknek a szavaknak a jelentésével?

Ósima felkapja a fejét, a mennydörgést hallgatva talán azt számítgatja, milyen messze lehet, és csak aztán néz rám. Megrázza a fejét.

– Nem okvetlenül. Jelkép és jelentés két különböző dolog. Szerintem minden okoskodás nélkül sikerült rátalálnia a megfelelő szavakra. Álomban lelt rájuk, mintha csapongó lepkék szárnyát kapta volna el. A költő tömörít.

– Akkor lehetséges, hogy Szaeki a vers szavait más tartományból, például álomból meríthette?

– A jó vers többé-kevésbé mind ilyen. Ha a vers szavai az olvasóhoz vezető titkos csatornát nem találják meg, a vers nem tölti be a szerepét.

– De sok olyan vers van, amelyik csak színleli ezt a kapcsolatot.

– Úgy van. Nem is olyan nehéz. Ha tudod a módját, könnyen megy. Ha szimbolikus tartalmú szavakat rakunk össze, az már versnek tűnik.

– De ez a *Kafka a tengerparton* tényleg hatásos.

– Szerintem is. A szavak nem felszínesek. Bennem a szöveg egyesült a dallammal, én már nem tudom versnek látni a dalszöveget, és képtelen vagyok megítélni, mekkora meggyőző erő van egyikben a másik nélkül – mondja Ósima a fejét ingatva. – Mindenesetre Szaeki igazi őstehetség volt, nem mindennapi zenei érzékkel megáldva. És kellőképpen gyakorlatias is, hiszen megragadta az ihlet nyújtotta lehetőséget. Ha nem jön közbe az a szörnyű eset, és Szaeki nem vonul félre a világtól, alkalma lett volna, hogy kibontakoztassa a tehetségét. Nagy

kár érte.

– De hova lett belőle az a tehetség? – vetem közbe. Ósima rám néz.

– Azt akarod kérdezni ezzel, hogy szerelmesének halála után mi lett a Szaekiben meglévő tehetséggel?

Bólintok, hogy igen.

– Ha a tehetség a természetes életerőből fakad, nem talál magának utat, hogy kibújjon az emberből? – kérdezem végül.

– Azt nem tudom – válaszol Ósima. – Nem lehet tudni, merre vette útját. Lehet, hogy egyszerűen csak megszűnt, vagy olyan, mint a búvópatak vize, amely eltűnik a föld színéről, behatol a mélyebb rétegekbe, és elfolyik valahová.

– Talán az is lehet, hogy a zenei tehetséget Szaeki másutt használta föl – próbálkozom.

– Hol másutt? – kérdezi kíváncsian felhúzva a szemöldökét Ósima. – Példának okáért hogyan?

Nehezen találom a szavakat.

– Nem tudom, csak van egy olyan érzésem… például valami olyasmiben, aminek nincs határozott formája.

– Nincs formája?

– Vagyis mások számára megfoghatatlanul, csakis befelé fordulva. Belső tevékenységnek lehetne nevezni.

Ósima hátrasimítja homlokából a hajat.

– Figyelemre méltó vélemény. Egy biztos, hogy Szaeki eltűnt a városból, és nem tudjuk, hová. Bizonyára olyasmire fordíthatta tehetségét vagy képességeit, amit te *megfoghatatlannak* nevezel. De tény az, hogy huszonöt éven át rejtőzött, eltűnt a szemünk elől, és hacsak őt ma-

gát meg nem kérdezzük, hol járt, mit csinált, nem tudhatunk semmit.

Egy kicsit elbizonytalanodom, de azután csak előállók valamivel.

– Kérdezhetek valami nagy hülyeséget?

– Hülyeséget? Elvörösödöm.

– Inkább őrültséget…

– Hadd hallom, ugyanis nem feltétlenül utálom az őrültségeket.

– Nem hiszem, hogy másvalakinek is fel tudnám tenni ezt a kérdést.

Ósima kissé félrehajtja a fejét.

– Szóval nem elképzelhető, hogy Szaeki az én anyám? Ósima elnémul. Még mindig ott ül a pult szélén, és egy ideig keresi a szavakat. Ezalatt csak az óra ketyegését hallgatom. Aztán megszólal.

– Arra célzói, hogy miután Szaeki elkeseredésében húszévesen elhagyta

Takamacu városát, valahol titokban élt, és találkozhatott apáddal, Tamura Kóicsivel. Összeházasodtak, és ennek hála te megszülettél, majd négy évvel később valamiért téged hátrahagyva elment otthonról, ezután valami titokzatos fehér folt következik, majd megint visszatért szülőföldjére, Sikokuba. Szóval ezt akarod mondani?

– Ezt.

– Nem mondhatnám, hogy lehetetlen. Talán mondjuk inkább úgy, hogy egyelőre, ezen a fokon nincs alapunk cáfolni. Az élettörténet egy része kész rejtély. Rebesgetik, hogy Tokióban élt, és nagyjából ugyanolyan korú, mint apád volt. De ide, Takamacuba egyedül jött. Persze lehet, hogy ha van lánya, az önállóan valahol másutt él. Vagyis… hány éves is a nővéred?

– Huszonegy.

– Akárcsak én – mondja Ósima. – De úgy látszik, én nem vagyok a nővéred. Vannak rendes szüleim, bátyám. Túlságosan is körül vagyok véve vér szerinti rokonokkal. – Ósima összefont karral néz rám. – Viszont hadd kérdezzem meg, megnézted-e már a születési anyakönyvi kivonatodat? Abból egykönnyen megtudhatod édesanyád nevét és korát.

– Persze hogy megnéztem.

– Na és hogy hívják?

– Nem volt odaírva a neve. Ezt hallván Ósima meglepődik.

– Nem volt neve? Hát az hogy létezik?

– Nem volt. TényZeg. Hogy miért nem, azt nem tudom. Mégis úgy látszik az anyakönyvemből, hogy nincs anyám. Papíron a nővérem sem létezik. A papíron

csak az apám neve és az enyém szerepel. Vagyis jogilag törvénytelen származású vagyok. Házasságon kívül született.

– De valójában van édesanyád és nővéred is, igen? Bólintok.

– Négyéves koromig valóságosan is volt anyám, testvérem. Négytagú család voltunk, egy fedél alatt éltünk. Erre világosan emlékszem. Nem egyszerű képzelgés ez, a négyből aztán ketten maradtunk.

Előveszem a tárcámból a fényképet, ahol ketten a nővéremmel a tengerparton játszunk. Ósima nézi egy darabig, majd elmosolyodik, és visszaadja.

– *Kafka a tengerparton* – mondja.

Bólintok, és visszateszem a tárcámba a régi fotót. A szél odakint tombol, az eső olykor megzörgeti az ablak üvegét. A mennyezeti lámpa megvilágít bennün-

ket, és úgy vetíti a földre az árnyékunkat, mintha a túlvilágon folytatnánk baljós, titkos tanácskozást.

– Emlékszel anyád arcára? – kérdi Ósima. – Négyéves korodig együtt éltél vele, kicsit mégiscsak emlékszel rá, nem?

Megrázom a fejem.

– Képtelen vagyok felidézni. Nem tudom, miért, de az emlékezetemben az anyám arca sötét, mintha lefestették volna, mintha csak árnyék lenne.

Ósima ezen egy darabig elgondolkodik.

– Egyáltalán, miből gondolod, hogy Szaeki lehetne az anyád?

– Hagyjuk abba, biztosan én túloztam el a dolgot.

– Na jó, mondd azt, ami eszedbe jut – biztat Ósima. – Aztán majd együtt eldöntjük, hogy túlzás-e vagy sem.

Ósima árnyéka együtt mozog a padlón az enyémmel. Az árnyékok kissé izgatottabbnak tűnnek, mint mi magunk.

– Szaeki között és köztem nagyon sok a véletlen egybeesés. Olyanok, mint a kirakós játék darabkái, amelyek összeillenek. Erre akkor jöttem rá, amikor meghallgattam a Kafka a tengerpartont. Először is van abban valami egészen sorsszerű, hogy éppen ebbe a könyvtárba vetődtem. A tokiói Nakano negyedből egyenesen Takamacuba. Ha belegondolok, ez kész csoda.

– Olyan, mint egy görög tragédia – mondja Ósima.

– Ráadásul beleszerettem – teszem hozzá.

– Szaekibe?

– Igen. Azt hiszem, talán igen.

– Talán? – kérdezi Ósima, és felhúzza a szemöldökét. – Azt akarod mondani, hogy talán Szaeki az, akibe beleszerettél? Vagy pedig azt, hogy talán beleszerettél Szaekibe?

Megint elvörösödöm.

– Nem tudom megmagyarázni. Nagyon is belebonyolódtam. Sok mindent egyáltalán nem értek.

– Hát akkor talán beleszerettél talán Szaekibe?

– Igen – válaszolom. – Nagyon is.

– Talán és nagyon is? Bólintok.

– Ugyanakkor az is lehet, hogy tulajdonképpen ő az édesanyád?

Megint bólintok.

– Túlságosan is sok terhet veszel magadra tizenöt éves létedre, pedig még az állad se pelyhedzik – jelenti ki Ósima, és

nagy figyelemmel kortyolja a kávét, majd a csészét visszateszi a csészealjra. – Nem mondhatni, hogy ezt nem szabad, de mindennek megvan a maga határa.

Bólintok.

Ósima homlokát ujjaira támasztva gondolkodik, aztán összekulcsolja maga előtt a két kezét.

– Igyekszem minél hamarabb megszerezni a *Kafka a tengerparton* kottáját. A többi munkát én elvégzem, jobb, ha visszamész a szobádba.

Ebédidőben beülök a pulthoz Ósimát helyettesíteni. A sűrű eső miatt ma kevesebb a látogató, mint máskor. Amikor Ósima visszajön az ebédszünetről, a kezembe nyom egy nagy borítékot, benne a kotta másolatával. A számítógépből

nyomtatta ki.

– Praktikus világban élünk – mondja.

– Köszönöm szépen – hálálkodom neki.

– Ha akarod, vigyél föl egy csésze kávét az emeletre. Egészen jókat főzöl.

Friss kávét készítek, tálcára teszem, és felviszem Szaekinek az emeletre. Cukor, tejszín nélkül. Mint mindig, az ajtó nyitva áll, ő bent ül az asztalnál és ír. Amikor leteszem a kávét, fölnéz és rám mosolyog, majd becsavarja a töltőtollat, és leteszi a papírra.

– Hogy van? Megszokta már az ittlétet?

– Lassanként igen – mondom.

– Van most ideje?

– Van időm.

– Akkor üljön le oda – mutat az ujjával az asztal mellett álló, fából készült székre. – Beszélgessünk egy kicsit.

Odakint megint villámlik. Még mindig távolról, de egyre közeledőben. Leülök a székre, ahogy mondta.

– Hány éves is? Tizenhat?

– Tulajdonképpen tizenöt. Nemrégen töltöttem be a tizenötöt – válaszolom.

– Megszökött otthonról, igaz?

– Igen.

– Volt valami határozott oka annak, hogy el kellett jönnie? Rázom a fejem. Mit is mondhatnék erre?

Míg a válaszomra vár, Szaeki kezébe veszi a csészét, belekortyol a kávéba.

– Úgy éreztem – mondom –, ha nem szököm el, maradandó lelki sérüléseket szerzek.

– Sérüléseket? – kérdez vissza Szaeki összehúzva a szemét.

– Igen.

Kis szünetet tart, majd ismét kérdez.

– Különös egy magakorú fiútól ilyen szavakat hallani. Felkelti az ember érdeklődését… Szóval fogalmazzunk pontosabban: mi lehetett az, amit *sérüléseknek* nevez?

Keresem a szavakat. Először is Varjú jelentkezésére várok, de nincs sehol. Nekem magamnak kell megtalálnom a szavakat. Ez időbe telik. De Szaeki nyugodtan vár. Odakint megint villámlik a távolban, majd egy kicsit később a mennydörgés is ideér.

– Azt értem alatta, hogy olyanná változom, amivé nem lenne szabad.

Szaeki nagy érdeklődéssel néz.

– De hát csak idő kérdése, és mindenki szerez sebeket, és óhatatlanul átformálódik. Előbb vagy utóbb – veti közbe.

– De ha megsérülünk, kell egy hely, ahol rendbe jöhetünk.

– Hely, ahol rendbe jöhetünk?

– Olyan hely, ahol érdemes rendbe jönni. Szaeki merően rám néz.

Elvörösödöm, de aztán összeszedem magam, és felemelem a fejemet.

Szaeki tengerészkék ruhát visel. Úgy látszik, többféle árnyalatú kék ruhája van. Nincs rajta sok ékszer, csak egy vékony ezüstlánc meg egy karóra, fekete bőrszíjjal. Szeretném benne fölfedezni a tizenöt éves kislányt. És rá is találok. Ott rejtőzködik, mint egy rejtélyes kép a szív mélyén, és csendben alszik. Ha kitartóan nézem, fel tudom fedezni az alakját. A szívem megint feldörömböl. Mintha valaki hosszú szöget akarna beverni egy kalapáccsal.

– Tizenöt éves létére elég éretten beszél.

Mit is válaszolhatnék erre, nem is tudom. Hallgatok.

– Tizenöt éves korom körül én is szerettem volna világgá menni – mosolyog Szaeki. – Olyan helyre, ahová senki sem tud utánam nyúlni. Ahol megáll az idő.

– De hát ezen a világon nincs is olyan hely.

– Úgy bizony. Ezért aztán így élek, ebben a világban, ahol a dolgok folyamatosan sértenek, a szív vándorúton jár, és az idő megállás nélkül halad. – Mintha az időt jelképesen maga elé akarná engedni, elhallgat, majd folytatja.

– Tizenöt évesen biztos voltam benne, hogy van ilyen hely a világon. Valahol kell lennie egy bejáratnak, és azt kell

megtalálni.

– Szaeki asszony már tizenöt évesen önálló volt?

– Bizonyos értelemben igen. Önálló voltam. Nem voltam árva, de szörnyen magányos. Mert tudtam, hogy ennél már soha nem leszek boldogabb. Ebben biztos voltam. Ezért szerettem volna elmenni valahová, ahol megáll az idő, és nem folyik tovább.

– Én meg inkább azt szeretném, ha az idő minél gyorsabban haladna, és idősebb lehetnék.

Szaeki érezhetően visszahúzódik.

– Maga sokkal erősebb nálam, és igazán önálló. Akkoriban én csak egy illúziót kergettem, a valóságtól akartam elmenekülni, de maga szembeszáll vele, és harcol. És ez nagy különbség.

Szó sincs róla, hogy erős vagy önálló lennék. Csak a tények – akár akartam, akár nem – előrehajtottak. De nem mondok semmit.

– Ahogy elnézem – mondja Szaeki –, eszembe jut egy régi tizenöt éves fiú.

– Hasonlított rám? – kérdezem.

– Maga magasabb is, és erősebb felépítésű. De talán mégis hasonlított. Másképpen beszélt, mint a kortársai – akikkel nem volt egy hullámhosszon –, mindig egyedül olvasott, vagy zenét hallgatott a szobájában. Amikor valami nehezebb dologról volt szó, a két szemöldöke között összeráncolta a homlokát, ugyanúgy, mint maga. Úgy hallom, maga is sokat olvas.

Bólintok.

Szaeki az órájára néz.

– Köszönöm a kávét – mondja.

Felállók, hogy kimenjek a szobából. Szaeki felveszi fekete töltőtollat, lassan lecsavarja róla a kupakot, és újból hozzáfog az íráshoz. Az ablakon túl megint villámlik, a szobát egy pillanatra különös fénnyel vonja be. Kis idő után a mennydörgés hangja is ideér. A fény és a hang közötti különbség egyre rövidül.

– Kafka… – szól utánam Szaeki. Megállok a küszöbön, és visszafordulok.

– Most jut eszembe, egyszer régen írtam egy könyvet, a villámcsapásokról.

Hallgatok. Micsoda? Villámcsapásról?

– Körbejártam az országot, és olyanokkal készítettem interjút, akiket megcsapott a villám, de életben maradtak. Néhány évig tartott. A beszélgetések elég jól sikerültek, mindegyik érdekes lett. Egy

kis kiadónál jelent meg a könyv, de alig kelt el belőle néhány. Nem volt az egészben semmi tanulság, és senki sem szereti az olyan könyvet, amelyik nem lyukad ki sehová. Pedig szerintem nagyon természetes, hogy ez így legyen.

Egy apró kalapács kopácsol agyam egyik fiókján. Makacsul kopogtat. Valami nagyon fontos dolgot akar eszembe juttatni. De nem tudom, mire kellene gondolnom. Szaeki megint visszatér az írnivalójához, én meg lemondó hangulatban a szobámba megyek.

Vad vihar tombolt odakint egy órán keresztül. Olyan hevesen dörög, hogy azt hiszem, minden, ami a könyvtárban üvegből van, ízzé-porrá törik. Ahogy a villám végigcikázik az égbolton, a lépcsőforduló színes üvegablakai régvolt fan-

tasztikus tüneményeket vetítettek a fehér falakra.

Két órával később azonban eláll az eső is, és a dolgok lecsillapodnak. A felhők mögül lassan sárga fénysugarak szivárognak át, jelezvén, hogy vége az ítéletidőnek. A csendes napsütésben csak a vízcseppek állandó csepegése hallik. Rövidesen eljön az este, hozzákészülődöm a könyvtári záráshoz. Szaeki búcsút mond nekünk, és indul haza. Hallom a Volkswagen Golf motorjának hangját. Magam előtt látom vezetőülésben ülő alakját, amint elfordítja az indítókulcsot. Mondom Ósimának, hogy egyedül is boldogulok a zárással, bízza csak rám. Valami operamelódiát dúdolgatva kezet és arcot mos a mellékhelyiségben, aztán ő is távozik. Egyre messzebbről hallom a Mazda hangját, míg el nem hal a távolban.

Ezután az enyém az egész könyvtár. Ilyenkor olyan mély csendbe merül, mint máskor soha.

Visszamegyek a szobába, nézem a kottát, amit Ósima kinyomtatott nekem. *Kafka a tengerparton*. Ahogy sejtettem, majd minden akkord egészen egyszerű. Az átvezetésben viszont van két borzasztóan nehéz rész. Átmegyek az olvasóterembe, leülök a pianínóhoz, megpróbálom lejátszani. Rettenetesen körülményes az ujjhasználat. Jó néhányszor nekirugaszkodom, hogy az ujjaim hozzászokjanak, és valahogy kicsikarjam a hangokat. Először csak hibásan, hamisan jön elő a dallam. Már arra gyanakszom, hogy nem jó a kotta, vagy elhangolódott a zongora. De amikor a két részt felváltva többször is figyelmesen próbálgatom, kiderül, hogy éppen ez a darab lényege.

Ennek köszönhetően nyit meg a dal olyan különleges mélységeket, amilyenek a szokványos popdalokban nincsenek meg. De hogy is juthatott eszébe Szaekinek ilyen nem mindennapi harmonizálás?

Visszamegyek a szobába, vizet forralok, készítek magamnak egy teát, és megiszom. Ezután sorra felteszem a raktárból hozott lemezeket a lemezjátszóra. Bob Dylantől a Blonde on Blonde, a Beatles White Album, Otis Redding Dock on the Bay, Stan Getz Getz/Gilberto – mind a hatvanas évek második felének menő számai. Ebben a szobában ugyanúgy, ahogy én most, az a fiatal fiú ezeket a lemezeket tette fel a lemezjátszó tányérjára, ráengedte a tűt, és figyelte a hangszórókból áradó zenét, talán Szaekivel együtt. Ez a zene mintha magához ölel-

ne, és elröpítené az egész szobát egy másik világba, egy olyan korba, amikor én még nem is éltem. Megpróbálom a lehetőséghez képest fölidézni a mai beszélgetést az emeleti szobában Szaekivel.

– Tizenöt évesen biztos voltam benne, hogy van ilyen hely a világon. Valahol kell lennie egy bejáratnak, és azt kell megtalálni.”

Képes vagyok rá, hogy felidézzem őt belső hallásomban. Valami megint kopogtat bennem odabent. Erősen, makacsul. Bejárat?

Leveszem a tűt Stan Getz lemezéről, és felteszem a *Kafka a tengerparton* kislemezét. Ráteszem a tűt. Ö pedig énekelni kezd.

A fuldokló lányka ujja

Motoz a bejárat kövén, egyre motoz
Kék ruhája szegélyét felfogva.
Nézi, csak nézi
Amint Kafka ül a tengerparton

Úgy hiszem, hogy az idelátogató lányka valószínűleg megtalálhatta a „bejárat kövét”. Tizenöt évesen átlépett egy másik világba, és ha beesteledik, idejön, ebbe a szobába. Világoskék ruhájában nézi a képet, Kafkát a tengerparton.

Ekkor minden indok nélkül egyszerre csak eszembe jut, mit mesélt apám arról, hogy egyszer belecsapott a villám. Nem közvetlenül nekem mondta, hanem véletlenül bukkantam rá valamilyen folyóiratnak adott interjújában. Még a művészeti egyetem diákjaként nyári munkát vállalt, egy golfpályán volt labdaszedő,

ütőhordozó. Egy júliusi délutánon, amikor a játékos után vitte az ütőket, és mentek végig a pályán, hirtelen elborult az ég, és kitört a heves zivatar. Történetesen éppen abba a fába csapott a villám, amely alatt menedéket kerestek. A hatalmas fát a csúcsától a tövéig kettéhasította, és a golfozó meghalt, de apám, mintha csak valami előérzet súgta volna meg neki, kiugrott a fa alól, így megmenekült. Igaz, hogy könnyebb sérüléseket szenvedett, a haja megpörkölődött, és amikor ijedtében kiugrott, arccal nekivágódott egy kőnek, és elveszítette az eszméletét. Így mesélte apám. A homlokán megmaradt az a kis seb, amit akkor szerzett. Erre próbáltam visszaemlékezni, amikor Szaeki szobájának ajtajában álltam, és hallgattam a mennydörgések hangját. Apám szobrászi pályafutása a sebesülése utáni felépülését követően

kezdődött.

Szaeki találkozhatott vele, amikor a könyvéhez gyűjtött anyagot villámsújtotta emberekkel, köztük meginterjúvolhatta őt is. Van rá esély. Nem hiszem, hogy sokan lennének a világon, akik túléltek ilyesmit.

Visszafojtott lélegzettel várom, hogy beesteledjen. A felhőtakarón nagy rés támad, és a holdfény megvilágítja a kert fáit. Túl sok a véletlen egybeesés. Minden különnemű elem nagy hirtelen egy helyen kezd összeállni.

26

Késő délutánra fordult, ideje volt szállás után nézni. Hosino a Takamacu állomás előtti turistainformációs irodában keresett egy megfelelő fogadót, és le is foglaltatta a szobát. Ez már szerencsére gyalog is közel volt az állomáshoz. Nem volt túl fényes hely, de sem Hosino, sem Nakata nem bánta különösebben. Ha van ágynemű és egy hely, ahol leheveredhetnek, a többi már édes mindegy. Ugyanúgy, mint az előző helyen, csak reggelit adtak a szálláshoz, vacsorát nem. Ez különösen Nakatának kedvezett, hiszen ő bármikor letette a fejét, és már el is aludt.

A szobába belépve Nakata megint hasra fektette a fiatalembert, a hátára telepedett, és kitapogatta ujjaival Hosino keresztcsontját. Tüzetesen átvizsgálta a

csípőcsont és a hátgerinc csontjait, az ízületeket és az izmok állapotát. Ezúttal alig adott erőt a nyomásba, éppen csak a csontot tapogatta ki és a hús feszességét ellenőrizte.

– Hé, van valami probléma? – kérdezte kissé bizonytalanul a fiatalember. Rettegett, hogy megint rátör az a váratlan és rettenetes fájdalom.

– Nem, most rendben lesz. Nem találtam semmi olyat, ami rendellenességre utalna. A csontok szépen helyrejöttek - mondta Nakata.

– Az jó. Nem szerettem volna még egyszer átélni azt a kínszenvedést.

– Igen. Bocsánat. Csak azt tetszett mondani, hogy jól tűri a fájdalmat, ezért Nakata minden erejét összeszedte.

– Az igaz, tényleg ezt mondtam. De

azért mindennek van határa. Persze nem panaszkodhatok, elvégre meggyógyított. De az a fájdalom elképesztő volt. Az nem közönséges. Azt el sem lehet képzelni. Teljesen szétment mindenem. Úgy éreztem, hogy meg is haltam, azután meg újjászülettem.

– Nakata egyszer három hétig halott volt.

– Nocsak – hökkent meg Hosino, fektében ivott egy korty teát, és a vegyeskereskedésben vásárolt apró szemű rizskekszet ropogtatta hozzá. – Szóval, három hétre meghalt, mi?

– Igen.

– Na és hol volt azalatt?

– Arra Nakata nem emlékezhet. Valahova nagyon messzire került, valami mást csinált. És a feje üresen lebegett, így

Nakata semmire sem emlékszik. Utána magához tért, és az esze meg elment. Nem tudott többé írni-olvasni.

– Odaát hagyta a tudományát azon a másik helyen?

– Az bizony meglehet.

Egy darabig hallgattak mindketten. Hosino arra jutott, jobb, ha mindent elhisz úgy, ahogy az öreg mondja, legyen az akármilyen furcsa és különös is. De a szíve egyik zugába befészkelte magát valami bizonytalan érzés, hogy ha tovább firtatja, mit is ért az öreg három hétig tartó halálon, olyan ingoványos talajra lép, ahonnan nem tud kivergődni. Ezért tehát beszédtémát váltott, valóságos, kézzelfogható témára terelte a szót.

– Nakata, Takamacuba értünk, most mihez kezdünk?

– Nem lehet tudni – mondta Nakata. – Valójában Nakata nem tudja, mit lehet itt csinálni.

– Talán csak nem a „bejárati kő” az, amit keresünk?

– De. Az. Ahogy mondani tetszik. Nakata egészen elfelejtkezett róla. Igen, meg kell találni a követ. Csakhogy azt már Nakata egyáltalán nem tudja, honnan kell előkeríteni. Itt fenn ellágyult minden, és nem akar kivilágosodni. Aki eleve gyengeelméjű, annak ráadásul még az sem jut az eszébe, ami nagyon kellene. Hajaj, nincs mit tenni.

– Hát ez baj.

– Igen. Elég nagy baj.

– Akkor meg hiába bámuljuk itt egymást, ennek semmi haszna, nem jutunk egyről a kettőre.

– Úgy bizony, ahogy tetszik mondani.

– Na és ha most elkezdenénk itt körbe kérdezősködni? Mármint hogy van-e itt egy ilyen meg ilyen kő.

– Ha ez a véleménye, Hosino úr, Nakata meg is próbálhatja. Kérdezősködni körbe-körbe, mindenféle embereket. Nem nagy dicsőség, de a Nakata-féle gyengeelméjű hozzászokott ahhoz, hogy folyton kérdezősködjék.

– Aha. Először szégyen kérdezni, nem kérdezni mindhalálig szégyen. Többet ér egy kérdezem száz kérésemnél. Ezt hajtogatta mindig az öregapám.

– Tökéletesen igaz. Ha meghalunk, minden megsemmisül, amit tudtunk.

– Hát, nem éppen erről van szó – vakarja a fejét a fiatalember –, de hagyjuk… Elég lenne, ha nagyjából tudnánk, mek-

kora az a kő, milyen a színe, mire jó, nincs valami elképzelése erről? Ha nagyjából nem tudjuk ezeket, bárkit is kérdezünk, nehéz lenne neki elmagyarázni, mit akarunk tőle. Senki sem tud olyasmire válaszolni, hogy „ugyan nincs-e errefelé valami bejárati kő?”. Ha csak ennyit tudunk kérdezni, nem értik a dolgot, és talán azt hiszik, hogy elment az eszünk. Igaz?

– Igen. Nakatának gyenge az elméje, de az esze azért nem ment el.

– Tényleg.

– Amit Nakata keres, az egy különleges kő. Nem is olyan nagy. Színe fehér, szagtalan. Hogy mire jó, azt nem tudni pontosan. Kerek, olyan, mint egy rizslepény. – Nakata a két kezével akkora kört írt le, mint egy LP hanglemez.

– Tehát ha maga meglátja, rögtön fel-

ismeri, hogy „Nahát! Hisz ez az!”

– Igen. Nakata első látásra felismeri.

– De hát ez nem *akármilyen* darab, van valami története vagy hagyománya, igaz? Híres, kiállítások vagy szentélyek dísze, vagy mi…

– Vajon az-e? Nakata nem nagyon tudja, de lehetséges, hogy talán úgy van.

– De az is meglehet, hogy egy háznál a savanyúságoshordóban káposztáskőnek használják?

– Nem, az nem valószínű.

– Honnan tudja azt maga?

– Onnan, hogy a bejárati követ nem tudja akárki megmozdítani.

– De maga tudja, mi?

– Igen. Nakata talán igen. Megmozdíthatja.

– És ha igen,akkor mi van?

Nakatával ritkán esett meg, de megint gondolkodóba esett. Vagy csak töprengő képet vágott. Kurtára vágott ősz haját végigsimította a tenyerével.

– Azt Nakata nem nagyon tudja – mondta –, csak azt, hogy valakinek ezt meg kell tennie.

A fiatalember elgondolkodott.

– És ez a *valaki* maga. Egyelőre.

– Pontosan így van.

– És ez kő csak Takamacuban található? – találgatta Hosino.

– Nem, szó sincs róla. Nem számít, bárhol tehet. Csupán most történetesen itt van. Mennyivel könnyebben meg lehetett volna keresni mondjuk Nakanóban.

– De önkényesen elmozdítani ezt a különleges követ veszélyes, nem?

– Igen, Hosino úr. Ha úgy van, akkor az bizony meglehetősen veszélyes.

– Hűha – csóválta a fejét a fiatalember, majd feltette a Csúnicsi Ördögök baseballsapkáját, és hátul a hasadékon kihúzta lófarkát. – Olyan ez, mint az Indiana Jones-filmekben.

Másnap reggel elmentek az állomással szemben lévő turistainformációba, hogy megérdeklődjék, van-e a városban vagy annak környékén valami híres kőszerű dolog.

– Kő? – kérdezett vissza a fiatal nő halvány grimasszal az arcán. A furcsa kérdés láthatóan zavarba hozta. Csak a szokványos nevezetességekről készítették fel.

– Tessék mondani, végül is miféle kőről van szó?

– Nagyjából ekkoráról – mondta a fiatalember, és ugyanúgy, ahogy Nakata, két kezével a levegőbe rajzolt egy LP lemez nagyságú kört. – Úgy hívják, hogy „bejárati kő”.

– Bejárati kő…

– Igen, ezt a nevet adták neki. Meglehetősen híres kő lehet, azt hiszem.

– Bejárati követ mondott, de melyik bejáratról van szó?

– Ha mi azt tudnánk, nem kellene itt kínlódnunk most.

A lány töprengett egy kicsit, miközben Hosino merőn rászegezte a tekintetét. Nem volt rosszarcú lány, csak a szemei közti távolság volt nagyobb a kelleténél. Ettől azután egy kicsit óvatos, növényevő állatkára emlékeztetett. Ide-oda telefonálgatott, nincs-e valaki, aki tud valamit

a bejárati kőről, de semmi érdemleges értesüléshez nem jutott.

– Bocsánat, úgy látszik, senki sem hallott ilyen nevű kőről.

– Egyáltalán nem?

A lány megrázta a fejét.

– Sajnálom. Messziről jöttek, és csakis a kő kedvéért?

– Igen. Direkt ezért, vagy mi. Én Nagojából, ez a bácsi még messzebbről, a tokiói Nakano városnegyedből.

– Igen. Nakata a fővárosból, Nakanóból jött – mondta az öreg. – Méghozzá különféle teherautókon, sőt útközben egyszer angolnára is meghívták, és ez idáig egyetlen jent sem kellett kiadnia.

– Tényleg? – csodálkozott a fiatal nő.

– Na, mindegy – mondta Hosino –, ha senki sem tud erről a kőről, hagyjuk.

Nem a maga hibája. De ha nem is bejáratinak hívják, azért van itt a környéken valami híres kő? Valami mesebeli, vagy hagyományos, vagy csodatévő, akármi hasonló is megteszi.

A pultos távolálló szemeivel kissé idegesen, de egy szempillantás alatt felmérte a fiatalember Csúnicsi Ördögök baseballsapkáját, lófarokba fogott haját, zöld napszemüvegét, piercingjét, műselyem aloha ingét.

– Aáá, elnézést, de mit szólnának hozzá, ha elmondanám, hogyan jutnak el a városi könyvtárba, és ott maguk is utánanézhetnek. Mi itt nem nagyon értünk a kőzetekhez.

A könyvtárban sem találtak semmit. Egyetlen szakkönyvük sem volt Takamacu és környéke kőzeteiről. A könyvtáros eléjük hordott egy halom

könyvet azzal, hogy keressenek benne, valamelyikben talán találnak valamit. Ott volt előttük *Kanagava legendái, Kóbó Daisi sikokui legendái, Takumacu története* és egyebek. Hosino estig sűrű sóhajtozások közepette végigböngészte mindet. Közben az írástudatlan Nakata szinte laponként gondosan végignyálazta a *japán híres kövei* című fényképalbumot.

– Nakata, mint ismeretes, nem tud olvasni, életében először jutott el könyvtárba – jegyezte meg az öreg.

– Nem dicsekvésképpen mondom, de én is első alkalommal vagyok ilyen helyen – ismerte be Hosino.

– De ha már eljutottunk ide, egészen kellemes itt.

– Jól van akkor.

– Nakanóban is van ám könyvtár. Ezu-

tán majd időnként benézek oda is. Először is ingyen van, Nakata nem tudta, hogy az is bemehet, aki nem tud írni-olvasni.

– Nekem van egy unokaöcsém, aki született vak, mégis gyakran eljár a moziba. Fogalmam sincs, mit szerethet rajta.

– Csakugyan? Nakata lát a szemével, de még nem volt moziban.

– Micsoda? Na, akkor egyszer majd elviszem.

Ekkor odalépett hozzájuk egy könyvtáros, és rájuk szólt, ne beszéljenek ilyen hangosan, mert itt az nem szokás. Erre azután elhallgattak, és olvasnivalójukra összpontosították a figyelmüket. Nakata, miután végignézte az albumot, visszatette a polcra, azután A világ macskái című képeskönyvet kezdte tanulmányozni.

A fiatalember zúgolódva bár, de végignézte az egész nagy halmot, sajnos azonban kövekről nem sok volt bennük. Takamacu váráról több könyvet is találtak, de a várfal kövei persze akkorák voltak, hogy Nakata nem tudott volna egykönnyen megbirkózni velük. Azután Kóbó Daisinak, az ezerkétszáz évvel ezelőtt élt tudós szerzetesnek is volt néhány legendája kövekkel kapcsolatban. Egyszer a pusztában felemelt egy követ, és csodák csodája, vizet fakasztott belőle, aztán ott helyben pompás rizsföldet kerekített. Egy templomban valahol őrizték a nevezetes „Gyermekáldáskövet”, amely egy méter magas lehet, és fallosz formája van, de ez nem lehet az, amit Nakata bejárati kőnek mond.

Feladták a reményt, kimentek a könyvtárból, és betértek egy közeli étterembe

enni valamit. Mindketten tésztát kértek rántott rákkal, Hosino dupla tésztát.

– Érdekes volt a könyvtárban – mondta az öreg. – Nakata nem is tudta, milyen sokféle macskaarc létezik a világon!

– Bezzeg a kövekkel nem volt nagy szerencsénk, de hát még csak az elején vagyunk – mondta a fiatalember. – Alszunk egy jót, aztán meglátjuk, mit hoz a holnap.

Másnap reggel ismét elmentek ugyanabba a könyvtárba. Hosino, akárcsak az előző napon, összehordta magának a kövekkel kapcsolatos könyveket, és azokban keresgélt. Életében először volt dolga ilyen rengeteg irománnyal. Ennek köszönhetően meglehetős jártasságra tett szert Sikoku szigetének történelmében, és megtudta, hogy a köveket régi idők óta vallásos tisztelet övezi. De a lényeg-

ről, a bejárati kőről egyáltalán nem talált említést. Délutánra persze a sok olvasástól már megfájdult a feje.

Otthagyták a könyvtárat, kint a parkban leheveredtek a fűbe, és sokáig csak a felhők járását bámulták. Hosino rágyújtott, Nakata pedig a termoszából teát ivott.

– Holnap erre vonulnak a villámlások – jegyezte meg.

– Ezek szerint maga megint idehívja őket?

– Nem, Nakatának nincsen arra hatalma, csak éppen ők szándékoznak erre vonulni.

– Na jó – mondta a fiatalember.

Visszamentek a fogadóba, Nakata fürdés után nyomban lefeküdt, és álomba merült. Hosino a halkra állított televízi-

óban nézte, ahogy a Giant baseballcsapata tönkreverte Hirosima csapatát. Ez nem tetszett neki, lekapcsolta a készüléket. Megint csak nem tudott elaludni, meg is szomjazott egy korty sörre, felkelt hát, és kiment a városba. Betért az első sörözőbe, ami az útjába akadt, csapolt sört rendelt, és hozzá sült hagymakarikát sörkorcsolyának. Eszébe jutott, hogy leszólíthatná a lányt, aki a közelében ül, de aztán elhessegette a gondolatot, mint ami nem illik a helyzethez. Holnap reggel ismét hozzá kell látni a kő keresésére.

Megitta a sörét, majd a Csúnicsi Ördögök sapkáját fejébe húzva kiment az utcára, s ott lődörgött céltalanul. Nem volt túl érdekes ez a város, de kellemetlen sem, mindig is szeretett ismeretlen városokban egyedül kószálni, amerre a lábai

vitték. Eredetileg is csavargó természete volt. Szája sarkában a Marlboróval, zsebre vágott kézzel, főutakon, mellékutcákban, egyikből ki, a másikba be. Ha éppen nem füstölt szájában a cigaretta, fütyörészett. Voltak élénk, forgalmas helyek, meg csendesek és elhagyottak, ő azonban mit sem törődve ezzel egyenletes léptekkel rótta az utcákat. Fiatal volt, egészséges, és félnivalója nem volt semmitől.

Kis karaokebárok, falatozók sorakoztak egymás mellett (többnyire félévenként váltják a cégtáblát), Hosino ezeket is maga mögött hagyta, majd egy szűk mellékutcában, ahol nem nagyon járt már senki, a kissé sötét környéken megtorpant, mert hátulról valaki a nevén szólította.

– Hosinókám, hé, Hosino! – szólt rá az

illető jó hangosan.

A fiatalember először arra gondolt, hogy nem róla van szó, hiszen senki nem ismerheti Takamacuban, talán valami más Hosinót akar a kiabáló megállítani. A neve nem túl gyakori, de azért ritkának sem mondható. Hátra sem fordult, csak ment tovább.

De az illető, mintha csak követte volna, kitartóan szólongatta a háta mögül.

– Hosino, hé, Hosino fiú!

Végül is csak megállt, és hátrafordult. Egy hófehér öltönyös, alacsony öregúr állt ott. Fehér a haja, komoly szemüvege és persze fehér bajusza volt. Hozzá kis kecskeszakálla. Fehér ingéhez fekete zsinórnyakkendőt kötött. Az arca lehetett volna japán is, de az öltözéke az USA déli államaiból való vidéki úriemberre vallott. Magassága úgy százötven centi körüli,

arányosan lekicsinyített miniember hatását keltette. Két karja előrehajlítva, akár tálcát is tehettek volna rá.

– Hosinókám… – szólította ismét az öregúr, és hangja tisztán csengett, enyhe akcentussal.

A fiatalember megbabonázva nézte.

– A bácsi…

– Úgy van. Sanders ezredes vagyok.

– Hajszálra olyan… – ismerte el Hosino.

– Nem hajszálra, én vagyok magam, Colonel Sanders.

– A sült csirkés? A fried chicken? Az öreg jelentőségteljesen bólintott.

– Úgy bizony.

– De honnan tudja a nevemet?

– Én a Csúnicsi Ördögök szurkolóit mindig Hosinónak hívom. A Giant ra-

jongóit például Nakadzsimának. A Csúnicsi az Hosino.

– De bácsikám, engem történetesen tényleg Hosinónak hívnak!

– Ez véletlen egybeesés. Tehetek én arról? – vetette oda fölényesen Sanders ezredes.

– És mi dolga velem?

– Arról van szó, hogy volna itt egy jó nő.

– Aha – mondta a fiatalember. – Értem már, a bácsi becsalogató ember. Azért van így öltözve.

– Megmondtam már neked, Hosino, nem vagyok utánzat. A félreértések elkerülése végett: én maga Sanders ezredes vagyok.

– Igen ám, de ha maga tényleg az, akinek mondja magát, mit keres Takamacu

mellékutcájában, minek vállalja a becsalogató feladatát? A magafajta világhírességnek annyi jogdíj ömlik a zsebébe, hogy abból nyugodtan dőzsölhet valahol Amerikában az úszómedencéje szélén.

– Figyelj, nem hallottál még a torzióról?

– Hogy miről?

– Te biztos nem tudsz róla, de a háromdimenziós világ mélységét éppen ezek a vetődések alakítják ki. Ha minden és mindenki egyenes irányban terjedne ki, e világi életünket a trigonometria törvényei szerint élnénk.

– Hé, öregúr, maga aztán kacifántosán gondolkodik! – jegyezte meg a fiatalember némi elismeréssel, majd hozzátette:

– Hát ez nagyszerű. Úgy látszik, nekem az van megírva a csillagokban, hogy különc öregurakkal legyek körülvéve. Ha ez

így megy tovább, magam is becsavarodok.

– Az nem érdekes, mindegy. Inkább arra válaszolj, Hosino, hogy kell-e egy jó nő vagy nem kell.

– Fashion health masszázs?

– Mi az a fashion health? – kérdezett vissza az öregúr.

– Olyan figura, amikor kihagyják a lényeget, egy kis nyalakodás, kézimunka, azután elsül egyszer, és kész. De dugás nincs.

– Dehogyis! – rázta fejét kissé ingerülten Sanders ezredes.

– Dehogy, dehogy! Szó sincs róla, nemcsak nyalás, tapizás, hanem dugás is van.

– Akkor soapland?

– Mi az a soapland?

– Figyeljen ide, bácsi. Ne ugrassa itt az

embert. Útitárssal vagyok itt, holnap kora reggel kelek, épp ezért semmi kedvem sincs értelmetlen éjszakai szórakozásba keveredni.

– Szóval nem kell nő, igaz?

– Ma este se nő, se sült csirke nem kell, mindjárt megyek vissza lefeküdni.

– Mert olyan könnyen megy az elalvás? – kérdezte jelentőségteljesen Sanders ezredes. – Ha valaki sehogy sem találja, amit keres, nem szokott mélyen aludni, Hosinókám.

A fiatalembernek tátva maradt a szája, úgy nézett az ezredesre.

– Honnan tudja a bácsi, hogy keresek valamit?

– Egyből látni az arcodon, oda van írva minden, Hosino. Minden, de minden. Aki ért hozzá, úgy belelát a fejedbe, mint

a kettéhasított makréla belsejébe.

Hosino reflexszerűen az arcához kapott, végigsimította, majd megnézte a tenyerét. Nem volt rajta semmi. Az arcomra van írva?

– Úgy ám – emelte fel jobb mutatóujját Sanders ezredes. -Amit Hosinókám keres, az egy kemény, kerek tárgy, nem igaz?

A fiatalember arca megrándult.

– Heee? Kicsoda maga tulajdonképpen, honnan tud ilyesmit?

– Megmondtam, hogy az arcodra van írva, nem? Micsoda értetlen egy fickó! – fenyegette meg mutatóujjával az ezredes. – Hát nem ezt a mesterséget gyakoroltam tán hosszú éveken keresztül?! Na, szóval tényleg nem kell a nő?

– Hát, mi egy bizonyos követ keresünk.

Mégpedig azt, amelyiknek bejárati kő a neve.

– Aha, ha arról van szó, a bejárati kőről tudok.

– Tényleg?

– Nem szoktam hazudni vagy viccelődni. Nem természetem a köntörfalazás, az egyenesség velem született tulajdonságom.

– És a bácsi azt is tudja, hogy az a kő most hol van?

– Aha, pontosan tudom a kő helyét.

– És meg is tudja mondani nekem?

Sanders ezredes ujjával megbökte az orrán fekete keretes szemüvegét, és megköszörülte a torkát.

– Hosinókám, valójában neked egy nő kell, nem igaz?

– Ha megmondja, hol a kő, meggondo-

lom – mondta Hosino félig-meddig kételkedve az egészben.

– Na jó, akkor gyere velem.

Az öregúr meg sem hallgatva a választ, szépen elindult előre. Hosino utánasietett.

– Kérem, bácsi… ezredes. Nincs nálam több pénz, csak huszonötezer jen.

Sanders megszaporázta lépteit, és csettintett a nyelvével.

– Annyi bőven elég. A nő friss, tizenkilenc éves szépség, olyan szolgáltatással, hogy Hosinókámat a hetedik mennyországba repíti. Lesz ott nyalakodás, kézimunka, dugás is meg minden. Ráadásul pedig utána elárulom neked, hol a kő.

– Na, még csak ez hiányzott! A mindenit! – sóhajtotta Hosino.

27

Hajnali két óra negyvenhét volt, amikor észreveszem, hogy itt a lány. Ránézek az ágyam fejénél az órára, és megjegyzem az állását. Egész éjszaka fenn voltam, úgy vártam a jelenést. Le sem csuktam a szememet, kivéve, amikor néha pislogtam. A pillanatot, amikor éppen megjelent, mégsem tudtam elkapni. Mire feleszmélek, már ott van. Valahogy úgy jön, hogy a tudatom vakfoltján halad át.

Most is a szokott világoskék ruhája van rajta. Ül az asztalnál, rákönyököl, és nézi a képet: *Kafka a tengerparton*. Visszafojtott lélegzettel bámulom. A szobában a kép, a lány és én mozdulatlan háromszög vagyunk. A lány le sem veszi a szemét a képről, én sem őróla, a háromszög rögzítve, nem mozdul el. Ekkor azonban

olyasmi történik, amire nem számítok.

Önkéntelenül is megszólítom a lányt.

– Szaeki!

Pedig egyáltalán nem állt szándékomban nevén szólítani. Csupán arról van szó, hogy annyira tele volt a szívem, hogy kicsordult, szóvá formálódott. Hangom egészen halk, de eléri a lány fülét. Ezzel a háromszög mozdulatlansága az egyik szögénél felbomlik. Ezt akartam volna titokban, vagy talán mégsem?

Erre idenéz. Nem mereven, mint aki valamire rászögezi a tekintetét, csak egyszerűen ahogy ott könyököl, csendesen felém néz. Magam sem tudom pontosan, de úgy érzem, gyengén megremeg a levegő. Nem is tudom, lát-e most engem vagy sem, de szeretném, ha észrevenne. Vegye csak észre, hogy élek, létezem.

– Szaeki – szólítom ismét. Sehogy sem tudom legyűrni magamban az erős vágyat, hogy a nevét kimondjam. Lehet, hogy ezzel megijesztem vagy elriasztom, és eltűnik majd a szobából. Talán többet vissza sem tér. Nagy csalódást okozna nekem. Nem, nem csalódást, talán irányt vesztenék, ha nem találnám többé ezt a látomást. Mégis számra kell vennem a nevét. Nyelvem és ajkam, függetlenül a gondolataimtól, mintegy magától megformálja és ismételgeti.

A lány már nem a képet nézi, tekintete felém fordul, legalábbis arra, ahol én vagyok. Innen nem tudok olvasni az arcvonásaiból. A felhők odafenn elmozdulnak, velük együtt a holdfény is imbolyogni kezd. A szél feltámadt, de nem hallom a zúgását.

– Szaeki – mondom még egyszer. Vala-

mi ellenállhatatlanul sodor.

A lány már nem könyököl, jobb keze mutatóujját a szája elé tartja, mintha azt akarná jelezni, „ne szólj”. De vajon tényleg ezt akarja mondani? De jó lenne közvetlen közelről egyenesen a szemébe nézni, gondolom magamban. Akkor kiolvasnám belőle, mire gondol, mit érezhet. De hajnali háromkor minden értelemben körülvesz az éjszaka sötétsége. Hirtelen nehéz lesz a légzésem, és lecsukódik a szemem. Gombócot érzek a torkomban. Mintha csak lenyeltem volna egy esőfelhőt. Néhány másodperc múlva, mire kinyitom a szemem, a lány alakja már semmivé lett. Az asztalra egy felhő árnyéka vetül.

Felkelek az ágyból, az ablakhoz megyek, felnézek az éjszakai égboltra, és az időről gondolkodom, amely nem tér visz-

sza.

A folyókról, a tenger mozgásáról. Erdőkről, kibuggyanó forrásról. Esőről, villámokról. Sziklákról és árnyakról. Mindez itt van bennem.

Másnap a déli órák után megjelenik a könyvtárban egy civil ruhás nyomozó. Nekem nincs is róla tudomásom, mert visszahúzódtam a szobámba. A detektív elmegy, miután vagy húsz percig faggatta Osimát. Ö aztán bejön hozzám, és elmeséli az egészet.

– A helyi rendőrség nyomozója volt, rólad kérdezősködött – mondja, miközben elővesz a hűtőből egy üveg Perrier ásványvizet, kicsavarja, tölt a pohárba, és iszik.

– Honnan tudta, hogy ide kell jönnie? –

kérdezem.

– Mobiltelefont használsz, az apádét.

Kutatok az emlékezetemben. Bólintok, megvan. Amikor a szentély kertjében fekve az ingemre vér tapadt, felhívtam mobilon Szakurát.

– Csak egyszer használtam.

– A rendőrség a telefon hívásnyilvántartásából megtudta, hogy itt vagy. Általában a rendőrség nem magyaráz el ilyesmit kívülállónak, de ez a detektív beszélgetés közben elárulta. Ha akarok, tudok ám én nagyon megnyerő is lenni. Valahogy az is kiderült a társalgás folyamán, hogy azt már nem tudták kideríteni, kit hívtál. Valószínűleg kártyás telefon lehetett. De az világos lett ebből, hogy jártál Takamacu városán belül, és lépésről lépésre haladva a rendőrség megtudta, hol szálltál meg: egy kis zugszálló volt, ame-

lyik kapcsolatban állt a YMCA-val. A feljegyzések szerint egy ideig ott lakott egy Tamura Kafka nevezetű fiatalember, akinek a személyleírása nagyon is illik rád. Május 8-áig, vagyis apád meggyilkolásának napjáig voltál ott.

Arra gondoltam, jó, hogy legalább Szakuráig nem jutottak el. Nem szerettem volna kellemetlen helyzetbe hozni őt, már így is eleget alkalmatlankodtam az életében. Ósima tovább mesél.

– A szálló recepciósa emlékezett arra veled kapcsolatban, hogy érdeklődtél a könyvtárunk iránt. Emlékszel, még utánad is szólt, hogy tényleg mindennap ide jársz-e.

Bólintok.

– Szóval ezért jött ide a rendőr. Ósima még egyet kortyol a Perrier-ből.

– Persze hazudtam neki. Mondtam, hogy 28-a óta egyszer sem jártál itt, jóllehet addig mindennap bejártál, de azután eltűntél.

– Ha a rendőrségnek hazudik valaki, bajba kerülhet – vetem közbe.

– De ha nem hazudok, te még nagyobb bajba keveredsz ám.

– Nem akarom kellemetlen helyzetbe hozni…

Ósima összehúzott szemmel néz rám, és elneveti magát.

– Úgy látszik, nem érted, hogy már ezelőtt is kellemetlen helyzetbe hoztál.

– Igen, de mégis…

– Hagyjuk ezt a vitát a kellemetlenségekről. A már eleve fennálló dolgokról nem érdemes beszélnünk, semmire se megyünk vele.

Bólintok, mire folytatja.

– A rendőr mindenesetre itt hagyta a névjegyét. Mondta, hogy rögtön hívjam, ha megint felbukkannál itt.

– Most akkor én bűntény gyanúsítottja lettem? Ósima lassan ingatja a fejét.

– Nem, szerintem nem vagy gyanúsított. Végig figyelemmel kísérem az ügyet az újságokban. Úgy látszik, a rendőrség semmit sem halad előre, és türelmetlenkedik. Nincs ujjlenyomat, bűnjel, szemtanú. Ha maradt valami használható nyom, az te vagy egyedül. Ezért akarnak mindenáron felkutatni. Végtére is apád híres ember, beszélnek róla a tévében, hozzák az újságok. A rendőrség sem ülhet ölbe tett kézzel.

– De ha rájönnek, hogy Ósima hazudott, elveszti a szavahihetőségét, és akkor ki hiszi majd el neki, ha az alibimet

akarja igazolni? Akkor lehet, hogy belőlem bűnözőt csinálnak.

Ósima megint megrázta a fejét.

– Kedves Tamura Kafka barátom, a rendőrség nem olyan ostoba. A képzelőereje ugyan nem mondható túl gazdagnak, de nem teljesen tehetetlen. Már tüzetesen megvizsgálták az utaslistákat. Sikoku és Tokió között az adott időben. Talán nem tudod, de a repülőtereken a beszállókapuknál videokamerák is vannak, rögzítik a járókelő utasok minden mozdulatát. Utána lehet nézni, hogy az eset idején visszamentél-e Tokióba. Japán már csak ilyen ország, az információkat részletesen tudják ellenőrizni. Ezért aztán a rendőrség nem tart téged bűnözőnek. Ha annak tartanának, nem egy helyi rendőr, hanem közvetlenül az országos rendőr-főkapitányság nyomozója

szállt volna ki a helyszínre. Akkor bizony látom, hogy ők is komolyan veszik a dolgot, és én sem tudok egykönnyen kitérni a faggatás elől. Ezek most csak a te szádból akarják hallani az eset előzményeit, összefüggéseit, körülményeit.

Belegondolva, amit Ósima mond, igaza lehet.

– Akárhogy is van, jobb lenne, ha egy darabig nem mutatkoznál az emberek szeme előtt – mondja. – A rendőrök valószínűleg erre ólálkodnak, és szemmel tartják a környéket. Van náluk egy fénykép rólad iskolai egyenruhában. A felső tagozatos csoportképről készült másolat, nem mondhatni, hogy nagyon hasonlítana. A képen az arcod valahogy..., szóval szörnyen dühösnek látszol.

Ez az egyetlenegy fénykép, ami maradt rólam. Mindig megragadtam minden le-

hetőséget, hogy kibújjak a fényképezkedés alól. De akkor egyszer, az osztályfénykép készítésekor sehogy sem sikerült meglógnom.

– Azt mondják, az iskolában igen problematikus gyereknek tartottak. Volt olyan eset, hogy osztálytársaiddal erőszakoskodtál, három ízben is eltanácsoltak.

– Csak kétszer, és akkor sem az iskolalátogatástól tiltottak el, hanem otthonról nem mehettem el.

Nagyot sóhajtok és halkan kinyögöm:

– Előfordul ez velem olyankor…

– Az, hogy nem tudod visszafogni magad? – segít Ósima. Bólintok, hogy igen.

– Előfordul, hogy fizikailag kárt teszel a másikban?

– Nem szándékosan. De néha mintha

azt érezném, hogy másvalaki is lakik bennem. Mire magamhoz térek, már megsebesítettem valakit.

– Mennyire? – kérdi Ósima.

– Nem komoly, nem fordult elő csonttörés vagy fogkiverés, ilyesmi.

Ósima az ágyon ül keresztbe tett lábbal, kezével hátrasimítja homlokába hulló haját. Kék rajta a nadrág, fehér az Adidas cipő. Fekete a pólóing.

– Úgy látszik – mondja –, számos, erődet meghaladó feladatot cipelsz, melyeken túl kell egyszer lépned.

– Mit jelent az erőmet meghaladó feladat? Osimának nincsenek talán?

Magasba emeli a kezét.

– Mit is kell meghaladni… nekem csak egy dolgom van ennél a mindennél sérülékenyebb testi edényben élve, valahogy

nap nap után életben tartani magamat. Lehet ezt egyszerűnekmondani, mert egyszerű, és nehéznek mondani, mert nehéz. Ez még, ha jól megy, akkor sem látszik valami hatalmas teljesítménynek. Senki sem fog ezért lelkesen állva tapsolni nekem. Beharapom az ajkamat. Aztán megkérdezem:

– Arra nem lehet gondolni, hogy az edényből ki is lehet lépni?

– Vagyis hogy a testemből kivetkőzni? Bólintok.

– Ezt most szimbolikusan értsem vagy konkrétan?

– Bárhogy.

Egészen hátrasimítja a haját. Homlokának sápadtságából szinte látszik, amint eszének fogaskerekei teljes sebességgel járnak.

– Arra gondolsz, hogy ezt szeretnéd?

Úgy látszik, Ósima nem válaszol az eredeti kérdésre, ellenkezőleg, nekem tesz fel kérdést. Sóhajtok egyet.

– Őszintén megmondom, Ósima, az énemnek nevezett valóságos porhüvelyt egyáltalán nem szeretem. Amióta megszülettem, nem volt egyetlen olyan pillanata az életemnek, amikor kedvem telt volna benne. Inkább azt mondhatnám, hogy végig utáltam. Az arcomat, a kezemet, a véremet, a génjeimet, egyebeket, legyen az bármi, átkozottnak tartom mindazt, amit a szüleimtől vettem át. Ha lehetséges lenne az ilyesmi, szeretném gyökerestül kitépni magamat magamból. Megszökni, mint ahogy otthonról is eljöttem.

– Jól fejlett testet birtokolsz. Akárkitől örökölted is, az arcod is elég jóvágású,

jóképű vagy. Hát igaz, ahhoz képest, amit jóképűségnek neveznek, egy kissé túl egyéni, de egyáltalán nem rossz. Legalábbis nekem tetszik. Az eszed is jól vág. Klassz farkad van, bár nekem lenne ilyen. Nemsokára rengeteg lány beléd fog zúgni. Ez lenne hát neked az az utált porhüvely? Ezt én fel nem foghatom. Elvörösödöm. Ósima folytatja.

– Na, mindegy. Nem is ilyesmiről van most szó. De azért hadd mondjam el, hogy ami engem illet, én sem vagyok elégedett a magaméval. Ez persze érthető. Akárhogy is nézzük, nem valami komoly darab, inkább amolyan pótlékféle. Használhatóság szempontjából nézve borzasztóan célszerűtlen. Ennek ellenére magamban én ezt a következőképpen fogom fel. Ha felcseréljük a tartalmat és a formát, és ezentúl a formát tartjuk tarta-

lomnak és fordítva, akkor sokkal könnyebben megértjük létezésünk értelmét, vagy nevezzük, aminek akarjuk. Nem igaz?

Megint ránézek a kezemre. A vérre gondolok, ami a két kezemre tapadt, meg hogy milyen ragadós. Gondolkodom a saját tartalmamról és formámról. Az énnek nevezett formáról, amelybe az énnek nevezett tartalom be van csomagolva, de nem lebeg előttem más, csak a vér tapintása.

– És mi van Szaekivel? – kérdem.

– Hogyhogy mi van?

– Neki is van feladata, meghaladnivalója?

– Jobb, ha ezt inkább egyenesen tőle magától kérdezed.

Kettőkor egy tálcán felviszem Szaekinek a kávéját. Ott ül az emeleti szobában az asztalnál. Az ajtó nyitva áll. Előtte, mint mindig, kéziratpapír és töltőtoll, de a kupak becsavarva. Az asszony két keze az asztalon, tekintete a távolba mered. Nem lát semmit, amit néz, az nincs itt. Törődöttnek tűnik. Mögötte nyitva van az ablak, és a kora nyári szél lebegteti a fehér csipkefüggönyt. Ezzel a háttérrel úgy fest, mint egy jól sikerült allegorikus kép.

– Köszönöm – mondja, amint leteszem elé a kávét.

– Fáradtnak látszik – mondom neki. Bólint.

– Igen, és fáradtan sokkal öregebbnek látszom.

– Ugyan, dehogy! Szaeki asszony ugyanolyan szép, mint mindig – mondom

őszintén.

Felnevet.

– Maga a korához képest ügyesen tud bánni a nőkkel. Elvörösödöm. Szaeki hellyel kínál, pontosan ugyanott, ahol tegnap.

Leülök.

– Csakhogy – mondja – én már hozzászoktam a fáradtsághoz, maga pedig – azt hiszem – talán még nem.

– Igen, még nem szoktam hozzá.

– Persze tizenöt éves koromban még én is így voltam ezzel. – Azzal felveszi a kávéscsészét, és csendesen kortyol belőle egyet.

– Kedves Tamura, mit lát odakinn, az ablakon túl? Kinézek a háta mögötti tájra, úgy felelem.

– Fát, eget, felhőt látok. Az ágon madár

ül.

– Közönséges, mindenütt látható kép, ugye?

– Az, igen.

– De ha mondjuk, holnaptól nem láthatná többet, talán különleges, értékes tájjá válna?

– Azt hiszem.

– Előfordult már, hogy így gondolt a dolgokra?

– Volt már ilyen.

Szaeki arcán látszik, hogy erre nem számított.

– És mikor?

– Amikor szerelmes lettem – válaszolom. Elmosolyodik, és a mosoly egy ideig ott játszik a szája sarka körül. A száraz nyárban permetező reggeli harmatra emlékeztet.

– Maga szerelmes? – kérdi tőlem.

– Igen.

– Vagyis ha látja kedvese arcát vagy alakját, az mindig különleges és értékes magának?

– Úgy van. És arra gondolok, hogy egyszer talán el fogom veszíteni.

Egy darabig az arcomat vizsgálja. Most már nem mosolyog.

– Egy madár vékony ágra száll – mondja. – Az ág erősen ringatózik a szélben, és ettől a hintázástól a madár látószöge is hevesen rázkódik. Igaz?

Bólintok.

– Mit tesz ilyenkor a madár, hogy a látását kiegyensúlyozza? Megrázom a fejem.

– Nem tudom.

– Le-föl mozgatja a fejét, ahogy az ág

imbolyog vele. Hinta-palinta. Figyelje csak meg szeles napon a madarakat. Én is gyakran nézem őket itt az ablakban. Nem gondolja, hogy fárasztó lehet az ilyen élet? Ahol megülünk az ágon, fejünkkel egyre csak a fa mozgását követni.

– Azt hiszem, igen.

– De a madarak már megszokták. Számukra ez egészen természetes. Oda sem figyelnek, csak csinálják, tehát nem olyan fárasztó nekik, mint gondolnánk. De mi, emberek alkalmasint fáradékonyak vagyunk.

– Szaeki asszony ül valahol egy ágon?

– Ez attól függ. És van, amikor erős szelek fújnak. – Azzal visszateszi az aljra a csészéjét, kicsavarja a töltőtollat. Látom, itt az ideje, hogy menjek. Felemelkedem a székről, és elszántan megszólalok.

– Szeretnék valamit mégis megkérdezni Szaeki asszonytól.

– Magánjellegű dolog?

– Igen, és az is lehet, hogy illetlen.

– De fontos dologról van szó?

– Igen. Nekem nagyon fontos.

Összecsavarja a töltőtollat, és az asztalra helyezi. A szemében megcsillanó fény valahogy semlegesnek hat.

– Jól van, tessék, kérdezzen.

– Szaeki asszonynak van gyermeke?

Elakad a lélegzete, kivár. Az arckifejezésén látszik, hogy a gondolatai messzire kalandoztak. Majd visszatérnek, mint amikor a díszfelvonulás résztvevői végigmasíroznak az utcán, aztán kisvártatva újra feltűnnek visszafelé.

– Miért akarja ezt tudni?

– Személyes problémám ez. Szó sincs róla, hogy ötletszerűen kérdeztem volna.

Felveszi a vastag Mont Blanc töltőtollat, és nézegeti, hogy mennyi benne a tinta. Próbálgatja vastagságát, fogását, majd ismét visszateszi az asztalra, és rám néz.

– Nos, Tamura, sajnálom, de erre nem tudok igent vagy nemet mondani. Legalábbis most nem. El is fáradtam már, és a szél is erős.

Bólintok.

– Bocsánat, nem lett volna szabad ezt megkérdeznem.

– Ugyan már, nem a maga hibája – mondja kissé fölényesen. – Köszönöm a kávét, igazán nagyon finomat tud főzni.

Kimegyek az ajtón, le a lépcsőn és vissza a szobámba. Leülök az ágyra, és lapozok egy könyvben, ám az olvasottak

értelme nem jut el az agyamig, a szemem csak végigszalad a sorokon. Mintha csak találomra felírt számokat nézegetnék. Leteszem hát a könyvet, és az ablaknál állva kinézek a kertbe. A fák ágain madarak ülnek. De a környéken nem fúj a szél. Lassan már nem tudom, hogy szerelmem tárgya a tizenöt éves kislány Szaeki, vagy ez a mostani, aki már túl van az ötvenen. A kettőt elválasztó vonal egyre jobban remeg és halványul, a kép nem akar összeállni. Összezavarodom. Becsukom a szemem, és keresem az érzéseimben a bizonyosságot jelentő tengelyt.

Igaza van Szaekinek: valahányszor látom az arcát, az alakját, az mindig értékes és különleges pillanat.

28

Sanders ezredes korához képest könnyed testalkatúnak és gyors járásúnak bizonyult, akár egy veterán távgyalogló. Ráadásul látszott, hogy az utat úgy ismeri, mint a tenyerét. Szűk, sötét lépcsőket mászott meg, testét lapjával fordítva osont a sikátorokban, hogy lerövidítse az utat. Árkokat ugrott át, az élő sövények közül acsarkodó kutyákat kurta parancsszóval hallgattatta el. Apró fehér ruhás alakja olyan sebességgel igyekezett a város eldugott utcáin, mint valami izgatott szellem, amely mohón keresi a helyét a világban. Nyomában loholt Hosino, ügyelve, nehogy szem elől tévessze.

Lélegzete elfúlt, hónaljánál átizzadt az inge. Sanders ezredes egyszer sem pillantott hátra, hogy megbizonyosodjék, kö-

veti-e a fiatalember.

– Hé, bácsikám, messze van még? – szólt Hosino az öreg után kifulladva.

– Mit beszél ez a dalia? Egy kis gyaloglás már megárt neki? -szólt az ezredes, még mindig anélkül, hogy hátrafordult volna.

– De kérem, én vagyok a vevő az árujára, ha ennyit gyalogoltat, kidöglök, és nem tudok beindulni.

– Szerencsétlen alak! És ez férfi lenne?! Csak ennyit ér a silány gerjedelme, ennél még a semmi is több.

– Na, ne már... – lihegte Hosino.

Az ezredes csak ment tovább az utcákon, a jelzőlámpákat semmibe véve, loholt előre, át egy hídon, végül be egy szentélybe. Az épület elég nagy volt, késő́re járt, odabent senki. Sanders ezredes

az irodaépület előtti padra mutatva rápa-rancsolt Hosinóra, hogy üljön le. Mellette közvetlenül higanygőzlámpa állt, nappali fényt árasztva maga közül. A fiatalember leült a padra, ahogy mondták neki, mire Sanders ezredes is letelepedett mellé. Hosino kissé bizonytalan hangon megjegyezte:

– Azt akarja talán, hogy itt csináljam?

– Ne beszélj marhaságot! Nem vagy te szent szarvas a Mijadzsimán, az művel ilyesmiket a szentélyek körül. A templomkert nem dugásra való. Miket beszélsz egyáltalán, nézze meg az ember!

Sanders ezredes elővette ezüstszínű mobiltelefonját, beütött egy háromjegyű kódszámot.

– Én vagyok, hé! – mondta, amikor a vonal túlsó végén jelentkezett a másik. – A szokásost, a szentélynél. Van itt velem

egy férfi, Hosino. Igen… úgy… a szokásos, mint mindig. Értem. Na jó, siess ide rögtön.

Azzal összecsattantva a telefont fehér zakójának zsebébe tette.

– Maga mindig ide, a szentélybe hívja a nőket? – kérdezte Hosino.

– Baj az?

– Dehogy, nem baj, de van erre megfelelőbb hely is, szokványosabb… valami teázó, vagy tudom is én, szállodaszobában is össze lehet jönni.

– A szentély körül csendesebb, a levegő is tisztább.

– Hát az meglehet. De egy ilyen padon a szentély előtt, ide nőt hozni, azt hinné az ember, hogy a rókadémon járatja vele a bolondját. Nem túl megnyugtató érzés.

– Miket beszélsz? Sikoku nem a bolon-

dok szigete, ez meg itt Takamacu város közterülete, nincs itt semmiféle róka.

– A rókát csak tréfából mondtam, de a bácsi is a szolgáltatóiparban dolgozik, gondolom, ad arra, hogy a vevőnek megfelelő hangulatú helyet találjon. Kell valami, amitől feldobódjék az ember. De hát ez nem az én gondom, nem igaz?

– De nem ám – egyezett bele lemondóan az ezredes. – Na, most beszéljünk a kőről…

– Az. Most már szeretném tudni, mi van a kővel.

– Jól van, de előbb dugj egyet. Aztán beszélhetünk róla.

– Az ám, a dugás igen fontos.

Sanders ezredes többször, súlyosan bólintott, és jelentőségteljesen végigsimította kecskeszakállas

– Igen, először jön az, mert fontos. Szertartásosan. Dugás, majd a kő. Hidd el, Hosinókám, biztosan tetszeni fog neked a nő. Minden túlzás nélkül nálunk ő a number one. Dús keblek, selymes bőr, ringó csípő, „amott” jó lucskos, dübörgő szexmasina. Autóhoz hasonlítva négykerék-meghajtásos az ágyban, ha a gázra lépsz, turbófeltöltéssel fokozza vágyaidat, ujjaiban a kirobbanó sebességváltó, a kanyarban bedől, lágyan felugró kapcsolás, előzés, sávváltás, gyerünk, gyerünk. Hosinókám, egy édenkert vár rád.

– Bácsikám, igen eredeti figura maga – mondta a fiatalember elismeréssel.

– Ebből élek meg ebben a szakmában.

A nő tizenöt perc alatt előkerült. Pompás testű szépség volt, épp ahogyan Sanders

ezredes leírta. Testhez simuló mini, fekete tűsarkú cipő, fekete lakk válltáska, beillett volna manökennek is. A hatalmas kivágás egyértelműen feltárta a szemlélő számára a meglehetősen nagy mellek legjavát.

– Jó lesz, Hosinókám? – kérdezte Sanders.

A fiatalember szóhoz sem jutott az ámulattól, csak bólintott. Egyszerűen nem tudott kinyögni egy hangot sem.

– Húzós szexgép ez, Hosinókám. Hajrá, tiéd a pálya, jó mulatást! – mosolyodott el az ezredes, ezúttal először, és megpaskolta a fiatalember fenekét.

A nő elvitte a szentély kertjéből Hosinót egy közeli love-hotelbe. Fürdővizet készített, majd lecsupaszította magát, aztán Hosinót vetkőztette meztelenre, hogy alaposan megmossa, kinyalja

olyan fellációban részeltetve, amilyet a fiatalember soha életében nem tapasztalt, de nem is látott, nem is hallott még ilyen művészi szuperprodukcióról. Hosinónak percnyi gondolkodási ideje sem volt, s máris elkészült.

– No nézd csak, életemben először volt ilyen frankó -mondta, miközben kényelmesen belemerült a kádba.

– Ez még csak a kezdet – biztatta a nő. – Ezután jön a java!

– De azért ez is kellemes volt.

– Mennyire?

– Azt hiszem, ennél jobb nem volt és nem is lesz.

– ”A valódi jelen idő a múlt olyan nehezen megragadható folyamata, melynek során a múlt felemészti a jövőt.”

Hosino tátott szájjal bámulta a nőt.

– Ez meg mi volt?

– Henri Bergson – válaszolt a nő, és közben azzal foglalta el magát, hogy a „teknősbéka fejé”-hez illessze ajkát, hogy az utolsó cseppig leszippantsa, s úgy közölte:

– Aaaag és emeeekeeet.

– Nem hallottam jól.

– *Anyag és emlékezet*. Nem olvastad?

– Nem hinném. – A fiatalember kicsit gondolkodott ezen. Katonakorában volt a kezében egyszer egy könyv, a *Különleges katonai járművek kezelési kézikönyve*, melyet alaposan átolvasott, de azon kívül (nem számítva Sikoku történetét és földrajzát, amelyet a könyvtárban két napon át silabizált) nem emlékezett rá, hogy képregényeken kívül olvasott volna valami rendesebbet.

– Miért, te talán olvastad? – kérdezett vissza. A nő bólintott.

– Nem hagyhattam ki, az egyetemen filozófiát végzek. Mindjárt vizsgáznom kell belőle.

– Tényleg? – álmélkodott a fiatalember. – Akkor ez most diákmunka, mellékállás?

– Az. Ki kell fizetni valamiből a tandíjat.

Azzal már vezette is az ágyhoz, ahol ujjal, szájjal addig mesterkedett Hosino testén, míg sikerült megint elérnie a merevedést, mely derekasan és előremutató módon következett be, emlékeztetve a pisai ferde toronyra karnevál idején.

– Odanézz, Hosinókám, megy ez! – mondta a nő, és mielőtt hozzáfogott volna a következő műveletsorhoz, megkérdezte: – Van valami extra kívánságod?

Mit akarsz, mit csináljak neked? Sanders a lelkemre kötötte, hogy bőségesen lássalak el minden jóval.

– Nem jut eszembe semmi extra, de azt talán még elhallgatnám, ha idéznél a filozófiából. Igaz, nem nagyon értem, de a kisülést elodázná egy kissé. Különben megint olyan gyorsan végzek, mint az imént.

– Aha, értem. Egy kicsit régi, de talán Hegel megfelelne…

– Nekem mindegy, rád bízom, ahogy tetszik.

– Akkor Hegelt ajánlom. Pamparapam, a jó öreg Hegelt!

– Jól van.

– ”Az én a viszonylat tartalma és azzal egyidejűleg maga a viszonylatot létrehozó.”

– Aha.

– Hegel meghatározza az öntudatot, azaz hogy az ember nem csak azzal tud bizonyosságot szerezni, hogy az én egyszerűen eltávolodik a tárgytól, hanem hogy közvetítőként kivetíti az énjét az objektumra, és ezáltal cselekvő módon még jobban sikerül megismernie önmagát. Ez az öntudat.

– Egy szót sem értettem belőle.

– Arról van szó, Hosinókám, amit én most csinálok veled. Nekem én vagyok az „én”, Hosinóka az objektum, persze Hosinókának fordítva. Így aztán most mi az alanyt és a tárgyat cserélgetve, kivetítve szilárdítjuk meg a saját öntudatunkat. Cselekvően. Leegyszerűsítve a dolgot.

– Még mindig nem értem, de valahogy serkentően hat rám.

– És ez itt a lényeg – szögezte le a nő.

Miután az egésznek vége lett, Hosino egyedül tért vissza a szentélyhez, ahol Sanders ezredes ugyanazon a padon, ugyanúgy ült.

– Hé, bácsikám, maga el sem mozdult innen azóta? – kérdezte Hosino.

A kérdezett mérgesen megrázta a fejét.

– Ostobaság! Mit gondolsz, ilyen helyen pazarlom az időmet ilyen hosszan? Olyan ráérő embernek látszom én? Míg Hosinókám valahol az ágyban hentergett paradicsomi élvezetek között, én arra voltam kárhoztatva, hogy a mellékutcákon tekeregjek üzlet után. Az imént kaptam a hírt, hogy a dolog lebonyolódott, és rögtön idesiettem. Na, milyen volt a mi kis szexmasinánk, meglehetős, mi?!

– Aha. Jó volt. Nem panaszkodhatom.

Belevaló kis nő. Háromszor mentem el – méghozzá cselekvően. Olyan érzésem van, mintha két kilóval megkönnyebbültem volna.

– Na, ennek örülök. Beszéltünk az imént a kőről is.

– Az ám! Az lenne a fontos!

– Valójában a kő a szentély kertjében van.

– A bejárati kő?

– Az, a bejárati.

– Bácsikám, mivel akar etetni itt engem?

Ennek hallatán az ezredes meglehetősen mord képet vágott.

– Miket beszélsz, te marha! Hazudtam én neked valaha is? Becsaptalak én? Ígértem egy virgonc kis szexmasinát, és nem úgy lett, ahogy mondtam? Méghozzá

olyan olcsón, mintha szezon végi kiárusítás lenne az üzletben! Potom tizenkétezerért háromszor is elmentél pofátlanul, s még te mered gyanúsítani az embert!

– Dehogy! Szó sincs róla, hogy kételkednék, nem kell mindjárt megharagudni. Nem baj, csak már egyre távolabb kerülünk a témától, és szöget ütött a fejembe, hátha kamu az egész. Képzelje csak el, véletlenül belebotlok az utcán egy furcsa ruhát hordó bácsiba, aki azt mondja, hogy persze, tudja, hol a kő, de helyette ajánlja, hogy összehoz egy numcsira egy frankó nővel…

– Három numcsi volt.

– Mindegy, legyen három. Ha ráadásul megmondja nekem, hol van az a kő. Hát ez mindenkit összezavarna.

– Értetlen fickó. A nagy jelenések mind ilyenek – csettintett a nyelvével az öreg-

úr. – A jelenések mind átlépik a hétköznapi élet határait. Micsoda élete van annak, aki nem látott még ilyet? Csak a szemlélődő elme váljon cselekvő eszmélettté. Ez a fő. Érted, amit mondok, te bangófejű?

– Az alany és a tárgy kivetítése és cseréje… – válaszolta félénken Hosino.

– Ez az. Ha ezt érted, akkor már jó. Ez a lényeg. Gyere utánam. Tegyük tiszteletünket ennél az igen fontos kőnél. Extra szolgáltatás, csak neked, Hosinókám.

29

Felhívom Szakurát a könyvtár nyilvános telefonjáról. Ha belegondolok, mióta abban a lakásban, a szobájában háltam, egyszer sem adtam életjelt magamról. Firkáltam valami kis üzenetet, azzal leléptem, és nincs tovább. Restellem, de hát Szakurától rögtön a könyvtárba kerültem, azután meg Ósima a kocsiján felvitt a kunyhójába. Magányos napjaim ideje alatt, a hegyek között, telefonálni nem lehetett. Ezután a könyvtárban lakásra és munkára lelve éjszakánként bámultam Szaeki élő kísértetét, vagy valami hasonlót, aztán mérhetetlenül beleszerettem abba a tizenöt éves lányba. Egymást követően mindenfélék történtek velem. Mindez persze nem mentség.

Este kilenckor telefonálok. A hatodik

kicsengésre jelentkezik a lány.

– Hát te meg hol vagy, egyáltalán mit művelsz?! – förmed rám.

– Még Takamacuban vagyok.

Erre egy darabig semmit se szól, csak hallgat. A háttérből zenés tévéműsor hallatszik.

– Valahogy túléltem eddig – teszem hozzá.

Megint némán telik el egy kis idő, aztán feladja a hallgatást, és mélyet sóhajt.

– De hát hogy képzelted, hogy távollétemben kapod magad és eltűnsz? Aggódtam miattad! Hamarabb mentem haza a szokásosnál, és jól bevásároltam, meg minden…

– Elnézést, az én hibám volt. Tényleg. De nem tehettem mást akkor, mint hogy elmenjek. Egészen meg voltam zavarod-

va, össze akartam szedni magamat, szerettem volna nyugodtan átgondolni a dolgokat, de ha együtt maradunk, hogy mondjam… nem is tudom megfogalmazni.

– Nyomasztott valami?

– Aha. Eddig még egyszer sem voltam nőhöz ilyen közel.

– Tényleg?

– Az illata meg minden. Meg más is.

– Nehéz korban lehetsz…

– Az meglehet – mondom erre én. – És te sokat dolgozol?

– Aha, nagyon is sokat. De most éppen gyűjtök valamire, úgyhogy nem bánom különösebben.

Kis szünetet tartok, aztán ismét enyém a szó.

– Az a helyzet, hogy engem keres az it-

teni rendőrség. Szakura elhallgat, majd óvatos hangon megkérdezi:

– Esetleg azzal a vérrel kapcsolatos az ügy? Egyelőre hazudok neki.

– Áááá, dehogy. A vérhez semmi köze a dolognak, azért keresnek, mert elszöktem hazulról. Ha elkapnak, gyámság alá kerülök, és visszavisznek Tokióba. Csak ennyi. Esetleg kérdezősködhetnek utánam. A múltkor, amikor ott alhattam, telefonáltam a mobilomról, és a telefontársaságnál megmaradt a telefonszámom. Ebből kiderült, hogy Takamacuban vagyok, és tudják a te számodat is.

– Igen? De az én számom miatt ne aggódj, kártyás telefonom van, nem lehet megtudni a tulajdonos nevét. Eredetileg a barátomé volt, tőle kaptam kölcsön, ezért nincs bejegyezve a nevem meg a címem. Efelől nyugodt lehetsz.

– Jaj, az jó – mondom. – Mert nem szerettem volna még ennél is több bajt hozni Szakura fejére.

– Mindjárt elbőgöm magam, hogy ilyen jó vagy hozzám.

– Én komolyan gondolom…

– Azt tudom! – vágja rá hallható ingerültséggel a lány. – És az otthonról szökött fiúcska most hol tanyázik?

– Egy ismerősöm adott helyet.

– Pedig a városban nem is lehetett senki ismerősöd. Nem tudok neki erre jól megfelelni. Hogyan is tudnám ezt

a néhány napot összefoglalni és elmagyarázni neki, mi minden esett meg velem ezalatt?

– Hosszú történet… – mondom.

– A te esetedben elég sok ilyen hosszú történet van.

– Aha. Nem tudom, miért, de mindig valahogy így jön ki.

– Arra lejt a pálya?

– Talán igen. Majd egyszer, ha lesz idő, nyugodtan beszélhetünk mindenről, nincs különösebb rejtegetnivalóm, de így telefonban nem tudom rendesen elmagyarázni.

– Nekem nem kell különösebben magyarázkodnod, de pácban vagy, ugye?

– Egyáltalán nem, nyugalom, minden rendben van. A lány megint sóhajt egyet.

– Tudom, hogy önálló vagy, a magad útját járod, de jó lenne, ha nem kerülnél összeütközésbe a törvénnyel, és nem keverednél verekedésbe. Nincs ám esélyed a győzelemre. Nem szükséges tizenévesen meghalnod, mint a moziban a vadnyugati Billy, a kölyök…

– Az nem tizen-, hanem huszonegy volt, amikor meghalt, mielőtt huszonegy embert leterített – javítom ki.

– Na, jó, akarsz még valamit?

– Csak meg akartam köszönni mindent. Olyan jó voitái hozzám, és engem bántott, hogy én meg el sem köszöntem rendesen, egyszerűen csak eltűntem.

– Értem én, most már nem kell bánkódnod miattam.

– Meg aztán szerettem volna hallani a hangodat – mondom.

– Ez jólesik, de mit segít rajtad az én hangom?

– Hogy is mondjam csak, azt hiszem, kicsit furcsa kifejezés, de Szakura a való világban él, valóságos levegőt lélegez be, valódi szavakat használ, ha beszélhetünk, megértem, hogy magam is válto-

zatlanul össze vagyok kapcsolva a valósággal. Nekem ez nagyon is fontos.

– Miért, a körülötted lévő emberek nem ilyenek?

– Talán nem – mondom.

– Nem értem egész tisztán, de te most a valóságtól távol, a valóságtól elrugaszkodott emberekkel vagy körülvéve?

Ezen gondolkodnom kell.

– Attól függ, de talán így is lehet mondani.

– Figyelj, Tamura – mondja Szakura. – Az életed természetesen a tiéd, nem szólhatok bele semmibe, de ahogy hallgatlak, az az érzésem, talán jobb lenne, ha eljönnél onnan, ahol most vagy. Nem tudom, milyen hely az, mégis ezt gondolom, ez valami előérzetféle. Ezért azt mondom, azonnal gyere ide hozzám.

Addig lakhatsz nálam, amíg kedved tartja.

– Miért vagy ilyen jó hozzám, kedves Szakura?

– Nem vagy te kicsit hülye véletlenül?

– Miért?

– Nem világos, hogy azért, mert szeretlek? Igaz, hogy eléggé különc vagyok, de azért szó sincs arról, hogy bárkinek megtenném ezt, csak neked. Azért, mert szeretlek, és tetszel nekem. Nem tudom jól megfogalmazni, de valahogy úgy érzem, mintha tényleg az öcsém lennél.

Nem tudok beleszólni a kagylóba, csak hallgatok. Egy pillanatig magam sem tudom, mitévő legyek egyáltalán. Mintha elfogott volna valami könnyű szédülés. Amióta megszülettem, ilyet még egyszer sem mondott nekem senki. Sohasem ta-

pasztaltam ilyet.

– Halló, halló! – szól a telefonba Szakura.

– Hallom.

– Akkor szólj is valamit, ha hallasz. Összeszedem magam, és egy mélyet sóhajtok.

– Szakura, milyen jó volna. Tényleg így gondolom. Szívemből mondom. De most nem lehet. Már az előbb is mondtam, nem mehetek el innen. Úgy látszik, szerelmes lettem.

– És akibe beleszerettél, valóságosnak nem mondható bonyolult valaki, igaz?

– Talán annak mondható.

Szakura megint belesóhajt a telefonba. Mélyről, lélekből jövő sóhajtással.

– Figyelj, ha egy korodbeli fiú szerelmes lesz, szerelmének tárgya többnyire nem

valóságos személy, és ha így van, bizony elég körülményesnek ígérkezik a helyzet. Tudod ezt?

– Tudom.

– Figyelj, Tamura. Ha van valami, hívj fel megint. Nem bánom, hány óra van, ne törődj vele.

– Köszönöm.

Leteszem a kagylót. Aztán visszamegyek a szobába, felteszem a *Kafka a tengerparton* ráteszem a tűt, és akár tetszik, akár nem, visszatérek oda és abba az *időbe*.

Megérzem, hogy van itt valaki, és erre fölébredek. Körös-körül sötét van. A fejemnél az óra mutatója már túl jár a hajnali három órán. Úgy alhattam el, hogy észre sem vettem. A kerti lámpa kívülről beszűrődő halvány fényében meglátom

őt. Mint mindig, ül az asztal mellett, ugyanolyan testtartásban, és nézi a képet a falon, mint máskor. Az asztalon könyököl, állát kezével támasztva, meg sem moccan. Én is ugyanúgy lélegzetvisszafojtva fekszem az ágyban, résnyire nyitott szemmel figyelem az árnyképét. Az ablaknál álló somfa leveleit halkan remegteti a tengerről fújó szellő.

Kisvártatva észreveszem, hogy a levegőben van valami szokatlan. Ezt a kis belső világot, amelynek tökéletes harmóniában kell lennie, ez a különös *valami* alig észrevehetően, de határozottan megzavarja. Meresztem a szememet a homályba. Mi lehet az, ami máskor nincs itt?

Egy pillanat alatt felerősödik az éjszakai szellő, a vérem furcsán besűrűsödik, a keringés az ereimben furcsán lelassul. A

somfa ága-boga az idegrendszer hálószerű labirintusát vetíti az üvegablakra. Egy idő múlva rájövök valamire. Az árnykép amott nem a kislányé. Nagyon is hasonlít rá, majdnem, de nem egészen azonos vele. Mintha két, egymástól csak éppen hogy eltérő képet másoltak volna egymásra, és a kép kissé elmozdult. Például más a haja. A ruha sem ugyanaz rajta. És ami még ennél is több, a jelenlétében van valami sejtelemszerű eltérés. Önkéntelenül is megrázom a fejem. Az a vaiaki ott nem az a lány. Valami történhetett vele. Valami nagyon lényeges. Két kezem a paplan alatt összekulcsolódott anélkül, hogy tudtam volna róla. Nemsokára a szívem is elkezdett kattogni, kemény, kopogó hangon, rendszertelen összevisszasággal, mintha már nem bírná tovább.

Mintha csak erre a jelre várt volna, a

széken ülő sziluett megmoccan. Lassan, mint egy óceánjáró, amikor elfordítják a kormánylapátot, a test megváltoztatja helyzetét. Nem könyököl többé, arcát felém fordítja. Észreveszem, hogy ez maga Szaeki asszony. Eláll a lélegzetem, aki ott van, az a mostani Szaeki. Más szóval az igazi. Egy darabig rám néz azzal a tekintettel, ahogy a képet szemlélte, Kafkát a tengerparton, csendesen és áthatóan. Az időtengelyre gondolok. Valószínűleg tudtomon kívül valami rendellenesség történhetett az idővel. Emiatt zavarodott össze az álom és a valóság, mint amikor a folyó a tengerbe torkollik, és a vizek összekeverednek. Töröm a fejem, mi lehet ennek az értelme, de nem megyek semmire.

Az alak nemsokára felemelkedik, lassan jön felém. Szépen, egyenes tartással jár.

Cipő nélkül, mezítláb közeledik. Lépései alatt halkan nyikorog a padló. Csendesen leül az ágy szélére, és egy darabig csak vár. A testének van súlya, sűrűsége, nem anyagtalan. Fehér selyemblúzt visel, s hozzá térdéig érő tengerészkék szoknyát. Kinyújtja a kezét, és megsimogat. Ujjai beletúrnak rövid hajamba. A keze kétségkívül valódi kéz. Igazi ujjak. Ezután föláll, és a kívülről beszűrődő halvány fényben – magától értetődően – elkezd vetkőzni. Sietség és habozás nélkül. Szép, kerek, természetes mozdulatokkal egyenként kigombolja a blúzát, kilép a szoknyájából, megszabadul a fehérneműjétől. A holmik rendre, hangtalanul hullanak a padlóra. Puha anyagok, nem csapnak zajt. Ekkor jövök rá, hogy alszik! Pedig a szeme nyitva. Szaeki asszony mégis aészik. Almában tesz mindent.

Amikor már mezítelen, befekszik a keskeny ágyba. Fehér karjával átöleli a testemet. Érzem a nyakamon meleg leheletét. Érzem, hogy a fanszőrzete a combomhoz ér. Talán azt gondolhatja rólam, hogy a régen meghalt fiú, egykori szeretője vagyok, és mindent újra átél majd, ami egykor ebben a szobában történt. Alvás közben, álmában.

Arra gondolok, hogy fel kellene keltenem. Ébredjen fel. Összetévesztette a dolgokat, tudatni kell vele, hogy fatális szereptévesztés áldozata. Ezt most nem álmodja! Ez maga a valóság. De a dolgok túl gyorsan követik egymást. Nincs erőm arra, hogy feltartóztassam azt, ami bekövetkezik. Teljesen össze vagyok zavarodva, és engem is elnyel az idő torzulása.

És téged is elnyel az idő torzulása.

Az álma egy szempillantás alatt

magába burkolja a tudatodat is. Magába ölel lágyan és melegen, mint a magzatvíz. Leveszi a pólódat, lehúzza rólad a bokszer-alsót. Többször végigcsókolja a nyakad, majd kinyújtja a kezét a péniszed után, hogy megfogja. Az már előzőleg annyira megkeményedett, mint a porcelán. Lágyan markolja a heréidet. Azután szó nélkül a szőrzete közé vezeti az ujjadat. A vaginája meleg és nedves. Ajkát a melledre tapasztja, megszívja a mellbimbódat. Mintha magába nyelné, az ujjad lassan a mélybe merül.

Végül is hol kezdődik a te felelősséged? Letörölni tudatod látóhatáráról a ködfátylat! Komolyan számot kell vetni a helyzettel, hová is kerültél! Szabjuk meg a dolgok menetét!

Meg kell ragadni a reális időtengelyt. Csakhogy az álom és a valóság közötti határ elmosódik, nem lehet kideríteni, hol húzódik. Még a valóság és a lehetőség közti határvonalat sem. Csak annyit tudhatsz most, hogy egészen kényes helyzetbe kerültél. Kényes és egyúttal veszélyes helyzetben vagy. Nem tudod megragadni a jóslat és a logika érvényességét, csak belebonyolódtál az előrehaladó eseményekbe.

Mint amikor a folyópartra épített várost elönti az árvíz. Az utcatáblák mind a víz színe alá kerülnek, mindenfelé csak a névtelen háztetőket látni.

Kisvártatva Szaeki megfordul, föléd guggol, és kőkeményre merevedett szervedet bele is kormányozza a

magáéba. Nem marad hát választásod. A csípője úgy mozog, mintha mértani ábrákat akarna rajzolni valahová. Haja most a te válladra hull, és úgy csapong hangtalanul, mint a szomorúfűz lecsüngő ága. Egyre jobban magába nyel a lágy, lengő iszap. A világon minden meleg, csatakos és meghatározhatatlan, csak a péniszed ragyog benne meredten. A szemed lehunyod, és elmerülsz saját álmodban. Az idő borzongatóan körvonalta-lanná válik. A dagály eléri tetőpontját, feljön a hold. Mindjárt bekövetkezik a magömlés. Nem tudod feltartóztatni. Jó néhányszor belé lövellsz. A nő összerándul erre, és gyengéden befogadja. És még mindig alszik. Nyitott szemmel alszik. Az ondódat pedig a túlnani világ benyeli magába.

Hosszú idő telik el így. Meg sem tudok mozdulni. Teljes bénultság hatalmasodik el rajtam. Magam sem tudok kiigazodni rajta, hogy igazi bénultság-e, vagy csak egyszerűen moccanni sincs kedvem. Egy kis idő múlva leszáll rólam, hanyatt fekszik mellettem. Egy darabig marad. Azután fölkel, felveszi sorban az alsóneműt, a szoknyát, majd begombolja a blúzát. Lágyan kinyújtja felém a kezét, és megint megérinti a hajamat. Mindez egy szó nélkül történik. Ha belegondolok, amióta itt van a szobában, egyetlen szó sem hagyta el az ajkát. Csak annyit hallok, hogy halkan nyikorog a padló, meg a szél szakadatlan suhogását. A szoba sóhajtozik, csendesen rázkódik az ablaküveg.

A kórus mögöttem visszafogott hangon mindössze ezeket, hallatja.

Ö meg álmában átsétál a szobán, és ki-

megy. Az ajtó hang nélkül becsukódik. Az ágyban fekve szememmel követem távozását. Még mindig bénult vagyok. Az ujjamat sem tudnám megmozdítani. A szám súlyosan összezárva, mintha lepecsételték volna. A szavak az idő ölében alszanak.

A testem mozdulatlan, de hallgatózom. Arra gondolok, hogy hallom-e majd a motor hangját a parkolóból, ahogy Szaeki asszony Volkswagen Golfja elindul. De akármeddig várok is, a hang csak nem akar hallatszani. Jönnek az esti fellegek, majd a szél megint elhajtja őket. Néha megrázkódnak a somfa ágai, mint vékony pengék villannak a sötétben. Az ablak a szívemen nyílik, az ajtó az én lelkem ajtaja. Reggelig fent vagyok, és az üres széket bámulom.

Átugorva az alacsony kerítésen a szentély ligetében találták magukat. Sanders ezredes zubbonya zsebéből kis zseblámpát húzott elő, megvilágította lábuk előtt az utat. A ligetben keskeny ösvényre leltek. A hatalmas ősfák sűrű lombja az ilyen kis erdőkben szokatlan módon eltakarta fejük fölött az eget. A lábuk alatt erősen illatoztak a füvek.

Sanders ezredes előrement, de nem úgy, mint eddig, ezúttal lassan lépkedve. Zseblámpájával bevilágította az utat, amelyen óvatosan, lassan haladt előre. Hosino kissé lemaradva követte.

– Jól van, papa, úgy látszik, próbára akar tenni – mondta a fehér zakó hátá-

nak. – Ó, ez egy kísértet!

Az ezredes meg sem fordult.

– Ne fecsegj annyit. Nem tudsz csendben maradni?

– Jól van, jól van.

Hosino egy pillanatra arra gondolt, mi lehet most Nakatával. Lehet, hogy békésen durmol a paplan alatt. Ha egyszer elaludt, ágyút süthetnek el a füle mellett, akkor sem ébred fel. Ha valakire illik az, hogy az igazak álmát alussza, hát ő az. De vajon mit álmodhat ez a Nakata ilyen hosszú alvás alatt? A fiatalember el sem tudta képzelni.

– Bácsikám, messze vagyunk még?

– Mindjárt megérkezünk – mondta az ezredes.

– Bácsi, kérem…

– Tessék…

– A bácsi tényleg Sanders ezredes?

Sanders ezredes megköszörülte a torkát.

– Valójában nem. Átmenetileg Sanders ezredes alakját öltöttem fel. Csak ennyi.

– Én is úgy gondoltam – mondta a fiatalember. – De akkor kicsoda valójában?

– Nevem pedig nincsen.

– És az nem baj?

– Nem. Eleve nincs nevem, és nem is létezem.

– Mintha finganék egyet?

– Mondhatni azt is, de mivel nincs formám, bármi lehetek.

– Aha.

– Egyelőre a kapitalizmus emblematikus figurájának mondható Sanders ezredes alakját választottam. Jó lett volna

Mickey Mouse, de a Disney sokat akadékoskodik a jogdíjakkal. Nincs kedvem pereskedni.

– Én se nagyon szeretném, ha Mickey Mouse hozna össze egy nővel.

– Na ugye.

– Meg aztán nagyon jól áll magának Sanders figurája.

– De én nem figura vagy utánérzés vagyok. „Ámbátor jómagam most ideig való formát öltök, mondhatni, ám jóllehet sem istenség, sem Buddha nem vagyok, a szívem hideg, nem olyan, mint az embereké.”

– Hát ez meg mi a csuda?

– Részlet Ueda Akinari *Eső és Hold meséi* című művéből. Mi az, nem olvastad?

– Szégyen ide, szégyen oda, nem.

– Most történetesen emberi alakban je-

lenek meg, de nem vagyok istenség avagy Buddha, s mivel eredetileg sincsenek bennem érzések, a szívem másképpen működik, mint az embereké. Ezt jelenti a fenti szöveg.

– Aha – mondta Hosino. – Nem értem pontosan, tehát bácsikám sem ember, sem istenség, sem Buddha, igaz?

– Sem istenség, sem Buddha nem vagyok, csak érzéketlenség. Nem ítélem meg az emberben a jót és a rosszat, és nem igazodom hozzá.

– Nem nagyon értem.

– Nem vagyok sem istenség, sem Buddha, nincs szükség arra, hogy eldöntsem, mi a jó vagy rossz az emberben, és nem is kell igazodnom a jóhoz-rosszhoz.

– Tehát bácsikám túl van jón és rosszon.

– Nem kell a hízelgés, Hosinókám, nem vagyok én túl azon, csak éppen semmi közöm hozzá. Mit tudom én, mi a jó meg mi a rossz. Én csak arra törekszem, hogy az általam használt szerepeket hasznosítsam. Én praktikus lény vagyok. Úgynevezett semleges elem.

– Hogy lehet azt hasznosítani?

– Te nem jártál iskolába?

– Még középiskolába is, igaz, hogy csak ipari szakközép volt, különben is folyton a motoromon lógtam.

– Nos, rajta vagyok, hogy a dolgok betöltsék eredeti hivatásukat. Ez a feladatom: a kölcsönös összefüggések biztosítása a világban. A folyamatok sorrendjének pontosítása. Az ok után következzék az okozat. A jelentések közötti zavarok kiküszöbölése. Hogy a jelen előtt jöjjön a múlt. A jelen után a jövő. Azt ugyan nem

bánom, ha egy kicsit csúsznak a dolgok. Nem lehet a világ tökéletes. Ha a főkönyv rendben van, én nem hőzöngök. Az igazat megvallva, olyan *körülbelül* ember vagyok én. Körülbelül, vagy szaknyelven szólva „a folyamatos információfeldolgozás lerövidítése”, de ha ezt mondom, túl hosszú, és Hosinókám nem érti meg, ezért lerövidítettem. Végül is csak arra akarok kilyukadni, hogy történjék bármi, én nem szoktam hőbörögni. De ha a főkönyv nem stimmel, akkor baj van. Felvetődik a felelősség kérdése.

– Nem értem, de egy olyan ember, aki egészen más, mint a többiek, minek foglalkozik kerítéssel Takamacu mellékutcáin?

– Nem vagyok ember! Hányszor mondjam még?

– Nekem mindegy.

– Azért kellett ezzel foglalkoznom, hogy Hosinókámat ide hozzam. Szeretnélek megkérni, hogy végezz el nekem valamit cserébe azért, hogy hozzájuttattalak egy kis élvezethez. Egyfajta szertartást.

– Miről van szó?

– Figyelj, mondtam már, hogy nekem nincsen alakom. Tiszta értelemben vett metafizikai, irreális objektum vagyok. Bármilyen alakot felvehetek, de valódi formám nincsen. Szükségem van valakire, aki valódi, hogy elvégezzen egy valódi műveletet.

– Akkor most én vagyok az, aki valódi.

– Úgy van – mondta Sanders ezredes.

A sötét erdei ösvényen egy vaskos tölgyfa alatti szentélyhez igyekeztek. Porlepte,

régi, szekrényszerű kis épület volt, semmi dísz rajta, áldozati gyümölcsök sem voltak az oltáron, csak magában állt ott, esőverten, elhagyatva. Úgy látszott, már mindenki megfeledkezett róla. Az ezredes megvilágította a lámpájával.

– A kő odabent van. Nyisd ki az ajtót.

– Nem lehet – Hosino fiú a fejét rázta. – Egy ilyen szentélyt nem lehet csak úgy önkényesen fölnyitni. Aki ilyet tesz, azt átok sújtja. Lerohad az orra, vagy leesik a füle.

– Ne törődj vele. Ha én mondom, hogy szabad, akkor lehet. Nyisd csak ki. Nincs itt semmiféle átok. Még hogy az orrod meg a füled leesik! Micsoda ósdi okoskodás!

– Ha tetszik, bácsikám, nyissa csak ki maga, én nem akarok ilyesmibe belekeveredni.

– Értetlen fickó. Már megmondtam, hogy nekem nincsen valódi testem. Én csupán egy absztrakt fogalom vagyok. Magamtól semmit sem tudok csinálni. Hát nem éppen ezért hoztalak ide? Ezért segítettelek hozzá kedvezményes tarifával háromszor is a jóhoz?

– Az biztos, hogy jó volt… de valahogy nem tudom rászánni magam. Az öregapám kiskorom óta mindig is szigorúan óvott attól, hogy a szentélyekhez nyúljak.

– Felejtsük el most az öregapádat. Hagyd most a te Gifu megyei, körülményeskedő, vidéki szokásaidat. Nincs erre idő.

Hosino kelletlenül, félve, de azért kinyitotta az ajtót. Az ezredes bevilágított a zseblámpával. Tényleg volt odabent egy régi, gömbölyű kő. Ahogy Nakata mond-

ta, kerek, rizslepény alakja volt. Nagy, fehér, sima, nagyjából akkora, mint egy nagy bakelitlemez.

– Ez lenne hát az a kő? – kérdezte a fiatalember.

– Ez bizony – mondta az ezredes. – Vedd csak ki onnan.

– Várjon csak, bácsikám, de hát ez lopás.

– Ugyan már. Ki veszi észre, hogy hiányzik innen ez a kő, ki törődik vele?

– De hát ez a kő az istenségé. Ha csak úgy önkényesen eltulajdonítja valaki, magára haragítja.

Az ezredes összefonta mellén a karját, és mélyen Hosino szemébe nézett:

– Istenség… az mi?

Ezen azután Hosino egy darabig gondolkodott, de Sanders tovább faggatta.

– Milyen arca van, hogy néz ki egy ilyen istenség?

– Én az ilyesmiről nem sokat tudok – válaszolta Hosino –, de az istenség az istenség. Mindenütt ott van, figyel bennünket, és megítéli, jót cselekszünk-e vagy rosszat.

– Akárcsak a futballbírók.

– Talán úgy is lehet mondani.

– Akkor hát rövid gatyában, szájukban síppal mérik a félidőből hátralévő perceket?

– De értetlen, bácsikám… – képedt el Hosino.

– Na és a japán istenségek rokonai-e a külföldieknek, vagy ellenségek talán?

– Mit tudom én azt.

– Akkor pedig, Hosinókám, azok csak az ember tudatában léteznek. Japánban

meg éppenséggel különösen megfoghatatlanok, legyenek jók, avagy rosszak. Ezt az is bizonyítja, hogy a háború végéig istenségnek tartott japán császár a megszálló amerikai csapatok parancsnokától, Douglas MacArthurtól kapott egy utasítást, hogy „hagyja abba az istenkedést”, mire az: „igenis, már csak egyszerű ember vagyok”, mondta, és 1946-tól nem volt többé istenség. Szóval a japán istenségek ilyen könnyen szót fogadnak. Elég egy olcsó pipaszár mögül odavetett parancs, és máris megváltoznak. Ennyire szuper posztmodern dolgok ezek. Ha azt mondják: legyetek – vannak, ha meg: „ne legyetek” – megszűnnek létezni. Az efféléket nem kell tehát folyton figyelembe venni.

– Aha.

– Szóval szedd ki onnan azt a követ.

Minden felelősséget én vállalok. Nekem nincsenek isteneim meg Buddháim, de vannak meglehetősen jó kapcsolataim, és elintézem, hogy ne legyenek az ügynek következményei.

– Tényleg vállal minden felelősséget?

– Nem mondom kétszer – bólintott Sanders ezredes. Hosino, oly óvatosan, mintha taposóaknát szedne fel, megemelte a követ.

– Jó nehéz.

– A kő már csak olyan. Nem tofu.

– Ez még ahhoz képest is nagyon nehéz – mondta Hosino. – És most mit csinálják vele?

– Hazaviheted, tedd a párnád alá. A többi már megy magától.

– Hogy? Ezt? A fogadóig elcipelni?

– Ha nehéz, viheted taxin – vélte az ez-

redes.

– De szabad-e csak úgy elvinni, olyan messzire?

– Figyelj, Hosinókám, minden mozgásban van ezen a világon. A Föld, az idő, a fogalmak, a szerelem, a sors, a hit, az igazság és a hamisság is forgandó. Minden képlékeny, mint a folyékony halmazállapotú anyagok. Semmi sem marad meg a helyén, egy adott formában. Az univerzum is csak egy nagy szállítási vállalat, mint a Japánban oly népszerű Fekete Macska Expressz.

– Aha.

– Ez itt egyelőre egyszerű kődarab. Attól még nem változik semmi, hogy te közreműködsz a helyének megváltoztatásában.

– De, bácsikám, mitől olyan fontos ez a

kő egyáltalán? Nem látszik rendkívüli darabnak.

– Pontosabban szólva, ennek a kőnek önmagában nincs semmi jelentősége. A helyzetnek van szüksége időnként erre a kőre. Az orosz író, Csehov mondja, ha a történetben felbukkan egy puska, annak el kell sülnie. Érted, mit jelent ez?

– Nem én.

– Tudom én azt, csak udvariasságból kérdezem.

– Lekötelez.

– Nos, Csehov a következőt akarta ezzel mondani. A szükségszerűség önálló fogalom. Másképpen áll az össze, mint a logika, erkölcs vagy a dolgok jelentése. A funkciója abban van, hogy létezik. Ez a dramaturgia. Az ésszerűség, a morál, a szemantika nem önmagában, hanem

más dolgokhoz való viszonylatában jön létre. Csehov tudta, hogy mi az a dramaturgia.

– Én meg egyáltalán nem értek hozzá. Túl nehéz beszéd ez nekem.

– A kő, amit fölvettél, az a bizonyos csehovi fegyver. Annak el kell sülnie. Ebben az értelemben rejlik a kő jelentősége. Különleges darab. De nincsen benne semmi szent vagy misztikus. Ezért nem kell aggódnod, Hosinókám, hogy valami rontást hozhatna rád.

Hosino gyanakodva ráncolta a homlokát.

– Ez a kő egy pisztoly?

– Ez csak puszta metafora. Valójában nem arról van szó, hogy golyót lőne ki. Nyugodj meg.

Sanders ezredes hatalmas keszkenőt,

furosikit vett elő, amelyet szatyor helyett szoktak használni, és odaadta Hosinónak.

– Itt van, burkold be ebbe, nem kell mutogatni.

– Na ugye, hogy lopott holmi!

– Miket beszélsz te? Nem hallod, mit mondanak neked? Dehogyis lopás ez! Egy fontos cél érdekében bizonyos ideig történő kölcsönvétel!

– Igen, igen. Értem már. Az egész csupán dramaturgiai értelemben vett szükségszerű anyagmozgatás.

– Pontosan – bólintott rá Sanders ezredes. – Na ugye, érted te ezt!

Hosino, hóna alatt a világoskék kendőbe burkolt kővel, visszaindult a liget keskeny ösvényén. Az ezredes zseblámpájával megvilágította az utat a lába előtt. A

kő sokkal nehezebbnek bizonyult annál, amilyennek látszott. Hosino meg-megállt vele, hogy időnként kifújja magát. Gyorsan átvágtak a szentély előtti világos téren, hogy kikerüljenek az emberek látóteréből, és elérték a széles főutcát. Az ezredes leintett egy taxit, és beültette Hosinót a bebugyolált kővel.

– Így, ahogy van, a párnám alá tehetem? – kérdezte Hosino.

– Úgy van. És ne törd a fejedet ostobaságokon. Az a fontos, hogy a kő ott legyen – nyugtatgatta Sanders.

– Köszönetet kell mondanom, bácsikám. Megmutatta nekem a kő helyét.

Az ezredes kuncogott.

– Csak semmi hálálkodás. Azt tettem, ami tennem kellett. A kötelességemet teljesítettem. De azért a nő jó volt, nem

igaz, Hosinókám?

– Aha, meghiszem azt.

– Az a fő.

– De igazi volt, ugye? Nem rókatündér vagy absztrakció, vagy más efféle nyűglődés, igaz?

– Se nem tündér, sem elvont dolog. Igazi szexmasina. Hamisítatlan összkerékmeghajtású szerelmi terepjáró. Sokat kutattam utána, ne félj.

– Remek volt – ismerte el a fiatalember.

Hajnali egy órára ért vissza a szállásra Hosino, és Nakata fejéhez tette a becsomagolt követ. Azt hitte, hogy ha nem a saját feje alá teszi, nem érheti rontás. Nakata, ahogy sejteni lehetett, úgy aludt, mint a bunda. A fiatalember kibontotta a csomagot, hogy a kő láthatóvá váljék.

Ezután pizsamára vetkőzött, lefeküdt az öreg mellett elkészített derékaljra, betakarózott, és egy pillanat alatt elaludt. Álma rövid volt, egy rövidnadrágos, szőrös lábú király szaladt körbe-körbe a mezőn, és furulyázott.

Nakata másnap reggel ötkor ébredt, és meglátta fejénél a követ.

Egy óra múlt, amikor a frissen készült kávét az emeleti dolgozószobába viszem. Az ajtó nyitva, mint mindig. Szaeki asszony az ablaknál áll, és kinéz a kertre, egyik keze az ablakpárkányon nyugszik. Vajon mi járhat a fejében? Másik kezével blúzának gombját morzsolgatja, talán öntudatlanul. Se töltőtoll, se kéziratpapír nincs az asztalon. Leteszem a kávéscsészét. Az eget vékony felhőtakaró fedi, madár se szól.

Meglátva engem visszazökken a pillanatba, az ablaktól visszamegy a székhez, leül, iszik a kávéból. Ülőhellyel kínál, mindig ugyanazon a széken. Leülök. Nézem, ahogy issza a kávét. Vajon egyáltalán nem emlékszik rá, mi történt tegnap éjszaka? Nem tudok mit mondani. Úgy

látszik, mindent tud, és semmit sem. Elképzelem meztelenül, a teste minden kis hajlatát úgy, hogy szinte meg is tudnám érinteni. De hogy ez tényleg az az asszony lett volna, azt már nem merném határozottan állítani. Pedig akkor menynyire biztos voltam benne!

Fényes anyagból készült, halványzöld blúzt visel, feszes drapp szoknyát. A gallér látni engedi vékony ezüst nyakláncát. Finom és elegáns. Hosszú ujjai összekulcsolódva pihennek az asztal lapján, mint gyönyörű műalkotás.

– Maga szeret itt lenni? – szólal meg.

– Takamacuban? – viszonzom a kérdést.

– Igen.

– Nem is tudom, valójában még nem ismerem, csak annyit, amit történetesen

jöttömben láthattam. Meg a könyvtárat, a tornacsarnokot, az állomást, a szállodát, ilyesmit.

– Nem gondolja, hogy eléggé unalmas város?

Megrázom a fejemet.

– Nem is tudom. Ami engem illet, nem sok időm volt unatkozni, és nekem a városok nagyjából egyformáknak látszanak. Miért, unalmas ez a hely?

Vállat von.

– Legalábbis fiatal koromban úgy gondoltam. Szerettem volna elmenni innen. Oda, ahol minden különlegesebb lesz, és sokkal érdekesebb emberekkel találkozhatok.

– Érdekesebb emberekkel?

Szaeki asszony megrázza a fejét.

– Fiatal voltam még, amikor általában

így gondolkodik az ember. Maga hogy van ezzel?

– Nem gondolkoztam még ezen. Vagyis azon, hogy ha elmennék máshová, ott sokkal érdekesebb emberek lesznek. Csak valahova el akartam menni, hogy ne legyek ott.

– Hol?

– Nakano negyedben, Tokióban.

Amikor a helynevet hallja, mintha valami megvillanna az asszony szemében, de nem vagyok benne biztos.

– Vagyis nem az volt a gondja, hogy ha onnan el, akkor hová menjen, igaz? – kérdi Szaeki.

– Igen, az tényleg nem okozott különösebb fejtörést. Csak arra gondoltam, hogy mindenképpen el kell tűnnöm onnan. El is jöttem.

Szaeki az asztalon pihenő kezét nézegeti. Tekintete nagyon is elfogulatlannak látszik, majd csendesen így szól:

– Én is úgy gondolkodtam egykor, mint maga. Amikor húszévesen elmentem innen. Azt gondoltam, hogy ha nem megyek el, nem élhetek tovább. Biztos voltam benne, hogy ide többé nem térek vissza. Eszem ágában sem volt visszatérni. De hát történtek dolgok, melyek következtében nem tehettem mást.

Szaeki megfordul, és kinéz az ablakon. Az eget borító felhők színe nem változott, szél se rezdül. Olyan nyugodt, mozdulatlan minden, mint filmjelenetek festett háttere.

– Az ember életében sok minden történik, amire nem is gondol – folytatja az asszony.

– Talán én is visszatérek majd oda,

ahonnan jöttem. Ezt akarja mondani?

– Azt persze nem tudhatom. Az a maga dolga, és lehet, hogy még odébb van. De abban hiszek, hogy az ember számára nagyon fontos a születés helye és a halál helye. Születése helyét természetesen nem maga határozza meg, de a haláláét bizonyos mértékben megválaszthatja.

Még mindig az ablak felé fordulva, halkan beszél valakihez odakint, egészen úgy, mintha odaképzelné, aztán csak azért fordulna vissza, mert megint az eszébe jutottam.

– Miért is mesélek magának ilyesmit?

– Mert nem vagyok idevalósi, nincs kapcsolatom az itteniekkel, és korban is távol állunk egymástól – mondom.

– Lehet. Talán igen – hagyja rám az asszony.

Hallgatunk, húsz-harminc másodpercre saját gondolatainkba merülünk. Szaeki szájához emeli a csészét, iszik egy kortyot a kávéból. Döntök, és elszántan belevágok:

– Szaeki asszony, azt hiszem, nekem is el kell mondanom valamit.

Rám néz, és elmosolyodik.

– Mi most kicseréljük a titkainkat, ugye?

– Az enyém nem különösebben titok, csak feltevés.

– Feltevés?

– Igen.

– Érdekes lehet.

– Az előző beszélgetéshez kapcsolódik – mondom. – Vagyis hogy Szaeki asszony meghalni tért vissza erre a vidékre?

Csendesen elmosolyodik, mintha a kes-

keny, fehér holdsarló lebegne szája szögletében.

– Lehet, hogy azért. De ahogy a napokat nézem, nem nagy különbség, hogy tovább élni vagy meghalni jöttem-e. A tennivalók nagyjából azonosak.

– Kívánja a halált, Szaeki asszony?

– Magam sem tudom pontosan, hogy kívánom-e.

– Apám kívánta a halált.

– Meghalt az édesapja?

– Nemrégiben. A közvetlenül közeli múltban.

– Vajon miért is kívánhatta édesapja a halált?

Mélyet sóhajtok.

– Sohasem értettem az okát, míg el nem szöktem otthonról. Itt végre megértettem.

– Miért itt?

– Azt hiszem, apám szerette a feleségét, de nem tudta visszatartani. Vagy ez, vagy pedig az lehetett az ok, hogy kezdettől fogva nem tehette magáévá igazán. Épp ezért szeretett volna meghalni. Azt akarta, hogy a fia, aki Szaeki asszony fia is, vagyis én öljem meg. Azt akarta, hogy együtt háljak magával és a nővéremmel is. Ez volt az ő jóslata, s egyben átka is. Ezt úgy ültette belém, mint egy programot.

Szaeki visszateszi kávéscsészéjét az aljára.

– Ismerhettem én a maga édesapját?

Megrázom a fejemet.

– Mint már mondtam, ez csak hipotézis. Egymásra tett két keze az asztalon pihen.

– Ebben a feltételezésben én a maga anyja vagyok?

– Igen – mondom. – Az apámmal élt, megszült engem, majd elhagyott, elment. Éppen négyéves lettem azon a nyáron.

– Ez hát a maga hipotézise…

Bólintok.

– Akkor azért kérdezte tegnap, hogy van-e gyerekem. Bólintok.

– És én azt mondtam, hogy nem tudok válaszolni. Se igent, se nemet.

– Igen.

– Akkor ez a feltételezés marad hipotézis.

Megint bólintok.

– Marad.

– És hát… az édesapja hogyan halt meg?

– Valaki megölte.

– De maga nem ölhette meg, igaz?

– Én nem ölhettem meg. Nem az én kezem által halt meg. A valóság az, hogy alibim van.

– De egészen biztos benne?

Megrázom a fejemet.

– Nem, biztos nem vagyok benne.

Szaeki megint felemeli a kávét, és óvatosan egészen aprót kortyol belőle, mintha nem lenne íze.

– És vajon miért kellett az apjának ilyen átokkal sújtania magát?

– Azt hiszem, talán saját akaratát akarta így átruházni rám.

– Vagyis a vágyát irántam?

– Igen.

Szaeki a kezében tartott csészébe néz, majd rám emeii a tekintetét.

– És ezért – maga vágyik rám?

Egyszer, de határozottan bólintok. Lehunyja a szemét. Közben nézem lehunyt szempilláit, és látom szemhéja alatt a sötétséget, amelyben mindenféle furcsa alakzat lebeg, majd eltűnik. Kisvártatva lassan felnyílik a szeme, és így szól:

– Úgy értem, a hipotézisnek megfelelően akar engem?

– Annak semmi köze ehhez. Csak vágyom magára, és az már túlment a feltételezésen.

– Maga le akar feküdni velem?

Bólintok. Szaeki hunyorít, mintha valami bántaná a szemét.

– Volt már maga nővel egyáltalán?

Igent intek. Magamban gondolom csak, hogy *„magával az elmúlt éjszaka”,* de nem jön ki hang a torkomon. Nem emlé-

kezhet semmire.

Valami sóhajtásfélét hallat, úgy folytatja.

– Tamura, bizonyára tisztában van vele, maga tizenöt éves, én meg már ötven.

– De nem ilyen egyszerű ez, itt nem erről van szó – ellenkezem. – Ismerem magát tizenöt éves korából. Én a tizenöt éves Szaekibe vagyok szerelmes. Nagyon mélyen. És rajta keresztül szeretem magát. Az a lány most is ott van magában. Odabent alszik, de mikor maga elalszik, ő mozogni kezd. Láttam őt.

Szaeki ismét lehunyja a szemét, látom a halvány remegést a szemhéja alatt.

– Én szeretem magát, és ez a fontos. Ezt tudnia kell – erősítem meg.

Most, mint aki a tenger mélyéről felmerül, nagy levegőt vesz, felsóhajt. Nehezen

jut szóhoz ismét, és nem találja a megfelelő szavakat.

– Ne haragudjék, de magamra hagyna egy kis időre? Szeretnék egy kicsit egyedül lenni. Kérem, csukja be maga mögött az ajtót.

Fejet hajtok, felállok a helyemről, de valami visszatart az ajtónál. Visszafordulok, egyenesen odamegyek hozzá. Megérintem a haját, a hajszálak között a kezem a fülére csúszik. Nem tehetek róla. Szaeki meglepetten néz rám, majd rövid habozás után kezemre teszi a kezét.

– Akárhogy is, de maga a hipotézisével alaposan túllőtt az amúgy is távoli célon. Érti, ugye?

Bólintok.

– Értem, de egy metaforán keresztül ez a távolság jócskán lerövidíthető.

– De egyikünk sem metafora.

– Persze – mondom. – De azzal jól összezsugorítható a közöttünk lévő távolság.

Rám emelt tekintetén ismét mosoly suhan át.

– Ez a legkülönösebb bók, amit valaha hallottam.

– Minden egyre különösebb lesz, de azt hiszem, közelebb kerülök az igazsághoz.

– A metaforikus igazsággal a valósághoz, vagy a valóságos igazsággal a metaforikushoz? Vagy kölcsönösen, egymást kiegészítve?

– Akárhogy is, de én ennél tovább már nem bírom ezt a szomorú érzést, ami most itt elhatalmasodott rajtunk.

– Én is így vagyok vele.

– Szóval, azért tért vissza a városba,

mert meg akar halni?

Rázza a fejét.

– Nem, nem vágyom különösebben meghalni. Valóban nem. Csak várom a halál megérkezését, mint amikor az állomáson egy padon ülve várunk a vonatra.

– És ismeri a menetrendet is, hogy mikor érkezik? Leveszi a kezét az enyémről, és ujjhegyeivei megsimítja a szemhéját.

– Tamura, már egy meglehetősen hosszú élet van mögöttem, belekoptam. Amikor be kellett volna fejeznem az életet, nem tettem. Hiába tudtam, hogy nincs értelme, mégsem sikerült feladnom az életemet. Így hát folytattam azt, aminek a fonalát már nem lehet újra felvenni, csak hogy a hátralévő időt eltöltsem valahogy, így aztán sokat ártottam magamnak és másoknak is. Ennek a követ-

kezményeit viselem ma is. Lehet ezt átoknak is nevezni, azt hiszem. Egy időben túlságosan is tökéletes állapotban voltam. Nem volt más hátra, mint alább szállni. Ez az átok sújt most engem. Amíg csak élek, nem menekülhetek előle. Ezért nem is félek a haláltól. És a maga kérdésére válaszolva azt mondhatom, hogy *a vonat menetrendjét nagyjából ismerem*.

Megint megfogom a kezét. A mérleg nyelve ingadozik. Egy kis nyomás, és az ellenkező irányba leng ki. Észnél kell lennem, döntenem, lépnem kell.

– Szaeki, lefekszik velem?

– Akkor is, ha a maga hipotézise szerint az anyja vagyok?

– Úgy látszik, számomra most minden mozgásban van, mindennek az értelme, jelentése megkettőződik.

Erről az asszony egy darabig elgondolkodik.

– De nekem talán nem. A dolgok között nincsenek lépcsők, vagy nulla, vagy száz százalék. Biztos valamelyik a kettő közül.

– És tudja, hogy melyik.

Bólint.

– Feltehetek egy kérdést, Szaeki asszony?

– Milyen kérdést?

– A két fonal közül melyiket vette föl?

– Két fonal?

– Az egyik a *Kafka a tengerparton* fonala.

Az asszony rám néz.

– Szereti azt a képet?

Bólintok. Folytatja.

– Én ezt a két fonalat innen távol, egy

régi szobában leltem meg, amelynek ajtaja akkor kitárult – mondja csendesen. – Nagyon, nagyon messze volt az a szoba.

Azzal lehunyja a szemét, és ismét emlékeibe merül.

– Tamura, menjen, és csukja be az ajtót maga mögött.

Úgy teszek, ahogy mondta.

Zárás után Ósima felvesz a kocsijába, és egy távolabbi étterembe visz, ahol tengeri halételeket lehet enni. A nagy kirakatablakból az éjszakai tengerre látni. A víz alatti élőlényekre gondolok.

– Jól jön olykor valami tápláló, komolyabb étel – mondja Ósima. – Nem olyan hely ez, ahová rendőrök járnának szaglászni, nem kell tartani semmitől. Kell nekünk néha egy kis változatosság.

Eszünk egy-egy extra adag salátát, majd rendelünk egy paellát, és megosztozunk rajta.

– Elmennék egyszer Spanyolországba – mondja Ósima.

– Miért oda?

– Részt venni a háborúban.

– De hiszen annak már régen vége van.

– Tudom én azt. Lorca meghalt, Hemingway túlélte -mondja Ósima. – De nekem jogom van odamenni, hogy kivegyem a részem a spanyol háborúból.

– Képletesen.

– Persze – mondja, és rám néz. – Mintha Sikokuból egy vérzékenységben szenvedő, ráadásul bizonytalan nemi hovatartozású ember eljuthatna Spanyolországba, hogy ott háborúzzék.

Perrier ásványvizet kortyolgatva esszük

a nagy adag paellát.

– Van valami előrehaladás apám ügyében? – kérdezem.

– Úgy látszik, hogy egyelőre semmi. Legalábbis errefelé. Nem nagyon közölnek róla cikkeket. Leszámítva a művészeti rovatok nekrológjait, megemlékezéseit. Valószínűleg a nyomozás is megakadt. Sajnos a japán rendőrségnél mostanában olyan mértékben csökken a felderítési arány, mint a részvényárfolyam átlaga. Lehet, hogy még az eltűnt fiút sem tudják előkeríteni.

– Aki tizenöt éves.

– Tizenöt, és garázda hajlamú, otthonról elszökött, megrögzött gazfickó – egészít ki Ósima.

– És olyan esetekről már nem ír az újság, hogy mindenféle hullik az égből?

Ósima megrázza a fejét.

– Azok is szünetet tartanak. Azóta semmi furcsaság sem esett. Leszámítva tegnapelőtt azt a nagydíjas óriás villámcsapást.

– Tehát a dolgok csillapodnak.

– Úgy látszik, de az is lehet, hogy a tájfun szemében, vagyis a kellős közepén vagyunk.

Bólintok, villával kiszedem a héjából a kagylót, hogy megegyem.

– Te meg még mindig szerelmes vagy? – kérdez Ósima.

Bólintok.

– És maga?

– Már hogy én szerelmes vagyok-e, azt kérdezed?

Bólintok.

– Veszed magadnak a bátorságot ahhoz, hogy engem, egy nemi identitásában sérült, homoszexuálisként is eltével yedettet faggass a magánéletéről?

Bólintok. Ö is.

– Van egy partnerem – mondja, és gondterhelten eszegeti a kagylót. – Persze nem olyan viharos szerelem ez, mint a Puccini-operákban. Hogy is mondjam csak, megvan közöttünk a kellő távolság. Csak ritkán találkozunk, de alapjában véve nagyon jól megértjük egymást.

– Kölcsönösen megértik egymást?

– Haydn komponálás közben mindig kiöltözött, föltette a parókáját, és be is rizsporozta.

Kicsit meglepetten nézek rá.

– Haydn?

– Mert ha nem tesz így, nem megy neki

a zeneszerzés.

– És miért?

– Mi tudom én. Haydn és a paróka ügye ez, más meg sem érti, nemhogy meg tudná magyarázni.

Bólintok.

– És mondja, nem szomorú, amikor egyedül van, és eszébe jut a partnere?

– De, természetesen igen. Néha rám jön. Amikor a Hold egyre kékebben világít, abban az évszakban, amikor a madarak délre költöznek. Különösen…

– És miért mondja azt, hogy természetesen? – vetem közbe.

– Mert a szerelemben mindenki saját elveszett felét keresi, így aztán többé-kevésbé minden szerelmes elszomorodik, amikor szerelmének tárgyára gondol. Mintha nosztalgiával telve olyan

kedves szobába lépne be ismét, amit már régen elhagyott. Ez magától értetődik. Nem te találtad fel ezt az érzést, nehogy már beadd szabadalmaztatni!

Leteszem a villát, és Ósimára nézek.

– Egy régi, távoli, elhagyott és nosztalgikus szobáról beszélt az imént?

– Igen, arról – mondja, majd villájával a levegőbe bök. -Természetesen átvitt értelemben. Metaforikusan – teszi hozzá.

Este kilencre jár, amikor bejön a szobámba Szaeki asszony. Ahogy ülök az asztalnál és olvasok, meghallom a Volkswagen Golf motorjának hangját a parkoló felől. Leáll a motor, majd becsapódik az ajtó. Egy gumitalpú cipőt hallok, amint lassan átvág a parkolón. Rövidesen kopog az ajtón, és ott áll az asszony. Ma nem alszik. Keskeny csíkos selyemblúzban van, hozzá vékony farmer

és fehér vászoncipő. Először látom nadrágban.

– Kedves nekem ez a szoba… – mondja, és megáll a falon függő festmény előtt – …és ez a kép.

– Itt a környéken készült? – kérdezem.

– Tetszik?

Bólintok.

– Ki festette? – kérdem.

– Azon a nyáron a Kómura-ház vendége volt. Fiatal festő, nem volt valami híres művész. Legalábbis akkor nem. Elfelejtettem a nevét. De nagyon derék ember volt, és ez a kép remekbe sikerült. Van benne valami erőteljes. Mialatt festette, végig mellette voltam, és néztem. Félig tréfásan mindenféléket javasoltam neki. Jóban voltunk. Én és a festő. Egy régi nyáron. Tizenkét éves voltam akkor. És a

fiú, akit a kép ábrázol, akkor szintén tizenkettő volt.

– Olyan, mintha a közeli tengerparton készült volna.

– Jöjjön – mondja az asszony. – Menjünk, sétáljunk egyet. Elvezetem oda.

Kimegyünk a tengerpartra, átvágunk a fenyőligeten, és a tengerparti fövenyen sétálunk. A felhők felszakadoztak, a félhold megvilágítja a kicsiny hullámokat, amelyek alig láthatóan, csendesen emelkednek és oszlanak szét. Egy helyen az asszony leül a homokra, amely még halványan őrzi a nappali meleget. Mintha csak mérne valamit, Szaeki a part egy hullámok mosta pontjára mutat.

– Ott az a rész. Onnan, abból a szemszögből készült a festmény. Ott volt a karosszék, benne ült a fiú. Valahol erre állt a festőállvány. Jól emlékszem. Innen a

sziget is úgy látszik, mint a képen.

Odanézek, amerre az ujjával mutat, és tényleg ez az a hely, az egész valahogy mégis más, mint a képen. Szóvá is teszem.

– Minden egészen megváltozott – magyarázza az asszony. – Idestova negyven év telt el azóta. Persze a földfelszín is átalakul ezalatt. A hullámok, a szél, a tájfun és sok minden egyéb ostromolja a tengerpartot. Elsodorja a homokot, másutt leteszi. De nincs kétség. Ez az a hely. Még ma is világosan emlékszem arra, ami akkor történt. Nem sokkal később, még abban az évben jött meg az első menstruációm.

Nem mondok semmit erre, csak nézem a tájat. A felhők változtatják a formájukat, a holdfény foltokban lepi el a földet. A szél végigsöpör a fenyőligeten, és olyan

hangot hallani, mintha rengetegen söprögetnének a parton. Belemarkolok a homokba, visszacsorgatom az ujjaim között, és a homok, mint az elmúlt idő, visszatér a többihez és összekeveredik velük. Miközben ezzel foglalatoskodom, Szaeki megkérdezi:

– Most mire gondol?

– El kellene menni Spanyolországba.

– Miért Spanyolországba?

– Jóízű paellát enni.

– Csak ennyi?

– Részt venni a háborúban.

– De hát az már több mint hatvan éve befejeződött.

– Tudom – mondom erre. – Lorca odaveszett, Hemingway életben maradt.

– De azért te részt vennél. Bólintok.

– Hidat robbantanék.

– És beleszeretne Ingrid Bergmanba.

– De én valójában Takamacuban vagyok, és magát szeretem.

– Nem nagy sikerrel. Átkarolom az asszony vállát. *Átkarolom az asszony vállát.*

Az asszony átölel. Aztán megint hosszú idő telik el így.

– Tudja-e, hogy egyszer nagyon régen én már átéltem pontosan ugyanezt? Pontosan ugyanezen a helyen.

– Tudom – mondod te.

– Honnan tudja? – kérdezi Szaeki, és a szemedbe néz.

– Mert ott voltam.

– Ott volt hidat robbantani?

– Képletesen.

– Na persze.

Most átkarolod, magadhoz húzod, és a szátok összeér. Érzed, hogy karjaidban elernyed a teste.

– Most mindent álmodunk – mondja Szaeki. Mind álmodunk.

– Miért haltál meg?

– Mi mást tehettem volna? – hangzik a felelet.

Ezután az asszonnyal a fövenyes parton átsétálva visszamentek a könyvtárba. A szobában lekapcsoljátok a villanyt, behúzzátok a függönyt az ablakon, és szótlanul összeölelkeztek az ágyban. Majdnem ugyanaz, majdnem minden ugyanúgy megismétlődik, mint előző éjszaka. De két dologban mégis eltér. Amikor az ölelésnek vége, Szaeki elsírja magát. Arcát a párnába temetve sokáig, hangtala-

nul zokog. A kezed puhán meztelen hátára teszed. Arra gondolsz, hogy mondanod kellene valamit, de hogy mit is mondhatnál, nem tudod. A szó az idő szakadékába zuhan, megsemmisül és leülepszik egy sötét krá-tertó mélyén. Később, amikor az asszony elindul hazafelé, fölhallatszik a Volkswagen Golf motorjának berregése. Ez a második próbálkozása. Először beindítja a kocsit, majd kis idő múlva mégis leállítja, mintha gondolkodna valamin, végül mégiscsak elindul az autó, ki a parkolóból. A leállás és az újraindítás közötti üresség mélységes szomorúsággal tölt el. Úgy elönti az üres fehérség a szívedet, mint a tengerből gomolygó köd. Sokáig ott is marad, és kisvártatva már a szíved részévé válik.

Az asszony elment, csak a könnyektől ázott párna marad utána. Miközben a

nedvességet simogatod, nézed, ahogy az ég lassan kifehéredik. Valahonnan a távolból egy varjú károgását hallod. A föld lassan tovább forog. A valóságon túl álmok vannak, és mindenki bennük él tovább.

32

Amikor Nakata reggel ötkor felébredt, a párnája mellett meglátta a jókora követ. Hosino nyitott szájjal, borzas hajjal mélyen aludt a szomszéd derékaljon, fejénél hevert a Csúnicsi Ördögök baseballsapka. Alvó arcáról le lehetett olvasni azt a határozott kérést, hogy „Akármi történne is, nehogy felzavarj!” Nakata meg sem lepődött a kő láttán, nem is találta különösnek. Tudata hamar napirendre tért a nagy kő létezése felett, és hogy itt volt a párnája mellett. Egyszerűen elfogadta a tényt, és nem vetődött fel benne, hogy „hát ez meg mit keres itt?”. A dolgok okokozati összefüggésével Nakata többnyire nem tudott mit kezdem.

Leült a sarkára, és egy darabig figyelmesen nézte a követ. Aztán kinyújtotta a

kezét, és óvatosan megérintette, mintha csak egy nagy, alvó macskát simogatna. Először csak félve, az ujjai hegyével, majd látva, hogy nincs baj, bátran és alaposan nekilátott, hogy tenyerével végigtapogassa a felszínt, közben mindvégig töprengett valamin. Legalábbis olyan képet vágott, mint aki erősen töri a fejét. Az érdes felszínen úgy húzogatta ujját, mint a térképen szokás, és emlékezetébe véste a kő érdes felületének tapintását, hol domborodik, merre horpad, minden részletet megjegyzett. Aztán mint aki hirtelen észbe kap, saját fejét, rövidre nyírt haját is végigfésülte a kezével.

Egészen úgy, mintha saját feje és a kő között vaiamilyen kölcsönhatást keresne.

Kisvártatva sóhajtott egyet, felállt, ablakot nyitott és kidugta rajta a fejét. Csak a szomszéd épület tűzfalára nyílt kilátás.

Teljesen jellegtelen épület, benne jelentéktelen emberekkel, akik érdektelen munkákat végezve tengetik tartalmatlan életük mindennapjait. A városok utcáin mindenhol van ilyen reményvesztett ház, amelyhez hasonlókról Charles Dickens több tíz oldalt is teleírt. Fölötte a fellegek, mint egy régen ürített porszívó porzsákjának összeállt tartalma. Vagy mintha a harmadik ipari forradalom által létrehozott társadalmi ellentmondások lebegnének odafenn mindenféle formába sűrűsödve. Akárhogy is, esőre állt. Ahogy lenézett, Nakata észrevett egy girhes fekete macskát, amint magasra emelt farokkal végezte őrjáratát a két épület közötti keskeny kerítés tetején.

– Ma nagy égiháború készülődik – szólt ki neki Nakata, de úgy látszott, hogy a macska nem is hallja. Rá se hederített,

nem szakította meg a sétáját, csak ment peckesen tovább, és eltűnt a szomszéd ház árnyékában.

Nakata összeszedte tisztálkodószereit egy nejlonzacskóba, előrement a fogadó közös mosdóhelyiségébe, ahol szappannal arcot mosott, majd fogat mosott, és megborotválkozott önborotvájával. Minden egyes műveletet igen hosszadalmasan végzett. Nem kapkodta el, gondosan mosta az arcát, nem kímélte az időt és fáradságot a fogmosásra, bőven jutott egy alapos borotválkozásra is. Ollóval kivágta orrából a szőröket, a szemöldökét kiigazította, fülét kipiszkálgatta. Természetéből fakadóan eredetileg is minden tevékenységében lassú volt, de ezen a reggelen különösen elhúzódott minden.

A fogadó vendégei különben sem nagyon használták ilyen korán a közös

mosdót, és várni kellett arra is, hogy az ebédlőben a reggeli előkészületei befejeződjenek. Egy darabig Hosino sem ébred fel. Nakata tehát senkitől sem zavartatva bámult a tükörbe, és miközben lassan, körülményesen készülődött, felidézte magában a különféle macskák ábrázatát, amelyeket még a két nappal ezelőtti könyvtárlátogatás alkalmával nézegetett egy könyvben. Írástudatlan lévén nem tudhatta a macskafajták elnevezését, de a könyvben látott küllemüket jól megjegyezte.

Milyen sokféle van belőlük ezen a világon – gondolta, miközben a fülét piszkálgatta egy fültisztítóval. Élete első könyvtári élménye hatására fájdalmasan hasított belé a tudat, hogy mi mindent nem tud még. Végtelen sok olyan dolog létezik a világon, amiről nincs tudomása.

De a határtalanság gondolatába a feje is belefájdult kissé. Persze, persze, a végtelennek nincsen határa. Felhagyott hát a fejtöréssel, és megint visszatért *A világ macskáihoz*, ismét felidézte őket emlékezetből. Milyen jó is lenne egyenként elbeszélgetni mindahánnyal, gondolta. Olyan sokféle gondolkodás, beszédmód létezik a világon, és rengeteg macskafajta. Arra jutott, hogy a külföldi macskák bizonyára idegen nyelveken is képesek társalogni. De ebből megint csak bonyodalom támadt, és megint fejfájás.

A tisztálkodás befejeztével bevonult a vécébe, a szokásos módon elintézte a dolgát, de ez most nem vett igénybe olyan hosszú időt. Fogta a tisztálkodószeres zacskóját, és visszatért a szobába. Hosino egy jottányit sem változtatott testtartásán, éppen úgy aludt,

mint az előbb. Nakata fölszedte a fiatalember levetett és a padlón szerteszórt ingét, a farmernadrágot, szépen sarkosra összehajtogatta, és felhalmozta a fiatalember fejénél, majd művének mintegy címet adva, megkoronázta az egészet a Csúnicsi Ördögök baseballsapkával. Levetette hálóruháját, a szokásos nappali nadrágjára és ingére cserélte. Összedörzsölte kezét, és mélyet sóhajtott.

Megint leült a sarkára a kővel szemben, és egy darabig csak szemlélte. Azután roppant óvatosan kinyújtotta kezét, megtapintotta a kő felületét.

– Ma nagy égiháború készülődik – mondta csak úgy, senkihez sem intézve szavait. Esetleg a kőhöz fordulva. És többször is bólintott önmagának.

Nakata már az ablak előtt tornázott, amikor Hosino végre felébredt. Nakata

maga dünnyögte a rádiótorna melódiáját és végezte hozzá a testgyakorlatokat. Hosino hunyorítva a karórájára nézett. Nyolc óra múlt egy kevéssel. Hátrafordult, hogy megbizonyosodjék róla, ott van-e a kő Nakata párnája mellett. A tárgy a sötétben látotthoz képest sokkal nagyobbnak és érdesebbnek tűnt.

– Akkor hát nem álmodtam – jegyezte meg.

– Miről lenne szó? – kérdezte Nakata.

– A kőről, hé! – mondta a fiatalember. – Megvan a kő, ott, az! Nem volt álom.

– Igen, a kő megvan – válaszolt az öreg kurtán, folytatva a gimnasztikát. Állítása úgy hangzott, mint egy axióma a 19. századi német filozófiából.

– Figyeljen, öregem, hogy miért is *van a kő itt:* irdatlan hosszú történet ám az.

– Igen. Nakata is arra gondolt, hogy alighanem.

– Na jó… – fújt egy nagyot Hosino, és felült a derékaljon. -Jó, mindegy. Végül is itt van, hogy ne szaporítsuk a szót.

– Van kő. Ez igazán nagyon fontos – mondta Nakata. Hosinónak lett volna még erről egy-két szava, de korgott a gyomra az éhségtől.

– Na mindegy, mit locsogunk itt, öregem?! Menjünk reggelizni.

– Igen, Nakata is megéhezett.

Reggeli után még ittak egy teát, s közben Hosino föltett egy kérdést.

– Most aztán mit kezd a kővel?

– Nem tudom, mit is kellene?

– Hé, miket beszél? – rázta meg a fejét Hosino. – Nem arról volt szó, bácsikám, hogy meg kell találni a követ? Erre én a

múlt éjszaka valahogy rátaláltam, nem? Kétségbe ejt, ha ezek után most tőlem kérdezi, hogy ugyan „mit is kellene” kezdeni vele.

– Igen. Úgy van, ahogy Hosino úrnak mondani tetszik, de az igazat megvallva, Nakata most maga sem tudja, mitévő is legyen.

– Na, most itt a baj!

– Igen, itt a baj – visszhangozta az öreg, de az arcán nem látszott, hogy kétségbe lenne esve.

– De ha van idő, és végig tudja gondolni, rájön? – kérdezte Hosino.

– Igen. Nakata bármihez kezd is, neki hosszabb idő kell hozzá, mint a többi embernek.

– De, Nakata…

– Tessék, Hosino úr.

– Nem tudom, ki, de valaki elnevezte bejárati kőnek, akkor régen nem tartozott hozzá valami bejárat is, amely valahová vezet? Lehet-e erről valamiféle hagyomány vagy feljegyzés?

– Biztos van, Nakata is úgy gondolja.

– De mégsem tudjuk, miféle bejáratról van szó.

– Igen, Nakata még nem nagyon tudja. Macskauraságokkal már volt szerencséje beszélgetni, kövekkel még nem.

– Nehéz lehet egy követ szóra bírni.

– Igen, a macska egészen más.

– Meg aztán, akárhogy is, egy ilyen jelentős tárgyat elhoztam a szentély oltáráról, vajon tényleg nem ér utol miatta a rontás? Egyre jobban tartok tőle. Elhozni elhoztam ugyan, de a kezelésével bajban vagyok. Sanders ezredes azt állította,

hogy nincsen rajta rontás, de benne most már nem nagyon lehet bízni.

– Sanders ezredes?

– Van egy ilyen nevű tata. Aki a Kentucky Fried Chicken üzletek előtt áll, mint valami cégér. Fehér öltönyben, szakállal, idétlen szemüveggel, ismeri?

– Bocsásson meg, kérem, de nem ismerem az illetőt.

– Csakugyan nem ismerné a Kentucky Fried Chickent? Manapság ritka az ilyesmi. Na, mindegy. Igazából csak egy elvont idea, se ember, se istenség, se Buddha. Mivel csak idea, nincsen formája, de azért csak kell hogy valahogy megjelenjen, így történetesen éppen ezt a figurát választotta.

Az öreg arcán látszott, hogy zavarban van, néhányszor végigsimította őszes

sörtehaját.

– Sehogy sem fér ez Nakata fejébe.

– Bevallom, hogy én sem értem egészen, mit is beszélek – mondja a fiatalember. – De akárhogy is, valahonnan előkerült ez a különös öregfiú, és mindenféle dolgot összehordott nekem. A lényeg az, így vagy úgy, de segített, hogy megtaláljam a követ ott, ahol volt, és elcipeljem idáig. Nem akarom sajnál-tatni magamat, de elég nehéz éjszakám ment rá. Ezért aztán ha lehet, én átadnám ezt a követ Nakatának, és tegyen vele azt, amit akar, őszintén szólva én teljesen rábízok mindent.

– Igen. Akkor hát a kő Nakatára van bízva.

– Aha. Ez gyorsan ment.

– Hosino úr…

– Tessék.

– Nagy égiháború lesz itt, várjuk meg idebent.

– Micsoda? A mennydörgés valamit csinál majd a kővel?

– Részleteket nem tudnék mondani, de egyre inkább az az érzésem.

– A villámlás… na, jó mindegy. Ez érdekes. Várjuk hát a mennydörgéseket. Nézzük, mi jön ki ebből.

A szobába visszatérve Hosino hasra fekve kapcsolgatta a tévét. Minden csatornán háziasszonyoknak való műsorok futottak. Nem volt kedve ilyesmit nézni, de máshogy nem tudta volna agyonütni az időt. Szidta a műsorokat, de nézte őket.

Ezalatt Nakata a kő előtt ült, szemlélgette, körbetapogatta, és időnként mo-

tyogott valamit magában. Hogy mit, azt Hosino nem tudta kivenni a mormogásból. Talán a kővel társalgott.

Egy kis idő múlva Hosino elment a legközelebbi élelmiszerboltba, vett egy nagy zacskónyi péksüteményt, és tejet is hozott. A fogadó takarítónője bedugta a fejét a szobába, hogy rendet rakjon. Hosino elküldte, mondván, hogy hagyja csak, minden jó úgy, ahogy van.

– Maguk nem mennek sehova? – kérdezte a nő.

– Nem megyünk. Itt van dolgunk – válaszolta a fiatalember.

– Jön a villám – tette hozzá Nakata.

– Villám… – fordult ki a szobából a takarítónő kétkedő arccal, és azt gondolta, jobb, ha semmi köze sincsen ezekhez.

Déltájban végre kitört a vihar.

Nemsokára messziről hatalmas mennydörgés hallatszott, s mint egy jelre, eleredt az eső. Egyelőre még olyan távoli volt a dörgés, mintha rakoncátlan törpék ropnák a táncot egy nagydob tetején, de rövidesen egyre kövérebb esőcseppek zuhogtak, és megindult a felhőszakadás. Mindent áthatott az eső szaga.

Amint megszólalt a mennydörgés, mindketten leültek a kővel szemben, mint az indiánok, amikor el akarják szívni a békepipát. Nakata továbbra is csak dörmögött magában, tapogatta a követ, simogatta a fejét. Hosino mindezek láttán rendületlenül szívta a Marlborót.

– Hosino úr.

– Mi van?

– Maradna velem egy darabig?

– Jól van. Ha mehetnékem támadna, se

tudnék kimenni ilyen zivatarban.

– Esetleg különös dolgok történhetnek… – figyelmeztette Nakata.

– Ha kíváncsi a véleményemre – mondta Hosino –, már eddig is csupa különös dolog történt…

– Hosino úr…

– Mi van?

– Mit gondol erről a Nakata nevű emberről, micsoda ő valójában?

Ezen Hosino elgondolkodott.

– Öregem, ez nehéz kérdés. Zavarba hoz, hogy ilyen hirtelen előhozakodik vele. Még azt sem tudnám megmondani, hogy a Hosino nevű ember kicsoda-micsoda. Az ilyen ember nem ismerhet igazán másokat sem. Nincs mivel dicsekednem, a gondolkodás nem erősségem. De elmondhatom, mit érzek. Szerintem

Nakata rendes, komoly ember. Akkor is lehet bízni benne, ha szorult helyzetbe került, mint most. Ezért is vagyok itt, ezért jöttem vele a messzi Sikokuba, ugye. Igaz, hogy az eszem nem túl éles, de azt nem lehet mondani, hogy emberismeretem ne volna.

– Hosino úr.

– Mi van?

– Nakatának nemcsak hogy nincs helyén az esze, de az esze helyén sincs semmi, üres a feje. Éppen most értette meg. Olyan, mint egy könyvtár, ahol egy szál könyv sincsen. Nem így volt ez régen. Volt Nakatában könyv. Sokáig nem gondolt erre, de most eszébe jutott. Igen, eredetileg éppen olyan ember volt, mint a többiek. Egyszer azonban megesett valami, minek következtében Nakata üres fazékká vált.

– De Nakata, ha már erről van szó, mindnyájan többé-kevésbé üresek vagyunk, nem? Zabálunk, szarunk, melózunk, de minek? Az olcsó fizetésért? Néha egy kis pinázás – és annyi. Mi van ezenfelül? Ezt mondjuk, de azért a magunk módján valahogy csak elszórakoztatjuk magunkat, mint most is. Hogy miért, az nem tudom. Nagyapám mindig mondogatta, hogy a dolgok nem úgy alakulnak, ahogyan szeretnénk, de az élet éppen ettől lesz mulatságos. Van még egy elméletem. Ha minden mérkőzést a Csúnicsi Ördögök nyernének, ugyan ki menne el baseballt nézni?

– Hosino úr szerette a nagyapját.

– Hát persze, nem is tudom, mi lett volna belőlem, ha ő nincsen. Azt hiszem, neki köszönhető, hogy hajlandó lettem valamelyest elfogadható életet élni. Nem

tudom pontosan kifejezni, de olyan ez, mintha valamihez kötődnék, ami visszatart a rossztól. Ezért hagytam ott a bandázást, a motoros galerit, és léptem be a seregbe. Magam sem tudtam, miért, de aztán nem követtem el különösebb gonosztetteket.

– De Hosino úr, Nakatának senkije sincsen. Semmije sincsen. Nincs mihez kötődjék. Írástudatlan. Az árnyéka is csak fele a normálisnak.

– Mindenkinek van valami hibája.

– Hosino úr.

– Tessék.

– Ha Nakata normális lenne, talán egészen más életet élhetett volna. Mint a két öccse, talán egyetemre jár, dolgozni egy vállalathoz, megházasodik, gyerekei születnek, nagy autót vezet, és szabadidejé-

ben golfozik, nem igaz? De mivel Nakata nem normális, olyan élet jutott neki, mint ez a mostani. Már késő, semmit sem lehet visszacsinálni. Ezzel Nakata tisztában van. Mégis, ha csak rövid időre is, Nakata szeretne normális Nakata lenni. Eddig, ha őszintén beszélhet, semmit sem tett még magától, mindig csak valaki más mondta meg, mit csináljon, és ő odaadó módon el is végezte, ahogy mondták neki. Esetleg ahhoz alkalmazkodott, ahogy a dolgok alakultak. De most más a helyzet. Nakata határozottan szeretne visszatérni a normális Nakata állapotába, olyan ember szeretne lenni, akinek saját gondolatai és saját értelme van.

Hosino felsóhajtott.

– Ha ez a kívánsága, akkor tegyen róla. Térjen vissza ahhoz, ami normális. Csak-

hogy arról igazából fogalmam sincs, milyen is lenne valójában az a Nakata.

– Úgy van. Nakatának sincs.

– De jó lenne, és én is megteszem ezért, amit csak tudok, szívemből kívánom, hogy normálissá válhasson.

– Csakhogy előbb Nakatának rendbe kell hoznia néhány ügyét.

– Például mit?

– Például Johnnie Walker úr dolgát.

– Johnnie Walker? – kérdezte Hosino. – Igen, már említette korábban is. A whiskys Johnnie Walker?

– Igen. Nakata rögtön elment az őrszobára, és mindent elmondott róla. Mert úgy gondolta, hogy ezt rögtön jelenteni kell a polgármester úrnak. De nem vették komolyan. Tehát saját erejéből kell megoldania a kérdést. Ha ezt megfejtet-

te, talán lehetőség nyílik rá, hogy visszatérjen a normális Nakata állapotába.

– Nem tudom pontosan, mi történhetett, de ehhez is szükséges a kő?

– Igen, úgy van. Nakatának vissza kell szereznie az árnyéka másik felét.

A mennykő akkora dörgéssel csapott le, hogy majd megsüketültek belé. A villám ágai szeszélyes alakzatokban cikáztak át az égen, nyomban azután, mintegy megkoronázva az égiháborút, jött a mennydörgés. A levegő beleremegett, a kilazult ablaküvegek vészjóslóan csörömpöltek. Sötét fellegek burája borult a világra, és a szoba úgy elsötétült, hogy egymás arcát: is alig tudták kivenni. Nem kapcsoltak lámpát. Változatlanul ott ültek egymással szemben, közrefogva a követ. Az ablakon túl úgy zuhogott az eső, mintha dézsából öntötték volna, még nézni is

rossz volt, szinte fuldoklóit tőle az ember. Időnként a villámok fénye egy töredék pillanatra vakító fénybe borította a szobát. Egy darabig egyikük sem szólt.

– De miért kell Nakatának törődnie ezzel a kővel? És miért éppen az ő dolga ez? – kérdezte Hosino, amikor épp villám csapott be valahova.

– Mert Nakata tud *ki-be járni*.

– Ki-be járni?

– Igen. Nakata egyszer már elment innen és visszatért. Az idő tájt, amikor Japánban éppen nagy háború zajlott. Egy pillanatra felnyílt a fedél, és Nakata kiment innen. Aztán amikor megint mód nyílt rá, visszatért. Emiatt nem lehetett rendes Nakata többé. És csak fél árnyéka van. Ezért cserébe – igaz, ez mostanában nem jói működik – képes lett beszélgetni a macska személyekkel. És úgy látszik,

hogy mindenféléket tud potyogtatni odafentről.

– Mint a múltkor a piócákat vagy mit?

– Igen, úgy volt.

– Hát effélét nem mindenki tud.

– Igen. Bárki nem tudja megcsinálni.

– Minderre azóta képes, hogy ki-be járt? Ezt jelenti akkor, hogy nem normális?

– Igen, úgy van. Nakata megszűnt rendes Nakatának lenni, viszont írástudatlan lett belőle. Nőhöz sem nyúlt még soha.

– Hihetetlen.

– Hosino úr.

– Tessék.

– Nakata fél. Ahogy az előbb is volt szerencséje megjegyezni, teljesen üres. Tud-

ja-e Hosino úr, milyen az?

A fiatalember a fejét rázta.

– Nem, azt hiszem, nem tudom.

– Olyan, mint egy ház, amelyikben nincs semmi. Nincs is kulccsal bezárva. Ha valaki vagy valami be akar menni, semmi akadálya, bemehet. Ez az, amitől Nakata annyira retteg. Például tud mindenféle esőt csinálni, de arról többnyire fogalma sincsen, hogy miféle dolog lesz az, amit a következő alkalommal lepotyogtat odafentről. És egyáltalán tehet valamit ellene Nakata, ha konyhakések esnek, vagy óriás bombák zuhognak, mérges gázok hömpölyögnek alá? Nem kérhet Nakata mindenkitől bocsánatot.

– Nem, ha úgy vesszük. Nem egyszerű dolog az, mindenkitől bocsánatot kérni – erősítette meg egyetértően Hosino. – Még a pióca valahogy elmegy, bár az is

elég kellemetlen, de az borzasztó lenne, ha még gonoszabbak esnének az égből.

– Johnnie Walker is belépett az üres Nakatába, és olyanra vette rá, amit Nakata nem akart megtenni. Johnnie Walker kihasználta őt anélkül, hogy Nakata ellenállhatott volna neki.

Nem volt hozzá ereje, hogy szembeszálljon vele. Azért, mert Nakatának nincs közepe.

– Ezért akar tehát visszatérni rendes Nakatának, hogy legyen rendes közepe az énjének.

– Igen, úgy, ahogy mondani tetszik. Igaz, hogy esze nem volt, de azért bútort tudott készíteni, nap nap után egyre csak végezte a munkáját. Szeretett asztalokat, székeket, szekrényeket csinálni. Jó az, ha van valami látszatja az ember munkájának. Évtizedekig eszébe se jutott eköz-

ben olyasmi, hogy a normális Nakata állapotába szeretne visszatérni, igaz, nem is akart a környezetéből senki éppen Nakatába beletelepedni. Nem volt semmi, amitől félelmet kellett volna éreznie.

– De az a Johnnie Walker végül mégiscsak belement Nakatába, és mit is műveltetett vele?

A levegőt végighasította egy hatalmas csattanás, úgy tűnt, valahol a közelben csapott le.

Hosino dobhártyája fájdalmasan zengett-bongott tőle. Nakata kissé félrehajtott fejjel figyelt a mennydörgésre, és két keze változatlanul lassan simogatta a kő felületét.

– Nakata vért ontott, melyet nem szabadna kiontani.

– Vért ontott?

– Igen. De vér nem tapadt Nakata kezéhez.

Ezen Hosino eltöprengett, de sehogy sem tudta kihüvelyezni az értelmét.

– Akárhogy is, ha egyszer ez a bejárati kő kinyílik, az a sok mindenféle dolog a helyére zökken, mint ahogy a víz a magasabbról az alacsonyabb helyre esik.

Nakata erre megint gondolataiba merült, de az is lehet, hogy csak olyan képet vágott, mintha törné a fejét valamin.

– Nem olyan egyszerű ez. Nakata dolga, hogy megkeresse és megnyissa a követ, de hogy azután mi történik, nem tudja.

– De hogy került ez a kő éppen Sikokuba?

– Kő mindenütt van. Nem lehet azt állítani, hogy csakis Sikokuban lenne. Még azt sem, hogy mindenképpen kőnek kell

lennie.

– Ezt nem értem. Ha mindenütt van, Nakanóban is el lehetett volna intézni a dolgot. Megtakarítva a fáradságot.

Nakata egy darabig csak simogatta sörtehaját.

– Ez nehéz kérdés. Nakata az imént végig a kőre figyelt, hogy mit mond, de még nem nagyon tudta elkapni fülével a beszédjét. De az biztosnak tűnik, hogy Nakatának Hosino úrral együtt kellett ide jönnie, át kellett kelni a nagy hídon is. Úgy lehet, Nakanóban ez nem jött volna össze.

– Feltehetek még egy kérdést?

– Igen. Mi lenne az?

– Tegyük fel, hogy fel tudja nyitni a bejárati követ, arra a jelre nem történik egyszer csak valami rettenetes? Mint mi-

kor Aladdinnak a csodalámpából az a hihetetlen dzsinn vagy mi megjelenik. Vagy a békakirály, hopp, kiugrik és benyal, vagy marslakók eledele leszünk, vagy ilyesmi.

– Lehet, hogy történik majd valami, lehet, hogy nem történik semmi. Nakata még sohasem nyitott ki ilyet, nem tudhatja. Ha még nincs nyitva, nem lehet tudni.

– És lehet, hogy valami veszélyes dolog?

– Igen. Ahogy mondani tetszik.

– Nofene – mondta Hosino, és öngyújtójával rágyújtott egy zsebéből előhalászott Marlboróra. – Mindig óvott a nagyapám is, hogy „ész nélkül ne kövess idegent, mert baj lesz”. Tényleg kicsi korom óta hajlamos vagyok erre, rám illik, hogy a „százesztendős gyermek is csak félbolond”. Na de most már mindegy. Nincs

mit tenni, ha már úgyis itt vagyok Sikokuban, ha egyszer már úgyis megszereztem a követ. Most már nincs arra mód, hogy dolgomvégezetlen menjek haza. Tudván tudva a veszélyt, az embernek egyszer csak rá kell szánnia magát, hogy kinyissa a követ, és saját szemévei meglássa, mi fog történni. Talán kellemes emlék lesz belőle, lesz mit mesélnem majd az unokáknak.

– Igen. Van egy kérésem Hosino úrhoz.

– Mi legyen az?

– Megemelné a követ?

– Jó.

– De sokkal nehezebb lett ám, mint amikor idehozta!

– Nem vagyok egy Schwarzenegger, de mint látja, van itt izomerő. A seregben második lettem szkanderezésben, meg

aztán a múltkor a derekamat is rendbe hozta.

Hosino felállt, két karjával átölelte a követ, hogy azon mód fölkapja. A kő meg sem moccant.

– Phű, ez tényleg jóval nehezebb lett – fújt egyet a fiatalember. – Pedig idáig könnyedén elhoztam. Most meg mintha csak odaszögezték volna.

– Igen, kérem. Ez egy igen fontos bejárati kő, nem mozdul egykönnyen. Baj lenne, ha csak úgy el lehetne mozdítani.

– Elhiszem.

Ekkor néhány összevissza cikázó fehér fénycsík hasította át az eget egymás után, a mennydörgéssorozat pedig talapzatáig megrázta a földet. Mintha valaki felemelte volna a pokol fedelét, gondolta Hosino. Az utolsó mennykő a közvetlen

közelükben csapott le, és az égiháborút fojtogató, sűrű csend váltotta fel. A párával telített, fojtogató levegő összesűrűsödött, és őket furcsa bizonytalanság fogta el. Úgy érezték, mintha a falnak és a levegőnek száz füle lenne, hogy kettejüket kihallgassa, mire készülődnek. Fényes délben beburkolta őket a sötétség, meg sem tudtak mukkanni, valósággal megfagyott minden. Majd mintha csak észbe kapott volna, a szél újból nekibátorodott, a kövér esőcseppek doboltak az ablakon, villámlott, de a vihar már nem volt olyan heves, mint az imént. A viharfelhő közepe elhaladt a város fölött.

Hosino felemelte a fejét, és végignézett a szobán, mely valahogy furcsán kopárnak tűnt, a négy fal még jellegtelenebb lett, a hamutartóban a Marlboro leégett, és a hamu megőrizte a cigaretta formá-

ját. Nyelt egyet, és megpróbálta kirázni eldugult füléből a csend súlyát.

– Hé, Nakata.

– Mi tetszik, Hosino úr?

– Olyan érzésem van, mintha rossz álmot látnék.

– Igen. Tényleg így is van. Úgy látszik, ugyanazt az álmot látjuk.

– Igaza van – mondta Hosino, és csüggedten megvakarta a füle tövét. – És mi jár annak, akinek igaza van? A szája jár.

Hosino még egyszer nekiveselkedett a kőnek. Nagyokat nyögve biztatva magát, megemelte, miután előzőleg jókora levegőt vett, teleszívta a tüdejét, és karjába összpontosította minden erejét. Ezúttal a kő el is mozdult vagy néhány centit. Nakata mondta is:

– Most kicsit megmozdult.

– Most már biztos, hogy nincs ideszegezve, de ennyivel nem sokra megyünk.

– Igen. De teljesen át kell fordítani a másik lapjára.

– Mint a palacsintát.

– Ahogy mondani tetszik – helyeselt Nakata. – A palacsintát Nakata nagyon szereti.

– Akkor jó. Erre mondják, hogy éget, mint palacsinta a pokolban. Na, nézzük még egyszer, megy-e. Placcs, szépen átfordítjuk a túlsó oldalára, nem igaz?

Hosino lehunyta a szemét, és mélyen összpontosított. Minden testi erejét összeszedve, meghatározta magában a támadási pontot. Itt és most! – gondolta. Csakis egyetlen jókora nekirugaszkodásra lehet. Ha egy csapásra nem sikerül, később már nem megy.

Megfelelő fogást keresett a kövön mindkét kezének, jól megmarkolta, beszabályozta a légzését. A végén még egy nagy lélegzet, Hosino furcsa hangot préselt ki magából, és a terhet egyszerre felemelte: a kőkorong negyvenöt fokos szögben állt, de nem billent azon túl. Hosima ebben a helyzetben képes volt valahogy megtartani. Lihegett, és egész testét fájdalom járta át. Csikorogtak a csontjai, izmai mind, meg az idegei is. De nem lehetett itt. abbahagyni. Még egy nagy lélegzetet, vett, elordította magát, és akkor már nem hallott, nem látott semmit. Valahonnan mégis összeszedett annyi erőt, amennyire szüksége volt, hogy a határon átlépjen. Légszomj gyötörte, minden hófehérré vált körülötte, arca halálos sápadt lett. Idegei csaknem szétpattantak, mint kiégett biztosítékok. Nem volt elég levegője a gondolkodás-

hoz, hallása és látása is cserbenhagyta. Apránként mégis feljebb emelte a követ, és még egy kiáltással átfordította. A holtponton átjutva a kő kiszakította magát, és lezuhant. Nagyot döngött a padló, a szoba beleremegett, mintha az egész ház megrendült volna.

Hosino a lendülettől hanyatt esett. Ott feküdt a tatamin levegő után kapkodva. A fejében valami lágy, sárszerű anyag örvénylett. Azt gondolta, hogy ilyen nehezet soha az életben nem tud felemelni. (Akkor még nem tudhatta, de később meggyőződhetett róla, hogy jóslata túlzottan derűlátónak bizonyul.)

– Hosino úr.

– Mi van?

– Hála Hosino úrnak, kinyílt a bejárat.

– Hé, öregem, Nakata!

– Tessék.

Hosino a hátán fekve, csukott szemmel mély levegőt vett, majd hangosan kifújta.

– Ha nem nyílt volna meg, leszakad a pofám.

33

Mielőtt Ósima megjönne, előkészítem a könyvtárnyitást. A padlót felporszívózom, az ablakokat letörlöm, a mosdót kitakarítom, a székeket, az asztalokat ronggyal letörlöm. A lépcsőkorlátot bútorápolóval fényesítem. A lépcsőfordulóban az üvegmozaikot óvatosan leporolom. A kertet felsöpröm, bekapcsolom az olvasóterem légkondiját, a könyvraktár párátlanítóját. Kávét készítek, ceruzát hegyezek. Az üres reggeli könyvtár olyan szívbemarkoló. Csendesen pihennek a szavak, gondolatok. Amennyire csak lehet, szeretném, hogy ez a hely szép, tiszta és nyugodt maradjon. Meg-megállok és elnézem a szótlan könyveket. Némelyik gerincét meg is érintem. Fél tizenegykor, mint mindig, hallani a Mazda

Miata motorjának hangját, és Ósima is előkerül kissé álmos arccal. Elcsevegünk a nyitásig.

– Ha lehet, ezután szeretnék egy kicsit kimenni a városba – mondom Ósimának könyvtárnyitás után.

– Hova akarsz menni?

– Az edzőteremben szeretném megmozgatni magam egy kicsit. Egy idő óta igazán nem jutottam hozzá.

Természetesen nemcsak erről van szó. Ha lehet, nem szeretnék találkozni a déli órák előtt érkező Szaeki asszonnyal. Szerettem volna egy kis időt, hogy lecsillapodjak, és csak azután találkozzunk.

Ósima kissé ingerülten fúj egyet, majd bólint.

– Jó, de amennyire csak lehet, vigyázni kell. Nem vagyok aggodalmas tyúkanyó,

nem akarok nyavalyogni, de a te helyzetedben nem vigyázhatsz eléggé.

– Rendben lesz minden, óvatos leszek.

Hátamon a zsákommal villamosra szállok, Takamacu állomásánál a buszra, és megyek a konditerembe, ahová szoktam. Az öltözőben átveszem a tréningruhát, és miközben az MD-n Prince szól, teszek néhány kört. Sok idő kimaradt, most még kissé nyikorognak az izmaim, de valahogy túlteszem magam rajta. A testem nyűgösködik, ellenáll a terhelésnek, de ez a természetes reakció. Igyekszem az ellenállást csillapítani és térdre kényszeríteni a testet. A *Little Red Corvette* ritmusára szívom be a levegőt, visszatartom, majd kifújom, belégzés, benntartás, kilégzés. Szabályos időközökben újra meg újra. Az izmokat sorban megmozgatva elmegyek egészen a fájdalomkü-

szöb határáig. Dől rólam a veríték, és a trikóm úgy átnedvesedik, hogy érzem a súlyát. Többször is odamegyek a hűtött vizes csaphoz, hogy pótoljam az elveszített nedvességet.

Miközben a szokásos rendben veszem sorra a gépeket, Szaeki asszonyra gondolok. Ahogy szeretkeztem vele. Pedig nem akarok semmire sem gondolni. De ez nem olyan egyszerű. Az izmaimra összpontosítom a tudatomat, és próbálom a szabályosságba süllyeszteni. Szokásos gépek, szokásos terhelés, szokásos menynyiségben. Prince a fülembe énekli a Sexy Motherfuckert. A faszom hegyén enyhe sajgás maradt vissza. Vizeléskor fáj a húgycső. A teknőcfej kipirosodott. A fitymám nem bírja még a gyűrődést, fiatal még az én faszom ehhez, túl érzékeny. A vad és erős szexuális képzelgé-

sek, Prince megfoghatatlan hangja és a különféle könyvekből Idézett részletek kavarognak körülöttem.

A zuhanyozóban lemosom magamról az izzadságot, tiszta fehérneműt váltok, busszal megyek az állomásig. Megéheztem, betérek az étterembe ott az állomás előtt, és eszem valamit. Közben észreveszem, hogy ugyanott vagyok, ahová Takamacuba érkezésemkor először betértem. Hány nap is telhetett el azóta? Amióta a könyvtárban lakom, egy hét. Három hete lehet, hogy Sikokuba jöttem. Összesen körülbelül három hete. Ha a hátizsákomból kivenném a naplómat, rögtön megtudhatnám, így fejben a napokat nem nagyon tudom kiszámítani.

Míg az evés után a teát kortyolgatom, nézem az utcán a sietősen járó-kelő embereket. Mindenki igyekszik valahová.

Ha akarom, magam is egy lehetek közülük. Vagy felszállhatok a vonatra, hogy elvigyen innen máshová. Megfordul a fejemben a gondolat: mindent eldobni, ami van, elmenni egy ismeretlen városba. Ott még egyszer a nulláról lehetne újrakezdeni. Mintegy tiszta lappal. Például mehetnék Hirosimába. Fukuokába is. Nem köt ide semmi, szabad vagyok, száz százalékig. Tele van a vállamon a hátizsák mindennel, amire szükségem van. Váltás ruha is, tisztálkodási eszközök, hálózsák. Még alig nyúltam hozzá a pénzhez, amit apám dolgozószobájából elhoztam.

De nagyon is jól tudom, hogy nem mehetek én sehová. – De te is jól tudod, hogy úgyse mehetsz sehová – szól a Varjú nevű fiú.

Ölelkeztél Szaekivel, ölébe enged-

ted a magodat. Sokszor. És akkor ő ezt be is fogadta. Még most is sajog tőle a tagod. Még emlékezik hüvelyének érintésére. Az a hely neked van fenntartva.

Gondolj a könyvtárra is. Ahogy a reggeli csendben sorakoznak a néma könyvek a polcokon. Gondolj Ósimára, a szobádra, a falon függő képre: *Kafka a tengerparton*. És aki eljött a képet nézegetni, a tizenöt éves lányra. Ugye, hogy rázod a fejed, nem tudsz te innen elmenni. Nem vagy szabad. De tényleg szabad akarsz lenni?

Néhányszor elmegyünk egymás mellett az állomáson járőröző rendőrökkel, ügyet sem vetnek rám. Van elég más napbarnított fiatal, aki hátizsákot cipel. Mint közülük való, beleolvadok a kör-

nyezetbe. Nem szabad idegeskedni, jobb, ha egészen csendesen és természetesen viselem magam. Akkor senkinek sem fogok feltűnni.

Felszállok a két kocsiból álló kis helyiérdekű villamosra, megyek a könyvtárba.

– Megjöttél? – köszönt Ósima, és megütődve nézi a hatalmas hátizsákot. – Odanézz csak, te mindig ezzel a málhával közlekedsz? Olyan vagy, mint a rajzfilmekben Charlie Brown az ő elmaradhatatlan pokrócával.

Vizet forralok, teát iszom. Ósima szokása szerint ujjai között forgatja kihegyezett, hosszú ceruzáját. (Vajon hová lesznek a kurtára faragott csonkok?)

– A hátizsák számodra a szabadság jelképe. Ez biztos – mondja.

– Lehet.

– A szabadság szimbólumát kézben tartani talán nagyobb boldogság magánál a szabadság elnyerésénél.

– Olykor.

– ”Olykor”. Ha valahol megrendeznék a lakonikus, kurta válaszok versenyét, te lóhosszal nyernéd.

– Esetleg.

– Esetleg – ismétli csüggedten Ósima. – Idefigyelj, Tamura Kafka. A legtöbb ember ezen a világon talán nem is igényli a szabadságot, csak azt gondolja, hogy igényli. Ebben az illúzióban ringatja magát. A legnagyobb zavarba esnének, ha tényleg megadatna nekik. Az emberek valójában a kötöttséget szeretik.

– Ósima is?

– Hm. Hajlok rá magam is. Persze úgy értem, bizonyos fokig. Jean-Jacques Ro-

usseau meghatározása szerint a civilizáció azzal született meg, hogy az emberiség korlátokat állított fel. Felismerése éles szemre vall. Tényleg, minden civilizáció a válaszfalak közé szorított szabadság szüleménye. Jóllehet létezik az egyedüli kivétel, az ausztrál őslakosság. Kerítés nélküli civilizációjukat a 17. századig megőrizték. A szabadság veleszületett tulajdonság. Tetszés szerinti időben mehettek oda, ahova akartak, és azt tehették, amihez kedvük volt. A szó szoros értelmében vett csavargó életet éltek. Ez a tekergés volt az életük mély értelmű metaforája. Amikor aztán jöttek az angolok és háziállataik miatt kerítéseket emeltek, az őslakók képtelenek voltak felfogni ennek értelmét. A rendszer megértésének híján, mint antiszociális, veszélyes lényeket, kiűzték őket a pusztába. Azért te is légy észnél, amennyire csak lehet,

Tamura Kafka. Végül azok érvényesülnek és maradnak meg ezen a világon, akik magas és erős kerítéseket építenek. Ha ezt tagadod, kiűzetel a pusztába.

Megyek a szobámba, lerakom a csomagot. Aztán készítek a konyhában egy friss kávét, s ahogy szoktam, viszem Szaeki asszony szobájába. Két kézzel tartom a fémtálcát, egyenként, figyelmesen veszem a lépcsőket. Az öreg falépcső halkan nyi korog. A pihenő üvegablakai élénk színeiket rávetítik a padlóra, és én belelépek ezekbe a színes tócsákba.

Szaeki asszony az asztalnál ül és ír. Rám emeli a tekintetét, és ahogy szokta, helylyel kínál. Fekete pólója fölé tejeskávészínű inget vett fel. Haja a homlokából hátratűzve, a fülében kis gyöngy fülbevaló. Egy darabig nem szól. Csak figyelme-

sen nézi, amit eddig írt. Arckifejezése nem tér el a szokásostól. Becsavarja a töltőtollat, és leteszi a kéziratra. LJjjait széttárva vizsgálja, nincs-e rajtuk tintafolt. A vasárnap délutáni napfény betűz az ablakon. A kertben odakint valakik beszélgetnek.

– Ósimától hallottam, hogy az edzőteremben járt – mondja rám emelve a tekintetét.

– Úgy van – mondom én.

– Miket csinál ott?

– Gépekkel és súlyokkal edzek.

– Mást nem?

Megrázom a fejem.

– Magányos sportolás ez, nem? Bólintok.

– Maga biztosan erősödni akar, ugye?

– Ha nem erős az ember, nem marad

meg. Különösen az én helyzetemben.

– Hliszen maga olyan magányos.

– Senki sem fog segíteni rajtam. Legalábbis eddig senki sem tette. Ezért csak a saját erőmre számíthatok. Ezért erősödnöm kell, mint a kóbor varjúnak. Ezért is adtam magamnak a Kafka nevet. A *kafka* szó csehül varjút jelent.

– Igen? – figyel fel Szaeki asszony. – Akkor maga Varjú?

– Úgy van – mondom.

Az ám! – szólal meg a Varjú nevezetű fiatalember.

– De ennek az életmódnak is megvannak a maga határai, nem? Nem lehet falat emelni maga köré saját erejéből. Azt is lebírja egy még erősebb. Elvileg.

– De az erőből erkölcs lesz. Szaeki elmosolyodik.

– Maga nagyon értelmes.

– Én nem győzelemért vagy a bukás lehetőségéért igénylem az erőt. Nem szeretném külső támadásokkal szemben pajzsként használni. Azt a csendes erőt igénylem, amely képessé tesz az igazságtalanság, a balsors, a szomorúság, a meg nem értettség elviselésére.

– Ez talán a legnehezebb.

– Tudom.

Egy fokkal mélyül Szaeki asszony mosolya.

– Maga biztosan sok mindent tud már. Rázom a fejemet.

– Szó sincs róla. Még tizenöt éves vagyok, rengeteg dolog van, amit nem tudok. Olyasmit is, amit tudnom kellene. Például nem tudok semmit Szaeki asszonyról sem.

Felveszi a kávéját, és kortyol belőle.

– Nincs semmi, amit valójában rólam tudni kellene. Vagyis semmi sincs bennem, ami magára tartozik.

– Emlékszik még a hipotézisemre?

– Persze – mondja az asszony. – De az a maga feltételezése, én nem mondtam ilyet, nem az én hipotézisem. Azért, hogy maga mit feltételez, én nem vagyok felelős. Nem igaz?

– Ahogy mondja. A hipotézist annak kell igazolnia, aki előhozakodott vele. De ezzel kapcsolatban szeretnék feltenni egy kérdést.

– Milyen kérdést?

– Ugye írt a villámsújtotta emberekről egy könyvet és azt ki is adták? Igaz?

– Igen.

– Van itt kéznél egy kötet belőle? Az

asszony megrázza a fejét.

– Eleve nem volt nagy a példányszám, és olyan régen adták ki, hogy már a raktárakból is eltűnt. Nekem sem maradt példányom. Már mondtam, hogy olyanokról szólt a könyv, akik életben maradtak a villámcsapás után, de nem keltett nagy érdeklődést a könyvpiacon.

– És Szaeki asszonyt mi érdekelte?

– Tényleg, mi is? Talán jelképesnek éreztem, és el is akartam foglalni magamat valamivel. Ez a cél alkalmas volt arra, hogy a munkával lekössem magam testileg-lelkileg. Mi volt a közvetlen indítéka az egésznek? Mostanra már elfelejtettem. Mindenesetre szöget ütött a fejembe, és nekiláttam a kutatásnak. Abban az időben írással foglalkoztam, különösebben nem voltam pénzhiányban, időm is volt annyi, amennyit csak akar-

tam, szóval bizonyos mértékben a kedvteléseimnek élhettem. De az a munka nagyon is lekötötte az érdeklődésemet. Sokféle emberrel találkozhattam, mindenféléket meséltek nekem. Ha ez a munka nem lett volna, lehet, hogy elszakadok a valóságtól és bezárkózom.

– Apámba is belecsapott a villám fiatal korában. Diákmunkán dolgozott, golfpályán, mint labdaszedő, és túlélte a villámcsapást. A játékos, akivel volt, meghalt.

– Sokan vannak, akik golfpályán estek áldozatul. A villámcsapást vonzza a nagy sík terület, nincs hová menekülni előle. A maga édesapja is nyilván Tamura, ugye?

– Igen. Szaeki asszonnyal nagyjából egyidős lehetett.

Az asszony a fejét rázta.

– Nem emlékszem ilyen nevű emberre. Az interjúalanyaim között nem volt Tamura.

Hallgatok. Ö folytatja.

– Arra gondolt, hogy amikor a könyvet írtam, megismerkedhettem a maga édesapjával, és ennek következményeként jött maga a világra? Ez volt egy rész a hipotéziséből?

– Úgy van.

– Akkor itt fejezzük be. Ilyen tény nem létezik, a maga hipotézise nem áll meg.

– Dehogyis – tiltakozom.

– Dehogyis??

– Mert nem hiszem el azt, amit mondott.

– De hát miért nem?

– Például azért sem, mert ahogy a Tamura nevet kiejtettem, rögtön azt vá-

laszolta, hogy ilyen nevű nem volt. Több mint húsz év előtti múltból, amikor annyi embert megkérdezett, hogy tudta rögtön rávágni, hogy Tamura nevű volt-e közöttük vagy sem?

Szaeki asszony a fejét rázza, és még egy korty kávét iszik. Nagyon halvány mosoly játszik az ajka körül.

– Tamura, én – nem tudja folytatni, elhallgat, keresi a szavakat. Várom, hogy megtalálja őket. – Úgy érzem – folytatja –, mintha valami változni kezdene körülöttem.

– Mi lenne az?

– Nem tudom jól megfogalmazni, de érzem. A légnyomás, a hangok akusztikája, a fények tükröződése, a testek mozgása, az idő múlása mind lassanként elváltozik. A kis változások cseppjei összefolynak és folyammá olvadnak össze.

Felveszi Mont Blanc töltőtollat és nézegeti egy darabig, majd visszateszi. Azután szembenéz velem.

– Ami tegnap éjszaka abban a szobában kettőnk között történt, talán az is egyike az ilyen mozgásoknak. Nem tudom, helyesen cselckedtünk-e vagy sem. De akkor a szívemben valamit mindenképpen eldöntöttem. Ha létezik ilyen folyamat, akkor hagyom, hogy sodorjon arra, amerre vinni akar.

– Nem bánja, ha elmondom, mit gondolok?

– Nem, természetesen nem.

– Talán az elveszett időt szeretné bepótolni, Szaeki asszony.

Elgondolkodik.

– Meglehet, de maga honnan tudja?

– Mert én is ugyanazt szerettem volna.

– Bepótolni az elveszett időt?

– Igen – mondom. – A gyermekkorom idejéből nagyon sokat elraboltak. Nagyon sok fontos dolgot. Most akármennyit is, de szeretnék visszahozni.

– A továbbélésért. Bólintok.

– Muszáj így tennem. Kell hogy legyen egy hely, ahová az ember visszatérhet. Most még van idő, hogy elérjük. Talán. Nekem is, Szaeki asszonynak is.

Az asszony lehunyja a szemét, két tenyerét az asztalra fekteti, aztán megadóan megint kinyitja a szemét.

– Kicsoda maga? – kérdi. – Honnan tud annyi mindenről?

Mondd meg neki, hogy tudnia kéne, ki vagy. Én vagyok Kafka a tengerparton – mondd neki. A szerettje, a fia. A Varjúnak nevezett fiú. És

egyikünk sem lehet szabad. Egy nagy örvényben vagyunk. Néha az idő külső peremére kerülünk. Valahol belénk csapott egy villám. Egy mennydörgés és villanás nélküli villám.

Azon az éjszakán még egyszer ölelkeztek. Te hallgatod, ahogy kitöltődd a benne lévő űrt. Nagyon halk ez a hang, mint amikor a tengerparton az apró szemű homok pereg a holdfényben. Visszafojtott lélegzettel figyelsz rá. Most a hipotézisben vagy, majd kívül kerülsz rajta, ismét benne, majd megint odakint. Belégzés, visszatartás, kilégzés. Ismét be, megállj, megint ki. Be, megállj, kilégzés. Prince, mint valami puhatestű állat, egyre csak énekel odabent. Feljön a hold, tetőzik a dagály. A tenger vize a folyóba ömlik. Az ablak előtt idegesen reszket a

somfa lombja. Magadhoz öleled az asszonyt, aki melledbe fúrja az arcát. Érzed a leheletét meztelen melleden. A nő végigtapogatja minden ízedet, majd gyengéden nyalogatja, gyógyítja kivörösödött péniszedet. Még egyszer belelövellsz a szájába, ő pedig lenyeli a drága anyagot. Megcsókolod a vaginájáát. Nyelved csúcsával megérintesz minden lágy, meleg kis helyet. Valaki mássá, *valami* mássá változol, és valahová máshová kerülsz.

– Nincs már bennem semmi, egyetlen olyan dolog sem, amit tudnod kellene – mondja az asszony. Ölelkeztek, míg el nem jön a hétfő reggel, közben arra figyeltek, hogy hallatszik az idő múlása.

34

A hatalmas fekete fellegek sötéten, lassan hömpölyögtek át a város felett, a vihar a villámok pergőtüzével csapott le, egészen úgy, mintha minden szögletben az elveszett tisztességet keresné, majd lassan eltűnt a keleti égen. Egy ideig még onnan hallatta elhaló haragjának visszhangjait. Ezzel együtt a zivatar is váratlanul véget ért, majd különös csend állt be.

Hosino feltápászkodott a földről, ablakot nyitott, és beszívta a friss levegőt. A haragvó fekete fellegeket már sehol sem lehetett látni, az eget újból vékony, hamuszínű felhőréteg takarta el. Ameddig a szem ellát, minden épület elázott, a falakon futó repedések elfeketedtek, mint az öreg emberek vissz-erei. A vezetékekről

esővíz csöpögött, a földön mindenütt tócsák gyűltek össze. A madarak eddig behúzódtak valahová a zivatar elől, de most – abban a reményben, hogy előbújnak a földigiliszták – ők is előkerültek, és hangosan énekeltek.

Hosino körözött néhányat a nyakával, meg akart győződni róla, hogy csontjai a helyükön vannak. Végül pedig nagyot nyújtózott. Letelepedett az ablakpárkányra, és még egyszer szemügyre vette az elé táruló tájképet eső után. Előhúzott a zsebéből egy Marlborót, és rágyújtott.

– Figyeljen csak, hiába fordítottam fel akkora fáradsággal azt a nehéz követ, kinyitva a „bejáratot”. Végül is sehol semmi, nem történt, semmi különös. Nem került elő se béka, se gonosz szellem, semmi furcsaság. Hát ez igaz, de azért villámlott, dörgött, egész hatásos volt a

díszlet, ám a néző valahogy mégis elégedetlen.

Válasz nem jött. Hosino visszafordulva látta, hogy Nakata ültében előrebukott, két keze a padlón, szeme lehunyva, olyan volt, mint egy elpilledt bogár.

– Mi történt? Jól van?

– Bocsánat, Nakata most mintha elfáradt volna. Nem érzi jól magát. Ha lehet, ledőlne kicsit pihenni.

Az arca tényleg falfehér volt, a vér kifutott belőle, a szeme lecsukódott, ujjai enyhén remegtek. Néhány rövid óra alatt szemlátomást felgyorsult, öregedésének folyamata.

– Jól van, értem. Mindjárt megcsinálom az ágyat, pihenjen le, aludjon csak, amennyit akar – mondta Hosino. – Nincs baj? Hasfájás, hányinger, fülzúgás, nem

kell kakálni vagy ilyesmi? Hívjak orvost? Van biztosítása?

– Igen. Kaptam a polgármester úrtól, itt van velem, a táskámban.

– Akkor jó. Igaz, most nincs itt az ideje, hogy a dolgok részleteit pontosítsuk, de a biztosítási kártya nem a polgármestertől van. Az állampolgári általános biztosítást a japán államtól kapjuk. A polgármesternek sem lehet gondja mindenre, felejtsük már el egy kicsit – mondta a fiatalember, miközben az ágyneműtartóból előszedte a takarókat, és megágyazott a tatamin.

– Igen, Nakata megértette. A biztosítókártyát nem a polgármester úr adja. Igenis, egy kicsit elfelejti a polgármester urat. Nem, Hosino úr kérem, akárhogy is van, Nakatának most nincs szüksége orvosra. Ha most ledől és alszik egy jót, at-

tól biztos jobban lesz majd.

– Hé, most megint olyan hosszan alszik majd. mint a múltkor?

– Bocsánat, Nakata erről semmit sem tud. Legutóbb sem ő határozta el és szabta meg alvásidejének hosszúságát.

– Hát ez bizony igaz – mondta Hosino. – Az alvást nem lehet szabályozni. Jól van, jól van. Aludjon annyit, amennyit csak akar. Elég nehéz nap volt ez. Az a rengeteg villáin meg a kővel való beszélgetés. Ez a hogyishívják, „bejárat” is kinyílt. Ilyesmi nem történik túl gyakran. De a sok gondolkodás is jócskán megviselhette. Ne törődjön semmivel, Hosinókám elintéz majd mindent, aludjon csak nyugodtan.

– Hálásan köszönöm, és elnézést kérek, hogy annyi alkalmatlanságot, okozok Hosino úrnak. Nakata akármennyire is

igyekezne, nem tudná eléggé kifejezni háláját. Hosino úr nélkül Nakata tehetetlen lett volna. Pedig Hosino úrnak fontos munkája is van.

– Aá, igaz… – mondta Hosino kissé elkomorodva, mert eszébe jutott, hogy túlságosan is belebonyolódott a dolgokba, sok minden történt, és ő közben teljesen megfeledkezett a munkájáról.

– Ahogy mondja, ideje lenne visszatérnem a vállalathoz. A főnök már biztosan dühöng. Csak annyit mondtam neki telefonon, hogy két-három nap dolgom van. Biztosan jól leszidnak majd.

Rágyújtott egy újabb szál Marlboróra, és lassan kieresztette a füstöt. Azután vadul grimaszolt egy villanyoszlop tetején üldögélő varjú felé.

– Na mindegy. Mondhat a főnök akármit, füstöljön akár a feje a méregtől, mit

törődöm vele. Mindig átvállaltam mások munkáját is, éveken át úgy dolgoztam, mint az igavonó. „Hé, Hosino! Nincs emberünk, elindulsz most rögtön, éjszaka Hirosimába, rendben? Jól van, főnök, megcsináiom a melót.” Zokszó nélkül búztam az igát. Ennek köszönhettem, amint láthatta is, hogy a derekam tönkrement. Jó, hogy Nakata a múltkor meggyógyította, de ha nem így történik, talán nagy bajom lett volna belőle. Még a húszas éveimben járok, nem találok rendesebb munkát, tönkreteszem magam miattuk. Ha néha pihenek egy kicsit, azért az nem büntetendő. Figyeljen csak, Nakata...

A megszólított Nakata azonban ekkorra már mélyen aludt, ahogy ezt Hosino észlelte is. Az öreg szeme szorosan lecsukva, arccal a mennyezet felé, szája összezárva,

jóízűen szuszogva szedte a levegőt az orrán keresztül. A párnája mellett ott a kő, azonmód átfordítva.

Micsoda alvókája van, egy pillanat alatt elaludt – gondolta elismerően a fiatalember.

Volt bőven ideje, lehasalt hát a tévé elé. A délutáni műsorok is elviselhetetlenül unalmasnak bizonyultak. Így hát kiment a városba. Elfogyott a fehérneműje, ideje volt már valahol újat venni. Hosino a mosás dolgában hallatlanul ügyetlen volt. Inkább mindig újat vett olcsón, mintsem egyenként kimossa az alsónadrágokat. A fogadó portáján készpénzzel fizetett, és szólt, hogy a szobatársa nagyon fáradt, mélyen alszik, ne ébresszék fel.

– Igaz, hogy akkor sem ébred fel, ha ágyút sütnek el a füle mellett – tette hoz-

zá.

Hosino egy darabig cél nélkül ténfergett az esőszagú utcákon. A szokásos Csúnicsi Ördögök sapka a fején, hozzá zöld Ray Ban napszemüveg, az aloha ing, szóval a szokásos megjelenés. Kiment az állomásra, a kioszkban újságot vett. Megnézte, hogy állnak a Csúnicsi Ördögök (a hirosimai stadionban vereséget szenvedtek), majd a moziműsort böngészte. Talált egy új filmet Jackie Chan főszereplésével, amellett döntött.

A kezdési idő is éppen jó volt, elsétált hát. a rendőrőrs melletti moziig, jegyet vett, bement, és vajas földimogyorót eszegetve nézte a filmet. Még mindig fiatal volt az este, amikor a filmnek vége lett. Nem volt éhes, de nem jutott más eszébe, mint hogy egyen valamit. Bement egy szusiétterembe, egy adag gom-

bóccá gyúrt szusit és sört rendelt. Sokkal kimerültebb volt, mint gondolta, a sörnek csak a felét tudta meginni.

Érthető – mondta magának –, akkora terhet emelgetni. Persze hogy elfáradtam. Mint a három kismalac meséjében a legnagyobbik kunyhóját, a farkas egy fújással elrepíthetne akár Okajamáig is.

Kiment az étteremből, és betért egy útjába akadó játékterembe, pacsinkóba. Egy szempillantás alatt elvert kétezer jent, de sehogy sem jött össze a dolog, otthagyta a játéktermet, megint csak az utcán kóborolt. Közben eszébe jutott, hogy nem vett még alsót. Nahát, nahát, pedig eredetileg éppen ezért indult el. A vásárlóutcában volt egy diszkontüzlet, alsót, trikót, zoknit vásárolt benne. Végre eldobhatja a szennyest. Lassan időszerű lett volna az inget is lecserélni, de

Hosino úgy vélte, hiába járná végig a boltokat, Takamacuban aligha találna ízlésének megfelelő újat. Télen-nyáron aloha ingben járt, de akármilyen darabot meg nem vett volna.

Persze bement egy péküzletbe is kenyeret vásárolni, hogy majd legyen, ha Nakata netán felébredne éjszaka, és megéhezne. Meg egy kis doboz narancslét is vett. Járt bankban is, kivett a készpénz-automatából ötvenezer jent, és a pénztárcájába tette. Megnézte, mennyi maradt a számláján, kiderült, hogy van még rajta bőven. Évek óta nyakig a munkában, egyszerűen nem jutott ideje a pénzét elkölteni.

Közben már egészen besötétedett. Hirtelen kedve támadt egy kávéra. Körülnézett, és a vásárlóutcától kissé távolabb meglátta egy kávézó cégtábláját. Egymás

mellett volt jó néhány üzlet, mostanában már nem nagyon láthatók régi kávézók, teázók. Betért hát az egyikbe, leült a kényelmes, puha székbe, rendelt egy kávét. Jó kis angol diófa dobozos hangszórókból kellemes zene áradt. Rajta kívül más vendég nem is volt. A karszékbe süppedve a fiatalember hosszú idő óta először érzett megnyugvást. Körülötte minden kellemes, természetes, kényelmes és barátságos volt. A kávé, amit kihoztak neki elegáns csészében, sűrű és jóízű. Hosino lehunyt szemmel, csendesen szuszogva hallgatta a vonós-zongora együttest. Nemigen hallgatott klasszikus zenét, de akkor valahogy megnyugtatóan hatott rá. Mondhatni talán, hogy elmélkedésre késztette.

Szóval a fiatalember a kényelmes ülésbe süppedve, lehunyt szemmel hallgatta a

zenét, és mindenféléket gondolt magában. Főleg saját magáról, vajon miféle ember is ő. De akármennyit törte is a fejét, nem jutott dűlőre. Úgy érezte, hogy csupán valami értelmetlen tartozékként létezik. Például arra gondolt, hogy milyen lelkes Csúnicsi Ördögök-szurkoló, de tulajdonképpen mit jelent neki ez a csapat? Ha az legyőzi mondjuk a Jomiuri Giantot, több lesz-e ő ettől egy fikarcnyival is? Dehogy is, gondolta. Akkor meg minek szurkolt neki olyan lelkesen, mintha saját egyéniségének egy darabja lenne?

Nakata azt mondja magáról, hogy üres. És *én* végül is mi vagyok? – vetődött fel benne. Nakata azt mondta, hogy egy gyerekkori baleset miatt ürült ki. De vele, Hosinóval nem is történt baleset. Ha tehát Nakata üres, akkor Hosino valahol

még nála is mélyebben van. Nakatában legalább van valami, ami őt is magával sodorta Sikokuba. Valami különleges dolog. Hogy valójában mi is legyen az, arról nem tudni semmit.

Hosino kért még egy kávét.

– Ízlik önnek? – jött elő a fehér hajú tulaj. (Hosino persze nem tudhatta, hogy az öregúr eredetileg a kultuszminisztériumban dolgozott. Nyugdíjba vonulása után hazatért szülőföldjére, üzletet nyitott, ahol klasszikus zenét lehet hallgatni, és jó a kávé.)

– Aá, igen. Igazán jó az illata.

– Saját pörkölés, szemenként kiválogatva.

– Hát így érthető.

– Nem zavarja a zene?

– A zene? – mondja Hosino. – Á, a zene.

Az nagyon jó. Nem zavar. Egyáltalán nem. Kik zenélnek?

– Rubinstein, Heifetz és Feuermann triója. A maguk korában „milliomos trió”-nak hívták őket. Valódi nagyágyú mind a három. Régi, 1941-es a felvétel, de a fénye nem kopott meg.

– Igen, úgy tűnik. A jó dolgok nem avulnak el.

– Vannak, akik az olyan feszesebb szerkezetű, klasszikusabban egyszerű előadását szeretik a „Nagyherceg” triónak[7], mint a David Ojsztrahé.

– Nekem ez így éppen jó – mondja a fiatalember. – Valahogy olyan gyengédnek hat.

– Nagyon köszönöm – mondta udvariasan a „milliomos trió” képviseletében a

[7] Ludwig van Beethoven: Archduke trió, versenymű hegedűre, csellóra és zongorára.

tulaj, és visszavonult a pult mögé. Hosino második csésze kávéját kortyolgatva ismét önvizsgáló gondolataiba mélyedt.

Valamennyire azért hasznára voltam Nakatának – gondolta. – Tudok helyette olvasni, megtaláltam neki a követ. Nem rossz érzés, ha segíthet az ember. Életemben először érzem. Elhanyagoltam a munkámat, ide kerültem, érthetetlennél érthetetlenebb ügyekbe keveredtem, de nem bántam meg különösebben. Érzem, hogy a megfelelő helyre kerültem Nakatával együtt, azon sem kell töprengenem, hogy *ki vagyok én egyáltalán* és más effélék. Lehet, hogy túlzás, de Buddha vagy Jézus Krisztus tanítványa sem viselkedett volna különbül a helyemben. Valószínűleg az is ilyen lehet, ha megvilágosodik az ember. Mielőtt

dogmákról meg igazságról beszélünk, valahonnan innen kellene elindulnunk.

Kiskorában a nagyapa beszélt neki Buddha tanítványairól. Az egyiket Mjógának hívták. Tanítvány volt, de olyan tökkelütött, hogy képtelen volt akár egy verset is tűrhetően megjegyezni. Ezért aztán a többiek ostobának tartották. Egy nap Buddha így szólt hozzá. „Mjóga, te ostoba, ne magold itt a szútrákat, inkább eredj az előcsarnokba, ülj le ott, és tisztogasd a többiek cipőjét.” Mjóga engedelmes tanítvány létére nem mondhatta mesterének, hogy „Ugyan már, ne hülyülj, Gautama, tehetsz nekem egy szívességet!” Nem is mondta, hanem azontúl tíz-húsz éven át, ahogy megmondatott neki, csak kitisztította mindenkinek a cipőjét, aki arra járt. Ám egy napon egyszer csak megvilágosodott, és

Gautama Buddha tanítványai között ő tett szert a legmagasabb méltóságra – emlékezett Hosino nagyapja elbeszélésére. Azért is emlékezett rá, mert már akkor is azt gondolta, milyen pocsék dolog tíz-húsz éven át folyton cipőt pucolni. Rossz tréfa. Ahogy most megint eszébe jutott, és felidézte a történetet, ezúttal másképpen visszhangzott a lelkében. Az élet – gondolta –, akárhogy nézzük is, pocsék. Csakhogy kiskorában ezt egyszerűen nem tudta még.

Amíg a „milliomosok triójának” muzsikája véget nem ért, csak erre gondolt.

– Öregúr! – szólította meg a tulajt. – Milyen zene is ez? Az előbb mondta, de elfelejtettem.

– Beethoven Archduke, nagyherceg triója.

– Mi? Trója?

– Nem Trója, triója. Beethoven ajánlotta a darabot Rudolf osztrák főhercegnek, mégsem ez a darab hivatalos neve, de már csak így szokták nevezni, „Archduke trió”. A főherceg II. Lipót fia volt, vérbeli császári herceg. Zenei tehetséggel megáldva, tizenhat évesen már Beethoven tanítványa, zongoraelméleti tanulmányokat folytatott. És nagy tisztelője volt a zeneszerzőnek. Nem lett belőle hírneves zongorista vagy komponista, de hathatós segítséget nyújtott a világ dolgaiban járatlan Beethovennek, és a háttérben szerényen meghúzódva támogatta őt. Ha ő nincs, Beethoven útja még sokkal göröngyösebb lett volna.

– Kell hogy legyenek a világon ilyen emberek is, nem?

– Pontosan. Minden nagy embernek, zseninek olykor meggyűlik a baja a világ-

gal. Jó, ha van valaki, aki vigyáz rájuk, és elsimítja ügyes-bajos dolgaikat. A nagyság, a lángész a világi dolgokban csak botladozik.

– Szép zeneszám.

– Valóban nagyszerű darab. Soha nem tudnám megunni. A Beethoven-triószonáták között a legjobb, legkifinomultabb. Negyvenéves korában írta Beethoven, ez volt az utolsó szonátája, ennél jobbat nem írt azután. Érezhető, hogy ezzel a trióval jutott fel ennek a stílusnak a csúcsára.

– Úgy tűnik, hogy valamennyire értem már. Bármiről van is szó, fontos, hogy felérjünk a csúcsra – jegyezte meg Hosino.

– Kérem, jöjjön el máskor is.

– Jó, majd eljövök.

Amikor visszaért a szobába, ahogy sejtette is, Nakata még mindig aludt. Másodszor fordult már elő, tehát a fiatalember nem tulajdonított neki különösebb jelentőséget. Aludjon csak kedvére. A fejénél úgy hevert a kő, ahogy volt. Hosino letette mellé a kenyeres zacskót. Azután megfürdött, felvette a tiszta alsót, a szennyest a nejlonszatyorba, a szemétbe vele, és bebújt a paplan alá. Rögtön elaludt.

Másnap reggel kilenckor ébredt. A mellette lévő derékaljon Nakata még mindig aludt, ugyanabban a helyzetben, ahogy volt. Halkan, de nyugodtan lélegzett, álma mély volt. Hosino egyedül ment reggelizni, szólt a szobaasszonynak, hogy a társa még alszik, és kérte, hogy ne ébressze fel.

– Nem kell beágyaznia – mondta neki.

– Nem baj, hogy annyit alszik? – kérdezte az asszony.

– Rendben van, ne féljen, nem halt meg. Az alvással csak visszaszerzi az erejét. Én már ismerem a természetét.

Az állomáson újságot vett, leült egy padra, megnézte a moziműsort. A közeli moziban Francois Truffaut filmjeit adták. Hosino egyáltalán nem ismerte ezt a nevet, azt se tudta, férfi-e vagy nő, de vett két jegyet folytatólagosra, és estig ült a moziban, hogy elüsse az időt. Az egyik film címe *Négyszáz csapás* volt, a másiké *Lőjj a zongoristára*. Nagyon kevés néző volt, két kézen meg lehetett volna számolni őket. Hosino nem volt nagy filmrajongó. Néha elvetődött ugyan moziba, de csak kung fu- vagy akciófilmeket nézett, ezért aztán nemigen értette Truffaut korai filmjeinek néhány részle-

tét és jelenetét, és a régi filmek tempóját is elég vontatottnak érezte. Mégis volt az egésznek valami sajátos atmoszférája, Hosino képes volt élvezni a képek hangulatát, titokzatos pszichológiáját, fényképezését. Legalábbis nem volt olyan érzése, hogy valami unalmas dologgal ütötte agyon az időt. Nagyjából az maradt meg benne a végére, hogy ennek a rendezőnek más filmjeit is meg lehet nézni.

A moziból kijövet a vásárlóutcában sétált, majd megint betért abba a kávézóba, ahol előző nap is járt. A tulaj emlékezett rá. Hosino ugyanoda ült, ahol az előző alkalommal, és kávét rendelt. Más vendég persze most sem volt. A hangszóróból csellóverseny hallatszott.

– Haydn csellóversenye, No. 1. Pierre Fournier játssza – magyarázta a tulaj, miközben kihozta a kávét.

– Milyen természetesen hangzik – vélte Hosino.

– Ahogy mondja – helyeselt a tulaj. – Pierre Fournier az egyik legkedvesebb muzsikusom. Olyan a játéka, mint a legfinomabb bor, illata van, teste van, felmelegíti a vért, a szívet finoman serkentgeti. Én mindig Fournier tanár úrnak szólítom magamban. Persze nem ismerem személyesen, de az én szememben ő a nagy Maestro.

Miközben Fournier gyönyörű, nemes csellószólóját hallgatta, Hosino visszaemlékezett a gyermekkorára, akkoriban mindennap kijárt a közeli folyóra halat, csíkot fogni.

Milyen jó volt akkor – gondolta –, még semmin nem kellett gondolkodnia. Egyszerűen csak élni, az a jó. Annak örülni, hogy már vagyok vaiamt, és ez csak úgy

magától létezett. Nem tudni, mikor, egyszer csak megszűnt ez az állapot. Úgy hozta az élet, hogy nem lett belőlem *valaki*. Ez nincs így rendjén. Az ember talán nem azért születik, hogy éljen? De azért, nem? De ahogy egyre tovább élek, mégis elveszítem a belső tartalmat, és úgy látszik, kiüresedett emberré válok. És ahogy egyre tovább élek, egyre üresebb és értéktelenebb emberré leszek? Itt valami nem stimmel. Hol tud ez a folyamat irányt váltani?

– Öregúr! – szólította a pulthoz támaszkodó tulajt.

– Mit parancsol?

– Ha van ideje, és nincs ellenére, idejönne egy kicsit beszélgetni? Szeretnék tudni valamit erről a Haydnról, aki ezt a zenét szerezte.

A tulaj odament, és lelkesen beszélt a

zeneszerzőről és a muzsikáról. Valójában eléggé visszahúzódó természetű ember volt, de ha a klasszikus zenéről esett szó, az igazán ékesszólóvá tette. Haydn mint muzsikus különféle uraságok szolgálatában állt, a gazdái parancsoltak neki, rendeltek tőle, és milyen sok darabot írt! És közben szeretetre méltó, szerény, nyíltszívű, ugyanakkor mennyire magába forduló, belül, a sötétben milyen bonyolult személyiség lehetett!

– Haydn bizonyos értelemben rejtélyes ember. Ha őszinte magához, senki sem tudja megmondani, micsoda magasztos fennköltség, pátosz lakozott a lelkében. De egy feudális korszakba született bele, nem tehetett mást, mint hogy énjét ügyesen elrejtse az elegáns kosztümökbe és a mosolygós, barátságos ember álarca mögé. Ha nem így tesz, bizonyosan

tönkreteszik. Bach vagy Mozart zenéjével összevetve sokan könnyűnek találják az övét. Lenézik a zenéjét és az életmódját. Pedig hosszú élete során visszafogottan, de újító volt, igaz, sohasem támadóan, avantgárd módon. De ha jól odafigyelünk a zenéjére, kiolvasható belőle a modern én felé irányuló figyelem, ellentmondásosan és csendesen lüktet, mint valami távoli visszhang. Itt van például ez az akkord, hallgassa csak! Halk, de tele van egy ifjú nyájas kíváncsiságával. Ugyanakkor összefogott és makacs lélek.

– Olyan, mint Truffaut filmjei.

– Pontosan – mondta a kávézó tulajdonosa, és önkéntelenül megveregette Hosino vállát. – Igen, ugyanez lappang Truffaut filmjeiben is. Egy fiatal nyájas kíváncsisága és az összefogott, makacs lelkület.

Amikor a zene véget ért, Hosino kérte, hogy még egyszei hallhassa a „Nagyherceg” triót Rubinstein, Heifetz, Feuermann előadásában. Ezt hallgatva ismét hosszú önvizsgálatba merült.

Végül is, ha élek, Nakatával tartok. Mit törődöm én most a munkával?! – döntötte el végül.

35

Amikor reggel hétkor megszólal a telefon, még mélyen alszom. Álmomban barlang mélyén keresek valamit a sötétben, kézilámpásommal a kezemben. Hallom, hogy a bejárat felől egy hang a nevemen szólít. Tényleg, ez az én nevem. Távolról, sejtelmesen, halványan hallom. Nagy hangon kiáltva válaszolok. De úgy látszik, az a valaki nem hall engem, csak makacsul ismételgeti a nevemet. Mit tehetek, felállok, és elindulok a barlang bejárata felé. Azt gondolom, hogy „na, mindjárt megvagy”, de nem találom, és emiatt belül megkönnyebbülést is érzek. Ekkor felébredek. Körülnézek, darabokra szakadt tudatomat lassan összeszedem. Megértem, hogy a telefon cseng. A könyvtári pulton szól. A nappali fény be-

tűz a függönyön át, már nincs mellettem Szaeki asszony. Egyedül fekszem az ágyban.

Felkelek, és trikóban, bokszeralsóban kimegyek oda, ahol a telefon szól. Időbe telik, mire odaérek, de a másik nem adja fel, csak csönget tovább.

– Halló!

– Még aludtál? – kérdi Ósima.

– Aha, aludtam – válaszolom.

– Ne haragudj, hogy pihenőnapon kora reggel zavarlak, de elég nagy gond van.

– Milyen gond?

– A részleteket majd később elmondom, de most jobb, ha egy időre eljössz a könyvtárból. Mindjárt ott vagyok. Öszszekészítenéd gyorsan a holmidat? Amint megérkezem, rögtön gyere le a parkolóba, és szó nélkül beszállás a ko-

csiba, érted?

– Értem.

Visszamegyek a szobába, és ahogy Ósima mondta, összecsomagolok. Felesleges a sietség, mert öt perc is elég hozzá, hogy mindent összeszedjek. A fürdőszobában kimosott, száradó ruhám, a tisztasági felszerelés, könyvek és folyóiratok hamar a zsákba kerülnek, és azzal kész is. Felöltözöm, és rendbe teszem a feldúlt ágyat. Kisimítom a lepedőt, megpaskolom a párnát, hogy ne legyen rajta horpadás, végül jön az ágytakaró gondos elrendezése. Minden nyom eltüntetve. Ezután leülök a székbe, és Szaeki asszonyra gondolok, akinek néhány órája még itt kellett lennie.

Mire húsz perc múlva megérkezik a zöld Mazda a parkolóba, én már megettem egyszerű reggelimet, a kukorica-

pelyhet tejjel. A használt evőeszközöket is elmostam, rendbe tettem. Fogat és arcot mostam. Éppen a tükörben vizsgálgatom az arcomat, amikor hallom a parkolóból az autó motorját.

Az időjárás nyitott autózásra csábítana, de a tető rendesen le van zárva. Odasietek a hátizsákkal, beülök a vezető melletti ülésre. Ugyanúgy, mint a múltkor, Ósima gyakorlott kézzel a csomagtartóra kötözi hátul a holmimat. Sötét Armani napszemüveget visel, V nyakú pólója fölött csíkos lenvászon ing, világoskék farmer és Converse All Stars edzőcipő van rajta. Alkalmi szabadidős viselet. Átad nekem egy tengerészkék sapkát. North Face márkájút.

– Mondtad a múltkor, hogy elhagytad a sapkádat. Ezt felveheted. Arra jó, hogy elrejtsd az arcodat.

– Köszönöm – mondom, és felveszem. Ósima szemügyre vesz így, sapkásán, és helyeslően bólint.

– Van napszemüveged, igaz?

Bólintok, előveszem a zsebemből és felteszem a napszemüveget.

– Nagyon *cool*, laza – mondja Ósima, ahogy ismét rám néz. – Nézzük csak, hátrafordítanád a sapkaellenzőt?

Ahogy mondja, megfordítom fejemen a sapkát. Erre ismét bólint.

– Ez az. Mint egy jól nevelt rapper.

Ezután egyesre állítva a sebváltót lassan rálép a gázra, ráengedi a kuplungot.

– Hová megyünk? – kérdezem.

– Oda, ahová a múltkor.

– A Kocsi hegyekbe? Ósima bólint.

– Aha, megint hosszú út áll előttünk.

Bekapcsolja a sztereót, Mozart vidám fúvós darabját hallani, a Postakürtszerenádot.

– Unod már a hegyi kunyhót? – kérdi.

– Nem, szeretek ott lenni, csönd van, lehet olvasni.

– Akkor jó – mondja Ósima.

– És mi a baj?

Ósima gondterhelt pillantást vet a visszapillantó tükörbe, majd rám néz, és ismét előreszegezi a tekintetét.

– Először is megint keres a rendőrség. Tegnap este otthon hívtak fel. Most már sokkal komolyabban keresik, hová tűntél. Egész más az egésznek a tónusa, mint a múltkor.

– De nekem alibim van, az ám.

– Természetesen, igen komoly alibid van. A bűntény idején végig Sikokuban

voltál. Ebben ők sem kételkedhetnek. De talán valakivel szövetkezhettél is. Ennek a lehetősége még fennáll.

– Felbujtás?

– Talán lehetett tettestársad. Erről van szó. Tettestárs? Megrázom a fejemet.

– Ezt meg honnan veszik?

– Erről nem árulnak el semmi lényegeset. Amikor ők kérdeznek téged, mindent kiszednek belőled, de ha nekik kellene valamit elmondaniuk, akkor nagyon visszafogottak. Epp ezért egész éjszaka gyűjtöttem az információkat az interneten. Ott tartunk, hogy jó néhány portál nyílt erről az esetről, ezeken te is meglehetős hírnévre tettél szert. Nálad a megoldás kulcsa, te csavargóherceg.

Kicsit felrántom a vállam: csavargóherceg?

– Az a baj ezekkel az információkkal, hogy többnyire sajnos nem lehet tudni, meddig igazak, és honnan kezdődik a spekuláció. De a különféle adatokat összerakva a következő a helyzet. A rendőrség most egy ember nyomában van. Hatvanas éveinek közepén járó férfi az illető. A bűntény estéjén elment a Nogata vásárlóutca rendőrőrsére, és bevallotta, hogy közvetlenül azelőtt megölt valakit a környéken. Késsel leszúrta. Ugyanakkor azonban érthetetlen dolgokat fecsegett összevissza. Ezért aztán az ügyeletes fiatal rendőr abban a hiszemben, hogy egy bolond öregemberrel van dolga, nem vette figyelembe a bejelentést, és hazaküldte. Amikor a bűntényt felfedezték, a rendőrnek persze eszébe jutott az öreg. Rájött, hogy nagyon komoly hibát követett el. Meg sem kérdezte az öreg nevét és címét. Ha a dolog a felettesei tudomá-

sára jut, nehéz helyzetbe kerül. Ezért aztán befogta a száját. De az igazság valahogy, nem tudom, mi módon, mégiscsak ki tudódott. A rendőr persze fegyelmit kapott. Szegény, egész életében megemlegeti.

Ósima visszakapcsolt, megelőzte az előtte haladó Toyota Tercelt, és gyorsan beállt a sávba.

– A rendőrség nagy erőkkel felderítette az öreg kilétét. Nem értem igazán a történetét, de úgy látszik, szellemi fogyatékos. Nem túlzott mértékben, de azért kicsit lökött. A rokonai gondoskodnak róla, meg rokkantjáradékot kap. Egyedül él. De nem találják a lakásában. A nyomozás során kiderült, hogy autóstoppal Sikokuha igyekszik. Egy távolsági buszsofőr emlékezett rá, hogy felszállt a kocsijára Kóbében. Jellegzetes beszédmód-

jával furcsa dolgokat kérdezgetett, ezért emlékezett rá. Egy húsz év körüli fiatalemberrel volt együtt. Mindketten leszálltak a Tokusima állomás előtti megállóban. Sikerült azonosítani a fogadót is, ahol megszálltak. Az ottani szobalány szerint valószínűleg Takamacu felé indultak a helyiérdekű villamossal. Ez a nyom és a te tartózkodási helyed szépen összeilleszkedik. Te is, meg az öreg is Tokió Nakano városnegyedéből egyenesen Takamacuba mentetek. Túl sok a véletlen egyezés. Biztos, hogy kell valaminek lennie, gondolja a rendőrség. Például, hogy ketten együtt terveltétek ki a bűntényt. Most már a Központi Nyomozóirodától is kiszálltak. Az egész városban téged keresnek. Vége a könyvtári rejtekhelynek, azt. hiszem. Ezért döntöttem úgy, hogy felviszlek a hegyekbe.

– Nakanóban élő szellemi fogyatékos öregember?

– Emlékszel talán valamire? Rázom a fejem.

– Semmire az égvilágon.

– A lakcímből úgy látszik, hogy közel volt a ti házatokhoz. Gyalog körülbelül tizenöt percnyire.

– De hát Nakanóban rengeteg ember él! Azt sem tudom, ki lakott a szomszédunkban.

– Figyelj, még van tovább is – mondja Ósima, és rám néz. – *Ez az ember* Nogata bevásárlóutcájában szardínia- és makrélaesőt produkált. Legalábbis előző nap megjósolta a rendőrnek, hogy hatalmas mennyiségű hal fog potyogni az égből.

– Fantasztikus – mondom erre.

– De mennyire! – toldja meg Ósima. –

És ugyanazon a napon a gyorsforgalmi úton Fudzsikavánál a pihenőben nagy mennyiségű pióca esett az égből. Emlékszel erre a hírre?

– Persze hogy emlékszem.

– Természetesen a rendőrség is felfigyelt erre a sorozatra. Feltételezik, hogy a csodás jelenségek és a rejtélyes öreg között valami összefüggés van.

Közben lejárt a Mozart-darab, mire Ósima másikat tesz föl, ismét Mozartot. Markolja a kormányt, és a fejét rázza.

– Milyen csodás távlatok nyíltak meg! Már a kiindulás is különös volt, a folytatás meg egyre cifrább. Nem lehet tudni, mi lesz ebből. Mert a történet ugye egyre inkább *ezen a vidéken* kezd összesűrűsödni. A te vonalad meg a rejtélyes öregé valahol itt keresztezi egymást.

Lehunyt szemmel a motor duruzsolására figyelek, azután megkérdezem Ósimát:

– Nem lenne jobb elmennem valahová, egy másik városba? Ha valami történik, nem szeretném bajba keverni Ósimát vagy Szaeki asszonyt.

– Mondjuk hova mennél?

– Nem tudom. Ha elvisz az állomásig, majd ott kitalálom. Oly mindegy, bárhova elmehetek.

Ósima sóhajt egyet.

– Nem mondhatnám, hogy túl jó ötlet. Több mint valószínű, hogy az állomáson ott ólálkodnak a rendőrök, akik csak arra lesnek, felbukkan-e egy magas, menő külsejű tizenöt év körüli ifjú, aki cipeli magával a hátizsákját és a rögeszméit.

– Akkor valami távoli állomásra vigyen,

ahol nem figyelnek.

– Mindegy az. Itt vagy ott, úgyis elkapnak. Hallgatok.

– Figyelj csak, azért még letartóztatási parancs nincs ellened, nem is köröznek. Igaz?

Bólintok.

– Hát akkor egyelőre még szabadlábon vagy. Tetszésem szerint elvihetlek akárhova. Nem sértem ezzel a törvényt. Nagyjából még azt sem tudom, mi az igazi neved. Tamura Kafka. Ne aggódj hát miattam. Láthatod, milyen óvatos vagyok. Nem tudnak egykönnyen fülön csípni.

– Ósima… – szóltam közbe.

– Tessék, mi az?

– Én nem vagyok senkinek a bűntársa. Ha megölték is az apámat, én senkit nem

kértem erre.

– Tudom én azt.

Megállítja az autót, és a visszapillantó tükröt kémleli. Bekap egy citromízű savanyúcukrot, és megkínál engem is. Kiveszek egyet a zacskóból, és bekapom.

– Aztán?

– Mit „aztán”? – kérdez vissza Ósima.

– Ósima az előbb azt mondta, hogy: *„először is”*. Mármint annak okáról, amiért el kell rejtőznöm a hegyekben. Az egyes számú ok már megvan, akkor jönnie kell egy kettes számúnak is.

Ósima végig a közlekedési lámpára figyel, de az nem akar zöldre váltani.

– A második ok nem olyan súlyos, mint az első.

– De én szeretném hallani.

– Szaeki asszonyról van szó – mondja

Ósima. Közben végre zöldre vált a lámpa, így ráléphet a gázpedálra. – Lefeküdtél vele, igaz?

Mit is válaszolhatnék erre, nem jut eszembe semmi megfelelő.

– Nincs abban semmi különös. Ne is törődj vele. Van érzékem az ilyesmihez, megértem. Csak ennyi. Ö nagyszerű ember és vonzó asszony... különleges ember. Mindenféle értelemben. Értem, hogy mi vonzott hozzá. Szerettél volna szeretkezni vele, gondolom. Ha megtetted, jól tetted. Ö is erre vágyott. Ha megtette, jól tette. Egyszerű ez. Semmi különösebb véleményem nincs erről. Ha nektek jólesett, nekem jó.

Ósima megforgatta szájában a savanyúcukrot.

– De most jobb lenne, ha egy kissé elszakadnál tőle – folytatta. – Függetlenül

attól, hogy micsoda vérszagú bűntény történt Tokió Nakano negyedének Nagata városrészében.

– Miért?

– Mert ő most egy elég furcsa helyen tartózkodik.

– Furcsa helyen?

– Szaeki asszony… – kezd hozzá Ósima, és azután keresgéli a szavakat –, ha egyszerűen akarom mondani, Szaeki a halálán van. Én tudom. Régóta sejtem már.

Felemelem a napszemüvegem, hogy oldalról szemügyre vegyem Ósima arcát. Egyenesen előre nézve vezet. Éppen most értünk a Kocsiba vezető gyorsforgalmi útra. Az autó ezúttal szokatlan módon betartva a sebességkorlátozást a megfelelő sávban halad. Egy fekete Toyota Supra meg is előz, elhúz mellettünk,

csak úgy süvít.

– Haldoklik? – kérdezem. – Valami gyógyíthatatlan betegségben szenved? Rákos, vagy fehérvérűség…

Ósima megrázza a fejét.

– Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem. Nem tudok semmit az egészségi állapotáról. Lehet olyasféle baja is, amilyet említettél. Nem kizárt. Én azonban azt gondolom, hogy a baj inkább lelki-szellemi természetű. A kimerült életkedvre vagy valami ilyesmire gyanakszom.

– Elvesztette az életkedvét?

– Igen, *az élet folytatásához* való akaratot.

– Szaeki asszony öngyilkos lesz?

– Talán nem erről van szó – mondja Ósima –, de határozottan és nyugodtan halad a halál felé. Vagy a halál Szaeki fe-

lé.

– Mint ahogy a vonat halad az állomás irányába?

– Talán. – Ósima összeszorítja a száját, egy darabig nem szól, azután folytatja: – Aztán megjelentél te, Tamura Kafka. Hasonlatosan egy flegma uborkához és titokzatosan, mint Franz Kafka. Vonzódtatok egymáshoz, és kissé ódivatúan fogalmazva, kapcsolatba léptetek egymással.

– És azután?

Ósima egy pillanatra elengedi a kormányt.

– Csak ennyi.

Lassan ingatom a fejemet.

– És rám gondol, ugye, Ósima, hogy *én lennék az a bizonyos vonat?*

Egy darabig nem válaszol, azután csak

ennyit mond:

– Úgy van. Ahogy mondod. Én bizony így gondolom.

– Arról volna szó, hogy én hozom Szaeki asszonynak a halált?

– Csakhogy – mondja – én nem hibáztatlak ezért. Vagyis talán inkább még jó is volt ez így.

– Hogyan? Miért?

Ósima erre nem válaszol. Hallgatása azt jelenti, hogy erre magadtól kell rájönnöd, vagy azt, hogy ezen nem is kell gondolkodni, egyértelmű.

Hátradőlök az ülésen, behunyom a szemem, eleresztem magam.

– Ósima… – szólítom meg.

– Tessék.

– Mit tehetnék? Teljesen tanácstalan vagyok. Merre induljak? Mi helyes, mi

téves, magam sem tudom. Előremenni vagy visszakozni?

Ósima persze hallgat, nem jön tőle válasz.

– Mégis, mit csináljak most?! – kérdezem.

– Semmit – hangzik a kurta válasz.

– Egyáltalán semmit? Ósima bólint.

– Éppen ezért viszlek a hegyekbe.

– És odafönn mitévő legyek?

– Hallgathatod a szél zúgását. Én is mindig azt teszem. Ezen elgondolkodom. Ósima kedvesen az enyémre teszi a kezét.

– Nem te vagy az oka, hogy mindenféle dolog történik. Nem is az én hibám. Nem jóslat vagy átok miatt történik mindez. Nem is a DNS csinálja, vagy valami abszurditás. Nincs ennek köze a struktura-

lizmushoz, a harmadik ipari forradalomhoz sem. A világ sora az, hogy mindnyájan szétesünk és eltűnünk, mert a rend maga a megszűnésből és az eltűnésből van összerakva. A létünk sem több, mint ennek az alapelvnek az árnyképe. A szél fúj. Néha vad vihar tombol, máskor kellemes szellő játszik. De egyszer csak mind elmúlik és eltűnik. A szélnek nincsen teste. Csak a levegő mozgásának közkeletű elnevezése. Hegyezd a füled, és meg fogod érteni ezt a metaforát.

Megszorítom Ósima kezét. Puha és meleg. Sima, nem nélküli és kifinomult.

– Szóval akkor most jobb, ha elszakadok Szaeki asszonytól?

– Bizony jobb. Tamura Kafka. Jobb, ha egy darabig távol maradsz tőle. Azt hiszem. Egyedül kell hagyni őt. Okos és erős ember. Kiállta a hosszan tartó ször-

nyű magányt, nehéz emlékek terhe nyomja. Képes magában, csendben elvégezni a dolgokat.

– Vagyis én gyerek vagyok még, aki útban van.

– Dehogy – mondja Ósima lágy hangon. – Nem úgy van az. Te megtetted, ami tőled telt, és aminek értelme volt számodra és az ő számára is. A többit bízd rá. Talán kegyetlenül hidegnek hangzik, de most nincs semmi, amit Szaeki asszonyért tehetnél. Felmész a hegyre, és a magad dolgával törődsz. Most tényleg annak van itt az ideje, hogy ezt tedd.

– *A magam dolgával?*

– Csak tartsd nyitva a füled, Tamura Kafka, nyisd ki, mint egy vénuszkagylót.

36

Amikor visszatért a fogadóba, ahogy sejtette, Nakata még mindig aludt. A párnája mellé tett zacskó, benne a kenyérrel és a narancslével, még érintetlen. Látszott, hogy az öreg meg sem moccant, egyszer sem ébredt fel. Hosino utánaszámolt: ha az előző nap délután két órakor aludt el az öreg, akkor az álma már harminc órája tart, megszakítás nélkül. Milyen nap is van ma? – gondolkodott el Hosino. Mostanában teljesen elveszítette az időérzékét. Elővette a sporttáskából a noteszét, és fellapozta. Amikor Kóbében a Tokusimába menő buszra szálltak, szombat volt. Nakata akkor azonmód mély álomba merült, és egészen hétfőig aludt. Hétfőn azután Tokusimából átmentek Takamacuba, a kővel meg a vil-

lámmal való bajlódás már csütörtökön történt, és délután megint az alvás következett. Egy éjszaka elteltével… akkor hát: péntek. Ha belegondol, úgy tűnik, mintha ez az ember csak azért jött volna Sikokuba, hogy jól kipihenje magát.

Hosino, ahogy előző este is, megfürdött, majd miután egy kicsit nézte a tévét, bebújt a paplan alá. Nakata még akkor is békésen szuszogott álmában. Na, mindegy, gondolta Hosino, ahogy lesz, úgy lesz. Addig kell hagyni, ameddig csak akar, hadd aludjon. Felesleges mindenfélén törnie a fejét. Azzal elaludt. Fét tizenegy körül járt az idő.

Másnap reggel ötkor a táskájából telefoncsengés hallatszott. Hosino rögtön felriadt, és felvette a mobilját. Mellette Nakata tovább húzta a lóbőrt.

– Halló!

– Te vagy, Hosinókám? – szólalt meg egy férfihang.

– Sanders ezredes – állapította meg a fiatalember.

– Az. Jól vagy?

– Hát… jól – válaszolta Hosino. – Hé, öregem, honnan tudta a telefonszámomat? Én nem mondtam meg magának. Meg azután, mióta csak itt vagyok, ki is van kapcsolva a készülék. Idegesítene, ha a munkahelyemről hívogatnának. Mégis, hogyan sikerült fölhívnia? Valami itt nincs rendjén. Nem tetszik ez nekem.

– Nem megmondtam már, hogy nem vagyok istenség vagy Buddha, sem ember? Én más vagyok. Én egy fogalom vagyok. Megszólaltatni egy telefont nekem gyerekjáték, reggeli előtt, fél kézzel megteszem. Függetlenül attól, hogy be van-e kapcsolva. Ne akadj már fenn ilyesmi-

ken! Oda is mehettem volna személyesen, de ha felébredésedkor hirtelen ott látsz a párnád mellett, biztosan jól rád ijesztek, Hosinókám!

– Az biztos.

– Ezért hívlak inkább a mobilodon. Ennyi figyelmesség tőlem is kitelik.

– Elhalmoz vele – mondta a fiatalember. – De mondja, mi legyen már most ezzel a kővel? Nakatával elgördítettük valahogy, iszonyú villámlás közepette kinyílt a bejárat, a kő meg dög nehéz lett közben. Igaz, nem is beszéltem még Nakata bácsiról. Együtt utazunk…

– Ismerem én Nakatát – mondta Sanders ezredes. – Nem kell bemutatnod.

– Hűha – csodálkozott el Hosino. – Na, mindegy. Szóval aztán Nakata úgy el-

aludt, mintha téli álomba merült volna. A kő meg itt van, nemsokára vissza kellene már vinni a szentélybe. Csak úgy elhoztam onnan, én félek a rontástól.

– Ezt a csökönyös fickót! Hányszor mondjam még, hogy nincs semmiféle átok rajta! – mondta ingerülten Sanders. – A kő még egy darabig maradjon ott, ahol van, nálad. Ti kinyitottátok. Ami egyszer kinyílt, annak be is kell csukódnia. Aztán majd visszaviheted. Még nincs itt az ideje. Értetted? Oké?

– Oké – hagyta rá Hosino. – Ami kinyílt, az becsukódik, amit elhoztam, vissza kell vinni az eredeti helyére. Igen, igen. Értettem. Megteszem. Hallja, ezredes úr, felhagytam már vele, hogy összevissza spekuláljak. Fel nem foghatom, miért, de úgy teszek, ahogy mondta. Múlt éjszaka végre rájöttem valamire. Komolytalan

dolgokat felesleges komolyan venni.

– Bölcs döntés. „A hiábavaló töprengésnél jobb aludni rá egyet” – szokták mondani.

– Jó mondás.

– Hatásos.

– ”Báránya jár a kánya lánya” – van ilyen mondás is.

– Hát ez meg hogy jön ide?

– Sehogy. Ez egy nyelvgyötrő. Én találtam ki.

– Szerinted mindenképpen közölnöd kellett ezt velem?

– Dehogy. Csak úgy kijött belőlem.

– Ide figyelj, te Hosino. Nagyon szépen megkérlek, ne hordj itt nekem össze marhaságokat. Lassan engem is összezavarsz. Nem bírom az értelmetlen szócséplést.

– Bocsánatot kérek. De mondja már meg végre, ezredes úr, mit akar tőlem. Valami oka csak van arra, hogy ezen a reggeli órán felcsengessen, nem?

– Tényleg, tényleg – kapott észbe az öregúr –, majd elfelejtettem. Fontos dolgot kell mondanom. Hosinókám, rögtön el kell hagyni azt a fogadót. Még reggelire sincsen idő. Keltsd fel rögtön Nakatát, fogd a követ, és szálljatok taxiba. De ne a szálló előtt, hanem kint a főutcán fogj egyet. A sofőrnek bemondod a következő címet. Van kéznél papír és íróeszköz?

– Igen, van – mondta a fiatalember, és máris előszedte táskájából a noteszét és a golyóstollat.

– Itt a seprű, itt a lapát – mondta.

– Nem mondtam még, hogy elég az ostoba szellemeskedésből?! – ordított a telefonba magából kikelve az ezredes. –

Komolyan beszélek, most perceken múlhatnak a dolgok!

– Ertem, értem, itt van a noteszem és a tollam. Sanders ezredes lediktálta a címet, Hosino leírta és a biztonság kedvéért vissza is olvasta a telefonba.

– 3-16-15, Takamacu Park Heights, 308. számú lakás. Így jó?

– Rendben – mondta az ezredes. – Az ajtó előtt áll egy fekete esernyőtartó, alatta van a kulcs. Azzal bejutsz a lakásba. Addig lehetsz ott, ameddig csak akarsz. Egy darabig jobb, ha ki sem mentek, van ott minden, ami csak kell.

– Ez a maga lakása?

– Igen, az enyém, pontosabban én bérlem. Szóval nyugodtan használhatjátok. Minden oda van készítve, ami kell.

– Ezredes úr…

– Mi van?

– Maga nem istenség, nem Buddha és nem is ember, igaz? Eredetileg még határozott formája sincsen. Ugye, ezt állította?

– Úgy van, ezt.

– Nem ebből a világból való.

– Pontosan.

– Egy ilyen lény képes lakást bérelni? Ha egyszer nem ember, anyakönyvi kivonata sincs, vagy állandó lakhelye, pecsétje, közjegyzői igazolása, semmi. Márpedig ha ezek nincsenek meg, lakást sem lehet bérelni. Nincs valami turpisság a dologban? Ajánlólevél helyett falevelet nyújtott be az igénylésnél? Nem szeretnék valami gyanús dologba keveredni.

– Értetlen fickó! – csettintett nyelvével az ezredes. – Menthetetlenül ostoba. Mi

van az agyad helyén? Kocsonya? Kőbölcsőben ringattak, he? Milyen falevélről beszélsz? Nem vagyok én szemfényvesztő! Egészen más a fogalmi létezés és a bürokratikus ügyintézés! Megint micsoda baromságokat beszélsz! Gondolod, azzal foglalkozom, hogy elmegyek az ingatlanközvetítőhöz, és beadványokat írogatok? „Esetleg nem engedne a lakbérből, kérem szépen?” Marhaság. Minden efféle világi dolgot a titkárommal csináltatok. A szükséges papírokat ő készíti össze. Ez magától értetődő, nem?

– Tényleg… Magának titkára is van?

– Naná, mit gondoltál?! A hülyeségnek is van határa. Elfoglalt vagyok, mi van abban, hogy van egy titkárom?!

– Jól van, értettem. Ne húzza fel magát annyira. Egy kicsit pimaszkodtam. De mondja már meg, miért kell innen me-

gint olyan sietve továbbállnunk? Nem lehetne legalább nyugodtan megreggelizni? Eléggé megéheztem. Meg azután Nakata olyan mélyen alszik, nem fog ám rögtön magához térni, hiába ébresztgetem.

– Figyelj ide, Hosinókám, ez most nem tréfadolog. A rendőrség nagy erőkkel keres titeket, ezek ma korán reggel nekifogtak, hogy a város összes szállodáját és fogadóját átvizsgálják. Ismerik mindkettőtök személyleírását, tehát ha ott találnak benneteket, első látásra felismernek. Mert ugye, külsőre is jellegzetes figurák vagytok. Tehát most minden perc számít!

– Rendőrség? – emelte fel a hangját a fiatalember. – Figyeljen ide, öregem, nem tettünk mi semmi rosszat! Lehet, hogy diákkoromban elkötöttem néhány mo-

torbiciklit, de csak egy kicsit élvezkedtem velük, nem adtam el őket. Mentem egy-egy kört, azután vissza is vittem a járgányt. Azóta ilyesmibe nem ártottam magam. Vagyis csak annyit, hogy a múltkor ezt a követ elhoztam a szentélyből, arra is maga biztatott fel.

– A kőnek ehhez semmi köze – mondta az ezredes határozottan. – Jaj, de értetlen ez a fickó! Mondtam, hogy felejtsd már el azt a követ! A rendőrök nem is tudnak róla, s ha tudják is, nem érdekli őket. Legalábbis ilyesmi miatt nem teszik tűvé kora reggel a várost. Sokkalta nagyobb most a tét.

– Mi legyen az a sokkalta nagyobb dolog?

– Az, amiért Nakatát keresik.

– De hát ezt nem értem. Ha valakitől távol állhat egy bűntény, az éppen az

öreg Nakata. Egyáltalán mi lehet hát az a sokkaita nagyobb ügy? Miféle bűntény? Mi köze lehet ilyesmihez Nakatának?

– Most nincs rá idő, hogy így telefonban mindent elmondjak. Most az a fontos, hogy Nakatát megvédd és kimenekítsd. Minden a te válladra nehezedik, Hosinókám. Érted-e?

– Nem én – mondta Hosino a fejét rázva. – Egyáltalán nem értem, miről van szó. Ha így áll a dolog, engem bűnpártolással vádolnak majd.

– Bűnpártolással ugyan nem, de talán kihallgatnak. De most nincs idő, nyelj egyet, hallgass, és tedd, amit mondtam.

– Hé, megálljunk csak! Még nem mondtam, de utálom a rendőrséget. Gyűlölöm őket. Rosszabbak, mint a jakuzák vagy a zsoldosok. Mocskos módszerekkel basáskodnak meg hatalmaskodnak. Abban

lelik kedvüket, hogy a gyengébbet kínozzák. Számtalanszor kerültem kutyaszorítóba miattuk már középiskolás koromban, de később is, amikor sofőr lettem. Nem akarok én összeakaszkodni velük. Nyerésre nincs esély, biztos, hogy én iszom meg a levét. Érti?! Nem akarok belekeveredni! Először is…

A telefon ekkor szétkapcsolt.

– Na ne! – mondta a fiatalember, majd egy mély sóhajjal visszatette a mobilt a táskába. Ezután hozzálátott, hogy felébressze Nakatát.

– Hé, öregem! Tűz van! Árvíz! Földrengés! Forradalom! Jön Godzilla! Keljen fel, kérem…

Jó időbe telt, mire Nakata kinyitotta a szemét, de látszott, hogy egy másik időben, másik világban tartózkodik még.

– Igen, Nakata befejezte a gyalulást, a forgács jó lesz a begyújtáshoz. Nem, a macskák nem fürdenek, Nakata fürdik – mondta az öreg,

Hosino rázta az öreg vállát, csipkedte az orrát, huzigálta a fülét. Erre Nakata valahogy mégiscsak magához tért.

– Hosino úr, ugye?

– Igen, én vagyok, Hosino. Elnézést, hogy felébresztettem.

– Dehogy, Nakatának már úgyis fel kellett volna kelnie. Ne is törődjön velem, már befejeztem a begyújtást.

– Jó, jó. De most egy kicsit kellemetlen dolog történt. Hamar el kell innen tűnnünk.

– Johnnie Walker ügye miatt?

– Részleteket nem tudok, de egy bizonyos vonalról figyelmeztetés jött, el kell

mennünk. A rendőrség keres bennünket.

– Csakugyan?

– Igen, ezt mondják. De tulajdonképpen mi volt ezzel a Johnnie Walkerrel?

– Hogyan? Még nem említettem volna Hosino úrnak?

– Nem említette.

– Úgy tűnt, mintha beszéltem volna már róla.

– Nem mondott semmi lényegeset.

– Az igazat megvallva, Nakata megölte Johnnie Walkert.

– Ne tréfáljon.

– Nem tréfa, meggyilkolta.

– Nocsak.

Hosino becsomagolt a táskába, a követ a vászonba csavarta. A kőnek most olyan volt a súlya, mint eredetileg. Nem lett

könnyebb se, de legalább el lehetett bírni. Nakata is összepakolta a maga tarisznyáját. A fiatalember lement a portára, közölte, hogy sürgős dolguk akadt, menniük kell. A számlát már előzőleg rendezte, az indulás nem vett igénybe hosszabb időt. Nakatának még kissé merev volt a lába, de tudott menni.

– Mennyit alhatott Nakata? – kérdezte.

– Mennyit is? – Hosino gyors fejszámolást végzett: – Úgy negyven órát.

– Jót alhatott akkor.

– Az ám, meg kell adni. Ha ennyi se elég, hogy kialudja magát, akkor nincs értelme aludni. Hallja, öregúr, nem éhezett meg?

– De meglehetősen.

– Még bírja egy kicsit? Nekünk először is sürgősen el kell mennünk innen. Majd

azután eszünk.

– Nakata megértette, és bírni fogja.

Hosino kitámogatta az öreget a főutcáig, ott megállított egy arra haladó taxit, és megmutatta a vezetőnek a Sanders ezredestől kapott címet. A sofőr bólintott, és odavitte őket. Vagy huszonöt percig tartott az út. Ki a belvárosból, az ország úton tovább egészen egy külvárosi lakótelepig. Teljesen más volt ez a csendes és elegáns környék, mint ahol idáig megszálltak, a vasútállomás melletti fogadó.

Egy egészen szokványosnak mondható, csinos ötemeletes házhoz értek. A neve Park Heights, azaz magasat, mégis lapos helyen állt, és a park sem volt sehol. Lifttel mentek fel a harmadikig, ott az esernyőtartó alatt Hosino megtalálta a kulcsot. Beléptek a két szoba hallos, étkezőkonyhás lakásba. Minden tiszta és új. A

bútorok szinte vadonatújak. Nagyképernyős tévé, kis sztereó berendezés. Ülőgarnitúra. A szobákban ágy, ágyneműve. A konyhában főzőedények, étkészlet, evőeszközök. A falakat tetszetős metszetek díszítették. Az egész olyan benyomást keltett, mint egy bemutatóra szánt, színvonalas lakás, amelyet az építtető vevői számára rendezett be.

– Nem rossz – ismerte el Hosino. – Nincs benne fantázia, de legalább tiszta.

– Nagyon szép hely – tette hozzá Nakata.

A nagy, tojáshéjszín hűtőgép ajtaját kinyitva láthatták, hogy telve van élelmiszerekkel. Nakata magában dünnyögve sorra szemügyre vette a választékot, végül tojást, zöldpaprikát és vajat szedett elő. A paprikát megmosta, vékonyan felszeletelte, és vajban kissé megpárolta.

Egy tálban evőpálcikákkal tojást vert fel. Kiválasztott egy megfelelő nagyságú serpenyőt, gyakorlott kézzel elkészített két adag rántottát zöldpaprikával. Kettejük reggelijéhez még kenyeret is pirított, aztán megterítette az asztalt. Vizet forralt, teát főzött.

– Ügyes – ismerte el Hosino –, ezt nevezem.

– Nakata mindig egyedül élt, hozzászokott az ilyesmihez.

– Én is mindig egyedül éltem, de főzni egyáltalán nem tudok.

– Nakatának annyi szabad ideje volt, hogy mással nem is tudott foglalkozni.

Rántottát ettek kenyérrel. Még korántsem laktak jól, Nakata kisütött még egy kis szalonnát, majd a zsírján kínai kelt párolt. Két szelet kenyeret is pirított, ez-

zel aztán valahogy elvoltak.

Leültek a díványra, és a második csésze teát kortyolgatták.

– Na, öregapám – mondta Hosino –, tehát maga gyilkolt.

– Igen, Nakata embert ölt – ismerte be Nakata, és töviről hegyire elmagyarázta, hogyan szúrta le Johnnie Walkert.

– Elképesztő! – mondta Hosino. – Hihetetlen történet. Ha ezt a rendőröknek elmondja, akármilyen becsületesen is, nem hiszik el egy szavát sem. Én most már elhiszem, de azelőtt nem is hallgattam volna végig.

– Nakata sem tudja, mi volt ez az egész.

– De akárhogy is, tény, hogy egy ember megölt egy másikat, és ezt nem lehet azzal elintézni, hogy a történet *hihetetlen*. A rendőrség már komolyan veszi a dol-

got, és ezért hajszolja magát, bácsikám. Sikokuig már eljutottak.

– Elnézést, hogy Nakata annyi gondot okoz Hosino úrnak.

– És nincs kedve hozzá, hogy feladja magát?

– Nincsen – felelte kurtán Nakata, szokásától eltérően. – Annak idején volt, de ma már nincsen. Nakatának más tennivalója akadt, amit el kell végeznie. Ha most föladná magát a rendőrségen, nem tudná elvégezni a feladatát, és hiába jött volna Sikokuba.

– A kinyílt bejáratot is be kell zárni.

– Igen, Hosino úr. Ahogy mondani tetszik, nyitva van, be kell csukni. Azután Nakata is visszatér a normális Nakata állapotába. De azelőtt még el kell intéznie egynéhány dolgot.

– Sanders ezredes segít bennünket – mondta Hosino. – Megmutatta a kő lelőhelyét, és amint látható, el is menekített bennünket a rendőrök elől. Vajon miért teszi ezt? Van valami kapcsolat az ezredes és Johnnie Walker között?

Hosino törte a fejét, de egyre jobban összezavarodott. Hiába próbálja a fonalat megtalálni vagy éppen elengedni, minden hiába, gondolta magában.

– Jobb a hiábavaló töprengésnél aludni egyet – jelentette ki végül.

– Hosino úr! – szólt Nakata.

– Tessék.

– Tengerszag van.

A fiatalember kinyitotta az ablakot, majd kilépett a szűk kis erkélyre, és beszívta a levegőt. De tengerszagot nem érzett. Csak a távolban zöldellt egy fenyő-

liget. Fölötte egy kora nyári fehér felhő lebegett.

– Nem érzek én itt tengert – mondta.

Jött Nakata is, szimatolt, mint egy mókus, és megerősítette, hogy érzi a tenger illatát.

– Arra van a tenger – mutatott a fenyőliget irányába.

– De jó orra van, öregem! – ismerte el Hosino. – Nekem orrüreggyulladásom volt, nem nagyon megy az ilyesmi.

– Hosino úr, ne menjünk ki megnézni a tengert? Hosino egy darabig gondolkodott ezen, de azután arra jutott, hogy egy kis séta nem árthat.

– Jól van. Menjünk – egyezett bele.

– Előtte Nakata kakálna egyet, ha szabadna.

– Úgyis van időnk elég, nem kell elkap-

kodnia.

Míg Nakata a vécén volt, Hosino körbejárta a lakást, és mindent jól szemügyre vett. Ahogy az ezredes mondta, megvolt ott minden, ami a mindennapi élethez szükséges. A fürdőszobában a borotvahabtól kezdve a vadonatúj fogkefékig, a fülpiszkálótól a sebtapaszig, a körömvágóig nagyjából minden alapvető dolog. Még vasaló és vasalódeszka is. A titkár jól dolgozott, igazán nagyon gondos munka – ismerte el magában Hosino. – Mindenre gondolt.

A szekrényt kinyitva látta, hogy friss váltásra való alsóneműt és más ruhákat is bekészítettek. Aloha ing ugyan nem volt, de akadt néhány hagyományos csíkos, meg póló is Tommy Hilfigers márkajelzéssel. Mind vadonatúj. Bármilyen gondos is az ezredes, azért van, amiről elfe-

lejtkezett – állapította meg Hosino. Első látásra kideríthette volna, hogy ő alohakedvelő, még télen is abban jár, ha teheti. Ha már ennyire gondolt mindenre, egy aloha inget is beszerezhetett volna neki. Hosino ekkor rádöbbent, az inge már annyira átizzadt, hogy jobb híján felhúzott egy friss pólót. A mérete éppen jó volt.

Elindultak a tengerpartra. Maguk mögött hagyták a fenyőligetet, átvágtak a hullámtörő gáton, és a fövenyen lépkedtek tovább. A Szetonai-beltenger nyugodt volt. Leültek egymás mellé a homokba, és sokáig szótlanul nézték a temérdek vizet, amelyet csendes, apró hullámok fodroztak, s ettől olyan volt, mint egy gyűrött lepedő. Kint a nyílt tengeren kis szigetek is látszottak elszórtan. Nem voltak hozzászokva a tenger látványához,

így azután akármeddig bámulták is, nem untak rá.

– Hosino úr! – szólalt meg Nakata.

– Tessék.

– Jó dolog ez a tenger.

– Aha, csak nézed, és megnyugszik a lelked.

– És miért nyugtatja meg az embert a látása?

– Talán mert széles, és nincs rajta semmi látnivaló – mondta a fiatalember, majd elkezdett mutogatni. – De ha arra lenne egy Seven Eleven éjjel-nappali üzlet, amott egy Seiyu áruház, odébb meg egy nyerőgépekkel teli pacsinkoszalon, vagy a Yoshikawa zálogház hirdetése, mindjárt nem lenne az egész olyan megnyugtató. Az a jó, hogy amerre a szem ellát, semmi sincsen.

– Igen, talán így van – mondta Nakata, és egy darabig gondolkozott valamin. – Hosino úr!

– Mi van?

– Kérdeznék valami egészen mást.

– Mondja csak.

– Mi lehet a tenger fenekén?

– A tenger fenekén? Tengeri világ, halakkal, moszatokkal, kagylókkal. Mindenféle vízi lények. Járt már akváriumban?

– Nakata életében nem volt olyan helyen, amit akváriumnak nevezett. Macumotóban, ahol sokáig lakott, nem volt ilyesmi.

– Hát az lehet. Macumoto a hegyek között van. Ott esetleg csak gombamúzeumot lehet találni, vagy mit – mondta Hosino. – Egyszóval a tengerben min-

denfélék élnek, legtöbbjük a vízből ki tudja vonni az oxigént, és így nem kell nekik levegő, megélnek anélkül is. Nem úgy, mint mi. Vannak közöttük szépek, ízletesek, veszélyesek és undorítóak is jócskán. Annak, aki nem látott még ilyet, nehéz elmagyarázni, a lényeg az, hogy egészen más világ van odalent, mint itt fent. Ha mélyre megyünk, odáig alig süt le a nap. Ott lehet csak igazán visszataszító lényeket látni, olyanok élnek ott. Figyeljen csak, ha ezek a zavaros dolgok véget érnek, egyszer elmegyünk egy akváriumba, megnézzük. Én már nagyon régen voltam, de nagyon érdekes ám. Takamacu tenger mellett fekszik. Biztos lehet itt valahol akvárium is.

– Igen. Nakata is nagyon szeretne elmenni erre az akvárium nevű helyre.

– De bácsikám…

– Tessék, Hosino úr.

– Tegnapelőtt déltájban átfordítottuk a követ, és a bejárat kinyílt.

– Igen. Nakata és Hosino felnyitotta a bejáratot. Úgy van, ahogy mondani tetszik. Ezután Nakata mély álomba merült.

– Szeretném tudni, hogy a nyitás következtében történt-e valami lényeges.

Nakata egyetértően bólintott.

– Igen. Valószínű, hogy történt.

– Csak azt még nem tudni, ugye, hogy mi is legyen az. Nakata határozottan megrázta a fejét.

– Most még nem tudni.

– Ami történik most, az valahol másutt zajlik éppen?

– Igen. Én is úgy gondoltam. Ahogy Hosino úr mondja, valahol éppen most folyamatban van a dolog. És Nakata arra

vár, hogy az *az esemény befejeződjék*.

– Ezek szerint csupán azzal, hogy a történet véget ér, minden gond baj nélkül megoldódik?

Nakata megint határozottan megrázta a fejét.

– Nem, Hosino úr. Azt Nakata nem tudja. Nakata dolga az, hogy megtegye, amit tennie kell. Hogy aztán ebből miféle dolog következik majd, odáig már nem terjed a tudománya. Gyenge az elméje ahhoz, hogy az ilyen bonyolult dolgokat felfogja. Nem tudja, mi következik azután.

– Egyszóval még kevés időbe beletelik, amíg a dolgok véget érnek, és kisül belőle valami tanulságféle.

– Igen, ez így van.

– De a rendőröknek addig nem szabad

elkapniuk bennünket. Mert elvégezni való dolgunk van.

– Igen, Hosino úr, úgy van. Nakata ugyan nem bánja, ha el kell mennie a rendőrségre, mindennek rendben kell mennie, ahogy a polgármester úr mondja, de most nem tudja, mitévő legyen.

– Figyeljen ide, öregapám! – mondta a fiatalember. – Ha azok meghallják a maga érthetetlen szövegét, rögtön a szemétbe hajítják, és koholnak egy nekik megfelelő, hamis jegyzőkönyvet. Vagyis a maguk szája íze szerint ők eszelik ki majd a történetet. Például hogy lopni ment a házba, ahol volt valaki, felkapta a konyhakést, és leszúrta. Az efféle magyarázat mindenki számára érthető. Hogy aztán mi a valóság meg az igazság, ennek a népségnek tökéletesen mindegy. A felderítési arány emelése végett koholt vá-

dat emelni balekok ellen nekik gyerekjáték. Magát meg bedutyizzák, vagy zárt osztályra viszik a diliházba. Mindkettő borzalmas hely, és lehet, hogy élete végéig sem kerül ki onnét. Meg aztán nincs is annyi pénze, hogy valami rendes ügyvédet fogadjon, be kell érnie a kötelezően kirendelt védővel.

– Nakata az ilyen bonyolult, dolgokat nem nagyon érti.

– Márpedig a rendőrség ezt teszi. Tudom én jól – mondta Hosino. – Egyszóval, öregem, én nem akarok velük alkudozni, nem vagyunk egymáshoz valók: én meg a rendőrök.

– Igen. Bocsásson meg az alkalmatlankodásért, Hosino úr. Hosino eleresztett egy mélyről jövő sóhajt.

– De van egy olyan mondás, bácsikám, hogy „Ha megette a mérget, akkor már a

tányért se hagyja ott”.

– Vajon mit jelentsen ez a mondás?

– Ha a mérget már úgyis megetted, ne hagyd ott a tányért. Vagyis aki „á”-t mond, mondjon „bé”-t is.

– De kérem, Hosino úr, a tányért nem lehet megenni! Meghal tőle az ember! Nem tesz jót a fogaknak, és a torkot is összekaristolja.

– Ami igaz, az igaz – értett egyet Hosino kissé félrebillentett fejjek – Hogy is van ez a dolog a tányérral?

– Nakata gyengeelméjű, és nem érti ezt. A mérget meg lehet enni, de a tányér túl kemény.

– Hm. Végül is úgy van. Engem is egyre jobban összezavar. Nem vagyok rá túl büszke, de nekem sem vág jói az eszem. Azt szeretném csak mondani, ha már

idáig eljöttem, megyek tovább, megvédem magát, és együtt szökünk. Sehogy sem tudom elképzelni, hogy Nakata gonosztevő lenne. Nem hagyhatom el most, öregem, ez nem illene Hosino jelleméhez.

– Hálás köszönet. Nakata nem is tudja, hogyan fejezze ki háláját Hosino úrnak. Lehet, hogy visszaél a jóságával, de hadd kérjen még valamit.

– Mondja csak.

– Nakata attól tart, hogy szükség lesz egy autóra.

– Autóra? Bérelni kell?

– Nakata nem tudja, mi az a bérlés, de bármilyen megfelel. Kicsi vagy nagy, mindenesetre egy kocsira mindenképpen szükség lesz.

– Ennél mi sem egyszerűbb. Ha gépko-

csiról van szó, az a szakmám. Mindjárt hozok egyet a kölcsönzőből. Valahova el kell mennünk az autóval?

– Igen, valószínűleg elmegyünk autóval.

– Nakata, öregem.

– Tessék, Hosino úr.

– Nem untam meg ezt az egészet, nem hagyom magát. Sok minden van, amit nem értek, de annyit mondhatok, hogy nem adom fel. Együtt maradunk, nem dobom be a törülközőt.

– Hálás köszönet illeti ezért. Ha ezt mondja, ez Nakatát igazán megnyugtatja, de Hosino úr, kérem…

– Tessék.

– Az igazat megvallva, Nakata nem nagyon lent az, hogy *feladni* valamit.

– Még nem adott fel semmit, öregem?

– Igen. Nakata még sohasem tett olyat.

– Tényleg, erre már előbb is gondoltam.

Útközben megállunk egy nagyobb településen, és eszünk valami egyszerűbb ételt. A szupermarketben, akárcsak a múltkor, ételt, ásványvizet vásárolunk, aztán a földúton megyünk a hegyek közé, végül megérkezünk a kunyhóhoz. Minden úgy maradt, ahogy egy héttel ezelőtt otthagytam. Kinyitom az ablakot, hogy kiszellőztessek, majd elrendezem az élelmiszerkészletét.

– Aludnék itt egy kicsit – mondja Ósima, és kezébe temetve arcát nagyot ásít. – Éjszaka nem nagyon tudtam.

Tényleg álmos lehet, mert megvetve az ágyat, ruhástul ledől, a falnak fordul, és azonnal elalszik. Ásványvízből főzök neki kávét, és termoszba töltöm. Aztán két nagy kannával indulok az erdőbe a pa-

takhoz vizet meríteni. Most is egészen olyan minden, mint a múltkor. A füvek illata, madárdal, a patak csobogása, a fák között bujkáló szellő hangja kísér. A halkan ringatózó lombkorona földre veti árnyékát. A fejem felett az égen vonuló fellegek egészen közelinek látszanak. Nosztalgikus érzés fog el, mintha magam is a természet része volnék.

Míg Ósima odabent alszik, a tornácon ülök, teázom és közben olvasok. A könyvem Napóleon 1812-es oroszországi hadjáratáról szól. Az értelmetlen háború következtében negyvenezer francia katona vesztette életét az ismeretlenben, az orosz síkságon. A harcok kegyetlenek és borzalmasak voltak. Az orvos – és gyógyszerhiány miatt a súlyosan sebesült katonáknak szörnyű szenvedések közepette kellett kínhalált halniuk. De még több

áldozatot szedett az éhség és a téli fagy. Az is ugyanolyan szörnyű és kegyetlen halál. Én meg az erdőben, a kunyhó tornácán, madárdal közepette, forró herbateát szürcsölve képzelem el az orosz csatatéren kavargó havat.

Túl vagyok a könyv harmadán, amikor eszembe jut Ósima, és aggódni kezdek érte. Leteszem a könyvet, és bemegyek megnézni, mi van vele. Akármilyen mélyen alszik is, túlságosan csöndes, nem ad életjelt. De a vékony takaró alatt egészen nyugodtan lélegzik. Közelítve látom, hogy a válla enyhén emelkedik és süllyed. Állok mellette, és egy darabig nézem a vállát. Hirtelen eszembe jut, hogy Ósima tulajdonképpen nő. Ritkán jut eszembe, pedig tény. Többnyire férfinak szoktam elfogadni. Persze Ósima is azt akarhatja, hogy ez így legyen. De úgy

érzem, mintha az alvó Ósimának csodálatosképpen visszatért volna a nőisége.

Visszamegyek a tornácra, és folytatom az olvasást. Lélekben visszatérek Szmolenszk külvárosának dermedt holttestekkel borított utcájára.

Ósima kétórányi alvás után felkel, kijön a tornácra, utánanéz az autójának. Mivel a zöld Miata hosszú földúton jött idáig, teljesen belepte a fehér por. Ósima nagyot nyújtózik, és leül mellém a tornácon.

– Az idei esős évszakban nem esik eleget – mondja a szemét dörzsölgetve. – Ha pedig ilyenkor kevés az eső, biztosra vehető, hogy Takamacuban nyáron vízhiány lesz.

– Szaeki asszony tudja egyáltalán, hol vagyok most? – kérdezem.

Ósima megrázza a fejét.

– Az igazság az, hogy nem beszéltünk ezekről a mostani dolgokról. Szaeki asszony nem is tudhat erről a hegyi kuckóról. Gondoltam, vannak dolgok, amikről jobb, ha nem tud. Nem titkolózni akarok, inkább csak nem akartam kényelmetlen ügyekbe keverni.

Bólintok, hiszen én is éppen így kívántam.

– Úgyis eléggé belebonyolódott – mondja Ósima.

– Elmondtam neki, hogy apám nemrégiben meghalt – mondom. – És azt is, hogy valaki megölte, de arról hallgattam, hogy engem keres a rendőrség.

– Se te, sem én nem mondtuk, de azt hiszem, ő azért sejti. Okos asszony. Holnap reggel bemegyek a könyvtárba, és

majd azt mondom neki, úgy adódott, hogy el kellett utaznod, de üdvözlöd. Valószínűleg nem fog kérdezősködni. Ha mondanék is még valamit, csendben, egy biccentéssel tudomásul venné.

Bólintok.

– De te szeretnél vele találkozni, igaz? – kérdezi Ósima.

Hallgatok. Mit mondhatnék, nem is tudom, a válasz úgyis teljesen egyértelmű.

– Sajnállak, de ahogy már megmondtam, egy időre el kell válnotok egymástól.

– Azt hiszem, többet nem találkozom vele.

– Az meglehet – mondja Ósima rövid gondolkodás után. – Talán magától értetődő, amit mondok, de addig, amíg történnek a dolgok, nem tekinthetők meg-

történteknek. És gyakran nem olyanok, mint amilyennek látszanak.

– Vajon Szaeki asszony mit érezhet? – kérdezem. Ósima összehúzott szemmel néz rám.

– Mivel kapcsolatban?

– Vagyis hát… ugyanazt érzi-e, amit én, amikor megtudtam, hogy többé nem láthatjuk egymást.

Ósima elmosolyodik.

– Miért kérdezel tőlem ilyet?

– Mert nem tudom. Azért kérdem. Nekem nem volt eddig tapasztalatom arról, milyen is megszeretni valakit, vagy megkívánni. Mint ahogy arról sem, hogy valaki engem akar.

– Ettől zavarodtál össze, és tanácstalanná lettél, mi? Bólintok. Tényleg összezavarodtam, és nem tudom, mitévő le-

gyek.

– Vagyis nem tudod, hogy amit te erősen és tisztán érzel, azt a másik is átéli-e veled kapcsolatban – összegzi Ósima.

Bólintok.

– Nagyon fáj, ha elkezdek erről gondolkodni.

Ósima egy darabig nem mond semmit, csak összehúzott szemmel bámulja az erdőt. Madarak szállnak ágról ágra. Ósima összefonja kezét a tarkóján.

– Megértem az érzéseidet, de ez olyasmi, amit neked kell végiggondolnod és eldöntened magadban. Senki nem teheti meg helyetted. A szerelem már csak ilyen, Tamura Kafka úrfi. A sok lélegzetelállítóan nagyszerű gondolat kizárólag a tiéd, és a mély homályban is egymagádban kell tévelyegned. A saját szívedben

és testedben van mindez, és ki kell bírnod.

Két óra után Ósima indulásra kész.

– Ha jól beosztod, egy hétig kitart az élelem, addigra én is visszajövök. Ha valami közbejön, szólok a bátyámnak, és pótolja a készleteket. Ö egy óra alatt ideér. Mondtam neki, hogy itt vagy. Szóval ne félj, érted?

– Értem.

– A múltkor is mondtam, légy nagyon körültekintően óvatos az erdőben. Ha egyszer eltévedtél, nem keveredsz ki onnan.

– Vigyázni fogok.

– Kicsit régen volt, a második világháború kezdetén, a környéken nagyszabású hadgyakorlatot tartott a japán császári hadsereg, feltételezve, hogy a szibériai

erdőségek hadszínterén szovjet katonai egységekkel kell majd megütköznie. Meséltem már?

– Még nem.

– Úgy látszik, néha megfeledkezem a fontos dolgokról -mondja Ósima, ujjaival a halántékát nyomkodva.

– De itt ez nem olyan, mint Szibéria – vetem közbe.

– Biztos nem. Először is ezek lombhullató fák, Szibériában pedig tűlevelűek vannak, igaz, hogy a katonaság ilyen apróságokra nem ad. Végül is az erdő sűrűjében meneteltek és gyakorlatoztak teljes menetfelszerelésben.

Kávét tölt magának a termoszból, cukrot tesz bele, majd élvezettel kortyolgatja.

– A hadsereg kérésére a dédapám át-

menetileg átengedte nekik az erdőt, mondta, hogy használják csak kedvükre, úgyse tud a birtokkal mit kezdeni. Vonultak végig a csapatok az úton, ahol mi is jártunk az autóval. Azután beljebb mentek az erdőbe. Ám a napokon át tartó hadgyakorlat végén a névsorolvasáskor két katona hiányzott. A hadgyakorlat alatt teljes menetfelszerelésükkel együtt eltűntek. Mindketten frissen besorozott újoncok voltak. Természetesen nagyszabású kutatóakció indult, hogy megtalálják őket, mégsem bukkantak a nyomukra.

Ósima megint iszik egy korty kávét.

– Ma sem tudni, hogy eltévedtek vagy dezertáltak-e. De a környékbeli hegyvidék járhatatlan, az erdőben pedig úgyszólván nincs semmi ehető.

Bólintok.

– Az általunk lakott világgal párhuzamosan létezik egy másik világ is. Te egy bizonyos fokig be tudsz lépni oda, és vissza is tudsz térni onnan. Ha elég óvatos vagy. De ha egy ponton túllépsz, onnan nincs többé visszatérés. Többé nem találsz rá a visszaútra. Útvesztőbe kerülsz. Tudod, hogy honnan származik a labirintus?

Megrázom a fejemet.

– A labirintus fogalmát – amennyire mi tudjuk – az ókori Mezopotámiában találták ki. Állatok kihúzott beléből – vagy egy bizonyos korban emberekéből is – jósoltak. Nagy tiszteletben tartották a bél furcsa, kanyargó formáját. Így azután az útvesztő alapjában véve a bél kanyarulatait követi. Vagyis a labirintus benned van. És ez a rajtad kívül lévő, a *külső* útvesztőrendszerrel kölcsönös összefüg-

gésben áll.

– Metafora – mondom.

– Az. Kölcsönös, oda-vissza metafora. A külső labirintus a benned lévő kivetülése, a benned lévő belsőt pedig a kinti vetíti beléd. Ezért azután gyakran a saját belsőd útvesztőjébe lépsz, amikor beteszed a lábad a külső labirintusba. Ez a legtöbb esetben komoly veszéllyel jár.

– Akárcsak Jancsi és Juliska, akik eltévedtek az erdőben.

– Az. Jancsi és Juliska. Az erdő csapdát rejt. Akármilyen óvatos vagy, akármit találsz is ki, az éles szemű madarak felcsipegetik az útjelzőként elszórt kenyérmorzsát.

– Vigyázni fogok – ígérem.

Ósima leereszti a Mazda Miata tetejét, és beül a nyitott kocsi volánja mögé. Ke-

zét a sebváltóra teszi. Barátságos motorzaj visszhangzik az erdőben. Ósima hátrasimítja homlokából a haját, int nekem, aztán elhajt. Egy darabig még kavarog utána az út pora, de kis idő múltán azt is elsodorja a szél.

Bemegyek a kunyhóba, elnyúlok az ágyon, ahol az előbb még Ósima feküdt, és behunyom a szemem. Ha belegondolok, én se sokat aludtam az elmúlt éjszaka. A párnán és az ágyneműn még érzem Ósima testének helyét. Vagyis inkább álmának nyomát. Ebbe a mélyedésbe fészkelem be magamat. Vagv fél órát alszom, amikor odakintről hatalmas robaj hallatszik. Mint amikor egy elfáradt faág saját súlyát nem bírva letörik és a földre zuhan. Ilyen zaj ébreszt. Felkelek hát, kimegyek a tornácra, és körülnézek. Amerre csak a szem ellát, minden válto-

zatlan. Talán ez is egyike azoknak a titokzatos hangoknak, amelyek az erdőből hallatszanak néha. De az is lehet, hogy csak álmomban hallottam a zajt. Nem tudom az álom és ébrenlét határát meghúzni.

Kiülök hát a tornácra, és olvasok, amíg a nap le nem megy nyugaton.

Készítek valami egyszerű ételt, és csendben, magányosan elfogyasztom. Elrendezem az edényeket, belesüppedek a régi pamlagba, és Szaeki asszonyra gondolok. Megszólal Varjú, az ifjú ember.

– Ósima megmondta, hogy az asszony okos, és megvan a maga egyéni stílusa.

Ott ül mellettem a pamlagon, ugyanúgy, mint annak idején apám dolgozószobájában ültünk egymás mellett.

– Ö egészen más, mint te – teszi hozzá.

Ö egészen más, mint te. Szaeki eddig már sok mindent megélt, néhány közönségesnek nem mondható esetet is. Sok olyan dolgot tud, amit te nem, és sok olyan érzést átélt már, amilyet te még nem tapasztaltál. Aki az emberi életből többet megért már, az sokkal jobban meg tudja különböztetni, mi fontos az emberi életben, és mi nem az. Szaeki már eddig is sok fontos döntést hozott, és látta azok következményeit. De te még nem. Végtére nem vagy több, mint egy szűk körre korlátozott élettapasztalatú egyke. Igyekeztél megerősödni, és bizonyos dolgokban tényleg sikerült is. Ezt elismerem. De most új világban, új helyzetben találod magad, amit

nem ismersz, és elveszítheted a fejedet. Olyasmit tapasztalsz, amit életedben még soha. Ez összezavar.

Össze vagy zavarodva, nem vitás. Elvesztetted a fejedet. Nem tudod, hogy a nőket ugyanaz a nemi vágy fűti-e, mint téged. Elméletileg igen. Ennyit te is tudhatnál. De arról már fogalmad sincs, hogy bennük milyen módon ébred fel, milyen érzések kísérik. Ha saját szexuális vágyadról van szó, azt könnyen megértheted. Szimpla ügy. De ha egy nő érzéseiről van szó, nevezetesen Szaeki asszonyéról, akkor teljesen értetlenné válsz. Vajon amikor veled ölelkezik, ugyanazt a testi gyönyört érzi-e? Vagy az övé egészen más jellegű, mint a tiéd?

Minél többet gondolkodsz, töprengsz rajta, annál jobban utálod tizenöt éves mivoltodat. Reménytelen állapot. Bár-

csak húsz lehetnél – a *tizennyolc* is elég lenne, mindegy, csak ne tizenöt! Akkor sokkal jobban és pontosabban érthetnéd a Szaeki nevű asszonyt, a szavait, a cselekedetei értelmét. És mindenre ismernéd a helyes választ. Téged most egészen eltölt a nagyszerű érzés. Valószínűleg egész életedben nem lesz részed hozzá hasonlóban sem. Annyira nagyszerű dolog ez, mégsem tudod igazán felfogni. Ettől türelmetlen leszel, a türelmetlenség pedig kétségbeeséssel tölt el.

Elképzeled, hogy mit csinálhat most ő. Hétfő van, a könyvtár zárva. Vajon hogyan tölti a pihenőnapot? Elképzeled, ahogy magányosan ül a szobájában, aztán egyenként felidézel magadban olyan képeket, amint mos, főz, takarít, bevásárol. Belebonyolódsz a képzelgésekbe, elfúl a lélegzeted attól, hogy te meg itt

vagy. Arra gondolsz, hogy ha most keménykötésű varjú lehetnél, elhagyhatnád ezt a kunyhót. Felszállnál a magas égbe, át a hegyeken, letelepednél a lakásával szemben, és csak néznéd, mindig néznéd, mit csinál odabenn.

Az is lehet, hogy Szaeki asszony bement a könyvtárba, hogy meglátogasson a szobádban. Bekopogtat, de választ nem kap odabentről. Az ajtó nincs kulcsra zárva. Bemegy, és látja, hogy nem vagy ott. A csomagod sem maradt ott. Az ágy szépen bevetve. Hová mehettél, tűnődik magában. Egy darabig vár odabent, hátha visszajössz. Ezalatt valószínűleg az asztalhoz ül, a tenyerébe támasztja az állát, és nézi Kafkát a tengerparton. Gondolkodik a képbe foglalt és elmúlt dolgokon. De bármeddig vár, te már nem térsz vissza. Egy idő múlva feladja, és kimegy a szo-

bából. A parkolóban beül a Volkswagen Golfba, beindítja a motort. De te nem akarod így útjára engedni. Oda akarsz menni ahhoz, aki téged keres, szorosan megölelni, megérezni testének minden rezdülését. De nem vagy ott. Mindenkitől távol eső helyen ülsz egymagádban.

Lefekszel az ágyba, lekapcsolod a lámpát, és arra gondolsz, bárcsak megjelenne itt az asszony. Az se baj, ha nem a maga valóságában. A tizenöt éves lány alakjában. Akár élő kísértet vagy érzékcsalódás formájában is – mindenképpen látni szeretnéd. Arra vágysz, hogy melletted legyen. Majd szétszakad a fejed ettől a gondolattól. Mintha a tested darabjaira esne szét. Ámde akárhogy kívánod, akármennyire vársz rá, nem jelenik meg. Odakintről csak csendes szellőzúgás hallatszik. Néha megszólal egy-egy éjszakai

madár. Lélegzet-visszafojtva meredsz a sötétbe, hallgatod a szél susogását. Valamilyen jelentést akarsz kiolvasni belőle, valami jelre vársz, de csak a sötétség sokféleségét érzékeled magad körül. Egy idő múltán behunyod a szemed, és álomba merülsz.

38

Hosino a lakásban talált egy szakmai telefonkönyvet, kikereste az autókölcsönzőket, és találomra a legszimpatikusabbat felhívta.

– Szeretnék két-három napra kölcsönözni egy kocsit, normál négyajtós személyautó megfelelne. Nem kell túl nagy, és ne legyen feltűnő.

– Kedves ügyfelünk! – hallatszott a vonal túloldaláról. – Mi a Mazda autókölcsönző vállalat vagyunk, és megnyugtathatom, egyetlen gépkocsink sem feltűnő.

– Akkor jó.

– Megfelelne egy Mazda Familia? Megbízható kocsi, és megesküszöm, hogy nem feltűnő.

– Aha, az jó lesz. Legyen a Familia.

Az állomáshoz közel van az iroda, Hosino megígérte, hogy egy óra alatt odaér.

Taxiba ült, és egyedül ment el a kölcsönzőbe, bemutatta a hitelkártyáját és a jogosítványát. Egyelőre két napra kölcsönözte ki az autót. A parkolóban álló fehér Mazda Familia tényleg nem volt feltűnő. A jellegtelenség diadalának is beillett volna. Ha egyszer félrenézett róla az ember, jóformán már nem is emlékezett rá többet.

Hazafelé menet Hosino megáiit egy könyvesboltnál, vett egy térképet Takamacu beivárosáról és Sikokuról. Egy közeli CD-boltba is betért, és csak úgy állva keresgélt a lemezek között, hátha megtalálja a Nagyherceg triót Beethoventől. A vásárlóutcára nyíló üzlet nem kínált túl nagy választékot klasszikus ze-

néből, így csak egy olcsó felvételt talált, sajnos nem a „milliomos” trióval. Mindenesetre ezt a gyengébb lemezt is megvette ezer jenért.

Visszaérve a lakásba látta, hogy Nakata a konyhában állva, gyakorlott kézzel főz valamit jégcsapretekből és tofuból. A lakást ínycsiklandó illat töltötte be.

– Volt ideje rá, Nakata készített némi ennivalót – mondta az öreg.

– Nagyszerű, mostanában folyton vendéglői koszton élünk, jó lesz most már egy kis egyszerűbb házi étel – válaszolta Hosino. – Én meg kölcsönöztem egy autót. Itt áll a ház előtt. Mindjárt indulunk is?

– Nem, most nem, majd holnap lehet. Ma még előbb a kő urasággal kell egy kicsit beszélgetni.

– Ó, ez igazán jó ötlet. Beszélgetni, az fontos. Partnerünk bárki, bármi lehet, de jobb beszélgetni, mint nem beszélgetni. Ha odafigyel az ember, a motor hangjából is mindenfélét kihall.

– Igen, Nakata is így gondolja. Nakata a motor urasággal nem tud ugyan beszélgetni, de bárki legyen a másik fél, beszélgetni vele jó dolog.

– Na és a kőtől megtudott valami érdekeset társalgás közben?

– Igen, úgy tűnik, lassan kiderül, milyen is a kő uraság hangulata.

– Nagyszerű. Mondja csak, öregem, ez a kő uraság esetleg nem haragszik, vagy nem kínos neki, hogy csak úgy idecipeltük?

– Nem, ilyesmiről szó sincsen. Nakata úgy érzi, hogy a kő uraság nem törődik

azzal, hol van.

– Akkor jó – mondta megkönnyebbülten Hosino. – Én meg már attól féltem, hogy valami rontást hoz rám.

Hosino estig a „Nagyherceg” triót hallgatta, amit a boltban vásárolt. Nem volt olyan jó, megnyugtató és kiegyenlített előadás, mint a „milliomos” trióé, de mindenképpen egyszerű és hiteles, szóval nem is rossz. Hosino a pamlagba süppedve figyelte a zongora és a vonósok hangjait. A dallam átjárta a fiatalember lelkét, szíven ütötte a fúga finom együtthangzása.

Arra gondolt, hogy ha egy héttel ezelőtt ilyen zenét hall, egy kukkot sem értett volna belőle. Nem volt még benne hajlam a megértésre. Véletlenül bevetődött abba a kis kávézóba, és ennek köszönhetően kényelmes fotelben üldögélve, ká-

vézgatva magától értetődően képes arra, hogy befogadja ezt a muzsikát. Arra gondolt, hogy ez számára igencsak jelentős esemény.

Szeretett volna megbizonyosodni újonnan szerzett képességéről, ezért újból és újból meghallgatta a felvételt. A lemezen ugyanattól a zeneszerzőtől volt még egy mű, a Szellemtrió. Az sem volt rossz, de a fiatalembernek a Nagyherceg trió azért jobban tetszett. Mélyebbnek érezte.

Ezalatt Nakata letelepedett a szoba sarkában, és a kerek, fehér követ szólongatta mormogva. Néha bólintott, olykor a fejét simogatta. Egy fedél alatt ugyan, de a két ember külön-külön elfoglalta magát a saját dolgával.

– Nem zavarja a zene a kő urasággal való társalgásban? -kérdezte fiatal az öreget.

– Oh, nem egyáltalán nem. A zene Nakatát nem zavarja, olyan az neki, mint a szél zúgása.

– Hm – szólt Hosino. – Szél zúgása…

Hat körül Nakata megterített a vacsorához. Lazacot sütött zöldséggel. Az ételeket felhalmozta egy tálra. Hosino közben bekapcsolta a tévét, hogy megnézze a híreket. Gondolta, hátha előrehaladt valamit a vizsgálat a nakanói gyilkosság ügyében, de nem történt róla említés. Volt ott hír gyermekrablásról, az izraeli-palesztin kölcsönös összecsapásokról, tömeges autószerencsétlenségről kínai sztrádán, külföldiek vezette autótolvaj bandákról, egy miniszter diszkriminatív megjegyzéséről meg az elbocsátásokról az informatikai nagyvállalatoknál. Jó hír egy sem akadt.

Leültek egymással szemben az asztal-

hoz.

– Ez aztán remek! – dicsérte az ételt Hosino. – Öregem, maga nagyszerűen főz.

– Hálás köszönet. Igazság szerint Nakatán kívül más még nem evett a főztjéből – szabadkozott az öregember.

– Nincs barátja vagy a családjából senki, aki együtt enne magával?

– Nincs. A macska uraságokkal ettem együtt, de hát az ő étkezési szokásaik jelentősen eltérnek Nakatáétól.

– Hát igen – mondta erre a fiatalember. – Akkor is, nagyon finom ez az étel. Különösen ez a párolt zöldség.

– Igazán örvendetes, hogy ízlik. Sajnos Nakata nem tud olvasni, ezért néha borzasztóan melléfog. Ezért ugyanabból a nyersanyagból csak ugyanazt tudja. Ha

olvasni is tudna, többfélét is főzne.

– Nekem ennyi is igazán elegendő.

Nakata kiegyenesedett, és komoly hangon így szólt:

– Hosino úr.

– Tessék.

– Borzasztó dolog ám, ha az ember nem tud írni-olvasni.

– Meglehet – válaszolta a fiatalember. – De a CD magyarázó szövege szerint Beethoven meg nem hallott, süket volt. Nemcsak nagy zeneszerző volt, de mondják, az akkori Európában zongoristaként is ő volt a legjobb, hírnevet szerzett magának előadó-művészetével is. Ám egy napon betegség folytán elvesztette a hallását. Úgyszólván egyáltalán nem hallott többé. Borzasztó ám, ha egy zeneszerző elveszti a hallását. Érti, ugye?

– Igen, úgy tűnik, nagyjából igen.

– Olyan a süket zeneszerző, mint a szakács, aki nem érez ízeket. Vagy mikor a béka elveszti a lábáról az úszóhártyát, vagy ha a hosszú utakra járó kamionsofőrt megfosztják a jogsijától. Ilyenkor bárkinek elsötétül a világ a szeme előtt. Nem igaz? De Beethoven nem adta meg magát. Eleinte kissé lehangolt lehetett, de aztán nem hagyta, hogy a balsors legyőzze. Egyszer lent, másszor fent... Ezután is ontotta a remekműveket, és még mélyebb és nagyszerűbb zenéket írt, mint azelőtt. Ezt nevezem. Az a trió, amit az előbb lehetett hallani, a Nagyherceg trió is a megsüketülése után keletkezett. Ezért, öregem, lehet, hogy a maga írástudatlansága kellemetlen vagy kínos, de ez még nem minden, hiszen ha a betűket nem is tudja elolvasni, de van

olyasmi ezen a világon, amit egyedül csak maga tud, bácsikám. Arra kell odafigyelnie. Például vegyük azt, hogy még egy kővel is szót tud érteni.

– Igen. Nakata tényleg tud egy kicsit az uraság nyelvén. Régebben a macskaszemélyekkel is tudott beszélgetni.

– Ilyet aztán magán kívül senki sem tud. Akárhány könyvet elolvashat, akkor sem tud egy köznapi ember kővel vagy macskával társalogni.

– De Hosino úr kérem, Nakata itt gyakran álmodik, és olyankor olvasni is tud. El tudja olvasni a betűket. Nakata nem annyira együgyű akkor! Nakata örömében elmegy a könyvtárba, és tömérdek könyvet olvas el. Azt gondolja, hogy milyen nagyszerű olvasni! Egymás után falja a regényeket. De ekkor hirtelen kialszik a lámpa, vaksötét borul a szobára. Valaki

lekapcsolta a világítást. Semmit sem lehet látni, vége az olvasásnak is, ekkor Nakata felébred. Igaz, csak álmában, mégis tapasztalhatta, milyen lehet olvasni, és hogy az olvasás milyen nagyszerű dolog.

– Hm – mondta erre Hosino. – Én meg tudnék, de eszem ágában sincs könyveket olvasni. Nincs jól elrendezve ez a világ…

– Hosino úr.

– Tessék.

– Milyen nap van ma?

– Ma? Szombat.

– És holnap vasárnap?

– Igen.

– Holnap reggel elmehetünk valahova az autóval?

– Persze, de hova?

– Azt Nakata sem tudja még. Majd akkor gondolkodik, ha beszállt az autóba.

– Akár hiszi, akár nem – mondta a fiatalember –, éppen ezt a választ vártam magától.

Másnap reggel Hosino valamivel hét óra után ébredt. Nakata már ott állt a konyhában, és készítette a reggelit. A fürdőszobában Hosino hideg vizet paskolt az arcára, majd villanyborotvájával meg is borotválkozott. Főtt rizs, miszóleves, szárított makréla került az asztalra, Hosino még repetázott is a főtt rizsből.

Mialatt az öreg rendet rakott reggeli után, Hosino megint bekapcsolta a tévét, hogy megnézze a híreket. Ezúttal megemlítették a nakanói gyilkosság ügyében folyó nyomozást.

– A bűntény elkövetése óta tíz nap telt el, de a nyomozás során semmi értékelhető tény nem bukkant föl – említette meg futólag az állami tévé bemondója, közben a kép az áldozat házának pompás kapubejáróját mutatta. Előtte rendőr posztolt, és BELÉPNI TILOS feliratú szalagkordon vette körül. A híradás folytatódott.

– Továbbra is keresik az áldozatnak a bűntényt megelőzően eltűnt tizenöt éves fiát, de még nem bukkantak a nyomára. Tovább kutatják annak a hatvan év körüli, környékbeli férfinak a hollétét, aki a gyilkosság után jelentkezett a helyi rendőrőrsön, és bejelentést tett. Arra sem derült fény, milyen kapcsolat áll fönn a két személy között. A lakást nem dúlták fel, nem maradtak rablásra utaló nyomok, tehát a gyilkosság indítékát

egyéni bosszúnak lehet tekinteni. A rendőrség részletesen vizsgálja az áldozat baráti és ismerősi kapcsolatait. A művész életművét a Tokiói Modern Művészetek Múzeuma…

– Hé, öregem! – szólt ki a konyhába Hosino az ott álldogáló Nakatának.

– Tessék.

– Nem ismeri véletlenül a Nakanóban meggyilkolt ember fiát? Azt mondják, tizenöt éves.

– Nem, Nakata nem ismeri azt a fiút. Mint ahogy már említette, csak Johnnie Walkert és a kutya urat ismeri.

– Hm – mondta Hosino. – Úgy látszik, nemcsak magát, hanem a fiút is keresi a rendőrség. Egyedüli gyerek, nincsenek testvérei. Anyja sincs. A fiú elszökött hazulról még a gyilkosság előtt, és eltűnt.

– Csakugyan?

– Érthetetlen eset – mondta a fiatalember. – De a rendőrség biztosan többet tud ennél. Csak keveset árulnak el belőle. Sanders ezredes értesülése szerint a zsaruk azt is kiszagolták, hogy maga itt. van Takamacuban, és tudják, hogy egy ilyen Hosino-szerű, jóképű fickó cipeli ide-oda. De ezt a médiával nem közlik. Azt gondolják, hogy ha elterjed a hír, fogjuk magunkat, és odébbálhmk. Ezért aztán úgy tesznek, mintha nem tudnák, hol vagyunk. A rendőrök már csak ilyenek.

Fél kilenckor beszálltak az utcán parkoló kocsiba. Nakata termoszban teát vitt magával. Az elmaradhatatlan, megviselt kirándulósapkát nyomta a fejébe, nála volt az esernyő és a vászontarisznya, úgy ült be Hosino mellé. A fiatalember a szokásos Csúnicsi Ördögök baseballsapkát

viselte volna, ha az előszoba falitükrébe pillantva észbe nem kap. A rendőrség biztosan tudja már róla, hogy fiatal, a fején Csúnicsi Ördögöksapka, a kabát alatt aloha ing meg a zöld Ray Ban szemüveg. Csúnicsi sapkás ezen a környéken aligha akad, hozzá még a zöld szemüveg és az aloha ing – összetéveszthetetlenül egyedi megjelenést kölcsönözne neki. Akkor hát azért készítette oda neki a nem feltűnő kék pólóinget Sanders ezredes! Elővigyázatos fickó, gondolta Hosino, és a lakásban hagyta a zöld napszemüveget meg a sapkát.

– Hát akkor most hová? – kérdezte a kocsiban.

– Sehova, Nakata csak arra szeretné kérni, hogy körözzön a városban körbekörbe.

– Mindegy, hogy merre?

– Igen. Amerre csak akar, Hosino úr. Nakata majd az ablakból nézeget kifelé, ide-oda.

– Aha – mormogott Hosino. – A seregben, a vállalatnál mindig is autót vezettem, ez megy nekem. De amikor rátesszem a kezemet a kormánykerékre, mindig indulok valamerre, egyenesen a cél felé. Ez már valahogy a természetemmé vált. Még sohasem mondták nekem, hogy „eredj, amerre a szemed lát”. Ha ezt hallom, zavarba hoz.

– Nakata bocsánatot kér.

– Na jól van, nem kell szabadkoznia. Majd igyekszem, ahogy csak telik tőlem – mondta Hosino, és betette az autó CD-lejátszójába a Nagyherceg triót. – Szóval megyek körbe, amerre kedvem tartja, maga pedig, öregem, kifele tekintget. Jó lesz?

– Igen, nagyszerű.

– Ha megtalálta, amit keresett, leállítom a kocsit, és a történet új fordulatot vesz, igaz?

– Igen. Valószínűleg így lesz – válaszolta Nakata.

– Így lenne jó… – mondta Hosino, és kiterítette a térdén a város térképét.

Szépen körbejárták a várost. Hosino kiválasztott egy-egy körzetet, és amikor már meggyőződtek róla, hogy bejárták minden utcáját, sorra vették a következőt. Néha megállították a kocsit egy korty tea vagy egy szál Marlboro kedvéért. Többször is végighallgatták a Nagyherceg triót. Déltájban betértek egy étterembe currys rizst enni.

– De végül is mit keres? – kérdezte

Hosino ebéd után.

– Azt Nakata sem tudja, csak gondolja…

– Hogyha meglátja, felismeri, de amíg nem látja, nem tudja, mit kell felismerni. Igaz?

– Úgy van. Ahogy mondani tetszik. Hosino megrázta a fejét.

– Úgyis tudtam a választ, csak meg akartam győződni róla.

– Hosino úr.

– Tessék.

– Időbe telik, amíg megtaláljuk.

– Na, mindegy. Megtesszük, amit csak lehet, ha egyszer már a hajó elindult.

– Ezután hajóra fogunk szállni? – kérdezte Nakata.

– Nem, úgy látszik, most hajóra nem.

Három óra körül bementek egy kávé-

zóba, Hosino megivott egy csészével. Nakata egy darabig habozott, aztán csak hideg tejet kért. Addigra a fiatalember annyira elfáradt, hogy szavát sem lehetett venni. Még a Nagyherceg trióra is ráunt. Nem nagyon illett a természetéhez, hogy körbe-körbe keringjen. Unalmas is, lassú is, összpontosítania kell, hogy figyelni tudjon. Amikor rendőrautót látott a közelükben, Hosino igyekezett észrevétlen maradni. Ha lehetett, elkerülte az őrszobák előtt vezető utakat. Akármennyire jellegtelen volt is a fehér Mazda, ha többször felbukkan, esetleg felkelti a hivatalos érdeklődést, és igazoltatás lesz a vége. Meg arra is nagyon kellett ügyelnie, nehogy elbambuljon és balesetet okozzon. Ez sokkal jobban megterhelte az idegeit, mint a szokásos munka. Miközben a térképhez igazodva vezetett, Nakata, mint egy jól nevelt kis-

kutya, két kezével az ablak szélébe kapaszkodva nézte az utcaképet, anélkül, hogy testtartásán változtatott volna. Látszott rajta, hogy nagyon komolyan keres valamit. Egészen estig úgyszólván szót sem váltottak, mindegyik a maga mesterségét folytatta.

– ”Mi az, amit keresünk...” – dúdolta Hosino Inoue Joszui egyik slágerét vezetés közben. Mivel a folytatást elfelejtette, maga rögtönzött a dallamhoz illő szöveget.

Ó, nem találllak még,
Bár sötétlik már az ég,
Hosino gyomra is korog,
A szeme meg karikára forog.

Hat órára értek vissza a lakásba.

– Hosino úr – szólt Nakata –, holnap még folytatjuk.

– Ma jól körbejártuk a várost, holnap végzünk a maradékkal is – mondta a fiatalember. – De előbb kérdeznék valamit.

– Igen. Parancsoljon, Hosino úr.

– Teszem azt, nem találjuk meg a városban azt, amit keresünk, mitévők leszünk?

Nakata végigsimította az arcát.

– Ha a városban nem sikerül, akkor talán ki kell terjeszteni a kutatás körét a környékre.

– Csakugyan. De ha ott sincsen, akkor mi lesz?

– Ha akkor sincsen meg, akkor még tovább kell bővíteni – tartott ki Nakata.

– Ahogy mondani szokás, a kutya is nekiszalad egyszer a botnak.

– Igen, ahogy mondani tetszik – mondta Nakata. – De Hosino úr kérem, hogyan szalad neki a kutya a botnak? Nakata ezt nem nagyon érti. Hiszen ha látja maga előtt, hogy szaladhat neki?

Hosino megcsóválta a fejét.

– Tényleg, ezt így szokták mondani, de sohasem gondoltam rá, hogy miért.

– Különös.

– Jól van, hagyjuk – adta föl Hosino. – Ha így folytatjuk, sohasem jutunk tovább, egyre bonyolultabb lesz minden. Hagyjuk ezt a kutya-bot ügyet. Azt. szeretném tudni, meddig bővíthető a keresés területe. Ha ez így megy tovább, talán még a szomszéd megyékbe, Aicsiba vagy Kocsiba is eljutunk, a nyárból meg az őszbe.

– Talán lehet, hogy úgy lesz. De Hosino

úr kérem, az őszből akár tél is lehet, de Nakatának meg kell találnia, amit keres. Természetesen szó sincs róla, hogy Hosino úr segítségét végig igénybe akarná venni, Nakata majd végiggyalogolja a helyeket, és úgy keres.

– Na ne már… – mormogta Hosino. – De azért a kő uraság egy kicsit részletesebb, barátságosabb tájékoztatást is nyújthatna. Legalább annyit, hogy nagyjából merre keressük. *Nagyjából,* mondom.

– Bocsánat, de a kő uraság nem tud beszélni.

– Tényleg? Bár a külsejéből ítélve várható volt – jegyezte meg a fiatalember. – Nem vitás, néma, és valószínűleg az úszás sem lehet, erős oldala. Na mindegy, ne törjük már ezen a fejünket. Egy jóízű alvás, és meglátjuk, mit hoz a hol-

nap.

Másnap megismétlődött ugyanaz. Hosino ezúttal a nyugati részt vette sorra, a térképen sárga filctollal bejelölve a tömböket, amelyeket aztán egyenként körbejártak, s ekkor áthúzta a már bejárt területeket. Az egyetlen különbség az előző napiakhoz képest Hosino ásításainak gyakorisága, ez ugyanis egyre emelkedő tendenciát mutatott. Nakata változatlanul az ablaküvegre tapasztotta az arcát, és tágra nyílt szemmel, buzgón kereste azt a valamit. Jószerivel alig szóltak egymáshoz. Hosino a rendőröket kerülgette, az öreg pedig fáradhatatlanul vizslatta a várost. De nem talált rá arra, amit keresett.

– Ma hétfő van, ugye? – kérdezte Nakata.

– Aha. Tegnap vasárnap volt, akkor ma hétfő – válaszolta Hosino, és rázendített a kínjában kitalált dalocskára.

Ha ma hétfőre ébredsz,
holnapra biztos kedd lesz,
megátalkodott nyüzsgő a hangya,
kellemes a fecske hangja,
magas a kémény füstszalagja,
pirosan szád a nap korongja…

– Hosino úr – szakította félbe az öreg.

– Mi van?

– A dolgozó hangyákat akármeddig el lehet nézni.

– Aha.

Délben megálltak egy angolnasütőnél, sült angolnát, ettek rizzsel, háromkor betértek egy kávézóba kávét, illetve tengeri zöldségből készült, konbuteát inni. Hatra végeztek, minden utca ki volt már húzva sárgával, a Mazda híréhez hűen egészen jellegtelen kerekei jószerivel egyetlen sarkot sem hagytak érintetlenül, de a keresett dolog sehogy sem akart megkerülni.

– Mit keresünk, mit is, mit is? – szólt csüggedten Hosino, és megadóan megint énekelni kezdett:

Az itt a kérdés, az a talányos,

mikor tűnik el alólunk a város,

az ülésben egyre sajog az

alváz,

jobban esne otthon ilyenkor az alvás...

– Ha ez még sokáig így megy, valóságos mesterdalnok lesz belőlem – mondta Hosino.

– Az meg micsoda?

– Semmi, semmi, csak egy ártatlan tréfa volt. Feladták, kihajtottak Takamacuból az országútra, és a lakás felé vették az irányt. Csakhogy egy helyen Hosino elbambult, elnézte a letérőt, és nem fordult le balra. Utána pedig nem tudott visszafordulni, a főútról egyirányú utcák labirintusában találták magukat. Tökéletesen eltévedtek, ismeretlen városrészben bolyongtak. Magas kerítésekkel kör-

bevett régi, jóféle házak sorakoztak az utcák két oldalán, minden furcsán csendesnek és néptelennek tűnt.

– Nem tehetünk nagyon távol a lakásunktól, de hogy mi merre van, azt bizony nem tudom – ismerte be Hosino, majd egy megfelelő helyen leállította a kocsit, behúzta a kéziféket, és kiteregette a térképet.

Megnézte a közeli villanyoszlopon a hely nevét és körzetszámát, hogy megkeresse a térképen. De nem nagyon találta, mert a szeme elfáradt addigra.

– Hosino úr – szólította meg Nakata.

– Mi van?

– Ne haragudjon, hogy zavarom, de mi van felírva arra a táblára, amott a kapun?

Hosino felkapta a fejét, és a jelzett irányba nézett. Magas kerítés húzódott

végig az utcán, előtte régimódi kapu, oldalt jókora fatáblán felirattal. A fekete kapuszárnyak szorosan bezárva.

– Kómura Emlékkönyvtár – olvasta hangosan Hosino. – Ilyen csendes, néptelen helyen könyvtár? Nem is látszik könyvtárnak, inkább valami közönséges villának nézném.

– Kó-mu-ra Em-lék-könyv-tár?

– Pontosan. Talán egy Kómura nevezetű ember emlékére csináltak egy könyvtárat. Hogy aztán ki lehetett ez a Kómura, arról fogalmam sincsen.

– Hosino úr.

– Tessék? – válaszolt a fiatalember, miközben a térképet vizsgálgatta.

– Ott van.

– Mi van ott?

– Ott van az a hely, amit Nakata idáig

keresett.

Hosino fölnézett Nakatára, majd felhúzott szemöldökkel a könyvtár kapujára, és még egyszer lassan elolvasta a feliratot.

Előszedett egy szál Marlborót a dobozából, és rágyújtott. Mélyen leszívta a füstöt, majd a nyitott ablakon át kifújta.

– Komolyan?

– Igen. Kétségtelenül.

– Félelmetes dolog az esetlegesség.

– Pontosan úgy van, ahogy mondani tetszik – helyeselt lelkesen Nakata.

39

Fönn a hegyen már a második nap telik el ugyanúgy, mint az előző, teljes nyugalomban és kikapcsolódásban. Csak az időjárás tekintetében különbözik az egyik nap a másiktól. Ha ez is hasonló lenne, rögtön elveszteném az időérzékemet. Tegnap és ma, ma és holnap már úgysem különböztethető meg világosan egymástól. Az idő úgy bolyong, mint a horgonyáról leszakadt hajó a végtelen tengeren.

Kiszámolom, hogy ma kedd van. Szaeki asszony – feltéve, ha van igény rá a látogatók részéről – nemsokára körbevezeti a látogatókat a múzeumi sétán. Mint amikor annak idején először léptem át a Kómura Emlékkönyvtár kapuját… Keskeny, magas sarkú cipőjében megy fel a

lépcsőn. Lépteinek koppanása visszhangzik a könyvtár síri csendjében. Fénylő harisnyája, hófehér blúza, fülében az apró gyöngy fülbevaló, az asztalon pihenő Mont Blanc töltőtoll. Lágy mosolya (amelyre hosszú árnyékot vet a reménytelenség). Mindez valahogy már a messzeségbe veszett. Vagyis úgy érzem, mintha nem is lenne valóságos.

A kopott, színehagyott pamlag szagába merülve még egyszer felidézem magamban, hogyan ölelkeztünk az asszonnyal. Fellapozom a memóriámban a jelenetek egymásutánját. Először lassan leveti ruháit. Azután lefekszik hozzám az ágyba.

Mondanom sem kell, ettől rám jön a merevedés. Nagyon is keményen. Az előző estig tartó fájdalom már elmúlt. A kivörösödött teknőcfej ről egyszer csak eltűnt a gyulladt pír.

Belefáradva a szerelmi álmodozásba, kimegyek a kunyhóból, és végigcsinálom szokásos edzésrendemet. A tornác korlátjába kapaszkodva végzem a hasizomgyakorlatokat. Gyors guggolások következnek, kemény feszítések, szakad rólam az izzadság, bemártom a törülközőmet az erdei patakba, azzal dörzsölöm magam. A víz hideg, és bizonyos fokig lehűti felindulásomat. Leülök a tornácra, az MD-n a Radiohead szól, azt hallgatom. Amióta eljöttem hazulról, úgyszólván csak ugyanazt a zenét hallgatom újra meg újra. A Radioheadtől a *Kid A*-t, a Prince-válogatást, néha John Coltrainetől a *My Favorite Things*-t.

Délután kettőkor – éppen ebben az időben vezeti körbe a látogatókat a könyvtárban – megint bemegyek az erdőbe. Ugyanúgy, mint az előbbi alka-

lommal, a keskeny ösvényt követem, és rövid séta után kiérek a múltkori tisztásra. Ott leülök a fűre. A hátamat egy fatörzsnek támasztom, és az ágak szövevényén át felnézek az égboltra. A nyári felhők körvonalai ragyognak. Eddig tart a biztonságos övezet. Innen még baj nélkül visszajutok a kunyhóig. Kezdő labirintusjáróknak való, mint az elektronikus játékok első szintje, amelyet könnyű teljesíteni. Ha továbbmegyek, még mélyebb, még kihívóbb útvesztőbe jutok. Az ösvény egyre keskenyedik, a sötéten hullámzó páfránytenger elnyeléssel fenyeget.

Én azonban rászántam magam, hogy egy kicsit még tovább menjek.

Ki akarom próbálni, meddig jutok el ebben az erdőben. Tudom, hogy ott vala-

miféle veszély leselkedik rám. De a saját szememmel szeretnék meggyőződni arról, mekkora az, miféle veszedelem. Szeretném a saját, bőrömön valóságosan megtapasztalni. Másként nem tehetek, valami hátulról taszít arrafelé.

Minden figyelmemet összpontosítva követem a beljebb vezető ösvényfélét. A fák egyre fenségesebben magasodnak körülöttem, a levegő sűrű és elnehezedik. A fejem fölött összefonódnak az ágak, alig látni tőlük az eget. Előbb a levegőben még ott lebegett a nyár lehelete, itt már nyoma sincsen. Mintha évszakok sem léteznének errefelé. Rövidesen magam sem tudom, hogy egyáltalán ösvény-e az, amin haladok. Ha akarom, olyasminek vélhetem, van benne valami csapásszerű, de valójában járatlan útnak is tekinthető. Ebben a barátságtalan, növényi szaggal

átitatott közegben a dolgok elvesztik meghatározottságukat, elbizonytalanodnak. Összekeveredik az érvényes az érvénytelennel. A fejem fölött olykor éleset rikolt egy varjú. Hangja fülsértően harsány. Meglehet, hogy ez nekem szánt figyelmeztetés. Megállok, óvatosan körülkémlelek. Megfelelő felszerelés nélkül innen továbbmenni veszélyes. Arra gondolok, vissza kellene fordulnom.

De az nem olyan egyszerű. Talán még az előrehaladásnál is körülményesebb. Mint Napóleon csapatainak visszavonulása. Az út is csalóka, könnyen eltévesztheto, a fák itt már összeérnek és fekete falként magasodnak előttem-mögöttem. Hangosan lélegzem, felfigyelek rá, ahogy a fülemben dübörög, akár a szél hangja, amely a világ túlfeléről érkezik hozzám. Szurokfekete szárnyukkal verdesve te-

nyérnyi pillangók szállnak el a szemem előtt. Arra a sötét vérfoltra hasonlítanak, amely a fehér pólómon száradt. A lepkék a fák közül jönnek, lassan libegnek át a levegőn, és újból eltűnnek a fák között. Miután beolvadtak a sötétbe, még vészjóslóbb lesz a környék, hidegebb a levegő. Elfog a rettegés: talán már utat is tévesztettem. A fejem fölött újból éleset károg a varjú. Az előbbi madár, az előbbi figyelmeztetést ismétli, megállok, megint felnézek, de csak nem látom sehol. Időnként, mintha csak akkor kapott volna észbe, feltámad a szél, az elfeketedett levelek ide-oda zörögnek a lábam alatt. Érzem, hogy a hátam mögött árnyak settenkednek utánam, de mire visszafordulok, már el is rejtőztek.

De a kerek tisztásig – a csendes és biztonságos övezetig – valahogy vissza tu-

dok vonulni. A fűre letelepedve mélyet sóhajtok. A valódi, világos égbolt kerek és jól látható darabjára föltekintve többször is igyekszem meggyőződni róla, hogy visszatértem a világomba. Itt van már az annyira vágyott nyári hangulat. Filmként burkol be a napfény, és átmelegít. Ám a szorongató félelem, amely a visszaúton elfogott, még jó darabig megmarad a tagjaimban, mint tél végén hófolt a kert szögletében. A szívem időnként összevissza ver, a bőrömön könnyű borzongás fut végig.

Ezen az estén lélegzet-visszafojtva fekszem a sötétben, de szemem tágra nyitva várom, hogy valaki kibontakozzék a homályból. Sóvárgok utána. Azt nem tudom ugyan, sokra megyek-e ezzel. Mindenesetre minden érzésemet összponto-

sítva erősen kívánom azt. Ezzel a vágyakozással pedig azt szeretném elérni, hogy történjen már valami.

De a vágy nem teljesül. Visszautasításra talál. Ahogy előző éjjel, ma sem jelenik meg Szaeki asszony. Nem jön sem az igazi, sem ábrándképe, sem tizenöt éves lánykori mása. Az éjszaka még sötétebbre süllyed. Mielőtt még álomba merülnék, szörnyű merevedés vesz elő, keményebben, mint azelőtt bármikor, de nem nyúlok ám hozzá! Egy darabig érintetlenül akarom megőrizni az asszonnyal átélt szeretkezés emlékét. Összefont karral fogok álomba merülni, és ha lehet, vele szeretnék álmodni.

De Szakura bukkan elő.

Mintha nem is álomban lennék, minden annyira reális és következetes. Egyáltalán nincs benne semmi zavaros. Nem is

tudom, minek nevezzem. De elfogulatlanul szemlélve a jelenséget, nem mondhatok mást, mint hogy álom. A lakásában vagyok, a szobájában. Ö az ágyában alszik. Beburkolódzom a hálózsákomba, és lefekszem éppúgy, mint akkor, amikor nála aludtam. Az idő visszafelé pereg, és én megint ott állok a fordulópontjánál.

Mert arra ébredek, hogy iszonyú szomjúság gyötör. Kimászom a zsákból, és a vízcsapnál mohón iszom néhány pohárral, úgy öttel-hattal is. A bőrömet vékonyan belepi a veríték, és persze rettenetesen be is keményedem. Kiböki a bokszer-nadrágot. Úgy látszik, mintha egy másik, tőlem függetlenül működő élőlény lenne ott. A víz, amit megittam, úgy látszik, odatolult, az meg elszívta tőlem. Szinte hallom, ahogy surrog bele a folyadék.

Leteszem a poharat a mosogatóra, és egy kicsit nekitámaszkodom a falnak. Nézem, mennyi lehet az idő, de nem látom az órát. Talán az éjjel közepén járunk, amikor az idő már elszivárog valahol. Ott állok Szakura ágya mellett. A függönyön át beszűrődik a szobába az utcai lámpalény. Szakura hanyatt fekve, mélyen alszik. Nézem két kicsiny, formás talpát, kilátszik a könnyű takaró alól. Mögöttem mintha szöszmötölne és valamit bekapcsolna valaki. Kattanás hallatszik. A fák összehajolnak és eltakarják a fényt, így nem láthatom meg, mi az. Elszánom magam, és becsusszanok Szakura mellé. Az egyszemélyes ágy megnyikordul kettőnk súlya alatt. Beszívom nyirkos tarkója illatát. Gyengéden átkarolom hátulról. Alig hallhatóan nyöszörög, de alszik tovább. A varjú élesen károg. Fölnézek, nem látom sehol a mada-

rat, de az eget sem.

Felgyűröm Szakura trikóját, és puha mellét cirógatom. Ujjaim közé csippentem a mellbimbóját, mintha a rádió állomáskereső gombja lenne. Kőkemény péniszcmet hátulról a combjának feszítem. De Szakura nem szólal meg, még a lélegzete sem gyorsul. Gondolom, nagyon mélyen alszik. A varjú megint károg. Üzenget nekem, de hogy mit akar, azt nem tudom.

Szakura teste forró és nedves a verítéktől, akárcsak az enyém. Elszántan magamhoz vonom, megfordítom, hogy szembekerüljünk egymással. Nagyot sóhajt, de nem mutatja semmi jelét annak, hogy ki akarná nyitni a szemét. Papírsima hasára hajtom a fülemet, és az alant rejtőzködő labirintus álmainak visszhangját fürkészem.

A merevedésem még mindig nem szűnik. Úgy érzem, mintha egy örökkévalóság óta tartana. Lehúzom Szakura könnyű kis pamutbugyiját. Lassan, ráérősen csúsztatom végig a lábán. Az így napvilágra került fanszőrzetre helyezem a tenyerem, aztán az ujjamat a szabaddá tett résbe dugom. Forró és hívogatóan nedves. Lassan mozgatom az ujjamat, de Szakura még erre sem ébred fel. Mély álmában csak egy nagyot sóhajt.

Közben bennem is kitörni készül valami belső héjából, mint burkában a mag, mielőtt kipattan. Még nem értem, mi fog történni, mire egy szempár irányul rám, és én magam előtt láthatom az egész jelenetet. Nem tudom, hogy ami bennem zajlik, jó vagy rossz, de bármelyik is, azt sem elfojtani, sem visszatartani nem tudom. Arctalan, síkos lény, amely nemso-

kára levedli a héját, ledobja magáról kocsonyás ruháját, és megmutatja igazi arcát. És akkor megtudhatom, milyen is tulajdonképpen. De most még nincs meghatározott formája, semmi több, csupán egy jel Egy kéz, mely nem kezes, lehántja a héjat a leggyengébb pontján. Látok mindent, minden egyes magzatmozgást.

Döntöttem.

Vagy nem is. Valójában nincs itt semmiféle döntés. Nincs is választásom. Le a bokszergatyával, elővesszem, ami benne van. Átölelem Szakurát, kettérakom a lábát és belehatolok. Nem nehéz. Az övé egészen puha, az enyém meg nagyon is kemény. A farkam már nem is fáj. A tekn̋ócfej egészen megedződött az elmúlt napokban. Szakura még alszik. Beletemetkezem az álmába.

Váratlanul felriad, rájön, hogy mi folyik

itt.

– Hallod-e, Tamura, mit művelsz te itt?

– Úgy látszik, beléd szálltam – mondom.

– Mit tettél? – kérdi Szakura szörnyen élesen. – Nem megmondtam neked, hogy ezt nem szabad!?

– De nem tehettem mást.

– Jól van, de hagyd abba. Húzd ki belőlem.

– Nem tudom – mondom, és megrázom a fejem.

– Tamura, figyelj csak! Először is nekem van rendes partnerem. Másrészt te önkényesen beléptél az álmomba. Illik ez? Nem bizony, nincs ez rendjén!

– Tudom.

– Még nincs késő. Tényleg bennem vagy, az igaz, de nem is mozogsz, nem is

mentél még el. Csendben vagy, úgy látszik, még gondolkodol. Mi?

Bólintok.

– Szállj már ki! – parancsolja. – És mindezt elfelejtjük. Én is, meg te is. A nővéred vagyok, és te az öcsém. Még ha nincs is vérségi kapcsolat közöttünk, akkor is kétségtelenül testvérek vagyunk. Érted ezt? Egy családban, összetartozunk. Nem tehetünk ilyet.

– Már késő – mondom erre.

– Miért?

Mert így döntöttem.

– Mert így döntöttél – mondja a Varjú nevű fiatalember.

Nem akarod többé, hogy bárminek a kénye-kedvére ki légy szolgáltatva. Nem akarod, hogy összezavarjanak. Már megölted azt, aki apádnak

számít, aki pedig az anyádnak, azzal meg vétkeztél. Most pedig abba hatoltál bele, aki a nővéred. Ha el vagy átkozva, akkor szándékosan mégy tovább, hogy magadra vedd a bajt. Ha ez be van programozva, gondolod: egy-kettő, essünk túl rajta. Amilyen gyorsan csak lehet, le akarod dobni a hátadról a terhet, hogy többé ne légy olyan ember, aki más elvárásának megfelelően keveredik bele az eseményekbe, hanem éld a saját életedet. Ez az, amit te akarsz.

A lány kezébe temeti az arcát, és halkan sír egy kicsit. Igaz, hogy sajnálod szegényt, de most már nem tudsz kikeveredni a testéből, egyre nagyobbra és keményebbre duzzadtál. Valósággal belegyökereztél.

– Hát jó – mondja Szakura. – De egyet jegyezz meg. Te most megerőszakolsz engem. Szeretlek ugyan, de nem így, ezt én nem akarom. Lehet, hogy többet nem találkozhatunk. Akármennyire szeretnénk is majd. Rendben?

Te nem válaszolsz neki. Kikapcsolod a gondolatokat. Erősen átöleled, és mozogni kezd a csípőd. Először finoman és figyelmesen, később egyre vadabbul. Hiába igyekszel megjegyezni a fák alakját, hogy visszafelé segítsenek rátalálnod az útra, ott magasodnak, és olyan egyformák, hogy beolvadtak a névtelen lombtengerbe. Szakura lehunyt szemmel átengedi magát a lökéseknek. Nem szól semmit, nem áll ellen. Az arca rne rev, fejét oldalt for-

dítja, de a növekvő testi élvezetet, amelyet érez, úgy észleled, mintha saját tested kitér jedne az övébe. És végre megérted. A fák egymásba folynak, feketéllő falként állnak ellen a tekintetednek. Már a madár sem üzenget. És bekövetkezik az ejaku láció.

Elélveztem.

Felébredek. Egyedül fekszem az ágyban, sehol senki, késő éjszaka van. A feneketlen sötétségben elveszett az óra, az idő. Felkelek, lehúzom az alsóneműt, a konyhában vízzel leöblítem róla a rárагadt spermát. Mint sötétben született, törvénytelen magzatom, fehér, nehéz és sűrű. Néhány pohár vizet iszom, de belső szomjúságom nem csillapodik. Elviselhetetlen magány nehezedik rám. Körülöttem a mély éjszaka sötétje, a vadon erdő,

nincs ennél mélyebb egyedüllét ezen a világon. Ráadásul évszakok, fény nélkül. Visszamegyek az ágyhoz, leülök, és nagyot ásítok. Körülölel a sötétség.

Most megmutatta magát benned, feltárulkozott. Ott pihen, mint egy fekete árnyék, a héj megrepedt, szét foszlott, nyoma sincs. Két kezed ragadós, valami rátapadt – olyan, mint az emberi vér. A szemed elé emeled a tenyered, de kevés a fény, hogy bármit is láss. Nagyon sötét van. Benned is, kívüled is.

40

A Kómura Emlékkönyvtár nagy táblája mellett egy kisebben az állt, hogy a hétfő szünnap, más napokon a nyitva tartás délelőtt 11-től délután 5-ig, a belépés ingyenes, igény szerint kedden 2-től könyvtári idegenvezetés. Hosino felolvasta Nakatának.

– Ma éppen hétfő van, ezek szerint zárva tartanak – mondta, majd karórájára pillantva hozzátette: – Igaz, hogy ma legyen bármilyen nap, már úgyis túl vagyunk a nyitvatartási időn.

– Hosino úr!

– Mi van?

– Egészen másképp fest ez itt, mint az a könyvtár, ahol együtt voltunk.

– Aha, az egy nagy városi közgyűjte-

mény, ez meg egy kis magánintézmény. Egész más méret.

– Nakata nem nagyon érti, mi is egy ilyen magánintézmény.

– Azt jelenti, hogy egy vagyonos ember, aki szereti a könyvet, az általa összegyűjtött könyveknek a saját pénzéből könyvtárat építtet, és azt megnyitja a nagyközönség előtt. Aki akar, ott tetszése szerint olvashat. Komoly dolog ez. Már a bejárati nagykapu is remek darab.

– És milyen a vagyonos ember?

– Pénzes ember.

– Mi a különbség a pénzes és a vagyonos ember között? Hosino félrebillentette a fejét.

– Tényleg, mi is? Magam sem tudom. De úgy érzem, hogy mégis mintha okosabban hangzanék a vagyonos.

– Okosabbnak?

– Vagyis bárki lehet gazdag, pénzes ember, akár én, akár maga – ha pénze van neki. De vagyonos nem. Ahhoz még több idő kell.

– Hát elég körülményes lehet.

– Az, elég bonyolult. De akárhogy veszszük, minket ez nem érint. Még arra sincs kilátásunk, hogy akárcsak egyszerű gazdag ember legyen belőlünk.

– Hosino úr.

– Tessék.

– Ha hétfő pihenőnap, de ha holnap ide idejövünk, akkor már kinyit?

– Úgy van. Holnap kedd lesz.

– Vajon Nakata is bemehet a könyvtárba?

– Ki van írva, hogy bárki bemehet. Tehát Nakata úr is.

– Akkor is, ha nem tud olvasni?

– Áá, semmi baj, senki sem kérdezi a bejáratnál, hogy valaki tud-e olvasni vagy sem.

– Akkor Nakata szeretne bemenni.

– Jól van, holnap délelőtt az első dolgunk lesz, hogy eljövünk ide – döntött Hosino. – Csak egyet szeretnék még kérdezni, öregem. Tényleg itt van az a fontos dolog, *amit* keres, éppen ebben a könyvtárban?

Nakata levette a fejéről színehagyott sapkáját, és többször végigsimított a koponyáján.

– Igen, itt kell lennie.

– Akkor tehát nem kell már többet keresnünk.

– Most már nem.

– Na, ez remek – mondta Hosino meg-

könnyebbült hangon. – Már nem tudtam, mi lesz, ha ez még őszig is így megy tovább.

Ezután hazatértek Sanders ezredes lakására, jót aludtak, és másnap 11-re odagyalogoltak a Kómura Emlékkönyvtárba. Húszpercnyire volt a lakástól, tehát gyalog vágtak neki az útnak. Hosino még reggel visszavitte az autót az állomás előtti kölcsönzőbe.

Amikor odaértek, a nagykapu már tárva-nyitva állt. Fülledt, meleg idő ígérkezett aznap. Az épület, környékét valaki fellocsolta, és a kapun belül látszott, hogy a kertet is szépen gondozzák.

– De öregem… – szólt Hosino a kapu előtt.

– Parancsoljon, kérem.

– Ha bemegyünk a könyvtárba, mihez kezdünk majd? Ha maga hirtelen valami elképesztő mutatvánnyal rukkol elő, attól én megzavarodok. Jobb, ha előre megtudakolom. Nekem is fel kell készülnöm lelkileg a dologra.

Az öreg gondolkodóba esett.

– Nakata maga sem tudja, hogy ha bemegy oda, mit kell tennie. De mivel ez egy könyvtár, akkor először is olvasunk benne. Nakata majd olyat kér, amiben sok kép van. Hosino úr is válasszon magának egyet, és olvassa azt.

– Világos. A könyvtárban egyelőre olvassunk. Van benne logika.

– Később majd lassacskán rá lehet jönni arra, mi a teendő.

– Oh, igen. Majd annak idején ráérünk ezen törni a fejünket. Ez egészséges gon-

dolkodásra vall – nyugodott meg Hosino.

Így azután komótosan átsétáltak a szépen gondozott kerten, az ódon előcsarnokon keresztül a könyvtárba. Amint beléptek, mindjárt a fogadópult előtt találták magukat. Egy karcsú, jóképű fiatalember ült ott legombolt nyakú pamutingben, kis szemüveggel. Hosszú, finomszálú haja a homlokába hullott. Hosino arra gondolt, hogy beillene a fekete-fehér Truf-faut-filmek jellegzetes alakjai közé. A fiú rájuk mosolygott.

– Jó napot! – köszönt neki vidáman Hosino.

– Jó napot. Tessék befáradni! – viszonozta a fiatalember.

– Hát… könyvet szeretnénk olvasni.

– Természetesen – bólintott Ósima. – A könyvtár mindenki előtt nyitva áll, lehet

itt szabadon olvasni mindenfélét. Van szabadpolc is, le lehet venni a könyveket, ki lehet keresni őket a cédulakatalógusból, de a számítógépes keresésre is van lehetőség. Ha valami kérdésük van, kérem, nyugodtan forduljanak hozzám. Szívesen állok rendelkezésükre.

– Azt megköszönnénk.

– Van olyan terület, amely különösen érdekli önöket, vagy valamilyen művet keresnek talán?

Hosino megrázta a fejét.

– Nem, jelenleg nincsen semmi különösebb. Tulajdonképpen nem annyira egy-egy könyv, hanem inkább az egész könyvtár érdekelne bennünket. Véletlenül erre jártunk, gondoltuk, hogy érdekes lenne megnézni belülről. Igazán nagyszerű épület.

Ósima felvillantotta legkedvesebb mosolyát, és kezébe vette szép hegyesre faragott ceruzáját.

– Sok ilyen vendégünk van.

– Ennek örülök – mondta Hosino.

– Ha van idejük, két órától szívesen körbevezetjük önöket a házon. Közkívánatra keddenként tartunk könyvtárismertetést, az igazgató asszony beszél a könyvtár eredetéről. És ma történetesen kedd van.

– Ez nagyon érdekes. Mit szól hozzá Nakata úr? Menjünk? Az öreg egészen idáig kifakult vászonsapkáját gyűrögetve szórakozottan nézelődött, de azonnal felfigyelt, mihelyt Hosino a nevén szólította.

– Igen, tessék, miről van szó?

– Arról, hogy kettőtől körbe lehet itt

menni. Mit szól hozzá, menjünk?

– Igen, Hosino úr. Nakata szeretne részt venni.

Ósima nagy érdeklődéssel figyelte kettejük párbeszédét. Nakata és Hosino, vajon miféle kapcsolatban lehetnek egymással? Nem látszanak rokonoknak. Életkoruk is egészen eltér egymástól, furcsa pár. Semmi közös nem fedezhető fel rajtuk. Ósima érdeklődését mindenesetre felkeltették, és nem is rossz értelemben.

– Messziről érkeztek? – kérdezte.

– Igen. Mindketten Nagojából – válaszolt sietősen Hosino, mielőtt még az öreg kinyitotta volna a száját. Nem szerette volna, ha olyan kínos dolgok hangzottak volna el Nakata szájából, mint hogy „a tokiói Nakano negyedből”. A tévéből már lehetett tudni, hogy az ottani

gyilkossági ügybe egy Nakatához hasonló öreg keveredett bele, de szerencsére – Hosino tudomása szerint – Nakata fényképe még nem szerepelt a hírekben.

– Valóban jó messziről jöttek – mondta a könyvtáros.

– Úgy van. Átkeltünk a hídon. Igazán remek, óriás híd volt – mondta az öreg.

– Igen, tényleg nagyszerű alkotás, bár én még nem merészkedtem fel rá egyszer sem – mondta Ósima.

– Nakata egész életében nem látott ekkorát.

– Nagyon hosszú ideig tartott az építkezés, rengeteg pénzt emésztett fel. Az újság szerint a hidat és a csatlakozó gyorsforgalmi utat üzemettető közhasznú vállalat évente milliárdokat veszít rajta. Többnyire a mi adóinkból – magya-

rázta Ósima.

– Milliárdok. Nakata ezt nem képes felfogni.

– Őszintén szólva, magam sem tudom elképzelni – helyeselt a könyvtáros. – Ha a pénz túllép egy bizonyos összeget, elveszti a realitását. Egyszóval sok pénzbe kerül.

– Köszönjük szépen – vágott közbe Hosino, mert nem tudta, az öreg miket fog majd még elkotyogni. – Akkor jó, ha két óra körül idejövünk könyvtárlátogatásra?

– Igen, fáradjanak ide két órára. Az igazgatónő fogja majd önöket körbevezetni.

– Addig olvasgatunk kicsit – mondta Hosino.

A könyvtáros ujjai között forgatva ceru-

záját a páros után nézett, majd folytatta félbehagyott munkáját.

Kiválasztották a polcról a nekik megfelelő könyveket. Hosino a *Beethoven és kora* című kötetet, Nakata pedig bútorokról szóló könyveket vett le és az asztalra halmozta őket. Akár egy éber nyomozókutya – körbeszimatolt, megsimította a tárgyakat, egy-egy helyet pedig különös gonddal vett szemügyre. Dél felé járt az idő, nem volt az olvasóteremben rajtuk kívül más, akinek feltűnt volna Nakata buzgalma.

– Hé, öregem – súgta oda neki Hosino.

– Igen. Tessék.

– Szeretném megkérni, hogy ne beszéljen arról, hogy honnan jött, jó?

– És miért ne?

– Ha most nekikezdenék, hosszúra nyúlna, úgyhogy csak arra kérem, hogy inkább ne. Ha elmondja, hogy Nakanóból jött, valószínűleg gondot okoz vele másoknak.

– Értettem – mondta Nakata, és jelentőségteljesen bólintott. – Az nem jó, ha másoknak alkalmatlankodunk. Tehát ahogy Hosino úr mondja, Nakata hallgatni fog arról, hogy Nakanóból jött.

– Hálás lennék érte – mondta a fiatalember. – De mondja csak, megtalálta már azt a fontos dolgot, amit keres?

– Nem kérem, még nem találtam semmit. – Biztosan itt van az a keresett hely? Nakata bólintott.

– Tegnap este elalvás előtt egyeztetés volt kő urasággal, és nincs kétség afelől, hogy itt van.

– Hála az égnek – nyugodott meg Hosino, azzal visszatért Beethoven élettörténetéhez. A zeneszerző önérzetes volt, és szilárdan hitt saját zsenialitásában, soha nem udvarolt az arisztokráciának. Azt vallotta, a művészet, amely híven kifejezi az emberi érzéseket, a legmagasztosabb dolog ezen a világon, és ennek köteles mindenki tisztelettel adózni, a világi hatalom és a gazdagság pedig arra való, hogy a művészetet szolgálja. Amikor Haydn arisztokraták udvarában szállt meg (és többnyire ott lakott), a szolgákkal étkezett. Az ő korában a zenészek a személyzet csoportjához tartoztak (a jó természetű Haydn szívesebben is evett az alkalmazottakkal, mint a merev viselkedésű uraságokkal).

Beethoven bezzeg dühbe gurult, ha efféle sértő bánásmódban részesítették, a

tányérokat is falhoz vágta, megkövetelte, hogy egyenrangúként foglaljon helyet a főnemesek asztalánál. Türelmetlen volt (majdnem mindig lobbanékony), ha méregbe gurult, a keze is gyorsan eljárt. Politikailag radikális elveket vallott, és sohasem rejtette véka alá a meggyőződését. Süketségének súlyosbodásával a természete is egyre nehezebb lett. Ahogy öregedett, kompozíciói egyre áradóbbak, sodróbbak, ugyanakkor érzékenyebbek és befelé tekintőbbek is lettek. Csak olyan ember tudta egyszerre megszólaltatni ezt a két, egymással ellentétes folyamatot, amilyen Beethoven volt. Ehhez emberfeletti teljesítményre volt szükség, ami lassan felőrölte az életét. Hiszen testnek és léleknek megvannak a maga korlátai, és az ember nem arra lett teremtve, hogy egy hosszú életen át ellen tudjon állni ilyen erős nyomásnak.

– Rossz lehet ilyen nagy embernek lenni – sóhajtott Hosino, és letette a könyvet. Megindultságot érzett. Az iskolai ének-zene tanteremben volt egy bronz Beethoven-fej. Arra emlékezett, hogy igen savanyú arca volt, de azt eddig nem tudta, hogy ennek az embernek mennyi szenvedésen kellett keresztülmennie. Most arra gondolt, hogy Beethovenhez éppen ilyen komor arckifejezés illik.

Az biztos, hogy ő nem lehet ilyen nagy ember – gondolta Hosino magában, és Nakata felé fordult. Egy népi bútorokról szóló könyvet nézegetett éppen, és a keze közben úgy mozgott, mintha vésne vagy gyalulna. Ahogy a bútorokat csodálja, önkéntelenül megmozdul a teste. Vagy éppen belőle lehetne nagy ember, tűnődött magában Hosino. Egy mindennapi ember nem képes olyasmikre, mint

ő, ezt el kellett ismerni.

Tizenkettő tájban még jött két látogató (középkorú nők voltak), Nakata és Hosino pedig kiment egy cseppet levegőzni. Hosino kenyeret hozott ebédre, az öregnek meg ott volt a tarisznyában az elmaradhatatlan termosz a teával. Hosino megtudakolta, hogy szabad-e enni valahol.

– Hogyne – mondta Ósima. – Odakint a verandán, a kert látványában gyönyörködve nyugodtan falatozhatnak, és ha akarják, utána egy csésze kávét is elfogyaszthatnak. Nemrég főztem, csak jöjjenek, és szolgálják ki magukat.

– Köszönjük szépen – mondta Hosino. – Igazán családias itt.

Ósima mosolygott, és hátrasimította előrehulló haját.

– Igen, ez egy kicsit más, mint a többi könyvtár. Tényleg családiasnak nevezhető. Az a célunk, hogy legyen ez olyan hely, ahol nyugalomban, csendesen olvasgathat az ember.

Milyen kellemes fiú, gondolta magában Hosino. Okos, jól ápolt, udvarias. És hozzá nagyon kedves is. Biztos, hogy meleg, futott át Hosino agyán, nem mintha őt zavarta volna az ilyesmi, nem voltak előítéletei. Mindenkit olyannak kell elfogadni, amilyen. Ha valakinek abban telik kedve, hogy kövekkel társalog, mi van abban, ha egy férfi a másik férfival szeret ágyba bújni.

Ebéd után Hosino nagyot nyújtózott, majd odament a pulthoz kávézni. Nakata, aki nem ivott feketekávét, inkább kint üldögélt a verandán, nézegette a madarakat, és teázgatott a termoszból.

– Hogy tetszik a könyvtár, talált valami kedvére valót? – kérdezte Ósima Hosinótól.

– Aha, igen. Végig Beethoven élettörténetét olvastam – válaszolt Hosino. – Nagyon érdekes könyv. Igazán elgondolkoztató végigkövetni az életét.

Ósima bólintott.

– Igen. Beethoven enyhén szólva elég viharos életet élt.

– Meghiszem azt. Nehéz élete volt – helyeselt Hosino. – De én azt hiszem, hogy főleg ő maga tehetett róla. Eleve alig volt benne együttműködési készség a többiekkel, mindig is csak magára gondolt. A fejében nem volt más, csak a zenéje. Azt gondolta, hogy annak kedvéért mindent feláldozhat. Legszívesebben odakiáltanék neki: „Hé, Ludwig, lazíts egy kicsit!” Nem csoda, hogy az unokatestvére is megbo-

londult. De a zenéje mind remekmű. Szíven üti az embert. Valóságos csoda.

– Az bizony – helyeselt Ósima.

– De mért kellett neki erőnek erejével olyan zabolátlanul élnie? Egy kicsit összeszedhette volna magát, hogy úgy éljen, mint a többiek.

Ósima megpörgette ujjai körül a ceruzáját.

– Igen – válaszolta –, de az ő idejében igen fontosnak tartották, hogy az ember kibontakoztassa magát. Az előző korszakban, vagyis az abszolút uralkodók idején elfogadhatatlan, a társadalmi normáktól való eltérés lett volna, és ezért kegyetlenül el is nyomták az ilyesmit. A 19. század kezdetétől ez feloldódik. A polgárság magához ragadja a hatalmat a társadalomban. Az egyéniség sok területen kibontakozhat. A szabadság és az én

kibontakoztatása rokon értelmű kifejezés. A művészet, különösen a zene volt ennek az új hullámnak a csúcsán. Beethoven és a nyomában igyekvő Berlioz, Wagner, Liszt, Schumann mindnyájan rendhagyó, hányatott életpályát futottak be. Akkoriban úgy gondolták, hogy a rendkívüli élet az ideális. Egyszerű ez. A romantika korszakának nevezik ezt az időt. De az biztos, hogy akik benne éltek, azoknak ez az életmód eléggé kényelmetlen lehetett – fejezte be előadását Ósima, majd megkérdezte: – Szereti Beethoven zenéjét?

– Nem hallgattam még annyi darabját, hogy felelni tudnék arra, hogy szeretem-e vagy sem – vallotta be Hosino becsülettel. – Mondhatnám azt is, hogy úgyszólván egyáltalán nem ismerem. De a Nagyherceg triót azt nagyon szeretem.

– Én is kedvelem azt a darabját.

– És tetszik a milliomos trió is – tette hozzá Hosino. Erre Ósima:

– A magam részéről a cseh Josef Suk trióját kedvelem. Szép, kiegyensúlyozott, s miközben hallgatom, az olyan, mintha beleszagolnék a zöld mezők illatát hozó szélbe. De hallottam a milliomos triót is. Kubinstein, Heifetz, Feuermann. Emlékezetes, elegáns előadás.

– Izé... Ósima úr – szólt közbe Hosino a pulton álló névtábláról leolvasva a könyvtáros nevét –, maga aztán ért a zenéhez!

Ósima szerényen elmosolyodott.

– Nem nagyon értek hozzá, de amikor egyedül vagyok, sokszor ezzel töltöm az időt.

– Szeretnék kérdezni valamit. Gondolja,

hogy van a zenében annyi erő, ami az embert meg tudja változtatni? Vagyis hogy amikor valami zenét hallunk, egyszer csak megváltozunk. Valahogy úgy.

Ósima bólintott.

– Hát persze. Előfordul. *Valamilyen* élményt átélünk, és ettől megtörténik bennünk *valami*. Mint a vegyi folyamat, olyan ez. Ha az élmény után megvizsgáljuk a szívünket, kiderül, hogy a bennünk lévő mérték megugrik néhány beosztást. A bennünk lévő univerzum egy fordulatnyit tágul. Én már tapasztaltam ezt. Igaz, hogy csak néha, de van ilyen. Olyan, mint a szerelem.

Hosino még sohasem tapasztalt ilyen mértékű szerelmet, de egyelőre rábólintott.

– Ez nagyon nagy jelentőségű lehet – mondta. – Különösen a mi egyszerűbb

életünkben.

– Igen. Én is úgy vélem – válaszolta Ósima. – Ha nem fordulna elő velünk ilyesmi, érzéketlen tapló lenne a lelkünk helyén. Berlioz azt mondta, hogy ha úgy ér véget az életed, hogy nem olvastad a *Hamlet*et, akárcsak egy szénbánya mélyén éltél volna.

– Bánya mélyén…

– Hát igen, ez egy 19. századi hasonlat.

– Köszönöm a kávét – szólt Hosino –, jót beszélgettünk. Ósima kedves mosolylyal nyugtázta.

A fiatalember és Nakata délután kettőig olvasgatott. Az öreg továbbra is mozgásokkal kísérve, lelkesen lapozta a bútorokról szóló, fényképekkel illusztrált köteteket. Délután még felbukkant két

helyben olvasó vendég, de a körbejárásra csak Nakata és Hosino vállalkozott, aki mentegetőzött is a könyvtáros előtt.

– Nem baj, hogy csak mi ketten jelentkeztünk? Csupán kettőnkért nem érdemes az igazgató asszonynak fáradnia.

– Ugyan, ne aggódjék, az igazgató asszony egy embert is szívesen körbevezet – nyugtatta meg Ósima.

Két órakor egy kellemes arcú, középkorú asszony jött le a lépcsőn. Egyenes derékkal, szép járással közeledett feléjük. Sötét ruhát, fekete magas sarkú cipőt viselt. Haja kontyba fogva, széles kivágásában vékony ezüstlánc fénylett. Eleganciát árasztott, semmi felesleges holmi nem volt rajta, egész megjelenése jó ízlésről tanúskodott.

– Jó napot kívánok, a nevem Szaeki. Én vagyok ennek a könyvtárnak az igazgató-

ja – mondta ragyogó mosollyal –, igaz, csak ketten vagyunk itt Ósima úrral.

– Hosino vagyok – mutatkozott be a fiatalember.

– Nakata vagyok, a tokiói Nakano negyedből jöttem – szólt az öreg, a kezében gyűrögetve vászonsapkáját.

– Isten hozta ilyen messziről – válaszolt az asszony. Hosino összerezzent, de Szaeki látszólag egyáltalán nem figyelt fel erre. Akárcsak Nakata, aki persze nem vette észre magát.

– Óh, igen. Nakata egy óriási hídon át jött ide.

– Remek épület ez itt – szólt közbe oldalról Hosino, mivel tartott attól, hogy a hídról való beszélgetés félreviszi majd a társalgást.

– Igen, a ház a 19. század második felé-

ben, a Meidzsi-korban épült könyvtárnak és vendégháznak. Sok jeles írástudó és művész szállt meg itt egykor. Takamacu jeles műemlékének számít.

– Írástudók, művészek? – kérdezte az öreg. Szaeki asszony elmosolyodott.

– A művészettel kapcsolatban álló emberek, akik könyveket, verseket, regényeket írnak. Egykor a vagyonos emberek mindenfelé támogatták a művészetet, amelyből – nem úgy, mint ma – nem lehetett akkoriban megélni. Abban az időben a Kómura család egyike volt a nagy mecénásoknak ezen a környéken. A könyvtár azért jött létre, hogy ez a történelmi érdem fennmaradjon a jövő nemzedékeinek.

– Azt már Nakata is tudja, kik azok a vagyonos emberek – szólt közbe az öreg. – És időbe telik, hogy vagyonos legyen

valaki.

Az asszony mosolyogva bólintott erre.

– Úgy van, hosszú időbe telik. Bármilyen gazdag is valaki, időt nem tud vásárolni. Hát akkor kezdjük az ismerkedést az emeleten.

Szépen sorjában végigmentek a szobákon. Mint mindig, Szaeki asszony mesélt az irodalmárokról, akik itt szálltak meg, és megmutatta hátrahagyott műveiket. Az irodának használt szobában Szaeki töltőtolla ott hevert az asztalon. Nakata minden tárgyat egyenként, látható érdeklődéssel, figyelmesen megvizsgált. A magyarázatot figyelemmel követő vendég szerepe Hosinóra hárult. A fiatalember, miközben odafigyelt a magyarázatra, azért fél szemmel gyanakodva oda-odasandí-tott, miben sántikál az öreg,

nem művel-e valami nem helyénvaló dolgot. De Nakata csak aprólékosan megfigyelte a dolgokat, és semmi mást nem tett. Szaeki asszony jóformán rá se hederített az öreg viselkedésére. Pontosan és derűsen kalauzolta őket végig az épületen. Hosino elismerően gondolt arra, hogy milyen kiegyensúlyozott is ez az asszony.

A kirándulás húsz pere múlva véget ért, szépen megköszönték az igazgatónőnek, akinek areáról a vezetés alatt egy pillanatra sem tűnt el a kedves mosoly. De ahogy Hosino elnézte őt, egyre inkább az volt az érzése, hogy nem ért benne valamit. Ez az asszony mosolyogva néz bennünket, de mintha nem is látna. Vagyis bennünket néz, de nem minket lát. Miközben nekünk magyaráz, belül másra gondol. Amit mond, jól nevelt, udvarias

és barátságos. Ha kérdés van, kedvesen válaszol, de valahogy a szíve nincs ott. Természetesen nem kelletlen, teszi a dolgát. Sőt élvezi is a lelkiismeretes munkát. Csak a lelke közben másutt jár.

A férfiak visszatértek az olvasóterembe, fogták a könyvüket, és lapozgattak tovább. Hosino eközben sehogy sem tudta Szaeki alakját kiverni a fejéből. Abban a szép asszonyban van valami különös, de hogy mi, azt sehogy sem tudta megfogalmazni magában. Végül feladta, és figyelme visszatért olvasmányához.

Három órakor Nakata minden előzetes bejelentés nélkül felállt. Mozdulatában volt valami szokatlan, hozzá nem illő határozottság. Sapkáját keményen megmarkolta.

– Hé, öreg, maga meg hova megy? – kérdezte halkan Hosino, de Nakata nem

válaszolt. Összeszorított ajakkal masírozott az előcsarnok felé, csomagját az asztal lábánál hagyva. Hosino becsukta a könyvét, és felállt. Valami nem tetszett neki.

– Hé, várjon már! – szólt az öreg után, s mivel az nem állt meg, ő is utána sietett. Az olvasóteremben ülők felkapták a fejüket.

Az öreg habozás nélkül balra fordult, és elindult felfelé a lépcsőn. Egy tábla állt ott: IDEGENEKNEK TILOS BELÉPNI. Nakata ezt teljesen figyelmen kívül hagyva csak ment tovább, hiszen nem tudott olvasni. Elkopott teniszcipője nyikorgatta a deszkapadlót.

– Halló! Kérem! – szólt utána Ósima, felállva a helyéről. – Oda nem szabad bemenni!

Hiába szólt, Nakata eleresztette a füle

mellett a figyelmeztetést. Hosino szaladt utána, fel a lépcsőn.

– Hé, arra nem szabad menni, öregem!

Ósima is előjött a pult mögül, és Hosino mögött felfutott a lépcsőn.

Az öreg tétovázás nélkül tört előre a folyosón, be a mindig nyitott ajtajú dolgozószobába. Szaeki háttal az ablaknak, az asztalnál ült és olvasott. A léptek hallatára fölnézett és meglátta Nakatát, aki felé tartott, megállt az asztala előtt, lenézett rá, de nem szólt semmit. Szaeki is szótlan maradt. Rögtön ezután előkerült Hosino, majd Ósima is.

– Hé, öregem! – kiáltott Hosino Nakatára, és hátulról megfogta a vállát. – Ide nem szabad engedély nélkül bejönni! Ez szabály, menjünk vissza a helyünkre!

– Nakatának mondanivalója van – szólt

az öreg az asszony felé fordulva.

– Mit akar mondani? – kérdezte az lágy hangon.

– A kőről, a *bejárati kőről* szeretnék beszélni.

Az asszony egy darabig csak szótlanul nézte Nakatát, szemében valami egészen furcsa, közömbös kifejezéssel. Aztán néhányszor behunyta a szemét, és hangtalanul letette a könyvet, amit addig olvasott. Kezét összetette az asztalon, és megadóan nézett Nakatára. Tanácstalannak látszott, de mintha bólintott volna. Ránézett Hosinóra, majd Osímára.

– Hagyjanak magunkra, kérem. Beszédünk van egymással. Kérem, csukják majd be az ajtót is.

Ósima kissé habozott, majd végül bólintott, megfogta Hosino könyökét, és

kivezette a folyosóra, azután kívülről becsukta a dolgozószoba ajtaját.

– Nem lesz baj ebből? – kérdezte Hosino.

– Szaeki asszony mindig tudja, mit csinál – válaszolt a könyvtáros, és lekísérte a fiatalembert a lépcsőn. – Ha ő egyszer az mondja, hogy rendben van, akkor úgy is lesz, nem kell miatta aggódni. Menjünk, Hosino úr, igyunk egy csésze kávét.

– Ami Nakata urat illeti, felesleges az aggodalom – mondta Hosino. – Kezeskedem érte.

Ezúttal megfelelő előkészületek után megyek az erdőbe. Iránytű, tőr, kulacs, élelem szükség esetére, munkakesztyű, a szerszámoskamrából sárga festékszóró, kisbalta. Berakom őket egy műanyag sportszatyorba (szintén a szerszámoskamrában volt), és indulás. Még befújom a testem fedetlenül maradt részeit szúnyogriasztóval. Hosszú ujjú inget veszek, fejemre törülközőt kötök, arra pedig felteszem az Osimától kapott sapkát. Fülledt, felhős, meleg az idő, úgy látszik, nemsokára esni fog, de a szatyorban van esőköpeny. A madarak egymásnak rikoltozva cikáznak az alacsonyan függő, hamuszínű fellegekkel borított égbolt háttere előtt.

Ezúttal is baj nélkül eljutok az ismert

kerek tisztásig. Az iránytű segítségével megállapítom, merre van észak, s azzal lépegetek tovább, befelé a rengetegbe. Most már itt-ott jelzéseket hagyok a festékszóróval a fák törzsén. Ha ezeket követem, visszajutok majd a kiindulóponthoz. Nem kell félnem, a festékkel nem járok úgy, mint Jancsi és Juliska a kenyérmorzsával, ezt nem csipegetik fel a madarak. Így felkészülve már nem érzek olyan erős félelmet, mint azelőtt. Persze izgulok, de a szívem nem dobol hangosan, jócskán lecsillapodott. Ami most hajt, az a kíváncsiság. Flová vezethet ez az ösvény, azt szeretném megtudni. *Azt kell megtudnom*. Jól megfigyelve és megjegyezve a környezetet, óvatos léptekkel haladok előre.

Néha különös zajokat hallani. Puff, valami leesett a talajra, aztán mintha pad-

lódeszka recsegne nagy súly alatt, meg mindenféle egyéb, ide nem illő, szavakkal kifejezhetetlen furcsa zörej vesz körül. Csak azt tudnám, honnan erednek és mit akarnak jelenteni. Még elképzelni is nehéz. Vannak egészen távolról érkező zajok, mások közvetlen közelről jönnek. Ettől azután a távolság is viszonylagossá válik, nő és rövidül. A fejem fölött valószerűtlenül hangos, súlyos szárnycsapkodások. Ilyenkor megállok, hegyezem a fülemet. Visszafojtott lélegzettel várom, mi történik. Semmi sem történik. Megyek tovább.

Leszámítva ezeket a váratlanul felhangzó zajokat, a környék általában teljesen nyugodt. Nem fúj a szél, a lomb sem susog odafenn. Csak a lépteim zaja visszhangzik a fülemben, amint haladok előre a sűrű aljnövényzetben, vagy amikor rá-

lépek egy kiszáradt ágra, az roppan egyet.

Frissen köszörült kisbabámat a jobb kezemben tartom. Nincs rajtam kesztyű, közvetlenül érzem a durva nyél fogását a markomban. Ennek az éles szerszámnak jelenleg még nem veszem hasznát, de a súlya azt az érzést kelti bennem, hogy meg tudom védeni magam. De mitől? Sikoku erdeiben nincsen se medve, se farkas. Talán csak mérges kígyó. Az itteni vadon legveszedelmesebb lénye én magam lehetek. Csak a saját árnyékomtól ijedhettem meg.

Az erdőt járva mégis úgy érzem, hogy figyelnek. Valami valahonnan, kellő távolságban elrejtőzve, lélegzetvisszafojtva lát, hall engem, és lesi minden mozdulatomat, hallgatja az általam keltett zajokat, és felméri következő lé-

pésemet. Én azonban igyekszem nem gondolni rá. Minél többet foglalkozom az érzékcsalódásokkal, annál valóságosabb formát öltenek. Míg valóság lesz belőlük.

Fütyörészek, hogy megtörjem a csöndet. A *My Favourite Things* John Coltrane szoprán szaxofonján persze másként hangzik, mint az én ügyetlen előadásomban. Füttytechnikám meg se közelíti a virtuóz bonyolult rögtönzéseit, csak tőlem telhetően megpróbálom emlékezetből követni a bennem élő dallamot. Ez is több a semminél. Ránézek a karórámra: délelőtt tíz óra. Ilyenkor kezd hozzá Ósima a könyvtárnyitás előkészületeihez. Ma... igen, szerda van. Eszembe ötlik, ahogy a kertet locsolja, letörli az asztalokat, vizet forral, kávét főz. Vagyis amit én szoktam elvégezni. Csakhogy én

most itt vagyok az erdőben, és egyre mélyebbre hatolok benne. Senki nem tud rólam. Csak én magam és *ők*.

Megyek az ösvényen, útnak aligha lehet nevezni. Talán a hosszú időn át erre folyó víz nyoma csupán. A vadonban a heves esőzések kimossák a földet, elsodorják az aljnövényzetet, a fák gyökérzete napvilágra kerül. A nagyobb köveket az ár kikerüli. Amikor az eső eláll, a víz eltűnik. A vízmosás kiszárad, és kialakul a járható ösvény. Nagyobbrészt páfrány és aljnövényzet borítja. Érezhető, ha valaki nem vigyáz, könnyen elveszítheti a csapást. Néhol veszélyesen meredek az út, a fák gyökerébe kapaszkodom, úgy jutok egyre följebb.

Egyszer csak elhalkul Coltrane szaxofonjának hangja, fülemben most McCoy Tyners zongoraszólója hangzik fel. Bal

keze formázza a ritmus konok mintázatát, a jobb pedig az egymásra torlódó markáns, sötét dallamokat szólaltatja meg. Valaki, névtelen és arctalan, a múlt homályos mélyéről zsigerek-hez hasonló, sikamlós dolgokat húz elő, és egészen úgy, mint a legendák jeleneteit, felrajzolja a képeket. Legalábbis az én belső hallásomban így szól. A makacs ismétlés lassanként széttördeli és újrarendezi a tényeket. Most valami hipnotikus, veszedelmes illat terjeng. Az erdőhöz hasonlít.

Haladok előre, és közben kis jeleket hagyok a festékkel a fák törzsén. Időnként hátrafordulva megbizonyosodom róla, hogy a sárga folt látszik. Minden rendben. A visszaút jelzései, mint bóják a tengeren, szabálytalan közökben sorakoznak. A biztonság kedvéért a kisbabá-

val is vágásokat ejtek néhol. Ez is egyfajta jelzés, de nem lehet minden fára ilyet vésni. Nem túl éles a szerszám, néha nem fogja a fát. A vékonyabb, puhábbnak látszó törzsekre teszek friss bemetszéseket. A növények némán tűrik ütéseimet.

Jókora fekete szúnyogok szállnak, felderítőként pásztázzák szabadon lévő bőrfelületeimet, és megcélozzák a szemem környékét. Ahogy meghallom zümmögésüket, elhajtom vagy agyonütöm őket. Mire nagyokat csattan a tenyerem, már úgyis teleszívták magukat a véremmel. Utána elfog a viszketés. A fejemre terített törölközőbe törlöm vérfoltos tenyeremet.

Egykor a hegyekben előretörő csapatok is sokat szenvedhettek a szúnyogoktól, főleg, ha nyár volt. Vajon milyen nehéz lehetett a teljes menetfelszerelés? A régi

puska – abból még nem sajnálták a vasat –, a rengeteg töltény, a bajonett, az acél rohamsisak, néhány kézigránát és persze enni-innivaló, a lövészárok ásásához szükséges rohamásó meg a csajka lehetett együtt vagy húsz kiló. Mindenképpen szörnyű súly. Nem úgy, mint az én sportszatyrom. Úrrá lett rajtam a képzelgés, hogy a következő fordulóban fegyveresekbe ütközöm, de hát már hatvan éve annak, hogy errefelé katonák tűntek el.

Az jut eszembe, amit a kunyhóban olvastam Napóleon oroszországi hadjáratáról. 1812 nyarán a Moszkva felé vezető hosszú menetelés során bizonyára sokat szenvedhettek a szúnyogoktól a francia sereg katonái is. Mondani sem kell, nem csak a szúnyogok zavarták őket, sok mindennel kellett útközben élet-halál harcot folytatniuk. Éhséggel, szomjúság-

gal, rossz, sáros utakkal, fertőző betegségekkel, a hosszú utánpótlási vonalakat támadó kozák csapatokkal, gyógyszcrhiánnyal, és közben számos komoly csatát kellett vívniuk az orosz hadsereggel. A végén a kihalt Moszkvát sikerült bevenniük, de közben az eredetileg ötszázezres hadsereg százezer főre fogyott.

Megállok, a kulacsból megnedvesítem a torkomat. A karórám éppen tizenegyet mutat. A könyvtárnyitás órája. Elképzelem, ahogy Ósima kaput nyit, és leül a pult mögé. Biztosan ott hevernek előtte az asztalon jól kihegyezett ceruzái. Néha felveszi és forgatja őket az ujjai között. A radíros végűvel megtámasztja a homlokát, vagy hátraveti vele szemébe hulló haját. A kép hihetetlen realitással jelenik meg a képzeletemben, de a hely nagyon

is távolinak tűnik.

Ósima ezt mondja éppen:

„Menzeszem nincsen. A csiklóm érzékeny, nem úgy, mint a mellbimbóm. Egyszer sem használtam fel a hüvelyemet, az aktusra ott a végbelem.”

Visszaemlékszem, amint ott feküdt a kunyhóban az ágyon, a fal felé fordulva. Eszembe jut, hogy akkor láttam meg benne először a nőt is, és miután elment, ugyanazon az ágyon aludtam, ahol otthagyta a nyomát.

Aztán már nem gondolok tovább erre. Helyette a háború jut eszembe. A napóleoni meg az, melyet a japán katonáknak kellett megvívniuk. Érzem a kezemben a kisbalta komoly súlyát. Szemembe villan fehérre köszörült éle, majd elfordítom róla a szemem. Miért harcolnak egymással az emberek? Miért gyűlnek össze szá-

zezrek, milliók csupán azért, hogy kölcsönösen legyilkolják egymást? Vajon ezek a harcok haragból származnak, vagy félelemből erednek? Vagy a félelem és a harag ugyanannak a léleknek más-más oldalát mutatja?

Belevágom a kisbaltát az egyik törzsbe, a fa hangot ad hangtalanul, vérzik vértelenül. Ballagok tovább. Coltrane megint fölveszi a szoprán szaxofont. Unosuntalan széttördeli a valóságot, majd összerakja.

A szívem egyszer csak belép az álmok birodalmába. Csendes visszatérés ez. Ölelem Szakurát. Kínjaimban tartom, és benne vagyok.

Már nem akarok kényemre-kedvemre bánni a dolgokkal, nem akarok felfordulást. Már apát öltem, anyát szeplősítettem. És most itt vagyok a nővéremben.

Ha már átok alatt vagyok, végig akarok menni az úton. Szeretnék gyorsan a végére járni az ügynek. Minél hamarabb le akarom dobni magamról a terhet. Aztán már nem mások elképzelésébe bonyolódva élek, hanem saját magam jogán. Ez az, amire vágyakozom. Ezért engedem belé a magomat.

– Még ha úgy vesszük, hogy álomban történt, azért ezt mégse kellett volna… – szólít meg a Varjú nevű fiú.

Közvetlenül a nyomomban van. Velem együtt járja az erdőt.

– Én akkor is azon voltam, hogy visszatartsalak, de ezt úgyis tudnod kell. Hallanod kellett a hangomat, de oda se figyeltél rám. Csak törtél előre.

Erre nem válaszolok, meg sem fordulok, csak némán megyek tovább.

– Azt hitted, hogy túl tudod tenni magad az átkon, baljóslaton. Igaz, ugye? Így volt, nem? – szögezte nekem a kérdést ez a Varjú nevezetű fiú.

Így volt, nem igaz? Azt ölted meg, aki az apád volt, azzal vétkeztél, aki az anyád, és azzal is, aki a nővéred.

Végrehajtottad azt, amivel megátkoztak. Az volt a szándékod, hogy ezzel befejezett legyen az átok, amelyet apád rakott rád. De valójában az égvilágon semmi sem ért véget. Semmin nem vagy túl. Az átok még sötétebben beleégett a lelkedbe. Ezt tudnod kell. tvta is tele vannak vele a génjeid. Ki akarod magadból lehelni, és a négy égtáj felé fúvó szélre bízva szerteszét szórni a világban. De a sötét zűrzavar benned marad. Nem tűnt el belőled

sem a félelem, sem a harag, sem a bizonytalanság. Mindez még benned van, és makacsul szorongatja a szívedet.

– Figyelj, olyan nincs, hogy a csatának csatával vethetnél véget – folyatja Varjú. – A harc önmagát gerjeszti. A háború tökéletes fenevad. Vért ont, erőszakkal megsebzett húst harap, és attól gyarapszik. Ezt neked tudnod kell.

– Szakura, nővérem – bukik ki belőlem.

Nem kellett volna megszeplősítenem Szakurát. *Még ha álmomban történt, akkor sem.*

– Akkor most mit tegyek? – kérdezem, miközben magam elé, a talajra szegezem a tekintetemet.

– Tényleg túl kell tenned magadat félelmen és haragon – mondja a Varjú ne-

vezető fiú. – És akkor ragyogó fény hatol a szívedbe, felolvasztja azt, ami megfagyott benne. Akkor lesz csak igazán jó az állóképességed. Ha így teszel, te leszel a világon a legkeményebb tizenöt éves. Érted, amit mondok neked? Ha most kezded, még nem késtél el, helyre tudod állítani magadban az egyensúlyt. Használd a fejedet. Töprengj róla, mit tehetnél. Egyáltalán nem vagy te ostoba. Tudnod kell gondolkodni.

– Tényleg megöltem volna az apámat? – kérdezem.

Nincs válasz. Hátrafordulok. A Varjú nevezetű fiú már ott sincs. Kérdésemet elnyeli a csend.

Az erdő mélyén egyedül egészen üresnek érzem azt az embert, aki én vagyok. Ráeszmélek, hogy olyan lettem, amire Ósima azt mondaná: üres ember. Nagy

fehér folt van bennem. Lassanként kiterjed és felfalja a bennem megmaradt lényeget. Még a hangját is hallom. Az énem léte egyre érthetetlenebbé válik. Tényleg tanácstalan vagyok. Nincs se ég, se föld a talpam alatt. Szaekire gondolok, Szakurára gondolok, Ósimára gondolok. De fényévnyire vagyok onnan, ahol ők vannak. Mintha egy távcsövet fordítva használnék, akármennyire nyújtogatom is feléjük a kezemet, nem tudom őket elérni. Egyedül vagyok egy homályos útvesztőben. Ósima azt mondta, hogy hallgassam csak a szélfúvást. Fülelek. De itt nem fúj a szél. Még a Varjúnak nevezett fiú sincs sehol.

Használd a fejedet. Töprengj arról, mit tettél.

De már semmire sem tudok gondolni. A hely, ahová végül is megérkezem, csu-

pán az útvesztő fala, amelybe beleütközöm. De hát akkor mi a belső lényegem? Van-e ellenállás bennem a fehér folttal szemben? Komolyan gondolok arra, hogy itt helyben kiirtom azt a létezőt, amit énnek neveznek. A fák tömött falai között, az úttalan úton a légzés leáll, a tudat csendesen a homályba vész, az erőszakkal telt sötét vér utolsó cseppjéig elfolyik, és a gének elrothadnak az aljnövényzetben. Vajon nem ezáltal lehet-e véget vetni életemben először a bennem folyó harcnak? Ha nem, akkor örökké ölöm azt, aki az apám, megszeplősítem azt, aki az anyám és a nővérem, és mindig csak kárt vallok ezen a világon. Lehunyom a szemem, és magamba nézek. A sötétség, amely ellep, csupa szaggatott összevisszaság. A sötét fellegek felszakadnak, egy somfa levelei felfénylenek a hold fényében, mint temérdek kis penge.

Ekkor olyan érzésem támad, mintha valami átrendeződne a bőröm alatt. A fejemben kattan egyet valami. Tágra nyitom a szemem, és mély lélegzetet veszek. A festékespalackot eldobom, lehull a lábam elé a földre. Elhajítom a kisbaltát és az iránytűt is. Nagy zajt csapva eshetnek a földre, de ez már csak távolról jut a fülembe. Borzasztóan megkönnyebbültnek érzem így magamat. Leveszem a hátamról a zsákot, és azt is leejtem. A tapintásom jóval élesebb lett, mint az előbb, körülöttem a levegőt még átlátszóbbnak, a fákat még sűrűbbnek érzékelem. Belső hallásomban folyton csak Coltrane szólójának útvesztője hallatszik. Soha nincs vége.

Meggondolom magam, kiveszem a csomagból a vadásztőrt, és zsebre teszem. Az éles kést, amelyet apám aszta-

lának a fiókjából hoztam el. Ha kell, ezzel el tudom vágni a csuklómon az ütőeret, hogy véremet az utolsó cseppig a földre kiontsam, és azzal leromboljam a szervezetemet.

Megyek befelé, az erdő sűrűjébe. Üres ember vagyok. A lényemet felemésztette a fehér folt. Már nincs mitől félnem. Semmitől sem.

Elindulok a vadon szíve felé.

Amikor kettesben maradtak, Szaeki helylyel kínálta Nakatát, aki rövid gondolkodás után leült. Egy darabig egyikük sem szólt, csak nézték egymást az asztal két oldaláról. Az öreg szabályos tartásban ült térdén a vászonkalapjával, szokása szerint tenyerével végigsimította a haját. Az asszony összefonta az asztalon pihenő két kezét, és csendesen nézte, mit csinál Nakata.

– Nem tévedtem hát, amikor már vártam, hogy ideérjen – szólalt meg.

– Igen. Talán így lehet, Nakata is ezt gondolja. De hosszú időbe telt, és talán túlságosan is megvárakoztatta önt. Nakata tőle telhetően igyekezett, de ennél gyorsabban nem tudott ideérni.

– Ó, dehogy, szó sincs róla. Ha ennél

hamarabb vagy később jött. volna, sokkal jobban összezavarodom. Nekem ez az idő a legmegfelelőbb.

– Hosino úr szíves támogatása sokat segített. Ha ő nincsen, sokkal hosszabb időbe telt volna. Tudniillik Nakata nem tud olvasni.

– Hosino úr a barátja, ugye?

– Igen – bólintott Nakata. – Valami hasonló, de őszintén szólva Nakata nem nagyon ért az ilyesmihez. A macska uraságokat leszámítva Nakatának egész életében senki sem volt a barátja.

– Nekem is már igen hosszú ideje nincs senkim, aki a barátom lenne – mondta Szaeki. – Úgy értem, az emlékeimet leszámítva.

– Kedves Szaeki asszony.

– Tessék, kérem.

– Nakatának be kell ismernie, hogy egyetlen emléke sincsen. Mondania sem kell, azért, mert gyengeelméjű. Vajon milyen lehet az, amit emléknek neveznek?

Szaeki asszony lenézett asztalon nyugvó kezére, majd ismét Nakatára emelte a szemét.

– Az emlékek azok, amelyek a testet belülről átmelegítik, ugyanakkor darabokra szaggatják.

Nakata a fejét rázta.

– Nehéz kérdés ez. Nakata még mindig nem érti, hogy mi is az emlék. Nakata csak azt tudja, ami most van.

– Én meg valahogy fordítva vagyok ezzel – mondta Szaeki. Egy időre ismét mély csend telepedett a szobára.

– Kedves Szaeki asszony – törte meg a csendet Nakata.

– Tessék, kérem.

– Bizonyára tud a bejárati kőről.

– Igen. Tudok – válaszolt az asszony, és közben megérintette az asztalon fekvő Mont Blanc töltőtollat. – Egyszer régen egy bizonyos helyen találkoztam vele. Talán jobb lenne, ha nem tudnék róla. De nem állt módomban választani.

– Nakata néhány nappal ezelőtt újból felnyitotta. Egy villámlásokkal teli délutánon. Rengeteg cikázott mindenfelé a város fölött. Hosino úr volt szíves segíteni. Nakata egyedül nem tudta volna. Emlékszik, melyik napon volt az a sok mennydörgés?

Szaeki bólintott.

– Emlékszem.

– Nakata azért nyitotta fel, mert meg kellett tennie.

– Tudom. Sok mindennek kellett ezáltal visszaváltoznia olyanná, amilyennek *lennie kell*.

Nakata bólintott.

– Ahogy mondani tetszik.

– Magának megvan ehhez a jogosítványa.

– Nakata nem tudja pontosan, mi is az a jogosítvány, de ugye kedves Szaeki asszony, olyasmi lehet, amit nem szabadon választ az ember. Nakatának azt is be kell őszintén vallania, hogy megölt egy embert Nakanóban. Nakata nem akart ölni, Johnnie Walker bujtotta fel. Tehát embert ölt egy tizenöt éves fiú helyett, akinek valójában ott kellett volna lennie. Az nem lehet, hogy ezt Nakata ne vállalta volna.

Szaeki asszony lehunyta a szemét, majd

ismét Nakatára emelte tekintetét.

– Mindez annak következtében történt, hogy én egyszer nagyon régen felnyitottam a követ? A tett hosszú csóvája még itt is, ott is húzódik tovább, és ma is érezhetően hat. Nyomában torzulásokkal.

Nakata megrázta a fejét.

– Kedves Szaeki asszony.

– Tessék, kérem.

– Nakata azt már nem tudhatja. Nakata feladata itt és most csupán annyi, hogy sok minden visszatérjen az eredeti kerékvágásba. Ezért hagyta el Nakanót, így került Sikokuba a nagy hídon át. És talán tisztában van azzal Szaeki asszony, hogy nem maradhat itt.

Az asszony elmosolyodott.

– Rendben van – mondta. – Erre vá-

gyom már régóta, Nakata úr. A múltban is ez volt a kívánságom, ma is ezt szeretném. De sehogy sem nyílt módom rá. Eljön az idő – vagyis eljött a *mai nap* és én kitartóan csakis erre vártam. Olykor, vagyis többnyire már-már tűrhetetlen volt a várakozás, de ennek elszenvedése az én dolgom volt.

– Szaeki asszony, Nakatának csak fél árnyéka van, úgy, mint Szaeki asszonynak.

– Igen.

– Nakata az elmúlt háborúban vesztette el az árnyékát, jóllehet nem érti, hogyan eshetett ez meg, és miért éppen vele. Akárhogy vesszük is, azóta rengeteg idő telt el. *Nekünk* most már lassan tovább kell állnunk.

– Tudom.

– Nakata már nagyon hosszú ideje él, de ahogy már az imént említette, nincsenek emlékei. Ezért az, amit Szaeki asszony szenvedésnek nevez, Nakata számára nem érthető. De amennyire Nakata érti, abból arra következtet, hogy akármilyen kínokat okoztak is neki, Szaeki asszony nem akar lemondani az emlékről.

– Igaz – válaszolt Szaeki. – Úgy van. Akármilyen keserves is hordozni, amíg csak élek, nem akarom elveszteni emlékezetét. Ez az én életem egyetlen értelmének a bizonyítéka.

Nakata némán bólintott, az asszony folytatta.

– Tovább éltem már, mint szükséges lett volna, sokaknak és sok mindennek ártalmára voltam. Azzal a tizenöt éves fiúval, akit említett, szerelmi viszonyom

volt. Nem sokkal ezelőtt történt, *itt, ebben a szobában* megint visszaváltoztam tizenöt éves kislánnyá, és szeretkeztem vele. Függetlenül attól, hogy ez helyes volt-e vagy sem, nem tehettem másként. Csakhogy ezáltal talán megint valami bajt kevertem. Csak ezt bánom.

– Nakata nem ismeri a nemi vágyat – mondta az öreg. – Ahogyan nincsenek emlékei, kívánság sincs benne. Azt sem tudja, mi a különbség helyes és helytelen vágyak között. De ha egyszer megtörtént, hát megtörtént, jó vagy rossz, ami megvolt, azt Nakata elfogadja. Hiszen most attól olyan ő, amilyen. Ez Nakata álláspontja.

– Nakata úr.

– Tessék, mit parancsol?

– Valamit kérni szeretnék.

Szaeki asszony a lábánál lévő táskából egy kis kulcsot vett elő. Kinyitotta vele az asztalfiókot, elővett néhány vastag dossziét, és kirakta őket az asztalra.

– Amióta csak visszatértem ebbe a városba, ennél az asztalnál írom ezeket. Emlékiratok eddig bejárt életutamról. A közelben születtem, és a fiút, aki ebben a házban élt, szívből szerettem. Olyannyira, hogy annál jobban már nem is lehet. A fiú is ugyanúgy viszonozta érzelmeimet. Kettősünk tökéletes körén belül, ahol éltünk, rend volt. Ez az állapot nem tarthatott örökké. Felnőttünk, és megváltoztak az idők. A kör helyenként kicsorbult, a környezet betört édenkertünkbe, és belső világunk is kitüremkedett a külvilágba. Ez különben természetes is, csak akkor sehogy sem tudtam úgy elfogadni ezt, mint valami magától érthető dolgot.

A beszüremlés és a kitüremkedés ellen védekezve – kinyitottam a bejárat kövét. Ma már nem is emlékszem, hogyan sikerült véghezvinnem, de erősen eltökéltem magamban a kő felnyitását, nehogy elveszítsem őt, és nehogy valami kívülről jövő dolog elrontsa a mi kis világunkat. Akkoriban még nem tudtam felfogni, mit jelent ez. Mondanom sem kell, megbűnhődtem érte.

Itt az asszony félbeszakította elbeszélését, megfogta a töltőtollat, és lehunyta szemét.

– Számomra az élet húszéves koromban lezárult. Ami azóta történt, csak olyan, mint a napok múlása során egyre-másra felbukkanó következmények sora. Egy homályos, kanyargós, sehová sem vezető, hosszú folyosó. Nekem meg azon kell folytatnom az életemet. Elfogadva a

mindennapok ürességét, és csak azt a semmit vinni tovább. Az eltelt időben sok hibát is elkövettem. Vagyis, bevallom, sokszor érzem úgy, hogy majdnem mindent elhibáztam. Mintha egy mély kút fenekének magányában töltöttem volna el az életemet magamba visszahúzódva. Mindent átkozottnak, mindent gyűlöletesnek tartottam, ami odakint volt. Olykor kimentem, és úgy tettem, mintha élnék. Mindent az égvilágon elfogadtam, érzések nélkül haladtam át a külvilágon. Sok férfival lefeküdtem, volt úgy, hogy férjhez is megyek. Aztán mégsem, semmi értelme nem volt. Minden egy pillanat alatt elmúlt, és nem maradt vissza semmi. Csak a lenézés és a sértések ejtette sebhelyek. Az asszony az asztalra fektetett iratcsomagra tette kezét.

– Ami történt, azt mind részletesen le-

jegyeztem, azért, hogy elrendezzem a dolgokat magamban. A legapróbb részletekig meg akartam bizonyosodni arról, hogy mi vagyok én, és hogyan élek. Magamon kívül senkit sem akartam hibáztatni, ez húsbavágó, fájdalmas munka volt. De végül is mindent elrendeztem, és az írás végére értem. Nincs már többé szükségem rá, és nem akarom elolvastatni senki mással. Talán megint csak ártalmára lehet annak, akinek a szeme elé kerül. Ezért szeretném, ha ezt az iratot valahol maradéktalanul elhamvasztaná. Semmisüljön meg nyomtalanul. Szeretném, ha megtenné ezt nekem, Nakata úr. Nincs magán kívül senki, akit megkérhetnék erre. Elnézést, hogy alkalmatlankodom vele, de legyen olyan jó, tegye meg nekem. Rendben van?

– Értettem – mondta Nakata, és több-

ször is bólintott rá. – Ha ez Szaeki asszony kívánsága, Nakata tökéletesen megsemmisíti, elégeti, efelől nyugodt lehet.

– Köszönöm – mondta Szaeki.

– Olyan fontos volt, hogy ezt leírja? – érdeklődött az öreg.

– Igen. Úgy van. A lényeg az volt, hogy papírra vessem, de az elkészült írás teljesen érdektelen.

– Nakata nem tud sem írni, sem olvasni, ugyanúgy, mint a macskák.

– Nakata úr…

– Tessék, kérem.

– Úgy tűnik, mintha egészen régről ismerném magát – mondta Szaeki. – Nem volt ott. *Abban a képben?* Háttérben a tengerrel, feltűrt fehér nadrágban, a lábát a vízbe lógatva.

Nakata csendesen felemelkedett, a székből, odalépett az asztalhoz, és keményre cserzett, barna bőrű kezét az asszony papírokon pihenő kezére tette. Mintha csak valamire fülelt volna, olyan figyelemmel engedte át tenyerén a meleget.

– Szaeki asszony.

– Igen.

– Már Nakata is érti egy kicsit.

– Micsodát?

– Azt, hogy miféle dolog az emlék. Szaeki asszony kezén keresztül Nakata is érzékelni tudja.

Az asszony elmosolyodott.

– Akkor jó – mondta.

Nagyon sokáig maradtak így, Nakata a kezét ott tartotta az asszonyén, aki lehunyt szemmel merült el emlékeiben.

Ezekben nem volt már fájdalom. Valaki örökre kivonta belőlük a gyötrelmeket. A kör megint összezárult. Szaeki asszony kinyitotta egy távoli szoba ajtaját, és a falon alvó két gyík képében gyönyörűséges harmóniákra lett figyelmes. Halk álmaikat ujjaival is képes volt kitapintani. Enyhe szellő fújdogált, ezt onnan lehetett tudni, hogy a régi függöny néha meg-meglebbent. Még ennek a iebegésnek is van valami mély, *példázatos* értelme. Szaekin hosszú, tengerkék ruha, melyet egyszer régen már viselt valahol. Amint halad előre, a ruha szegélye halkan suhog. Az ablakon túl tengerparti föveny. Hullámverést hallani, meg más hangokat is. A szél a dagály illatát hozza. Nyár van. Mindig nyár. Néhány éles körvonalú, kicsiny fehér felhő lebeg az égen.

Nakata három vaskos iratköteggel a hóna alatt ment le a lépcsőn. Ósima a pultnál ült, és az olvasókkal beszélgetett. Amikor meglátta a lefelé tartó Nakatát, rámosolygott, amit az öreg udvarias kis meghajlással viszonzott. Hosino buzgó olvasásba merülve ült az olvasóteremben.

– Hosino úr – szólította meg Nakata.

A fiatalember letette könyvét, és felnézett.

– Hé, ez jó sokáig tartott. Már végzett?

– Igen, Nakata küldetése itt már befejeződött. Ha Hosino úrnak megfelel, lassan hazamehetünk.

– Aha, nekem jó. Már majdnem kiolvastam a könyvet, amibe belekezdtem. Beethoven meghalt, most tartok a temetésnél. Nagyszerű szertartás volt! Huszonötezer bécsi kísérte utolsó útjára, isko-

lai szünetet rendeltek el.

– Hosino úr.

– Tessék.

– Még egyet. Nakata még egy szívességet szeretne kérni Hosino úrtól.

– Mondja.

– Ezt itt szeretném elégetni valahol. A fiatalember ránézett az iratokra.

– Hű, ez aztán jó sok. Ezt nem lehet itt a környéken csak úgy elhamvasztani. Csak valami folyónál, az ártéren.

– Hosino úr.

– Tessék.

– Menjünk, keressünk egy ilyen helyet.

– Lehet, hogy ostobaságot kérdezek, de olyan fontos ez? Nem elég valahol eldobni?

– Nem elég. Nagyon fontos elégetni,

hogy minden füstté váljék, szálljon fel az ég magasába, szemmel végig lehessen követni.

Hosino felállt, és nagyot nyújtózkodott.

– Értettem, menjünk, keressünk a folyóparton valami tágas helyet. Hogy hol, azt ugyan nem tudom, de ha szívósan kutatunk, csak találunk egyet Sikokuban.

Szokatlanul mozgalmas délután volt ez. Sok olvasó jött a könyvtárba, és némelyek igazán speciális kérdéseket tettek fel. Osimát elárasztották a kérések, ki kellett keresnie a megfelelő olvasmányokat. Jó néhány adatot a számítógépen. Máskor Szaeki asszony segítségét is igénybe vehette, ezúttal ez nem volt lehetséges. Olyan sokszor kellett elhagynia a helyét, hogy észre sem vette, az öreg és fiatal társa már el is ment. Amikor végre

lélegzethez jutott, és körbepillanthatott, akkor észlelte, hogy Nakatáék már eltűntek onnan. Fölment Szaekihez a felső szintre. Szokatlan módon az ajtó csukva volt. Kopogott hát, és várt egy darabig, de semmi válasz. Még egyszer.

– Szaeki asszony! – szólt be a szobába. – Minden rendben? Persze megint csak válasz nélkül maradt.

Óvatosan lenyomta a kilincset. Nem volt kulcsra zárva. Résnyire nyitva az ajtót belesett. Szaeki asszony az asztalra borult, haja előreesett és eltakarta az arcát. Ósima habozott egy kicsit. Lehet, hogy az asszony csak elfáradt és elaludt. Igaz, a könyvtáros addig egyszer sem látta még főnöknőjét így szieszt̀ázni, nem az a fajta volt, akit munka közben elnyom a buzgóság. Ósima belépett, és nevén szólította Szaeki asszonyt, de az nem

válaszolt. Ósima megfogta az asztalra borult nő vállát, aztán a csuklóját. Az érverést már nem lehetett kitapintani, a bőr már kihűlőben volt. A fejét fölemelve láthatóvá vált Szaeki megüvegesedett szeme. Dehogyis aludt, meghalt. Az arcán azonban egy olyan ember arckifejezése, aki kellemes álmot lát, szája körül a mosoly visszamaradt árnyéka. Ósima arra gondolt, hogy az asszony holtában is megőrizte megjelenése finomságát. Haját elsimította, és fölvette a telefonkagylót.

Sejtette, hogy rövidesen eljön ez a nap, nem lepődött meg, mégsem tudta, mitévő legyen, amikor egyedül maradt a szobában az egykor élő és most halott asszonnyal. Belül, a szívében ürességet érzett.

Szükségem volt rá – gondolta hogy létezésével betöltse a bennem lévő űrt, én vi-

szont nem tudtam betölteni a benne lévőt. A legvégsőkig az övé maradt.

Valaki odalent őt szólongatta. A hang ismerősnek tűnt. Az ajtó tárva-nyitva, hallani lehetett a sietős léptek zaját odakintről. A telefon is csengett, de Ósima egyikkel sem törődött. Csak ült a székben, szemben a halottal és nézte őt. Hívhattok engem akárhányszor is, szólhat a telefon akármeddig. Aztán egyszer csak felhangzott a mentőautó szirénája, egyre közeledett. Nemsokára odaérkeznek, és elviszik az asszonyt valahová. Örökre. Ósima az órájára pillantott. Négy óra harmincöt volt. Kedd délután négy óra és harmincöt perc. Arra gondolt, hogy ezt meg kell jegyeznie.

– Tamura Kafka – fordult a mellette lévő fal irányába. – Ezt tudatnom kell veled, persze csak akkor, ha még nem tud-

nád magadtól.

Eldobva terhemet, megkönnyebbülten haladok tovább az erdő belseje felé. Csak arra összpontosítok, hogy előre! A fák törzsére tett jelzésekre már nincs szükség, mint ahogy arra sem, hogy megjegyezzem a visszafelé vezető utat. Felhagyok azzal, hogy merően figyeljem a környezetemet. Zárt lombkorona, sűrűn sorakozó fatörzsek, burjánzó páfrányok, kacskaringós borostyánindák, bütykös, kígyózó gyökerek szövevénye, rothadó avar, száraz, levedlett rovarálcák. Keményre száradt, ragadós pókhálók. És rengeteg ágbog, valóságos külön világ. Félelmetesek, a térrel szembeszegülök, ügyesen bujkálók, becsavarodottak, tűnődők, száraz, elhalt ágak. Ez a látvány ismétlődik a végtelenségig. Csakhogy a

puszta visszatérés közben is *az erdő lassanként egyre mélyül.*

Az ösvényt vagy azt, ami annak látszik, összeszorított foggal követem. Egyre emelkedek, de itt még nem túl meredek, nem annyira, hogy elfúljon tőle a lélegzet. Az út néha mintha már elveszne a páfrányok tengerében és a tüskés bozót között, de eltökélten török előre, és az ösvényszerű csapás ismét előbukkan. Már nem érzek félelmet a vadonban, van benne valami rendszer vagy mintázat. Ez szemmel láthatóvá lesz, mihelyt elmúlik a félsz. A környezet ismétlődését magamba szívtam, és az így részemmé lett.

Most már semmim sincsen. Nincs már nálam az eddig oly nagy becsben tartott sárga jelölőfesték, sem a kiköszörült kisbalta, nem nyomja hátamat a zsák, nincs kulacsom, sem eledelem. Iránytűm sincs.

Mindent elhagytam úton-útfélen. Így nincs már mitől rettegnem. A védtelenségét választottam, és ezt szemmel láthatóan nyilvánvalóvá teszem a vadon számára. Vagy önmagam számára. Énem kemény burkát levedlettem, és a magam valójában haladok az útvesztő középpontja felé, hogy ott átadjam magamat a fehér ürességnek.

A fülemben szóló muzsika is elhal valamikor, a helyén már csak halk, üres háttérzaj marad, mint egy hatalmas, széles ágyon egyetlen ránc nélkül kisimított, óriási fehér lepedő. Megérintem az ujjammal, és araszolok rajta tovább, mert fehérségének sohasem szakad vége. VerítéK csurog le a hónom alatt. Odafenn, a fák magas ágai között olykor látni az eget, beborítja a szakadatlan, egyenletes, szürke felhőtakaró. De nem ered el az

eső. A terjedelmes felhő meg sem moccan, megőrzi nyugalmi állapotát. Az ágak magasában ülő madarak néha rövid, jelentőségteljes üzeneteket kiáltanak. A bogarak vészjóslóan zümmögnek a fűben.

A lakatlan házra gondolok most (Nogatában, ahol idáig éltem). Valószínűleg lezárva állhat. Mit bánom én, tőlem úgy maradhat, a kiontott vérrel együtt. Nem érdekel. Többé úgysem akarok oda visszatérni. Azon a helyen még a mostani véres bűntényt megelőző időkben elpusztult, minden. Pontosabban megöltek sok mindent.

Az erdő ijesztget néha engem, hol a fejem fölül, hol a lábam alól. A tarkómon hideg leheletet érzek. A bőrömet az ezerszemű tűi szurkálják. Mindenféleképpen ki akarnak vetni innen, mint valami ide-

gen testet. De idővel ügyesen elhárítom őket. Végül is nem az énem egy része a vadon? Egy ideje már csak így gondolkodom. Tehát most a saját, belső világomat járom. Mintha a saját véremben, az ereimben utazgatnék. Amit látok, saját belvilágom, amit fenyegetésnek érzek, az a szívemben lévő félelem visszhangja. A vadonban feszülő pókhálók bennem szövődtek, én tenyésztettem a madarakat a fejem fölött. A képek belőlem csíráztak ki, és onnan eresztenek gyökeret.

Mintha hatalmas szívdobbanások löknének előre, járom az utamat az erdőben a magam célja felé irányítva lépteimet, oda, ahol a sötétségből fényforrás sugárzik, és a némaságból visszhang kél. Saját szememmel szeretném látni, mi van ott. Saját magam titkos futárja vagyok, aki szorosan lezárt, fontos és személyes üze-

netet visz.

Töprengek. Miért is nem szeretett engem? Ne lett volna jogom arra, hogy engem szeressen az anyám?

Ez a kérdés hosszú éveken át égetett belülről, rágódott folyvást a lelkemen. Vajon nem az az én saját, mély problémám, hogy a szülőanyám nem szeretett? Olyan embernek születtem, akin már rajta volt ez a szennyeződés, hogy aki csak meglát, elfordítsa rólam a tekintetét?

Egyszer sem ölelt szorosan magához, még mielőtt elment volna. Egy árva szót sem vetett oda búcsúzóul. Elfordítva rólam az arcát, egyedül a nővéremet vitte magával, szó nélkül távozott otthonról. Mint valami csendes füstszalag, eloszlott a szemem elől. Elfordított tekintete most már örökké úgy marad, a messze távolban.

A fejem fölött megint élesen felrikolt egy madár. Felnézek az égre, de csak a nagy, lapos, hamuszín felleget látom. Szélcsend van. Csak megyek tovább saját tudatom partvidékén, hol a hullám taraján, hol hullámvölgyben. A víz jeleket mos ki a fövényre, aztán letörli őket onnan. Szeretném gyorsan elolvasni az írást két hullám között, de az nem olyan egyszerű.

Még mielőtt a mondat végére érnék, a tengervíz lenyeli. Csak rejtélyes töredékek maradnak belőle a tudatomban.

A szívem megint, visszatér nogatai házunkhoz. Nagyon jól emlékszem arra a napra, amikor anyám magához vette a nővéremet, és elment. Egyedül ülök a tornácon, és a kertet nézem. A kora nyári napnyugta fényében megnyúlik a fák árnyéka. Csak én vagyok otthon, és jóllehet

nem tudom, miért, de már akkor tudom, hogy engem most elhagytak. Annak is tudatában vagyok, hogy ez a tény egészen mélyen és döntően fog érinteni engem. Nem mintha ezt bárki is megmondta volna nekem. Egyszerűen csak *tudtam*. A lakás olyan elhagyatott és néptelen lett, mint egy használaton kívüli, elfelejtett határőrtorony. Látom, amint a napkorong nyugatra hanyatlik, és az árnyékok lassan körém lopakodnak. Az idő világában semmi sem tér vissza ismét. Az árnyékok csápjai egyre újabb területeket foglalnak el, és rövidesen anyám arcát is elnyeli a sötétség hideg birodalma. Az arc keményen elfordul tőlem, emlékezetemben magától elhalványul. Aztán nyomtalanul el is tűnik.

Továbbsétálva az erdőben Szaeki asszonyra gondolok, az ő képe lebeg előt-

tem. Eszembe jut gyengéd, finom mosolya, kezének melege. Elképzelem, hogy édesanyám volt, négyéves koromban otthagyott és elment. Önkéntelenül is megrázom a fejem. Túlságosan is mesterkéltnek és valószínűtlennek tűnik. Miért is keiiett voma Szaeki asszonynak ilyet termié? Miért kellett volna engem, az életemet tönkretennie? Biztos van valami fontos oka ennek, ami nem került napvilágra, kellett, hogy legyen mindennek valami mélyebb értelme.

Próbálom átérezni ugyanazt, amit annak idején ő érezhetett, igyekszem belehelyezkedni az ő akkori állapotába. Nem megy egykönnyen. Hiszen én azon az oldalon állok, akit elhagytak, ő pedig azon, aki elhagyja a másikat, időbe telik, de eltávolodom önmagamtól. A lelkem leveti énem megkeményedett ruháját, átválto-

zom varjúvá, ülök a kerti fenyő magas ágán, onnan nézem négyesztendős önmagamat. Hipotetikus varjú lettem.

– Dehogyisnem szeretett téged anyád! – szólal meg mögöttem a Varjúnak nevezett fiú. – Pontosabban szólva, nagyon is mélyen szeretett. Először is ezt el kell hinned. Ez lesz a kiindulópont.

– De hát elhagyott! Ott maradtam, ahol nem kellett volna, egyedül. És eltűnt. Talán ott kaptam meg a mély sebet, ott estem el. Mára már megértettem ezt. Hogy történhetett ez, ha olyan nagyon szeretett engem?

– Tényszerűen ez valóban így volt – mondja a Varjúnak nevezett. – Megsebesültél, leromlottál és azóta folyamatosan viselned kell ennek következményeit. Méltó vagy a sajnálatra ezért. De mindennek ellenére talán arra kellene gon-

dolnod, hogy még mindent jóra tudsz fordítani. Fiatal vagy és erőteljes. A rugalmasságnak is bővében vagy. A seb beforr, és te büszkén felemelt fejjel mehetsz tovább. Az asszonynak azonban nincs már módja rá. Ö csak vesztes maradhat. Nem kérdés, hogy ki a jó, ki a rossz. A valóságos előny most nálad van. Erre kell gondolnod.

Hallgatok.

– Figyelj, ami megtörtént, megtörtént – folytatja a Varjú nevezetű. – Most már nem lehet rajta változtatni. Neki akkor nem kellett volna otthagynia, neked meg elhagyatottnak lenned, de olyan ez, mint a szilánkokra törött tányér. Tehetsz bármit, nem tudod meg nem történtté tenni.

Bólintok. *Tehetek én bármit, nem tudom a dolgot visszafordítani. Ez tényleg így*

van.

A Varjúnak nevezett fiú folytatja:

– Figyelj, abban az időben valószínűleg anyádban is erős félelem és harag élhetett. Mint most benned. Ezért kellett elhagynia téged.

– Még ha – tegyük fel – szeretett volna is?

– Úgy bizony. Ha szeretett is, ott kellett hagynia. Neked most az a dolgod, hogy megértsd és elfogadd őt. Azt a mindent elsöprő rettegést és haragot, amely elfogta akkor, saját érzéseddé kell tenned, de úgy, hogy ne örököld, és ne ismételd meg a tettét. Más szóval meg kell bocsátanod neki. Ez persze nem egyszerű, de ezt kell tenned. Ez nyújtja számodra a megmenekülés egyetlen lehetőségét. Más segítség nincsen.

Gondolkodom a hallottakon, és minél tovább töröm a fejem, annál inkább összezavarodom. A szívem majd megszakad, olyan fájdalom fog el, mintha a testemen a bőr helyenként felhasadozott volna.

– Lehet, hogy Szaeki asszony az én igazi anyám? – teszem fel a kérdést.

– Nem megmondta ő maga is? – válaszol a Varjú nevű. – Ez csak feltevésként működik. Végül is ennyi. *Ez csak feltevésként működik*. Ennyit tudok mondani.

– Olyan hipotézis ez, amellyel szemben még nem találni ellenbizonyítékot.

– Úgy van – hagyja helyben a Varjú nevezetű fiú határozott hangon, majd hozzáteszi: – Ha pedig egy feltevésre nem találni érvényes ellenbizonyítékot, az vizsgálatra érdemes. Más dolgod nincs is, mint hogy elvégezd a vizsgálatot. Ezen-

kívül nincs kéznél más választási lehetőség. Akkor is végig kell vinned ezt a vizsgálatot, ha magadat közben elveszejted.

– *Elveszejtem?* – a szónak valahogy furcsa hangzása van, nehezen tudom befogadni.

Nincs válasz, elbizonytalanodva hátrafordulok. Varjú még ott van. Közvetlenül mögöttem, lépéseit hozzám igazítva jön utánam. Magam elé nézve megyek tovább, és kérdezem:

– Milyen félelmet és haragot érzett annak idején Szaeki asszony, honnan eredtek ezek?

– *Te mit gondolsz*, milyen félelmet és haragot érzett, annak idején a szívében? – kérdez vissza a Varjúnak nevezett fiú. – Nincs mit tenni, ezen neked kell törnöd a fejedet. Azért van, hogy gondolkozz vele.

Gondolkodom hát. Meg kell értenem, el kell fogadnom a dolgokat, míg nem késő. Csakhogy nem tudom elolvasni a partra sodort szavak üzenetét, mert a két hullám közötti idő borzasztóan rövid.

– Szerelmes vagyok Szaeki asszonyba – mondom, és a szavak szinte maguktól jönnek a számra.

– Tudom – mondja a Varjúnak nevezett fiú kurtán.

– Ilyen érzést még sohasem tapasztaltam, és számomra ez most mindennél fontosabb.

– Persze – így a Varjúnak nevezett. – Mondanod sem kell. Ennek természetesen nagy jelentősége van. Épp ezért vagy most itt.

– De még mindig nem értem. Tanácstalan vagyok. Azt mondod, anyám szere-

tett engem. Nagyon mélyen szeretett, jó lenne hinni neked. De ha igazad van is, nekem ez mégis érthetetlen. Ha valakit mélyen szeretnek, miért kell ugyanolyan mély sebeket ejteni rajta? Vagyis ha mindez igaz, mit jelent valakit komolyan szeretni? Egyáltalán, hogyan történhet meg ilyesmi?

Hátrafordulok, de a Varjú nevezetű már nincs ott. A fejem fölött szárnysuhogás hallatszik.

Tanácstalan vagy.

Kisvártatva rátalálok a két katonára.

A régi japán császári hadsereg gyalogsági egyenruháját viselik. Rövid ujjú, nyári öltözet. Rajtuk lábszárvédő, hátizsák. Sisak nélkül, karimás sapkában, arcuk valami fekete festékkel bemázolva. Mindketten fiatalok. Az egyik magas, so-

vány, aranykeretes szemüveget hord. A másik alacsony, széles vállú, erőteljes testalkatú. Egymás mellett ülnek egy lapos sziklán. Nem túl harciasak. Puskájuk, az 1900-as évek elejéről való fegyver, a lábuknál letámasztva. A magasabbik unatkozva egy fűszálat rágcsál. Nyugodt testtartásban ülnek ott, mintha mi sem lenne természetesebb. Minden zavar nélkül, békésen néznek engem, aki közeledem feléjük. Körülöttük egy kicsit kitágul a lapos tér, olyan ez, mint egy lépcsőházi pihenő.

– Hé! – szól rám vidáman a hosszú.

– Jó napot! – mondja a tagbaszakadt enyhe kis grimasszal az arcán.

– Jó napot! – viszonzom a köszöntést. Bizonyára meg kellett volna lepődnöm a látásukon, de nem izgatom magam különösebben.

– Már vártunk! – mondja a nagyobbik.

– Engem?

– Persze. Most rajtad kívül nem jár itt senki, ki mást vártunk volna?

– Régóta várunk – így a tömzsi.

– Á, az idő múlása itt nem nagyon fontos! – mondja rá a magas. – De azért tovább tartott, mint gondoltuk volna.

– Maguk azok, akik nagyon régen eltűntek itt a hegyekben, hadgyakorlat közben, igaz? – kérdezem.

Az erős testalkatú válaszol:

– Úgy van.

– Rengetegen keresték magukat – mondom.

– Tudjuk – mondja a köpcös. – Tudjuk, hogy mindenki minket keresett. Mindenről van tudomásunk, ami az erdőben történik. Hiába kutattak utánunk, nem ta-

lálhattak meg.

– Az igazat megvallva – szól a másik halkan – nem is tévedtünk el, mi ugyanis megszöktünk.

– Megszöktünk, vagy inkább csak idetaláltunk, és megállapodtunk ezen a helyen – mondta megint a testesebbik. – De az eltévedés más.

– Nem tud akárki idetalálni – mondja a nagy –, de mi megtaláltuk ezt a helyet, és te is. Legalábbis nekünk kettőnknek szerencsénk volt.

– Ha azonmód megy minden tovább – vette át a szót a másik elvittek volna valahová külföldre embert ölni, vagy minket megöletni valahol. Nem akartunk odakerülni. Én földműves vagyok, ez itt meg éppen akkor fejezte be az egyetemet, szóval nem akaródzott gyilkolni, és nem akartunk meghalni sem.

– Hát te? Te talán szívesen ölnél, vagy örömmel meghalnál? – szögezte nekem a kérdést a magas.

Megrázom a fejemet. Nem én! Sem mást megölni, sem hagyni, hogy valaki engem öljön.

– Ezzel mindenki így van – mondja erre a hosszú. – Vagyis majdnem mindenki. De olyan aztán nincs, hogy „csakugyan? nem akarsz háborúba menni? jól van, akkor nem kell menned” mondaná az állam kedvesen. Nem lehet kibújni a kötelesség alól. Itt Japánban aztán tényleg sehol sem lehet elbújni. Akárhová mész, rögtön elkapnak. Bárhogy is, keskeny szigetország ez. Ezért itt maradtunk. Ez az egyetlen biztos rejtekhely.

Fejét rázza és beszél tovább.

– Nem mentünk innen sehova, végig itt maradtunk. Ahogy mondtad, *nagyon ré-*

góta. De, ahogy már említettem, itt az idő nem fontos. Most és nagyon régen – alig van különbség.

– Egyáltalán nincs különbség – mondja a tömzsi, és elhárító mozdulatot tesz a kezével.

– És tudták, hogy én ide fogok jönni? – kérdezem.

– Természetesen – így a köpcös.

– Mi itt folyvást őrt állunk, és tudjuk, pontosan tudjuk, jön-e valaki. Mi az erdő része vagyunk – egészítette ki a másik.

– Vagyis mert itt van a bejárat – mondja a tömzsi –, itt állunk őrt mi ketten.

– Mostanában ugyanis néha kinyílik a bejárat. – Ezt a sovány mondja. – De nemsokára bezáródik. Ha tényleg be akar jönni valaki, most gyorsan megteheti. Nem túl gyakran történik ám ez meg.

– Ha tényleg bejön, tovább is kalauzoljuk – ajánlja a tagbaszakadt katona. – Nehezen követhető út ez, szükséges hozzá a vezető.

– Ha nem akarsz, visszajutsz azon az úton, ahogy jöttél – így a sovány, és a másik is megerősíti.

– Nem olyan nehéz az, ne félj, biztosan visszatalálsz. És tovább élhetsz a saját világodban úgy, ahogy eddig. Teljesen tőled függ tehát. Senki nem erőltet sem arra, hogy belépj, sem arra, hogy ne. De ha egyszer ide belépsz, innen visszatérni a lehetetlenséggel határos.

– Vezessenek, kérem – válaszolom erre habozás nélkül.

– Tényleg ezt akarod? – kérdi az erős testalkatú.

– Valaki van odabent, akivel találkoz-

nom kell – mondom. Egy szó nélkül felállnak a szikláról, fogják a puskájukat, egymásra néznek, és elindulnak előttem.

– Talán furcsállod, hogy minek cipeljük még mindig magunkkal ezt a vaskölöncöt – néz vissza rám a magasabbik. – Pedig semmi haszna, golyó sincs benne.

A kisebb rám sem néz, csak folytatja:

– Vagyis ez jelzés. Megmaradt, hogy jelezze, honnan jöttünk.

– A jelkép fontos dolog – erősíti meg a magas. – Néha fogjuk a puskát, és ebben az egyenruhában teljesítjük az őrszolgálatot, vagy valami hasonló szerepet. Ez is a jelképhez vezet.

– Nálad van valami hasonló? A jelképesség kedvéért. – kérdezi a köpcös.

– Nem, nálam nincsen semmi. Az emlékeimen kívül semmim sincs.

– Hm – mondja a kisebbik –, emlék?

– Jó lesz az, persze – mondja a hosszú. – Nagyszerű szimbólumnak kell lennie, azt ugyan nem tudom pontosan, meddig tart az ilyen emlékezet, és eredetileg milyen tartós lehet.

– Valami kézzelfogható alkalmasabb lenne – véli az alacsonyabbik. – Könynyebben érthető az, amit látni is lehet.

– Például egy pisztoly – teszi hozzá a hosszú. – Igaz is, mi a neved?

– Tamura Kafka – válaszolom.

– Tamura Kafka – visszhangozzák mindketten.

– Különös egy név – mondja a nagyobb.

– Az biztos – teszi hozzá a másik.

Ezután csendesen ballagunk tovább az úton.

44

Az országút mentén, a folyó árterében égették el a három iratcsomót, amelyet Szaeki asszony Nakatára bízott. Hosino az egyik éjjel-nappali boltban öngyújtóba való benzinfélét vett, bőségesen meglocsolta vele a kéziratot, és meggyújtotta. Ott álltak és csendben nézték, amint a tűz egyenként emészti el a kézirat lapjait. Nem nagyon fújt a szél, így a füst egyenesen felszállt az égig, és hangtalanul beleolvadt a mélyen lecsüngő szürke fellegekbe.

– Ugye, kicsit sem szabad beleolvasnunk abba, amit most elégetünk? – kérdezte Hosino.

– Nem. Olvasni tilos – felelt az öreg. – Nakata ezt ígérte Szaeki asszonynak, elégeti anélkül, hogy egyetlen betűt is elol-

vasnának belőle. Nakatának az a dolga, hogy betartsa az ígéretét.

– Aha – szólt a fiatalember, letörölve arcáról a verítéket az ígéret szép szó, ha megtartják, úgy jó. Ez mindenkire vonatkozik, de gondoltam, kellemesebb lenne, ha elvinnénk egy iratmegsemmisítőbe. Van a papírboltban olyan, jó nagy, és nem is drága. Nem panaszképpen mondom, de az igazat megvallva ebben a nyári melegben még tüzet is gyújtani… Télen, hidegben, nem mondom…

– Nakata elnézést kér, de megígérte, hogy tűzre veti a papírokat, tehát el kellett égetnie.

– Na, jó, úgy sincs semmi sürgős dolgom. Egy kis forróságot ki lehet bírni. Én csak, hogy is mondjam, tettem egy ajánlatot.

Egy arra járó macska megállt, és nagy

érdeklődéssel nézte az évszakhoz nem nagyon illő máglyát. Girhes, barna, csíkos jószág volt, a farka vége kicsit begörbült. Jóféle macskának látszott, Nakata gondolta is, hogy megszólítja, de aztán eszébe jutott, hogy ott van Hosino is, és letett róla. Az állat úgyis látja, hogy nincs egyedül, és ilyenkor nem megy a csevegés. Másrészt már Nakata sem volt biztos benne, hogy úgy szót tudna érteni vele, mint azelőtt. A maga részéről nem szerette volna valami helytelen beszéddel megbántani a macskát, de az közben már rá is unt a tűz körüli nézelődésre, és odébbállt.

Miután mindhárom dosszié elhamvadt, Hosino széttiporta a tüzet, és a kézirat porrá lett. Ha egy erősebb szél ráfúj, nyomtalanul eltűnik a pernyehalom.

Közeledett az alkony, látták, amint a

varjak már a fészkükre szállnak.

– Jól van, öregem, ezt már ugyan senki el nem olvassa – mondta Hosino, majd hozzátette: – Nem tudom, mi volt leírva, de teljességgel megsemmisült, kevesebb lett vele az, ami van, és gyarapodott, ami nincsen.

– Hosino úr, kérem.

– Tessék.

– Szeretnék kérdezni valamit.

– Azt lehet.

– Gyarapodhat az, ami nincsen?

Hosino egy darabig félrehajtott fejjel tűnődött ezen.

– Több lehet-e az, ami nincs? Ha valami megsemmisül, nullává lesz, a zéróhoz zérót adni, – az semmi.

– Nakata ezt nem nagyon érti.

– Hosinókám sem. Ha ilyesmin töri a fejét, még megfájdul.

– Akkor nem kell rágondolni.

– Magam is azt hiszem – mondta a fiatalember. – Végül is a kézirat teljesen elégett, rajta a betűk is mind eltűntek a semmiben – én csak ezt akartam mondani az imént.

– Így van. Most már Nakata is megnyugodhat.

– Akkor hát elvégeztük itt a dolgunkat? – kérdezte Hosino.

– Igen. Nagyjából minden befejeződött. Most már csak az van hátra, hogy a bejárati követ becsukjuk, úgy, ahogy volt - mondta Nakata.

– Az bizony fontos.

– Igen. Nagyon fontos. Ami nyitva, azt be kell zárni.

– Akkor hát menjünk, és tegyük meg rögtön. Amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra.

– Hosino úr, kérem.

– Mi van?

– Most azt nem lehet.

– Miért nem?

– Még nem jött el az ideje – mondta Nakata. – A bejárati kő lezárásának megvan a maga ideje, ki kell várni. Előtte Nakatának még aludnia kell egy jót. Nakata szörnyen álmos.

Hosino az öregre nézett.

– És akkor megint napokat alszik végig, ahogy a múltkor?

– Igen. Nakata nem tudja biztosan megmondani, de valahogy úgy.

– És azt nem lehetne, hogy kissé erőt venne magán, és elintéznénk a tenniva-

lónkat? Mert ha egyszer átvált alvó üzemmódba, a dolgok semmit sem haladnak majd előre.

– Hosino úr, kérem.

– Tessék.

– Elnézést. Nagyszerű tenne, de sajnos nem lehetséges. Természetesen Nakata is azt szeretné, ha előbb elvégezhetné a bejárati kő lezárásának a dolgát. De sajnos előbb aludnia kell. Tovább már nem tudja nyitva tartani a szemét.

– Mint mikor az aksi lemerül?

– Valahogy úgy. Több időbe telt a feladat, mint gondolni lehetett. Nakata most tényleg ereje végére ért. Elvinné őt valahová, ahol alhat?

– Na jó, fogok egy taxit, és rögtön megyünk vissza a lakásba. Ott aztán alhat majd, mint a tej.

Ahogy beültek a kocsiba, Nakata feje azonnal lecsuklott. – Öregem, addig bírja ki még egy kicsit, míg megérkezünk, akkor aztán kedvére alhat akármeddig.

– Hosino úr, kérem.

– Tessék.

– Nakata sok gondot okozott Hosino úrnak – mondta az öreg elhaló hangon.

– Igaz, volt egy és más nehézség – mondta a fiatalember –, de ahogy az eddigi helyzetünket elnézem, végül is önként csatlakoztam magához, vagyis jobban mondva, magamnak kerestem a bajt. Senki nem kért rá. Mint mikor valakinek az a hobbija, hogy havat söpör. Szóval ne izgassa magát ezen, öregem. Legyen nyugodt.

– Nakata nem tudta volna, mit tegyen, ha Hosino úr nincsen. A felét sem tudta

volna elvégezni a dolgának.

– Ha ezt mondja, akkor Hosinókám is megtette a magáét.

– Nakata nagyon hálás érte.

– De Nakata úr…

– Igen…

– Nekem is van köszönnivalóm Nakata úrnak.

– Csakugyan?

– Idestova tíz napja járkálunk együtt – mondta a fiatalember –, ezalatt végig mulasztottam a vállalatnál. Talán vissza se mehetek már oda dolgozni. Az első napokban még jelentkeztem náluk, de a távollétem azóta már – ahogy a nagykönyvben meg van írva – igazolatlan hiányzás. Oda talán már nem is térhetek vissza. Ha szépen bocsánatot kérek, talán megbocsátanak. Na, de mindegy. Nem

akarok dicsekedni, de jó sofőr vagyok, dolgos természetű, bárhol találok magamnak munkát, emiatt cseppet sem fáj a fejem, Nakata úrnak sem kell aggódnia miattam. Vagyis azt szeretném mondani, hogy egyáltalán nem bánom, hogy így esett, a dolog. A tíz nap alatt rengeteg csodálatos dolgot tapasztaltam. Esett az égből piócaeső, megismerkedtem Sanders ezredessel, mesés szexuális élményben részesített egy párját ritkító szépség, aki az egyetemen filozófia szakos, elloptam a szentélyből a bejárati követ, meg más efféle rendkívüli dolgok estek meg velem. Úgy érzem, hogy egész életre elegendő rendkívüli tapasztalatot szereztem az elmúlt tíz nap alatt. Mintha egy hosszú járatú hullámvasút próbaútján vettem volna részt.

Hosino itt elakadt, és gondolkodott egy

kicsit, hogyan is folytathatná.

– De figyeljen csak, öregem.

– Igen.

– Azt gondolom, hogy mindezek között éppen maga volt a legérdekesebb, bácsikám. Igen, Nakata úr volt az. És miért? Azért, mert egy embert, aki én vagyok, teljességgel megváltoztatott. Úgy érzem, hogy röpke tíz nap alatt én egészen más lettem. Hogy is mondjam csak, nem úgy látom már a világot, mint azelőtt. Felfigyeltem arra, amit eddig észre sem vettem, és másképpen nézem, mint eddig. Olyan zene, ami eddig egy általán nem érdekelt, hogy is mondjam csak, most a szívembe lopta magát. És szeretném elbeszélni ezt az érzést valami olyasféle figurának, aki ugyanezt érzi, mint én. Ez eddig egyáltalán nem létezett bennem. Na és ha azt kérdem, hogy mindez miért

és hogyan történhetett, azt kell mondanom, hogy azért, mert végig Nakata úr mellett lehettem. Megtanultam a dolgokat Nakata-szemmel nézni. Persze nem mindent az égvilágon, de valahogy a maga szemével vettem észre a különféle dolgokat. Hogy miért lett ez így, azt hiszem, azért, mert igen megtetszett az a mód, ahogy bácsikám éli a világot. Ezért is tartott ki Hosinókám mindvégig Nakata úr mellett. Nem tudtam otthagyni magát. Mindabban, ami életem során eddig történt velem, ez az egyik *legigazibb* élmény. Mindezért hát én tartozom hálával, és magának ezért nem kell megköszönnie semmit. Persze azért nem rossz érzés, ha köszönetet kap az ember. Szóval csak azt akarom mondani, hogy Nakata úr nagy jót tett velem. Érthető?

Nakata már nem hallotta ezeket a sza-

vakat. Szeme lecsukódott, csak az alvó ember szabályos légzése hallatszott felőle.

– Na, ez aztán nem törődik semmivel és senkivel – sóhajtott nagyot Hosino.

Visszatérve a lakásba, ölében Nakatával, az öreget ágyba fektette. Hagyta a ruháját, csak a cipőt húzta le a lábáról, végül egy könnyű takarót terített rá. Az öreg elfészkelődött, szokása szerint kinyújtózott, arccal a mennyezet felé fordult, majd csendesen lélegezve mozdulatlanná vált.

– Na nézd csak – gondolta Hosino –, most aztán két-három napot végigszuszog álmában.

De nem úgy történt, ahogy a fiatalember megjósolta. Másnap, szerdán a déli

órák előtt Nakata úr meghalt. Mély álmában csendesen kilehelte lelkét. Mint mindig, az arca egészen békés, nyugodt volt, első látásra úgy tűnt, mintha szunyókálna. Csakhogy már nem lélegzett többé. Hosino rázta a vállát, nevén szólongatta, de Nakata minden kétséget kizáróan halott volt már. Hosino próbálta kitapintani az érverését, a biztonság kedvéért tükröt tartott az öreg szája elé, de az üveg nem homályosodott el. A légzés már végleg leállt. Többet már nem ébredt föl ezen a világon.

Hosinónak feltűnt, hogy a halottal egy szobában a hangok lassan elhalkultak, körös-körül fokról fokra vesztettek realitásukból, majd minden értelmes zörej elnémult. Mint a tenger fenekén felgyülemlett iszap, egyre mélyült a csend. Bokáig, majd térdig ért, aztán mellmagas-

ságig ellepte. Hosino egy darabig ott maradt a szobában Nakatával, és figyelte a felgyülemlő némaságot. Ült a pamlagon, nézte Nakata arcélét, és elfogadta tényként az öreg halálát. Hosszú időbe telt, amire teljesen felfogta. A levegőnek sajátos súlya támadt, és Hosino nem tudta igazán megkülönböztetni, hogy az, amit most érezni vél, vajon tényleg azonos-e valóságos érzéseivel. Viszont néhány dologra magától rájött.

Érezte, hogy Nakata végre megtért normális Nakata-állapotába. Az öreg életében annyira önmagát adta, hogy nem lehetett közönséges Nakata életében, csak a halálban.

– Hé, bácsikám – szólította meg a holtat –, nem tudom, miért is szólok, de elég rosszkor halt meg.

Nakata mély álmában, valószínűleg

semmire sem gondolva, csendesen hunyt el. Halotti arca is békés, szenvedésnek nyomát sem látni rajta, azt sem, hogy bánkódott-e, vagy töprengett volna valamin. Méltó Nakatához, gondolta a fiatalember. Vajon milyen lehetett az öreg élete, mi volt az értelme? Ezt Hosino nem tudta. De vajon van-e bárki életének kimondottan világos értelme? Arra gondolt, hogy az ember számára egyetlen dolog igazán fontos, annak van igazi súlya: a halálnak. Ahhoz képest talán nem számít túl sokat, hogyan élt. Mégis azt lehet mondani, hogy az ember élete határozhatja meg, hogyan hal meg. Hosino mindezt gondolattalanul is átérezte, miközben nézte a halott Nakata arcát.

De hátramaradt még egy fontos tennivaló. Valakinek be kellett csuknia a bejárat kövét. Nakata majdnem mindent el-

intézett, csak ez az egy maradt meg. És a kő tényleg ott feküdt a pamlag lábánál. Meg kell fordítanom – gondolta Hosino –, ha eljön a bejárat bezárásának ideje. De Nakata megmondta, hogy a kő – használattól függően – borzasztó veszélyes is tud lenni. Kell lennie egy helyes eljárásnak a kő megfordítására. Lehet, hogy ha erőszakosan, rossz módszerrel csinálják, a világ összevissza keveredik.

– Hé, öreg, nem tehetsz róla, meghaltál, de hátrahagytad ezt a munkát itt nekem, most aztán nagy a baj – szólt a fiatalember a halotthoz. De válasz persze nem érkezett.

Még egy gond: mi történjen Nakatával? Van természetesen egy ilyenkor szokásos eljárás. Felhívni a rendőrséget, kórházat, ők aztán elviszik a holttestet. Az átlagemberek kilencvenkilenc százaléka ezt

tenné. Ha lehetne, Hosino is. De Nakatát egyelőre egy gyilkossági bűnüggyel kapcsolatban körözi a rendőrség mint koronatanút. Ha megtudják, hogy tíz napot együtt járkált egy ilyen személlyel, ő eléggé kínos helyzetbe kerül. Beviszik a rendőrségre, és hosszasan vallatni fogják. Ezt akárhogy is, de szerette volna elkerülni. Elég körülményes lenne elmagyaráznia egyenként az eseményeket, a rendőrség különben is a „gyengéje” volt. Nem akaródzott belekeverednie valamibe.

– Hogyan magyarázzam meg például ezt a lakásügyet itt? – töprengett.

Egy Sanders ezredesnek öltözött öregúr kivette, mondta, hogy direkt nekünk bérelte, és addig maradhatunk itt, ameddig csak akarunk. Ki az a rendőr, aki ezt a szöveget beveszi? Nehogy már! Ki az a

Sanders ezredes? Az amerikai hadseregghez tartozik? Dehogy, az öregúr a Kentucky Fried Chicken cégtáblájáról jött le. Biztos ismeri a nyomozó úr is. Igen, igen, az a szemüveges, fehér szakállú... na, az illető tulajdonképpen palifogó Takamacu hátsó fertályán, egy kis mellékutcában kerültünk ismeretségbe egymással. Nőt szerzett nekem az öregúr. Erre jön az, hogy „te barom, szórakozz valaki mással”, meg egy jó fejbevágás. Ezek ugyanis tulajdonképpen állami fizetést, húzó zsiványok.

Eddig jutva Hosino nagyot sóhajtott.

Arra gondolt, hogy minél hamarabb és minél távolabbra kell kerülnie innen. Majd az állomásról megereszt, egy névtelen telefont a rendőrségre. Itt és itt, ebben és ebben a lakásban van egy ember, aki meghalt. Ö meg szépen felszáll a vo-

natra: irány Nagoja! Ha így jár el, úgy léphet ki az ügyből, mintha semmi köze sem lett volna hozzá. Akárhogy vesszük is, természetes halálról van szó, ilyenkor a rendőrség sem szívóskodik annyit a nyomozással. Majd Nakata rokonai elmennek a holttestért, és rendeznek neki valami szimpla temetést is. Ö, Hosino meg hason csúszva visszamegy a főnökéhez, bocsánatot kér, és megígéri, hogy ezután jól viselkedik. Visszatér a rendes kerékvágásba.

Összeszedte a holmiját, belegyömöszölte váltás fehérneműjét a sporttáskába. Fölvette a Csúnicsi Ördögök sapkát, hátul a nyíláson kidugta lófarokba fogott haját, aztán következett a zöld napszemüveg. Megszomjazott, kivett hát a hűtőből egy diétás Pepsit, és felhajtotta. Közben a hűtőajtónak vetve hátát a szeme

megállt a kerek kövön, amely ott hevert a dívány lábánál. A „bejárat köve”, úgy, ahogy volt, a visszájára fordítva. Bement a hálószobába, és még egyszer megnézte az ágyon elterült Nakatát. Nem látszott holtnak, inkább mintha nagyon csendesen még lélegzett volna. Mondjuk, egyszer csak fölkelne, és így szólna:

– Hosino úr, Nakata halála tévedés volt.

De nem szól. Szabályos halott. Csodák nincsenek. Már végleg átkerült az élet és a halál vízválasztójának túlsó oldalára.

Hosino, kezében a Pepsi dobozával, megrázta a fejét. Ez nem járja, gondolta magában, így itt hagyni engem ezzel a kővel. Ebben a helyzetben Nakatának még nem lett volna szabad meghalnia. Mindig is a végsőkig lelkiismeretes volt, addig nem nyughatott, míg a dolgát rendben el nem intézte. Ilyen volt a ter-

mészete. Viszont most előbb lemerült az aksija. Ezért utolsó fontos dolgát szándéka ellenére nem tudta rendbe tenni. Hosino összegyűrte az alumíniumdobozt, és a szemétbe hajította. Még mindig szomjas maradt, kiment hát a konyhába, elővett egy másik diétás Pepsit, felnyitotta.

Visszaemlékezett arra, amikor Nakata elmondta, mennyire szeretné megismerni a betűket, még mielőtt meghalna. Akkor aztán elmehetne a könyvtárba, és olvashatna kedvére. Ám úgy ment el, hogy kívánsága nem teljesült. Meglehet, odaát, a halál után talán normális Nakata lesz belőle, aki olvasni is tud, de itt, ezen a földön mindvégig írástudatlan maradt. Ha már erről van szó, ebben a világban végül szándékával szöges ellentétben érte a vég, nem olvasta, hanem megsemmi-

sítette, *elégette az írást*. A semmibe küldte azt az írásrengeteget az utolsó betűig, maradék nélkül. A sors iróniája. Na már most, neki, Hosinónak teljesítenie kell ennek az embernek a másik, az utolsó kívánságát. Becsukni a bejárat kövét. Ez nagyon fontos.

És végül eszébe jutott, hogy ígérete ellenére sem moziba, sem az akváriumba nem tudta elvinni az öreget.

Miután elfogyasztotta második diétás kóláját, odament a díványhoz, lehajolt, és próbaképpen megemelte egy kicsit a követ. Nem volt nehéz. Igaz, könnyű sem, de egy kis erőt beleadva könnyen megemelte. Mint mikor Sanders ezredessel a kis szentélyből elhozták, annyit nyomott ezúttal is. Olyan egyszerűen lehetett görgetni, mint egy káposztáskövet a hordó fedelén. Akkor tehát csupán egy-

szerű nehezék, gondolta a fiatalember. Amikor a bejárati kő szerepét játssza, akkor nem lehet ilyen közönséges kis erőbedobással megmozdítani! Amíg tehát csak ilyen nehéz, addig nem több, mint egy akár hol heverő kődarab. Ha esetleg valami különleges dolog történne, kimozdulna ebből az állapotából, és elnyerné a múltkor tapasztalt rendkívüli súlyát. És működésbe lépne mint „bejárati kő”. Például, ha villámok sújtanának le a városra...

Hosino az ablakhoz lépett, félrehúzta a függönyt, és az erkélyről föltekintett az égre, amelyet ugyanúgy, mint tegnap, szürke felhőtakaró borított. De nem érződött, hogy esni akarna, vagy égiháború készülődne. Fülelt és beleszagolt a levegőbe, de semmi változás nem volt az előző naphoz képest. A világ központi té-

mája aznap a fennálló helyzet változatlanságának megőrzése volt.

Hosino megint megszólította a halott Nakatát.

– Hé, öregem. Ezek szerint itt, ebben a szobában kell kettesben engedelmesen bevárnunk, hogy *valami különös* megtörténjen. De vajon mi legyen az a különös dolog? Halvány fogalmam sincs róla. Ráadásul azt sem tudom, mikor következik be. Azért is rossz a helyzet, mert júniusban járunk, és ha nem csinálunk valamit, bácsikám teteme lassanként oszlásnak indul. Annak meg szaga van. Biztos nem szívesen hallja az efféle beszédet, de hát ez a természet rendje. Minél több idő telik el, minél később szólok a rendőrségen, annál jobban benne vagyok a csávában. Persze én csak én maradok, amennyire csak lehet, igyekezni fogok. De

azért jó lenne, ha megértené a helyzetemet.

Kérése természetesen válasz nélkül maradt.

Hosino céltalanul ténfergett a lakásban. Megvan! Lehet, hogy Sanders ezredes üzen majd. Ö aztán biztos tudja, mit lehet, ezzel a kővel kezdeni. Ö talán tud valami örvendetes és hasznos tanácsot adni. De Hosino hiába szuggerálta a telefont, az sehogy sem akart megszólalni, csak hallgatott konokul. A fiatalember hasztalan próbálta ösztökélni tekintetével a megkukult készüléket. Vagy kopogtathatna már valaki! De nem. Egy postai levelezőlap nem sok, annyi sem jött. A *valami különös* nem történt meg. Az időjárás változatlan, és a hatodik érzék sem mozdul. Az idő csak jelentéktelenül telt, egyik pillanat a másik után. Eljön a dél, a

délután, majd csendesen beesteledik. Az óramutatók úgy siklanak, mint a víz színén szaladó bogár, az ágyon Nakata továbbra is halott marad. Hosinónak valamiért elment az étvágya. Este megissza harmadik kóláját, és kötelességszerűen elropogtat néhány szem kekszet.

Hat órakor a díványon ül, és megnyomja a távkapcsolót. Az állami tévé szabályos időközönként jelentkező híradóját nézi, de semmi érdeklődésre érdemes nincs a hírek között. Minden változás nélkül, úgy telt a nap, ahogy a többi. A hírek végén Hosino el is zárja a készüléket. Nagyon bántja a fülét a bemondó hangja. Odakint egyre sötétebb, majd beáll a sötét éjszaka.

– Hé, öregem! Egy pillanatra csak, de keljen már fel, Hosino nagy csávában van, és szeretné megint hallani a maga

hangját.

Ám Nakata természetesen nem válaszolt. Változatlanul odaát marad, túl a nagy vízválasztón. Szótlanul *halt* tovább. Olyan csend volt, hogy szinte a Föld forgását is hallani lehetett.

Hosino átment a nappaliba, és feltette a Nagyherceg triót. Amint meghallotta a nyitó témát, a szeméből megindultak a könnyek. Sokat sírt. Nocsak, kérdezte magától, mikor is könnyeztem utoljára? Nem is emlékezett az idejére.

Tényleg szörnyen bonyolulttá válik az út a „bejárat” után. Talán mert a járt utat elhagyjuk a járatlanért. Az erdő még mélyebb és határtalanabb, mint eddig. A láb alatt az út lejtése egyre meredekebb, és az aljnövényzet egészen elburjánzott. Irgalom nélkül lepi el a talajt. Az égből már semmit sem látni, olyan a derengő félhomály, mint alkonyatkor. Mindent besző a sűrű pókháló, a növények sűrű kipárolgásának szaga terjeng. A csend egyre súlyosabb, az erdő kegyetlenül ellenáll, taszítja magától a betolakodókat. A katonák azonban, hátukon keresztbe vetett puskájukkal, nekigyürkőzve menetelnek, minden különösebb erőfeszítés nélkül vágnak utat a vadonban. Meglepően gyorsan haladnak előre. Alacsony

ágakat félrehajtva, sziklákat megmászva, gödröket átugorva, tüskés bokrok közt gázolva gyakorlottan törnek előre.

Elszántan kell haladni velük együtt, ügyelve, hogy szem elől ne tűnjön a hátuk. Pedig a katonák ügyet sem vetnek arra, hogy követem-e őket vagy sem. Úgy látszik, próbára akarják tenni az erőnlétemet, kíváncsiak, hogy meddig bírom még. Vagy pedig (nem tudom, miért, de úgy érzem) mintha neheztelnének rám. Egy árva szó sem hangzik el. Nemcsak engem nem méltatnak rá, egymással sem váltanak szót. Előrenézve kitartóan masíroznak, vezényszó nélkül váltják egymást a menet élén. A szemem előtt, mint egy metronóm, ritmikusan leng a katonák hátán himbálódzó puskatus. Már-már hipnotikus hatást gyakorol rám. Úgy menetelek, hogy közben lélekben másutt

járok, a testem pedig mintegy jégen csúszik előre. Nem maradok le, verítékezve, némán haladok a nyomukban.

– Nem túl gyors a menet? – kérdi tőlem a köpcösebb katona, végre hátranézve. Hangján nem érződik, hogy zihálna a gyors meneteléstől.

– Nem – válaszolok –, semmi gond, bírom az iramot. A magasabbik, folyamatosan előrenézve, megdicsér.

– Fiatal vagy és szívós.

– Mi mindig ezen az úton járunkkelünk, megszoktuk, és egyre gyorsabban tudunk haladni rajta – magyarázkodik a tömzsi. – Úgyhogy ha túl gyors, szólj nyugodtan. Ne szégyelld, mert tudunk lassabban is menni, csak nem szeretnénk a szükségesnél lassabban haladni. Erted?

– Szólok, ha nem bírom követni – mondom, erőnek erejével visszafojtva a lihegést, nehogy lássák rajtam a fáradtságot. – Sokáig megyünk még?

– Nemsokára ott vagyunk – mondja a hosszabbik.

– Mindjárt megérkezünk – mondja a másik.

Úgy érzem, nem kell sokat adni a véleményükre, hiszen maguk mondták, hogy itt az idő nem számít különösebben fontos tényezőnek.

Egy darabig csendben megyünk tovább, de már nem olyan nyaktörő tempóban. Úgy látszik, megpróbáltatásom véget ért.

– Vannak itt az erdőben mérges kígyók? – ötlik hirtelen az eszembe.

– Mi? Mérges kígyók? – szól a magasabb, szemüveges, folyvást a hátát mu-

tatva nekem. Azt az érzést kelti, mintha csak azért meredne folyton maga elé, hogy ha valami egyszer csak hirtelen felbukkan előtte, rögtön észrevegye. – Ezen még nem gondolkoztam.

– Lehet, hogy vannak – mondja a kisebbik visszafordulva. – Nem emlékszem, hogy láttam volna, de lehet. Ha vannak is, semmi közünk hozzá.

– Azt akarjuk ezzel mondani, hogy az erdőben senki sem akar téged bántani – toldja meg a magasabbik.

– Ezért ne törődj kígyókkal, miegymással – teszi hozzá a tömzsi. – Most már nyugodt vagy?

– Igen.

– Se mérges kígyók, se pókok, se mérges gombák, se mászok nem árthatnak neked – mondja a nagyobb, persze me-

gint maga elé.

– Mászok? – kérdezem, mert a fáradtságtól nem nagyon forog az eszem.

– *Mások*, szóval senki más nem okozhat bajt neked, ez itt a vadon legbelső része. Itt senki nem bánthat téged, még te magad sem.

Igyekszem megérteni, mit jelent, amit mondott. De a fáradtságtól, a verejtékezéstől, az ismétlődő mozgás hipnotikus hatásától a felfogásom jócskán elnehezedett. Nem tudom a gondolataimat összeszedni.

– Amikor katona voltam, megtanítottak, hogyan kell kézitusában az ellenség hasát felhasítani – mondja a köpcös. – Tudod, hogy kell valakinek a belét kiontani?

– Nem – felelem.

– Először erőteljesen bele kell szúrni a pengét a hasba, majd oldalt elcsavarni. Így a zsigereket szét lehet marcangolni. Akkor az ellenfél nem tehet mást, mint rettenetes kínok között kiszenved. Soká tart, és borzalmas szenvedésekkel jár. De ha csak megdöfjük a másikat, csavarás nélkül, az rögtön felpattan, és fordul a sor, ő fog téged kibelezni. Ilyen világban élünk.

Zsigerek, gondolom magamban, erről mondta nekem Ósima, hogy a labirintus metaforája. A fejemben mindenféle kevereg és összetorlódik. Most már nem tudok különbséget tenni a doigak között.

– Miért kell kegyetlenkednie az egyik embernek a másikkal? Érted te ezt? – kérdezi a magasabbik katona.

– Nem tudom – válaszolom.

– Én sem nagyon értem. Legyen a másik

kínai, orosz vagy amerikai katona, nem akarom én egyiket se kibelezni. De mégiscsak ilyen világban élünk. Ezért szöktünk meg onnan. De félreértés ne essék, mi egyáltalán nem vagyunk gyenge emberek. Mint katonák a jobbak közé tartozunk, azt hiszem. De nem engedtünk az erőszak szellemének. Te sem vagy gyenge ember.

– Magam sem tudom – mondom őszintén. – De mindig gondom van rá, miként erősödhetek még egy kicsit.

– Az a lényeg – mondja visszafordulva a vaskosabb termetű. – Nagyon fontos. Az erősödés akarása meg az igyekezet.

A magas azonban hozzám fordul.

– Mondanod sem kellett volna, tudom anélkül is. A te korodban eljutni idáig, nem csekélység.

– Komoly teljesítmény – teszi hozzá a tömzsi elismeréssel a hangjában.

Egyszer csak megállnak. A magasabbik leveszi szemüvegét, dörzsölgeti az orrnyergét, majd visszateszi a szemüveget. Egyikük sem fulladt ki, nem is izzadnak.

– Nem vagy szomjas? – kérdez a magasabb.

– Egy kicsit igen – vallom be, valójában szörnyen kiszáradt a torkom. A táskát, benne a vizespalackkal, már eldobtam.

A katona leül, előszedi alumíniumkulacsát, és odakínálja. Iszom néhány kortyot a langyos vízből. A víz áthatja minden porcikámat. A kulacs száját megtörölve, visszanyújtom.

– Köszönöm.

A magas katona némán bólint.

– A hegygerincen vagyunk – mondja a

köpcös.

– Innen megállás nélkül ereszkedünk le, vigyázz, nehogy eless – figyelmeztet a magasabbik.

Óvatosan megyünk lefelé a lejtőn, mert a lábunk nehezen talál támasztékot.

Félúton a hosszú és meredek ösvényen, megkerülve az erdő kiszögellését, kijutunk a fák közül, és kitárul szemünk előtt a világ.

A katonák megállnak és felém fordulnak. Nem szólnak, de a szemükből ki lehet olvasni, hogy: *Ez az a hely, és te vagy, aki ide belépsz*. Megállok, és letekintek a világra odalent.

Előttem katlanszerű völgy, benne település, mely szépen illeszkedik természet adta helyére. Azt nem lehet tudni, hány lakosa lehet, de kiterjedéséből ítélve nem

túl sok. Néhány utcája van csak, azok mentén itt-ott házak sorakoznak. Kis utcák, kis épületek, de embert nem látni. Az építmények jellegtelenek, éppen csak arra tervezhették őket, hogy legyen hová behúzódni az eső és szél elől. Mindezt nem lehet városnak nevezni. Nincsenek boltok, nagyobb közintézmények, sem cégtáblák vagy feliratok. Egy telep az egész, egyforma, ugyanakkora, silány külsejű épületekből. Sehol egy kert, az utcákon egy szál fát sem látni. Mintha azt mondanák, növényzetből van elég a vadonban.

Enyhe szél támad az erdőből, és kergeti körülöttem a száraz faleveleket. Ez a szárazon zörgő, arctalan hang nyomokat hagy a szívemen. Nekitámaszkodom egy fatörzsnek, és lehunyom a szememet. Ezek a nyomok nem válnak láthatatlan-

ná, mint a titkosírás, de értelmüket nem tudom megfejteni. Teljesen olyanok, mint egy ismeretlen idegen nyelv szavai. Feladom hát, ismét kinyitom a szemem, hogy újra szemügyre vehessem az előttem látható új világot. Amint ott állunk a katonákkal a lejtő derekán, érzékelhetem, hogy lelkemben megint megindulnak a szélfútta jelek. Így a titkosírás értelme lassan megvilágosodik és metaforává változik át. Érzem, hogy távolodom magamtól, és valahol elkülönülve lebegek. Lepkévé változva a világ szélén szálldosok. Van egy olyan tér, ahol a világ külső kerülete pontosan illeszkedik a valóság pereméhez. A múlt és a jelen hegek nélküli végtelen hurokká áll össze. Olyan jelképek bolyongnak ott, amelyeket még senki el nem olvasott, olyan harmóniák, amelyeket senki sem hallott még. Próbálok szabályosan lélegezni.

Nem tudom összerendezni a szívverésemet, de nem rettent meg semmi.

A katonák közben szó nélkül folytatják útjukat, csendben követem őket. Ahogy fogy a lejtő, közeledünk a településhez. Az út mellett kikövezett mederben patak folydogál. Csörgede-zése kedves a fülnek. Szép, tiszta a vize. Minden egyszerű és barátságos. Itt-ott vékony távíróoszlopok között drótok feszülnek. Vagyis akkor eljutott ide a villany. Villany – ettől kissé elfog valami feszengés.

A helyet négy oldalról magas, zöld hegyvonulatok veszik közül. A szürke fellegek még mindig elfedik az egész égboltot. Megyünk az utcán, de senki nem jön szembe velünk. Egy árva hang nem sok, annyi sem hallik, a környéken néma csönd honol. Az emberek talán behúzódtak a lakásukba, és lélegzetvisszafojtva

várják, hogy elhaladjunk.

A katonák bevezetnek az egyik házba. Érdekes, hogy nagyságára, formájára nézve megegyezik Ósima kunyhójával. Úgy látszik, mintha egyiket a másikról mintázták volna. Elöl tornác székkel. Lapos tető, rajta kémény a kályhának. Csak annyiban különbözik Ósima kunyhójától, hogy külön hálója és nappalija van. Mosdót is találni benne, meg a villanyt is bevezették. A konyhában elektromos hűtőszekrény. Nem túl nagy, elég régi típus. A mennyezetről lámpa lóg, és tévé a sarokban. Televízió!?

A hálószobában dísztelen, szimpla fekhely, szépen beágyazva.

– Egy darabig itt megpihenhetsz – szól a tömzsi. – Nem sokáig, egyelőre.

– Már az előbb is említettük, hogy itt az idő nem olyan fontos – teszi hozzá a ma-

gasabbik.

– Egyáltalán nem számít – erősíti meg a társa.

– Honnan van itt villany?

Egymásra néznek, majd a nagyobb válaszol.

– Van szélerőmű, az erdőben működik, az fejleszt áramot. Ott, ahol soha nem áll el a szél. Nehéz lenne villany nélkül.

– Hűtőszekrény nélkül az élelmiszert sem lehetne eltartani – mondja a köpcös.

– Meg lehet lenni nélküle is, de ha egyszer van, az jó – teszi hozzá a másik.

– Ha megéhezel, vegyél csak a hűtőből bármit, amit csak akarsz. Igaz, nincs benne semmi különösebb csemege – szól a tömzsi.

– Errefelé nincs hús vagy hal, de kávé meg szeszes ital sincs – figyelmeztet a

magasabbik. – Eleinte kicsit kellemetlen, de meg lehet szokni.

A másik hozzáteszi:

– Tej, sajt, tojás azért van, mert kell az állati fehérje.

– Mindezeket itt nem termelik, ki kell menni érte, csere útján szerezzük be – így a nagyobb katona.

– *Ki kell menni?* – vetem közbe.

– Úgy bizony. Nem vagyunk itt teljesen elszigetelve. Rendesen *ki lehet menni*. Lassan mindent meg fogsz tudni – oktat ki a hosszú.

– Este majd hoz valaki meleg ételt – szólt közbe a köpcös –, addig, ha unatkozol, ott a tévé, nézheted.

– Van benne műsor?

– Hát, valamit csak adnak benne… – válaszol a nagyobbik. Zavarba jön, félre-

hajtja fejét, úgy néz a társára. Az megrázza a fejét, és töprengő arccal válaszol:

– Valójában nem tudjuk, nem nagyon értünk hozzá. Még egyszer sem láttunk tévéműsort.

– Azoknak, akik éppen megérkeznek, talán hasznukra van, éppen azért egyelőre elláttuk a házat tévékészülékkel – mondja a magasabbik.

– *Valamit* csak látni rajta – mondja a zömök.

– Egyelőre pihend ki magadat – szól a hosszú. – Nekünk vissza kell térnünk az őrhelyünkre.

– Köszönöm, hogy elkísértek.

– Igazán semmiség, veled könnyebb dolgunk volt, mint másokkal, mert erősek a lábaid. Vannak, akikkel sokkal több a baj. Volt, akit a hátunkon kellett hozni.

Veled nem volt gond -nyugtat meg a tömzsi.

– Valakivel találkozni szeretnél, igaz? – veszi át a szót a magas.

– Igen.

– Talán nemsokára találkozhattok – bólint többször is. -Mert kicsi ám itt ez a világ.

– Jó, ha hamar megszokod itt – javasolja a kisebb, és a nagy is biztat:

– Ha egyszer megszoktad, utána már könnyű.

– Köszönöm szépen.

Összezárt sarokkal, kihúzott derékkal szalutálnak búcsúzóul. Megint a vállukra akasztják a puskaszíjat, és kimennek a házból. Gyors lépésekkel távolodnak az utcán, vissza az őrhelyre. Valószínűleg éjjel-nappal őrizniük kell a bejáratot.

Kimegyek a konyhába, megnézem, mi van a hűtőben. Egy halom paradicsom meg sajt. Van tojás is. Tök és sárgarépa. Nagy porcelánkancsóban tej. Vaj is van. A polcon ott a kenyér, levágok a sarkából, és megkóstolom. Kicsit kemény, de ízre nem rossz.

A konyhában mosogató, vízvezeték, rajta csap. Elfordítom, jön a víz. Tiszta és hideg. Villany van, tehát valószínűleg motoros szivattyúval emelik ki a kútból. Iszom egy pohárral.

Az ablakhoz lépek és kinézek rajta. Változatlanul felhő borította az ég, de nem várható eső. Sokáig állok ott és bámulok kifelé, de persze embert most sem látni. Úgy látszik, mindenestül kihalt ez a telep. Vagy talán valamilyen okból az emberek nem akarnak mutatkozni előttem.

Az is lehet.

Ellépek az ablaktól, leülök a székbe. Egyenes darabokból állt össze, kemény ülés esik rajta. Három is van belőle. Előttem szögletes asztal, többször is felújíthatták már politúrozott lapját. A vakolt fal tiszta fehérségét nem díszíti se kép, se festmény vagy falinaptár. Egy szál körte függ a mennyezetről, rajta egyszerű, üveg lámpaernyő, a körte melegétől megsárgult.

A szoba szépen ki van takarítva. Meg is bizonyosodhatok róla, ujjamat végighúzom az asztalon, az ablakkereten, sehol nem ült meg a por. Az ablaküvegen sincs egy árva folt sem. A lábosok, edények nem újak ugyan, de látom rajtuk, hogy gondosan bántak velük, tisztán tartották őket. A konyha sarkában kétkarikás, régimódi tűzhely. Kipróbálom, s ahogy kat-

tan a kapcsoló, az elektromos hurkok rögtön felizzanak.

Az asztalt, széket leszámítva talán csak a fakeretű öreg tévé számít nagyobb bútordarabnak ebben a szobában. Eltelt már tizenöt-húsz év azóta, hogy gyártották. Távkapcsolója sincs. A készülék kiszolgált már valahol, kidobhatták, és valaki fölszedte. (Különben a kisebb szobában lévő elektromos holmik is átmehettek már a guberálók kezén. Igaz, hogy nem mocskosak, használható állapotban vannak, de kopott és ódivatú mindegyik.) Amikor bekapcsolom, a tévén régi film megy éppen. *A muzsika hangja*. Kisiskolás koromban a tanító elvitt bennünket a moziba, és ott, széles vásznon láttam utoljára. A gyerekkoromban látott, nem túl sok film egyike. (Nálunk ugyanis nem akadt felnőtt, aki elvitt volna mozi-

ba.) A történet szerint míg a konok és barátságtalan apa, Trapp ezredes Bécsben jár hivatali ügyeit intézni, Mária, a nevelőnő a gyerekeket elviszi kirándulni, föl a hegyre. A zöld fűben ülve gitárt penget és ártatlan dalokat énekelget. Híres jelenet. Ülök a készülék előtt, és megbabonázva nézem. Az én életem is egészen másképp alakult volna, ha van mellettem egy Máriához hasonló nő. (Akkor is erre gondoltam, amikor először láttam a filmet.) Mondanom sem kell, hogy hozzám nem jött el ilyen ember.

Vissza a valóságba. Miért kell nekem egy ilyen helyen ilyen odaadóan bámulnom *A muzsika hangját*? Egyáltalán, mit keres itt ez a film? Az itteniek talán valami távoli csatorna műholdas adását fogják parabolaantennáikkal, vagy valahol egy szalagos videóról játsszák le a

műsort? Talán szalagról, gondolom magamban, mivel hiába váltom a csatornákat, ezenkívül nem adnak semmit, a többi állomáson csak cikcakkos „homokvihar” tombol a műsor helyett. A fehéren vibráló képernyő és a száraz, természetellenes zaj szó szerint heves homokvihar képzetét kelti bennem.

Miután már a *Havasi gyopárt* is levetítették, kikapcsolom a készüléket. A szobában csend lesz. Megszomjaztam, kimegyek hát a konyhába, kiveszem a nagy palackot a hűtőből, és iszom a sűrű, friss tejből. Egészen más az íze, mint a bolti tejnek, jó néhány pohárral elfogyasztok belőle. Közben eszembe jut Truffaut egyik filmje, a *Négyszáz csapás*. Van benne egy olyan jelenet, amelyikben az otthonról megszökött fiú, Antoine megéhezik, kora reggel ellop egyet az ajtók

elé tett tejesüvegek közül, issza a tejet, és közben halkan odébbáll. A tejesüveg nagy, és jó idő beletelik, míg kiüríti. Szívszorító jelenet. Hihetetlen, hogy ilyen szomorú jelenetet lehet csinálni abból, hogy valaki eszik vagy iszik. Nem sok filmet láthattam gyerekkoromban, ez volt az egyik. Ötödikes lehettem, amikor a film címe olyan kíváncsivá tett, hogy egyedül mentem el megnézni a Híres Filmek Mozijában. Elvillamosoztam a tőlünk távoli Ikebukuróig, megnéztem a filmet, azután vissza. Kiérve a moziból rögtön vettem magamnak tejet. Nem álltam meg, hogy ne igyak belőle azonnal.

Most meg a tejivás után azon kapom magam, hogy borzasztóan álmos vagyok. Annyira, hogy valósággal rosszullét környékez tőle. A gondolatok sebessége egyre csökken, majd mint amikor a vonat

beérkezik az állomásra, megáll az eszem is, nemsokára már nem tudok rendesen gondolkodni. Mintha a testem is elmerevedne. Bemegyek a hálószobába, valahogy kikászálódom a nadrágomból, és elterülök az ágyon. Arcomat a párnába temetem, és becsukom a szememet. A párnának rég nem tapasztalt kellemes, napsütötte illata van. Csendesen magamba szívom, majd kilélegzem, egy pillanat múlva már alszom is.

Amikor felébredek, sötét van körülöttem. Nyitott szemmel fekszem az ismeretlen homályban, és próbálom kitalálni, hol lehetek. Igen, két katona kísért ki a vadonból a kis településre, ahol patak folyik. Lassan visszatér a memóriám. Élesre állítom a képet. A fülembe ismert melódia csendül, a *Havasi gyopár*. A konyha felől edényzörgés és más efféle halk, ba-

rátságos hang szűrődik be a hálószobába. Az ajtó résnyire nyitva, a kívülről beszűrődő lámpafény egyenes, sárga csíkja éppen az ágyra esik. A fény bágyadt és poros.

Felkelnék, de elzsibbadtam. Minden tagom, teljesen egyformán. Nagyot ásítva nézem a mennyezetet. Edény ütődik a másikhoz. Hallatszik, hogy valaki serényen járkál ide-oda. Talán nekem készíti az ennivalót. Hát felkelek végül, álldogálok a padlón. Időbe telik, amíg felhúzom a nadrágomat, és cipőmbe bújok.

Óvatosan kinyitom az ajtót.

A konyhában egy leány főz. Háttal nekem a lábos fölé hajlik, éppen kanállal kóstolja az ételt, onnan néz felém, a kinyíló ajtó irányába. Ö az, a Kómura könyvtárban éjszakánként a szobámba látogató lány, aki folyton a falon függő

képet szemlélgette. Igen, ő az, Szaeki tizenöt esztendős korában. Ugyanabban a ruhában, mint akkor. Világoskék, hosszú ujjú ruhában. De a haja ezúttal feltűzve, kontyba. Apró, kedves mosolyt küld felém, mihelyt meglát. Erős ütést érzek, mintha a környező világ egészen kicserélődött volna. A formák egyszer csak szétesnek darabokra, melyekből ismét összeállnak. De az a lány ott nem vízió, nem is kísértet. Kézzelfoghatóan itt van, igazi, hús-vér mivoltában. Esteledik, és ő valódi konyhában, valódi ételt készít nekem. Kis melle domborodik, a nyaka olyan fehér, mint a porcelántányér, amelyet a kezében tart.

– Felébredt? – kérdezi.

Nem jön ki hang a torkomon, megpróbálom összeszedni magam.

– Jó sokáig alhatott – teszi hozzá, majd

visszafordul, és folytatja a kóstolást. – Már azt gondoltam, hogy ha nem kel föl, itt hagyom az ennivalót.

– Nem akartam ilyen mélyen elaludni – próbálom végre visszanyerni a hangomat.

– Az erdőn át érkezett – mondja –, éhes lehet.

– Nem is tudom, lehet, hogy tényleg éhes vagyok.

Arra gondolok, hogy meg kellene érintenem a kezét, mert ha sikerülne, meggyőződhetnék arról, hogy igazán itt van. De nem tehetem. Állok ott, ahol vagyok, és csak bámulom. Hallgatom a mozgása által keltett zajokat.

A lábosban megmelegített ételt dísztelen, fehér tányérban az asztalra teszi. Egy mély tálban paradicsomot és salátát ké-

szít, nagy karéj kenyeret szel mellé. Az étel burgonya és sárgarépa, kedves illata van. Ahogy megérzem, rögtön ehetnékem támad. Rájövök, mennyire megéheztem. Mindenképpen meg kell valamivel tölteni a hasamat. Míg az eléggé összekarcolt késsel és villával hozzákezdek, ő egy kicsit távolabb leül, onnan nézi nagy komolyan, amint táplálkozom. Olyan odaadással teszi ezt, mintha munkájának egy fontos részét végezné. Néha megigazítja a haját.

– Azt hallottam, tizenöt éves – mondja.

– Aha – mondom, és megvajazom a kenyeret –, éppen nemrégen töltöttem be a tizenötöt.

– Én is annyi vagyok – mondja.

Bólintok. Szeretném még hozzátenni, hogy tudom, de úgy ítélem meg, hogy még korai lenne. Inkább hallgatok és

eszem.

– Egy darabig én fogom itt az ételt elkészíteni – mondja –, és persze takarítok meg mosok is. A hálószoba szekrényében van váltás fehérnemű, nyugodtan felveheti. Elég, ha a mosni-valót bedobja a kosárba, majd azután én elintézem.

– Megosztod ezt a munkát valakivé!?

Erősen rám néz, nem válaszol. Úgy látszik, a kérdésem tévútra ment, és felszívta valahol a végtelen, névtelen űr, szőrénszálán eltűnt.

– Mi a neved? – teszek föl egy másik kérdést. A lány egy kicsit megrázza a fejét.

– Nekem nincs nevem. Nekünk itt nincs nevünk.

– Ha nincs, akkor zavarba jövök, ha hívni akarlak.

– Nem kell hívnia engem. Ha szüksége van rám, itt vagyok.

– Akkor itt nekem sincs szükségem a nevemre.

A lány bólint.

– Végül is maga azonos magával, nem lehet senki más. Nem igaz?

– Igen, azt hiszem – válaszolom. – Azért nem vagyok túlságosan meggyőzve. Én vagyok-e én?

Beszéd közben a lány figyelmesen néz.

– Emlékszel a könyvtárra? – teszem föl a kérdést elszántan.

– Könyvtár… – rázza a fejét –, nem emlékszem. A könyvtár messze van. Innen jó messze. Itt helyben nincsen.

– Szóval, valahol van könyvtár.

– Aha. De könyv, az nincs benne.

– Ha nem könyvet, akkor mit őriznek ott?

Nem válaszol, csak talányosan félrehajtja a fejét. Ez a kérdés is utat tévesztett és felszívódik. Azért tovább kérdezek.

– Jártál már ott?

– Nagyon régen – hangzik a válasz.

– De nem olvasni voltál?

Bólint.

– Mivel ott nem tartanak könyvet.

Egy ideig csendben eszem tovább. Főtt ételt, salátát meg kenyeret. A lány komoly figyelemmel kíséri a műveletet.

– Milyen volt? – kérdezi, mihelyst befejezem.

– Ízletes. Nagyon jó.

– Akkor is, ha hiányzott a hús vagy a hal?

Mutatom neki az üres tányért.

– Nézd csak, nem hagytam semmit.

– Én főztem.

– Tényleg nagyon jó volt – válaszolom, és igazat mondok.

Így, vele szemben ülve, olyan fájdalmat érzek, mintha hideg késsel hasogatnának odabent. Heves a fájdalom, de én inkább hálás vagyok érte. A fagyos, szaggató érzés és a létezésem egymásra rakódik. Ez az én horgonyom, mely ide rögzít. A lány feláll, vizet forral, teát készít. Míg azt szürcsölgetem az asztalnál, leszedi a szennyes edényt, kiviszi a konyhába, és nekilát elmosogatni. Hátulról nézem az alakját. Valamit szeretnék mondani, de rájövök, hogy előtte már minden szó elveszítette kifejező funkcióját. Vagy meglehet, a szavak közti összeköttetés értelme tűnt el. Nézem a kezemet. Az ablak

előtti, holdfényben fürdő somfára emlékezem. Ott van a hideg penge, amely a mellembe hasít.

– Találkozhatok-e még veled? – kérdezem.

– Természetesen. Mondtam az előbb, hogy amint szüksége lesz rám, én itt vagyok.

– Nem mész el váratlanul valahová?

Némán, csodálkozó szemekkel néz rám, mintha azt mondaná: *ugyan, hová mennék*? Megint rászánom magam.

– Mi már találkoztunk egyszer. Másutt, egy másik könyvtárban.

– Ha maga mondja... – válaszol, és megigazítja a haját, nem csúszott-e ki belőle a tű. A hangja úgyszólván teljesen kifejezéstelenül cseng. Mintha csak azt akarná jelezni, hogy ez a beszédtéma nem ér-

dekli. Folytatom.

– Talán azért jöttem ide, hogy újra találkozzam veled. Veled és egy másik asszonnyal.

A lány fölemeli a fejét és lelkesen mondja:

– A sűrű erdőn keresztül.

– Úgy van. Mindenképpen találkozni akartam veled és azzal a másik nővel.

– És itt találkozott velem. Bólintok.

– Mondtam már – szól erre a lány itt vagyok bármikor, ha szüksége van rám.

A mosogatás végeztével az ételhordó edényeket elcsomagolja egy nagy vászontáskába, amelyet aztán a vállára vesz.

– Akkor holnap reggel… – mondja. – Jó lenne, ha hamar megszokna itt.

Kiállok az ajtó elé, és mindaddig követem a szememmel, amíg a sötétség el

nem nyeli. Amikor ismét egyedül maradok, visszamegyek a házikóba. Zárt körbe kerültem. Itt nem számít az időtényező. Senkinek nincs neve. Amikor csak kell, ő itt van mellettem. Itt tizenöt éves. Valószínűleg örökre. De most aztán wZem mi lesz? Ezek szerint én is tizenöt maradok a végtelenségig? Vagy itt az életkor sem tényező?

Miután a lány elment, kiállók az ajtó elé, és céltalanul nézelődöm a környéken. Hold sincsen az égen, csillagtalan az éjszaka. Némelyik házban világosság. Az ablakokból fény dereng. Ugyanolyan fáradtan, sárgán, mint ami itt ezt a szobát világítja meg. Embert persze sehol sem látni, csak fényt. Azon túl csak a szuroksötét árnyékok birodalma fekszik. Még messzebb a homálynál is mélyebb, sötét hegyvonulatok emelkednek, és tudom,

hogy körbezárják a mély vadontól övezett települést.

46

Nakata halála után Hosino sehogy sem tudott elszakadni a lakástól. A „bejárat köve” ott volt, nem lehetett tudni, mikor mi történik, a közelében kellett lenni, ha gyorsan tennivaló akad, amikor eljön az ideje. Ezt a felelősséget kapta osztályrészül, mert Nakata feladatát úgy, ahogy volt, megörökölte. A szobában, ahol az öreg holtteste feküdt, a légkondicionálót a lehető leghidegebbre és a legnagyobb légcserére állította, aztán ellenőrizte, jól záródnak-e az ablakok.

– Hé, öregem, nincs túl hideg? – szólt Nakatának, aki természetesen nem nyilvánított véleményt az ügyről, de a szoba levegőjét kétségkívül az idővel oszlásnak indult holttest nehezítette el.

Hosino a nappali díványán semmitte-

véssel töltötte az időt. Nem volt kedve sem zenét hallgatni, sem olvasni. Estelledett, a szoba sarkai már homályba borultak, de még akkor sem kelt fel ültő helyéből, hogy felkapcsolja a világítást. Mintha minden erő elszállt volna a tagjaiból, képtelen volt feltápászkodni, ha már egyszer leült. Az idő lassan közelített felé és lassan állt odébb. Néha az volt az érzése, hogy be akarja csapni és lopva visszafelé fordul.

Arra gondolt, milyen szörnyű volt, amikor a nagyapja meghalt, de most még nehezebben bírja. Akkor ugyanis az öreg hosszú betegséggel kínlódott előtte, és tudni lehetett, hogy nem húzza sokáig. Amikor ez bekövetkezett, már fel voltak rá készülve. Nagy különbség ám az, hogy van-e ilyen fokozatosság vagy nincsen. De nemcsak erről volt szó. Nakata halála

a fiatalembert közvetlenül érintette és mélyebben elgondolkoztatta.

Megéhezett, kiment hát a konyhába, a hűtőben talált egy kis fagyasztott piláffélét, kiolvasztotta a mikrobán, evett belőle, de a felét otthagyta. Aztán megivott egy dobozos sört. Evés után megint átment a szobába, ahol Nakata feküdt, hogy megint csak megnézze, mi van vele. Azt gondolta, hátha egyszer csak mégis visszatér az öreg az életbe. De persze Nakata, csakúgy, mint addig, folyamatosan tovább halta a halálát. Olyan hideg volt a szoba, mint. egy jégszekrény, még talán egy fagylalt sem olvadt volna meg odabenn.

Hosino életében először tapasztalta, milyen egy halottal egy fedél alatt tölteni az éjszakát. Talán emiatt, de sehogy sem tudott megnyugodni. Nem mintha külö-

nösebben félelmetes lenne számára a helyzet, gondolta magában, és nem is iszonyodott tőle. Egyszerűen csak nem volt szokva halottak társaságához. Az élőt csak az idő folyása különbözteti meg attól, aki halott. De ilyenkor még a zajok is másképpen visszhangza-nak, valahogy nem tud lecsillapodni az ember. Nem tehetek róla, Nakata a halottak világában van, de én meg az élőkében, morfondírozott magában Hosino. Ez itt a *hézag*. Leszállt a díványról, leült a kő mellé, és, mintha egy macskával tenné, tenyerével végigsimított a kő hátán.

– Na most mihez kezdjek... – szólította meg. – Nakatát valami rendesebb helyre kellene szállítani és átadni valakinek, de veled is valahogy törődni kell, és így nem megy. Most aztán jól benne vagyok a csávában. Mit csináljon Hosino fiú? Ha

te tudod, esetleg nem mondhatnád el nekem is?

Válasz azonban nem jött. Abban az időben még csak egyszerű kővel volt dolga Hosinónak – erre még ő is rájött magától. Semmi esélye sem volt annak, hogy bárkivel megbeszélje a dolgokat, vagy hogy valaki válaszoljon neki, de azért ottmaradt a kő mellett és tovább simogatta. Kérdések sorát intézte hozzá, érvelt neki, magyarázott. Hivatkozott az együttérzésére. Persze tudta, hogy hiába, de más nem jutott eszébe, ugyan mi egyebet is tehetne. Nem beszélt-e Nakata is gyakran ehhez a kőhöz így, ahogy ő? Kőhöz fordulni együttérzésért reménytelen, amikor az szó szerint úgyis hallgat, mint a kő – gondolta Hosino. Érzéketlen, mint a kő, jutott eszébe a mondás.

Meghallgatja a tévében a híreket, hatá-

rozta el, föltápászkodott, de aztán meggondolta: mégse. Visszaült a kő mellé. Most talán a hallgatás a legjobb, gondolta magában. Fülelni és várni, mi történik.

– De nekem nem erős oldalam a várakozás – fordult a kőhöz. – Mindig is ilyen voltam, és sokszor okoztam galibát emiatt. Mindig kapkodva, hebehurgyán viselkedtem, és ezzel a végén mindig nagyot buktam. A nagyapám is hányszor mondta, hogy „begerjedtél, mint tavaszszal a bagzó macska”. De itt nem tehetek egyebet, csak ülök nyugton és várok. Maradj békén, Hosinókám!

A szomszéd szobából nem hallatszott más, csak a légkondicionáló morgása. Az óra túl járt már a kilencen, elérte a tízet. Nem történt az égvilágon semmi, csak egyre későbbre járt az idő, sötétebb lett az éjszaka. Hosino áthozta a saját szobá-

jából a paplanát, lefeküdt a díványra, és betakarózott. Úgy érezte, ha alszik is, jobb, ha a kő közelében marad.

– Na, te fickó, én a magam részéről alszom – mondott jó éjszakát a kőnek. – Holnap reggel majd folytatjuk a csevegést. Hosszú napja volt Hosinókámnak, aludni szeretne.

Az biztos, gondolta magában, nehéz napom volt, tele sok zűrrel.

– Hé, öregem! – kiáltott a szomszéd ajtó leié. – Hallja? Nakata úr!

Válasz nincsen. A fiatalember sóhajtott egyet, megigazította a párnát a feje alatt, lehunyta a szemét, és azonmód elnyomta az álom. Reggelig megszakítás nélkül aludt. Nyilván Nakata is a szomszéd szobában, csak ő álmok nélkül, keményen és mélyen, mint a kő.

Hosino másnap reggel hétkor felébredt, első dolga volt, hogy megnézze Nakata állapotát. A hűtő változatlan morgással dolgozott, fújta a hideg levegőt a szobába, ahol az öreg holtan töltötte az idejét. A halál jelei azonban jóval erősebben mutatkoztak rajta, mint előző este. A bőr kékesfehérré vált, a szemek is valahogy idegenszerűen zártak, és az a remény, hogy egyszerre csak lélegezni kezd, felkel és megszólal: „Bocsánat, Hosino úr, de Nakata igen mélyen elaludt, nincs mentsége, elnézést kér, a többit, kérem, bízza csak rá, mindent elintéz majd”, s azzal majd ügyesen elrendezi a bejárati kő dolgát... szóval az ilyesmi most már teljesen kizárt, nincs rá remény, hogy megtörténjen. Nakata tökéletesen halott már, és eldöntött tény, hogy immár senki sincsen, aki őt mozgásra bírná, látta be Hosino.

A fiatalember megborzongott a hidegtől, kiment a szobából, és behúzta maga mögött az ajtót. A konyhában készített magának kávét, meg is ivott két csészével, aztán két szelet kenyeret pirított, vajjal és lekvárral megkenve elfogyasztotta. Az evés után a konyhaszéken ülve elszívott néhány cigarettát, és közben kibámult az ablakon. Éjszaka a felhők elhúztak valahova, az ablakon túl makulátlanul tiszta nyári égbolt nyújtózkodott. A kő még mindig ott volt a helyén, a kanapé lábánál.

Nem aludt és nem ébredt föl, csak ott gömbölyödött, ahol volt. Hosino próbaképpen fölemelte. Könnyen ment.

– Hé! – szólította meg vidáman a fiatalember. – Én vagyok az, a jó öreg Hosino fiú. Emlékszel még rám? Úgy látszik, hogy ma is itt leszek veled egész nap.

A kő rendületlenül tovább hallgatott.

– Na, mindegy – folytatta Hosino –, ha nem emlékszel, úgy is jó. Van idő, legyünk egymáshoz türelmesek, jó?

Leült a kő mellé, lassan simogatta, és azon törte a fejét, miről is beszélgethetnének. Még sohasem volt módja rá, hogy kővel társalogjon, így hát nem talált könnyen témát a csevegésre. Reggel éhgyomorra nem is tesz jót komoly dolgokról beszélgetni, gondolta. Hosszú nap áll még előttük, valami kellemesebbet kellene felvetni, ami éppen eszébe jut.

Kis gondolkodás után a nőkről való csevegés mellett döntött. El fogja mondani a történetét mindazoknak, akikkel közelebbi kapcsolatba került. Ha csak azokat veszi, akiknek a nevére is emlékszik, nem is voltak olyan számosan. Megpróbálta kiszámolni az ujjain, hatig jutott el. Bez-

zeg ha azokat a partnereket is sorra veszi, akiknek a nevét nem tudja, jó sokan lennének, de ezeket mégiscsak kihagyta a számításból.

– Nem nagy élvezet egy kőnek beszámolni azokról a nőkről, akiket sikerült lefektetni, de mit tegyek... Lehet, hogy kavics létedre nincs nagy kedved reggelre kelve éppen erről hallani, de egyáltalán nem jut eszembe semmi más, amivel szórakoztathatnálak. Meg azután rád fér, hogy néha ilyen puha szöveget is halljál. Sosem lehet tudni, talán egyszer még hasznát veszed.

A fiatalember megerőltette az emlékezőképességét, és a lehetőség szerinti részletességgel kis történeteket adott elő a nőiről. Az elsővel középiskolás korában jött össze, az idő tájt a motorjával száguldozott ide-oda garázdálkodni. A nő

idősebb volt nála három évvel. Gifu város egyik snaek bárjában dolgozott. Rövid időt ugyan, de együtt is éltek. A nő azonban belezúgott, halál komolyan vette a dolgot, telefonált Hosino szüleinek is, azok persze nyavalyogtak, és az egész annyira nyűgös lett, hogy tekintettel a közelgő záróvizsgákra is, a fiú otthagyott csapot-papot, és beállt az önvédelmi hadseregbe. Azok meg rögtön vitték egy vidéki táborba, Jamanasi megyébe, s ezzel a kapcsolatnak vége szakadt. Többet nem találkoztak aztán.

– Hát ez az! Hosinókám életének kulcsszava a rryagős – magyarázta hősünk a kőnek. – Ha jön a bonyodalom, uccu neki, vesd el magad! Nem dicsőség a futás, de olyankor igen gyors vagyok. Ezért aztán eddig semminek sem jutottam egészen a végére. Ez Hosino problémája.

A katonai tábor környékén ismerkedett össze a második lánnyal. Egy eltávozás alkalmával segített neki, amint az út szélén elakadt Suzuki Alto kerékcseréjével vesződött, és így jöttek össze. Ezúttal a nő egy évvel volt nála idősebb, ápolónővérnek tanult az iskolában.

– Aranyos kislány volt – fordult a kő felé a fiatalember. – Nagy mellek, mély érzések. Értett *ahhoz,* és szerette is csinálni. Tizenkilenc éves voltam, ha egyszer összejöttünk, egy álló nap nem kerültünk ki az ágyból. Viszont olyan féltékeny volt, hogy az hihetetlen. Ha csak egyszer is előfordult, hogy a kimenőnapján nem találkoztunk, rögtön faggatni kezdett, hol jártam, mit csináltam, kivel találkoztam, nem lehetett bírni vele, olyan rámenős volt. Hiába válaszoltam neki őszintén, nem hitt nekem. Szakítás lett a

vége. Vagy egy évig lehettünk együtt. Nem tudom, kövecském, te hogy vagy vele, de én utálom, ha faggatnak. Valósággal fojtogat, és elmegy a kedvem az élettől. Ezért leléptem. Erre jó volt a sereg, mert ha valami gond volt, bevehettem magam a kaszárnyába. Csak akkor jöttem elő a falak mögül, amikor már lecsillapodtak a dolgok. Kívülről nem tudtak utánam nyúlni. Ha dobni akarod a nőt, a legbiztosabb hely a katonaság. Jobb, ha megjegyzed ezt, kő barátocskám. Nemcsak lövészárokásás, homokzsákhordás és egyéb nemszeretem dolgok vannak ott.

Miközben szemben a kővel mesélt, Hosinónak megint rá kellett jönnie, hogy eddigi életében nem csinált semmit, pusztán hiábavalóságokkal töltötte az idejét. A hat közül legalább négy kedves,

jó természetű lány volt (kettő jellemével alapvetően akadt némi probléma). Nagyjából mindegyik jó volt Hosinóhoz. Nem voltak ugyan lélegzetelállítóan szépek, de valósággal dédelgették. Annyit szeretkezhetett velük, amennyi belefért. Ha nem akart vesződni az előjátékkal, zokszó nélkül belementek. Szabadnapokon főztek rá, születésnapjára ajándékot vettek, kölcsönöztek neki, ha messze volt a fizetés napja (nem emlékszik, hogy megadta volna), és nem nagyon követelték az összeget. Ennek ellenére nem volt hálás nekik. Azt gondolta, hogy ennyi csak jár neki.

Amikor együtt volt egy nővel, más partnerrel nem feküdt le, nem csalta meg egyszer sem. Ebben a tekintetben elég rendesen viselkedett. De ha a partnernő nyavalygott, esetleg féltékenykedett,

vagy a pénzét követelte, időnként enyhébb hisztivel fárasztotta, aggodalmát fejezte ki bizonytalan jövőjüket illetően, akkor na, szevasz, viszlát. A nőkkel való kapcsolatban a legfontosabb az előrelátás – gondolta Hosino. Ha nyűgös lett neki a kapcsolat, egykettőre odébbállt. Keresett egy másik nőt, és minden kezdődött elölről. Azt hitte, hogy az élet már csak ilyen.

– Kő barátom, ha én nő lennék, megőrülnék egy olyan semmirekellő fickótól, mint amilyen én vagyok. Ma már én is

Így látom ezt. Csodálom, a nők hogy tudtak engem olyan hosszan elviselni. Ezt én magam sem értem.

Hosino rágyújtott egy Marlboróra, s míg a másik kezével a követ simogatta, lassan kifújta a füstöt.

– Nem igaz? Látható, Hosinókám nem egy szépfiú, és a szerelem terén sem kü-

lönösebben nagy játékos. Még csak pénze sincs, se kellemes természete, nagy esze – igazság szerint inkább csak a baj van vele. Gifui falusi parasztcsaládból jött, levitézlett katona, hosszú távolságokon járó kamionsofőr. Ha visszagondolok rá, eddig igazán bőven el voltam látva nőkkel. Nem mondom, hogy rajongtak értem, de arra sem emlékszem, hogy valaha hiányt szenvedtem volna belőlük. Adták magukat, etettek, még pénzt is kölcsönöztek. De kő barátom, nyilván a jó dolgok sem tartanak örökké. Erre most jöttem rá. Hé, Hosino fiú! Minden forgandó!

Így traktálta a követ múltbeli nőügyeivel, és közben szakadatlanul simogatta a felületét. Ezt annyira megszokta, hogy már-már abba sem tudta hagyni. Délben egy közeli iskolában kolompoltak, ide-

hallatszott a hangja. Hosino kiment a konyhába, főzött egy kis tésztát, s megette. Egy kevés apróra vágott hagymával ízesítette, meg feltört hozzá egy tojást is.

Evés után a fiatalember megint meghallgatta a Nagyherceg triót.

– Mit szólsz hozzá, kő barátom? – szólt hallgatag társához Hosino két tétel közti szünetben. – Klassz zene ez, igaz? Nem olyan érzés, hogy tágul tőle a szív?

A kő nem szólt. Nem lehetett tudni, hogy hallja-e a zenét vagy sem, ám a fiatalember mit sem törődve ezzel, csak beszélt hozzá.

– Reggeltől már csak arról beszélek, micsoda borzasztó dolgokat követtem el. Önzésből. Nem lehet már meg nem történtté tenni, visszaszívni. Igaz? Ha viszont ezt a zenét hallgatom, olyan, mintha maga Beethoven ereszkedne le

hozzám és megszólítana: „Jól van, Hosino, ami történt, megtörtént, hagyjuk. Ha már ilyen ez az emberi sors. Én is elkövettem a magamét annak idején, nem tehetek róla, a dolgok már csak ilyen útra vittek. De azt mondom én neked, ne hagyd el magad ezután sem.” Szóval ezt mondja. Persze hogy egy olyan fickó, mint ő, nem így beszél, de valahogy nekem egyre inkább ilyesféle érzésem támad. Neked nem? A kő hallgatott.

– Na, mindegy. Sehogy se több ez, mint az én magánvéleményem, így van-e vagy úgy, nem tudom, de hallgassuk a zenét.

Két óra múltán feltűnt egy nagy, kövér fekete macska az erkély korlátján, és onnan nézett be a lakásba.

Hosino kitárta az ablakot, és unalmában megszólította:

– Hé, te macska, szép időnk van ma.

– Igen, Hosino úr – válaszolt a kérdezett.

– A mindenit! – kapta fel a fejét Hosino.

A fiú, akit Varjúnak hívnak

Az erdő felett hatalmas köröket leírva, lassan keringett a Varjú nevezetű. Amikor az egyik kör végére ért, egy kicsit arrébb belekezdett egy másikba, és gondosan megformálta. Így rajzolta szálltában a köröket, hogy azután eltűnjenek a semmibe. Tekintete, mint egy felderítő repülőgépé, végigpásztázta az odalent elterülő tájat: valakit kereshet, de még nem akadt a nyomára. Az erdő, mint végtelen tenger, zúgva hullámzott alatta. A zöld lombok úgy összeborultak, mintha egy hatalmas zöld lepel takarta volna a földet. Az eget szürke fellegek lepték el, szél sem rezdült. A nap sem bújt elő. Varjú, ahogyan a fiút nevezik, abban a pillanatban talán a világ legmagányosabb madara lehetett. De ezzel most nem volt

ideje foglalkozni.

Végül talált egy nyílást a rengetegben, s mihelyt észrevette, le is ereszkedett, és egy kerek kis tisztás tárult a szeme elé, ahol zöld fű nőtt. A gyep szélén kerek szikla állt, azon egy férfi üldögélt vörös tréningruhában, fekete selyemcilinderrel a fején. Vastag talpú hegymászócipőt viselt, a lábánál khakiszínű vászontarisznya. Furcsa egy szerzet ebben az öltözékben, de a Varjú nevűnek ez teljesen mindegy volt. Hiszen éppen ezt a figurát kereste, mit érdekelte őt, hogy milyen ruhában van!

A férfi felneszelt a szárnycsattogásra, és megpillantotta a Varjút, amint az letelepedett a közelben egy vastag faágra.

– HaHó! – köszönt rá az ember vidáman.

A Varjúnak nevezett fiú azonban vá-

laszra sem méitatta, csak a fejét hajtotta egyik vagy másik oldalra, és merően nézte őt, tágra nyitott szemmel, ptslogás nélkül, kifejezéstelenül.

– Tudok már rólad – szólalt meg a férfi, és megbillentette a cilinderét, majd visszatette a fejére. – Már gondoltam is, hogy lassan itt kell lenned.

Nagyot krákogott, félrefordulva sercintett egyet a földre, majd a cipőtalpával bele is taposta.

– Éppen pihenő van, nincs kivel beszéljek, unatkozom is egy cseppet, nem jönnél közelebb? Nem beszélgethetnénk egy kicsit kettesben? Először látlak ugyan, de nem lehet mondani, hogy egyáltalán ne lenne egymáshoz közünk – folytatta az alak odalent.

A Varjúnak nevezett fiú azonban továbbra sem nyitotta ki összezárt csőrét,

szárnyait is szorosan a testéhez simította. A cilinderes kissé megrázta a fejét.

– Szóval nem beszélsz. Így is jó. Akkor hadd beszéljek el én valamit egyedül. Nekem aztán édes mindegy. Szó nélkül is lerí rólad, mit szándékozol tenni ezután. Vagyis nem akarod, hogy továbbhaladjak innen, igaz? Ennyit még én is tudok. Szép kilátás. Meg akarod akadályozni, hogy továbbjussak. En azonban menni akarok, s hogy miért? Mert ilyen alkalmam még egyszer nem lesz. Ezt elszalajtani könnyelműség lenne. Olyan nincs! Kimondottan az az eset, ami ezer évben csak egyszer fordul elő.

A férfi a bokája táján rácsapott egyet a hegymászócipőjére.

– Szóval a lényeg az, hogy engem az előrehaladásban nem lehet megállítani. Hogy miért? Mert nincs rá felhatalmazá-

sod. Például egyet sípolok, és attól a pillanattól a közelembe sem tudsz férkőzni. Na és a sípom! Te talán nem tudhatod, de ez egy különleges hangszer. Különbözik ám a közönséges flótáktól. És van ám belőle több is, itt, a tarisznyámban.

Az ember lenyúlt a táskájához, jelentőségteljesen megpaskolta a vásznat, és megint felnézett az ágra, ahol a Varjú nevezetű ült.

– Összegyűjtöttem a macskák lelkét, abból van a sípom. Nem mondom, hogy nem okoztam szörnyű kínokat a felhasított hasú macskáknak, de nem tehettem másként. Ez a hangszer már túl van azon a világon, ahol még létezik jó és gonosz, rokonszenv és gyűlölet. Hosszú évekig ilyeneket készítettem, ez volt a hivatásom. A küldetést viszonylag sikeresen elvégeztem, teljesítettem a feladatot.

Semmi szégyellnivalóm. Család, asszony, gyerekek mellett is ontottam a sípokat. Ezért aztán többet már nem is csinálok. Magunk között szólva arra gondoltam, hogy a sok kis hangszerből egy nagyobbat készítek. Még nagyobb, még erősebb zeneszerszámot. Extra nagy, egyetlen rendszerré egyesített darabot. Most akarok odamenni, ahol ezt véghezvihetem. Hogy ebből aztán jó származik-e vagy rossz, azt már nem én döntöm el. Persze nem is te. Attól változik majd a milyensége, hogy mikor és hol leszek akkor. Ilyen értelemben megszabadulhatok a hipotézisektől. Pedig a tudomány, legyen az akár a történelem, akár a meteorológia, nem lehet meg hipotézisek nélkül. Én viszont csak akkor tudom az egyesített rendszert megalkotni, ha túlteszem magam holmi feltételezéseken.

Itt egy kissé megemelte a kalapját, megsimogatta a feje búbján meggyérült hajzatát, majd visszatette a fejfedőt.

– Ha én most megfújnám a sípot, semmibe sem kerülne, hogy elhessegesselek innen. De ha csak lehet, most nem akarom megszólaltatni. Az bizonyos erőt vesz igénybe ugyanis, és én nem akarom elpazarolni az energiámat. Arra kell tartalékolnom, ami ezután következik. De nem is számít most, akár megfújom, akár nem, mert a lényeg, hogy te semmit sem tudsz tenni az ellen, amire én készülök. Bárki bármit mondjon, ez olyan világos, mint a nap.

A férfi ismét megköszörülte a torkát, majd megsimogatta a tréningruha alatt domborodó pocakját.

– Figyelj csak, tudod te, mi az a limbus? A limbus az élet és halál mezsgyéjén fek-

vő vidék. Szomorú, komor senkiföldje. Vagyis a hely, ahol most vagyok, nevezetesen itt és most, ebben az erdőben. Hulla vagyok. Önszántamból, a magam akaratából haltam meg. De még nem léptem be a következő világba. Bolyongó lélek vagyok ezek szerint. Az ilyennek nincsen formája. Csak ideiglenesen öltöttem fel ezt az alakot. Így aztán nem tudsz nekem ártani. Érted-e? Ha például erősen vérzek is, nem igazi az a vér. Ha megsebesülök és kínlódom, az nem valódi szenvedés. Csak arra van felhatalmazásom, hogy teljesen megsemmisüljek. Sajnálatos módon téged erre nem jogosít fel semmi. Te csak egy éretlen, nyamvadt kis képzelődés vagy csupán, semmi több. Lehet bármilyen megalapozott a hipotézised, te engem kiküszöbölni nem tudsz.

A férfi rávigyorgott a Varjúnak nevezett

fiúra.

– Na, mi van? Nem teszel egy próbát?

Mintha csak erre a jelre várt volna, a Varjúnak nevezett kitárta szárnyát, lábával elrúgta magát az ágról, és egyenest neki a férfinak. Sebesen és egyenesen repült. Karmaival belekapaszkodott áldozata mellébe, hátraszegezett fejjel, mint egy csákány, éles csőrének hegyével elszántan belevágott a jobb szemgolyóba, közben a hatalmas, szurokfekete szárnyak hevesen csattogtak a levegőben. Az ember egyáltalán nem állt ellen. Csak tűrt anélkül, hogy akár a kisujját is mozdította volna. Fel sem ordított, inkább csak hangosan nevetgélt. A kalap a földre gurult, a szemgolyó egy pillanat alatt kiugrott az üregéből és elfolyt. A Varjúnak nevezett fiú elszántan rávetette magát a másik szemre is. Miután már csak két

üres szemgödör tátongott a szemek helyén, haladéktalanul nekiesett csőrével az arcnak, amelyet azután elborítottak a vájt sebek, fröcskölt belőle a vér, vörösre színezve mindent, a bőr és a hús szanaszét repkedett, és az arcból csak véres hústömeg maradt. A madár ezután felszállt a koponya tetejére, ahol gyérül a haj, de a férfi csak röhögött rajta szakadatlanul, mint akire rájött és nem tudja abbahagyni. Ahogy fokozódott a támadás, a kacaj is egyre hangosabb lett.

A férfi szemgolyó nélküli szemgödreivel változatlanul a Varjú nevezetűre meredt, és a nevetéstől fuldokolva szólt.

– Na látod! Nem megmondtam?! Ne röhögtess már! Hiába erőlködsz, neked én sebezhetetlen vagyok, nincs felhatalmazásod arra, hogy ártani tudj nekem. Te nem vagy egyéb, mint egy halvány

képzelődés, silány visszhang. Minden tetted hiábavalóság. Még mindig nem érted?

A Varjúnak nevezett csőrével belevágott a hozzá beszélő szájnyílásba. Hatalmas szárnyai változatlanul hevesen csapkodtak, sok fényes tollat elhullajtott, amelyek mint fekete szellemek kavarogtak a magasban. A csőr lyukat ütött az ember nyelvébe, és annál fogva a Varjúnak nevezett minden erejét megfeszítve kitépte a beszélőszervet. Borzasztó vastag és hosszú volt, a torok mélyéről gyökerestől kiszakítva hányta-vetette magát, mint egy csúszómászó, pokoli szavakat formálva. A férfi persze így elnémítva már nem tudott tovább hahotázni, a lélegzete is elfúlt. Ennek ellenére a gyomrából tovább nevetett hangtalanul. A Varjúnak nevezett fiú hallotta ezt a has-

beszélőszerű röhejt. A száraz, sivatagi szélhez hasonló, baljós és ugyanakkor öblös hang sohasem halt el. Nem volt az más, mint a túlvilágról áthallatszó sípszó.

47

Nem sokkal virradat után ébredek. A forralóban vizet melegítek, teázom. Az ablak melletti széken ülve kinézek, mi a helyzet odakint. Persze embert nem látok, hangot sem hallok az utcáról. Annak sincs semmi jele, hogy a madarak hozzáfognának reggeli énekükhöz. A környező hegyek miatt későn virrad, és korán sötétedik. Keleten, a hegység csúcsain éppen hogy halványan megcsillan a fény. Átmegyek a hálószobába, megkeresem az órámat, ott van a fejemnél, felveszem, és megnézem, hányat mutat. Az óra áll. A digitális kijelző felülete kihunyt. Találomra nyomkodom a gombjait, semmi. Nem telt el még annyi idő, hogy az elem kimerülhetett volna benne, mégis, amíg aludtam, valamiért megállt. Visszate-

szem az asztalra, dörzsölgetem a bal csuklómat, ahol máskor a karórát szoktam hordani. *Ezen a helyen az idő múlása nem annyira fontos.*

Nézem a tájat, ahol a madár se jár, és arra gondolok, jó lenne valami könyv, hogy olvashassak. Bármilyen nyomtatott, összefűzött olvasmány jól jönne most. Elképzelem, milyen lenne kézbe venni, lapozgatni, követni szemmel a benne sorakozó betűket. De nincs itt semmi. Ezek szerint nyomtatott betű itt egyáltalán nem is létezik. Még egyszer végignézek a szobán, de amennyire látom, sehol sincsen semmiféle írás.

A szobában álló szekrényt kinyitom, és megvizsgálom a ruhákat. Szépen élére hajtva mindegyik, simán befektetve a polcra. Új darab nincsen közöttük. Színük megfakult, a sok mosástól anyaguk

egészen puha. De nagyon is tiszták. Kerek nyakú pólók, alsók. Zoknik. Galléros pamutingek. Meg persze pamutnadrágok. Nem mondhatnám, hogy mintha rám öntötték volna őket, de mind az én méretem. Minta egyiken sincsen. Kivétel nélkül mindegyik sima. Mintha csak azt akarnák mondani, hogy a világon soha nem is létezett mintás anyag. Amennyire első látásra meg tudom állapítani, a ruhadarabok a gyártóra utaló márkajelzés, tehát betűk nélkül készültek. Átizzadt pólómat levetve kicserélem egy szürkére a fiókból. Nap- és szappanszaga van.

Később – nem is tudom, mennyi idő múlva – ismét eljön a lány. Koppant az ajtón, és a választ meg sem várva benyit. Az ajtón zár vagy efféle nincsen. A lány vállán megint az a nagy vászonzsák. Mö-

götte az ég egészen derült.

Mint előző nap, áll a konyhában, és ezúttal valami tojásos ételt készít kis fekete serpenyőben. Olajt forrósít, beleüti a tojást, ami kellemes sercegő hangot ad. Friss tojás illata terjeng a lakásban. Régi filmekben láttam olyan ormótlan kenyérpirítót, mint amilyenben most a kenyér pirul. Ugyanabban a világoskék ruhában, ugyanúgy hátul csattal feltűzött hajjal áll ott a lány, mint előző este. Szép puha a bőre. Hosszú, porcelánbabára emlékeztető karja csillog a reggeli fényekben. A kitárt ablakon méhecske száll be a szobába, hogy parányi jelenlétével hozzásegítse ezt a világot a tökéletességhez. A lány az asztalra rakja az ennivalót, aztán leül a közelben, és oldalról figyeli, ahogy eszem a zöldséges omlettet, hozzá friss vajjal megkent kenyeret.

Gyümölcsteát iszom. Ö nem eszik, nem iszik semmit. Minden megismétlődik, ahogy tegnap este történt.

– Itt mindenki magának készíti az ételt, nem? – kérdezem. – Te pedig megcsinálod nekem.

– Van, aki magának főz, és van, akinek elkészítik – válaszol. – De az itteniek általában *nem nagyon szoktak enni*.

– Nem szoktak enni? A lány bólint.

– Csak *néha,* olyankor esznek, amikor megéheznek.

– Akkor nem úgy táplálkoznak, mint ahogy én? Megrázza a fejét.

– Úgy van ez, hogy az ittenieknek nem okoz gyötrelmet, ha egy nap nem esznek, ezért sokszor el is felejtkeznek róla. Olykor napokon keresztül.

– De én még nem szoktam meg itt, te-

hát ennem kell.

– Lehet – mondja a lány. – Ezért készítek ennivalót. Ránézek.

– Nagyjából mennyi ideig tarthat, amíg megszokja itt az ember?

– Mennyi ideig? – kérdez vissza, és félrehajtja a fejét. – Nem tudom, ez nem idő kérdése. Annak ehhez semmi köze. *Majd* egyszer csak azon veszi észre magát, hogy már meg is szokta.

Egymással szemben ülve az asztal két oldalán – beszélgetünk. Két keze az asztalra téve egymáson nyugszik, tenyérrel lefelé. Kétségkívül, ez határozottan az ő tíz ujja, ott, a maga valóságában. Szemből, egyenesen nézem, ahogy megmegreb-ben a szempillája, megszámolom, hányszor pillant a szemével. Még a homlokára hulló hajszálak apró rezzenéseit is észreveszem. Nem tudom róla le-

venni a szememet.

– *Majd?* – kérdem.

– Nincsen semmi, amit ezért ki kellene vágni magunkból és eldobni – mondja –, csak befogadunk.

– Szóval, nekem is be kell engednem magamba.

– Igen.

– Na és, ha azt befogadtam, akkor végre is mi történik? A lány egy ideig félrehajtott fejjel gondolkodik. Mozdulata nagyon természetes, és vele együtt egyenes haja is félrehullik a homlokából.

– Akkor egészen önmagává válhat az ember – mondja.

– Ezek szerint egészen eddig nem voltam az?

– Dehogynem, nagyon is – nyugtat meg, s egy ideig gondolkodik. – Amit én akar-

tam mondani, az egészen más, csak szavakkal nem lehet megfogalmazni.

– Amíg nem látom, hogy tényleg mivé leszek, addig nem tudni?

A lány bólint.

Már szinte fáj a látása, behunyom a szemem. Aztán rögtön ki is nyitom, hogy megbizonyosodjam, ott van-e.

– Itt mindenki valami kommunafélében él? – váltok témát. Ezen megint elgondolkodik.

– Aha, ezen a helyen mindenki együtt él, és néhány dolog tényleg közös használatban van. Azt hiszem, hogy talán van néhány egyszerű megegyezésiéle. Például a zuhanyozó, a villanyerőmű, cserepiac meg egyebek használatáról. De ennek nincsen különösebb jelentősége. Anélkül is megérthető, hogy törné a fejét a részle-

tekről. Nem kell egyenként megfogalmazni ezeket, anélkül is világos. Nincs olyan, amit nekem el kellene mondanom: „így és így lehet”, vagy „itt most így meg így kell tennie”. A legfontosabb itt az, hogy nekünk, mindnyájunknak, beolvasztódjék az énünk. Ha ez megtörténik, akkor nem áll elő semmilyen probléma.

– Az énünk beolvasztódik?

– Például, ha az erdőben van, akkor minden porcikája része az erdőnek. Esőben az ember az eső része. Reggelre kelve maradék nélkül a reggel egy részévé válik, igaz? Erről van szó. Leegyszerűsítve.

– Most előttem ülsz, ez azt jelenti, hogy maradék nélkül az én részem vagy?

– Igen.

– Az milyen érzés lehet? Hiszen te iga-

zán te vagy, azon túl mindenestül nekem is egy részem?

A lány a hajcsatját igazgatva rám szegezi a tekintetét.

– Az, hogy én azonos vagyok önmagammal és ugyanakkor a maga egy része, egészen természetes dolog, és ha egyszer megszokja az ember, egészen egyszerű, akárcsak repülni fönn az égen.

– Te tudsz repülni?

– *Példának okáért mondtam* – mosolyodik el erre a lány, mosolyában nincs mélyebb jelentés vagy rejtett gondolat. Mosoly pusztán a mosolygás kedvéért, majd hozzáteszi:

– Amíg nem próbáljuk meg a repülést odafenn, addig nem lehet tudni, milyen az valójában. Ugyanígy gondoltam.

– Szóval ez magától megy, nem is kell

rágondolni.

A lány bólint.

– Igen. Ez nagyon is természetesen megy, óvatosan, csendesen, anélkül, hogy a fejünket törnénk rajta. És maradéktalanul.

– Túl sokat faggatlak? – kérdezem.

– Szó sincs róla, egyáltalán nem. Talán ügyesebben is magyarázhattam volna.

– Vannak emlékeid? – váltok egy másik kérdésre.

Megint megrázza a fejét, és megint leteszi kezeit az asztalra, ezúttal tenyérrel fölfelé. Szemügyre veszi egy kicsit a tenyerét, de a szemén nem látszik semmilyen érzelem.

– Nincs memóriám. Ahoi nem fontos az idő, ott természetesen a memória sem fontos. Természetesen arra emlékszem,

hogy tegnap este mi volt. Idejöttem, hogy magának zöldséges pörköltet főzzek, és azt mind meg is ette szépen. Így volt, ugye? Emlékszem olyan dolgokra is, amik tegnapelőtt történtek. De ha arról van szó, hogy mi volt azelőtt, azt már nem tudom. Az idő elolvadt bennem, és az egymás melletti dolgok összefolytak, nem tudom őket egymástól megkülönböztetni.

– Szóval itt nem olyan fontos a jó memória... A lány mosolyog.

– Így van, nem lényeges dolog, az emlékeket tőlünk elkülönítve kezelik a könyvtárban.

Amikor elmegy, még odaülök az ablakhoz, és kezemből ernyőt formálva nézem a reggeli napot. A kezem árnya az ablakpárkányra esik. Világosan látszik mind az öt ujjam. A méhecske abbahagyja a ke-

rengést, és csendesen megtelepszik az ablaküvegen. Úgy látszik, ő is komoly gondolatokba merül, mint én.

Ö jön el a szállásomra, amikor a nap már valamivel túl van delelőjén. De nem csupán leánykori mása. Ö maga kopog, és benyit a bejárati ajtón. Egy pillanatig nem is tudom azonosítani, melyik: a lány vagy az asszony. Azt hiszem, a fény esése vagy a szél áramlása nagyon is meg tudja változtatni a dolgok formáját. Egyik pillanatban úgy vélem, a lány az, majd a jelenség rögtön visszaváltozik Szaeki asszonnyá. De most nem ez történik. Aki most előttem áll, az akkor is Szaeki asszony és senki más.

– Jó napot – köszön a legtermészetesebb hangján, mintha csak a könyvtár folyosóján jönnénk egymással szemben.

Nyakán az ezüst nyaklánc, fülében az apró gyöngy fülbevaló, ahogy már megszoktam. A tornác fapadlóján hallani lehetett a magas sarkú cipő rövid, tompa kopogását is. Kicsit mintha nem is lenne idevaló ez a hang. Áll a bejárat előtt, és engem néz. Mintha csak meg akarna győződni róla, hogy igazán én vagyok-e vagy sem, de persze én vagyok itt. Ahogy ő is a valódi Szaeki.

– Bejönne egy teára? – kérdezem.

– Köszönöm – mondja, és mint aki most eldöntött valamit, belép.

Kimegyek a konyhába, felteszem a teavizet, bekapcsolom a forralót, s egy darabig megpróbálok úrrá lenni kapkodó légzésemen.

Szaeki leül az asztal melletti székre. Pontosan ugyanoda, ahol az imént még a lány ült.

– Olyan ez, mintha a könyvtárban ülnénk – mondja.

– Igen – válaszolom –, csak a kávé hiányzik meg Ósima.

– És egyetlen kötet könyvünk sincs – teszi hozzá Szaeki. Két gyümölcsteát készítek, beviszem. Leülök vele szemben az asztal túloldalára. A nyitott ablakon át behallatszik, ahogy énekelnek a madarak odakint. A méhecske még mindig ott szunnyad az ablak üvegén. Szaeki szólal meg először.

– Bevallom, nem volt könnyű idejönnöm, de mindenképpen szerettem volna magával találkozni és beszélni.

Bólintok.

– Köszönöm, hogy találkozhatunk.

Az ajka körül ugyanúgy bujkál a mosolya, ahogy máskor is szokott.

– Valamit ugyanis el kell mondanom.

Majdnem olyan a mosolya, mint azé a lányé, csak asszonyos, egy cseppet melegebbnek tűnik, és ez a kis különbség megremegteti a szívem.

Két kezébe fogja a teáscsészét, mintha csak megölelné. A gyöngyöt nézem a fülcimpáján. Töpreng valamin. Hosszabban, mint máskor.

– Mindent kiégettem az emlékezetemből – szól, gondosan megválogatva a szavakat. – Minden füstté vált és felszállt az égre. Nem kell olyan hosszú távon mindenre emlékezni. Erre-arra, mindenre. Beleértve a maga dolgát. Azért is szerettem volna minél hamarabb találkozni és beszélni magával. Amíg a szívemben még megmaradt valami, és emlékszem mindenfélére.

A fejemet az ablak felé fordítom, né-

zem, ahogy a méh csöpp árnyéka, mint egy pont, éppen az ablak párkányára esik.

– Először is az, ami mindennél fontosabb – folytatja csendesen az asszony. – Addig hagyja el ezt a helyet, amíg nem késő. Át az erdőn, el innen, vissza kell térnie régi életéhez. A bejárat mindjárt bezárul megint. Ezt megígéri, ugye?

Megrázom a fejemet, és átveszem a szót.

– Figyeljen csak, maga egyet nem ért. Nekem nincs régi életem, nincs hová *visszatérnem*. Amióta csak megszülettem, nem emlékszem, hogy valaha is szeretett valaki, vagy akart volna engem igazán. Azt sem tudom, hogy kire számíthatok saját magamon kívül. Számomra semmi értelme sincs annak, amit úgy fogalmazott: „visszatérni a régi élethez”.

– Akkor is vissza kell térnie!

– Akkor is, ha teszem azt, nincs ott semmi, és senki sem akarja, hogy én ott legyek?

– Dehogy nincs senki! – szól közbe Szaeki. – Én akarom, hogy maga ott legyen!

– De maga nem lesz ott, ugye?

Az asszony lenéz a két kezében tartott csészébe.

– Igen. Sajnos én már nem.

– Akkor meg mit akar tőlem, ha majd oda visszatérek?

– Csak egyetlen dolgot kérek magától – mondja, felemeli a fejét, és egyenesen a szemembe néz. – Szeretném, ha emlékezne rám. Ha maga ezt megteszi, tőlem a többiek akár el is felejthetnek.

Csend telepszik le ránk. Mélyen hallga-

tunk, de bennem föltolul egy torokszorító és lélegzetelállítóan nagy kérdés. De valahogy mégis visszanyelem. Helyette mást kérdezek:

– Olyan fontos az emlékezőképesség?

– Az attól függ – mondja az asszony. Egy pillanatra lehunyja a szemét, és hozzáteszi: – Néha mindennél fontosabb.

– De maga kiégette.

– Mert már nincs miért megőriznem – mondja, és leteszi az asztalra a két kezét, tenyérrel lefelé, ahogy a lány tette először.

– Tamura Kafka. Kérek magától valamit. *Azt* a festményt vigye magával.

– Ami a könyvtárbeli szobámban volt? Azt a tengerparti képet?

Szaeki bólint.

– Igen, azt. *Kafka a tengerparton*. Azt

szeretném, ha elvinné. Nem bánom én, bárhová. Ahová menni fog, oda.

– De az valakinek a tulajdona… A fejét rázza.

– Az enyém. Amikor ő Tokióba ment tanulni, nekem adta ajándékba. Azóta sohasem váltam meg tőle, mindenhová elvittem, mindig ott függött a szobám falán. Amikor a Kómura könyvtárba kerültem, egy időre visszatettem annak a szobának a falára, az eredeti helyére. Írtam egy levelet Ósimának címezve arról, hogy ezt a képet magának adom át. Ott van a könyvtárban, az íróasztalom fiókjában. Ráadásul az a kép eredetileg bizony a *magáé* volt.

– Az enyém?

Az asszony bólint.

– Maga ül ott. Ott voltam maga mellett,

és néztem. Nagyon régen, a tengerparton. Fújt a szél, hófehér felhők lebegtek az égen, és mindig nyár volt.

Behunyom a szemem. Ott vagyok a nyárban, a tengerparton. Hátradőlök a nyugágyban, még a durva vászon érintését is érzem a bőrömön. Teleszívhatom a tüdőmet a dagály sóillatú levegőjével. A szemem még akkor is káprázik a fénytől, ha lehunyom. Hallom a hullámverés hangját, ringatózik a tenger, hol közeledik, hol távolodik tőlem. Valaki kissé távolabb képet fest rólam. Mellette egy lány világoskék, rövid ujjú ruhában engem néz. Fehér szalagos szalmakalapot visel, ujjaival a homokban játszik. Hosszú, egyenes haja van, ujjai erőteljesek és hosszúak, mint a zongoristáknak. Alakját elönti a napfény, két karja porcelánszerűen fénylik. Egyenes vonalú szájának

szögletében természetes mosoly bujkál, és én szeretem őt.

Ez az emlék.

– Szeretném, ha mindig magánál tartaná azt a képet – kéri Szaeki.

Felkel és az ablakhoz megy. Kinéz rajta. A nap nemrég ért túl a delelőjén. A méh még alszik. Az asszony jobb kezével beárnyékolja a szemét, a távolba néz, majd felém fordul.

– Mennem kell – mondja.

Felállok és odamegyek hozzá egészen közel, annyira, hogy a fülbevaló az arcomat súrolja, érzem a gyöngy keménységét. Két kezemmel a hátát simítom és próbálom kitapintani testének jelzéseit. Haja az arcomat csiklandozza. Két karjával erősen megölel, ujjai a hátamba markolnak, mintha az idő falába akarná mé-

lyeszteni őket. Érzem a dagály illatát, a hullámverés hangját hallom. Valaki a nevemen szólít. Egészen messziről.

– Maga az én édesanyám? – kérdezem végül.

– Erre már tudnia kell a választ – mondja ő.

Úgy van. Tudom. De egyikünk sem tudja szavakba önteni, mert akkor a szavak elvesztik a válasz jelentését.

– Egyszer, nagyon régen, elhagytam valakit, akit nem kellett volna – kezdi Szaeki. – Akit mindenkinél jobban szerettem. Attól féltem, hogy egyszer úgyis el kell veszítenem, nem tehettem mást, mint hogy saját kezemmel taszítom el magamtól. Elrabolhatják tőlem, vagy egyszer csak eltűnik… akkor inkább magam dobom el. Természetesen engesztelhetetlen harag is volt bennem. Az

egész hatalmas tévedés volt. Semmiképpen sem hagyhattam volna el.

Hallgatok.

– Maga lett ez az elhagyatott, akit nem lett volna szabad eltaszítani. Tamura, meg tud nekem bocsátani?

– Van nekem jogom arra, hogy megbocsássak? Érzem a vállamon, hogy többször is bólint.

– Hacsak a harag vagy a félelem meg nem akadályozza ebben.

– Szaeki asszony, ha nekem módom van rá, én megbocsátok magának.

> Azt mondod: anya, én megbocsátok. És a szavakra hangosan szilánkjaira hull, ami a szivedben megfagyott.

Szaeki némán kibontakozik az ölelésből. Kiveszi a tűt a hajából, és a hegyét

habozás nélkül bal karjának belső felébe szúrja jó erősen. Ezután jobb kezével leszorítja a vénát a szúrás közelében. Rövidesen kiserken a vére. Egy kövér csepp szokatlanul nagy zajt ütve a földre csepen. Szaeki nem szól semmit, csak felém nyújtja vérző karját. Még egy csepp a földre hull. Lehajolva rászorítom a számat az apró sebre, és lenyalom a vérét. Lehunyt szemmel ízlelem meg. Lassan lenyelem a kiszívott vért, amelyet a torkom magába fogad. Kiszáradt szívembe szivárog, érzem. Most látom be, hogy mennyire hiányzott, mennyire szükségem volt erre. A szívem valahol egy borzasztóan messzi világban bolyong, de közben én itt állok. Mint egy élő kísértet, egészen úgy. Arra gondolok, hogy minden vérét így szeretném kiszívni. De azt nem lehet. Elveszem a számat a karjáról, és ránézek.

– Isten vele, Tamura Kafka – mondja. – Térjen vissza oda, ahol volt, és élje az életét.

– Szaeki asszony…

– Tessék.

– Nem tudom pontosan, mit jelent az, hogy élni. Leveszi rólam a kezét, és a szemembe néz, majd ujját a számra teszi.

– A képet nézze – mondja csendesen. – Mint én tettem, mindig nézze a képet.

Elmegy. Kinyitja az ajtót, elmegy anélkül, hogy visszanézne. Becsukja az ajtót maga mögött. Állok az ablaknál, és nézek utána. Gyors léptekkel távolodik, alakja eltűnik az egyik épület árnyékában. Még akkor is sokáig nézem azt a helyet, amikor már régen nem látom. Talán valamit elfelejtett elmondani, és talán még visszatérhet – reménykedem. De nem jön

vissza. Csak a hiánya marad utána, mint valami horpadás a térben.

Az alvó méh fölébred, körbezümmög néhányszor, és mintha egy idő múlva rájött volna, irányt vesz a nyitott ablak felé és kirepül rajta. A nap továbbra is ragyog. Visszamegyek az ebédlőasztalhoz, leülök a székre. Szaeki csészéjében maradt még egy kevés tea. Nem nyúlok hozzá, otthagyom, ahogy van. Egy idő múlva az eltűnt emlékek metaforájának látszik majd.

Visszacserélem az itteni pólót az átizzadt sajátomra. Felcsatolom a bal csuklómra kimúlt órámat, ahogy van, Ósimától kapott sapkámat ellenzőjével hátrafelé a fejemre teszem, aztán kell még a Sky Blue napszemüveg és a hosszú ujjú ing. Kimegyek a konyhába, a csapból teleeresztem vízzel a poharat, és egy haj-

tásra megiszom. Leteszem a poharat a mosogatóba, hátrafordulok, hogy még egyszer szemügyre vegyem a szobát. Ott az ebédlőasztal, meg a szék, ahol a lány, majd Szaeki ült. Az asztalon maradt a csésze, melyből ivott. Behunyom a szemem, és mély lélegzetet veszek. *„Erre már tudnia kell a választ”* – mondta nekem Szaeki asszony.

Kinyitom az ajtót, kilépek, és behúzom magam mögött. Lelépek a tornác lépcsőjén. A talajon élesen kirajzolódik az árnyékom. Mintha hozzáragadt volna a lábnyomaimhoz. A nap még magasan jár az égen.

Az erdő szélén a két katona a fatörzset támasztja, várnak rám. Meglátnak, de egy szavuk sincs hozzám. Ök – úgy látszik -már előre tudják, mire jutok magamban. Mint a múltkor, hátukon lóg a

puska. A magasabbik egy fűszállal a szájában így szól:

– Az imént legalábbis még nyitva volt…

– Mehetünk olyan tempóban, mint a múltkor? – kérdi a zömök. – Bírni fogod?

– Rendben van. Követem magukat.

– Ha bezár, mire odaérünk, neked régen rossz – toldja meg a nagyobbik.

– Akkor bizony hiába mentünk vissza – így a köpcös.

– Nem bánod meg, nincs kétséged, tényleg el akarsz menni innen? – kérdez a magas katona.

– Nincsen.

– Akkor siessünk.

– Jobb, ha nem nézel hátra – tanácsolja a kisebbik.

– Az ám! – erősíti meg a másik. Elindu-

lunk megint, hogy átvágjunk az erdőn.

De a lejtőn fölfelé menet egy ízben azért hátrafordulok. A katonák ugyan óvtak tőle, mondván, hogy jobb, ha nem teszem, de nem tudom megállni, hogy vissza ne nézzek. Ez az utolsó pont, ahonnan még le lehet látni a településre. Azon túl a fák zárt fala eltakarja a kilátást, és továbbhaladva nem látom soha többet a világot, örökre eltűnik a szemem elől.

Az utcán persze nem lehet emberi alakot látni, kies patak folyik át a völgyi tájon, a vízfolyás mentén kicsiny házak, egymástól egyenlő távolságban villanyoszlopok vetik sötét árnyékukat a földre. Egy pillanatra megdermedek. Hadd maradjak legalább napnyugtáig. Jön a házba a lány, vállán a vászontarisznyával, hiszen *mindig megjelenik, ha szükségem*

van rá. Valami belülről átforrósít, és mintha egy erős mágnes húzna visszafelé. A lábaimat mintha ólomba öntötték volna, mozdítani sem tudom őket. Ha innen továbbmegyek, többé nem találkozhatok vele. Megállok hát. Elhagy az időérzékem. Bele akarok kiabálni az előttem haladó katonák hátába. Nem akarok tovább menni, mégiscsak itt akarok maradni! Nem jön ki hang a torkomon, a szavak élettelenné válnak bennem.

Két üresség közé szorultam, nem tudom megkülönböztetni, mi a helyes és mi nem az. Azt sem tudom, hogy mit akarok. Állok magányosan, szörnyűséges homokvihar közepette. Kinyújtott kezemet sem látom. Semerre nem tudok elindulni. A homok, mint az őrölt csontliszt, porlik körülöttem, és teljesen belep engem. De Szaeki megszólít valahonnan:

„Akkor is el kell menned! – mondja határozottan. – Én kívánom azt, hogy *ott légy*.”

A varázs megtörik. Összeszedem magam. Megint visszatér tagjaimba a vér forrósága. Az hevül bennem, amit tőle kaptam, vérének utolsó cseppjeiből. A következő pillanatban előre nézve elindulok, követve a katonákat. Egy kanyar után a hegyektől körbefogott kicsiny világ eltűnik a tekintetem elől, felszívódik az álmok között. Ezután már csak arra összpontosítom a figyelmemet, hogyan jussak ki az erdőből. Ne tévesszem el az utat. Ne térjek le róla. Ez mindennél fontosabb.

A bejárat még nyitva van. Naplementéig van még idő. Köszönetet mondok a két katonának. Lábhoz eresztik a puskájukat,

s ahogy a múltkor, leülnek ugyanarra a nagy, lapos kőre. A magasabbik fűszálat vesz a szájába. Persze egy cseppet sem fulladtak ki.

– Ne felejtsd el – mondja a magas katona –, mit mondtam neked a bajonett használatáról. Belebököd a másikba, és megforgatod, mire a zsigerek szétszakadnak. Ha nem teszed ezt, veled teszik meg. Ilyen a külső világ.

– De persze ez még nem minden – teszi hozzá a köpcös.

– Persze – mondja a másik, és megköszörüli a torkát. – Én most csak a sötét oldalról beszéltem.

– Igencsak nehéz ott megítélni, mi a jó, és mi a gonoszság – szól a kisebbik.

– De meg kell tenni – veszi át a szót a hosszú.

– Talán – így a köpcös.

– És még egyet – teszi hozzá a társa. – Ha innen továbbmész, nem szabad hátrafordulnod egy ízben sem.

– Ez nagyon fontos ám! – erősíti meg a tömzsi katona.

– Az előbbi próbán valahogy túljutottál, de most komolyra fordul a dolog, amíg meg nem érkezel, semmiképpen nem szabad hátranézned – figyelmeztet a nagyobbik.

– De biztosan! – toldja meg a köpcös.

– Értettem.

Még egyszer megköszönök mindent, elbúcsúzom.

Felállnak, és bokacsattogással tisztelegnek. Ezeket sem látom többé. Én tudom ezt, és ők is tudják. Így válunk el egymástól.

Miután otthagyom őket, jóformán nem is tudok visszaemlékezni, hogyan jutok el egyedül az ösvényen Ósima kunyhójáig. Úgy tűnik, mialatt a mély erdőn törtetek előre, végig egészen másutt jár az eszem. Mégsem tévesztem el az utat. Halványan emlékezem rá, hogy jövet hol dobtam el a zsákomat, és szinte öntudatlanul felszedem. Az iránytűt, a kisbaltát, a festékespalackot is. Arra emlékszem, amikor az ösvény szélén feltűnik a sárga jelzés a fák törzsén, mintha egy hatalmas molylepke hagyta volna hátra hímporát.

Megállok a kunyhó előtti tisztáson, és felnézek az égre. Körülvesz a természet sok kedves zaja, amely betölti a teret. A madarak, a patak hangja, a szélben susogó lombok, minden csendesen szól, de mintha a fülemből kivették volna a füldugót, ezek a zajok meglepően elevenen,

barátságosan hangzanak. Egymás szavába vágnak, majd összekeverednek, de mégis tisztán, külön-külön is kivehető mindegyik. Ránézek bal csuklómon a karórára. Mikor, nem tudni, de megindult, és méri az időt. A zöld kijelzőn előtűnnek a digitális számok, és mintha mi sem történt volna, szabályos időközökben váltják egymást, a pontos idő 4:16.

Bemegyek a kunyhóba, és ruhástul az ágyra fekszem. A mély erdőt magam mögött hagyva a test megköveteli a pihenőt. Hanyatt fekve behunyom a szemem. Egy méh pihen az ablaküvegen. A lány két karja csillog a reggeli fényben, mint a porcelán. Azt mondja: *„példának okáért”*. „Nézze a képet – szól a másik, Szaeki asszony –, én is azt tettem.”

A lány finom ujjai közül úgy pereg a hófehér homok, mint az idő múlása. Hul-

lámok halk csobogása hallatszik. Fölemelkednek, majd aláhullnak és eloszlanak szépen. Megint föl, aztán le és ismét szétterül a víz. A tudatomat magába szívja valami homályos, folyosószerű tér.

– A mindenségit! – ismételte Hosino.

– Mi az, hogy a mindenségit, Hosinókám? – kérdezte a fekete macska megütközve. Nagy fejű áiiat volt, és elég öregnek lát-szőtt. – Talán nem volt elég unalmas így egyedül? Már a követ is szó-longattad, egy álló napon át!

– De hát honnan tud emberi nyelven beszélni?

– Dehogy beszélek én embernyelven!

– Na, ezt nem egészen értem. Most ez itt társalgás. Macska meg ember között.

– Most a világ *határvidékén* állunk, itt közös nyelvet használunk. Csak ennyi.

A fiatalember elgondolkodott ezen.

– Határvidék, közös nyelv?

– Ha nem érted, hát ne értsd. Hosszú. – Azzal néhányszor megcsóválta a farkát, jelezve, hogy nem szeret körülményeskedni.

– Maga talán Sanders ezredes, vagy mi? – kérdezte Hosino.

– Sanders ezredes? – méltatlankodott a macska. – Nem ismerem a pasast. Én magam vagyok, nem más. Egyszerű, városlakó macska.

– Neve is van?

– Van bizony.

– És mi az?

– Toro – bökte ki a macska.

– Toro? Amit a szusira tesznek, a tonhal hasaalja?

– Az. Valójában egy közeli szusiétterem tulajdonosa a gazdám. Tart egy kutyát is, az meg Tekka, úgymint tonhaltekercs.

– Aha, és Toro honnan tudja az én nevemet?

– Meglehetős hírnévre tettél szert, Hosinókám – közölte a macska, és egy villanásnyit elnevette magát.

Hosino életében először látott ilyet, de a macskavigyor azonnal el is tűnt, helyreállt az állat megfontolt arckifejezése, így szólt:

– A macska mindenről tud. Azt is, hogy Nakata úr tegnap meghalt, meg hogy van itt egy fontos kő is. Nem történhet a környéken semmi a tudomásom nélkül. Régóta élek itt.

– Aha – mondta erre a fiatalember elismerően. – De kérem, ne állva beszéljünk, kerüljön beljebb, Toro úr.

A macska a korláton hasalva a fejét rázta.

– Nem, jó nekem itt is. Odabent nem tudnék nyugton maradni, meg aztán jó idő is van, miért ne beszélgethetnénk idekint?

– Nekem mindegy – mondta a fiatalember. – De nem éhes? Van itt némi ennivaló.

A macska ismét tagadólag a fejét rázta.

– Köszönöm a szíves kínálást, nem vagyok szűkében a falnivalónak, inkább azon kínlódom, hogy egy kicsit visszafogjam magam. Figyelj, akinek szakács a gazdája, abban felhalmozódik a koleszterin. Kövéren nehézkes ám a magasban le-föl ugrándozni.

– Na és, Toro úr, mi szél hozta erre?

– Ááá, igen – mondta a macska. – Úgy lehet, most bajba kerültél, itt maradtál magadban, nyakadon ezzel a kölönccel.

– Így van. Szóról szóra így igaz. Kutyaszorítóba kerültem.

– Ez az, láttam, hogy bajban vagy, gondoltam, segítenék valamit.

– Ha megtenné, nagyon lekötelezne! – lelkendezett Hosino. – Szokták is mondani, hogy a macska körmével kaparja ki a gesztenyét…

– A kő a gond – szólt a macska, megrázva a fejét, hogy egy arra járó legyet elhessegessen. – Ha az visszaállt, te is elvégezted a dolgodat. Akkor aztán mehetsz oda, ahová csak akarsz. Erről van szó, nem?

– Erről. Ha a kő bezárul, a történet annak rendje-módja szerint véget ér. Nakata megmondta, hogy ami egyszer megnyílt, azt azután be is kell csukni. Így van kitalálva.

– Ezért gondoltam, hogy megmondom neked, mi a teendő.

– Tudja, hogy mit kell csinálni?

– Persze hogy tudom – mondta a macska. – Nem megmondtam az előbb? A macska mindent tud. Nem úgy, mint a kutya.

– Hát akkor mit tegyek?

– Öld meg – jelentette ki a macska ünnepélyesen.

– Megölni? Mit? – kérdezte a fiatalember.

– Bizony, Hosinókám megöli, kinyírja az ipsét.

– Ki az az ipse?

– Ha látod, majd rájössz. Azonnal tudni fogod, hogy az ott az ipse. Látnod kell, addig hiába magyarázok, különben nem érted. Eleve nincsen neki formája. Min-

dig más figurát mutat. Egy izé.

– Ember?

– Nem ember, annyi bizonyos.

– Hát akkor micsoda formája van neki?

– Az már én nem tudhatom – mondta Toro. – Hányszor mondjam, hogy ha meglátod, rögtön rájössz! Világos, nem?

Hosino sóhajtott egyet.

– Na de hogyan fest a maga valójában, milyen az eredeti formája?

– Azt neked nem kell tudnod – válaszolta a macska. – Különben is nehéz lenne elmagyarázni. De nem azért, neked jobb, ha nem tudod még. Egyelőre most kushad. Sötétben, lélegzetvisszafojtva figyeli a dolgok alakulását. De nem marad így akármeddig. Előbb-utóbb előjön. Lehet, hogy talán még ma. És biztos, hogy feltűnik előtted. Ezer év-

ben egyszer van rá mód.

– Ezerben egy?

– Az. Ezer évben egyszer adódik rá alkalom – magyarázta a kifejezést a macska. – Figyelj és várj, amikor felbukkan, akkor te megölöd. Ezzel vége a történetnek. Utána oda mehetsz, amerre kedved tartja.

– És ha megölöm, nem kerülök összeütközésbe a törvénnyel?

– Nem ismerem a törvényt, végül is csak macska vagyok. De az ipse nem ember, ezért valószínű, hogy az ügynek semmi köze a törvényhez. Akárhogy nézzük, meg kell ölni. Ennyit még egy magamfajta városlakó macska is tud.

– De hogyan lehet ezt végrehajtani? Azt sem tudom, mekkora vagy milyen, így nehéz kitalálni, hogyan kell meggyilkol-

ni.

– Én nem bánom, hogy csinálod. Kalapáccsal, konyhakéssel is lehet, de zsinórral megfojtani, megégetni tűzben, vagy akár megharapni, bármi megfelel. Kedvedre választhatsz módszert. Lényeg, hogy pusztuljon el. Öld meg meggyőződéssel és elszántan. Hiszen te voltál katona! Kitanítottak a fegyverforgatásra az adófizetők pénzén. Tudsz te puskát kezelni, szuronyt köszörülni. Szóval neked az ölést kieszelni katonadolog!

– A seregben azt tanították meg, hogy mit kell csinálni a háborúban – ellenkezett Hosino nem lesben állni olyasmire, aminek *nagyságát, formáját sem lehet tudni*, de kalapácsos gyilkosnak nem képeztek ki éppenséggel.

A macska mintha meg sem hallotta volna Hosino ellenvetéseit.

– Az ipse igyekszik beférkőzni a „bejáraton”, de nem szabad bejutnia. Történjék akármi, semmiképpen nem mehet be. Fel kell tartóztatni, nehogy a „bejárat”-hoz jusson. Ez mindennél fontosabb. Érted?! Ha elszalajtod, az a vég.

– Ezer évben egyszeri lehetőség, igaz?

– Úgy bizony – helyeselt Toro. – Ez egy ilyen szókép, tudod?

– Az ám, Toro úr! Csakhogy az ipse esetleg borzasztó veszélyes lehet ám! – szólt Hosino megrettenve. – Mondjuk, hogy meg akarom ölni, de mi lesz, ha visszavág és ő nyír ki engem?

– Vándorlás közben taMn nem annyira kockázatos, csak akkor veszélyes, ha már beérkezett, de attól kezdve aztán borzalmasan. Tehát nem szabad kihagyni az alkalmat, menet közben, akkor kell lecsapni rá.

– Útközben talán nem kockázatos?

A fekete macska erre nem válaszolt. Szeme elkeskenyedett, amint nyújtózott egyet a korláton, majd lassan fölkelt.

– Na jó, viszlát, Hosinókám. Az ipsét meg mindenképpen megölni! Ha nem teszed meg, Nakata hiába halt meg, nem nyugodhat békében. Te szeretted őt, igaz?

– Aha. Jó ember volt.

– Akkor öld meg az ipsét. A végsőkig eltökélten, elszántan kinyírni! Ez volt Nakata akarata is. Meg kell tenned érte. A felhatalmazást erre tőle vetted át. Nemtörődöm módon éltél idáig, kibújtál minden felelősség alól, most itt az idő, hogy jóvá tedd, amit elmulasztottál. El ne hibázd! Én meg a háttérből segítek neked.

– Ez biztatóan hangzik – jegyezte meg Hosino. – De támadt egy ötletem.

– Mi legyen az?

– A bejárat köve még bezáratlan, tárvanyitva áll. Esetleg idecsalogatja az. ipsét.

– Az is lehet – mondta Toro, a fekete macska, mint akinek egészen mindegy. – Jaj, valamit elfelejtettem mondani, Hosinókám. Az ipse csak éjjel mozog. Valószínűleg a késői órákban fogja munkára magát. Azért addig aludd ki magad nappal, amíg lehet. Ha éjszaka elbóbiskolsz, elszalajtod, nagy baj lesz belőle.

Ezzel a fekete macska egy fürge ugrással a szomszéd ház tetején termett, majd farkát egyenesen magasra tartva odébbállt, hatalmas testéhez képest bámulatos könnyedséggel. A fiatalember az erkélyről követte a szemével.

Miután az állat eltűnt, Hosino kiment a konyhába, hogy kerítsen valamit, ami egyelőre fegyverül szolgálhat. Volt ott egy jó hegyes halbontó kés, meg egy nehéz, bárd formájú is. Igaz, hogy csak a legegyszerűbb főzőeszközökkel látták el a konyhát, de késből azért elég szép választékot talált minden fajtából. Azután egy jókora kalapácsot, műanyag kötelet is, meg egy jégcsákányt.

– Jól jönne ilyenkor egy automata fegyver – gondolta Hosino a konyhai eszközök láttán. A seregben kitanulta a fegyver kezelését, és a lőgyakorlatokon szép eredményeket ért el. De természetesen a konyhában nem tartottak géppisztolyt meg efféléket. Jókora felfordulást is okozna egy ilyen csendes lakótelepen, ha valaki lőfegyverből tüzet nyitna.

A szobában az asztalon kirakta a kétfaj-

ta kést, a jégcsákányt, a kalapácsot és a kötelet. Melléjük a zseblámpát. Leült a kő mellé, simogatta.

– Na látod – szólt a kőhöz. – Micsoda történet ez, kalapácscsal és késsel kell harcolnom vaiamivei, amiről azt *se tudom, micsoda*. Azután itt ez a fekete macska a szomszédból, ez mondta meg, mit kell csinálnom. Rám van bízva a végrehajtás, micsoda ügy!

Természetesen a kő késlekedett a válasszal.

– Azt mondja a fekete macska, hogy az ipse talán veszedelmes is lehet. Persze nem mindenképpen, csak talán. Persze arról szó sincs, hogy derűlátóan nézhetnénk a jövőbe. Ha valami tévedés folytán olyasmi ugrik elő, mintha a Jurassic Parkban lennénk, Hosinókám ugyan mit kezd vele? Neki akkor lőttek.

Néma csend.

– De hát, ha belegondolok, mindezt a helyzet hozta. Attól kezdve, hogy a fudzsikavai kitérőben felvettem Nakatát, egészen mostanig így volt megírva a sors könyvében. Csak Hosinókám nem tudott róla. Fura dolog ez a sorssal – elmélkedett Hosino. – Igaz-e, kő öcsém? Te mit gondolsz róla?

Síri csend.

– Na mindegy. Beszélhetek akármit, mégiscsak magamnak kerestem a bajt. Nincs más választásom, végig kell csinálni. Fogalmam sincs, milyen undorító ipse jön elő, de most már mindegy, Hosinókám teljes erőből bedobja magát. Rövid az élet, de azért történik benne sok jó is. A fekete Toro nevű macska szerint ilyen lehetőség ezer évben ha egyszer adatik. Ha itt most Hosinókám el-

hull, mint a virág, semmi rossz sincs abban. Mindent a jó öreg Nakatáért.

A kő változatlanul némán őrködött tovább.

Hosino, ahogy a macska a lelkére kötötte, szundított egyet a kanapén, hogy éjszaka virrasztani tudjon. Aludni, ahogy az állat mondta, ilyenkor furcsának hatott, de ahogy lefeküdt a pamlagra, jóízűen szunyókált egy órácskát. Estére kelve ki ment a konyhába, a hűtőből kivett egy adag fagyasztott curryt rákkal, kiolvasztotta, megfőzte, megette rizzsel. Amint besötétedett, leült a kő mellé, keze ügyében a késsel, kalapáccsal.

A világítást lekapcsolta, csak egy kis asztali lámpát hagyott, égve. Így jobb lesz, gondolta. Az ipse csak éjszaka mozog, amennyire csak lehet, legyen sötét. Szeretett, volna hamar végére járni az

ügynek. Na, ha elő akarsz jönni, csak gyere! Essünk túl rajta minél hamarabb! En meg megyek haza nagojai , lakásomba, hogy felhívjak végre valami nőt.

Hosino egyelőre nem beszélgetett a kővel. Csendben maradt, néha az órára nézett. Unalmában a kést meg a kalapácsot forgatta a levegőben. Arra gondolt, ha valami történik, az éjféltájban várható. Vagy esetleg hamarabb, az is megeshet, de neki nem szabad elpasszolni a dolgot. Hiszen ezer évben csak egyszer adódik ilyesmi. Nem lehet ezt csak ügy hanyagul elintézni. Unalmában megkívánva elrágcsált egy kekszet, ivott is rá egy csepp ásványvizet.

– Hé, kő haver – szólalt meg éjfélkor Hosino suttogva –, már elmúlt tizenkettő. Jön a kísértetek órája. Most jön a java. Bármi történjék, mi ketten rajta vagyunk.

Amikor Hosino a kőhöz nyúlt, úgy érezte, hogy a felszíne melegebb, mint szokott lenni. Áh, csak úgy érzem, gondolta, és nem hitte a dolgot, de hogy bátorítsa magát, többször is végigsimogatta a kő hátát.

– Kő barátom, te is támogass a háttérből, jó? Hosinókámnak szüksége van most egy kis erkölcsi támogatásra.

A szobából, ahol Nakata hullája feküdt, egyszerre csak halk, súrlódó hang szűrődött át. Alig múlt hajnali három óra. Mintha valami mászna a gyékényszőnyegen. Csakhogy a szobában, ahol az öreg feküdt, nem volt tatami, a padlót faltól falig szőnyeg fedte.

Hosino éberen fülelt. Semmi kétség, a szobában, ahol a holttest fekszik, határozottan történik valami. Hosino szíve a torkában dobogott, jobb kezében a hal-

nyúzó késsel, baljában a zseblámpával, az övébe dugott, kalapáccsal felállt a padlóról.

– Nahát akkor… – mondta csak úgy a semminek.

Lassan, hangtalan léptekkel odalopakodott a Nakata szobájába nyíló ajtóhoz, és halkan benyitott. Felkapcsolta a zseblámpát, és végigpásztázta Nakata holttestét, mert a furcsa zizegésnek ott a forrása. A lámpa fénykörében egy hosszú, fehér, hengerszerű valamit látott, mely éppen kifelé tekergett a halott Nakata szájából. A formája leginkább a kígyóuborkára emlékeztetett, vastagsága, akár egy izmos emberi karé. Hosino úgy saccolta, hogy a fele már kinn van, bár nem tudta volna megmondani, milyen hosszú lehet. A zseblámpa fényében nyálkásan csillogott. Nakata szája olyan szélesre

volt tátva, mint a kígyó ki akasztott állkapcsa, hogy ez a valami kiférjen rajta.

Hosino hangosan egy nagyot nyelt. A lámpát tartó keze kissé megremegett, és ezzel együtt a fénykéve is. Nocsak, nocsak, hogy fogom én ezt kinyírni, gondolta magában. Se keze, se lába, nincs se szeme, se orra, nyirkos testén fogás sincsen. Hogy kell belefojtani a szuszt ebbe az ipsébe? És egyáltalán micsoda fajzat ez itt?!

Valami élősködő féreg lehet, ami ez. idáig Nakata hasában lapult? Vagy az öregből kiszökő szellemhez hasonló? Az lehetetlen. Nem létezik. Hosino erről meg volt győződve. Egy ilyen undormány nem jöhet ki az öregúrból. Ennyit még én is tudhatok, mondta magában. Máshonnan származik ez, és Nakatán keresztül a bejárat felé igyekszik. Fogta magát,

idejött, Nakatát csatornának használva. Ebből aztán nem eszik! Ezért meglakol. *A végsőkig eltökélten, elszántan kinyírni!* Ahogy a fekete macska, Toro mondta.

Hosino odament Nakatához, és beledöfött a késsel oda, ahol az undormány fejét sejtette. Többször megismételte, de hiába döfködött, a penge olyan könnyedén hatolt át rajta, mintha zöldséget aprítana vele. A fehér felszín alatt nem volt se hús, se csont, hiányoztak a belső szervek meg az agy is. Amint Hosino kirántotta belőle a kést, a vágás helyén a nyálka azonnal összezárult, a seb begyógyult, és se vér, se testnedvek nem jöttek ki belőle. Az ipse teljesen érzéketlen, gondolta , Hosino, és akármilyen hevesen esik neki, az csak rendületlenül türemkedik elő Nakata szájnyílásából.

Hosino a padlóra dobta a kést, és a

nappaliból az asztalra készített bárdot is bevitte, ezzel látott hozzá az ipse püfölésához, sikerült is a fejet felhasítania, de ahogy gondolta, nem volt benne semmi, ugyanolyan kocsonyás volt belül is, mint kívül. Többször rásuhintott, mire végre levált a testről és a padlóra esett, ahol tovább tekergett egy darabig, akár a locsolócső, aztán mozdulatlanná dermedt, kimúlt. De a maradék, mintha mi sem történt volna, csak kúszott kifelé Nakata torkán, nem lehetett megállítani. A sebek rögtön enyvszerűen bezáródtak, és az undormány máris úgy nézett ki, mint korábban.

Végül az egész kijött Nakata szájából. Teljes hossza egy méter lehetett, volt farka is, így Hosino legalább meg tudta különböztetni az elejét meg a hátulját. Vastag, rövid farka volt, mint a szala-

mandrának, a hegye hirtelen elkeskenyedett. Lába viszont nem volt, se szeme, se szája, se orra, mégis céltudatosan tört előre. Ennek nincs semmije, csak szándéka, állapította meg Hosino. Mindegy, hogy mi, de valahová megy, és mozgás közben, ki tudja miért, néha ilyen alakot ölt. Hosino hátán végigfutott a hideg. Mindenképpen meg kell találnia a módját, hogy kivégezze az ipsét, gondolta.

Hosino ezután próbát tett a kalapáccsal is, de azzal se ment sokra. Annyit ért el, hogy ahol szétverte a fehér testet, ott láthatta, hogy a nyálka pillanatok alatt ismét begyógyítja a sebet. Fogta hát a kisasztalt, és annak a lábával kezdte dögönyözni az ipsét, de csépelhette bárhogy, a kígyózó mozgást nem tudta megállítani vele. Nem volt túl gyors, de

kitartóan kúszott, mint egy béna kígyó, hogy minél közelebb férkőzzön a szomszéd szobában fekvő bejárati kőhöz.

Ez az ipse nem hasonlít egyetlen élőlényhez sem, gondolta Hosino. Nem lehet ezt feltartóztatni semmiféle fegyverrel. Nincs megdöfhető szíve, megfojtható nyaka. Mit lehetne tenni? Mert történjék bármi, azt mégsem engedheti, hogy ez itt odajusson a „bejáratihoz. Ez maga a gonosz, megmondta Toro is, a fekete macska, és igaza volt. „Rögtön rájössz, ha látod.” És így is lett, ő, Hosino, első látásra megértette. Ezt nem hagyhatja életben.

Kiment, hogy valami fegyvernek valót keressen, de nem akadt semmi. Ekkor váratlanul a lába előtt heverő kőre esett a tekintete. A bejárat köve. Esetleg ezzel szét lehetne mázolni az ipsét. A kő a szokásosnál kissé pirosabban fénylett a

homályban. Hosino lehajolt, hogy felemelje, de borzasztó súlya lett, hiába rugaszkodott neki, nem bírt vele.

– Jól van, most már a bejárat köve vagy! – mondta neki.- Ha addig kifordítalak, amíg az ipse ide nem ér, bezárulsz, és az nem tud beléd férkőzni.

Hosino minden erejét megfeszítve próbálkozott, de a kő meg se moccant.

– Nem megy – mondta, és nagy levegőt vett. – Figyelj, kő barátom, úgy látszik, te sokkal nehezebb lettél, mint a múltkor. Leszállnak tőled a tökeim.

A háttérben nem szűnt meg a zizegő hang, a kocsonyás csúszómászó végzetesen közeledett. Nem maradt hátra sok idő.

– Na, még egyszer – veselkedett neki Hosino, és újabb fogást keresett. Patta-

násig teleszívta a tüdejét levegővel, majd apait-anyait beleadva mindkét kezével belekapaszkodott a kő egyik szélébe. Ha most nem sikerül, nincs még egy próbálkozása. Nosza, Hosinókám, biztatta magát, most vagy soha!, Megcsinálom, ha beledöglök is. Erőlködve nekirugaszkodott, és nagyot nyögve sikerült egy kicsit megemelnie. Aztán tovább feszítette izmait, míg végül szabályosan feltépte a követ a padlóról.

A feje vérvörös lett, recsegtek-ropogtak az izmai, úgy érezte, mindjárt megszakad. Két golyója mintha a padlón koppant volna. De a kő még ellenállt, Hosino nem bírta feljebb emelni. Ekkor Nakatára gondolt, akinek talán azért rövidült le az élete, hogy ez a kő kinyíljon és bezáródjon. Történjen bármi, neki ezt véghez kell vinnie az öreg helyett. Mondta a fe-

kete Toro macska is, hogy Nakata Hosinóra hagyta a yeíhafatmazóst. Az izmai friss vért követeltek, a tüdeje friss levegőt, kifogyott a szuszból. Tudta, hogy az összeroppanás határán áll, talán bele is hal, és a szeme előtt a mélységes semmi ásítozik, de nem törődött vele, még egy utolsó erőfeszítéssel sikerült föl-jebb emelnie a követ, amely végre átfor-dult, és hatalmas puffanás-sal a másik oldalára esett, hogy rengett bele az egész ház. Az üveg is rezgett az ajtókban-ablakokban.

Hosino lerogyott, és levegő után kap-kodott.

– Ez sikerült, Hosinókám – mondta magának.

Amikor a bejárat bezárult, a fehér izét is sokkal könnyebben el lehetett intézni, ki hitte volna. Nem volt hová mennie, és

úgy látszott, ezt tudta is. Felhagyott az előrehaladó mozgással, és ide-oda tekergett a szobában, menedéket keresve. Talán még Nakata szájába is visszament volna. De a menekülésre már nem maradt ereje. Hosino elcsípte, és a konyhakéssel kis darabokra szabdalta szét, azokat pedig még kisebbekre aprította. A csúf cafatok még egy ideig vonaglottak a földön, de azután elfogyott belőlük az erő, lelassultak, kis gombóccá töpörödtek és kimúltak. A szőnyeg fénylett a fehér nyálkától. Hosino szemétlapátra kotorta az undorító maradványokat, és szemeteszsákba gyűjtötte őket, azt zsinórral bekötötte. A biztonság kedvéért még egy másik szemetesbe is beletette, és végül az egészet a szekrényben talált vastag zsákba rejtette.

Amikor végzett, kimerülten, lihegve

térdelt a padlón, nem győzött levegőt venni. A karja, keze reszketett, és szeretett volna megszólalni, de nem jött ki hang a torkán.

– Szép munka volt, Hosinókám! – mondta később, amikor már szóhoz jutott. Egy kicsit aggódott, hogy a fehér izével folytatott küzdelemben, meg amikor a követ fölemelte, nagy zajt csaphatott, és a lakók talán már kihívták a rendőrséget is. De szerencsére nem történt ilyesmi. Nem közeledett szirénázó autó, nem zörgettek az ajtón. Már csak az hiányozna, hogy betoppanjon a rendőrség.

Hosino tudta, hogy a szétaprított, zacskóba gyömöszölt ipsébe már nem tér vissza az élet. Nincs is hová igyekeznie. De azért nem árt az óvatosság. Elhatározta, hogy mikor hajnalodik, kiviszi a

közeli tengerpartra, és mindenestül elégeti.

Ha elhamvadt minden, ő mehet Nagojába.

Majdnem négy óra volt, hajnalodott. Ideje volt elindulni. Hosino a sportszatyorba csomagolta a ruháit, biztonságos helyre rejtve a napszemüveget meg a Csúnicsi Ördögök baseballsapkát is. A rendőrség bottal ütheti a nyomát. Egy üveg olajat vitt magával a tűzgyújtáshoz. Eszébe jutott a Nagyherceg trió CD-je is, berakta a táskába. Végül odament az ágyhoz, ahol Nakata feküdt. A légkondicionáló a leghidegebb fokozaton ment még, a szobában valósággal fagyott.

– Hát akkor, Nakata úr, én megyek. Elnézést, de egy darabig magára kell hagynom. Ha kiérek az állomásra, onnan telefonálok a rendőrségre, hogy vigyék el bá-

csikám holttestét. A többit bízzuk a kedves rendőr bácsikra. Többet nem találkozunk, de nem fogom magát elfelejteni. De nem is tudnám, ha akarnám se!

A légkondicionáló egy nagy kattanással megállt.

– Tudja mit, öregem – folytatta a fiatalember azt gondoltam, ha ezentúl valami komolyabb dologhoz fogok, mindig megkérdezem magamtól, vajon mit szólna ehhez Nakata, mit tenne a helyemben. Szükségem van valakire, akihez bizalommal fordulhatok. És azt hiszem, ez nagy dolog, mert így Nakata bennem él tovább. Nem mintha a legrendesebb anyagból készült veder volnék, de a semminél talán mégis jobb.

Akihez Hosino beszélt, csupán Nakata üres porhüvelye volt. Az ő lényegi része már egy másik helyre költözött. És ezzel

Hosino is tisztában volt.

– Hé, barátocskám! – fordult Hosino a kőhöz, és megsimogatta a másik oldalát is, pedig az már visszavedlett egyszerű kővé. Hideg, reszelős volt a felülete. – Indulok haza, Nagojába. Nem tehetek mást, mint Nakata bácsival együtt rábízlak a rendőrökre. Igaz, jobb lenne, ha visszaszállítanálak a szentélybe, de az emlékezőtehetségem nem valami híres, és nem tudom már, melyikből hoztalak el. Az én hibám, kérlek, nézd el nekem. Ne átkozz, mindent Sanders ezredes talált ki, én csak szót fogadtam. Ha nem lehet elkerülni, hát rá szálljon az átok. De azért örülök, hogy találkozhattunk, kő barátom. Téged sem felejtelek el.

Ezután felvette Nike cipőjét, és kilépett a lakásból. Jobb kezében a sporttáskája, bal kezében a *fehér izé* darabjait tartal-

mazó zsák.

– Uraim, elérkezett a tűzgyújtás ideje – mondta, és felnézett a világosodó keleti égboltra.

49

Reggel kilenc után motorzúgást haiiok, egy autó közeledik, kimegyek a ház elé. Magas építésű, robusztus kisteherautó bukkan fők Négykerék-meghajtású Datsun, amelyen meglátszott, hogy fél éven belül nem mosták le. A platóján két agyonhasznált szörfdeszka. A kocsi megáll a kunyhó előtt. Amint leáll a motor, a környék megint elcsendesült. Nyílik az ajtó, és kiszáll egy magas férfi. Bő fehér pólóból és khakiszínű rövidnadrágból áll az öltözéke, amit letaposott sarkú mokaszin egészít ki. Az olajfoltos pólón NO FEAR felirat. A férfi harminc év körüli lehet. Széles vállú, egyenletesen napbarnított, arcát háromnapos borosta borítja. Haja hosszú, eltakarja a fülét is. Sejtem, hogy ő lehet Ósima bátyja, akinek Kocsi-

ban szörfüzlete van.

– Hello! – mondja.

– Jó napot – köszönök neki.

Feljön a tornácra, hogy kezet fogjon velem. Nagy, erős keze van. Jól sejtettem. Persze hogy Ósima bátyja. Mondja, hogy mindenki csak Szadának szokta hívni. Lassan beszél, jól megrágja a szavakat. Egyáltalán nem sietős.

– Takamacuból jött egy telefon, hogy jöjjek ide érted és vigyelek vissza – mondja. – Valami sürgős dolgod akadt?

– Sürgős dolgom?

– Nem tudom, miről van szó.

– Köszönöm, hogy idefáradt.

– Ugyan, semmiség. Össze tudsz készülni, hogy mindjárt induljunk is?

Összerakom a holmimat, míg ő, mindvégig fütyörészve a kunyhó bezárásában

segít. Ablakot zár, a függönyöket összehúzza, a gázpalack csapját ellenőrzi, összegyűjti az ennivalót, a mosogatót kitisztítja. Ahogy mindezt teszi, érezhető, hogy a kunyhót saját maga meghosszabbított részének tekinti.

– Úgy látszik, megkedvelt az öcsém – mondja. – Pedig ritkán tetszik meg neki valaki. Kicsit nehéz a természete.

– Nagyon kedves volt hozzám.

Szada bólint.

– Ha akarja, nagyon kedves is tud lenni – mondja kissé kurtán.

Beszállok a kocsiba, a vezető melletti ülésre, lábamhoz rakom a hátizsákot. Szada indít, sebességbe teszi a váltót, de még egyszer kidugja a fejét az ablakon, és visszanéz a házra. Mindent lassan sorra vesz, majd rálép a pedálra.

– Kevés dologban egyezünk mi ketten, testvérek, az egyik ez a kunyhó – mondja Szada, miközben gyakorlott kézzel kormányozza az autót lefelé a lejtőn. – Ha ránk jön, eltöltünk egy pár napot kettesben a hegyi kunyhóban.

Egy darabig gondolkodik azon, amit mondott, majd folytatja:

– Mindig is fontos volt nekünk, testvéreknek ez a hely, és ma is az. Ha ide eljön az ember, erőt meríthet belőle. Csendes, nyugodt erőt. Érted, mit akarok ezzel mondani?

– Azt hiszem, igen.

– Az öcsém is bízott benne, hogy megérted. Aki nem érti, az nem érti, az értetlen pedig úgy marad örökké.

A kifakult üléshuzat tele van fehér kutyaszőrrel. A kocsiban állatbűz és a szá-

raz tengeri hordalék szaga keveredik.

A légkondicionáló kapcsolója letörve. A hamutartó teletömve csikkel. Az ajtó oldalsó tartójába doboz nélküli hangkazettákat dobáltak bele összevissza.

– Jártam az erdőben – mondom.

– Mélyen?

– Igen. Igaz, hogy Ósima úr figyelmeztetett rá, hogy ne menjek túl messzire.

– De te meg bementél.

– Igen.

– Egyszer én is – mondja Szada – nekiduráltam magam, és jó mélyen belegyalogoltam. Régen volt ez, megvan már több mint tíz éve.

Ezután Szada egy darabig nem szól, csak a kormányzásra összpontosít. Hosszú kanyarban vagyunk. A vaskos gumik lel verik az alvázra a kavicsot. Az útszé-

len néha varjak tűnnek fel, de amint a kocsi közelít, elrepülnek. Úgy nézek utánuk, ahogy tova-szállnak, mintha valami nem mindennapi látványt csodálnék.

– A katonákkal találkoztál? – kérdi Szada, csak úgy mellesleg, mintha mondjuk azt kérdezné, hány óra van.

– Azzal a kettővel?

– Azokkal – mondja Ósima bátyja, és oldalról rám pillant. – Szóval odáig is eljutottál.

– Igen – válaszolom.

Könnyedén kormányozza a kocsit a jobbjával, és semmit nem reagál. Arcizma sem rezdül.

– Szada úr.

– He?...

– Tíz-egynéhány évvel ezelőtt mi volt azokkal a katonákkal ott?

– Amikor bementem az erdőbe, mi volt velük? – ismétli a kérdést.

Bólintok, és várom a választ. Ö meg valamit néz a visszapillantó tükörben a kocsi mögött, aztán megint előre.

– Máig sem mondtam el senkinek. Az öcsémnek sem. Vagy húgomnak, vagy mindegy, kicsodának, szóval ő sem tud semmit azokról a katonákról.

Némán bólintok. Folytatja:

– És ezután sem fogok beszélni. Például neked sem. És talán te sem fogod ezentúl senkinek sem elmesélni. Például nekem sem. Érted, mit beszélek?

– Azt hiszem, igen.

– És mit gondolsz erről?

– Úgysem lehet szóban rendesen kifejezni az ottani dolgokat. Ha kérdeznének se tudnám pontosan megfogalmazni.

– Hát ez az – helyesel Szada. – Ha pedig valamit nem tudok szavakkal megmagyarázni, jobb hallgatni róla.

– Például magában se beszéljen róla az ember?

– Úgy van. Saját magunknak sem – mondja Szada. – Jobb, ha magunknak sem magyarázkodunk.

Megkínál egy Coolmint rágóval. Elveszek egyet.

– Szörföztél már? – kérdezi hirtelen.

– Még nem.

– Ha lesz rá mód, majd megtanítlak – ajánlja. – Persze csak akkor, ha neked is kedved van hozzá. Kocsi tengerpartján nagyon jók a hullámok, és nincs tömeg. A szörfözés sokkal komolyabb sport, mint amilyennek látszik. Megtanuljuk, hogy lehet a természet erőihez illeszked-

ni, nem pedig szembeszállni velük, akármilyen erősek is vagyunk.

Előhúz a zsebéből egy szál cigarettát, és meggyújtja a szivargyújtóval.

– Ez is olyasmi, amit szóval nem nagyon lehet kifejezni. Kérdés, amire nem lehet se igent, se nemet mondani.

Összehúzott szemmel, lassan kifújja a füstöt az ablakon.

– Van Hawaii szigetén egy hely, amit Vécékagyló-öbölnek hívnak. A hullámok ott összeszaladnak, örvény keletkezik, az meg éppen úgy csavarodik, mint amikor lehúzzuk a vizet. Akit az levisz a fenékig, nem nagyon jön föl egyhamar. Ha az örvényen múlik, akkor talán soha többet. De neked ott kell lapulnod a hullámnak kiszolgáltatva, és éberen figyelni. Kapko-

dással, csapkodással semmire se mégy. Azzal inkább csak az erődet pocsékolod. Ha kipróbálod, ilyen rémítő helyzet nincs még egy a világon. De ha ezt a félelmet nem tudod legyőzni, nem lesz belőled jó szörfös. Szembenézel a halállal, megismerkedsz vele, és felülkerekedsz rajta. Odalent minden eszedbe jut, bizonyos értelemben olyan, mintha komáznál a halállal, hogy eldiskurálj vele.

A kerítés kapujánál megállítja a kocsit, leugrik, bezárja, meg is rázza a lakatot, hogy jól tart-e.

Ezután hosszan hallgatunk. Az FM rádió zenei csatornáját bekapcsolva hagyta vezetés közben, de tudom, hogy nem is figyel oda, csak jelzésnek hagyja ott a háttérben. Ha az alagútban nincs vétel, és a hangszóró sustorog csupán, egyáltalán nem veszi észre. Mivel a légkondi

rossz, a gyorsforgalmi úton is végig nyitva hagyja az ablakot.

– Szóval, ha szörfözni akarsz gyakorolni, csak hozzám gyere! – mondja, miközben a kitáruló tengeri tájat, a Szetobeltengert nézi az út mellett. – Van üres szoba, addig maradsz, amíg kedved tartja.

– Köszönöm – mondom. – Egyszer majd eljövök, de azt nem tudom, hogy mikor.

– Nincs időd?

– Van néhány elintéznivalóm.

– Nekem is – mondja –, nem akarok dicsekedni vele, de van.

Ezután hosszú ideig megint csak hallgatunk. Gondolkodunk csak. Ö az ő gondjáról, én is a magaméról. Egyenesen előre néz, hal keze a kormányon, néha elszív egy cigarettát. Nem rohan úgy, mint

Ósima. Jobb könyökét a nyitott ablakban nyugtatja, a megadott sávban, az előírt sebességgel halad. Csak akkor tér át a szomszéd sávba, ha valami igazán lassú kocsi halad előtte, de azután rögtön visszahúzódik. Némák maradunk.

– Szada úr már régen szörfözik? – töröm meg a csendet. Már el is felejtettem a kérdést, akkor jön váratlanul a felelet.

– Már középiskolás korom óta csinálom. Először csak időtöltésből kezdtem. Komolyan meg úgy hat éve. Tokióban egy nagy hirdetési cégnél dolgoztam, de untam az ottani munkát, otthagytam őket, és visszajöttem ide. Beindítottam a szörfüzletet, kölcsönt vettem föl a banktól meg a szüleimtől. Egyedül vagyok, úgy csinálom, hogy magamnak is kedvem teljék benne.

– Vissza akart jönni Sikokuba? – kér-

dem.

– Az is benne volt a pakliban. Nem szeretek huzamosan olyan helyen lenni, ahol nincs tenger meg hegyvidék. Az embert – persze bizonyos mértékig – meghatározza a hely, ahol született és nevelkedett. A gondolkodása, érzései valahogy kapcsolatban vannak a tájjal, a hőmérséklettel, a széllel. Te hol születtél?

– Tokióban, a Nakano negyedben, Nogatában.

– Vissza akarsz menni Nakanóba? A fejemet rázom.

– Nem én.

– De miért nem?

– Nincs miért visszamennem oda.

– Értem.

– Talán nálam nincs akkora szerepe a

tájnak meg a hőmérsékletnek – mondom.

– Csakugyan…

Hallgatunk megint, de Szadát nem zavarja a némaság. Engem sem különösebben. Nem gondolok semmire, hallgatom a rádiót, ő meg mindig előre néz, figyeli az utat. Az utolsó kijáratnál letérünk a gyorsforgalmi útról, és behajtunk Takamacu belvárosába.

Délután egy óra körül érkezünk meg a Kómura könyvtárba. Szada letesz a könyvtár előtt, és még ki sem száll, a motort, sem kapcsolja ki, azonmód fordul vissza Kocsi felé.

– Köszönöm – mondom búcsúzóul.

– Találkozunk mi még – így ő. Kurtán int egyet a kocsi ablakából, és vastag kerekeivel csikorogva elhajt. Visszatér a

nagy hullámokhoz, saját birodalmába, saját problémái közé.

Felveszem a hátizsákot, és megyek be a könyvtár épületébe, amely olyannak tűnik, mintha már hónapok óta nem láttam volna. Holott, ha belegondolok, csak négy napja jöttem el innen.

A pultnál Ósima ül. Szokatlan módon nyakkendőt visel. Fehér, legomboit galléru inget mustársárga és zöld csíkos nyakkendővel. Ingujjban van, az is könyékig feltűrve. Előtte példaszerűen sorakozik a kávéscsésze és a két szépen kihegyezett ceruza.

– Hello! – köszönt, és szokásos mosolyát villantja felém, mint mindig.

– Jó napot! – üdvözlöm én is.

– A bátyám hozott idáig?

– Igen.

– Nem cseveg sokat, igaz?

– Nem, egy kicsit azért beszélt.

– Az jó. Neked szerencséd volt vele. A partnertől és az alkalomtól függ, de előfordul, hogy egy árva szót se hajlandó kiejteni a száján.

– Történt itt valami? – kérdem. – Azt hallottam, hogy valami sürgős dolog volt…

Ósima bólint.

– Igen, van egy pár dolog, amit meg kell tudnod. Először is, hogy Szaeki meghalt. Szívroham. Kedden délután az emeleti szobában arccal az asztalra borulva találtam. Hirtelen halála volt, de amennyire az arcáról láthattam, nem nagyon szenvedhetett.

Először is leeresztem a vállamról a hátizsákot a padlóra, majd leülök egy közeli

székre.

– Kedden délután? – kérdem. – Ma ugye péntek van?

– Igen, ma péntek. A keddi könyvtárbemutató séta után halt meg. Hamarabb kellett volna hogy értesítselek, de egy ideig én sem tudtam összeszedni a gondolataimat.

Ülök a széken, hallgatok és mozdulni sem tudok. Én is, Ósima is hallgatunk egy darabig. Ahol ülök, onnan fellátni az emeletre vezető lépcsőre. Látszik a jól kifényesített korlát, az üvegfestmény a lépcső pihenőjében. Ez a lépcső mindig is sokat jelentett nekem. Azon jutottam fel Szaeki asszonyhoz, hogy találkozzam vele. Ma már csak egy közönséges lépcső, semmi több. Ö már nincs odafent.

– Mondtam én régebben is, hogy valahogy ez lesz a vége – szól Ósima. – Én is

tudtam, ő is tudta. Mondani se kell, amikor valóban megtörténik, mégiscsak nehéz elviselni.

Ósima szünetet tart, gondolom, mondanom kellene még valamit, de nem tudom szavakká formálni.

– Végakarata szerint semmilyen szertartást nem kívánt – folytatta Ósima. – Egyszerű hamvasztása volt csak. A végrendelete ott volt az emeleti szobában, az íróasztala fiókjában. Minden vagyonát a könyvtárat működtető alapítványra hagyta, rám a Mont Blanc töltőtollat emlékül, te meg egy festményt kaptál. Azt, amelyiken egy fiú ül a tengerparton. Elfogadod?

Igent intek a fejemmel.

– Be is csomagoltam, hogy el tudd vinni.

– Köszönöm – végre ki tudok nyögni valamit.

– Te, Tamura Kafka – szólít néven Ósima, és szokása szerint pörgeti ceruzáját az ujjai között. – Hadd kérdezzek tőled valamit, ha nem bánod.

Bólintok, hogy kérdezzen csak.

– Ugye Szaeki asszony haláláról tudtál már anélkül is, hogy tőlem hallottad volna, igaz?

Bólintok megint.

– Azt hiszem, tudtam.

– Az volt az érzésem – mondja Ósima, és egy nagyot sóhajt. – Nem kérsz egy pohár vizet? Olyan kiszáradtnak látszol, mint a sivatag.

– Kérek szépen – mondom, mert tényleg nagyon kiszáradt a torkom. Akkor veszem csak észre, amikor Ósima megjegy-

zi.

Hoz egy pohár vizet jégkockával, én meg egy hajtásra megiszom. Hátul egy kicsit meg is fájdul a fejem. Visszateszem az üres poharat az asztalra.

– Kérsz még egyet?

A fejemet rázom, hogy nem.

– Mi a szándékod, mihez kezdesz ezután? – kérdi Ósima.

– Azt hiszem, visszamegyek Tokióba.

– És ott mihez fogsz?

– Először is megyek a rendőrségre, és elmagyarázom a helyzetet. Ha nem ezt tenném, ezentúl mindig előlük kellene bujkálnom. Aztán azt hiszem, visszamegyek az iskolába. Nem nagyon akaródzik, de hát még iskolaköteles korban vagyok, nem tehetek mást. Azt a néhány hónapot kibírom, ami hátra van, és ha már tetet-

tem a záróvizsgákat, mehetek, ahova kedvem tartja.

– Csakugyan – mondja Ósima, és összehúzott szemmet vizsgálja az arcomat. – Biztos, hogy talán ez a legjobb, amit tehetsz.

– Ha belegondolok, egyre jobban beletörődöm.

– Nincs már hová bújnod.

– Talán.

– Úgy látszik, benőtt a fejed lágya – állapítja meg Ósima. Megrázom a fejemet, de nem szólok erre semmit. Ósima a ceruza radíros végével a halántékát nyomogatja.

Megszólal a telefon, de oda sem figyel rá.

– Mindnyájan elhagyunk különféle fontos dolgokat -mondja, miután a telefon

már elhallgatott. – Különlegesen fontos alkalmakat, lehetőségeket, visszahozhatatlan érzéseket veszítünk el. Ez is hozzátartozik ahhoz, hogy élünk. De a fejünkben, igen, talán ott van egy kis hely, ahol az ilyen dolgokat élmények formájában elraktározzuk. Biztos olyan ez, mint egy bepolcozott könyvtár. Kérőlapokat kell kiállítanunk, hogy pontosan tudjuk a szívünk állapotát. Olykor takarítani, szellőztetni kell benne, és megöntözni a virágokat is. Ott fogsz lakni örökké, a saját könyvtáradban.

Nézem a ceruzát a kezében, és elfog valami szörnyen szívszorító érzés. De nekem kell lennem a legderekabb tizenöt, évesnek a földön, legalábbis meg kell játszanom. Egy nagyot sóhajtok, teleszívom a tüdőmet levegővel, érzelmeimet pedig, vagyis a gombócot a torkomból, legyű-

röm.

– Egyszer majd eljöhetek ide megint? – teszem fel a kérdést.

– Természetesen – felel Ósima, és leteszi a pultra a ceruzát. Összefogja tarkóján a kezét, hátradől, és úgy néz rám. – Ha jó értem szavaidat, akkor úgy látszik, egy ideig egyedül kell vinnem a könyvtár ügyeit. De azért egyszer valami segítség is elkel. Ha túl a rendőrségen, az iskolán ismét szabad leszel, és te is úgy gondolod, ide visszajöhetsz. A város meg én is itt leszünk akkor is. Az embernek kell egy hely, ahová tartozik. Többé-kevésbé.

– Köszönöm.

– Ugyan, nagyon szívesen.

– A bátyja mondta, hogy megtanít szörfözni.

– Az jó. Nem sokan vannak, akik tet-

szenek neki – mondja. – Nem könnyű a természete.

Bólintok és elmosolyodom. Hasonlít egymásra a két testvér.

– Hallod-e, Tamura – mondja ekkor Ósima, az arcomat vizsgálgatva. – Lehet, hogy tévedek, de mintha most látnálak először elmosolyodni.

– Az lehet. – Tényleg mosolygok.

Ettől meg elpirulok.

– Mikor mégy vissza Tokióba?

– Most indulnék.

– Nem vársz délutánig? Könyvtárzárás után elviszlek kocsival az állomásra.

Ezen elgondolkodom, majd megrázom a fejemet.

– Köszönöm, de jobb, ha már most elmegyek.

Ósima bólint. A másik szobából áthozza a gondosan becsomagolt festményt. Kezembe ad még egy kislemezt borítékban: *Kafka a tengerparton*.

– Ez az én ajándékom.

– Köszönöm. Szeretném utoljára még megnézni Szaeki szobáját odafent, ha megengedi.

– Persze. Menj csak föl, ha kedved tartja.

– Feljönne velem?

– Jó.

Felmegyünk az emeletre, Szaeki asszony szobájába. Megállok az íróasztala előtt, és könnyedén megérintem a lapját. Arra gondolok, hogy ebbe a szobába hosszú idő alatt beleivódhatott valami Szaeki lényéből. Elképzelem az arcát, ahogy utoljára láttam, munkája fölé ha-

jolva, háttal az ablaknak, szorgalmasan írt. Én meg hoztam neki a kávét. Beléptem a mindig nyitva álló ajtón, mire ő rám emelte a tekintetét, mindig ugyanazzal a mosollyal.

– Vajon mit írt itt mindig Szaeki asszony? – kérdezem Ósimát.

– Tényleg, hogy mit is írt, azt én sem tudhatom. De azt elmondhatom, hogy sok titokkal megrakodva ment el ebből a világból.

Sokféle feltételezéssel telve – teszem hozzá magamban.

A nyitott ablakon át beszökik a júniusi szél, és meglebbenti a fehér csipkefüggöny szegélyét. Gyenge tengerszagot hoz magával. Szinte a kezemben érzem a parti föveny tapintását. Eltávolodom az asztaltól, odamegyek Ósimához, és erősen magamhoz szorítom. Karcsú teste meg-

rendítően nosztalgikus érzéseket kelt bennem. Ö csendesen megsimogatja a hajamat.

– A világ egy metafora, Kafka fiam – súgja a fülembe. – De figyelj csak, nekem meg neked ez a könyvtár nem metafora ám. Akármi lesz is, ez itt mindig könyvtár marad. Ezt szeretném leszögezni, így magunk között.

– Hát persze – mondom.

– Megbízható, egyéni arculatú, különleges könyvtár ez. Semmi mással nem pótolható.

Bólintok.

– Isten veled, Tamura Kafka.

– Isten vele, Ósima. Jól áll ez a klassz nyakkendő. Eltol magától, és egyenesen a képembe mosolyog.

– Már azt hittem, hogy sosem veszed

észre!

Kisétálok a megállóig, a hátizsákkal a vállamon, majd elvillamosozom Takamacu pályaudvaráig, a pénztárnál megveszem Tokióig a jegyemet. Késő éjszaka érkezem meg, még nem tudom, hol töltök egy éjszakát, majd Nogatába megyek, a házhoz, ahol laktam. A lakatlanul kongó, hatalmas házban megint magam leszek, egyedül. Senki nem várja hazatérésemet, de nincs máshová mennem.

Az állomás nyilvános telefonjáról felhívom Szakurát. Éppen munka közben van, de azt mondja, röviden beszélhetünk egy kicsit, én sem tudnék hosszan társalogni, csak éppen egy keveset.

– Indulok vissza Tokióba – mondom –, most a takamacui pályaudvarról beszélek, csak ezt akartam tudatni veled.

– Szóval vége a szökésnek.

– Úgy látszik, azt hiszem.

– Tényleg, tizenöt évesen kicsit túl korai volt még saját lábadra állni – mondja. – Tokióba visszatérve mihez kezdesz?

– Talán visszamegyek az iskolába.

– Hosszú távon biztos, hogy nem is rossz döntés.

– Te mikor mész vissza Tokióba?

– Hm. Talán szeptemberben. Nyáron utazgatok egy kicsit.

– Tokióban találkozhatunk?

– Igen, persze – mondja a lány. – Megmondod majd a telefonszámodat?

Diktálom neki. Leírja a noteszébe.

– Te, a múltkor veled álmodtam – mondja.

– Én is veled.

– Te, nem volt egy kicsit sikamlós az álmod?

– Valahogy úgy – erősítettem meg. – De végül is csak álom volt, nem igaz? És a tied milyen volt?

– Az enyém nem volt olyan. Téged láttalak, amint egy nagy, üres házban bolyongtál, mint egy útvesztőben. Valami különös szobát kereste], c!e sehogy sem találtad. Abból a szobaból valaki meg téged keresett. Kiáltani akartam, hogy figyelmeztessetek, de nem ért el hozzád a hang. Nagyon félelmetes álom volt, folyton erőltettem a kiabálást, és amikor fölébredtem, szörnyen fáradt voltam. Azóta nagyon aggódtam miattad.

– Köszönöm. De az, is csak álom volt, nem valóság.

– Ugye nem történt veled semmi rossz, igaz?

– Nem történt velem semmi rossz.

Igen, nem történt velem semmi rossz – hallom a saját hangomat.

– Isten veled, Kafka – búcsúzik Szakura. – Vissza kell mennem dolgozni, de ha beszélni akarsz velem, erre a számra bármikor telefonálhatsz.

– Isten veled – mondom és hozzáteszem –, nővérem.

Átmegyünk a hídon, Okajamában pedig átszállók a szuperexpresszre, a sinkanszenre. Az ülésen hátradőlve behunyom a szemem. Szoktatom magamat a vonat ringásához. Lábamnál pihen jól becsomagolva a festmény, *Kafka a tengerparton*. Végig érzem, hogy ott van.

– Az akarom, hogy maga emlékezzen rám – mondta Szaeki asszony, és a sze-

membe nézett. – Ha maga emlékezik rám, a többiek tőlem el is felejthetnek.

Súlyos időkben kétértelmű, régi álmok nehezednek a lelkedre. Úgy haladsz tovább, hogy folyton menekülsz előlük. De elmehetsz a világ végére is, az idő súlya alól nem tudsz kibújni. De azért a világ végére el kell menned. Mert nem tehetsz mást, el kell jutnod odáig.

Nagoja állomásán túl elered az eső. Nézem a fekete üvegen az eső hosszú csíkjait. Arra gondolok, hogy akkor is esett, amikor annak idején eljöttem Tokióból. Elgondolom, hogy most mindenfelé esik az eső. Eső áztatja az erdőt, a tengert, a gyorsforgalmi utat. és a könyvtár épületét, mindenhol esik, még a világ legszélén is.

Behunyt szemmel eleresztem magam,

igyekszem „megnyugtatni idegesen feszült izmaimat. Figyelem a vonat halk robogásának hangját. Egyszer csak minden előjel nélkül megered a könnyem, érzem, ahogy melegen csurog le az arcomon. Kibugyog a szememből, legördül az arcomon, eléri a szám sarkát. Ott aztán egy idő múlva felszárad. Semmi baj, mondom magamban. Csak néhány csepp. Nem is én sírok, csak a kinti eső része ez.

Helyesen tettem-e mindezt?

– Jól tetted! – szólal meg a Varjú nevezetű fiatalember. – Helyesen cselekedted, más a te helyedben nem tudta volna ilyen jól megtenni! Hát persze, hogy te vagy a világon a legderekabb tizenöt éves.

– De még mindig nem ismerem az élet értelmét mondom én.

– Nézd csak a képet – válaszolja. – És hallgasd a szél hangját. Bólintok.

– Aludj egy kicsit – mondja a Varjú nevezetű ifjú ember. – Mire felébredsz, egy új világ részese lettél.

Rövidesen elalszol, és mire kinyitod a szemedet, egy új világ részese vagy.

***

vége